

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

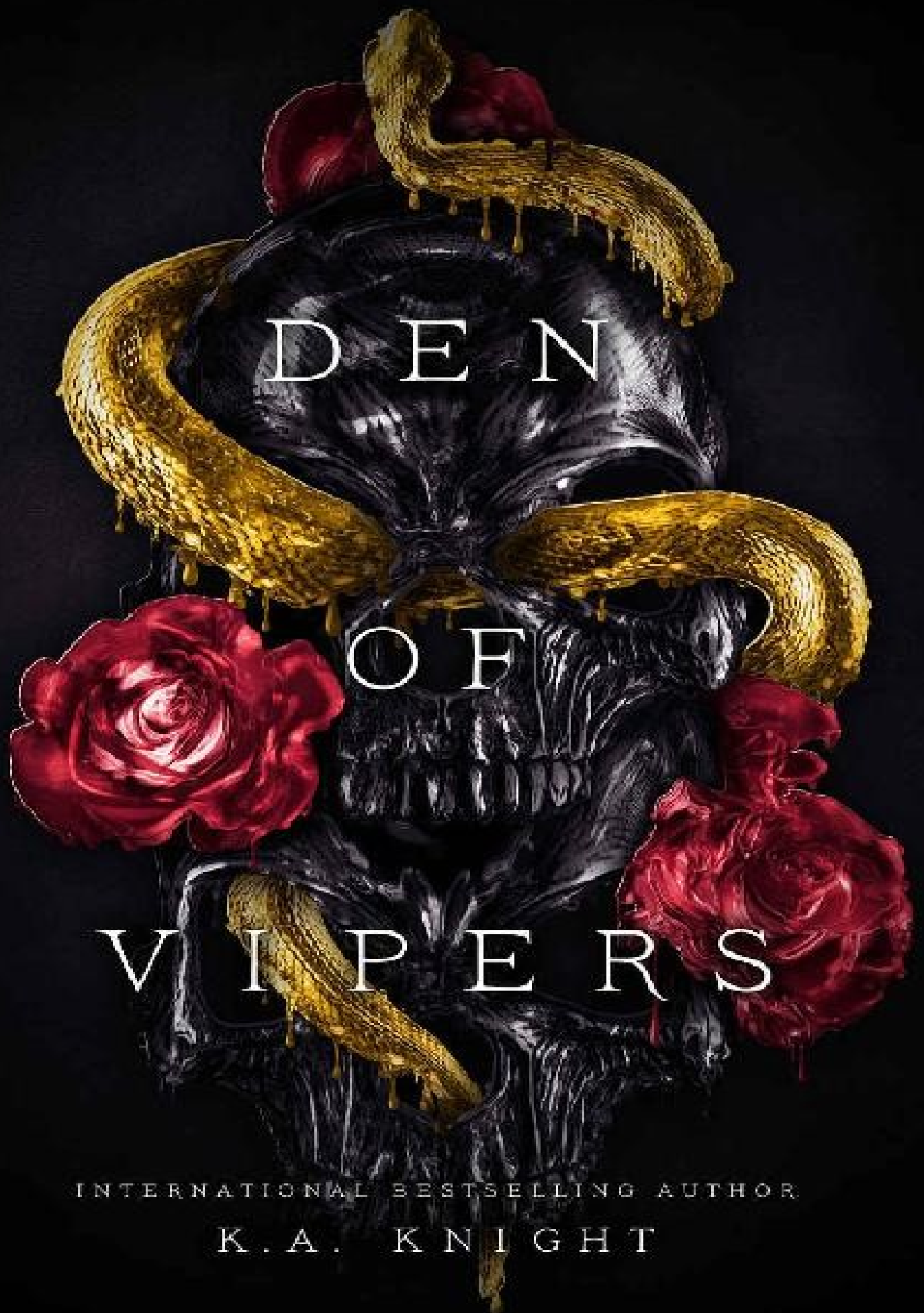
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

K.A. KNIGHT

“JUST AS A SNAKE SHEDS
ITS SKIN, WE MUST SHED
OUR PAST OVER AND
OVER AGAIN.”

- GAUTAMA BUDDHA

BİRİNCİ BÖLÜM

DİZEL

"Y Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi Rob?"
Ryder takım elbisesini düzeltirken mırıldanıyor, zaten kırıışık bile değildi. Şerefsiz her zaman böyle giyiniyor.

bir podyumda yürümeye hazır. Yine de bakışlarındaki soğuk hesaplama, onun sadece güzel bir yüz olmadığını anlamanızı sağlıyor.

Ona, yüzünde yara izi bırakırsam, başkalarının onu daha ciddiye almasını sağlayabileceğimi söyledim. Neden hayır dediğini bilmiyorum.

Öte yandan ben Rob'un kanına bulanmış durumdayım, Garrett da öyle. Yaralı, dövmele eklemleri mutsuz ev sahibimize indirdiği yumruklardan kanıyor. Adamın cipslerini yerken, Garrett'ın geri çekilmeden önce bir başka acımasız darbe indirmesini keyifle izliyorum. Ona ringde Çılgın Köpek demelerinin bir nedeni var; koca piçin geldiğini bile göremiyorsunuz. Ben bilirim, onunla birkaç kez dövüşmüştüm. Birkaç kemiğimi kırmış olsam da iyi zamanlardı.

Gözlerimi kırıştırarak Ryder'ın karşısındaki sandalyede oturan adama bakıyorum. Rob'un gözü balonla kapanmış, dudağı yarılmış ve yanağı çoktan morarmış. Ve bunlar sadece görebildiğiniz yaralar. Gömleğinin altında Ryder'ın biraz eğlenmeme izin verdiği yerde birkaç kabarcık oluştuğunu biliyorum.

Kenzo karşımdaki duvara yaslanmış, zarlara her zamanki gibi parmaklarının arasında yuvarlanıyor. Yüzü, Ryder'ınkine benzer şekilde, bir ölüme kilitlemiş durumda.

adama bakıp ilginç bir şey olmasını bekliyorduk. Ne de olsa bu adamı dikkatimize sunan Kenzo'ydu. Ama Rob sadece Ryder'a bakıyor, iyi. Bırakalım Ryder'ın tek yetkili olduğunu düşünsün, bu şekilde kalmasını istiyoruz. Onu şirketimizin yüzü olarak görmek.

Buna homurdanıyorum, lanet olası şirket. Birkaç yasal işletmemiz var, onlarla bir ilgim olduğundan değil. Bana pislik dedikleri için gözlerinden birini yaktıktan sonra çalışanlarla uğraşamayacak kadar deli olduğuma karar verildi.

Ryder, "Rob, dikkat et, kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum," diye tersleyince Garrett Rob'un ağarmış, kısa saçlarını tutup başını geriye çekiyor, elinde bir bıçak beliriyor ve titreyen adamın boğazına bastırıyor. Haykırırken yüzünden ter damlıyor ve Ryder'ın onu öldürmeme izin verip vermeyeceğini merak ediyorum.

Birini öldürdüğümünden beri tam iki gün geçti ve huzursuzlanmaya başladım.

"Evet, evet, anlıyorum, al onu!" diye bağırır.

Ne pislik ama. Bize olan borcunu kapatmak için kendi kızını satacak kadar zavallı. Sanırım ödeyecek paranız olmadığında ve diğer tek seçenek etinizden almak olduğunda... ne yapmaya istekli olduğunuz konusunda gerçekten kolay oluyorsunuz.

Bu şehir bizim, bizden asla kaçamaz. Bunu biliyor, kahverengi gözlerindeki yenilgiden belli. Acaba kızı ondan daha mı yakışıklı, her halükarda artık bizim olacak. Normalde etle iş yapmayız, canlı etle değil ama dilenciler seçici olamaz.

Borç borçtur ve ödenmesi gerekir, yoksa başkaları bizim yumuşadığımızı düşünmeye başlar.

Ryder arkasına yaslanıyor, tatlı çocuk dudaklarında bir sırıtma beliriyor. Gözlerimi devirerek karanlıktan bir adım öne çıkıyorum ve işte o zaman Rob ağlamaya başlıyor. Benim ne olduğumu biliyor-ölüm. Ryder yüz olabilir, Garret infazcı, kas gücü ve Kenzo satıcı olabilir... ama ben?

Ben lanet olası Azrail'im.

"Al onu!" diye bağırıyor, yüzü tiksintiyle gerilen Garrett'in pençesinde çırpınıyor. Ben mi? Gülüyorum.

Eğilerek yüzüne bakıyorum ve bakışlarımdaki deliliği görmesini sağlıyorum. Parmaklarım çakmağımı kapmak, çığlıklarını duyana kadar evini onunla birlikte yakmak için kaşınıyor. Kahretsin, neredeyse korkunun tadını alabiliyorum, alevlerin beni yaladığını hissedebiliyorum - bu görüntü karşısında sikim pantolonumun içinde sertleşiyor.

"Söyle bana, onu yaktığımda umurunda olacak mı, olmayacak mı?"
Gülüyorum.

Garrett bembeyaz dişlerini göstererek sırtıyor. Piç kurusu neredeyse benim kadar deli, muhtemelen kocaman kafasına aldığı çok fazla darbe yüzünden. Ona sırtıyorum. "Acaba onun kadar güzel kanıyor mu?"

"Yeter," diye tersliyor Ryder, ben de söyleneni yaparak uzaklaşıyorum. "Nerede o?"

"Şehrin güney tarafında bir barı var, Roxers." Titriyor, bir kedi gibi ağlıyor. Koca koca gözyaşları yüzünden aşağı damlıyor.

Ağlayacak mı merak ediyorum. Ağladıklarında daha tatlı oluyor. Kot pantolonumun üzerinden sikimi ovuşturduğumu fark ediyorum ve Kenzo bana ters ters bakıyor, ben de göz kırparak duruyorum.

"Rob, eğer ödeme olarak ondan memnun kalmazsak, geri döneceğiz, bundan emin olabilirsin," diye kararlı bir şekilde ekliyor Kenzo, bu anlaşmayı bitiriyor. Yüzümdeki ifadeyi biliyor.

Kan istiyorum.

"Onu öldürecek misin?" Rob acınası bir şekilde hıçkırır.

"Umurunda mı?" Ryder kaşlarını adama doğru kaldırarak karşı çıkıyor. "Bizi durdurmaya bile çalışmadan borcunuzu kapatmak için kızınızı sattınız."

"Ben boktan bir babayım, ama o siz canavarlardan daha iyisini hak ediyor," diye hırlıyor ve ondan gördüğüm ilk cesaret parçasını gösteriyor.

"Duydun mu Ry? Biz canavarız," diye gülüyorum, öyle bir gülüyorum ki kot pantolonumu tokatlıyorum. "Sana o takım elbisenin kimseyi kandıramayacağını söylemiştim, dostum."

Her zamanki gibi Ryder benim manik patlamalarımı görmezden geliyor. "Ona ne istersek yaparız. Onu becereceğiz. İşkence ederiz. Döveceğiz. Öldüreceğiz. Sadece bunu bilmeni istedim," diyor Ryder ayağa kalkarken ve bunu yaparken mavi takım elbisesinin düğmelerini ilikliyor. Alışkanlıkla, mükemmel saçlarını geriye tarıyor ve Rob'a iş adamı gibi gülümsüyor.

"İrtibatta olacağız." Dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

Kenzo zarlarını cebe atarak duvarı iter. "Masalarda yabancı olma."

Garrett Rob'un boynunu serbest bırakıp bıçağıyla yanağına dostça vururken daha çok gülüyorum. Ben mi? Yine adamın yüzüne bakıyorum, kızını mahvedecek adamın gözlerinin içine bakmasını istiyorum. Onunla işim bittiğinde, gömecek bir şey bile kalmayacak. "Ona çığlık attıracağım, hatta bunu senin için kaydedebilirim."

"Diesel," diye sesleniyor Ryder içinde bulunduğumuz iki katlı küçük, boktan evin kapısından.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı adamın kulağına yaklaştırıyorum. "Boynunu kesmeden önce ya da sonra gelirse sana haber veririm," diye fısıldıyorum, ileri atılmadan ve kulak memesini ısırmadan önce.

Ben kahkahalarla inerken o çığlık atıyor, göğsündeki et ve kanı tükürüyor, ben de gitmek için dönüyorum, bakır tadı ağzıma dolup çenemden aşağı damlarken kendi kendime ıslık çalıyorum.

"Sen çılgın bir piçsin," diye homurdanıyor Garrett.

"Sen de kardeşim, şimdi gidip yeni oyuncağımızı alalım!" Ufukta görünen işkence ihtimaliyle aniden iyi bir ruh hali içinde olduğumu ilan ediyorum.

Rob daha iyi bilmeliydi, tüm şehir bilmeliydi... Engereklerle uğraştığımızda, dişleriniz olur.

Zavallı küçük kızın başına geleceklerden haberi yok.

İKİNCİ BÖLÜM

ROXY

"A Pekala, tamam, anladım. Kelebek çiftliğindeki en güzel kelebek sensin." Henry'nin omzundan tutup yere bastırarak taksiye binmesine yardım ederken ciddi bir şekilde başımı sallıyorum. "Görüşürüz."

Yarın, Henry. Kendi kusmuğunda boğulmamaya çalış." Kapıyı çarparak kapatırken kıkırdıyorum. Ön tarafa doğru ilerleyip şoföre biraz para uzatıyorum ve Henry'nin adresini söylüyorum.

Düzenli olarak her gece burada. Bir keresinde ona neden içtiğini sormuştum. Dürüst olmak gerekirse, bir cevap beklemiyordum. Zavallı piçin kızı birkaç yıl önce öldü. Öldürüldü. O zamandan beri üzüntüsünden boğuluyor ve ben de eve sağ salım dönmesini sağlıyorum. Sarhoş olabilir ama ona karşı zaafım var. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum ve kızını bu kadar önemseyen her baba iyi bir adamdır. Ama belki de bu benim baba kompleksimden kaynaklanıyordur.

Barıma dönüp dış görünüşüne bakarak sırtıyorum. Görünüşü pek hoş değil ama tamamen benim. Daha iyi günler görmüş olan kapının üzerinde parlak kırmızı LED harflerle yazılmış "Roxers" yazısı asılı. Yıkık dökük olduğu kesin, bir batakhane, ama içmek için harika bir yer. Dışarıdan bakıldığında eski bir kulübe gibi görünüyor. Ahşap ve uyumsuz tuğladan yapılmış. Etrafında müşterilerin sigara içtiği bir sundurma ve önünde de bisiklet park yerleri var. Sallanan iki kapısı şu anda kilitli değil ve pis pencerelerden içeriye bakmanız mümkün değil.

Burada her türden insan var - kamyoncular, motorcular, suçlular. Herkese kapımız açık. Tek bir kural var, o da mobilyaları kırmamak. Bu eski bir kural, ben daha buranın sahibi olmadan önce konulmuş, ben sadece geleneği devam ettirdim. Kumlu park yeri, bir iddiada kazandığım külüstür arabam dışında boştu, bu yüzden içeri giriyorum, giderken tabelayı kapatıyorum ki herkes kapalı olduğumuzu bilsin.

Saat erken, neredeyse güneş doğmak üzere. Sanırım bir bar sahibi olmak beni bir gece yarattığı yapıyor, her zaman geceyi ve onunla birlikte gelen tüm eğlenceyi tercih ettim. İç çekerek gümüş rengi saçlarımı geriye tarıyorum ve kapatmaya başlarken hızlıca at kuyruğu yapıyorum. Travis'i daha önce eve göndermiştim, büyükannesi hastaydı ve yardımına ihtiyacı vardı, bu yüzden temizlik artık bana kaldı. Uyumsuz sandalyelerden birini alıp masanın üzerine koyduktan sonra bardakları toplayabildiğim kadar topluyorum.

Bilardo masalarını ve dart tahtalarını geçerek arka tarafa yöneliyorum ve sol taraftaki merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Kalçamla mutfak kapısını iterek açıyorum ve bardakları yıkayıcıdan geçirmeden önce duruluyorum. Mutfağın ışığını kapattıktan sonra bar alanına geri dönüp yerleri paspaslıyorum, çıplak ayakla yürümek istemeyeceğiniz yapışkan bir pislik olmasını engellediğinden değil ama bu bir alışkanlık.

Solumda eski bir bar var, üstü reçineden yapılmış bira kapaklarından yapılmış, hediye edilmiş. Şu anda şişelerden arınmış durumda, önündeki farklı tabureler boş. Eski, ahşap raflarda aklınıza gelebilecek her türlü içki ve doldurulmayı bekleyen fiçiler var.

Henry kelebek taklidi yaparken barı ve kasayı çoktan düzenledim, yani yatağa yığılmadan önce yapacak fazla bir şey yok. Kahretsin, yeni bir barmen bulmam lazım. Gerçi burada kalıcı olacak tecrübeli birini bulmak zor. Ya çok rahat konuşuyorlar ya da kötü kalabalığa karışıyorlar. Evet, bunun için bir iş sitesine bakamazsınız, millet.

Sonuncusu cinayetten hapse girmişti. Evet, burası öyle bir yer. Yine de yaşlı piçi özlediğimi söylemeliyim, iyi poker oynardı. Kapının önünden geçerken duruyorum ve kapı arkamdan kapanıyor.

Orada, barımda, dört iri adam var. Dövmeler eklemlerini ve boyunlarını kaplıyor, hatta birinin kafası tıraşlı. Elbette kötü tipler ama buradakilerden farklı değiller. Kıyafetleri tamamen siyah ve gözlerimi kısarak onları hızlıca değerlendiriyorum. "Kapalıyız," diyorum onlara, umarım bir ipucu alırlar.

Çok dikkatsizdim, kapıyı kilitlemedim. On dört gün boyunca biraları çekmek ve kavgaları ayırmak insana bunu yapar. Bir gün dinlenmeye ihtiyacım var ve şimdi bu pislikler sanki buranın sahibiymiş gibi içeri dalıyorlar.

Hepsi bana sırtırken biri parmaklarını çıtlatıyor. Bunun beni korkutacağını düşünüyorlarsa, tekrar düşünmeliler. Bu adamların altına işetecek adamlarla bira içiyorum ve genellikle onları masanın altında içiyorum.

Herkes Roxers'ı tanır ve herkes beni tanır... ve benimle taşak geçmeyin. Bana Swinger demelerinin bir nedeni var ve bu seks partilerine gittiğim için değil. Bara yaklaşıp elimi arkasına atıyorum ve güvenilir sopamın pürüzsüz ahşabıyla buluşuyorum. "Kapalıyız dedim. Çıksanız iyi olur çocuklar."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okuyor içlerinden biri öne çıkarken. Herifin göz kapağında bir yara izi var. "Yardım için ağlayacak mısınız?" O gülüyor ve diğerleri de ona katılıyor.

Gözlerimi devirerek sopamı çıkardım ve omzuma dayadım. "Hayır, lanet diz kapaklarını kıracağım ve seni bir çöp gibi dışarı atacağım. Bir kez daha uyarıyorum, kapalıyız."

Bakışlarını tekrar paylaşırlar. "Bu kadın ciddi mi?"

"Broad?" Yaklaşırken alçak sesle ve ölümcül bir şekilde bağıryorum. "Az önce bana karı mı dedin?"

Tabii ki beni görmezden geliyorlar, ben de sopamı avuçluyorum. Önce o hıyar aldı.

Kimse bana kendi barımda hakaret edemez, bu çok kaba bir davranış.

Onlar hâlâ beni en iyi nasıl yakalayacaklarını tartışırken onlara doğru ilerleyerek sopayı savuruyorum ve sopanın tüm gücüyle pisliğin dizlerine vurmasına izin veriyorum. Yere yığılıyor, boğazından bir çığlık kopuyor ve ben 1.80 boyumla, yani motorcu botlarımla 1.90 boyumla ona sırtıyorum. "Bana yine karı mı demek istiyorsun?"

"Yakalayın onu!" diye hırlıyor, ben de taşaklarına bir tekme atıyorum ve diğerlerinin yüzüne dönüp yakalayan ellerini savuştururken bir çığlık atarak geriye düşüyor.

Sopamı savurarak içlerinden birinin tam kıkına vuruyorum ve sertçe yere düşüyor, ben de dizimi kaldırıp burnuna indiriyorum, şeftali gibi patlarken çıkan çatırtıyı duyuyorum. Kahretsin, şimdi de yerde kan var. Daha yeni paspaslamıştım!

Şimdi öfkeyle, diğer ikisi yolumdan uzak durmaya çalışarak eğilip dalarken, ele geçirilmiş bir kadın gibi sallanıyorum. İçlerinden biri taburenin üzerine düşüp

devasa gövdesinin altında. Donup kalıyorum, gözlerim tehlikeli bir şekilde kısılıyor ve o da geriye doğru kaçıyor.

"Az önce taburemi mi kırdın?" Feveran ediyorum.

Cesur Yürek'e yakışır bir savaş çılgılığıyla kendimi ona doğru fırlattığımda yutkunuyor. Sopayla ona vurup homurdanmasını sağlıyorum. Yüzüne vurmak için diz çöktüğümde yumruğunu savuruyor. Yumruk çeneme saplanıyor ve başım yana savruluyor, ağzıma kan doluyor.

Ölümçül öfke içimi dolduruyor.

Yavaşça geriye dönüp ona bakıyorum ve o da her şeyi berbat ettiğini anlıyor. Tam o sırada kollar arkamdan dolanıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Başımı geriye atıp adamın çenesine vuruyorum, ayağına vururken aletine dirsek atıyorum ve acı içinde homurdanırken tuttuğu yerden kayıyorum.

Çok teşekkür ederim, *Bayan Congeniality*.

Sopamı hizalayıp savurdum ve suratının ortasına vurdum. Çarpmanın şiddetiyle geriye doğru uçuyor, sertçe yere düşüyor ve neredeyse binayı sarsıyor. Yerde kalıyor. Bir tane kaldı. Taburemi kıran adama dönüyorum. Ayağa kalkmak üzereydi, ben de ayağını altından çekip tekmeledim ve sopamı omurgasına indirirken bacağını savurdum.

Öne doğru yığıldı, ben de sopayı kafasının arkasına indirdim. Işık çalarak etrafıma bakındığımda ilk adamın ayağa kalkmaya çalıştığını görüyorum, ben de sopamı ona doğru fırlatıyorum ve sopa adından da anlaşılacağı gibi kaltağı vuruyor. Adam bayıldı.

Dağınıklığın ve cesetlerin arasından geçerek sopamı alıyorum ve yakındaki bir masanın üzerine koymadan önce gömleğine siliyorum. Ellerimi kalçalarıma dayayıp önümdeki manzaraya bakarak iç geçiriyorum. Şimdi onları nasıl dışarı çıkaracağım?

Boyun eğerek tasmalarından birini tutup çekiştirmeye başladım ama o iri bir piç kurusu olduğu için önce daha küçük olanlardan birini seçtim. Eğilerek ellerimi omuzlarının altından geçiriyorum ve onu kapıya doğru çekerken homurdanıyorum.

Kapı açılıyor.

Başımı kaldırıp saçlarımı yüzümden savuruyorum ve kapıya doğru sürüklemeye çalıştığım adamı yere düşürüyorum. Travis orada ağzı açık duruyordu. Üzerinde hâlâ mavi kot pantolonun içine soktuğu siyah Roxers gömleği ve botları var, aldatıcı derecede ince vücudu soğuktan titriyor. Mavi saçlarını yüzünden savuruyor, yeşil gözleri bana bakıyor. "Tanrım, Roxy, ne oldu böyle?"

"Biri bana karı dedi, biri mobilyaları kırdı, diğer ikisinin yüzünü beğenmedim." Omuz silktim, alnımdaki teri elimle sildim.

Kolunu. "Ne yapıyorsun burada?"

"Anahtarımı unuttum," diye mırıldanıyor, yaptığı işe bakarak.

"Güzel, bu pislikleri dışarı atmama yardım edebilirsin." Sırıttıyorum, o da başını sallıyor.

"Seninle asla sıkıcı bir gün olmaz, bebeğim." Yine de çantasını bıraktı ve bana doğru yöneldi. Onun yardımıyla onları arka sokağa atmam sadece beş dakikamı alıyor. Ellerimin tozunu aldıktan sonra tekrar içeri giriyorum ve yerel polisi ararken bu kez kapıyı kilitlediğimden emin oluyorum. Onlara ne olduğunu ve adamların nerede olduğunu söyleyeceğim, siren seslerinden ürküp kaçacaklarına şüphe yok... tabii uyanırlarsa.

Ben bara yaslanırken Travis parmağını kaldırıp bana anahtarlarını gösteriyor. "İyi olacak mısın?" diye soruyor.

Sonunda biri cevap verince başımı sallayıp onu uzaklaştırıyorum, sonra da telefonu kapatmadan önce bana yönelttikleri soruları duymazdan gelerek bilgileri aktarıyorum. "Elbette, büyükannene selamımı söyle. Ben duş alıp uyuyacağım."

"Yarın görüşürüz, bebeğim." Giderken homurdanıyor.

Barı geçip ışıkları kapatmadan önce arkasından kilitliyorum, sürgüleri ve zincirleri yerine takıyorum. Alarmı çalıştırıp koridordan aşağı iniyorum, ofisi ve tuvaletleri geçip arkadaki merdivenlerden çıkarak on yedi yaşımdan beri yaşadığım barın üstündeki yerime çıkıyorum.

Gerçekten bir gün izne ihtiyacım var.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RYDER

I Telefon geldiğinde yarınki takvimi gözden geçiriyordum. Telefonu masama geri koyup başımı kaldırıyorum ve gözlerimi karşımdaki koltukta kırık eklemlerini yoklayan Garrett'a dikiyorum. "Senin çocuklar kilit altında."

Bu onun dikkatini çekti. Kirli botlarını masamdan indiriyor, arkasında çamur bırakıyor ve kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Ne?" diye hırlıyor.

Sandalyemde arkama yaslanarak ellerimi birleştirdim. "Görünüşe göre Rob'un kızı onları yakalamayı başarmış, bir güzel dövmüş ve tutuklatmış."

Gözlerini kırıştırıyor, bir süre öylece bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Ufacık bir kız adamlarımı mı dövdü? Dört adamımı, Tanrı aşkına?"

"Evet," diye karşılık veriyorum, kaşımı kaldırarak. "Siktir."

"Aynen öyle." Başımı salladım. "Eğer işlerin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yapmalısın. Git adamlarını serbest bırak, yarın öğleden sonra biz ödeyeceğiz..." Üzerinde bilgilerinin yazılı olduğu kâğıt parçasını kaldırıyorum. "Roxane ziyarete geldi."

Garrett başını sallıyor ve küfrederek tam da bunu yapmak için oradan uzaklaşıyor. Eğilip bıraktığı pisliği temizliyorum ve takvimime geri dönüyorum ama düşüncelerim o telefonla dağılıyor. Yardım almış olmalı. Önemli değil, onu kendimiz yakalayacağız. Kimse pençelerimizden kaçamaz.

Ofisimin kapısı tekrar çarparak açılıyor ve arkama yaslanırken iç çekiyorum. Neden kimse kapıyı çalmıyor? Kenzo bana doğru yaklaşıyor, başparmakları o kadar iri bir adama göre telefonunun üzerinde ustalıkla kayıyor. "Sana kızla ilgili bilgileri gönderdim, toplayabildiğim kadarını topladım. Biraz da etrafa sordum," diye mırıldanıyor başını kaldırdığında.

Telefonum çalıyor ama şimdilik görmezden geliyorum. "Ve?"

"Görünüşe göre Rob'un kızı tam bir efsane. Adı Roxy, söylediği gibi kasabanın karşısındaki batakhane'nin sahibi. Birçok piç kızdan korkuyor gibi görünse de diğerleri ona saygı duyuyor. Kolay lokma olmayacak."

"Sahip olmaya değer hiçbir şey yoktur." Telefonumu elime alıp bilgiler arasında gezinirken iç geçiriyorum. Yirmi dört yaşında, 1.80 boyunda. Gri saçlı, kahverengi gözlü. Kredi geçmişi şok edici ve on yedi yaşından kalma bazı mühürlü belgeler var. Onları Garrett'a sormam gerekecek. Banka bilgilerine ve Garrett'ın topladığı diğer her şeye bakıyorum, fotoğrafının olduğu yere gelene kadar göz gezdiriyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor, kanım doğrudan pantolonumun içinde seğiren sikime gidiyor. "Aynen öyle." Kenzo homurdanıyor. "Neden sadece mesaj atmadığımı sanıyorsun? Yüzünü görmek istedim. Bahse girerim Rob'un kızının bu kadar ateşli olmasını beklemiyordun."

"Hiç de değil," diye mırıldanıyorum dalgınca. Ateşli demek hafif kalır. Nefes kesici bir kadın. Koyu renk gözleri çizgili ve dumanlı. Büyük, dolgun, kırmızı dudaklar. Yüksek, kemerli elmacık kemikleri ve kaşlar. Kısa, omuz hizasında, doğal olmayan gümüş rengi saçları solgun tenine çok yakışıyor. Bu fotoğraf çekilirken giydiği AC/DC atletinde göğüs dekoltesi gözüme çarpıyor.

Büyüleyici.

Aslında resme bakarken konuşamıyorum ama sonra onu itiyorum. Bakması kolay olduğu için bu işimi kolaylaştırıyor. Gözlerimi kırpıştırarak Kenzo'nun gülen gözleriyle karşılaşıyorum ve onun kendini gizlice yeniden düzenlediğini görüyorum. "Biliyorum, kardeşim, ilk hak benim."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Gözün ödülde olsun, küçük kardeşim."

"Oh, öyleler, merak etme, Roxy de o ödül," diye tersleyerek iç çekmeme neden oluyor. Kenzo ne zaman aklına bir şey koysa, onu başarıyor. Roxxane'a ne yapmayı planladığına dair bahis oynamaya gerek yok.

Ama o bir amaç için bir araç, bizimle dalga geçmemeniz için bir mesaj. Bazılarımız bu konuda akıllı davranmalı ve her zamanki gibi o kişi benim. "Yarın, Kenzo. Onu buraya getirene kadar sakinle değil kafanla düşün."

"Ve sonra?" Homurdanıyor.

"O zaman onunla ne istersen yapabilirsin. Sonuçta o bizim. Yine de onu Diesel'den uzak tutmaya çalışmanızı öneririm." Gülüyorum.

O da sırtıyor, ama hoş bir sırtış değil. "Kesinlikle, tam onun tipi. Zavallı kız daha kapıdan içeri adımını atmadan cayır cayır yanardı."

Başımı salladım. "Yapar ama önce onunla eğlenebileceğinden şüpheleniyorum." Kenzo, "Acaba Garrett eğlenecek mi?" diye düşünerek ortamı karartıyor.

"Belki, eğer zor durumdaki genç kız rolünü becerebilirse. Onlar için aptalın teki. Ama bu sefer, kızın onu neredeyse mahvetmesine izin vermeyebilir." İç çekiyorum.

Kenzo başını sallıyor, kardeşimizi neredeyse nasıl kaybettiğimizi hatırlayınca yumrukları sıkılıyor. Bir daha olmayacak, bu yüzden diğerleri çükleriyle düşünürken ben akıllı kalacağım. Çekici olabilir ama ailemi kaybetmeye değmez. Güzel bir amı her yerde bulabilirim ve yatağıma almak için satın almam gerekmez.

Kardeşimi yatıştırmak için "Gözüm üzerinde olacak," diyorum. "Şimdi, sabah Triad ile anlaşma meseleleri hakkında bir toplantımız var. Sana ve Garrett'a yanımda ihtiyacım var."

"Diesel değil mi?" Kenzo ciddi bir şekilde soruyor.

"Henüz değil, onları korkutmak istiyorum, öldürmek değil. Bunu çabucak çözebileceğimizi umuyorum. Şu anda sevkiyatlarımızı durduruyorlar ve bu da iş dünyasında bir dalgalanmaya neden oluyor. Hiç hoşuma gitmeyen bir durum."

"Anladım, patron adam." Kenzo başını sallıyor. "Biraz uyumaya çalışmayı unutma. Yaşını göstermeye başlıyorsun ihtiyar," diye takılır.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, küçük kardeşim. Hâlâ kışına tekme basabilirim," diye uyarıyorum, ama bu onu sadece güldürüyor.

Başımı sallayarak telefonumdaki resme geri dönüyorum, başparmağım ağzının hemen altına takılıyor. Başıma bela olacak, bunu hissedebiliyorum. Ama bir Viper asla anlaşmadan dönmez, Roxxane artık bizim. Umalım da çok fazla soruna yol açmasın, böylesine güzel bir kadını öldürmek utanç verici olurdu.

Telefonumu masama bırakıp kalkıyorum ve geriniyorum. Kenzo haklıydı. Uykuya ihtiyacım var. İki gün oldu ve yarınki toplantı için zinde olmak istiyorum. Kafamda dönen iş planlarıyla telefonumu cebime koyup ofisimden çıkıyorum. Diesel'in müziğinin sesi koridorda kulağıma çarpıyor, ben de oturma odası yerine yatak odama yöneliyorum.

Yarın yeni bir gün. Senin için geliyoruz, Roxxane.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROXY

I Daha çok erken. Alarmım tekrar çaldığında başım zonkluyor. Aptal saati odanın öbür ucuna fırlatıp yüzümü yastığa gömüyorum ve makyajımın lekelerini görüyorum.

Dün gece bir kadeh Jack içtikten sonra yatağa girdiğimde kalkma zahmetine katlandım.

Ama alarm tekrar çalıyor ve yarı uykulu beynim sayesinde odanın diğer ucunda olduğunu fark ediyorum. Yataktan kayarak ona doğru sürünüyorum ve yere çarpıyorum, paramparça olduğunda inliyorum. Ama en azından gürültü kesildi. İç çamaşırım ve atletimden başka bir şey giymeden sırtüstü uzanıyorum, sonra da Travis'i çağırmayı ve akşam yemeği vardiyasını ayarlamasını düşünüyorum.

Ama tek başına mücadele ediyor, o yüzden ben. Yenilmiş bir şekilde ayağa kalkıyorum ve radyoyu açıyorum, duşa doğru ilerlerken rock çalıyor. Gittiğim gibi soyunuyorum, spreyi açıyorum ve ısınmasını bekliyorum. Kaşlarımı çatarak saçlarımın birbirine karışmış haline bakıyorum ve topuz yapmadan önce omuz silkiyorum. Bu fare yuvasını yıkamamın imkanı yok, çok uzun sürüyor. İşte bu yüzden kuru şampuan bir kızın en iyi arkadaşıdır.

Hızlı bir duş alıp dövme kaplı cildimi keseliyorum. Bu bana önümüzdeki hafta Zeke ile kalçamdaki gülleri ve mandala desenini bitirmek için bir seans daha ayarladığımı hatırlattı. Sol kolumdaki kol tamamlandı ve sekiz saatlik dört seans sürdü. Ama buna değdi.

Acı beni rahatsız eder. Aslında, kendime itiraf edebilirim ki hoşuma bile gidiyor. Özellikle de bunu yapan yakışıklının ellerindeyken.

Suyu kapatarak duştan çıkıyorum ve dişlerimi fırçalayıp nemlendirmeden önce vücuduma kabarık bir havlu sarıyorum. Saçlarımı fırçalamayı başarıyorum ve kuru şampuanla yıkadıktan sonra bir kez olsun güzelce uzanmaya ve düz durmaya karar veriyorlar. Makyajıma daha fazla zaman ayırıyorum, imzam haline gelen kırmızı rujumu, koyu renk göz kalemimi ve kahverengi gözlerimi ortaya çıkaran göz farımı sürüyorum. Bazıları bana tipik bir rockçı piliç diyor, lanet olsun, dövmelemlerim ve makyajımla uyumlu piercinglerim bile var.

Bir isyan biçimi olarak başladı, kaçmadan önce pislik babamı kızdırmanın bir yolu. Sonra bu görünüşü sevmeye başladım ve şimdi? Artık sadece benim. Ama kahvaltıdan önce geçmişimdeki hayaletleri bu kadar deşmek yeter. Havluyu yere bırakıp tekrar yatak odama giriyorum ve giyiniyorum. Kırmızı, önden kapanan sütyen ve külotumu giyiyorum. Tek kötü alışkanlığım... o ve grup ürünleri.

The Killers'ın imzalı turne tişörtünü giyip, yırtık pırtık siyah şortumu ve yüksek topuklu motorcu botlarımı giymeden önce yandan bağlıyorum. Aynada kendimi bir kez daha kontrol ettikten sonra anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Merdivenlerden iniyorum ve barın ışıklarını yakıyorum.

Mutfaktan geçip sokağı kontrol ediyorum ama görünüşe göre dün geceki pislikler yakalanmış. Kim olduklarını merak ediyorum ama bu birinin bana ilk saldırısı değil. Bahse girerim son da olmayacak. Cook için arka kapıyı açık bırakıp ön tarafa dönüyorum.

Müzik kutusunu açıyorum ve kırık tabureyi arkaya atmak zorunda kaldığımda çok sinirlenerek yeniden stoklamaya ve toplamaya başlıyorum.

Lanet olası bir kural. Üzerime atlamasını anlayabilirim ama mobilyalarımı kırması? Hiç hoş değil.

Tam zamanında, Cook'un motorunun arka tarafa yanaşırken çıkardığı gürültüyü duyuyorum ve bu beni gülümsetiyor, en azından beni besleyeceğini biliyorum... hafta sonları çalışan Truck'ın aksine, piç kurusu bir yılandan daha soğuk, faturalarını ödeyen ve eski mahkum kışını çalıştıran bana bile.

Cook'u arka kapıda karşılıyorum, Harley'sinden inerken ona tatlı tatlı gülümsüyorum. İnliyor. "Dur tahmin edeyim, ketçaplı sosis mi?"

"Sen bir bebedisin." Ona bir öpücük konduruyorum ama yerde yatan kırık tabureyi görünce duraksıyor.

Başı yavaşça yukarı kalkıyor, gözleri açılıyor. "Kahretsin, öldü mü?" "Ne?" Bunun için çok yorgun olduğumdan soruyorum.

"Tabureyi kıran adam mı?" diye ciddi ciddi soruyor ve beni güldürüyor.
"Öyle olmak isterdi, merak etme."

Cook kıkırdıyor ve omzuma vuruyor. "Rich gurur duyardı, evlat. Haydi, sen önden başla, ben sana yemek yapacağım."

Rich'in adını duyunca yüreğim parçalanıyor ama bunu bir kenara bırakıyorum ve Cook'a neşeli bir gülümsemeyle bakarak ön tarafa doğru ilerliyorum. Cızırdayan et kokusu bana ulaştığında hazır ve nazırdım, bu yüzden Cook iki tabakla hokkabazlık yaparak kapıdan içeri girdiğinde neredeyse dizlerimin üzerine çöküp ona tapınacaktım.

İşte kalbime giden yol bu, yemek... ya da belki de sadece külotumun içine. Masalardan birine oturuyoruz, dirseklerim tahtaya yapışmış kahvaltımı mideye indirirken kapı çalınıyor.

"Cook ağzı doluyken mırıldanıyor ve iki tabağı da alıp mutfığa geri dönüyor. İç çekerek kapıya doğru yürüyorum ve çekip açıyorum.

"Tabelada kapa yazıyor, göt herif," diye hırlıyorum ve sonra diğer tarafta kimin olduğunu görünce gözlerimi deviriyorum. "Fred."

"Polislerle bu şekilde konuşmamalısın." Gülümsüyor ve arkama bakıyor. "Beni içeri alacak mısın, Rox?"

"Hayır," diye tersliyorum, kollarımı kavuşturarak. "Sorun nedir? Sen daha sormadan ben hiçbir şey duymadım ve görmedim."

Kaşlarını kaldırıyor, parmakları pantolonunun tokasına gidiyor. "Ben bir şey söylemedim bile."

"Evet, rutini biliyorum. Müşterilerimi kızdırmayacağım, o yüzden hayır. Onları tanımıyorum, nerede yaşadıklarını bilmiyorum ve bunu yapıp yapmadıklarını da kesinlikle bilmiyorum."

Başını sallıyor. "Bu sefer burada olma sebebim bu değil, dün geceki adamlarla ilgili."

"Oh, onları aldın mı?" Savunmacı tavrımı bir kademe düşürerek soruyorum.

"Yaptık ama iki saat içinde kefaletle serbest bırakıldılar. Yüksek arkadaşlar, ne demek istediğimi anladıysanız. Kiminle uğraştığınızı bilmiyorum ama şef bana onlardan uzak durmamı söylediğinde, bana söyleneni yaparım. Sen de öyle yapmalısın."

"Bekle, kefaletle serbest mi bırakıldılar? Kim bu herifler? Sadece serseri olduklarını sanıyordum."

Yüzünü buruşturuyor. "Kesinlikle olmaz. Birini kızdırmışsın, Rox. Kalıntılarını sokaktan temizlemeden önce kim olduğunu bulsan iyi olur. Ya da daha iyisi

Yine de git. Bana kalırsa uçağa binin. İyi günler." Başını salladı, arabasına koşmadan önce etrafına bakındı.

Hay sikeyim. Paranoyak bir polis gibi etrafıma bakındıktan sonra kapıyı çarpıp kilitliyorum ve sırtımı dayıyorum. *Sakin ol Rox, daha kötülerini de yaşadın. Her kimse, sadece seni korkutmaya çalışıyor... ama polislerin korkup cebine girmesi?*

Haklı, yüksek yerler.

Belki de gitmek en iyisi olurdu, ama lanet olsun, burası benim evim! Benim lanet barım. Hayır. Başımı sallayarak kapıdan uzaklaşıyorum. Yüksek yerlerde olsam da olmasam da kimse beni buradan korkutamaz.

Bara doğru ilerleyerek kendime bir shot dolduruyorum ve bardağı tahtaya çarpmadan önce boynuma götürüyorum. Kendine gel *Rox, kimse beni kaçmaya zorlayamaz.* Bir kere yaptım, bir daha asla. Artık hayatım bu, ya ayakta kalıp savaşacağım ya da öleceğim. Başka seçeneğim yok.

Kararımı verdim, hoparlörleri açmadan önce bir kadeh daha atıyorum, kapıyı açmadan önce müziğin bara yayılmasına izin veriyorum. Açılış zamanı geldi ve tehdit başımın üstünde olsun ya da olmasın, çalışmalıyım.

Daha sonra etrafa soracağım, bakalım ne duyabileceğim. Bir şey bilen biri varsa, o da buraya karanlıktan kurtulmak için içmeye gelen insanlardır.

Ondan sonra meşgulüm, mekan doluyor ve birinin beni ne için istediğini düşünecek zamanım yok. Genelde yemek ve bira siparişleri geliyor, ben de tam bir bira alıyordum ki kapı açıldı ve yeni gelen dört kişi ortaya çıktı.

Kesinlikle buraya ait olmayan dört kişi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GARRETT

Triad karşımızda oturuyor, yani Triad'dan biri. Üç lideri aynı anda asla bir yerde tutmazlar. Akıllıca bir hamle. Yumruklarımı arkamda tutarak, iyi küçük korumayı oynuyorum, bir korkutma taktiği. Ben büyük bir piç, bu yüzden onu kullanıyorum. Viper'lardan biri olduğumu bilmeseler bile bir savaşçı olarak ünüm benden önce gelir.

Tam istediğim gibi.

Radarin altında uçmak istiyorum, bu beni bir yerlere taşıyor ve başka türlü öğrenemeyeceğim şeyleri öğrenmemi sağlıyor. "Her şeyi teslim etmeye mi geldin?" Ukala piç sırtıyor, tombul yanakları mide bulandırıcı bir şekilde yukarı kalkıyor ve yüzündeki yara izini çekiştiriyor.

Ryder kıkırdıyor, karşısındaki sandalyede arkasına yaslanırken rahat görünüyor. Restorandaki tek insanlar biziz, buluşmak için tarafsız bir yer. Bugün kan dökülmeyecek... özellikle de D yokken.

"Hayır, sana gönderilerimizi geri vermen ve tanıdıklar olarak yollarımızı ayırmamız için bir şans vermek için buradayım," diye gürlüyor.

Adam gülümsemesini kaybediyor ve Ry'ın sandalyesinin arkasında durduğumuz yerde Kenzo'nun yanımda sırttığını hissediyorum. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var.

"Hepiniz öleceksiniz. Bu şehri biz yönetiyoruz," diye hırlıyor Triad.

Ryder adama dönüp bakmadan önce şarabını kayıtsızca yudumluyor. "Şehir sınırları dışında bir araziniz var, bir zamanlar zengin ve güçlüydünüz. Ama

artık. Seni bir böcek gibi ezeceğim. Ama halkınızla birlikte yakıldığınızda bunu hatırlayın. Sana uzattığım zeytin dalını hatırla." İç çeker ve ayağa kalkarak takım elbisesinin ceketini ilikler. Yaralanmaya hakaret eklemek için, hesabı karşılamak için parayı yere atar. "Benden olsun. Maddi sıkıntılar yaşadığını biliyorum, seni yok etmeden çok önce iflas etmeni istemem."

Ryder başka bir şey söylemeden bize dönüyor, gözleri karanlık ve muzaffer. Bekliyorum, her an...

Bum.

Triad ayağa kalkar, yüzünde bir hırıltı vardır. "Siz çocuksunuz! Bu oyun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz! Siz gelmeden önce bu şehri benim ailem yönetiyordu!" diye kükrer.

Ryder omzunun üzerinden ona bakıyor. "Sen yaptın, artık değil. Ya zamana ayak uydur ya da öl."

Kenzo ve ben onun için ayrılıyoruz. En son ben gidiyorum, Kenzo'nun Ryder'ın sırtını korumasına izin veriyorum. Adam seğirdi, ben de deri ceketimi ayırdım ve silahımı ona doğrulttum. "Ben olsam yapmazdım," diye homurdanıyorum ve ateş etmeyeceğinden emin olunca arkamı dönüyorum.

Bu bir risk, beni bıçaklayabilir ya da vurabilir ama bu şekilde ona ondan ne kadar korktuğumuzu göstermiş oluyorum. Küfrediyor ve bardakların kırıldığını duyuyorum, bu da beni gülümsetiyor. Bir ay dolmadan bizim olacaklar. Ryder kafasına koyduğunda hiçbir şey yolumuza çıkamaz.

Ve adam Ryder'a ve ailemize hakaret etti. Onlar yürüyen ölüler, sadece henüz bilmiyorlar. Adam saldırmıyor ama, o daha iyi biliyor. Eldiveni fırlattı ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda.

Restorandan çıkıp güneş gözlüklerimi takıyorum ve Kenzo Ryder'ın kapısını kapatıp sürücü koltuğuna tırmanırken bisikletime doğru sallanıyorum. Başımı salladım ve kaskımı taktım. Vakit geldi. Tahsil etmemiz gereken bir borç var.

Şehrin içinden Viper Industries gökdelenine doğru yarışıyoruz. Sokaklarda kükreyerek ilerlerken hız sınırını hiçe sayıyorum -kendimi canlı hissettiğim tek an bu- ve Ryder ve Kenzo'dan önce yeraltı garajına giriyorum. Güvenlik panelinde elimi ve gözlerimi tarıyorum -asla çok tedbirli olamazsınız- sonra inmeden önce yerime çekiyorum. Kaskımı saklayarak, onlar gelmeden D'yi almaya karar veriyorum.

Asansöre yöneliyorum ve çoğu insanın varlığından bile haberdar olmadığı bodrum katına kadar iniyorum. Orada olacak, biliyorum.

Haklıymışım. Diesel'i "yangın mağarası" dediği bodrumda buldum. Cidden, eğer bu adam benim kardeşim gibi olmasaydı, dehşete düşerdim. Kendinden emin olduğundan eminim, ama her zaman arkamızı kollar ve o aileden biri.

Asansörden gelen çığlıkları duyuyorum, duman kokusu bana doğru geliyor. Bir gün bütün binayı yakıp kül edecek. Koridorda ilerleyerek heavy metal müziğin sesini takip ediyorum ve onun bulunduğu odaya giriyorum. Duvara yaslanıyorum, eğilip bir sigara yakmasını ve sonra asmış olduğu adamın taşaklarını yakmaya devam etmesini izliyorum.

Sırtarak müziğin sesini kapatıyorum ve o da bana ters ters bakıyor, ama benim olduğumu görünce rahatlıyor. "Toplantı nasıl geçti?" diye soruyor, arkasındaki hüngür hüngür ağlayan adamı görmezden gelerek. Vücudunun her yerinde yanık izleri ve kayıp parmaklar var, yani bir süredir burada.

"İyi, henüz onları öldürmeye gerek yok. Kim o?" Adama başımı sallayarak soruyorum.

Diesel omuz silkiyor. "Bizi kötüleyen bir herif."

"Bunu bir daha yapmayacak." Ben gülüyorum ve Diesel sigarasının etrafında sırtıyor. "İşini bitir, Rob'un kızını almaya gidiyoruz."

Gözleri daha da parlıyor. Zavallı kız, onu ele geçirdiğinde, kızarmış olacak. "Tabii, bir saniye." Adama döner ve onu susturmak için yüzüne bir tokat atar. "Üzgünüm aşkım, zamanımız doldu. Keşke kalabilseydim ama bir randevum var, anlıyor musun?"

Yanındaki bezi alıyor, onu tutuştururken benzin kokusu burnumu yakıyor. Diesel gülerek bezi adamın ağzına sokuyor, dişlerini kırıyor ve eliyle ağzını kapatarak onu orada tutmaya zorluyor. "Kardeşim..." Sözüünü kesmek istemediğim için uyarıyorum, çünkü bu bizi kavgaya sürükleyebilir. Bir anlaşmamız var. İnsanlar ona getirildiğinde, ne isterse yapabilir, ama harekete geçmeliyiz.

"Peki," diye tersliyor ve sırtının altından silahı kaptığı gibi bana dönmeden önce adamı kafasından vuruyor. Ben başımı sallarken o bana doğru geliyor.

"Temizlenmek isteyebilir, onu ölümüne korkutmak istemeyiz... henüz değil." Sırtıyorum.

Gülüyor, bir bez alıp yüzündeki kanı sildikten sonra sigarasını üflüyor. "Gidelim," diye mırıldanıyor iç çekerek, bir kolunu omuzlarıma doluyor, ben de silkeleniyorum. "Kız hakkında bir şey duydun mu?"

"Sadece Kenzo, tırnak içinde söylüyorum, dün gece onun fotoğrafını gördükten sonra dört kez otuz bir çekti."

Diesel ısıklık alıyor, ben de başımı sallıyorum. Kenzo'yu bu kadar heyecanlandırdığına göre, bakılacak bir şey olmalı. Ryder tam bir kadın avcısı, Kenzo ise iyi bir bahsi ya da cesareti her zaman bir kukuya tercih eder. "Acaba onu ilk benim almama izin verirler mi?..."

Asansöre binip Ryder ve Garrett'in beklediği yere çıkarken, "Sanmam, onu öldürürsün, o yüzden muhtemelen sonuncu olacaksın," diye mırıldandım.

"Siktir, tamam." Elindeki sigarayı yere bırakırken neşelendi. Etrafı ateşe vermesin diye söndürüyorum. "Bahse girerim ona hâlâ çılgılık attırabilirim."

"Bundan şüphem yok, özellikle de onunla oyuncaklarıyla oynadığın gibi oynarsan," diye teklif ediyorum kapı açılıp bizi kapalı otoparka götürürken.

Kenzo ve Ryder da oradaydı ve beni D ile gördüklerinde sırttılar. "D, sen Garrett'la sür, onun için yer lazım."

D ellerini birbirine sürüyor ve Ryder gözlerini kısıyor. "Çılgınca hareketler yapmak yok, atlayabileceğinizi sandığınız için ikinizi tekrar köprüden aşağı bir enkazdan çekmek istemiyorum."

Ben gülerken bile D gözlerini deviriyor. "Ben sürerim."

"Cehennem gibi olacaksın!" D, karnıma vurmadan önce çılgılık atıyor.

Hırıltılı bir şekilde yumruğumu savurmayı başardım ve onu tam yan tarafından vurdum.

Duvara çarptı ve ikimizi de güldürdü.

"Beyler, gelin, bizi bekleyen bir hanımefendi var." Ryder gülümsüyor, şeytani olan. Elinde bir şeyler olduğu kesin.

Kız benden güvende. Onu öldürmeyeceğimden değil, çünkü öldürecekimden. Kadınları böyle yapmaktan nefret ediyorum ama bazen yapmak zorundayım. Kukuları olması seni öldürmeye çalışmayacakları anlamına gelmez. Ama ona dokunmam, onu almam konusunda endişelenmesine gerek yok. O gemi yıllar önce kalktı, bir kadının bana dokunma düşüncesi bile beni sinirlendiriyor.

Bir şeylere vurasım geliyor.

Asıl endişelenmesi gereken diğerleri, çünkü Ryder'ın gözlerine bakılırsa... o da onu istiyor. Hem de fena halde. Ryder ne isterse alır. Bu yüzden şu anki kadar zengin ve korkuluyoruz. Belli ki Kenzo onu istiyor, ya Diesel? Onun da yeni bir oyuncağa ihtiyacı var.

Kız ilk geceyi atlatırsa şanslı sayılırdı.

ALTINCI BÖLÜM

ROXY

I kapımdaki dört adama bakıyorum. Normal müşterilerim değil. Birinin üzerinde tam ona göre dikilmiş ve muhtemelen tüm bardan daha değerli bir takım elbise var. Diğer üçü ise Orospu çocukları. Arkadakinin gerçek bir dev olduğundan oldukça eminim, çünkü kapıdan geçmek için başını eğiyor.

Ve hepsi toplanıyor, silahlara göz ucuyla bakıyorum. Müşterilerim de öyle.

Her yer boşalıyor, sandalyeler yeni gelenlerden kaçma telaşıyla sıyrılıp yere düşüyor. Aşçı kafasını dışarı uzattı ve ben iç çektim. Demek bunlar onlar, beni avlayan insanlar. "Cook, evine git," diye emrediyorum, bu gece açılış yapmayacağımı bildiğimden.

"Akıllıca." Takım elbiseli olan başını sallıyor. Fazlasıyla kaygan siyah saçları geriye itilmiş, kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş, tepesi uzun ve yanları kısa, bu yüzden onu karıştırmak için delice bir dürtü duyuyorum. Ama gözleri? Siyah, soğuk ve hesapçı. Her şeyi not ederek odayı ve beni tarıyorlar. Eminim sorsam her ayrıntıyı anlatabilir.

Elmacık kemikleri yüksek ve keskin, çenesi yontulmuş ve kirli sakalları çenesini örtüyor, sadece gür, dolgun dudaklarını çerçeveleyiyor. Uzun boylu, yaklaşık 1.80 boylarında ve takım elbisesi kalın kalçalarını ve kollarını en cazip şekilde sarıyor. Bakmak için fazla mükemmel, tıpkı bir model gibi.

"Bu o mu?" İçlerinden biri sırtarak öne doğru yürüyor. Uzun sarı saçları piercingli kulaklarının arkasında toplanmış. Kısmen yırtık, solmuş kot pantolonu ve siyah botlarının içine soktuğu beyaz gömleğinin üstünden dövmeler görünüyor. Kolları kocaman ve orasında burasında dövmeler var, teni altın sarısı ve pırıl pırıl, ama yağ ve kirle kaplı bir tipe benziyor. Gözleri parlak mavi ve bana kilitlenmiş, ama gözlerinde doğru olmayan bir şeyler var.

Yüzü ilk adamınkinden daha köşeli ama daha az çarpıcı değil ve bana aç bir panter gibi bakarken etrafta dolanıyor.

"Öyle," diye onaylıyor bir diğeri. Bu adamın yüz yapısı ilkinde benziyor ama kirli sakalı yok. Temiz traşlı ve çenesi biraz daha kare. Saçları tepede daha uzun ve yanlarda traş edilmiş, dikkatsizce geriye doğru itilmiş. İlkinden daha uzun boylu ve daha yapılı, o kadar derli toplu değil ama çok seksi.

Sonuncusu konuşmuyor, sadece koyu renk gözleriyle bana bakıyor. Uzun kirpiklerini buradan fark ediyorum, kızların kıskanacağı türden, ama onunla ilgili tek kızsı şey bu. İri yarı, kolları tüm vücudumdan daha kalın ve beyaz gömleği şişkin pazularına ve damarlı ön kollarına yapışıyor, göğüs kaslarına ve yontulmuş karın kaslarına girinti yapıyor.

Kot pantolonu dar, sanki doğru bedeni bulamıyormuş gibi ve saçları sarı çizgilerle kahverengi, yana doğru gelişigüzel şekillendirilmiş. Her bir santimi dövmelerle kaplı ve siyah bir dudak halkası ışıpta parlıyor.

Sarı saçlı adam bana bakarken çakmağının üstünü tekrar tekrar açarken onlara bakıyorum. "Kimsin sen?" Gözümü korkutmayı reddederek bağırlıyorum.

"Oturmaz mısınız?" diye teklif ediyor ilki ve ben gülüyorum.

"Neden siktirip gitmiyorsun? Şimdi bana neden barımda olduğunu söyle ya da defol git," diye hırlıyorum.

Sarışın olan kıkırdar. "Ooh, alıngan, yine de çok küçük. Kırılması çok kolay." Suratını asıyor, sanki onu söndürmüşüm gibi iç geçiriyor.

"Beni kırmak kolay değil, göt herif. Sen gözünü kırpmadan o güzel suratını dağıtırım, o yüzden lanet soruma cevap ver."

Bunlar dün geceki haydutlar değil, hayır, bu adamlar tehlikeli ve ben açıkça onların hedefiyim. Korku bedenimi sararken sertçe yutkunuyorum. Takım elbiseli adam beni dikkatle izlediği için fark ediyor ve panik gösterime karşı dudaklarının bir köşesi hafifçe yukarı kalkıyor.

"Ondan hoşlanıyorum," der sarışın ve iri adam sonunda konuşur. "Zavallı kız," diye alay ediyor.

"Roxxane, lütfen otur," diyor ilki yine, ama bunun bir talep olduğunu biliyorum.

Ben de bir tabure çekip onlardan olabildiğince uzakta bana söyleneni yapıyorum. Kollarımı bara yaslıyorum, böylece belimdeki bıçağa ulaşabiliyorum. "Neden buradasın?" Tekrar ediyorum.

İlki en yakın masayı seçmeden önce etrafına bakınır. Piç kurusu sandalyeyi siliyor ve kenarına tünerken hâlâ kaşlarını çatıyor. Umarım takım elbisesini lekelemişti.

"Roxxane, ben Ryder Viper," diye kendini tanıtıyor. Roxxane demesini duymazdan geliyorum, kimse bana böyle seslenmiyor.

İçimden bir ürperti geçiyor. Engerek.

Şehri yöneten lanet olası kaçıklar gibi mi? Her şeyi kontrol eden lanet mafya mı? Polisin çıldırmasına şaşmamalı, onların cebindeler. Yargıçlar ve belediye başkanı da öyle.

Kahretsin, bu ciddi.

"Bu Diesel." Çakmağındaki alevleri yalayan sarışına başıyla işaret ediyor. "Kenzo." Kendisine benzeyeni işaret ediyor. "Ve Garrett." "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bana neden adamların olduğunu söylemek ister misin?"

dün gece buraya gelip bana saldırdın?" Hırladım. Korktuğum zaman savunmaya geçerim, dava et beni.

Öne doğru eğilirken kaşlarını kaldırıyor, elleri ayrılmış bacaklarının arasında sallanıyor. Kahretsin, neden bu kadar ateşli? "Bana açıkladıklarına göre, onlara ilk sen saldırmışsın."

Tekrar düşündüm. Kahretsin, belki de haklıdır. "Beni yakalamaya çalıştılar."

"Onlar yaptı." Başını sallıyor. "Ama sizi kavgaya sürükledikleri için haklarından gelindi. Bu onların emri değildi. Anladığım kadarıyla içlerinden biri size vurmuş?"

Hâlâ ağrıyan dudağıma uzanıyorum ama elimi bırakıyorum -çok geç, fark etti. Gözleri kısıldı. "Bu doğru değil, bunun için yargılanmayı bekliyorlar."

"Bu da ne demek oluyor?" Bağırıyorum.

"Bu, güzel kuş, ölecekler demek." Sarışın gülüyor, sesi biraz çılgınca.

"Beni neden istiyorsun?" Nefesimi tutarak soruyorum.

Ryder, "Babanın bize borcu vardı," diye söze başlıyor ve yemin ederim yine kaşlarını kaldırıyor. "Evet, anladığım kadarıyla ilişkiniz... sarsıntılı?"

"Rocky? Elimde olsa o piçi öldürürdüm. Tamam." Sandalyeden kayıyorum. "Sana ne kadar borcu var? Yapabilirsem ödeyeceğim."

Sarışın Diesel önümde kayıyor, dudaklarını yalarken mavi gözleri bana kilitleniyor. "Hayır, babanla bir anlaşma yaptık güzel kuş. Söyle bana aşkım, çığlık atmayı sever misin? Babanla küçük bir iddiaya girdik," diye soruyor.

Düşünmeden tepki veriyorum, yumruğumu geri çekiyorum ve yüzüne yumruk atıyorum.

Silkelenerek geriye doğru yalpalamasını izliyorum. Yarasından kan fışkırırken elini kaldırıp ağzını ve burnunu yokluyor. Gülmeye başlayınca kendime geliyorum. Başını kaldırıp sırtıyor, dişleri kanla kaplı. "Çok ateşliydi, tekrar yapmak ister misin?"

Gözlerim açılıyor ama arkasından Ryder'ın sesi geliyor. "Yeter, D."

Diesel iç geçiriyor ama geri çekilirken göz kırpmıyor, ancak o zaman şişkinliği fark ediyorum
Pantolonunun önünde... ereksiyon halinde mi? Vay anasını. Gözlerimi kaldırıyorum ama çok geç, fark etti ve tekrar gülmeye başladı.

Lanet olası deli piç.

"Ne tür bir anlaşma?" Midemde hastalıklı bir his yükselirken bu oyundan bıkmış bir şekilde bağıriyorum. Paramı istemiyorlar, bir anlaşma yapmışlar...

"Senin için." Ryder omuz silkiyor.

Oh, benim için diyor, ne kadar rahat olursan ol.

"O. Sattı. Beni. Sattı. Sana mı?" Hırladım.

Diesel, gözlerini deviren iri yarı adam Garrett'a "Kızgınken çok seksi oluyor," diye fısıldıyor.

"Evet, yaptı. Borcunu kapatmak için ve biz her zaman tahsil ederiz, Roxxane. Şimdi çantanı toplamak ister misin, yoksa senin için biz mi yapalım?" Ryder sakince sordu. Sanki onlarla gitmeyi kabul edecekmişim gibi. Sikerim ö y l e i ş i . Onlar Viper' lar olabilir, şehirdeki en korkunç pislikler, ama bu isteyerek gideceğim anlamına gelmiyor. Barın üzerinden atlayarak sopamı kaptım. "Siktir git! Siz deli piçlerle hiçbir yere gitmiyorum. Borcunu mu istiyorsun? Al o zaman. umurumda değil."

"Bunu yapamam aşkım, anlaşma anlaşmadır. Sen bizimsin." Ryder ayağa kalkarken omuz silkiyor.

"Yapabilir miyim?" Diesel sırtarak öne doğru bir adım atıyor ama Ryder onu engellemek için elini uzatıyor.

"Garrett'la git ve çantasını hazırla," diye emrediyor ve Diesel kaşlarını

bana doğru oynatmadan önce bir an için sönüyor.

"K lotunun içine boşalacağım. Sonra görüşürüz, güzel kuş."

 ri adam  ne çıkıp onu omzundan alkışlıyor. " st katta dediler."

Bekle... Nerede yaşadığımı biliyorlar mı?

Yollarına  ıkıyorum ve  ri adam bana bakıyor, yüzü sertleşiyor. " ekil, ufaklık."

"Yaptır beni," diye hırladım ve sopamı ona doğru salladım.

Bir sinek gibi havada yakalıyor ve kaşlarını çatmadan önce elimden çekip alıyor. "Bu hiç hoş değildi."

"Oh, peki eski sıkık-affedersiniz," diye alay ediyorum, sonra dizimi öne doğru uzatıyorum.

Fark edemeyecek kadar meşguldür ve aletiyle bağlantı kurar.

Hırıltıyla sikini tutuyor, dizlerinin üzerine çökerken yüzü kıpkırmızı oluyor. Yumruğumu kaldırıyorum, ama sarışın onu havada yakalıyor ve bana dudak büküyor. " zg n m güzel kuş, sonra oynarız," diye mırıldanıyor ve sonra yumruğunun bana doğru geldiğini görüyorum.

Eğilmek için zamanım yok. Yüzüme çarptı ve bayıldım.

YEDİNCİ BÖLÜM

KENZO

"Y En azından onu yakalayabilirdin." Yerde baygın yatan güzel kıza bakarken gülüyorum. Diesel ona sert bir yumruk attı, gözü şimdiden şişmeye başladı ve bahse girerim kafası yarın acıyacak.

Garrett'in o ucuz atış için ona yapacaklarından daha iyi, ama adama gerçekten baktığımda, sikini buzluyor ve sopası yanına eğilirken yüzünde garip bir şekilde etkilenmiş bir ifade var.

Kim bu kız?

Beklediğim gibi uysal ve iyi bir kız olmadığı kesin. Ona her şeyi anlattığımızda korkmuş bile görünmüyordu. Savaşmaya çalıştı. Bu hoşuma gitti. Bu onu bir süre hayatta tutabilir. En azından sikimi ıslatacak ve yatakta böyle dövüşüp dövüşmediğini görecektik kadar uzun süre.

Eminim öyledir.

O vahşi biri.

"Kenzo, Diesel'le git ve ona bir çanta hazırla... külottan fazlasını." Ryder kıza bakarak iç geçirir. "Garrett, onu alır mısınız?"

İri adam homurdanarak aletindeki buzu çıkarıyor ama dişleri kenetlenmiş halde ona bakmadan onu kaldırıp göğsüne bastırıyor. Başımı sallayarak Diesel'i üst kata kadar takip ediyorum. "Kahretsin, anahtarı getireyim," diyorum ona, kolu denediğinde yerinden oynamıyor.

Tam bunu yapmak için dönüyordum ki bir şangırtı duydum. Omzumun üzerinden baktığımda kapıyı tekmelediğini görüyorum. Bana sırtıyor. "Gerek yok, artık açık."

Başımı sallayarak, içeri girerken bir alışkanlık olarak zarlarımı alıyorum. Kaşlarım havaya kalkıyor, ortalık darmadağın. Her yerde giysiler ve bira şişeleri var. Ryder burayı görse küplere binerdi. Diesel umursamadan doğruca arka duvarda, pencerenin altındaki yarı açık ahşap çekmecelere yöneliyor. Külotları avuçlamaya başlıyor, hatta bazılarını koklarken yakalıyorum.

Banyo kapısının yanındaki gömme dolaptan bir çanta kapıyorum ve içine banyo malzemeleri ile makyaj malzemelerini dolduruyorum. Odada asılı duran bazı giysileri, diğer eşyaları ve ihtiyacı olabilecek bazı ufak tefek şeyleri de alıyorum. Ona her zaman istediği başka şeyleri de alabiliriz ama kendi eşyalarının olması onu biraz sakinleştirebilir.

Garrett'ı nasıl alt ettiğini hatırladıkça neredeyse sesli gülecektim. Birinin onu alt etmesi pek sık rastlanan bir şey değildir. Neredeyse hiç, aslında. Bu eğlenceli olacak. Bir ses kafamı kaldırıp Diesel'in kollarını başının altına koymuş, yatağında zıpladığını görmeme neden oluyor.

"Yardım edecek misin yoksa donuna mı bakıp mastürbasyon yapacaksın?" Ciddi bir şekilde soruyorum, elinde tuttuğu telli pembe parçayı fark ediyorum. "Toplum içinde kendine dokunmakla ilgili söylediklerimizi hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çatıyor, külotu cebine sokuyor ve başının altındaki yastığı kabartıyor ama donup kalıyor. Yavaş bir hareketle yastığın altına uzanır ve bir tabanca çıkarır; küçük bir tabanca. Vay, vay, vay, bizim ufaklık bunu nereden bulmuş?

Diesel'in yüzü bir sırıtışla ikiye ayrılır. "Sanırım aşık oldum. Sence sorsam beni vurur mu?"

"Muhtemelen, bahse girmek ister misin?"

"Hayır, sen hile yapıyorsun!" diye tersliyor ve beni güldürüyor. Bazen yapıyorum. Diğer zamanlarda sadece insanları okurum, bu benim geliştirdiğim bir yeteneğim. Bu beni bahis oynamak için kötü bir insan ve aynı zamanda şehirdeki en iyi bahisçi yapıyor.

Mini buzdolabının üstüne bakarken bir fotoğraf görüyorum, burada gördüğüm tek fotoğraf. Roxy'nin daha genç ve dövmesiz hali, saçları daha uzun ve sarı. Burnunda bir küpe var ama kesinlikle ona ait ve yanında iri yarı bir adam var. Aslında kocaman, kel kafalı, kırılmış sakallı, çenesinin köşesinde yara izleri olan ve burnu kırılmış bir adam. Kim bu adam?

Babası değil ama onun için önemli biri olmalı. Ben de aldım, katladım ve cebime koydum. Olur da onu bulmamız gerekirse diye.

kaldıraç. Etrafıma bakınıp Diesel'e başımı sallıyorum. "Sanırım hepsi bu kadar. Uyanmadan ve insanları tekrar yumruklamaya başlamadan gidelim."

"Sence yapar mıydı?" diye soruyor hüzünle.

"Deli herif," diye mırıldanıyorum, yırtık pırtık çantasını yukarı kaldırıp aşağı inerken.

Garrett hâlâ onu tutuyor, başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor ve Ryder barın etrafında dolaşıyor. Şüphesiz öğrenebileceği her şeyi öğreniyor. İnsanları nasıl okuyacağımı biliyorum, ama Ryder? İnsanların zayıflıklarını bulup onları sömürmeyi, öğrendikleriyle onları yok etmeyi bir oyun, bir spor haline getirdi.

Küçük bayan Roxy de farklı olmayacak.

"Hepsi toplanmış, fazla bir şeyi yok." Omuz silkiyorum.

Ryder başını sallıyor. "Roxy'nin bu bardan başka şeyleri umursadığını sanmıyorum." Garrett homurdanıyor, "Harika, artık gidebilir miyiz?"

"Aletine tekrar ateş edeceğinden mi korkuyorsun?" Alay ediyorum ve o da bakışlarını bana dikiyor.

"Onu ben taşıyım," diye teklif ediyor Diesel. Garrett kızı ondan uzaklaştırırken yoluna çıkıyorum.

Kaşlarını çatan ve onu görmek için etrafıma bakan adama, "Sorun değil dostum, o halleder," diyorum. Kahretsin, Ryder'a bakıyorum ve o da başını sallıyor, o da fark etmiş. Diesel'in takıntı haline getirdiği son kişi yanarak ölmüştü. Acı çekmesini istiyoruz ama o kadar da değil... henüz değil.

Bu da en azından şimdilik onunla onun arasında kalmamız gerektiği anlamına geliyor.

"Hadi, geri dönelim." Ryder, Garrett'ın görüşünü daha da engellemek için onunla arasına girerken omzuna vurarak onu uzaklaştırıyorum.

Diesel inliyor ama ona sürebileceğini söylediğimde neşeleniyor.

Ryder, "Seninle burada buluşacağız, misafir odasını hazırla ki şimdilik orada kalabilsin," diye sesleniyor ve ben de başımı sallıyorum.

Misafir odası mı? Sanki uzun süre orada kalacakmış gibi. Görünüşe göre Roxy bizimle yaşayacak. Ve onunla geçirdiğim şu andan itibaren, bunun için bizi öldürmek için elinden geleni yapacağına bahse girerim.

Sabırsızlanıyorum.

En son eğlenceli bir şey yapmayalı uzun zaman oldu, bu seferki de açmayı planladığım nefis bir paket içinde geliyor. Evet, onu öldürmeden önce Roxy'ye sahip olacağım. Onu yalvartacağım, boyun eğene kadar arzulatacağım... Sonra da sonunda onu becereceğim.

Şimdi en büyük bahsi, özgürlüğünü ve hayatını kaybetmiştir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROXY

MBaşım beni öldürüyor, sanki çok fazla içmişim gibi. Yüzüm ağrıyor ve uzun süre aynı pozisyonda kaldığım için tüm vücudum kaskatı kesilmiş durumda. İnleyerek, gözlerimi kapalı tutmaya çalışıyorum ve

Ne olduğunu anlamak için beynimi zorlarken acının azalmasına izin veriyorum. Ama her şey bulanık ve ben denedikçe çekiçler beynime daha fazla saplanıyor.

Elimle silahımı yoklarken donup kaldım. Bu benim her zamanki berbat yatağım değil... Bu lanet olası ipek. Kimin ipek yatağı var ki?

Tanıdığım kimse yok, orası kesin.

İşte o zaman her şey geri geliyor. Fedailer. Engerekler. Yumruk.

Gözlerimi açtığımda beyaz tavana bakıyorum ve tam tepemde lanet olası kristal bir avize duruyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, ayaklarımı sürüyerek yatak başlığına doğru ilerliyorum, ağrıyan yüzümü okşarken ona yaslanıyorum, o piç kurusu. Yine de hiçbir şeyin kırıldığını sanmıyorum. Nefes nefese etrafıma bakarken panikliyorum.

Beni çaldılar.

Beni barımdan aldı ve lanet bir otel odasına benzeyen bir yerde bıraktı.

Çok temiz. Çok fazla temiz. Tamamen beyaz duvarlar ve koyu gri halı kaplı bir zemin. İçinde bulunduğum büyük, kral boy yatağın karşısındaki duvarda düz ekran bir televizyon var.

Televizyon banyomdan daha büyük. Sağ taraftaki duvar, yataktan kayarak yanlarına gittiğimde bana şehri gösteren tavandan tabana pencerelere açılıyor.

Altımda lanet bir poster gibi yayılıyor. Çok yüksekteyiz ve tam ortasındayız. Arkamı döndüğümde televizyonun iki yanında iki kapı görüyorum. Birinden kafamı uzattığımda gömme bir gardırop görüyorum. Dolaptan kastım, raflar üzerine raflar, aralarında ışıklar olan aynalar ve ortada bir kanepa olan bir oda. Tiksintiyle dudaklarımı bükerek kapıyı kapatıyorum ve diğerini deniyorum.

Burası bir banyo. Sol duvar, dört duş başlığının aşağıya baktığı tamamen camdan bir duş kabini ve arka köşede gri fayanslı bir oturma yeri ile kaplanmış. Arka tarafta en az altı kişinin girebileceği büyüklükte bir küvet var. Sağ tarafta iki lavabo ve üzerinde çerçeveli bir ayna var. Tuvalet hemen yanımda. Birileri hiçbir masraftan kaçınmamış gibi görünüyor, lanet olası zengin piçler.

Odaya geri dönüp, silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmak için etrafı tarıyorum. Yatağın yanında iki tane antika, gri komodin var. İkisinde de lamba var. Mükemmel. Piçin teki botlarımı aldığı için çıplak ayakla odaya koşuyorum. Lambayı duvardan söküp bir sopa gibi tutuyorum ve sol taraftaki odadan dışarı açılan beyaz kapıya yöneliyorum.

Kolu denediğimde kilitli olduğunu görüyorum, tabii ki. Lambayı yanıma bırakıyorum ve odaya dik dik bakıyorum. Bu piçler, bana sahip olabileceklerini mi sanıyorlar? Satın alabilecekleri biri olduğumu mu?

Paranın itaati satın alamayacağını öğrenecekler. Ben kimsenin nesnesi değilim. Beni aldıkları güne pişman olacaklar.

Engerekler mi? Sürtük, lütfen, ben de ısırırım.

Gelip kapıyı açacaklar mı diye yarım saatten fazla bekledim ama açmadılar ve ben de sıkıldım. Kızgın ve sıkılmış olmak benim için iyi bir kombinasyon değil. Ortalığı dağıtmak için delice bir istek duyuyorum, çok mükemmel, çok temiz. Ben de öyle yaptım. Sırtarak banyoya gidiyorum ve öfkemi onların değerli yatak odalarından çıkarmaya karar veriyorum.

Lambayı aynaya çarparak parçalara ayrılışını izliyorum. Sırtarak bir parça alıyorum ve yanlışlıkla kendimi kesiyorum. Tıslayarak, camı kaplayan ve tertemiz zemine damlayan kana bakıyorum. Eh, siktir et.

Yatak odasına geri dönüp yatağa doğru yürürken kanımın arkamdan damlamasına izin veriyorum ve kesmeye başlıyorum. Her şeyi dışarı çıkarıyorum. Onlara olan öfkemi, babama olan öfkemi.

Şimdiye kadar daha iyi bilmeliydim, ama ne zaman ondan kurtulduğumu düşünsem, bir şey yapıyor. Ama bu mu? Beni satmak mı? Ben bile bu kadar alçalacağını düşünmemiştim.

Bir çığlık atarak, kolum ağrıyana ve nefes nefese kalana kadar bıçaklıyor ve kesiyorum. Yastıkların tüyleri beni ve zemini kaplıyor, şiltede delikler var ve yatak takımları kan içinde ve parçalara ayrılmış.

Hissettiğim gibi görünüyor ve beni gülümsetiyor.

Kapı açıldığında gülüyordum. Bardağı şortumun arka cebine saklayarak uzaklaşıyorum, gözlerim kısılıyor. Ryder içeri giriyor. Etrafındaki dağınıklığa bakıyor, kaşlarını kaldırması ve mükemmel dudaklarını hafifçe eğmesi hoşnutsuzluğunun tek işareti.

Ben nefes nefese kalmış, ter içinde bir karmaşayım ve o da takım elbisesi içinde lanet bir manken gibi duruyor. Ondan nefret ediyorum, sadece beni kaçırdığı ve tüyler ürpertici temiz dairesine kilitlediği için değil.

"Bakıyorum da rahatına bakıyorsun," diyor, sesi yumuşak ve alçak. İyi bir Jack içkisi gibi. Bu adamı kızdıran bir şey var mı? Ne yapacağını görmek için oraya koşmak ve kanımı onun mükemmel takım elbisesine silmek istiyorum.

"Bırak beni," diyorum ama beni görmezden geliyor. Eğilip bir yastık kılıfı alıyor ve tek parmağıyla havada tutarak şerit şerit kesilmiş kumaşını gösteriyor.

"Baban seni sattı, artık bizimsin." Ses tonu o kadar gerçekçi ki yine patlamak istiyorum.

"Ben bir insanım! Başka bir insanı öylece satamazsın!" Çığlık atıyorum.

"Görünüşe göre yapabiliriz." Omuz silkiyor, yastık kılıfını bırakıyor. "Bu duruma öfke duyma ya da inanmaman seni temin ederim ki bu durumu daha az gerçek kılmayacak. Baban seni bize sattı ve artık bizimsin. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmanı öneririm."

Anlaştık mı?

Oh, bu orospu çocuğu.

Arka cebimdeki bardağı kavrayıp hışımla yaklaşıyorum, yüzüne bakıyorum. "Bırak beni yoksa yemin ederim-"

"Ne yapacaksın?" Sırıttıyor, buz dolu gözleri nihayet biraz çözülerek meydan okuduğunu gösteriyor.

Bir cesaret.

Cam derime batıyor ve elimi uzatıp korumasız yüzüne doğru savurduğumda derimi yeniden kesiyor. Gözlerini kırptırdı, eli benimkini yakaladı.

Bardak yanağından bir santim uzaklaşmadan önce. Kavrayışını sıkılaştırıyor, kemiklerimi birbirine geçirirken nefesim kesiliyor, acı içimde kıvılcımlanıyor. "Sen bizimsin, Roxxane. Seni hapsetmek istiyorsak, hapsederiz. Seni bir velet olduğun için cezalandırmak istersek, cezalandırırız. Seni becermek istersek..." Daha da yaklaşarak cama bastırıyor ve sesini alçaltırken yanağında bir kan damlası kabarcıklar oluşuyor. "Öldüreceğiz. Eğer seni öldürmek istiyorsak... öldüreceğiz ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Bununla başa çık, aşkım, yoksa kendini bundan daha kötü bir yerde bulabilirsin."

Arkasına yaslanıp bileğimi yana doğru çekerek parmaklarımın kasılmasını sağlıyor ve cebine koyduğu bardağı bırakıyor. İçimi korku ve adını koymak istemediğim bir şey doldururken ona bakıyorum ve yanağından aşağı süzülen kan damlasını izliyorum. Bir mendil çıkarıyor ve takım elbisesine ulaşmadan önce durduruyor, sanki sadece bir noktaya değinmek için cama eğilmemiş gibi siliyor.

"Moralinin bozuk olduğunu görebiliyorum, bu yüzden söylediklerimi düşünmen için seni yalnız bırakacağım." Dönüyor ve ben ileri doğru koşuyorum ama çok yavaşım. Kapı çarparak kapanıyor ve yerine oturan kilidin kulakları sağır eden tıkırtısı, yaralı elimi tahtaya vururken çığlık atmama neden oluyor.

Kimse geri gelmeyince yastığı biraz daha kesip kanamayı durdurmak için elimi bağladım ve etrafıma bakındım. Önemsiz bir şeydi ama gerçekten daha iyi hissediyorum. İç çekerek pencerenin yanına uzanıyorum ve gökyüzü kararmaya başlarken şehre bakıyorum.

Eskiden bu şehirde yaşırdım, burayı keşfetmeyi ve büyümesini görmeyi severdim. Bu, tüm bu cam ve ihtişamın altında saklanan karanlığı fark etmeden önceydi. Peki ya Engerekler? Onlar en kötülerinden biri.

Çocukken size yatağınızın altında ya da karanlıkta saklanan canavarların hikayelerini anlatırlar. Size gerçek insan canavarlarından bahsetmezler. Kendilerinden daha zayıf insanları avlayanlar, hatta içimizde saklanan canavarlar.

Zengin ya da fakir, fark etmez, insanlar hala canavardır. Güzel yüzlerin, sevdiklerinin, kanın arkasına saklanırlar. Yine de hepsi aynıdır. Hepsi sizi bir şey için ister, aradaki fark... onu elde etmek için ne kadar ileri gitmeye istekli olduklarıdır.

Görünüşe göre Viper'lar sonuna kadar gidecek.

Ve hepsi benim boktan babam yüzünden. Çocukluğumu mahvetmesi yetmedi mi? Hayatımın her gününü onun hatalarının bedelini ödeyerek geçirdiğim yetmedi mi? Hayır, şimdi de geleceğimi elimden aldı.

Kendime acıyarak gözlerimi kapatıyorum ve ağrıyan başımı dinlendirmeye çalışıyorum. Ben bir savaşçıyım, hayatta kalan biriyim, hep öyleydim ve hep öyle olacağım. Bunu atlatabilirim, daha önce daha kötülerini atlattım. Bir çatı katında kilitli olmam, kilitli olmadığım anlamına gelmez...

Kapı çarparak açıldı ve beni uyandırdı. Saat geç, gerçekten geç ve karanlık. Bulduğum ekmek artıkları dışında neredeyse iki gündür bir şey yemediğim için karnım ağrıyor.

Geç oldu.

Bunun tek bir anlamı var.

Ağzımı kapatıyorum, duymaması için nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki ağlamak istiyorum. Merdivenlerden çıkarken sürüklenen ayak seslerini duyuyorum. Lütfen, lütfen burada olduğumu unutmasına izin ver.

Bu gece onun yürümeye devam ettiği gece olsun.

Öyle değil. Kapımın önünde duruyor. İri eli kolu çevirip kapıyı açmadan önce yatağımdan gölgesinin alttaki çatlaktan gelen ışığı engellemesini izliyorum. Bir an orada durup bana bakıyor. Görebildiğim tek şey silueti, bu yüzden yüzünü ya da ifadesini göremiyorum. Annemin bayıldığını biliyorum, ben yatmadan önce kendine iğne yapmış, o yüzden sabaha kadar baygın kalacak. Sadece ben ve o varız. O da bunu biliyor.

Nefesindeki viskinin kokusunu buradan alabiliyorum, vücudunda titreşen öfkeyi görebiliyorum. Hep aynı şey. Sarhoş oluyor, para kaybediyor, hıncını benden çıkarıyor. Bu bir kısır döngü. Her gece farklı olmasını bekliyorum, ama her gece aynı.

Eğer sizi hayal kırıklığına uğratan, inciten ve kalbinizi kıran bir ebeveyniniz olmadıysa, bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsiniz. Sizi korumaları, sevmeleri gerekirken korkmamın sebebi ailem. Küçük yaştan itibaren beni incitenlerin onlar olduğunu öğrendim, başka kimse değil. Yaşamam ya da ölmem umurlarında değil, ben onlar için sadece bir nesneyim.

Havalandırmak, hafife almak.

Okuldaki diğer çocukları ebeveynleri hakkında konuşurken izlediğimde öfkeleniyorum, babamın sahip olduğu öfkenin aynısı. Mutlu oldukları için onlardan nefret ediyorum. Hayatlarından zevk aldıkları için. Aileleri onları seviyor, onlara değer veriyor, hediyeler ve mutluluk yağıdırıyor. Neden ben bunlara sahip olamıyorum?

Yine de babam ya da annem bunu yapmaya çalışsa bile, hemen ardından gelecek yumruğu bekleyerek irkilirdim. Çünkü gerçek şu ki, tüm insanların temelinde, en özünde... tek umursadıkları şeyin kendileri

olduğunu biliyorum.

Bir şey onlara ne getirebilir, onlar için ne yapabilir ve zora geldiğinde her zaman kendilerini seçeceklerdir.

Bazı insanlar öfkeyle, incitme ihtiyacıyla doğar.

Bazıları açgözlü doğar, bağımlılık yapıcı bir kişiliğe sahiptir. Diğerleri bunu iyi gizler, ama sonuçta hepimiz aynıyız. Hepimizin kanı aynı renkte ve hepimiz ruhumuzdaki gerçeği yok edecek bir şey arıyoruz ki kendimizi iyi insanlar gibi hissedebilelim.

Onu kandırmıyorum, uyanık olduğumu biliyor, ben de doğrulup yüzüne bakıyorum. Ağlamayı reddediyorum, yalvarmayı reddediyorum. Artık yalvarmıyorum. Bir kez yaptım ve gerçekten durabileceğini düşündüm. Artık daha iyi biliyorum. Bir gün beni öldürene kadar durmayacak, ama o zamana kadar, üzerimde asılı duran bu gerçekle bir günden diğerine hayatta kalıyorum.

"Ayağa kalk," diye bağırtıyor. Dudaklarımı büzüyorum ama bu işin daha çabuk biteceğini bildiğim için söyleneni yapıyorum.

Ama bu her olduğunda, içimde bir şeyler büyüyor, öfke, karşılık vermemek, saldırmamak için dilimi ısırarak zorunda kalana kadar şekil değiştiriyor. Onun gibi olmayı reddediyorum.

Tökezleyerek bana doğru geliyor, neredeyse düşecekken küfrediyor. "Bu gece iki bin kaybettim, bu kimin suçu biliyor musun?" diye bağırtıyor.

Hiçbir şey söylememeliyim, sadece başımı sallamalı ve iyi bir kız gibi dayağı kabul etmeliyim.

Ama belki iyi bir kız değilim, belki ben de onun kadar berbat durumdayım. "Sanırım benimki," diye mırıldanıyorum.

Salak, gerçekten salak.

Sarhoş bir adam için yumruk hızlı geliyor, iri yarı ve yumruklarının arkasındaki güç bunu gösteriyor. Bağırsaklarıma çarpıyor, nefes almakta zorlanırken beni eğiyor. Karnım artık açlık ağrısından daha fazla ağrıyor.

Saçlarımı tutuyor, başımı yukarı kaldırırken beni ağlatıyor. Çarpık dişleri karanlıkta parlıyor, yüzü gözyaşlarımdan bulanıklaşıyor. Bana hırlıyor, kokuşmuş nefesi yüzüme çarpıyor ve öğürmemeneden oluyor. "Senin, seni lanet olası küçük pislik."

Kusmamaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki -en son yaptığım kolumu kırmıştı- geldiğini göremiyorum. Beni duvara fırlatıyor ve başım mide bulandırıcı bir gümbürtüyle duvara çarpıyor. Duvardan aşağı kayarken bedenim gevşiyor, acı kafatasımı kırarak göremez hale gelmemeneden oluyor.

Duyamıyorum.

Sonra her şey kararır.

Soluk soluğa ayağa kalktım. Adrenalin içime hücum ederken ter tüm vücudumu kaplıyor. Elimi kaldırıyorum ve o geceden kalma göçüğün hâlâ durduğu başımın arkasına bastırıyorum. Kahretsin, işte bu yüzden yatmadan önce içiyorum, kâbusları uzak tutmak için.

Nefesimi üfleyerek bulanık gözlerimi kırıştırıp uykudan arındırıyorum, yakın zamanda geri dönmeyeceğimi biliyorum. Bu gece anılarım bu kadar karanlıkken olmaz. Bunun yerine şehre bakıyorum, hala aydınlık. Tüm ışık, karanlıkta bile açılarını ve sokaklarını aydınlatıyor. Bir fener gibi.

Başka bir yalan.

Tam o sırada arkamdan gelen ince, karanlık bir ses içime korku salıyor.

Yalnız değilim.

"Uyuyamıyor musun, Minik Kuş? Rüyanda ne görüyorsun merak ediyorum..."

DOKUZUNCU BÖLÜM

DİZEL

S Kötü bir rüya gördüğünü söyleyebilirim. Uzuvarları sanki birinden kaçmaya çalışıyormuş gibi titriyor. Dudaklarından iniltieler çıkıyor, bu da beynime garip bir şey yapıyor. Tam ona uzanmak üzereyken, Sarsılarak uzaklaşıyor, ağır ağır nefes alıyor. Aniden doğrulup elini hızla atan kalbinin üzerine koyuyor ve o kadar yüksek sesle atıyor ki duyabiliyorum.

Acaba arkasında olduğumu bilseydi daha sert vurur muydu? Uzanarak elimi saçlarına hafifçe sürüyorum, o kadar yumuşak ki hissetmiyor. Ne kadar küçük bir yaratık ama içinde öyle bir acı barındırıyor ki... öyle bir öfke.

"Uyuyamıyor musun Minik Kuş? Acaba rüyanda ne görüyorsun?" diye mırıldanıyorum arkasından.

Başını çeviriyor, tam arkasında oturduğumu görünce kara gözleri açılıyor. Etrafında bir silah ararken bakışlarındaki paniği görebiliyorum. Gülerek üzerine atılıyorum. Zaten sertleşmiş olan sikime doğru giden bir çılgılık atıyor, ellerini üzerinde tutuyorum, onu orada tutmak için alt bedenimi onunkine bastırıyorum, ne kadar sert olduğumu hissetmesine izin veriyorum.

Diğerleri onu benden uzak tutmanın onu güvende tutacağını düşündüler. Ne kadar aptalca. Bu küçük kuş eğlenceli olacak, bunu söyleyebilirim. Ve o artık bizim. Onunla ne istersem yapabilirim.

Altımda çırpınıyor, çoğunun benimle karşılaştığında yaptığı gibi donup kalmıyor. Dövüşüyor, tepiniyor ve tekmeliyor. Tek yaptığı zaten

Onu sikerken bunu yaptığını hayal ettiğimde sikim kotumun içinde seğiriyor. Bahse girerim dövüşür gibi sikişiyordur - sert, hızlı ve vahşi.

O hayatta kalamayabilir ama ben ona sahip *olacağım*.

Yine de kendini harcıyor ve duruyor, gözleri daralıyor ve pantolonunu indirirken öfke ve nefretle parlıyor. Göğsü kabarıyor, göğüslerini bana doğru itiyor. Eğiliyorum ve dilimi yanağında gezdirirken başını benden yana çeviriyor. "Acıdan hoşlanıyor musun?"

Onu çalışma odamda zincirlenmiş halde gördüğümde ona doğru sallanıyorum ve parmaklarımı kanlı, dövülmüş teninde gezdiriyorum. Bıçak izlerim vücudunda parlak ve pembe, bir aşığın dokunuşu gibi. O zaman da titrer miydi?

Kavga mı? Çılgılık mı? Öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Acaba yalvaracak mı... "Siktir. Seni," diye hırlıyor.

"Hayır, Minik Kuş, ama seni becereceğim." Yanağına karşı kıkırdıyorum.

Altımda donuyor, kaya gibi sertleşiyor ve başımı kaldırıyorum. "Ama bu gece değil. Seni becerdiğimde, oyuncaklarımı orada istiyorum. Bu güzel teni hayatının bir santimine kadar işaretlemek istiyorum." Elimi dövmelelerinin üzerinde gezdiriyorum. "Bunları yaptırdığında acıdan ıslandın mı? Yoksa ağlayıp acı mı çektin?"

Başını çevirip bana bakıyor ama gözlerinde gerçeği gizlemeden önce bir parıltı görüyorum. Ah, benim küçük kuşum acıyı ne kadar sevdiğinden korkuyor. Ben de onu kırmanın, öldürmenin eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Ama bu? Ben ona işkence ederken o gelene kadar o bariyerleri parçalamak? Bu çok daha tatlı olacak.

Bu küçük kuşun değer verdiği her şeyi yakıp yıkacağım ve onu kendi küçük oyuncağıma dönüştüreceğim.

"Duman ve benzin gibi kokuyorsun," diye mırıldanıyor ve sonra sanki bunu söylemek istememiş gibi gözlerini kırıştırıyor, dudakları içe doğru kıvrılıyor ve gözlerimi dolgun kızarıklığa sürüklüyor. Tadı uykusunda döktüğü gözyaşları gibi mi?

"Gözlerini buraya dik, göt herif," diye tersleyince sııttım. Bu kız ateşle oynamayı gerçekten seviyor.

Kahretsin, bir bakışla altına işeyen adamlar bile oldu. Yine de burada, onu yere yapıştırırken bile bana bakıyor. Eminim ölürken bile bu kadar mücadele ederdi.

Gözlerimi tekrar yukarı kaldırıyorum ama bir elinin etrafına bağlanmış lekeli, kanlı beyaz bir kumaş parçasına takılıyorlar. Vay, vay, vay, güzel kuş

Kendine zarar vermek mi? Elini tutarak yanına yere çarpıyorum ve tekrar çırpınmaya başlayınca nefesini kesiyorum.

Kan lekeli kumaşı sıyırarak kesiğin kenarlarını parmaklıyorum, alt dudağını ısırmadan önce çığlık atmasına neden oluyorum, yıllarca acısını saklamaktan kaynaklanan bir içgüdü. Tanıdığım bir içgüdü. Gözlerimi ondan ayırmadan başparmağımı kesiğin tam ortasına bastırarak onu test ediyorum.

Dudağında kan oluşuyor, o kadar sert ısıyor, gözleri saklamaya çalıştığı korku ve arzuyla büyüyor. Göğsü kabarıyor, meme uçları giydiği tişörte çarpıyor. Oh, benim küçük kuşum canının yanmasından hoşlanıyor...

"Küçük Kuş, pis Küçük Kuş, bak ne kadar tatlı kanıyorsun," diye mırıldanıyorum, eğilip dudağındaki kanı yaladıktan sonra dişlerimi dudağına geçiriyorum ve başparmağımı kesiğine batırıyorum. Çığlık atıyor, altımda yalpalıyor. Acı ve korku dolu sesini yutuyor, ondan besleniyorum.

Kapının açıldığını duyuyorum ama o açmıyor. Başımı kaldırıp Garrett'ın gözleriyle karşılaşıyorum. Durumumuzu anlıyor ve iç geçiriyor. "Onu rahat bırak, D."

"Ama onunla oynamak çok eğlenceli." Suratımı asıyorum, başparmağımı daha derine sokuyorum ve inlemesine neden oluyorum. Ona sürtünürken çıkan ses sikimin tekrar sarsılmasına neden oluyor.

"D," diye uyarıyor Garrett kollarını kavuşturup bana en iyi yüz ifadesini takınarak. "Git oynayacak başka birini bul, Ryder'ın yeni güvenlik görevlileriyle görüştüğünü duydum..."

Seçeneklerimi tartışıyorum. Yeni muhafızları korkutmak mı yoksa kirli kuşla oynamak mı? İç çekerek tekrar ona baktım. "Üzgünüm güzel kuş, bir dahaki sefere." Burnunu öperek ayağa fırlıyorum ve beni endişeli bir ifadeyle izleyen Garrett'a doğru yürüyorum.

"Bu bir sorun olmayacak, değil mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, onu ben öldürmedim, değil mi?" Omzuna vururken gülüyorum ama yerinden bile kıpırdamıyor koca piç.

İç çekerek saçlarını yüzünden geriye doğru süpürdü. "Sen git, ben temizlerim."

Islık çalarak uzaklaşırken onun odaya doğru adım attığını duyuyorum. "İyi misin?"

"Siktir git!" diye bağıyor ve beni güldürüyor. Oh evet, benim küçük pis kuşum yine benimle oynayacak. Sabırsızlanıyorum. O zamana kadar, kendimi başkalarıyla yatıştırmak zorunda kalacağım.

ONUNCU BÖLÜM

ROXY

Tİri adam Garrett odaya girdi ama yanıma yaklaşmak istemiyor gibiydi. "İyi misin?"

"Siktir git," diye bağıyorum, doğrulup kanamayı durdurmak için yaralı olmayan elimi kanlı elime bastırırken. Yaşadığım en kötü şey değildi ama lanet olsun, acıyordu... evet, acıyordu. Diğer kafa karıştırıcı şeyi düşünmemek için bacak bacak üstüne atıyorum... hayır, siktir et onu.

Onun çok parlak ve her şeyi gören bakışlarından kaçınmak için gözlerimi ellerime indirerek kesiği yokluyorum. Deli herif yine açmış. Çok derin değil, dikişe gerek yok - her gün yaralandıktan sonra neyin dikiş gerektirip neyin gerektirmediğini anlamakta ustalaştım. Bu iyileşecek, muhtemelen koleksiyonuma eklemek için başka bir yara izi bırakacak.

Gözlerimi kaldırdığımda iri adamın önümde çömeldiğini, karanlık bakışlarının bana kilitlendiğini, elime uzanırken siyah saçlarının garip bir şekilde sevimli bir şekilde alnına düştüğünü fark ettiğimde geri çekiliyorum. "Alabilir miyim?" diye mırıldanıyor ama elimi göğsüme bastırıyorum ve o da iç çekiyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Kesikleri, çürükleri ve kırıkları onarmaya alışkınım."

"Eminim öylesindir," diye tersliyorum ve kaşları kalkıyor.

"O şekilde değil, D'den gerçekten uzak durmalısın. O bizim gibi değil. Eğlenmek için sana zarar verebilir," diye yumuşak bir şekilde uyarıyor, dövme parmak eklemleri sıkılıyor.

O kadar büyük ki, elleri kafamdan daha büyük olmalı. Beni ikiye bölüp kolayca incitebilirdi. Ama yapmıyor... Neden?

"Oh, ondan kaçmak mı? Bu hiç aklıma gelmedi ve kilitli bir odadayken ve o deli herif ben uyurken içeri girip bana bakarken ondan nasıl uzak durmamı istersin?" Öfkelen dim.

Dudakları seğiriyor ve tekrar kesiğime başını sallıyor. "En azından temizlememe ve sarmama izin ver. Dudağın nasıl?" diye soruyor, iri başparmağı gelip ağrıyan dudağımı dürtüyor. Başparmağını dudağımın üzerinde gezdirirken donup kalıyorum, gözleri dikkatli ve klinik. Soğuk. Sanki etkilenmemiş gibi, sanki dokunuşu bana garip şeyler yapmıyormuş gibi.

Onun tutsağıyken hissetmemem gereken şeyler.

Başını salladı. "Çok kötü yaralanmamış, iyileşecektir." Dudaklarımı bırakıyor ve elimi nazikçe tutuyor, kesiğe bakmak için çeviriyor, sonra hızla geri çekiliyorum - bir alışkanlık, kırdığımı sandığım bir alışkanlık. Görüyor, tabii ki görüyor ama yorum yapmıyor. "Bir kit getireyim."

Bir an için odadan çıkıyor ve ben peşinden koşup kaçmak için ayağa fırlıyorum ama kapıyı kapatıp kilitliyor. Piç kurusu. Volta atarak, hırlayarak ve nefesimin altında küfrederek dönmesini bekliyorum. Bu koca adamla başa çıkmamın imkânı yok. İyiyim ama o kadar da iyi değilim. Ayrıca, yaralı eklemlerini ve birçok kez kırılmış çarpık burnunu gördüm, bu yüzden onun bir dövüşçü olduğunu biliyorum. O kadar iri bir adama göre akıcı hareketlerinden boksör olduğunu tahmin ediyorum.

Kapının kilidi açıldı ve elinde bir ilk yardım çantasıyla geri geldi. Yatağa oturmamı işaret ediyor, ben de oturuyorum, iyi olursam onları yanlış bir güvenlik duygusuna sürükleyebileceğimi umuyorum. Diz çöktü ve beni tamamen görmezden gelerek kesiği temizledi.

"Barıma ne olacak?" Talep ediyorum. Orayı çok seviyorum. Orası benim evim, ait olduğum tek yer ve ölümümünden sonra orayı ayakta tutmak için kırım yırttım...

"Kilitledik, şimdilik kapalı kalacak," diyor, sorularımı ya da kızgınlığımı umursamadan elimi tekrar sarıyor ve ayağa kalkıyor. "Biraz uyumalısın."

Sonra dönüp gitmeye başladı, ben de yoluna atladım. "Neden? Bunu neden yapıyorsun?" Fısıldıyorum, sonunda gözlerim yaşla doluyor. "Ben bir insanım, bir insan! Bir nesne değil, lütfen bırak gideyim."

İç çekiyor, yüzünü ovalıyor. "Hayır. Biraz uyu."

Sonra gidiyor, kapının tıkırtısı tekrar kilitlendiğini gösteriyor. Gözyaşlarımı siliyorum, bu zayıflığı görmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum. Birdenbire her şey üzerime kapanıyor. Ben onların, beni asla bırakmayacaklar. Bunu biliyorum, hissedebiliyorum. Çok şey biliyorum, çok şey gördüm... Bu artık benim hayatım. Asıl soru, daha ne kadar hayatta kalacağım? Çılgınlıkların arasında Piç ve kötü olan... Bahse girerim uzun sürmez.

Babam bana bu Engereklerin elinde ölüm cezası verdi ve bahse girerim umurunda bile değil. Hayatım boyunca hıncını benden çıkardı. Her zaman beni öldüreceğini düşündüm. Görünüşe göre haklıymışım, ama düşündüğüm şekilde değil.

UYUMUYORUM, PEK SAYILMAZ. YERE UZANIP ŞEHRİN GELİŞİNİ IZLIYORUM. Güneş doğarken hayata. Bir yandan da bir plan düşünüyordum. Burada yatmayı ve bu piçlerin bana istediklerini yapmalarına ve muhtemelen beni öldürmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Benim bir hayatım var.

Yanlış kızı seçmişler. Yürüdüğümünden daha uzun süredir savaşıyorum. Kolay bir köle mi istiyorlar? Şanslarına küssünler, çünkü beni aldıkları güne pişman edecekler. Güvenlerini kazanmalıyım, ruhumu kırdıklarını düşünmelerini sağlamalıyım. Sonra kaçacağım.

Beni öldürmeye çalışırlarsa, ben de onları öldürürüm. Bu kadar basit.

Bu artık normal bir gün değil, bu bir köpek yiyen köpek dünyası... ya da daha doğrusu, bir Viper dünyası. Ve şu anda, ben bir avım.

Onları öldürmeyi düşünmem bile beni dehşete düşürmeli, ama çoğu insanın hayal bile edemeyeceği şeyler gördüm ve özgürlüğümü elde etmek için dört yozlaşmış mafya pisliğini öldürmem gerekirse, öldüreceğim.

Onlarla savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Tekrar özgür olacağım ve sonra babam bunun için para ödeyecek.

Hazırladığım planla kendimi daha sakın hissederken, bana doğru gelen çizme seslerini duyunca ayağa kalkıyorum. Kenzo kapıyı açıyor ve bana gülümseyerek içeri bakıyor. Bunu her zaman yapıyor gibi görünüyor, ama gözlerindeki hesaplamayı ya da beni ve herkesi izleme şeklini gizleyemiyor. Bekliyor, gözlemliyor.

Odaya girerken saçlarının yanlarını kazıtmış ve geriye doğru taramıştı. Üzerinde beyaz bir gömlek var, üstten iki düğmesi açık.

yontulmuş göğsü ve göğüs kılları. Siyah pantolonun içine sokulmuş ve ayakkabılar hayatımdan daha parlak.

O kadar derli toplu, o kadar mükemmel ki para ve güç saçıyor. Ondan akıyor. İlgi odağı olmaya alışkın, odadaki en güçlü adam. Fark etmedikleri şey ne? Dibe vurduğunuzda, gidebileceğiniz tek bir yol vardır, o da yukarı.

Ben dahil her şeyi aldılar.

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı.

Her şeye sahipler.

"Acıkmış olmalısınız. Haydi, kahvaltı ediyoruz ve bize katılmak isteyebileceğini düşündüm," diye teklif ediyor, ellerini ceplerine sokarken kendini arkadaş canlısı göstermeye çalışıyor. Başkalarında işe yarayabilir ama bende değil. O maskenin ardında saklanan canavarı görebiliyorum.

"Bir köpek gibi zincirlenecek miyim?" Ben hırlıyorum, o da sırtıyor.

"Olmak istiyor musun? Ayarlanabilir, eminim," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşılık veriyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Gel, yemek ye."

"Peki ya hayır dersem?"

Gülümsemesini kaybediyor, yüzü soğuyor. "Burada hiçbir gücün olmadığını artık anlasan iyi olur aşkım. Bu senin için işleri kolaylaştıracak. Seni bir köpek gibi zincire vurmak isteseydim, vururdum. Kibar davranıyorum, o yüzden bunu yüzüme vurma, yoksa gelecekte bu kadar kibar olmayabiliriz."

Sonra sırtıtmaya devam ediyor. "Gel." Başını sallar ve odadan çıkar.

Peşinden gitmeden önce bir an debeleniyorum. Hemen dışarıda bekliyor, bana kaçmaya çalışacak zaman bırakmıyor. Düşüncelerimi duymuş gibi kıkırdıyor, eli omurgamın dibine gidiyor ve oradaki deriyi ısıtıyor. Eğilip kulağıma mırıldanıyor: "Ben olsam yapmazdım. D seni hırpalamak için bir bahane arıyor. Seni kovalaması için onu kışkırtma, çünkü seni yakaladığında... bizim kadar iyi biri olmasını dileyeceksin."

"İnsanları hep kahvaltıda ölümle ve işkenceyle mi tehdit ediyorsun?" Elinden uzaklaşarak tersliyorum.

Arkamdan gülüyor. "Tabii ki en az bir ölüm tehdidi ya da kavga olmadan güzel bir sabah olmaz."

Diğer kapıları daha sonra kullanmak üzere not ederek koridorda ilerliyorum. Koridor kesilip apartmanın geri kalanına açılıyor ve durup aval aval bakıyorum. "Hepiniz delisiniz," diye mırıldanıyorum dikkatim dağılmış bir şekilde.

Sırtıma bastırıyor, sıcaklığı ve sert vücudu beni donduruyor. Dudaklarını kulağımda hissediyorum, nefesi saçlarımdan arasında dolaşıyor. "Hiçbir fikrin yok."

Onu görmezden geliyorum, etrafımdaki ihtişama bakmakla meşgulüm. Yatak odasının bir galeriden fırlamış gibi göründüğünü düşünüyorsam, hiçbir fikrim yokmuş... Kahretsin, yerlerin böyle görünebileceğini bile bilmiyordum.

Sağ tarafta iki katı kaplayan tavandan tabana pencereler ve havuzlu ve barlı bir teras gibi görünen bir yere açılan kapılar var. Solda, yanında bir tarayıcı bulunan ön kapı ve onun arkasında da başka bir kata çıkan yüzer cam bir merdiven yer alıyor.

Odaya adım attığımda etrafa daha fazla bakıyorum. Her yer altın, beyaz ve siyah renklerle döşenmiş. Siyah desenli mermer zemin ayaklarımdan altında gıcırdayarak oturma alanına doğru ilerliyor. Zemine gömülü kocaman bir kanepe var ve kocaman dediysem, tam bir rugby takımını alacak kadar büyük demek istiyorum. Kare şeklinde ve pahalı bir deriye benziyor ve şaka yapmıyorum, önünde lanet olası bir açık ateş var. Yanımdaki tüm duvarı kaplayan bir televizyon var. Kanepenin arkasında bütün bir duvarı boydan boya kaplayan cam bir masa, üzerinde çiçekler, süslemeler ve kuyruklu bir piyano var.

Yanında beyaz ve gri mermer bir ada ve önünde altın ayaklı siyah tabureler bulunan açık bir mutfak var. Mutfak benim tüm dairemde daha büyük, hayal edebileceğiniz her türlü alet ve edevatla donatılmış. Tavandan sarkan büyük avize lambalar, buzdolabı ve fırın parlak siyah renkte. Altın çiçekler vazoda mükemmel bir şekilde duruyor. Ryder etrafta dolaşıyor. "Çöp kutusu açılсын" diye emrediyor ve çöp kutusu açılarak içine bir şey atmasına izin veriyor.

Tabii ki konuşan aletleri var.

Tavandan sarkan kristal avizeler ve beyaz duvarları kaplayan sanat eserleri var. Her şey çok temiz, lekesiz ve mükemmel ve para çılgınlıkları atıyor. Her yaldızlı kenar, her vazo ve her özellik etkilemek için.

Lanet olsun, bir köşede gölete benzeyen bir yere basamak taşları bile var. Diğer yarısı nasıl yaşıyor. Kenzo beni ileri doğru iterken başımı sallıyorum ve ona bakmak için başımı çevirmeden önce tökezliyorum. Sırıttırıyor, düz beyaz dişlerini bana gösteriyor. "Pislik herif," diye dudak büküyorum ve dönüp hepsinin bana baktığını görüyorum.

Yersiz yurtsuzum, kendimi küçük ve önemsiz hissediyorum. Kıyafetlerim ucuz ama siktir et. Beni çaldılar, kim olduğumu biliyorlardı. Başımı arkaya eğdim ve

Garrett'in kahve gibi kokan bir fincana baktığı masaya doğru yürürken onlara mağrur bir bakış atıyorum. Diesel de orada, elinde bir çakmağı çevirirken çizmeli ayaklarını cam masaya dayamış.

Ryder masaya bir tabak koyup baş koltuğa oturuyor ve kucağına özenle bir peçete yerleştiriyor. Bugün başka bir takım elbise giymiş.

-Gri, ince çizgili bir yelek, arkasına yaslanıp lanet olası çay fincanından bir yudum alırken kumaş etkileyici kalçalarını sıkıyor.

O şeyi küçücük gösteriyor, yine de bir şekilde ona uyuyor gibi görünüyor. Gözleri beni izliyor, ben orada beceriksizce dururken her hareketimi analiz ediyor, sonra da bir sandalye seçip hiç de nazik olmayan bir şekilde içine oturmaya karar veriyor. Çıplak ayaklarımı masaya vurarak kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Botlarımı geri istiyorum."

Bu botlar bana küçük bir servete mal oldu ve şimdiye kadar savurganlık yapıp kendim için aldığım tek şeylerden biri.

Fincandan bir yudum alıyor ve masanın üzerindeki tabağa koyuyor. Adamın dudaklarını böylesine narin bir fincanın etrafına sarmasını izlemek tuhaf bir şekilde büyüleyici ve tahrik edici. Bunu ona söyleyeceğimden değil, pislik.

Diesel öne doğru eğiliyor, uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına iterken koyu renk gözleriyle beni izliyor. Her zamanki gibi Garrett beni görmezden geliyor.

Diesel lanet olası bir kuduz köpek, Ryder kibirli bir pislik ve Kenzo büyüleyici bir psikopat... Garrett'ı anlayamıyorum. Varlığımı tamamen görmezden gelmek istiyor gibi görünüyor. Kafasını kaldırıp bana bakmıyor bile. Kenzo yanıma oturdu ve iki fincan aldı. "Kahve?"

"Koyu," diye cevap veriyorum ve o da benim için dolduruyor. Ellerimi bardağın etrafına sarıyorum, yaralı elim ağrırken yüzüm buruşuyor.

Ryder fark eder, elbette. Bu adamın fark etmediği bir şey olduğunu sanmıyorum. Şahin gibi gözleri var. "Çocuk gibi davranıp odanı dağıttığın için bu sana müstahak."

Az önce beni azarladı mı... lanet bir çocuk gibi? Kahvemi suratına fırlatma isteği duyuyorum ve o da düşüncelerimi biliyormuş gibi soğuk gözlerini kısıyor. "Beni sına. Patlaman yüzünden bugün odayı düzeltmek için birkaç kişi gelecek. Yalnız kalamazsın, bu yüzden Kenzo'yla kalacaksın."

"Hapishane gardiyanı mı?" Kahvemi yudumlarken acı acı gülüyorum, ki sinir bozucu bir şekilde çok iyi.

"Korunman için ve evet, kendine zarar vermeni ya da gitmeye çalışmanı engellemek için," diye cevap veriyor Ryder, çatal bıçağını alıp yemeğini dilimlemeye başlarken. "Ye, acıkmış olmalısın."

Sonra da beni görmezden geliyor. Sanki bir sıkıntıdan başka bir şey değilmişim gibi. Eğer bu doğruysa, o zaman neden beni tuttu? Bir borcu kapatmak için iş olduğu için mi? Başkalarına bir uyarı mı? Bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil.

Kenzo tabağıma yemek koyuyor, tam bir İngiliz yemeği, ama yiyemeyecek kadar hasta hissediyorum. Ne sanıyorlar, lüks bir daire ve güzel yemeklerin kaçmaya çalışmaktan vazgeçmemi sağlayacağını mı? Gerçekten bunu kabul etmemi mi bekliyorlar?

Evet, öyle olduklarını söyleyebilirim. İtaat edilmeye, insanların kendilerine söyleneni yapmasına alışkınlar.

"Elin hâlâ kanıyor mu güzel kuşum?" Diesel beni izlerken çenesini elinin üzerine koyarak soruyor. Kenzo'nun onunla benim aramda olduğu gözümünden kaçmıyor.

Bunu bilerek yaptılar, ama neden? Diesel'in bana ne yaptığı neden umurlarında? Ne de olsa istedikleri gibi davranabileceklerini söylediler. Onu görmezden gelerek Ryder'a dönüyorum, cevapları olanın o olduğunu biliyorum.

"Barım-" diye başladım.

O soğuk gözlerini kaldırıyor, beni olduğum yerde donduruyor. Çoğu insan sizi izler ama tüm dikkatini size vermez. Ryder öyle değil, o sizi olduğu yere kilitliyor, her şeyi analiz ediyor, ta ki omurgamdan boncuk boncuk ter damladığını ve cesur tavrıma rağmen ellerimin korkudan hafifçe titrediğini bildiğinden emin olana kadar. Her şeyi not ediyor, beni izliyor, bana karşı kullanıyor. Bu tam kontrolü seven bir adam.

"Ne olmuş yani?" diye meydan okuyor, sesi yumuşak ve kültürlü. Bu adamda kaba saba hiçbir şey yok, her şey çok mükemmel, ama tüm bunların altında... hala bir engerek var. Ölümcül, isabetli bir yılan.

"Ona ne olacak?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen satarız ya da yok ederiz," diye cevap veriyor duygusuzca. Parmaklarımı yaralı avucumun içine kıvrarak ona doğru hamle yapmaktan ve o piçi boğmaya çalışmaktan kendimi alıkoyuyorum. Bu benim barım.

Benimkini.

Tanrım, Rich şimdi görebilseydi - beni durduran da bu düşünce. Buraya göz kulak olacağıma, onun için işletmeye devam edeceğime söz verdim. Yapmak zorundayım, bu beni öldürse bile.

"Lütfen, lütfen yapma." Kelimeler için dişlerimi gıcırdatıyorum, bu izin vereceğim tek zayıflık belirtisi.

Arkasına yaslandı, dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Peki, bununla ne yapacağımıza karar verene kadar... ortaklarınızın işlerine devam etmelerine izin vereceğim."

"Ortaklar" kelimesini kullandığında homurdanıyorum. Cook ve Travis'i kastediyor. "Bana ne olduğunu biliyorlar mı?"

Kaşını kaldırıyor. "Hayır, ailevi bir acil durum yaşadığınızı ve ayrılmak zorunda kaldığınızı düşünüyorlar."

Gülüyorum, düpedüz gülüyorum ve o beni izliyor. "Komik bir şey mi var?"

Diğerlerinin aramıza baktığını hissedebiliyorum, tüm yemek sesleri kesiliyor. Ryder bir şeyi bilmemekten, şaka konusu olmaktan hiç hoşlanmıyor. "Benim ailem yok, bunu biliyorlar." Homurdanıyorum.

"Senin bir baban var," diye şaşkınlıkla cevap verir.

"Onu yıllar önce evlatlıktan reddettim." Omuz silkiyorum. "Bunu herkes biliyor."

Başını sallıyor, peçetesini güzelce katlayıp masanın üzerine koymadan önce peçetesiyle ağzını siliyor. "On yedi yaşında reşit olduğunu gördüm."

Sonra nasıl olduğunu merak ederek başımı kaldırıyorum. "Nasıl-"

Sonra gülümsüyor, o kadar soğuk ve şeytani ki gerçekten ürperiyorum. Hay sikeyim. "Bizim de yöntemlerimiz var, aşkım. Herhangi biri hakkında her şeyi öğrenebilirim. Bana bir dakika ver, temel bilgileri öğreneyim. Bir saat, hayatını öğrenirim..." Yakınıma eğiliyor, naneli nefesi üzerimde dolaşüyor, nane ve odun gibi kokuyor. "Bana bir gün ver, bildiğim her şeyle seni yok edebilirim."

Başımı yana eğerek gözlerimi onunkilere kilitliyorum, geri adım atmayı reddediyorum. "Tamam, benim hakkımda bir şeyler biliyorsun, kim bilmiyor ki? Ama bu beni tanıdığın anlamına gelmez."

"Hayır mı?" diye karşı çıkıyor, arkasına yaslanırken kaşlarını kaldırıyor. Kabullenmeyi, korkmayı ya da sindirilmeyi reddetmem karşısında gözlerine şaşkınlık giriyor ve bunun bir ilk olduğunu tahmin edebiliyorum. "O zaman seni aydınlatmama izin ver. Üç yaşından beri vücudundaki neredeyse her kemiği kırmışsın. Baban muhtemelen sarhoş olduğu için. Annen uyuşturucu bağımlısıydı ve sen on dört yaşındayken kendini öldürdü. Kendini koruyabilecek biri gibi yürüyorsun, nasıl dövüşüleceğini biliyorsun. Büyük ihtimalle ders almışsındır. Bir silahın var, bu da bazı kötü arkadaşların olduğunu gösteriyor. Bir bar işletmekten korkmuyorsun, bu da cesur ve biraz da aptal olduğunu gösteriyor. Bir erkek arkadaşın yok, muhtemelen göze batan baba sorunların yüzünden - aslında, sadece geçici sevgililerin var gibi görünüyor. Hiçbiri tam adını bile bilmiyor, tam da senin sevdiğin gibi, seni kontrol altında tutuyor. Ben nasılım?"

"Pekâlâ, biri hariç," diye hırlayarak ayağa kalktım. "Annem kendini öldürmedi. Babam iğneyi damarına sokup pistonu ittiğinde öldürdü."

Arkamı dönüyorum ve Diesel yolumu kesiyor. "Nereye gidiyorsun, Minik Kuş?"

"Seni kovmadım," diye tersliyor Ryder arkamdan. "Otur."

Dişlerimi gıcırdatarak derin bir nefes alıyorum, ellerimi yumruk yapıyorum ve dönüp oturuyorum. Başını sallıyor ve beni görmezden gelerek yemeye devam ediyor. "Bugün öğle yemeğinden sonraya kadar toplantılarda olacağım. Bu gece hepinizi burada bekliyorum. Yarın, Garrett ve ben günün büyük bölümünde yokuz," diye bilgi veriyor.

"Nereye gidiyorsun, kardeşim?" Kenzo yemek yerken soruyor.

"Kuzeyde halletmemiz gereken bazı meseleler var, ücret konusunda bir anlaşmazlık." Ryder gözlerini devirir. "Çabucak halledilecektir. Bu arada kulaklarını dört açmanı istiyorum Kenzo. Triad'dan intikam almak için gözlerini açık tut. O kadar kolay pes etmezler."

Orada oturup her şeyi içime çekiyorum, onlar hakkında olabildiğince çok şey not ediyorum. Önümde özgürce konuşuyorlar. Neden?

Çünkü kimseye söylemeyeceğimi düşünüyorlar.

İçime bir korku ateşi düşüyor ve bu ateş öfkeye dönüşüyor. Beni bir hiçmişim, onlar için sadece bir iş anlaşmasıymışım gibi yok etmeyi planlıyorlar. Bu beni çileden çıkarıyor, korkuyu siktir et. Kızgınım, öfkeliyim.

Bu piçlerin cezasını çekmesi gerek. Kahvaltının geri kalanını sessizce öfkelenerek ve yemek yemeyi reddederek geçirdim. Bunu onlara ödeteceğim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

I Roxy'yi göz ucuyla izliyorum, ya da doğum belgesinde yazdığı gibi Roxxane'i. Gerçi o öyle demiyor. Bir gecede yeni misafirimiz hakkında çok şey öğrendim.

Görünüşe göre haklıymışım, babası onu taciz etmiş. Biraz önce bize annesinden bahsettiğinde de bunu pekiştirdi. Onun bir piç olduğunu biliyordum ama bu kadarını bilmiyordum. Şu anda hayatta olması bile bir sürpriz, acil servis kayıtları kanımı kaydattı. Çocukken bile acı çekmiş. Kırık kemikleri ve iç yaralanmaları okuduğumda her şey çok tanıdık ve eve çok yakın geldi. Yine de bir kişi bile onu durdurmaya çalışmadı ya da müdahale edecek kadar umursamadı.

Sistemde kaybolan bir çocuk daha.

Unutulmuş, sevilmemiş, tek başına acı çekmesi için karanlıkta bırakılmış.

Yine de burada, şimdi bile savaşıyor. Hayatta kalan pek çok kişi gibi onun da narin ve korkak olmasını bekliyordum. Ürkmesini ve solup gitmesini beklerdim ama o bunu kendini dünyaya karşı sertleştirmek için kullanmış gibi görünüyor. Vücudunu kaplayan yara izleri sadece dövmeleriyle vurgulanmış, dikkatleri üzerine çekmenin bir yolu. Hikâyesi teninde yazılı.

Yargıcın azat etme emri verdiğini okudum, ancak bundan sonra nereye gittiğini görmek için hala tamamen mühürlenmesini istiyorum. Birini tamamen yok etmek için

Onlar hakkında her şeyi bilmem gerekiyor ve o bildiğimi düşünse de ben henüz bilmiyorum. Bu onu diken üstünde tutuyor, tahmin ediyor. Benim hoşuma gidiyor.

Yumrukları masanın üzerinde sıkılı, dudakları gergin ve gözleri öfkeyle parlıyor. Sandalyesinde dimdik oturuyor, karnının guruldadığını duyabilsem de tabağındaki yemeğe dokunmuyor. Bahse girerim aç kalmaya alışıktır. Kenzo onun yanında yemek yiyor, hiç bozmadığı bir alışkanlık. Bir daha ne zaman yemek yiyeceğini bilmemekten kaynaklanan bir alışkanlık.

Bunu görmek bir an için içimi acıtıyor ama o anıları bir kenara itip çayımı yudumlarken buzdan bir duvarın arkasına saklanıyorum. Roxxane'ı izliyorum, gözlerim takdirle onun üzerinde geziniyor. Tüm o makyaj ve öfkenin ardında bile çok güzel. Aslında, bu sadece onun güzelliğini ortaya çıkarıyor. Saçlarının rengi buz renginde... benim ruhumun rengi. Gözleri koyu renk çerçeveli ve bakışlarınızı üzerine çekiyor, dudakları ise rujsuz ve şişkin olsa bile dolgun ve kırmızı.

O gerçekten muhteşem, doğal güzelliği açıkça görülüyor. Modellerle, prenseslerle ve dünyanın en güzel kadınlarından bazılarıyla çıktım, ama Roxxane? O hepsini uçuruyor. Katıksız bir güzelliği ve zarafeti var, hepsi bunun için çabalıyor. Kıvrımları ağız sulandırıcı, pek çoğu gibi ameliyatla geliştirilmemiş. Bacaklarımı çaprazlayarak ereksiyonumu ayarlıyorum, onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Asla harekete geçmeyeceğim.

Güzel olabilir ve mücadelesi, geri adım atmama isteği büyük bir tahrik edicidir, ama çok vahşidir. Yatmak için fazla tahmin edilemez. Ben kadınlarımı uysal severim, emrettiğimde orada olmalarını ve gitmelerini isterim. Hayatımı asla kesintiye uğratmamalarını, sadece dışarı çıkarmam gereken ilkel bir dürtü.

Roxxane öyle olmayacaktı, benimle sonuna kadar savaşacaktı. Unutulmaz olurdu. Dikkatimi dağıtacak şeylere ayıracak vaktim yok ve o çok büyük biri. Yönetmem gereken bir şehir ve korumam gereken kardeşlerim var ve bir kadının bizi tekrar yok etmesine izin vermeyeceğim.

Roxxane gibi güzel, trajik bir pakete sarılmış biri bile değil.

Beni bakarken yakalıyor ve gözlerini kısıyor, hayatını ellerimde tutmama rağmen benden korkmuyor. Bu beni neredeyse gülümsetiyor, neredeyse.

Diesel'in ondan neden bu kadar etkilendiğini ve Kenzo'nun onu neden istediğini anlayabiliyorum. Telefonum titreyerek beni düşüncelerimden uyandırıyor ve alarmım olduğunu görmek için kontrol ediyorum. Neredeyse geç kalıyordum.

Duyulmamış bir şey.

Ayağa kalkıp diğerlerine bakıyorum, onlar da ne yapacaklarını bildiklerinden başlarını sallıyorlar. "Hadi gidelim."

Sonra ona bakıyorum. "Terbiyeli ol," diye emrediyorum ve gözlerinde yine öfkenin parladığını görüyorum, aynı onu itme ihtiyacı içimde yakanıyor. Onu kızdırmak çok eğlenceli.

Roxxane'ı Kenzo'yla bırakıp geri dönüyorum. Yönetmem gereken bir imparatorluğum var ve karşı koyabileceklerini düşünen birkaç asi işletmeye bu gerçeği hatırlatmanın zamanı geldi. Saçlarımı geriye atıp takım elbisemi düzeltiyorum ve kardeşlerim peşimde, apartmandan çıkıyorum.

Roxxane, yakında kurtulacağım bir rahatsızlıktan başka bir şey değil.

Dürüst olmak gerekirse, onunla ne yapacağımızı bilmiyorum. Onu bir ders, bir uyarı olarak aldık. Her şeyin bilinmeyen yönü beni rahatsız ediyor ve uyuyacak kadar rahatlayamıyorum. Bir insanın ne yapacağı belli olmaz, bunu öğrendim ama onları tanırsanız, nasıl kontrol edeceğinizi, nereye iteceğinizi, nereye tekme atacağınızı ya da vuracağınızı bilerseniz -hem yumruklarınızla hem de bilginizle- istediğinizi yaptırabilirsiniz.

Roxxane öyle olmayacak, bunu söyleyebilirim. Normal bir insan gibi tepki vermiyor, vahşi. Kontrolsüz. Benim için bir kabus. Bunu görmesine izin vereceğimden değil. Hayır, ya yola gelecek ya da onu öldüreceğiz.

İkisi de işe yarar. Şimdilik elimden geldiğince onu görmezden geleceğim. Gözlerinde öfke ve kalbinde acı olan güneyli değersiz bir kızdan çok daha önemli meselelerim var.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ROXY

Garrett ve Diesel, Diesel bana bir öpücük gönderdikten sonra Ryder'la birlikte ayrılıyor, küçük evcil hayvanlar gibi onun peşinden gidiyorlar. Sapık. Beni yüzümün yan tarafına baktığını hissedebildiğim Kenzo ile baş başa bırakıyor. "Yapabilirsin İsterseniz daireyi keşfedin."

"Ne? Beni tekrar kilitlemeyecek misin?" Tersledim.

"Sadece iyi olursan." Sonra daha yakına eğildi. "Öyleyse iyi ol."

Telefonu çalıyor ve açıyor, masadan kalkıp dışarı çıkıyor. Konuşurken balkona yaslanıyor ve ben de bunun bir tuzak olup olmadığını merak ederek onu izliyorum. Kimin umurunda? Anlamsız olduğunu bilsem de ayağa fırlayıp ön kapıyı deniyorum. Ama kilitliydi. İç çekerek, söylediği gibi keşfe çıkmaya karar vermeden önce dairenin geri kalanına bakıyorum. Yapacak başka bir şeyim yok ve işe yarar bir şey bulabilirim.

Önce üst kata çıkıyorum, çıplak ayaklarım cama çarpıyor. En üstte, ortasında kürk bir halı ve yerden tavana kadar uzanan devasa antika kitaplıklarıyla bir kütüphaneye benzeyen bir yer var. Aslında oldukça etkileyici. Solda ve sağda birer koridor var. Ben solu seçiyorum. İlk kapı kilitli ama arkasındaki bilgisayarların uğultusunu duyabiliyorum. Belki bir güvenlik odasıdır?

Yandaki kapı da kilitli ama bunda bir tarayıcı var, bu yüzden içeride ne varsa kimsenin ulaşmasını istemediklerini bilerek geri çekiliyorum. Bir sonraki

Yandaki kapı kilitli değildi, ben de içeri girip etrafa baktım.

Benim odamın iki katı büyüklüğünde ama bir o kadar da düzenli. Büyük, metal, alçak bir yatak sağ duvara yaslanmış. Karşımda yine tavandan tabana pencereler var. Televizyon ya da fazla mobilya yok. Sadece üzerinde bir kalem ve bir bloknottan başka bir şey olmayan bir masa var ama çekmeceler kilitli, denedim. Zemin, etrafta dolaşırken ayaklarımın battığı süper yumuşak bir halı.

Yatak o kadar düz ve mükemmel ki, sırf biraz dağıtmak için üzerine atlıyorum. Ayağa kalkıp yaptığım işe gülümsemeden önce yuvarlanırken ipeksi gri malzeme altımda kırışıyor.

Benim odam gibi iki kapısı var, biri banyoya açılıyor ve banyo malzemeleri ve yarısı dolu bir sepetle ilk yaşam belirtilerini gösteriyor. Diğer kapı ise sol tarafı takım elbiselerle, arka tarafı ise altında iki çift spor ayakkabısı olan parlayan ayakkabılarla dolu bir gardıroba açılıyor. Ryder'ı içinde hayal etmek zor. Sağ tarafta gri joggers ve gömlekler, pijama pantolonları ve boxerlar var gibi görünüyor. Aklıma şeytani bir düşünce gelmeden önce elimi mükemmel ütülenmiş ve asılmış giysilerin üzerinde gezdiriyorum.

Bu önemsiz bir şey, ama dürüst olmak gerekirse, bir köpek gibi oturup onları beklememi beklemiyorlardı, değil mi? Onları zorlamaya, ne yapmaya istekli olduklarını öğrenmeye ihtiyacım var. Banyoya geri dönüyorum, aradığımı bulana kadar dolapları karıştırıyorum, sonra kıkırdayarak dolabına geri dönüyorum. İlk takım elbiseyi seçiyorum, makası malzemenin içinde sürüklüyorum, mahvolana kadar kesip biçiyorum.

Sırtarak sadece bir tanesine dokunmadan bırakıyorum. Şimdi lime lime olmuş, mükemmel bir şekilde dikilmiş binlerce liralık takım elbiselere bakıyorum. Kendimle gurur duyarak makası arkamda bırakıp odasından çıkıyorum. Şimdi, diğerlerine ne yapabilirim?

Kütüphaneyi geçip diğer koridorda ilerleyerek üç kapıya daha ulaşıyorum. İlk ikisine kafamı sokuyorum. İlk kesinlikle Diesel'in odası, siyaha boyanmış, deri kesikler ve ceketler her yere atılmış. Yatağı toplanmamış, odası dağınık. Yan masasının üzerinde çakmaklar ve sigaralar var ve yastığının üzerinde benimkine benzeyen bir külot gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Başımı sallayarak odasını yalnız bırakıyorum. Kim bilir orada ne saklıyordur. Bir sonraki oda daha düzenli, daha temiz ama daha yaşanmış. Yan masada bir paket iskambil kağıdı var, demek ki Kenzo'nun olmalı. Gizlice bakarken yakalanmak istemediğim için son odaya giriyorum.

Bu Garrett'in olmalı.

Koca adam korkutucu, gerçekten korkutucu. Gözünü kırpmadan beni parçalara ayırabilir *ama* aynı zamanda varlığımdan haberi yok gibi görünüyor ve bu beni meraklandırıyor. O diğerleri gibi değil, neden?

Bir köşede asılı bir kum torbası var ve oldukça yıpranmış görünüyor. Diğer köşede koyu renk çarşafli büyük boy bir yatak var. Arka duvarının tamamı siyaha boyanmış ve üzerinde endüstriyel tarzda ışıklar asılı. Diğer duvar ise çıplak tuğla. Yatağın karşısında bir televizyon ve altında yığınla DVD var. Bazı eski tarz korku filmleri görüyorum, korku bağımlısı gibi görünüyor.

Burada giysi ve tuvalet malzemeleri dışında pek bir şey yok. Sanki burada yaşamıyorlar, burası çok boş. Yeni mi? Yoksa gerçekten burada o kadar çok zaman geçirmiyorlar mı? İç çekerek yatağına oturuyorum ve yan masaya bakıyorum. Merakla çekip açıyorum, kadife bir kutuya çarpmadan önce içindeki ıvır zıvırı karıştırıyorum.

Çıkartıyorum, açıyorum ve gözlerim açılıyor. Bu bir yüzük, kocaman bir yüzük. Ne-

"Burada olmamalısın," diye sesleniyor Kenzo kapıdan.

Kafamı kaldırdığımda gözleriyle özür dilemeden karşılaşıyorum. "Bana etrafa bakmamı söyledin, ben de bakıyorum."

Kutuyu tıklayarak kapattım ve dikkatlice çekmeceye geri koydum. Garrett evli mi?

"Ben yaptım." Sırıttıyor. "Gelecekte söylediklerime daha dikkat etmem gerekecek, ama demek istediğim Rox, *burada* bulunamazsın."

"Neden?" Başımı eğerek soruyorum.

"Garrett seni burada bulursa... pek hoş olmaz. Sakin ve kontrollü görünebilir ama kadınlardan nefret eder, o yüzden uzak dur, tamam mı?" İç çekiyor.

"Kadınlardan nefret mi ediyor? Neden?" Üstüne gidiyorum, o da başını sallıyor.

"Bir tutsak için çok fazla soru soruyorsun," diye mırıldanıyor Kenzo, kötü bir şeymiş gibi değil. Gözleri parlıyor. "Bir oyun oynamak ister misin?"

"Sana karşı mı? Hayır, teşekkürler." Homurdanıyorum.

"Neden? Korktun mu?" diye alay ediyor.

"Cebinde taşıdığın zarları, gözlerinin izlediği yolu, eşyaları ve odadaki kartları gördüm... Oyun oynamayı sevdiğini anlamak zor değil. Muhtemelen çok kazanıyorsun." Omuz silkip ayağa kalkıyorum.

"Bu doğru. Peki ya sana şehirdeki tüm kumarhanelerin, arka sokak satıcılarının ve bahisçilerin sahibi olduğumu söylesem?" diye sorarak kapıyı kapattı ve kolunu uzattı.

"O zaman size bir kumar sorunuz olduğunu söyleyebilirim."

"Belki de sadece kazanmayı seviyorumdur," diye mırıldanıyor, gözleri bedenimde gezinirken kararıyor. Sertçe yutkunuyorum ama geri adım atmıyorum.

"Ya da sadece parayı seviyorsun, açgözlü piç kurusu," diye çıkışıyorum, gözlerini engellemek için kollarımı kavuşturuyorum ama gözler açıktaki göğüs dekolteye kayıyor ve o da dudaklarını yalıyor.

"O da var," diye kabul ediyor.

"Hareket edecek misin?" Homurdanıyorum.

Beni izliyor, sorumu düşünmüş gibi görünüyor. "Neden bizden daha fazla korkmuyorsun?"

Kalp atışlarım üç katına çıkıyor. Keşke onlardan korktuğumu bilselerdi, ama anlıyorum. Neden hıçkırı hıçkırı ağlayan, katatonik bir karmaşa değilim? "Hayatımın neredeyse her günü korktum, sonunda bunun sizi kontrol etmesine izin vermeyi bırakırsınız ve buna o kadar alışırsınız ki bu sadece başka bir gün olur."

Muhtemelen bunu beklemediği için gözlerini kırıştırıyor. "Bunu anlayabiliyorum."

"Yapabilir misin?" Başımı eğerek karşı çıkıyorum. Kahretsin, neden kafasını ezip kaçmaya çalışmak yerine bu piçle konuşuyorum?

Çünkü çok sakın, çok sakın, sanki onu bir şekilde geçsem bile asla kurtulamayacağımı biliyor. Bu da bana her şeyden çok bu binadan kaçmanın kolay olmayacağını söylüyor. Eğer burası Viper'ların karargahıysa mantıklı.

"O kadar da farklı değiliz, Rox. Bunu unutmamalısın." Kolunu indiriyor. "Odan hâlâ tamir ediliyor ve sen onlara yardım için yalvarmaya başlamadan önce, onlar bizim ve umurlarında değil. Onun yerine gidip rahatlayalım."

"Rahatla mı?" O uzaklaşmaya başlarken arkasından bağıriyorum.

"Sakin ol! Ne de olsa bugün izin günüm!" Ben orada dururken gülüyor ama söyledikleri doğruysa Garrett'in odasında yakalanmak istemiyorum.

Kadınlardan nefret
ediyor. Neden?
Siktir, neden
umurumda olsun ki?

Peki neden Kenzo'yu takip ediyorum? Çünkü, dürüst olmak gerekirse, başka ne yapabilirim ki? Kaçmadan önce bu lüks çatı katının tadını

ıkarabilirim.

Şimdiye kadar işkence görmeyi ya da en azından birinin beni becermeyi denemesini bekliyordum, ama henüz yapmadılar ve bu beni şaşırtıyor. Onların esiri olduğumu, istediklerini yapabileceklerini söylüyorlar. Beni zalim gözlerle izliyorlar ama bana dokunmuyorlar... Diesel dışında, ama o deli.

ÇOK YORULMUŞ OLMALIYIM. KENZO TELEVIZYONU AÇMIŞ VE rastgele bir kız filminde. Kanepede ondan olabildiğince uzağa kıvrılırken bile ona onlardan nefret ettiğimi söylemek istemedim. Bahanem neydi? Dinlenmeye, güçlü kalmaya ihtiyacım vardı ama bu bana bile yalan gibi geliyordu.

Uyandığımda hala aynı pozisyondayım ama üzerimde bir battaniye var ve güneş gökyüzünde daha alçakta. Kenzo orada, yanımda, öncekinden daha yakın. Bacak bacak üstüne atmış, ayağını diğer dizine dayamış, kucağında açık bir tablet, ekran kulüplerin içini gösteren CCTV kameralarına benzeyen görüntüler arasında bölünmüş.

"Bugün izin günün olduğunu sanıyordum?" Mırıldanıyorum, sesim uykudan pürüzlü çıkıyor.

Gözlerini kırıştırıyor ve bana bakıyor. "Sevgilim, Engerekler asla bir gün izin almazlar- öldürecek çok fazla insan, kazanacak çok fazla para var."

Esniyorum, doğruluyorum ve kollarımı uzatıp sırtımı kırarak geriliyorum. Gözlerimi kırıştırıp baktığımda Kenzo aç gözlerle beni izliyordu. Ateş küreleri gibi vücudumda geziniyorlar ve ben saldıracağı anın bu olup olmayacağını merak ederek geri çekiliyorum, ama tek yaptığı tablete bakmak.

Dudaklarımı yalayarak bacak bacak üstüne atıyorum ve yüzümü ona dönüyorum, böylece gelecek darbeleri görebiliyorum - eski bir alışkanlık. Tabii ki fark ediyor ve tabletinde yazarken hafifçe bana doğru dönüyor. "Diğerleri hâlâ dışarıda mı?"

"Neden? Onları görmek için mi endişeleniyorsun?"

"Kesinlikle hayır, sadece henüz saklanmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum." İç çektim. Bu onun başını kaldırmasını sağladı. "Saklanmak mı?"

"Evet. Deli heriften ve şey, kızacak olandan," diye cevap veriyorum, Ryder kıyafetlerini görünce beni öldürecek mi diye merak ediyorum ama pişman değilim. Mükemmel piç kurusu bu sabahtan sonra bunu hak etmişti.

"Diesel zararsız... tamam, bu bir yalan. Bizim için zararsız. Eğer bizi öldürürse, bu başka bir seçenek olmadığı için olur." Kenzo omuz silkiyor.

"Ve sen bu konuda sakın misin? Peki ya diğer herkes?" Meydan okuyorum. "Onlar adil bir oyun," diye karşılık veriyor.

"Tanrım, adam tam anlamıyla deli, bunu görebiliyorsun, değil mi?"

Neredeyse bağıracaktım.

Kenzo başını kaldırıyor ve gözlerinde diğerlerinin sahip olduğu karanlığı görüyorum, çekici bir kişiliğin ardına sakladığı karanlığı. Daha

sakin olabilir, daha tatlı konuşabilir ve daha çok bir kadın erkeği olabilir, ama tüm bunların altında hala bir canavar yaşıyor. "Bilmediğin şeyler hakkında konuşma Roxy. O adam

cehennemi yaşadı ve geri döndü. Hasar bırakması kaçınılmaz ve o bizim kardeşimiz. Onu herkesten koruyacağız, anlaşıldı mı?"

Biraz korkarak başımı sallıyorum. O anda gözlerini kırptırıyor ve tekrar gülümsemeye başlıyor. Bu kadar çabuk değişebilmesi çok ürkütücü. "Odan hazır, çantanı da oraya koydum."

"Çantam mı?" Kaşlarımı çatarak tekrarlıyorum.

"Evet, duş alıp üstünü değiştirmek isteyebilirsin. Kokmaya başladın." Sırıttıyor.

Siktiğimin sıçan piçi.

Yumruklandıktan, bayıldıktan, kilitlendikten ve mahkûm olduktan sonra bana koktuğumu söyleme cüretini mi gösteriyor? Onun kıyafetlerini de kesmeliydim. Ona ters bir bakış fırlatarak odama geri döndüm ve giderken koltuk altımı kokladım.

Lanet Viperlar.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GARRETT

W Öğleden sonra döndük. Kenzo kanepede, her zamanki gibi sopalarını izliyor, ama Roxy ortalıkta yok. Umursadığımdan değil. Hem de hiç.

Ryder ise ceketinin düğmelerini açmadan önce saçlarını geriye doğru tarıyor, bu da onun da bugünkü toplantılardan benim kadar rahatsız olduğunun tek işareti. Görünüşe göre Triad şehirdeki bazı işletmeleri tehdit etmeye başlamış ve koruma için kendilerine ödeme yapmalarını talep ediyor. Bizden değil.

Bu bir meydan okuma, üstesinden gelmemiz gereken bir meydan okuma. Ryder etrafına bakarken bile gözlerini kaçırmıyor. "Nerede o?"

Kenzo kafasını kaldırıp bakmıyor bile. "Senden saklanıyorum."

"Neden?" Ryder kafası karışmış gibi görünerek soruyor. Roxy saklanacak bir tipe benzemiyor...

"Onu yakaladığımda üst kata bakıyordu." Omuz silkiyor, ekranına dokunuyor.

Ryder iç geçiriyor ve bana bakıyor. "Bugünün pisliğini temizleyeceğim, Diesel'e talimat verdim... diğer işletmelerden bazılarıyla konuşup onların da ödeme yapmak zorunda olmadıklarını düşüncelerini sağlayacağım."

O üst kata, odasına çıkarken ben de başımı sallıyorum. Kendim de bir duş alabileceğime karar vererek odama gidiyorum, kapımı tekmeleyerek kapatıyorum ve derin bir nefes çekerken sırtımı odama yaslıyorum.

Ama onunla birlikte bir koku da gelir, kusursuz bir koku. Viski ve seks gibi. Buraya girmiş.

Öfke içime işliyor. Gömleğimi yırtıp çantama hücum ederken hırlıyorum, birkaç yumruk atıp tüm saldırganlığımı ortaya çıkarıyorum. Bu ne cüret. Burası benim odam! Benim alanım! Güvende olduğum tek yer ve şimdi-şimdi onun gibi kokuyor!

Vücudumun umurunda değil, aptal piç sıcak ve ağır, kokusu etrafımı sarıyor ve sikimi kotumun içinde sarsarak uyandırıyor. Tabii ki o amcıktan sonra tepki verdiği tek kadın, esir tuttuğumuz kadın olacaktı. Başka bir kadına ihtiyacım yok, başka bir karmaşaya ihtiyacım yok.

Ama aletimin umurunda değil, kotumun içinde seğiriyor, fermuarıma rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyor, bu yüzden onları çekip çıkarıyorum ve duşa gidiyorum, soğuk bir duş. Ama dondurucu sprey sırtıma inerken, içimde kabaran arzuyu bile bastırmıyor.

Aşağıya baktığımda, sikimin ucundaki pre-cum damlasını görüyorum, damarım yan tarafta zonkluyor. Lanet olsun. Çok uzun zaman oldu, ama o gece tüm ihtiyacım ortadan kalktı. O gece biriyle sevişmeyi düşündüğüm her an aklıma gelip ihtiyacımı azalttığı için mi, yoksa sikim kırıldığı için mi bilmiyorum.

Çok da umurumda değildi.

Ama şimdi, onca zaman içinde, şimdi uyanmaya karar verdi ve öfkeyle. Günün her saatinde içimden arzu akıyor. Yemin ederim, son yirmi dört saat içinde elimi gençken bile yaptığımdan daha sık becerdim. Dün gece uyumak için uzandığımda tek görebildiğim o yanıp sönen, öfkeli gözler oldu. Bana saldırmaya çalışırken vücudu dönüyordu.

Yine de farklı bir son hayal ettim, onu barın üzerine fırlattım, o küçük şortu yırttım ve savaşımayı bırakıp çılgılık atmaya başlayana kadar dar küçük amına vurdum.

Kahretsin.

Elimi uzattığımda, onu önümde diz çökmüş hayal ederken sikimi sıkımdan kendimi alamıyorum. O karanlık gözler bana göz kırpmıyor, o kırmızı dudaklar sikimin etrafına sarılmış. Kızgın olurdu, tırnakları tenime batardı, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılırdı. Sikeyim. Duvara yaslanıyorum, hayal ederken uzunluğumu okşuyorum, çıplak ve bağlı ne kadar güzel görüneceğini hayal ediyorum, beni emmekten başka bir şey yapamıyor. O gümüş saçlar

sırılsıklam olmuş ve ben ağzına girerken ellerimden kafasına yapışmış. Tekrar ve tekrar.

Bir homurtuyla kalçalarım kekeliyor, salıverilmem içime çöküyor, karnıma ve duvara sıçrıyor. İç çekerek duşun ısınıyı yükseltiyorum ve zihnimin beni götürdüğü yerden öğrenerek yıkanıyorum. O hiç kimse değil, sadece servet avcısı bir sürtük. Başka seçeneği yoksa ne olmuş yani? O da tıpkı diğerleri gibi olacak.

Dersimi aldım, hayır, Roxy bir dikkat dağıtıcı. Kurtarmak için çok çalıştığımız her şeyi yok etmeden önce kurtulmamız gereken biri.

Tam o sırada koridordan bir bağırış geliyor. Suyu kapatıyorum, bir havlu alıp belime sarıyorum ve kapıyı açarak odama giriyorum. Kaşlarımı çatarak, korkmuş görünen Roxy'nin koridorda bana doğru koşmasını izliyorum. Nereye gittiğine bile bakmıyor, sadece ıslak göğsüme çarpıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, o da bana ters ters bakıyor. Birbirimize bakıyoruz.

Omzunun üzerinden bakarken göğsü kabarıyor, ben de aynısını yapıyorum ve Ryder'ın elinde bir şeyler tutarak odasından çıktığını görüyorum. Bana yaslanmış küçük kadına kilitlenen gözleri ölümcül.

Bir çığlık atıyor ve sanki onu koruyacakmışım gibi sırtıma bastırarak yanımdan geçiyor. Neden bilmiyorum ama bu beni şişiriyor ve kapıyı çarparken Ryder'a ters ters bakıyorum. Kollarımı kavuşturarak arkamı döndüm ve odamdaki kadına baktım. Tam da onu istemediğim yerde.

Kahretsin, o bizim düşmanımızın kızı. Lanet bir borç. Başka bir şey değil... Öyleyse neden gözleri yıkılmış göğsümde gezinirken kalbim çarpıyor? Neden öğrenerek başka tarafa bakıyorum? Bana bakarken hasta hissediyor olmalı.

Neden
umurumda
olsun ki?
Bilmiyorum.

"Ne yaptın sen?" Şak diye söyledim.

Bana tatlı tatlı gülümsüyor, ama bu yüzünde yanlış görünüyor. Ben kaşlarını çatmasını, öfkelenmesini tercih ederim. "Bir şey yok."

"Sakın bana yalan söyleme. Onun gazabına uğraman için seni tekrar oraya atacağım," diye hırladım.

İç çekiyor, masum görüntüsünü kaybediyor. Ellerini kalçalarına koyarken gözleri kararıyor, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. "Hak etmediği bir şey değildi."

"Seni kurtaracağımı nereden çıkardın?" Tersledim.

Gözleri yine göğsümde geziniyor ve ben kendimi geri çekilmekten alıkoyuyorum. Onu da fikirlerini de sikeyim. "Göğsüne ne oldu?"

Hırlıyorum, boğazını yakalıyorum ve onu kapının yanındaki duvara çarpıyorum. Havasını kesmiyorum, sadece baskı uyguluyorum ama sıkmamak çok zor. Özellikle de gözleri o mavi alaycı gözlere dönüştüğünde, saçları sarı ve uzun olduğunda, dudakları inceldiğinde. Başımı sallayarak hayali geri itiyorum, şimdiki zamanda kalmak için mücadele ederken göğsüm kabarıyor. Roxy'yi öldürmemek için.

Bu o değil.

Tekrar tekrar söylüyorum.

Roxy tutuşuma karşı yutkunuyor ama bana karşı koymuyor, öylece duruyor, gözleri beni yakından izliyor. Eğilip tam yüzüne bakıyorum, benimkinin hırlamaya dönüştüğüne şüphe yok. "Seni kurtarmayacağım küçük kız, aksine senin ölümün olacağım. Ryder sinirlenip sipariş verebilir, Kenzo yardım bile edebilir. Kahretsin, Diesel bile daha nazık olurdu, zevk aldığından emin olurdu... ben mi? Canını yakacağım. Sana acı çektireceğim, çünkü benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Yalvardığında bile umursamayacağım. Sen. Sen. Hiçbir şeysin. Sadece başka bir borç. O kapıdan giren başka bir fahişe."

Başını geriye doğru eğiyor, gözleri parlıyor. "Öyle mi? Yap o zaman. Öldür beni. Belirsizlikten bıktım, yap şunu. Tehdit etmeyi bırak, sadece öldür beni," diye alay ediyor.

Hırlıyorum ve tekrar sırtına vuruyorum, rüzgarı kesildiği için kükrüyor ama yine de gülüyor, nabzının hızlı atışını elime karşı hissedebilmeme rağmen, ona ihanet ediyor. Benden korkuyor. Beni geri getiren de bu. "Yap şunu! Tehditlerden, olmasını beklemekten bıktım! Öldür beni ve bitsin bu iş, bilmemekten iyidir!" diye bağıyor yüzüme doğru.

O kadar kaybolmuştum ki, bir el koluma dokunana kadar kapının açıldığını bile duymadım. Hırıltıyla başımı çevirip Ryder'ın sakın gözlerine bakıyorum. "Garrett, bu o değil. Bak, gördün mü? O değil. Roxxane. Bırak onu." Nefes nefese, kollarımda tuttuğum kadına bakmak için dönüyorum. Kalbim tekliyor, lanet olsun. Onu bırakarak geri çekiliyorum, lanet, lanet, lanet. İçimi bir korku kaplıyor. Gerçekten dönüştüğüm şey bu mu? Dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmış Roxy'ye bakarken ellerim titriyor. Ryder ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışıyor ama Roxy onun ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyor ve ayağa kalkıyor. Kızgın gözler bana kilitlendi.

O zaman aramıza bakıyor, çok kızgın. "Eğer beni öldürecekse, yap gitsin. Bu saçmalıktan bıktım. Omzumun üzerinden bakmaktan, uyumaktan korkmaktan bıktım. Senin için bir hiç olduğumu biliyorum, sadece başka bir borç, ama bunu ben istemedim. Şimdi senden rica ediyorum, öldür beni. Çabuk ol."

Kız orada durup beklerken Ryder gözlerini kısıyor, çok cesur bu ufaklık. "Yapmayacağız ve sen de bize emir veremezsin Roxxane."

"O zaman siktir git!" diye bağıyor, korkuyla saldırıyor. Biliyorum çünkü ben de aynı şeyi yapıyorum. Bakışlarında bana musallat olan aynı hayaletleri görüyorum. "Burada senin lanet olası kadınlarından biri gibi oturacağımı mı sanıyorsun? Ben bir insanım! Benim bir hayatım var." Sonra Ryder'a bakıyor, doğrudan onun gözlerinin içine bakıyor. "Beni aldığın güne pişman olacaksın, bunu garanti ederim. Seni yok edeceğim." Az önce onu neredeyse öldürmüş olmama rağmen bana doğru adım atıyor ve benimle göğüs göğüse geliyor.

"Ya sen? Bana bir daha dokunursan, uykunda boğazını keserim. Engerekler çukuru olsun ya da olmasın, canlı çıkamayacağım anlamına gelse bile." Yumruğunu geri çekiyor, geldiğini görüyorum, bir dövüşçü alışkanlığı, ama yüzümle birleşirken engellemeye çalışmıyorum. Burnumun biraz kırıldığını duyuyorum, acı içimde alevleniyor. Ama buna alışkınım, bu acıyla yaşıyorum.

Bunun için yaşıyorum, yaşadığımı hissettiğim, normal hissettiğim tek zaman. Eldivenlerin ve takım elbiselerin arkasına saklanan bu yaralı canavar değil.

Elini sıkıyor, canının yandığını biliyorum ama dönüp başını dik tutarak odadan çıkarken bunu belli etmiyor. Orada durup arkasından bakıyorum. Bana vurdu. Yine vurdu. Bu kadın tam bir kasırga.

Ölümle karşı karşıya kaldığında bile savaşıyor. Bana tanıdığım diğer bazı erkekleri hatırlatıyor - erkek kardeşlerimi - asla durmayan, asla pes etmeyen, olasılıklar aşırı görüldüğünde bile.

Onun vuruşunu hak etmiştim. Kahretsin, buraya girmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum. Derimin altına girecek kadar yaklaşmasına, dürtmesine ve dürtmesine izin vermemeliydim. Bu onun ölümü olacak, birine önerebileceğim tek şey bu. İçimde öfkeden başka bir şey kalmadı.

Nefret.

Ryder beni izlerken, "O kesinlikle bir şey," diye mırıldanıyor. Her zaman olduğu gibi, gözleri göğsümü gördüğünde hüzünleniyor. Kendini suçluyor, bunu biliyorum. Birimiz yaralandığında hep öyle yapıyor, hep bizi koruması gerektiğini düşünüyor. Bizi kurtarması gerektiğini. Öyle değil

ama beni dinlemiyor, olanları hiç konuşmadık bile. "Belki de onun etrafında olmamalısın, üzgünüm.

Onu buraya getirmenin ne işe yarayacağını düşün..." Elini saçlarının arasında gezdirerek hafifçe karıştırıyor.

Ryder standartlarına göre bu bir çöküş.

"Hayır, sorun değil," diyerek arkamı dönüyorum ve kendimi bu duygulara kaptırmaya ne kadar yaklaştığımı görmesine izin vermiyorum. O karanlığa... o şeytanlara, her gün savaştıklarına. Acıyla, yumruklarla ve tekmelerle alt ettiklerime.

"Onu öldürebilirim, o zaman sorun olmaz," diye düşünüyor, çok sakın bir şekilde, ama havluyu bırakıp gri şortumu çekiştirdiğimde, dudaklarının aşağı doğru eğildiğini görmek için bakıyorum. Onu öldürmek istemiyor. Kız onun da derisinin altında- ilginç.

"Hayır, sorun değil. Hazırlıklı değildim ama artık olacağım. Onunla ne yapacağımıza karar verene kadar ondan uzak duracağım," diye cevap veriyorum, gömleğimi çekiştirip çantamı alırken silahımı belime sokuyorum.

"Çukurlara mı gidiyorsun?" diye soruyor, saçlarını geriye atarken uzun bir nefes alıyor.

"İhtiyacım var." İç çekip sırtıma bakıyorum ve eli tekrar koluma iniyor.

"Biliyorum, git, bunu yenmek için ne yapman gerekiyorsa yap. Ama sonra bize geri dön," diye emrediyor ayrılmadan önce.

Nefes alarak, sözlerinin beni yönlendirmesine izin verdim. *Bize geri dön.* Kaybolmaya bu kadar yakın olduğumu nereden biliyor? Yumruklarının beni öldürmesine izin vermek için gardımı biraz olsun düşürmeye bu kadar yakın olduğumu? Daha kolay olurdu ama bizim yolumuz bu değil.

Engerekler asla pes etmez.

Engerekler asla savaşmayı

bırakmaz. Engerekler

kazanır.

Odamdan çıkarken, kapıyı arkamdan çarparken alt katta oturan diğerlerini görmezden geliyorum. Uçurumun kenarına ne kadar yakın olduğumu asla bilemeyecekler. Diesel bunu uzun zaman önce aştı ama karanlıkta yaşamayı öğrendi. Kenzo bu çizgide yürüyor, ya Ryder? Ryder saf gücüyle her şeyi geride tutuyor.

Ben mi? Ben onu dövdüm.

Tekrar ve tekrar, bu beden ne kadar kırılırsa kırılsın. İşlevimi yerine getirebilmemin tek yolu bu. Adrenalinin içime pompalandığını hissetmek, öfkemi başka birinin üzerine boşaltmak. Genellikle ringi kendi ayakları üzerinde terk etmezler. Şişkin kaslarımdan kan damlarken oradaki insanlar adımı haykırıyor ve buna bayılıyorlar.

Nefret ediyorum ama bu bir gereklilik.

Bir zamanlar değildi. En iyisiydim, hatta yeraltı dövüşlerinde ne kadar para kazanılabileceğini fark etmeden önce profesyonel olarak bile yaptım. Artık başka seçeneğim yok, profesyonel dövüş için fazla acımasızım. Rakibimin canının yanmasını, kanamasını istiyorum. Yumruklarımın altında kemiklerinin kırılmasını, gözlerinin kararmasını istiyorum.

Acılarını istiyorum.

Onları yumruklarımın yıkımıyla boyuyorum.

ADAMI YUMRUKLUYORUM. ENGELLEMEYE, KOLLARININ ARKASINA SAKLANMAYA ÇALIŞIYOR AMA

Beni durduramaz. Ona her şeyimi veriyorum, kendimi öfkeden başka bir şey olmayana kadar bu duygulara teslim ediyorum. Yere düşüyor ve ben de onu takip ediyorum.

Onu orada sabitleyerek yumruklarımı korumasız yüzüne indiriyorum. Parmak eklemlerim çatlıyor, yarılıyor. Kendi kanım yüzünü kaplıyor ama yine de durmuyorum. Kalabalık çığlık atıyor, neredeyse akan kanın tadını alabilecekleri kadar yaklaşıyorlar. Buna bayılıyorlar.

Adımı haykırıyorlar, ama ben yumruk üstüne yumruk savururken hepsi bir vızıltıya dönüşüyor. Adam bayılıyor ama ben hala devam ediyorum, her sert yumrukta kafası yana doğru sallanıyor. Biri beni durdurmaya çalışıyor ama onları itiyorum. Duramıyorum. Duramıyorum.

Buna ihtiyacım var.

Kanamasını

istiyorum. Acıya

ihtiyacım var.

Göğsü zar zor yükselen, yüzü çökmüş adamdan çekip alındım. Dönerek hırlıyorum, hakemin ve şu anda beni durdurmaya çalışan dört güvenlik görevlisinin yüzleri görünene kadar çok yaklaşan herkesi yumrukluyorum.

Göğsüm kabarmış, kaslarım çığlık atıyor ve terden sıırılsıklam olmuş bir halde ringin ortasında, spot ışıkları üzerimdeyken duruyorum. Geri döndüğümü ve iyi olduğumu göstermek için başımı sallıyorum. Hakem hasarlı elimi tutup havaya kaldırırsa ve mikrofona kazandığımı haykırırsa kadar sessizlik sürüyor. Umurumda değildi.

Kalabalık eski kâğıt fabrikasının bodrumunda çığlıklar atarak, sloganlar atarak ve tepinerek dalgalanırken orada duruyorum. Tribünler bulabildikleri şeylerden yapılmış ve ring temelinde etrafı iplerle çevrili bir tebeşir çiziminden ibaret.

Ama şehrin en zenginleri de burada, en fakirleri de. Yine de onlar savaşılar, bir zamanlar benim olduğum gibi sokak çocukları. Geleceklerini değiştirmeye çalışanlar, her şeylerini verenler. Hakem yaklaşıyor. "Bir adamımız daha var, ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Başımı sallıyorum, haklı. Roxy'nin gözleri zihnimde yanıp sönmeye devam ediyor ve onları yenecek birine ihtiyacım var. "İki olsun," diye homurdanarak ringden çıkıyorum ve yüzümü yıkamasına izin vermeden önce biraz su içiyorum. Parmak eklemlerimdeki bandı sıyrıp hasarı değerlendiriyorum; çok kötü değil.

Neredeyse öldürdüğüm adamı ringden alıp bir çöp gibi kenara atarlarken yanıma bir kadın yanaşiyor. Ne de olsa kaybeden hiçbir şey alamıyor. Kazandığım parayı çantama atıyorum, ihtiyacım olduğundan değil ama zararı yok. Ben ona bakmayınca kadın hafifçe öksürüyor, vücudu neredeyse yanıma bastırıyor... bunu bir keresinde başka bir kadın yapmıştı.

Onunla.

O zaman haklı olmadığını anlamalıydım, ama çok kördüm. Fazla güven. Çok saf. Artık değil. Bir daha asla.

Davetsiz misafirle göz göze geldiğimde öfkem tüm gücüyle geri geliyor. Giydiği elbise çok dar, sahte göğüslerini yukarı itiyor, neredeyse üstten dökülmelerine neden oluyor. Kızıl saçları kıvrılmış ve yüzünün her tarafı makyajla kaplanmış.

Onu dairemizdeki havai fişekle karşılaştırmadan edemiyorum. Roxy'ye karşı hiçbir şeyi yok. "Ne?" Homurdanıyorum, iyi davranmayı bıraktım. Burada olmama gerek yok, hepsi beni tanıyor. Ne olduğumu biliyorlar.

Kadınlar içimdeki delilikle başa çıkabileceklerini düşünerek tadıma bakmak için can atıyor. Erkekler beni öldürürken izlemek için tezahürat yapıyorlar. Kendi karanlıklarını benim aracılığımın dışarı çıkarmak için. Hepsi yanılıyor. Derinliklerimde ne sakladığım hakkında hiçbir fikirleri yok.

"Arkadaş ister misin bebeğim? Ne de olsa sen bir kazanansın," diye mırıldanıyor ve elini terli kolumda gezdiriyor. Parmaklarını tutup sertçe sıkıyorum, acı içinde soluyor, gözleri açılıyor ve bakışlarımın altında titreyip geri çekilirken o gözbebeklerine korku giriyor.

Hepsi öyle.

Hepsi benimle başa çıkabileceklerini sanıyorlar ama yanılıyorlar. Herhangi birini becermek istesem bile -ki istemiyorum, artık değil-yapamam. Onları öldürürdüm.

"Yap. Dokunmayın. Dokunma. Bana dokunma," diye hırlıyorum, tam da adımın anons edildiğini duyduğumda. Onu geriye doğru ittim ve kışının üstüne düştü, etrafındaki insanlar gülüyordu.

Arkamı dönerek ringe geri dönüyorum, kendimi bir kez daha dövüşün içinde kaybetmeye hazırım.

Belki şansım yaver gider, belki iyi bir rakip olurlar. Belki bana ihtiyacım olan acıyı verirler, belki sonunda beni öldürürler ve bu sefalet son verirler...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROXY

Ikısa bir süre önce kapının çarpma sesini duydum. Garrett'la karşılaştığımdan beri odamda saklanıyorum ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum. En kötüsü de saklanmaya çalıştığım tüm o korkunun altında...

başka bir şey. Onu sıkıştırmak isteyen, onu kontrol ettiğini görebildiğim öfkeyi isteyen daha karanlık bir şey.

Onu ne kadar zorlayabileceğimi ve onun ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordum.

Berbat durumdayım.

Kapıyı iterek sendeleyerek banyoya girdim ve kıyafetlerimi çıkardım. Daha önce duş almamıştım. Tekrar uykuya dalmıştım ama Garrett'ın eli hâlâ boğazıma sarılıyken, ter ve erkek kokusu üzerime sinmişken bunu yapmam gerekiyordu.

O anda hissettiklerimi temizlemem gerekiyor. Ölmekten korkmuyordum, canımın acıyacağından bile korkmuyordum... Tüm o gücü hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu asla bilemeyeceğimden korkuyordum.

İntikam almak
için. Lanet
olsun.

Duşa girip, bu yılanlarla fazlasıyla ilgilenen hain amımı görmezden gelerek vücudumu keseliyorum. İşim bittiğinde kendimi biraz daha iyi hissediyorum ve kurulandıktan sonra gardırobun yolunu buluyorum

ve eski, yıpranmış bir AC/DC tişörtünü giyerim. En sevdiklerimden biri, rahat tişörtüm. Sonra mükemmel yatağıma kıvrılıyorum. Ryder haklıydı, odayı öyle bir yapmışlar ki sanki benim öfke nöbetim hiç olmamış gibi görünüyor. Gerçi banyodaki aynayı dürttüm ve kırılmaması için kaplandığını fark ettim.

Akıllı adam.

Sonsuza kadar burada saklanmak istiyorum ama bu benim tarzım değil. Hâlâ bu adamlardan kurtulmak istiyorum ve bunu yapmak için bilgiye ihtiyacım var. Bilgi güçtür. Kimse bana yardım etmeye gelmiyor ve dünyanın da umurunda değil. İyi ya da kötü bir insan olmam umurunda değil. Kahretsin, artık hangisi olduğumdan bile emin değilim... belki ortalarda bir yerde.

Bu yüzden çıplak ayakla dairenin içine girdim, kulak misafiri olurken beni göremeyecekleri şekilde sırtımı duvara dayadım. "Sence iyi olacak mı?" Kenzo, sesine kattığı sıcaklıkla kendini belli eden bir sesle konuşuyor.

"Evet, sadece içindekileri dökmesi gerekiyordu," diye yanıtlıyor Ryder, sesi soğuk.

Bir iç çekiş ve biraz yer değiştirme. "Hiç merak ettiniz mi acaba daha nazik olmaz mıydı..."

"Orada dur bakalım," diye tersliyor Ryder. "O bizim kardeşimiz, onun şeytanları bizim şeytanlarımız. O hayatta kaldı, biz de öyle kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yaparız."

"Haklısın," diye kabul ediyor Kenzo ama sesi üzgün çıkıyor. "Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı. Onun çırpınışlarını izlerken kendimi işe yaramaz hissediyorum."

"Bu onun savaşı, bu sefer biz bile ona yardım edemeyiz. Sadece o yapabilir, devam etmeye karar vermeli. Olaydan beri arafta, sadece yaşıyor. İçimden bir ses Roxy'nin burada olmasının onu sarsacağını söylüyor. Onu ilk ve son kez yüzleşmeye zorlayacak," diye mırıldanıyor Ryder.

"Onu buraya getirirken bunu biliyordun, değil mi?" Kenzo şimdi kızgın bir şekilde tersliyor. "Zeki olabilirsin Ryder ama bazen tam bir piç oluyorsun. O bizim kardeşimiz."

"Öyle!" Ryder homurdanıyor. "Onu kurtarmaya çalışıyorum!"

"Her zamanki gibi her şeyi kontrol etmeye çalışıyorsun!" Kenzo bağılıyor. "Bir kez olsun, kontrol etmeye çalışmayı bırak, sadece onun yanında ol. İhtiyacı olan tek şey bu, senin lanet deneylerin değil. Biz senin fethetmen gereken zorluklardan biri değiliz, biz senin aileniz. Yemin ederim Ryder, bazen bana

."

Ortalık sessizleşiyor, sıcaklıktaki düşüşü neredeyse hissedebiliyorum

ve Ryder'ın sesi geldiğinde ölümcül, karanlık ve çok soğuk. "Söyle."

"Babamın!" Kenzo bitiriyor. "Seviyorsun, seni seviyorum kardeşim, ama her geçen gün ona daha çok benziyorsun. Hayatımı onun gibi olmamak için savaşıyor geçirdim, ama bazen pes etmenin daha kolay olduğunu düşünmüyor musun diye merak ediyorum. Ona ne olduğunu unutma kardeşim, onun onun gibi olmasın."

Köşeden baktığımda Kenzo'nun üst katta kaybolduğunu görüyorum. Ryder mutfakta duruyor, yumruklarını tezgâha bastırırken başı öne eğik. "Bir, iki, üç, dört," diye mırıldanıyor. "Bir, iki, üç, dört." Vücudunun sakinleştiğini, bir kez daha buzun arkasına saklandığını görene kadar bunu tekrarlıyor. Tezgâhtan uzaklaştığında, bir kez daha kontrolü ele alarak doğruldu. Takım elbisesinin düğmelerini iliklerken yüzü soğuk. ve ön kapıdan çıkıyor.

Kaçmak için peşinden fırlamaya çalışıyorum ama bir el ağzımı kapatıyor ve donup kalıyorum, kalbim çarparken ve nefesim hızlanırken gözlerim açılıyor. Bir ağız kulağımla buluşuyor, duman ve benzin kokusu bana doğru geliyor.

Dizel.

Kahretsin, hepsi ondan uzak durmam için beni uyarmıştı ve şimdi Ryder gitti, Garrett da, beni kurtaracaklarından değil. Kenzo bile gitti. Sadece ben ve çılgın, psikopat Viper.

"Ah, Minik Kuş, küçük bir kuş yakaladım," diye mırıldanıyor kulağımla yalayarak. "Tut, tut, böyle kulak misafiri oluyorsun, yaramaz küçük kuş. Ne aldıklarını biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, bakışlarım karşı koridora kilitlenmiş, onu bir şekilde tetikler diye dönmeye cesaret edemiyorum. İçimi gerçek bir korku kaplıyor. Bu adam kurallara uymuyor. Eğlenmek için öldürüyor, gülmek için işkence ediyor. Beni kıvrandırken, acı çekerken görmek istiyor. Ne yapacağımı, onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Sonuçta, av her zaman avcıyı tanır, ya Diesel?

Diesel tamamen yırtıcı.

Öngörülemmez ve çok sevdiği ateş gibi yoluna çıkan her şeyi tüketiyor. Şu anda bile nefesindeki sigaranın kokusunu alabiliyorum, eli yanıklarla kaplı gibi sert, dudaklarıma daha sert bastırıyor, acıyla dişlerimin arasına itiyor.

"Cezalandırıldı."

Güldüğünde donup kalıyorum, geldiği gibi aniden benden uzaklaşıyor. O koridorda yürürken elim kalbime gidiyor, çakmağını açıp kapatırken çıkardığı sesle dönüyorum.

Sikeyim.

O adamdan gerçekten uzak durmalıyım. İçimden bir ses onun benim ölümüm olacağını söylüyor. Bana işkence etmeyi bırakıp öldürmeye karar vermeden önce kaçmalıyım.

Çünkü şu anda? Avlanıyorum.

Dört aç engerek sürünerek yaklaşıyor, gittikçe daha sıkı sarılıyor, karanlık sarmalları saldırmaya hazırlanırken ışıktaki parlıyor.

Ve ben ortadayım.

DIESEL İLE KARŞILAŞTIKTAN SONRA ODAMDA SAKLANMAYA KARAR VERDİM. Diğerleri olmadan onunla tekrar yalnız yakalanmak istemem. Bana zarar vermesini engelleyemeyebilirler ama sanırım beni öldürmesini engelleyebilirler.

En azından şu anda.

Ben de yapabileceğim diğer tek şeyi yaptım, uyudum. Bu sefer kabus görmüyordum, yani geçmişimle ilgili değil. Onun yerine, dövmeli parmak eklemleri kalçalarımın yukarı doğru uzanıyor, karanlık gözler bana bakıyor ve sabah ışığında sarsılarak uyandığımda ter içinde kalıyorum. Kukum zonkluyor ve kalçalarım kendi ıslaklığımla sırılsıklam.

Uykumda aklımı kaybedip bana ihanet eden kendi aklıma inleyerek amıma bakıyorum. "Bizi çaldıklarını anlıyorsun, değil mi? Yani bizi çalıp kilitlediler mi?" Kalkıp tekrar düş almaya gitmeden önce hırıliyorum. Aptal vajina, bizi satın almış olmaları umurunda değil gibi görünüyor.

Ya da muhtemelen bizi öldürmeyi planladıklarını. O bir aşüfte ve "*Evet, ama onlar seksi.*" diyor. Piçler. Yani, evet, ateşliler. Çekici demek yetersiz kalır, hepsi Yunan tanrılarının heykellerine benziyor. Bütün gün oturmaktan gelmeyen karın kaslarıyla mükemmel bir şekilde oyulmuşlar. Her şeyde en iyi olmak için çok çalışıyorlar ve buna en iyi görünmek de dahil.

Bu hiç adil değil ve hormonlarımın kafasını karıştırıyor. Onlardan nefret ediyorum, gerçekten. Onları öldürmek istiyorum... ama aynı zamanda onları becermek de istiyorum?

Harika.

Yıkandıktan sonra dişlerimi fırçalıyorum ve yüzümü temizliyorum, siktir et o piçleri. Onlar için makyaj yapmıyorum, ama dar siyah skinny jeanlerimi giymeden önce saçlarımı tarıyorum - en sevdiğim delikli olanları

ve dövmelemlerimi gösterecek şekilde aşağıya doğru yırtıyor ve önden kıvırdığım bol Harley yeleğimle eşleştiriyorum. Böylece, kaçmayı başarırsam diye bir nevi prezentabl oluyorum.

Yatak odamın kapısını açtığımda botlarımı dışarıda buluyorum ve dürüst olmak gerekirse, onları çekerken neredeyse ağlayacağım. "Seni özledim," diyorum onlara, bağcıklarını bağlayıp kot pantolonumun içine sokarken mat siyah malzemeyi okşayarak. Cook'un deyimiyle kış tekmeleyicilerim üzerimdeyken kendimi hep daha iyi hissederim.

Siktir, Cook.

Umarım bar iyidir. Ortadan kaybolduğumu umursayan var mı acaba?

Bazı çalışanlar ve sürekli orada içen insanlar dışında bunu fark edecek kimse yok. Muhtemelen onlara içki veremediğim ve gidecek başka bir yer bulmak zorunda kaldığım için daha çok rahatsız oluyolarlar.

Kendimi daha güçlü hissederek koridorda ilerliyorum, hepsini kahvaltı masasında otururken bulduğumda deja vu yaşıyorum. Bunu her sabah yapıyorlar mı? Çünkü sandalyeme kayıyorum. Garrett bana bakmıyor, ama gözlerinden birinin siyah olduğunu görüyorum ve masanın üzerindeki kırık, kanla kaplı eklemlerine baktığımda, onları altından çekiyor.

Gömleği V yakaydı ve dün gördüğüm yara izlerini gösteriyordu. Korkunçlardı, çok acı çekmiş olmalı. Çok fazla dayanmış. Nasıl yaşıyor? Derisinden şeritler koparılmış ve tekrar dikilmiş gibi görünüyorlardı, benekli bir et oluşturmuşlardı. Kalbim onun için gerçekten acıyor.

Duyduğuma göre ona bir şey olmuş. Ama ne olmuş?

Peki bu onu neden kadınlardan nefret ettiriyor?

Onu tekrar tetiklemek istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum. Ryder gazetesini okuyor, beni de görmezden geliyor, üzerinde kalan tek takım elbisesi var ve bu beni gülümsetiyor. Fark etmiş olmalı ki gözlerini kaldırıp hafifçe bana diyor. "Ye, dün yemedin."

"Açlıktan öleceğimden mi endişeleniyorsun?" Alay ediyorum.

"Ölmek için çok daha ilginç yollar var." Diesel bana sırtıyor, çiğnerken çatalından bir sos emiyor ve bana bakıyor.

Gözlerimi kaçırarak Kenzo'nun tabağını tekrar doldurmasını ve bana sormadan bir kahve uzatmasını izliyorum. Ryder'ın emirlerini yerine getirmeye karar veriyorum, iyi olduğum için değil, gerçekten aç olduğum için. Ve zehirli olamaz, yoksa hepsi ölmüş olurdu.

O kadar hızlı yedim ki, karnım gerçekten ağrıyor. Kahretsin, açlıktan ölmenin tekrar yemek yerken ne kadar acı verdiğini unutmuşum. Kahvemi yudumlayıp sandalyeme geri oturuyorum,

dizlerimi göğsüme çekerek ağrıyı durdurmaya çalıştım.

"Bugün yine Kenzo'yla kalacaksın," diyor Ryder, minik çay fincanından bir yudum alıp kâğıdı katlayıp masanın üzerine koyarken. "Garrett, senin ve benim bazı ziyaretler yapmamız gerekiyor. Sana bir hediye getireceğiz Diesel... Kırmak yok. Sadece bir oyun, bir hatırlatma."

Diesel canlanıyor, sırtırken gözleri neredeyse parlıyor. "Evet amina koyayım." Ryder "Ciddiyim," diye uyarıyor ve Diesel gözlerini deviriyor ama başını sallıyor.

"O zaman şehir merkezine gitmeliyim, görünüşe göre daha fazla kıyafete ihtiyacım var." Ryder iç geçiriyor ve bütün gözler bana dönüyor. Kahvemi yudumlarırken sırtıyorum. "Ben de sana birkaç eşya getireyim, Roxxane."

"Senin lanet olası hayırsever kıyafetlerine ihtiyacım yok," diye hırlayarak doğruluyorum.

Ryder gözlerinde yargıyla bana bakıyor. "Paçavra giymişsin, bir Engerek böyle kıyafetler giymez."

"İyi ki lanet bir Engerek değilim," diye çıkışıyorum.

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Hayır, ama sen bir misafirsin. Sadece dairede olsan bile işimizi ve ailemizi temsil edeceksin. Bu bir pazarlık değil."

"Ne? Piercinglerimi de çıkarmamı ister misin?" Gülüyorum. "Senin kibirli kıçının tecavüz etmesi için yeterince iyi değil mi?"

Sonra hırlıyor, öne doğru eğiliyor. "Söylediklerine dikkat et Roxxane, çok dikkat et." Sonra göz kırpmıyor ve buz gibi soğuk haline geri dönüyor. "Hayır, piercinglerin sende kalabilir, bu arada makyajsız da çok güzel görünüyorsun ama ben seni savaş boyası olmadan görüyorum." Gülüyor.

"Güzel, çünkü bazı piercingleri çıkarmak o kadar kolay değil." Omuz silkiyorum ve tüm gözler tekrar bana dönüyor, merak ediyorlar. "Asla öğrenemeyeceksin."

Diesel gülüyor. "O kadar emin olma, Minik Kuş."

Garrett gözlerini tekrar kaçırıyor ve ayağa kalkıyor, sanki canı acıyormuş gibi kendini sertçe tutuyor. "Artık gitmeliyiz."

"Kesinlikle." Ryder iç geçiriyor ve ayağa kalkıp tekrar bana bakıyor. "Uslu dur derdim ama dinleyeceğimi sanmıyorum. Diesel'in bu sabah burada olacağını bil." Neredeyse sırtıyor, şerefsiz, bunun uslu duracağım anlamına geldiğini biliyor, böylece o deli piç yanıma yaklaşamayacak.

Kahvemi alıyorum ve onlara son bir kez bakarak odama çekiliyorum. Kendimi asla o kundakçının yoluna atmayacağım. Bir kez olsun onları dinleyeceğim ve uzak duracağım. Kahretsin, bu iş sıkıcı olmaya başladı. Tek yaptığım uyumak ve saklanmak.

Şimdiye kadar özgür olurum sanıyordum.

Bir daha asla özgür olamayacağıma inanmaya başlıyorum. Burada, onların ellerinde öleceğim.

Odada kalabildiğim kadar kalıyorum. O kadar sıkılıyorum ki, yatağa geri dönmeden önce her yere ulaşmak için gereken adımları sayıyorum. Sonunda artık dayanamadığımda saatler geçmesi gerekiyor, hiçbir zaman hareketsiz oturan biri olmadım. On altı yaşımdan beri neredeyse her gün çalıştım. Önce babamın borcunu ödemek için, sonra Rich beni tam olarak işe almadan önce, sonra onu gururlandırmak için... ve sonra da barımı ayakta tutmak için.

Kendimi onu özlerken buluyorum, nasıl kapatacağımı bilemiyorum. Bu yüzden kapıyı biraz aralayıp dışarı bakıyorum, Diesel'in dışarıda durup bana saldırmadığından emin olmak için her tarafa göz atıyorum. Hiçbir şey kıpırdamayınca, koridorun sonuna doğru ilerlerken ses çıkarmamak için ayaklarımı serin zeminde kaydırarak koridora giriyorum.

Oraya vardığımda, yaşam alanının boş olup olmadığını görmek için köşeye bakıyorum. Kenzo yine dışarıda, telefonla konuşuyor, bir ileri bir geri volta atıyor. Diesel ön kapıdan çıkıyordu ve ben fırsatımı gördüm.

Hepsi odamda olduğumu sanıyor.

Boşlukta koşarken kalbim çarpıyor, ayağımı kapıya kaydırıp kapanmasını ve kilitlenmesini engelliyorum. Ayağımı kapı ile çerçeve arasına sıkıştırırken ağlamamı engellemek için dudakımı ısırıyorum, gözlerim doluyor. Kahretsin, bu acıttı. Kapının arkasına saklanıp etrafına bakıyorum ve Diesel'in asansörü bekleyişini izliyorum. Her zamanki çakmağı yanında, çelik kapılar açılana ve o içeri girene kadar açıp kapatıyor.

Eğilip bir sigara yakıyor, kapılar yavaşça kapanmaya başlarken beni fark etmemesinin tek nedeni bu. Çok yavaş. Panikle omzumun üzerinden baktığımda Kenzo'nun telefonu kapattığını görüyorum. Kahretsin, ya şimdi ya hiç. Asansör kapanırken kapıdan dışarı kayıyorum ve kapıyı yavaşça kapatıyorum.

Ben özgürüm.

Özgürüm amına koyayım!

Dairenin ama o bambaşka bir mesele. Asansörü deniyorum ama orada tarayıcıya benzeyen bir şey var ve denediğimde kırmızı yanıyor. Tamam. Koridorun sonunda yangın çıkışı işareti olan bir kapı var. İşte bu! Koşarak kapıyı açıyorum, alarm çalma ihtimaline karşı nefesimi tutuyorum. Alarm çalmayınca biraz rahatlıyorum.

Çok fazla değil, hala binadan çıkmam gerekiyor. Özgür olduğumda nereye gideceğimi bilmiyorum, normal hayatıma geri dönemeyeceğim açık,

Ama bu daha sonra konuşulacak bir konu. Hızlı adımlarla basamakları inerken o kadar heyecanlıyım ki neredeyse takılıp düşeceğim. Korkuluklara tutunarak, başka bir kata ve bir kapıya gelene kadar cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde aşağı uçuyorum.

Kilitli, bu yüzden bir sonraki katı ve bir sonrakini deniyorum. Aşağı ve aşağı iniyorum, her kapı bir tarayıcıyla kilitlenmiş. Kahretsin, merdiven boşluğunda kapana mı kısılacağım? Bir sonraki seviye için işaretlenmiş bir şeyin yanından geçiyorum, B1 olarak etiketlenmiş. Bodrum olabilir mi?

Göğsüm kabarıyor, ciğerlerim ne kadar hızlı koştuğum için çığlık atıyor ve adrenalin içimde dolaşıyor. Kahretsin, formdan düştüm. Bu kapıda tarayıcı yok ve gözlerim açılıyor. Evet. Kapıyı yırtıp açtım, gerçekten geri çarptığında neredeyse zafer çığlıkları atacaktım. Aceleyle ilerlerken aniden duruyorum ve kapının yanındaki tavana doğru uzanan bir direğin arkasına çömeliyorum. Burası lanet olası bir otopark. Kahretsin, bu muhtemelen kameralar olduğu anlamına geliyor.

Yukarı baktığımda, tam da düşündüğüm gibi onları görüyorum. Dönüyor gibi görünüyorlar, bu yüzden bir çıkış aramadan önce ne kadar sürede döndüklerini sayıyorum. Rampanın tepesinde panjurlu bir tane var. Ama bu taraftan çıkmak için sadece bir düğme var gibi görünüyor. Sırıtiyorum. İnsanların dışarı çıkmayı denemesini beklemiyorlardı ya da denedilerse bile bu kadar uzağa gitmelerini beklemiyorlardı.

Tekrar kameralara bakarak, rampadan geri döndüklerinde direğin arkasından fırlamadan önce tekrar süpürmelerini izliyorum. Otuz saniye, sahip olduğum tek şey bu. Süslü arabaların, bisikletlerin ve boş alanların yanından geçip kendimi daha da zorlayarak yarışıyorum.

Yirmi sekiz.

Sikeyim. Kollarımı pompalayarak başımı eğiyorum ve nefes nefese rampayı koşarak çıkıyorum.

Yirmi beş.

Etrafıma bakındım, elimi düğmeye vurdum. Hiçbir şey olmuyor. Tekrar ve tekrar yapıyorum.

Yirmi.

Kahrets

in.

Altında kart veya tarayıcı için bir yuva var. Siktir, siktir, siktir! Çığlık atıyorum, elimi içine sokuyorum. Çok yaklaştım. Başım dönüyor, bir kapı olmalı, bir yaya çıkışı ya da girişi, değil mi?

On beş.

Bir kabin var. Zamanım neredeyse tükenmek üzere, bu yüzden kapıyı içeri doğru itiyorum ve bir anahtar, bir kart, herhangi bir şey için etrafa

bakıyorum. Bir bilgisayar ve bir sıra

Anahtarlar arkaya asılmış. Başka bir şey yok. Sandalyeyi tekmeleyerek kapıları açıyorum.

On.

Hay sikeyim. Ellerim duvardaki anahtarları aramadan önce çekmecelerdeki eşyaları karıştırıyor.

Beş.

Mercedes, Ferrari, Harley, hiçbirini bulamayacağım korkusuyla ellerim titremeye başlıyor.

Üç.

Hayır.

Burada hiçbir şey

yok. Kapana

kısıldım.

İki.

Siktir

. Bir.

Tam otuza geldiğimde çömelıyorum, masanın kenarından camın arkasına bakıyorum ve kameranın bu tarafa doğru yöneldiğini görüyorum. Çömelerek geçmesini bekliyorum. İşte o zaman fark ettim, masanın altında bir levye vardı. Evet.

Tekrar yukarı baktığımda kameranın uzaklaştığını görüyorum ve kabinden fırlıyorum. Kenzo muhtemelen birazdan beni kontrol edecek ve gittiğimi görürse burayı kilit altına alacak. O zamandan önce gitmem gerek.

Panjurun dibindeki levveye basarak kendimi içine attım. Bira fiçilerini taşımaktan gelen tüm ağırlığım ve gücümle. Ama hareket etmiyor bile. Tekrar çılgık atarak etrafıma bakıyorum. *Düşün, Rox, düşün.* Anahtarlar! Kahretsin, belki buradan parçalayarak çıkabilirim?

Koşarak kabine giriyorum, en yakın olanı seçiyorum ve park alanına geri dönüyorum. Fob düğmesine basıyorum, bir bip sesi duyuyorum ama arabayı göremiyorum. Tekrar bastığımda, sondaki gümüş renkli Merc'in ışığının yandığını görüyorum. Güzel, bu Viper piçlerinin canı cehenneme.

Zenginler, değiştirebilirler.

Direkleri kullanarak, kamera geri döndüğünde arkalarına saklanıyorum. Yavaş ilerliyorum ama sonunda arabaya ulaşıyorum. Çömelerek kapıyı açıyorum, içeri süzülürken yumuşak bir tıkırtı yapıda yankılanıyor. Tamam, tamam.

Etrafa bakınırken bir start-stop düğmesi buluyorum ve basıyorum, araba canlanıyor, gösterge paneli yanarken motor mırıldanıyor. Lanet olası zengin piçler. Arabalarından birini çaldığımı öğrendiklerinde ne kadar kızacaklarını düşünüp sırtıyorum.

vitesle takıp gaza basıyorum. Boşluktan sıyrılırken lastiklerden gıcırtilar geliyor, giderken başka arabalara çarpıyorum.

Üzgün değilim.

Deklanşöre doğru koşarken derin bir nefes alıyorum. *Lütfen işe yarasın.* Bir elim direksiyonda, emniyet kemerimi takıyorum, işe yaramazsa canımın yanacağını biliyorum.

Gözlerimi zorla açıyorum, kalbim boğazımda ona doğru koşuyorum. Rampanın tabanına yaklaştığımda bir alarm çalıyor, ses yükseldikçe ışıklar yanıp sönüyor. Bir krank sesi başlıyor ve bariyerler yerden yükselip rampayı kesmeye başladığında gözlerim açılıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Ama artık çok geç, çok yüksekteler ve ben hala onlara doğru hızla ilerliyorum. Çılgılık atarak frene basıyorum, çarpışmadan kaçınmaya çalışırken araba savruluyor. Yavaşlıyorum ama bu yeterli olmuyor, bariyerlere çarpıyorum. Başım sarsılıyor ve cama çarparak inlememe neden oluyor. Boynum emniyet kemerine dolanıyor ve hava yastıkları patlarken bir an için hava kaynağım kesiliyor.

Sikeyim.

Başım zonkluyor, acı içime hücum ediyor, beceriksiz parmaklarımla emniyet kemerinin kilidini açıyorum ve kapıyı tekmeleyerek açıyorum, yere kayıyorum. Vay anasını. Bu çok yakındı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve midem bulanıyor. Dört ayak üzerinde eğilerek çaresizce nefes alıyorum. Kendimi daha sakin hissettiğimde sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

Arabanın sağ tarafı bariyere çarptığı için çizilmiş. Ama tamir edilebilir. Sürücü tarafındaki camda kafamın çarptığı yerden bir çatlak var. Bu beni öfkeliyor ve içimdeki tüm öfkeyi haykırıyorum. Çok yaklaşmışım! Çok yaklaşmışım! Ve şimdi, şimdi burada sıkışıp kaldım.

Nerede öleceğimi.

Bana ne oluyor bilmiyorum, her şey çok fazla. Gücsüzüm ve kontrolden çıkmış durumdayım ve elimde değil. Korkunç derecede sakin bir şekilde, düşürdüğüm levveye doğru yürüyorum ve sopamı tuttuğum gibi onu alıyorum. Başımdan aşağı kan damladığını hissediyorum ama umurumda değil. Arabaya doğru yürüyorum, levveyi sallıyorum ve kaputun üzerine indiriyorum.

Çıtırdayan metalin sesi havayı doldururken iyi, gerçekten iyi hissettiriyor. Kaput ezik, bu yüzden tekrar tekrar yapıyorum, mükemmel pahalı oyuncağı mahvediyorum. Camları kırıyorum, çarpma sesi havayı doldururken gülüyorum. Arabayı çok iyi dövüyorum, kendi dünyamda kayboluyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, hepsini dışarı çıkarmalıyım.

Kaputun üzerine tırmanarak levyeyi defalarca indiriyorum ve bunu yaparken çığlık atıyorum. Arabanın tepesine tırmanıyorum, ulaşabildiğim her şeyi parçalarken tavanda duruyorum. Kollarım kurşun gibi oldu ve levyeyi düşürdüm. Vücudum ter içinde, başım darbeden dolayı ağrıyor, sırtım ve boynum ağrıyor ama buna değdi. Yarattığım yıkımı görünce gülmekten kendimi alamıyorum.

Alın bakalım, sizi Viper piçleri.

Tam o sırada alkış sesleri duyuyorum. Başımı kaldırdığımda, arabadan yaklaşık on metre uzakta durmuş beni izleyen Diesel ve Kenzo ile göz göze geliyorum. Kenzo yüzünde bir sırıtışla zarlarını parmaklarının arasında yuvarlıyor, Diesel ise alkışlıyor.

"Bahse girerim başaramaz." Diesel durduğunda Kenzo ona sırıtıyor, beni izlerken yüzü aydınlanıyor.

Göğsü çıplak, altın rengi derisini kaplayan birkaç dövmesi var ve yırtık pırtık. Çok fazla yırtık. Delilerin daha kötü görünmesi gerekmez mi? Ama hayır, o düşmüş bir melek gibi görünüyor. Altın rengi saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamış. "Yaptın dostum, çok seksiydi." Bana başını salladı ve sonra Kenzo'ya baktı. "Harika değil mi?"

Tam o sırada bodrumun kapısı yırtılarak açıldı ve Garrett ile Ryder içeri girdiler. Kenzo ve Diesel'in beni izlediği yıkık arabanın üstünde durduğumu görünce donup kaldılar. Diesel ısılık çalarak bana göz kırptı.

"Ooh, şimdi başın belada, Minik Kuş."

Hay sikeyim.

Ryder'ın yüzü yaklaşırken gök gürültüsünü andırıyor. Gömleği kırıışmış ve takım elbise ceketi gelişigüzel bir şekilde üzerine atılmış. "Bunu görmek için bir toplantıdan alındım..." Gözlerini kısar ve Kenzo'ya bakar. "Açıkla," diye bağırır.

Adam omuz silkiyor. "Kusura bakma kardeşim, bir şekilde sıvışmış. Fark ettiğimde kameraları inceledim ve onu bodrumda senin arabanın içinde gördüm. Alarma bastım ve bariyerler onu durdurmuş olmalı."

"Sonra?" Ryder arabanın üstündeki beni işaret ederek soruyor.

Diesel hüznle, neredeyse hülyalı bir şekilde, "Sonra arabayı dövmeye başladı, yılanlar ve pislikler hakkında bir şeyler bağıırıyordu," diyor.

Öyle mi yaptım?

Bekle, Ryder'ın arabası mı? Hay sikeyim.

Adam soğuk gözlerle bana bakıyor. "Hemen yere yat," diye emretti.

Yutkunuyorum, ama ağzımı açmak üzere olduğumu görüyor olmalı, çünkü her hareketi kontrollü bir şekilde yaklaşıyor. "Şimdi. Beni oraya getirme."

Arabadan atlıyorum, yere inerken çatırdıyor, ağrıyan başımı sarsıyorum. Ciddi olduğunu biliyorum, özellikle de kolumdan tutup beni sürüklediğinde. Elinde debeleniyorum, küfrediyorum, ama beni asansöre doğru sürüklerken ve elini tarayıcıya vururken beni görmezden geliyor.

Kapı açıldı ve beni içeri fırlattı. Duvara çarpıyorum, nefesim kesiliyor ve döndüğümde parmağını bir düğmeye vurmada önce içeri adım attığını görüyorum. Yükselmeye başlıyoruz ve onu dikkatle izliyorum. Gözleri karanlık, o duygular oradaki buzları eritiyor. Elleri titriyor, yumruk olmuş ve patlamak üzere olduğu çok açık.

Peki ben ne
yapacağım? İt
onu.

Belki de burada öleceğimi ve bir daha asla özgür olamayacağımı kabul ettiğim içindir ve bu kabulde birlikte onları ne kadar zorlayabileceğimi görmek için belli bir cesaret geldi. Çılgınca ama duramıyorum.

"Güzel araba." Sırıtiyorum.

Hareketleri sarsıntılı ve yumruğunu bir durdurma düğmesine vurduğunda geri çekiliyorum. Sarsılarak durduk ve beni öne, tam onun üzerine fırlattı. Beni yakalıyor, eli boğazıma dolanıyor ve beni asansörün duvarına geri fırlatıyor, verdiği acıyla çılgılık atmama neden oluyor.

"Beni zorlama aşkım," diye hırlıyor yüzüme doğru. Kalbim güm güm atıyor ve bunu eliyle hissetmiş olmalı çünkü boğazımı sıkarak tüm o gücü hissetmeme izin veriyor. Buzun ardında sakladığı gücü ve duyguları.

Bu adam ölümcül, bir Engerek, ve ben sadece yılanı dürttüm, ve şimdi saldırmaya hazır.

Isırmak için.

Ve ben de fareyim.

Ama yine de ağzım açık kaldı. "Neden olmasın?"

Daha yakına eğiliyor, şimdi alev alev yanan gözlerini görmeme izin veriyor. Kahretsin, onun soğuk olduğunu nasıl düşünebildim? O bir cehennem, bir orman yangını. Yoluna çıkan her şeyi yakıyor ve şu anda bu benim. Ama mesele şu ki, seve seve yanarım ve nedenini bile bilmiyorum.

"Çünkü Kenzo gibi nazik olmayacağım. Diesel gibi hoşuna gittiğinden bile emin olmayacağım. Kıçını o kadar sert bronzlaştıracam ki, bırak oturmayı, yürüyemeyeceksin bile. Sonra bizi ne kadar istediğini herkes görsün diye seni bu asansörde bırakacağım. Bizden ne kadar nefret etmediğini, öyle düşünsen bile. Kendini kandırabilirsin, ama beni kandıramazsın, aşkım. O bariyerleri parça parça edeceğim. Seni uçurumun kenarına getireceğim, neredeyse sadece benim cezamdan gelecek ve seni herkesin görmesi için bırakacağım... bunu ne kadar istediğini görmek için. Nefret ettiğini iddia ettiğin insanlar."

"Seni istemiyorum," diye bağıryorum, başımı geriye atıp gözlerine bakıyorum, ama kalçalarım sıkılarak gerçeğimi ele veriyor ve şüphesiz o da bunu fark ediyor. Ryder her şeyi fark eder ve bana karşı kullanır. Ve benim bile istemediğim bir şeyi fark etti. Onlardan, beni kaçıranlardan etkileniyorum.

Beni konuşmaktan alıkoyan da bu - onun haklı olduğu ve benim ondan nefret ettiğim gerçeği. Onlardan nefret ediyorum. Gerçekten ediyorum, ama onları o kadar çok istiyorum ki bu korkutucu ve bundan saklanmaya çalışıyorum, hıncımı onlardan çıkarıyorum. Sanki savaşımı görmüş ve artık onunla savaşmayacağımı biliyormuş gibi sırtıyor. Geri adım atarak takım elbisesini düzeltiyor ve yine o soğukkanlılığın arkasına saklanıyor. Bizi harekete geçirmek için düğmeye bastığında elleri titremeyi bırakıyor. "Son uyarı Roxsane, bizi zorlama. Şimdiye kadar nazik davrandık, ya şimdi? Tüm bahisler kapandı, Engereklerin gerçekte neye benzediğini görmek üzeresin ve bunun için sadece kendini suçlayabilirsin. Artık adil bir avsın, küçük av, kaçsan iyi olur." Göz kırıyor. "Sen bir iş anlaşması aşkım, ama şimdi bizim oyuncağımız olmak üzeresin."

Kapı açılır ve dışarı çıkar, orada bekleyen diğer Viper'ların gözleriyle karşılaşır. Kahretsin, buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildiler? Onlara sırtıyor, hâlâ duvara yaslanmış, ağır nefes alan, ondan nefret eden, kendimden nefret eden beni görmezden geliyor. Ama en azından başımdan akan kan durdu.

"D, günün geri kalanında o senin. Küçük veledimize bize ihanet edenlere, bizi sırtayanlara ne olduğunu gösterelim," diye emrediyor Ryder, buz gibi gözleri hâlâ üzerimde kilitli. Ancak o arkasını döndüğünde yeniden nefes almaya başlıyorum.

Vay anasını.

Ryder'ın buzdan, duygusuz bir yılan olduğunu sanıyordum. Çok yanılmışım. Her şeyin altında, zar zor kontrol altında tutulan, girdap gibi dönen bir duygu kasırgası varmış. Bunu gözlerinde gördüm, ellerinde hissettim. Patlamaya ve yıkım yağdırmaya o kadar yakın ki, ne kadar yakın

olduğunu bildiğini bile sanmıyorum.

Diğerleri şu anda bilmiyor ama ben artık biliyorum. Kırılmaya, kopmaya hazır ve bunu yaptığında... hikayeyi anlatmak için kim hayatta olacak?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

DİZEL

"S o senin." Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılırken kafamın içinde defalarca tekrar ediyor. Asansöre doğru adım adım ilerliyor, gözleri üzerimde, korkmuş. Korkmalı da. Ryder ve Garrett bana bir

Ona bir ders vermek için oynayacak yeni bir oyuncak. Görünüşe göre Ryder'a ödeme yapmaması konusunda yaklaşıldığında saygısızlık etmiş.

Ben bir adım öne çıkınca Garrett'in eli dışarı fırlıyor ve pazumu kavlıyor. Alarmı duyduğumda adamla daha yeni sevişmeye başlamıştım, bu yüzden üzerimde tişört yoktu ve o da bunun üzerine dudaklarını aşağıya çevirdi. "Üzerine fazla gitme."

Bakışlarımı tutuşundan gözlerine doğru kaldırıyorum. Kardeşlerim için her şeyi yaparım ama özellikle Garrett için. Birbirimizin acısını biliyoruz, bu yüzden diğerlerinden daha yakınız. Biz iki benzer ruhuz. "Umursamadığımı sanıyordum."

"İstemiyorum," diye çıkışır, kolunu bırakır ve Kenzo gülerek onun uzaklaşmasını izlerken hışımla uzaklaşır.

"O haklı, D. Onu test et ama kırma, tamam mı? Kıza alışmaya başladım, bu yüzden onunla oyna ama onu öldürme. Henüz onu kırma şansım olmadı." Küçük kuşuma göz kırpmadan önce kıkırdıyor ve beni onunla yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

Yutkunuyor ama başını geriye yatırıyor, korku dolu ama aynı zamanda cesur. Her şeyi soymak ve altında ne yattığını görmek için sabırsızlanıyorum ve Ryder az önce bana izin verdi. Ne kadar büyük olduğunu bilmiyorlar.

yaptığım her şey. Sonuç alıyorum ve tek umursadıkları bu. Eğlenmeme, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmama izin veriyorlar.

Ya Minik Kuş?

O da gidecek.

Asansöre adım attığımda, beni tekrar aşağıya indirmesi için düğmeye basıyorum. Ona bakıyorum ve onun korkusunun asansörü doldurduğunu hissetmek sikimin pantolonumun içinde sertleşmesine neden oluyor. Yaklaşıyorum, sırtını duvara yaslarken onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. Eğilip başındaki kesiği kucaklıyorum ve tekrar kanamaya başlaması için yeniden açıyorum. Ciyaklıyor ve ben geri çekilirken gülüyorum.

"Bu eğlenceli olacak Minik Kuş."

Kapı açılıyor ve ıslık çalarak dönüp çalışma odam olan labirente giriyorum. Burası karanlık ve sıcak, tam da sevdiğim gibi. Omzumun üzerinden bakınca onun asansörün düğmelerine boş yere bastığını görüyorum. Kartım ya da elim olmadan bir daha hareket etmeyecek. Birisi zincirlerinden kurtulup lobiye ulaştığında ve etrafta kanlar içinde dolaştığında aldığımız bir güvenlik önlemi.

Bunu polise açıklamak zor oldu, iyi ki onlara sahibiz.

"Minik Kuş, beni oraya geri dönüp seni almak zorunda bırakma," diye şarkı söylüyorum ve başını kaldırıp bana bakarken kıkırdıyorum.

"Sikerim böyle işi, manyak herif," diye mırıldanarak dışarı fırladı ve bana doğru ilerledi. "Beni öldürmeye çalışırsan, sana kendi taşaklarını yediririm. Tamam mı?"

"Sonra aşkım, şu anda ilgilenmemiz gereken biri var. Bana dokunmak istediğin yollara daha sonra devam edebiliriz." Göz kırpiyorum ve dönüp daha önce bulunduğum, adamın tavana zincirlenmiş halde beklediği odaya gidiyorum. Zaten çıplak ve kan içindeydi. İçeri girdiğimde sarsılarak uyanıyor, gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken boğazından bir inilti çıkıyor. "Bunun için üzgünüm, bir işi yürütmenin ve kadınını mutlu etmenin ne kadar zor olabileceğini anlıyorsundur, eminim."

"Senin lanet kadının değil, aman Tanrım!" Roxy kapının eşiğinde durup gözlerini kocaman açarak soluk soluğa kalıyor. Dehşete kapılmıştı.

Kullandığım bıçağı alıp Declan'a doğrultuyorum. "İşte bu Declan. Ryder'a ve bize hakaret etmekle kalmadı, aynı zamanda Garrett'i öldürtmeye çalıştı." Tsking, adama dönüp bakıyorum. "Sen gerçekten bir aptalsın."

"Bekle, Garrett'i öldürmeye mi çalıştı?" Roxy kaşlarını çatar, gözleri öfkeyle parlar. Ah, işte delilik. Her ne kadar saklamaya çalışsa da

Aynı anda hem bizi sevip *hem de* bizden nefret edebilir. Ama bize ihanet etmenin neye benzediğini görmesi şart. Tekrar kaçmaya çalışırsa başına neler geleceğini.

O artık bizim, bunu kabul etmesi gerek.

Bizden biri, bir Viper olabilir ya da sonu Declan gibi olabilir.

"Ona yaptığı tüm iyilikler için." Homurdanıyorum. "Ee Declan, nerede kalmıştık? Ah, evet, bana Triad'ın sana ne kadar teklif ettiğini söyleyecektin, yoksa meme uçlarını kesecektim."

"Diesel," diye arkamdan bağılıyor ama onu duymazdan geliyorum.

"Ee, küçük Declan?" Bıçağı göğüs ucunun hemen altına bastırarak sordum.

Zincirlerin içinde çırpınıyor, umutsuzca onları çekiştiriyor ve bir kez daha ağlıyor. "Diesel," diye bağılıyor, ben de onu çılgılık attırarak kesmeye başlıyorum.

Bir el omzuma kondu ve hırlayarak döndüm. Kanlı bıçağı boğazına dayayarak onu duvara doğru itiyorum. "Onu kurtarabileceğini sanma, Minik Kuş. Burada ölür ama ne kadar acıya katlanacağı kendi seçimidir. Böyle bir tehlide izin veremeyiz. Bizden birini öldürmeye çalıştı. Biz Engerekleriz, ölmeyiz. Karşılık veririz. Buna alışın ya da sessiz olun. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık sen de bunun bir parçasısın." Eğilerek bıçağı boğazına daha sert bastırıyorum. "Kimse bize zarar veremez, hiç kimse. Buna artık sen de dâhilsin. Gerçekten bu adamın hayatını kurtarmak istiyor musun?"

Yutkunuyor, bıçağın ucuyla kendini hafifçe kesiyor ve soluk soluğa kalıyor, o ayrılmasını hayal ettiğim dudaklar. "I-"

"Üvey kızına tecavüz ettiğini söylesem yardımı olur mu?" Gözleri fal taşı gibi açılıyor, ben de başımı sallıyorum. "Biz araştırmamızı yaparız, Küçük Kuş. Bu orospu çocuğu aşağılık bir hayat sürüyor. Öyle olmasaydı onu yine de öldürürdüm, ama onun ne olduğunu bilmenin sana yardımcı olabileceğini düşündüm - bir canavar. Canavarların neden korktuğunu biliyor musun Minik Kuş?"

"Ne?" diye fısıldıyor titreyerek.

"Daha büyük canavar," diye fısıldıyorum, dudaklarını yalayarak.

"Benden korkuyorlar."

Arkama yaslanıp bıçağı çıkarıyorum ve rahatça nefes almasına izin veriyorum. Bana bakarken, yüzümde cevaplar ararken nefesi dudaklarından düzensiz bir şekilde ıslık çalarak çıkıyor. Sadece kendi içinde bulabileceği cevaplar. İşte o an geldi. Onu kurtarmaya çalışırsa, kendi kaderini seçmiş olur. Asla bizden biri olamayacak, bizim hayatımızı idare edemeyecek kadar zayıf. Bu da eninde sonunda onu öldürmek zorunda kalacağım anlamına geliyor. "Onu kurtarmak istiyor musun Minik Kuş?"

Arkamdaki adama bakıyor ve cevabını tartıştığını görüyorum. Eğer yalan söylüyorsam, eğer o masumsa... ama masumiyet diye bir şey artık yok ve bunu öğrenmesi gerekiyor. Herkes bir şekilde günahkâdır.

Başka bir şey. Onu güllerle kaplayabilir ve bahaneler kullanabilirsiniz, ama hepsi aynıdır. Parlak ve zengin olabilir, ama bir günahkâr hala takım elbiseli bir günahkârdır. Siyah ve beyaz yoktur, sadece gri vardır. İçten içe hepimiz iyi amaçlar için bile olsa kötü kabul edilen şeyler yaparız.

Ben mi? Eğlenmek için yapıyorum.

Tekrar bana bakıyor. "Bilmem gerek," diye fısıldıyor ve bıçağı aramızda tutuyor. Elimi bırakıp geri çekiliyorum ve ne yapacağını merak ederek onu izliyorum. Onu benim üzerimde kullanmaya çalışacak mı? Bu çok ateşli olurdu.

Burnunu çeken adama yaklaşıp. "Lütfen, lütfen bırak gideyim," diye yalvarıyor, inandırıcı bir masumiyet rolü yapıyor. Ona hak veriyorum. Acaba gece odasına ilk girdiğinde de aynı şekilde ağlamış mıydı, ama bu onu durdurdu mu? Hayır. Beni de durdurmayacak.

Bıçağı adamın göğsüne bastırıyor, eli titriyor, sesi çelik gibi. "Ona tecavüz ettin mi?"

Donup kalıyor, gözleri önce bana, sonra ona dönüyor. "Hayır, hayır, tabii ki hayır," diye haykırıyor ama bu tereddüt yeterli oluyor, onun kaskatı kesildiğini görüyorum.

Bıçağı daha derine saplıyor, eli artık sabit. "Bana yalan söyleme, yoksa ona gerçeği söyleyene kadar ne isterse yapmasına izin veririm."

Sikim kotumun içinde seğiriyor ve onu avuçlamayı tartışıyorum. O bıçağı tutuşunu izlemek... onun odamda olması, bana katılması. Bana bir şeyler yapıyor.

"Bunu ben istedim!" diye bağıyor. "O küçük iç çamaşırlarıyla etrafta dolaşıp benimle alay ediyor-"

Roxy bağıp göğsünü yararken sesi bir çığlıkla kesiliyor. Geri adım atıyor, göğsü kabarıyor, gözleri sert ve kızgın, bıçağı bana fırlatıyor. Bıçağı havada yakalıyorum, keskin ucunu tuttuğumdan emin oluyorum, böylece elimi onunla eşleştirecek şekilde kesiyor. "O piç kurusuna ne istersen yap, canını yak."

"Evet Minik Kuş, ne istersen," diye mırıldanıyorum, arka taraftaki tezgâha zıplayıp bacaklarını sallayarak beni izlerken. Adama doğru geri çekiliyorum. Acıt dedi. Bunu yapabilirim. Başladığım işe devam ederek bıçağı çeviriyorum ve hasarlı elimle yakalayıp yumuşak bir hareketle adamın derisine bastırıyorum.

Bir meme ucunu hiç uyarmadan kesip atıyorum, çakmağımı alıp bıçağı ısıtıyorum ve o çığlık atarken etine bastırıyorum. Diğerine de aynısını yapmadan önce cızırdayan etin kokusu burnuma geliyor. Sonra yığılıp kalıyor, bayılıyor, ben de uyanmasını bekliyorum. Uyanmadıkları zaman hiç eğlenceli olmuyor.

"Bunu çok yapıyorsun."

Küçük kuşuma bakıyorum. "Bu benim işim."

"Bir katil mi?" diye soruyor, sanırım yargılamıyor, sadece anlamaya çalışıyor.

Bıçağımı silerek başımı salladım. "Hepimizin kendi rolleri var. Bizi bu kadar iyi yapan da bu; her birimiz yerimizi biliyoruz ve güçlü yanlarımız var."

"Bana söyleyecek misin?" diye sorar.

"Söyleyebilirim, kimseye söyleyemezsin ama Minik Kuş, bunun ne değeri var ki?" Mırıldanıyorum.

Yutkunuyor. "Kumar ve bahislerin Kenzo'nun bölümü olduğunu sanıyordum?"

Minik Kuş onların düşündüğünden daha fazlasını görüyor, bunu biliyordum. Ona doğru ilerleyerek dolaba yaslandım ve kollarımı iki yanına koyarak onu oraya sabitledim. Bu kana bulanmış odada, arkamda zincirlerle asılı bir adam varken bile gözleri büyüyor. Küçük Kuş bunu istiyor, beni istiyor, farkında olmasa bile özgür olmak istiyor.

"Öyle, ama bu bilgi için seninle bir anlaşma yapmayacağım anlamına gelmiyor. Ne de olsa bunu elde etmek için çalışıyorum," diye fısıldıyorum, onun tadına bakmayı bir sonraki nefesimi almaktan daha çok istiyorum.

Bir sonraki kelimelerini düşünürken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Bana zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Gülüyorum. "Hayır, buna asla söz vermeyeceğim. Sana zarar verebilirim, hatta bir gün seni öldürebilirim, ama ikimiz de biliyoruz ki cazibe burada. Bıçak sırtında yürüyorsun güzel kuşum ve bir gün ayağın kayabilir, ama düşmene değmez mi?"

Gözleri dudaklarıma kayarken kalbinin küt küt attığını duyabiliyorum. "Peki, karşılığında ne istiyorsun?"

"Teslimiyetin," diye hırlıyorum. "İçinde benim gibi özgür bırakılmayı bekleyen vahşi biri olduğunu biliyorum. Seni ilk gördüğümde bunu gözlerinde fark ettim. Hayatta kalmak için her şeyi yaparsın, tıpkı bizim gibi. Hayal edebileceğinden çok daha fazla bize benziyorsun. Karanlığı görüyorsun ve o çizgide yürüyorsun, bir ayağın içeride bir ayağın dışarıda. İki ayağını da sok, Minik Kuş, burası artık senin dünyan. Kan ve yılanlarla dolu. Bir şey istiyorsan, al o zaman. Ne istiyorsan onu yap Minik Kuş, çünkü dünyanın geri kalanı istiyor."

"İstedğin bu mu?" diye tersliyor. "Senin gibi olmamı mı?"

"Hayır, kendin olman için, senden bile sakladığın kişi. Ama bugün, bugün daha küçük bir şey alacağım. Bir öpücük, Minik Kuş. Öp beni ve sana bilmek istediklerini söyleyeyim," diye mırıldanıyorum, dudaklarını

izleyerek.

"Yemin eder misin?" İç çekiyor.

"Her gün." Sırıtiyorum.

"Siktir, tamam." Başını öne eğdi ve beni sert ve hızlı bir şekilde öptü, sonra geri çekildi. "Söyle bana."

"Neydi o?" Güldüm. "Gerçek bir öpücük, Minik Kuş, gerçekten istediğin gibi."

Hırlıyor, şimdi sinirleniyor, kızgınlığı benden korkusunun önüne geçiyor. Eli dışarı çıkıyor ve omzumu kavıyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken beni daha yakına sürüklüyor. Sert, öfkeli ve nefret dolu. Onu zorladığım için şüphesiz, ama her zaman bir seçeneği vardı ve o seçti.

O beni seçti.

Tadı tatlılık ve hayat gibi, o çok canlı. Dudaklarımız arasında elektrik yayılıyor, onun inkârı ve benim şehvetim nefeslerimize karışıyor. Başının arkasını kavrayarak onu daha yakına sürüklüyorum, ellerim ipeksi gümüş saçlarına dolanıyor. Dilimi içeri sokmama izin verecek kadar açılana kadar dişlerimi dudaklarına bastırıyorum. Nefes nefese kalıyor ve daha da yaklaşıyor, benimle savaşırken bile bundan hoşlanıyor.

Vücudu bana karşı titriyor, sikim o kadar sert ki, sadece bir öpücükle bile patlayacakmışım gibi hissediyorum. İnliyor, nefes nefese küçük bir ses doğrudan sikime gidiyor. Bu ses onu kendine getirmiş gibi görünüyor ama ben onu bırakmayı reddediyorum. Dilimi daha derine zorluyorum, ağzına hükmediyorum, dudaklarını işaretliyorum, zedeliyorum. İstedigimi alıyorum.

Sinirleniyor ve minik kedi pençeleriyle çıplak omuzlarıma vurmaya ve pençelemeye başlıyor. O daha iyisini yapabilir. Garrett'ı indirdiğini gördüm. Durmamı mı istiyor? O zaman Roxy'yi görmek istiyorum. Onu daha yakına çekerek sertliğimi bacaklarının arasına bastırıyorum ve kavgası daha da kötüleşmeden donup kalıyor. Ağzına karşı sırtarak onu daha sert öpüyorum. Alt dudağını ısırmadan önce, "Bundan daha iyisini yapabilirsin Minik Kuş," diye mırıldanıyorum.

İnliyor ve bana tokat atıyor. Başım yana savrulurken ses odaya yayılıyor. Gözlerim vahşi, göğsüm kabarık ve sikim sert, yavaşça ona bakıyorum. Gözleri yine kocaman ama morarmış, çiğ dudakları bir sırtıyla yukarı kalkıyor, ben de ona karşılık veriyorum. "Oraya doğru gidiyorsun, Minik Kuş. Yakında özgür olacaksın." Adam uyanırken arkamdan bir inilti geliyor. "O zamana kadar, sor bakalım."

"Bana herkesin işinin ne olduğunu söyle," diye talep ediyor, dili dışarı çıkıp dudaklarını tadarken sesi boğuklaşıyor ve homurdanmama neden oluyor.

"Bana öyle bakma," diye hırlıyorum.

"Ne gibi?" diye soruyor başını eğerek.

"Sanki beni yemek istiyorsun, çok açsın," diye çıkışıyorum.

"Tadın ateş gibi," diye fısıldıyor ve sonra nefesini içine çekiyor. "Söyle bana, ben ödedim, şimdi sıra sende," diye karşılık veriyor, bu pozisyona girdiği için kendine kızıyor. Bundan zevk almasına izin verdiği için.

Zavallı Küçük Kuş, aramıza girecek başka şeylerden ne kadar keyif alacağını bilmiyor.

Bugün onu çok zorladım, bu yüzden geri çekilip konuşmaya başladım. Bugün bu engellerin bazılarını yıkmakla ilgili, bu yüzden gerçek Küçük Kuş ortaya çıkana kadar zorlamaya, cesaretlendirmeye devam edeceğim ve bu harika olmaz mı?

"Kenzo bahisçi, şehrin kumarhanelerinin sahibi. Atlar, kartlar, üzerine bahis oynanabilecek her şey, hatta dövüşler bile. İşin para tarafında, rakamlarla arası iyi. Garrett eskiden dövüşçüydü, bu yüzden bir sürü sert insan tanıyor. O bir infazcı. İnsanları korkutuyor, Ryder'ı dinlemeleri için onları biraz dövüyor. Operasyonun yüzü ve beyni. Bana ulaşmasını engellemeye çalışıyorlar."

"Peki sen nesin?"

Masadan bir kemik testeresi alırken sırtıyorum. "Ben senin en kötü kâbusunum. Sona geldiğinizde gittiğiniz yer. Ne pahasına olursa olsun bilgi alırım. Garrett onları korkutamadığında, Ryder onları ikna edemediğinde ve Kenzo onlara rüşvet veremediğinde, onları ben alırım. Düşmanlarımızı öldürürüm, bize karşı gelmeye cüret edenlere işkence ederim. İnsanların Engerekleri geçmeye korkmasının sebebi benim."

"Sen suikastçısın," diye mırıldanıyor, dudakları öpüşmemizden dolayı hâlâ şişmiş. Hiç bu kadar güzel görünmemişi.

"Evet Minik Kuş, ben suikastçıyım ve son hedefim sensin." Adama dönmeden önce göz kırpıyorum. "Declan, geri dönmene sevindim. Devam edelim mi?"

Roxy tüm bu süre boyunca beni izliyor. Ben adamı parça parça ederken, onu çılgılık attıran şeyin ne olduğunu bulmaya çalışırken hiçbir şey söylemiyor. Cevabımı almadan önce beş kez daha bayılıyor. Sonra onu öldürdüm. Benzine bulayıp ateşe verdim.

Çılgınlıkları tekrar havayı dolduruyor, kan ve sidik kokusu da onunla birlikte. Declan yanarak ölürken dönüp küçük kuşuma bakıyorum. Alevler yüzünün düzlemlerinde dans ediyor, gözlerini ve oradaki korku ve kabullenışı aydınlatıyor. Sonunda onu satın alanların nasıl insanlar olduğunu anladı.

Sonunda bizim olduğunu anladım. Onun için çıkış yolu yok. Şimdi yok. Hiçbir zaman. Minik Kuş'un Engerekler arasında nasıl hayatta kalacağını öğrenmesi gerek, yoksa ölecek.

avımız olarak.

ON ALTINCI BÖLÜM

ROXY

Diesel'in sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Özgür, pes etmemi istiyor. Kaderimi kabullenmemi ve onlar gibi olmamı. Öpücüğün bana bir şeyler hissettirdiğini itiraf etmeliyim, beni korkutan bir şeyler. Bağımlılık yapıcıydı.

Şu an bile dudaklarının tadı damağımda. Ama oraya gidemem. Onlar için bir borçtan başka bir şey olmadığımı hatırlamalıyım. Bir tutsak. Satın alındım.

Öpücüğünün beni ne kadar ateşlediğinin önemi yok.

Ya da yaptığı şeyi neden yaptığını anlayabiliyorum. Bu onu doğru yapmaz ama dışarıda daha kötü insanlar da var. Bazen ateşe ateşle karşılık vermeniz gerekir ve o da bunu yapıyor. Ailesini koruyor. Adamı öldürüp ateşe verdiği de dehşete bile kapılmadım. Bunu bekliyordum.

Ve bu beni korkutuyor. Umursamamalı mıyım?

O bir tecavüzcüydü ama... ama ölüm şekli... yanmış etinin kokusu içime işledi. Çılgınlıklar kabuslarıma girecek ve bundan sorumlu olan adam külotumu ıslattı. Ona acıtmasını söyledim ve o da yaptı. Söylediklerime dikkat etmem gerektiğini hatırlamalıyım çünkü Engerekler emirleri çok ciddiye alıyor gibi görünüyor ve bir sebepten dolayı Diesel beni dinledi.

Onunla konuştuğumdan beri bir şeyin farkına vardım. Bu, oynadığımı bile bilmediğim bir satranç oyunu gibi. Ama piyon olmayı reddediyorum. Ben lanet bir kraliçeyim ve öyle davranmaya başlamamın zamanı geldi. D oldu

Doğru. Hepsinin güçlü yanları var ama bu aynı zamanda zayıf yanları olduğu anlamına da geliyor. Onları bulup Viper'lara karşı kullanacağım.

Onları öldüreceğim, yılanın başını keseceğim.

Sonuçta, onları yenemiyorsan, onlara katıl ve sonra öldür. Ellerimi kirletmemin zamanı geldi, çünkü açıkça öyle ve iyi olmak benim için işe yarıyor gibi görünmüyor. Diesel ateşi söndürdükten sonra, beni yukarı çıkarmadan önce aletlerini temizliyor. Sessiz kalmama, düşüncelerimin içinde kaybolmama izin veriyor. Dürüst olmak gerekirse, ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bana kayıtsızca beni öldürebileceğini söyledi ve bir saniye sonra beni sanki ben havadaymışım ve o boğulan bir adammış gibi öptü. Bu beni çok kızdırdı. Çok öpüldüm ama hiç böyle, hiç bu kadar tüketerek öpülmemiştim. Her sinir ucumu arzuyla canlandırdı, sanki onu öpmeye devam etmezsem ölecekmişim gibi. Onun tadına bakmazsam, onu bana karşı hissetmezsem...siktir.

Demek istediğim, onu hissettim, aleti bana bu şekilde bastırıldığında hissetmemek zordu. İç çekerek düşünceleri uzaklaştırdım. Onun aklıma girmesine izin veremem. Düzgün düşünmem gerekiyordu ve bu da artık o deli adamın sikini düşünmemem anlamına geliyordu.

"Yemeğe hazır mısın Minik Kuş?" diye mırıldanıyor, çakmağını bir açıp bir kapatarak. Ona bunu sormak istiyorum ama bu kadar kısa sürede başka bir sorunun bedelini ödeyebileceğimden emin değilim. Sonuncusu beni hâlâ düğüm düğüm etmişken ve bu adamlar hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem... onlardan o kadar az nefret ediyorum. Bunu kabul edemem.

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap veriyorum, kıkırdamasına neden oluyorum ve bu doğru ve dehşet verici.

O adamın yanık kokusu beni acıktırdı.

Evet, resmen düşündüğümünden daha berbat durumdayım.

Diesel beni daireye götürüyor ve çocuklar masaya yayılmış pizza ve birayla bekliyorlar. Bu beni şaşırtıyor ve Kenzo da bunu görüyor olmalı. "Biz de abur cubur yeriz, şimdi güzel kışını oturt ve hepsi bitmeden önce biraz kap." Konuşurken bana bakıyor, ama beni tek parça halinde bulduğunda memnun görünüyor.

Yerime oturup neredeyse bir pizza ve iki bira alırken Ryder'ın gözleri beni odanın içinde takip ediyor. Bakışlarını görmezden gelerek onları mideye indiriyorum. Bana bir ders vermek, diğer her şey gibi beni de kontrol etmek istiyordu ve kontrol edemediği şeylerden hoşlanmadığı açıktı.

Benden nefret edecek.

Garrett dışında hepsi şaşkınlıkla yememi izliyor, Garrett garip bir

şekilde onaylarcasına homurdanıyor. Son bir dilim kalmıştı ve ben ona uzanırken

Diesel. Bana sırtıyor ve onu elinden almaya çalıştığını neredeyse görebiliyorum. Ben de bir dilim peynirli cenneti kaybetmekle karşı karşıya kalan bir kızın yapabileceği tek şeyi yaptım. Çatalımı aldım ve eline sapladım.

Ben dilimi kapıp bir ısırık aldığımda, kendini beğenmiş bir ifadeyle elindeki çatalı geri çekerek bağıyor. Diğer herkes sessiz, Diesel'i izliyor ve etrafıma baktığımda hepsinin gergin olduğunu fark ediyorum. Çiğnememi yavaşlatıyorum ve neden bu kadar endişelendiklerini görmek için Diesel'e bakıyorum.

Çatalı elinden çekip kanayan delikleri kapatıyor, gözleri yavaşça yukarı kayıyor ve benimkilerle buluşuyor. Bir kahkaha patlatmadan önce bir süre birbirimize bakıyoruz. Kenzo yanımda zıplıyor, o kadar sert ki oturduğu yerden düşmemesine şaşıyorum. İç çekerek bana bakıyor. "Diesel'i kızdırma, tamam mı?"

"Ne? Neden?" Gülümsememi pizza dilimimin arkasına saklayarak soruyorum.

Kenzo, Ryder'a bakıyor ve bakışlarını bana geri getirmeden önce bir bakış paylaşıyorlar. "Sadece yapma."

Omuz silkiyorum ve pizzanın son lokmasını da yuttuktan sonra biraz bira içiyorum. "Sabah burada olmayacağız, Roxxane."

Ryder ağzını silip sandalyesinde arkasına yaslanırken ona bakıyorum. Gömleğinin üst düğmeleri açıldı ve yemin ederim onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliydi. "Ha?"

"Garrett, Diesel ve ben siz daha uyanmadan gitmiş olacağız. Kenzo burada olacak, sanırım gösterimizden sonra, sana nasıl davranman gerektiğini söylememe gerek yok." Ben gözlerimi kısırkken o kaşlarını kaldırıyor. "Yoksa seni tekrar kilitlemek zorunda kalacağım."

Sikeyim.

"Peki, nereye gidiyorsun?" Soruyorum.

"Anlaşmamız gereken biri var," diye teklif ediyor.

"Bunun birinin Garrett'ı öldürmeye çalışmasıyla bir ilgisi var mı?" Soruyorum ve Ryder iç çekerek onaylamayan bir ifadeyle Diesel'e bakıyor.

"Evet, kiralanan adam bir suikastçıydı, bu yüzden kim olduğunu bulmak için eski bir dost olan Donald'ı ziyaret edeceğiz. Yüz mil kadar uzakta." Omuz silkiyor.

"Peki neden bu adam... Donald?" Bastırıyorum.

Sırtıyor. "Bu ülkedeki suikastçıları o yönetiyor, tetikçinin kim olduğunu bilen biri varsa o da odur."

"O zaman ne yapacaksın?" diye sordum.

"Tetikçiye mi? İzini sür ve ibret olsun," diye cevap veriyor, o kadar gerçekçi ve dürüst ki şaşırıyorum bile. "Kenzo, bu sefer dışarı çıkmayacağından emin ol."

"Ben lanet bir köpek değilim," diye mırıldandım.

"O zaman sürtük gibi davranmayı bırak." Ryder sırtıyor ve benim ağzım açık kalıyor. O orospu çocuğunu çatalla bıçaklamalıydım, Diesel'le değil. "Odanda senin için yeni kıyafetler var ve uslu durursan seni meşgul edecek bir şeyler bile alabilirim."

"Siz gelmiş geçmiş en iyi adam kaçırıcılar değil misiniz?" Ben deadpan yapıyorum ve Kenzo yanımda kıkırdıyor.

"Merak etme sevgilim, seni meşgul edebilirim." Kaşlarını bana doğru oynatıyor ve kalbim göğsümde çarpmasına rağmen hırlıyorum.

"Çatalım olduğu gibi bıçağım da var" diye uyarıyorum ve o da gülüyor, zarlar her zamanki gibi parmaklarının arasından geçiyor.

Ryder ayağa kalkıyor, gömleğinin düğmelerini açıyor ve benim gözlerim açılıyor. Bu da ne böyle? Üstteki iki düğmeyi açıyor ve dövmelemlerle kaplı altın sarısı teni ortaya çıkıyor. Kollarını ön kollarına kadar kıvrıp büyük damarlarını ve kaslarını sergilediğinde, bileğinden yukarısını kaplayan dövmelemler karşısında ağzımın açık kaldığını hissediyorum. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Takım elbisesi çok şeyi gizliyor. "Spor salonuna gidiyorum, saat üçte çıkmaya hazır olun," diyor diğerlerine ve sonra uzaklaşıyor, ağzım sulanırken beni orada bırakıyor.

Kendini topla.

Kafamı çevirdiğimde Kenzo'nun bana sırttığını ve salyalarını akıtırken beni yakaladığını görüyorum. Kahretsin. Daha yakına eğildi. "Şu anda ne düşündüğünü bildiğime bahse girmek ister misin, sevgilim?"

Bıçağı ona saplamaya çalışıyorum ama o gerçekten çok hızlı ve zarif bir şekilde sandalyesinden sıçırıyor, uzaklaşmadan önce bana göz kırpmıyor. Geriye Diesel ve Garrett kalıyor. Hayır, bekle. Garrett ayağa kalktı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Tamam, yine Diesel ve ben. Ellerindeki kanayan bıçak yaralarını karıştırdığını, dilini konsantrasyonla dişlerinin arasına sıkıştırdığını görmek için ona bakıyorum.

Tamam o zaman.

Belki de masadan kayar ve o bakmıyorken odama geri dönerim. Kapıyı kapattıktan sonra yatağın üzerindeki çantaları görüyorum ve homurdanıyorum. Lanet olası pislik, bahse girerim bana süslü elbiseler ve pantolon takımları almıştır. Zengin insanlar böyle giyinir, değil mi?

Odanın içinde dolaşırken çantaları ve merakımı görmezden gelmeye çalışıyorum ama sürekli onlara dönüp bakıyorum. Sikerim böyle işi. Adımlarımı hızlandırarak ilk çantayı alıyorum ve açıp içindeki kot pantolonu çıkarıyorum.

Pantolonu tutuyorum, kalbim küt küt atıyor. Önü yırtık ve kenarları yıpranmış. Koyu siyah, pahalı ve lüks hissettiriyor ama bugün giydiklerime benziyor. Başımı sallayarak diğer çantaları açıyorum. Bazı düz yelekler, bazı grup tişörtleri ve yelekleri ile bazı büyük boy elbiseler ve gömlekler buluyorum. Hepsi benim tarzımda, siyah ve sinirli. Hatta yırtık pırtık bol pijamaların yanı sıra yumuşak olanlar da var.

Bir sonraki çantayı açtığımda benim bedenimde külotlar ve sütyenler buldum. Tam bedenimi nereden biliyordu?

Geriye sadece bir çanta ve bir kutu kaldı. Önce çantayı açtım ve iki elbise buldum. Biri ipeksi, kırmızı, neredeyse holografik bir kumaştan, spagetti askılı, kısa ve dar. Ve gerçekten çok güzel. Diğer elbise siyah. Sırtı kesilmiş ve dantel ile değiştirilmiş ve ön yakası gerçekten düşük bir V. Cehennem gibi sıcak.

Şaşkınlıkla kutuyu açtığımda ayakkabılarla karşılaştım. Yeni, harika botların yanı sıra üç çift topuklu ayakkabı var. Her şeyi düşünmüş, kelimenin tam anlamıyla her şeyi ve hepsi çok... bana ait.

Bunu beklemiyordum. İç çekerek kendimi yatağa geri attım, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kalçamda keskin bir şey hissettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Aşağı uzanıp, gözden kaçırmış olduğum küçük bir çantayı çıkarıyorum. İçine baktığımda makyaj malzemelerini gördüm. Kırmızı ve mor rujlar, koyu renk göz kalemi ve göz farı gibi hepsi de benim renklerimden oluşan yüksek kaliteli markaları görmek için çantayı eğdiğimde neredeyse çılgılık atacaktım.

Her şeyi düşünmüş.

Elim çantanın dibindeki küçük, siyah, kadife bir kutuya takılıyor ve onu çekip kurtarıyorum, mücevher kutusunu çevirip açarken bağdaş kurup oturuyorum ve nefesim kesiliyor. Orada, ipeğin içine yuvalanmış iki altın yılan var. Gözleri yakut gibi görünen küpeler oldukları çok açık ve detaylar inanılmaz. Altın pullar gövdelerine damlıyor ve o kadar gerçekçiler ki, neredeyse süründüklerini hayal edebiliyorum.

Bu ne anlama geliyor? Bunları bana neden verdi?

Sadece bir mahkum, bir borçlu olduğumu sanıyordum, öyleyse neden beni rahat ettirmek için elinden geleni yapıyor - sanırım hak ettiğim bugünkü ders dışında - ve bunu neden yapıyorlar?

Beni çaldılar, kendime hatırlatıyorum, ama bu bana bile zayıf geliyor. Çaldılar mı? Ne de olsa sadece alacaklarını tahsil etmeye çalışıyorlardı, babamın beni satması onların suçu değildi. Yani, hayır diyebilirlerdi ya da beni özgür bırakabilirlerdi, ama sanırım korumaları gereken bir itibarları var.

Kahretsin, bunu gerçekten sorguluyor muyum?

Bunun bir adı yok mu, Stockholm sendromu gibi? Beni esir alanlara aşık olan kızlardan biri olmayacağım. Hayır, hiç de değil... ama bana pahalı makyaj malzemeleri vermeye devam ederlerse, onlardan biraz daha az nefret edebilirim.

Olabilir.

Aptal duygular, aptal aşüfte vajina. Yuvarlanarak ayağa kalktım ve botlarımı ve kot pantolonumu tekmelemeden önce kıyafetleri kaldırdım ve yeleğim ve külotumla yatağa uzandım.

Aklım sürekli bugünkü öpücüğe gidiyor. Yani, lanet olsun, sadece bir öpüktü, öyleyse neden bunu düşünmeyi bırakamıyorum? Elim kendi kendine yukarı kalkıyor ve hâlâ ağrıyan dudaklarıma dokunuyor. Viper'larla ilgili her şey acıtıyor, zevkleri bile.

Elimi tekrar yatağa vurarak meydan okurcasına tavana bakıyorum. Tamam, belki bu adamları becermek istediğimi itiraf edebilirim... belki konuşmuyor olsalardı. Evet, ağızlarını tıkar, siker ve bıraktırdım. Evet, işte bu.

Hayır, lanet olsun. Yapamam.

O çizgiyi geçemem. Her şeyimi elimden almaları yeterince kötü, ama umurlarında değil. Bu konuda kibirliler, pragmatikler, sanki bir insanı almalarının ne kadar yanlış olduğunu bile görmüyorlar. Yapamam, yapmalarını da isteyemem. Ne kadar istersem isteyeyim, o parçamı onlara veremem.

Ama... ya seçmeme izin vermezlerse? Ya beni aldıkları gibi bedenimi de alırlarsa?

Ya onları ne kadar çok istediğimi anlarılarsa?

Onların yanındayken bile amımın ne kadar sıkıldığını... Ryder'ın o soğuk, karanlık sesini kullanması ya da Kenzo'nun bana sırtması gibi... Diesel'in çılgın ama bağımlılık yaratan kişiliği ya da Garrett'in öfkesi.

Tüm bu gücün bana döndüğünü hayal ettiğimde kalbim hızla çarpıyor ve kalçalarım birbirine sürtünüyor. Tamam, sadece biraz gerginlik atmam gerekiyor. Belli ki sevişmeyi çok uzun zaman olmuş ve vücudum etraftaki tek erkek onlar olduğu için onların yapacağına karar vermiş.

Evet, bu kadar. Biraz gerginlik at, Rox, sonra da lanet yılanlardan nasıl kaçacağını planlamaya geri dön.

Pekala, seksi bir şey düşün. Bu dairedaki dövmeli, güçlü adamlardan başka bir şey.

Ama zihnim Ryder'ın kollarını sıvayışına, tüm o güce geri dönüyor... Onu spor salonunda hayal ediyorum. Vücudu terden kayganlaşmış, soğuk gözleri kendini zorluyor. Daha iyi olmak için. Daha hızlı. Daha güçlü.

Buz gibi bakışları kendine kızgınlıkla titrerdi. O zayıf parmakların ağırlıkları kavrama şekli...

Elimi külotumun içine sokarak inliyorum, kendimi zaten ıslak bulduğum için dudağımı ısıırıyorum. Parmağımı kremime daldırıyorum, klitorisimin etrafında dönüyorum, başka birinin eli olduğunu hayal ederken kendimle alay ediyorum. Bana dokunuyor, beni ovuyor, klitorisimi fiskelerken nefesimi kesiyor.

Gözlerimi kapatarak, diğer elimle gömleğimi yukarı itip göğsümü sıkarken, meme ucumu yuvarlayıp Ryder'ın onu ağzına aldığını hayal ederek dokunuşuma doğru sallanıyorum. Sırtırken o soğuk gözler bana kilitlenmişti.

İniltimi bastırarak parmaklarımı kanalıma daldırıyorum, içeri ve dışarı kaydırıyorum. Onların sıklerinden, ellerinden biriymiş gibi davranıyorum. Herhangi bir şeymiş gibi. Hızlanarak, oluşmakta olduğunu hissettiğim orgazmı kovalıyorum. O zirveye ulaşmaya ihtiyacım var.

Onları istememem vücudumun umurunda değil.

Onları istiyor.

Onları arzuluyor.

Arzu sisi içinde, kendime dokunduğumda onları görüyorum.

Nefes nefese parmaklarımın arasında sallanıyorum, Ryder'ın yatağın ucundan beni izleyen karanlık gözlerini hayal ediyorum. Diesel'in dudaklarının benimkileri ezdiğini ve istediğini, yani beni aldığını hayal ediyorum. Garrett da orada, yatağın etrafında sinsice dolaşıyor, bir kez olsun beni gözlemliyor. Kenzo'nun parmağı uyluğumda alaycı bir şekilde ilerliyor.

Evet, lanet olsun.

Sert olurlardı, acımasız olurlardı.

Ham, öfke ve nefret dolu olacaktı, hepimiz bunu istemeyecektik ama buna ihtiyaç duyacaktık...

Siktir!

Orgazm bir anda içime işliyor ve yatakta çırpınırken inliyorum, kalçalarım hızla kalkıyor, yere yığılana kadar kendimi beceriyorum, tatmin duygusu içime işlerken parmaklarım ıslanıyor. Yorgunluk gibi.

Artık bitkin düştüm. Tüm bu kavga, tüm bu stres ve değişken duygular beni tüketti. Titrek bacaklarımın üzerinde yataktan kayarak banyoya geçiyorum ve yorganın altına geri tırmanıp kendimi bir topun içine sokmadan önce temizleniyorum.

Bunu yapabilirim.

Sadece onlardan etkilendiğimi ya da yatakta nasıl olduklarını merak ettiğimi öğrenmelerini engellemem gerekiyor. Evet, hepsi bu. Mesafemi koruyacağım, sakın davranacağım ve özgürlüğümü kazanacağım.

Çünkü süslü hediyelere ve bana zarar vermedikleri gerçeğine rağmen, gerçekten değil, hala özgür olmak istiyorum. Hâlâ eski hayatımı, bu yılanlardan önceki hayatımı geri istiyorum. Onların soğuk gözlerinden ve sert ellerinden önceki. İnsanların pizza için birini öldürmekten bahsetmediğı bir hayat. Yani, evet, muhtemelen barda olur, ama gerçekten bilmiyorum.

Bir ayağım hep o mürekkep gibi karanlıkta, şehrin göbeğindeydi ama bu? Burası şehrin kalesi ve bu dördü de liderleri.

Engerekler herkese ve her şeye sahip olana kadar durmayacaklar. Ama buna ben dahil olamam.

Şimdi değil, hiçbir zaman.

Hayatta kalmak istiyorsam hayır.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ROXY

T Ertesi sabah Ryder'ın yalan söylemediğini öğrendim, gitmişlerdi. Odamdan dışarı adımımı atar atmaz anladım, çok sessizdi. Çok boş. İç çekerek ve hayal kırıklığına uğradığım gerçeğini görmezden gelerek kahvaltı etmeye karar veriyorum. Beni esir tutuyorlarsa yemeklerini de yiyebilirdim.

Bu sabah uzun bir banyo yaptım, Ryder'ın bana aldığı yeni tişört elbiselerden birini giymeden önce sıkıldığımda tıraş oldum. Önünde bir kafatası ve etrafına sarılmış bir yılan var, dekolteli ve dizlerime kadar sarkıyor. Baldırımın ortasına kadar uzanan yeni topuklu botlarımla eşleştirdiğimde oldukça iyi göründüğümü düşünüyorum. Hatta biraz makyaj bile yaptım, kendime hep bunun benim için olduğunu, yeniden kendim gibi hissetmek istediğimi söyledim. Belki de öyle giyinirsem, gerçekten öyle olabilirim.

Ama ruhumun küçük bir parçası bana yalancı diyor, beni onlara iyi görünmek istemekle suçluyor. O küçük parçayı öldürüyorum. İç benliğinin her zaman haklı olduğunu kim söyledi? Gerçekten, o sadece sümüklü, kibirli bir kaltak.

Kenzo'yu hiçbir yerde göremiyorum ama masada benim için bırakılmış kahvaltı ve sıcak bir sürahi kahve buluyorum. Oturup yemeğimi yiyorum ama kendimi sessizlikte zıplarken buluyorum, içlerinden birinin üzerime atlamasını bekliyorum. Bitirdikten sonra iç çekiyorum, zaten sıkılmışım.

Kendimi kanepeye atıp tableti alıyorum ve televizyonlarını nasıl açacaklarını bulmaya çalışıyorum. Neden bu insanlar da herkes gibi normal bir kumandaya sahip olamıyor? Sonunda açmayı başarıyorum ve korku kanalını bulup filmi izlemek için yerleşiyorum. Acaba patlamış mısırları var mı?

İşte o zaman anladım, burada öylece oturuyordum. Neden kaçmaya çalışmıyorum? Gözlerim kapıya gidiyor ama dünden sonra kaçmak için en iyi yol bu gibi görünmüyor. Pencereye çarptığım için başım hala ağrıyor ve her ne kadar kontrol edip kabuk bağlamış olsalar da, bu hala keskin bir hatırlatma. D'nin bana 'bir ders daha vermesini' istemediğimden bahsetmiyorum bile. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Şu anda hayatta kalamam.

İç çekerek başımı çevirdim, tam o sırada arkamda ayak sesleri duydum. Dönüyorum ve Kenzo'nun bana doğru geldiğini görüyorum. Her zamanki gibi tableti yanında değil ama telefonunu gri eşofmanının içine sokmuş.

Yine de gözümü diktiğim şey bu değil. Hayır, kesinlikle joggers'ın içindeki çok etkileyici şişkinlik ya da o bol, düşük bel gri eşofman altının tamamen kadınları kızdırmak için yapıldığı gerçeği değil. Hayır, gömleksiz olduğu gerçeği.

Her şeyi görebildiğim gibi. Sağ meme ucundaki çubuk ve omuzlarındaki kabile tarzı dövmele de dahil. Mutfığa yöneliyor ve sırtındaki dövmeyi görünce nefesim kesiliyor. Kırmızı gözlü bir yılan, bir kafatasının etrafına sarılmış ve tüm sırtını kaplıyor. Çarpıcı bir sanat eseri, altındaki yontulmuş kaslardan bahsetmiyorum bile. "Bir içki ister misin, sevgilim?" diye sesleniyor ve gözlerimi ona çevirdiğimde dönüp bana sırtıttığını görüyorum. "Yoksa sadece ağzının suyu aksın mı?"

Pislik.

Taştan oyulmuş karın kasları ya da o nefis V harfi, joggers'ından aşağıya inen ve gerçekten etkileyici göğsünü boydan boya geçen hafif bir saç teli olsa ne olur? Ya da omuzlarının o kadar geniş olması ki, tek hayal edebildiğim o üzerimde hareket ederken tırnaklarımı üzerlerinde gezdirmek? Beni kanepeye sabitlemesi ve tüm o kasları hissetmeme izin vermesi... Düşünce trenimi unuttum.

Lanet olası koşucular ve onların sihirli yetenekleri. En azından şaplak bankam için daha fazla malzeme var.

İki buz gibi su alıyor ve ben de kollarından aşağı süzülen yoğunlaşma damlacıklarını izliyorum. Şanslı piçler. Yolumda yürürken, gerçekten etkileyici bir güç gösterisiyle kanepenin arkasından atlıyor ve bana bir tane uzatıyor. Homurdanarak alıyorum, gösterişinin beni ne kadar etkilediğini

belli etmemeye çalışıyorum.

Hayır, güçlü kal. Amcık gücü... Yanlış söyledim.

Ona bakmamak için arkamı dönüyorum ve filme odaklanmaya çalışıyorum ama göz ucuyla ona bakmaya devam ediyorum. Kolunu kanepenin arkasına uzatmış, parmakları neredeyse bana değiyor. Bacaklarını açmış arkasına yaslanmış, diğer elini de pantolonunun bel bandına sokmuş, pantolonu daha da aşağıya itiyor.

Sikeyim.

İnternette gördüğünüz ve 'dayummm' demenize neden olan susuzluk tuzağı görüntülerinden biri gibi. Şu anda ona dokunmayan birkaç Instagram modelinin fotoğrafını kesinlikle beğendim. En kötüsü de ne? O bunun farkında. Aptal dudaklarında bir sırıtma oynuyor ve beni bakarken yakalayarak dönüyor. "Film izlemek istemiyor musun? Çünkü başka bir şey yapmak istersen, sevgilim, ben varım."

"Kapa çeneni," diye çıkışıyorum, uzanıp kaslarını okşamamak için ellerimi kıkırımın altına sıkıştırıyorum. Bu doğru. Onları okşamak.

Kıkırdıyor ve daha yakına eğiliyor, ağzı neredeyse kulağıma varıyor.

"Emin misin?"

Bunun üzerine bahse girebiliriz..."

"Seni lanet olası kumar bağımlısı," diye mırıldandım.

"Sadece sen işin içinde olduğunda. Ne dersin sevgilim? Bir oyun oynamak ister misin?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyor.

"Ne kazanabilirim ki?" Kendime içten içe bağıırken bir yandan da çit çekiyorum.

"En çok istediğin şey..." Gözlerim sikine gidiyor ve o daha sert gülüyor. Bu su şişesini alıp onun büyüleyici boğazına tıkmalıyım. Ama sonra bir sonraki sözleri beni canlandırıyor ve yılanı bir şişenin derin boğazına sokmayı unutturuyor. "Özgürlüğün."

Bakışlarım ona kayıyor. "Benimle kafa buluyorsun."

"Olabilirim, ya da belki de kazanacağımdan o kadar eminim." Omuz silkiyor, o karanlık gözleriyle beni izliyor.

"Peki sen ne kazandın?" Benim ödülüm buysa, onunki daha kötü bir şeydir diye korkarak soruyorum.

Tüm cazibesini bir kenara bırakarak daha da yaklaşıyor. Gözleri aç bir şekilde önce dudaklarıma, sonra da vücuduma dalıyor, her santimimi okşuyor ve beni neredeyse arzudan titretiyor. "Sen," diye geveliyor.

Sikeyim.

Sopa üzerinde sikiş.

Neden amım sıkıştı?

"Oyun mu?" Soruyorum ve sesim istediğimden daha nefessiz çıkıyor.

"Poker," diye cevap veriyor ve ben homurdanıyorum.

"Tabii ki hayır, sen lanet bir bahisçisin. Bahse girerim bu konuda harikasin." Gözlerimi deviriyorum.

İç geçiriyor ama dudaklarını yine o sırtış kaplıyor. "Harika olduğum tek şey değil... ama zekiyim, sevgilim. Peki, sen seç."

Gözlerimi dairenin içinde gezdiriyorum, bu adama karşı kazanabileceğim bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışıyorum, bu Engerek, hemen yanımda, saldırmak ve beni bütün olarak yemek için sarmalanmış. *Bar oyunları, düşün, Rox. Onlarda iyiyimdir.* "Fincanların var mı?"

Kahretsin, neden aklıma gelen ilk oyun bu? Çünkü çok yakınım, erkek gibi kokuyor ve ben onu tatmak, hissetmek istiyorum ve o benim dikkatimi dağıtıyor.

"Evet," diye yanıtıyor. Başımı sallıyorum ve bana mutfağı işaret ediyor. Yerimden fırlayıp mutfağa koşuyorum ve ihtiyacım olanı bulana kadar dolapları açıyorum. Bunu gerçekten yapacak mıyım? Özgürlüğümü ve bedenimi riske mi atacağım?

Evet.

Buzdolabından biraz bira alıp masaya gidiyorum ve onları karşılıklı diziyorum. "Gerçekten mi?" Homurdanıyor. "Biz ergen miyiz?"

"Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?" Birayı doldururken sırtıyorum. "Hayır, hadi bakalım sevgilim." Sırtıyor.

İlk fincanı ben alıyorum, o da beni taklit ediyor. "Hepsini ilk bitiren kazanır. Çok basit. Hile yapmak kolay değil. Üç, iki, bir, başla!" Bağırıyorum ve fincanı indiriyorum. Ağzımı sildikten sonra çeviriyorum ve yukarıdan aşağıya düşüyor, kendi bitirdiğinde bana bakıyor. "Benim bir barım var, *sevgilim*," diye alay ediyorum, sıradakine geçmeden önce.

Küfrediyor ve takla atıyor ama ilk seferinde tutturamıyor, ikincisinde tutturuyor. Çevirmeden önce içmeye devam ediyorum. Ben üçüncüsündeyim, o da ikincisinde, ama piç kurusuna takla attıramıyorum. Tekrar tekrar deniyorum, onun yetişmesini, üçüncü fincanı indirmesini ve dördüncüye geçmesini endişeyle izliyorum. Kahretsin.

Kahretsin, o kazanıyor. Çaresizlik beni dolduruyor, ben de hile yapıyorum. Eğilip göğüslerimi gösteriyorum ve bir sonraki yudumunda boğuluyor, bana bardağı devirip, çevirip devam etmem için zaman veriyor.

En kötü ne olabilir ki? O zaten bana sahip, bu yüzden özgürlük için bir şans varsa, bunu kullanmalıyım. Kafamın içinde dolaşıp duruyor.

gözlerim onun üzerinde.

Ben indirip çeviriyorum ama başa baş gidiyoruz. Son bardakta. Birayı yudumlarırken gözlerimiz kilitleniyor, sonra pantolonunu indirip bana sikini gösteriyor. Biramda boğuldum ve bu ona çevirmesi için gereken zamanı verdi.

Ona bakıyorum, fincan hala dudaklarımda, şokun ötesinde.

Kaybettim. Kaybettim.

Sırıttıyor ve ağzını siliyor. "Sanırım şimdi toplayacağım," diye mırıldanıyor ve masanın etrafında bana doğru ilerliyor. Gözleri aç, vücudu esniyor ve aleti sertleşerek spor ayakkabısına baskı yapıyor. Geri çekiliyorum, içimde korku ve arzu çiçek açıyor.

Kaybedebileceğimi düşünmüyordum ve kaybedersem de üstesinden gelebileceğimi sanıyordum. Şimdi yapabilir miyim bilmiyorum. Onu istiyorum, elbette, amım şimdiden düşünceden ıslandı, ama Kenzo... Kahretsin, Viper'lardan herhangi biri vücudumdan daha fazlası için tehlikeli.

Bir saplantı gibi. Ya da bir uyuşturucu.

"Rövanş mı?" Masayı aramızda tutarak teklif ediyorum ama masanın üzerinden atlayarak tam önüme düşüyor.

"Hayır, adil olan adil olandır. Öde bakalım, sevgilim." Kıkırdıyor.

Tökezleyerek geri çekiliyorum ama beni yakalıyor, elini uzatıp omzuna atıyor. Çılgılık atıp sırtına vuruyorum ama o beni kanepeye fırlatıyor ve nefes nefese kalıyorum. Başımı kaldırıp yüzümdeki saçları ittiğimde onu bana bakarken buluyorum. Korkumu görmüş olmalı, çünkü elini cebine atıp zarını çıkardı.

"Yine de size farklı bir oyun vereceğim, sayıyı tahmin edin. Doğru tahmin ederseniz güvendesiniz, doğru tahmin edemezseniz bir giysinizi çıkarmak zorundasınız."

"Ne?" Ağzım açık kaldı.

Yaklaşıyor. "Tabii onları vücudundan sökmemi istemiyorsan."

Evet, lütfen.

Ama aynı zamanda, siktir et hayır.

"Siktir git," diye hırladım.

"Planımız bu, sevgilim. Tahmin et."

Sırıttıyor. Panikledim. "Yedi"

Zarları atıyor ve ustalıklı yakalıyor. Göz kırparak zarları gösteriyor. Hay sikeyim. "Üst" diyor.

"Hayır," diye hırlıyorum ama uzanıp ayakkabılarımı çıkarıyorum ve ona fırlatıyorum. Ayakkabılar göğsüne çarpıp sekiyor ve sırtışını büyütüyor. "Seni lanet olası piç! Bir kadını elde etmenin tek yolu bu mu?"

Ona iğrenç kelimeler tükürürken bile nefes nefese kalıyorum, o beni izlerken bacaklarım birbirine kenetleniyor, odağı tamamen bedenimde. Sanki beni yemek, sikmek, sahip olmak için sabırsızlanıyor. Onların yapabileceği gibi beni zorlamak yerine, adil bir şekilde kazandı.

Beni kazandı.

Ve bedenimi.

Ama... ödeyebilir miyim?

Ulaştıkları yer, içimde kök salan bir zehir gibi. İlk başta, orada olduğunun farkına bile varmazsınız. Yavaşça içinize yayılır, sizi değiştirir, şekillendirir, size bulaşır, ta ki özgür olmak için çok geç olana kadar. Ben de böyle hissediyorum, çünkü onlardan nefret ediyordum, hala da ediyorum, ama şimdi ihtiyaçla gölgelenmiş durumda.

İçime zorla soktukları, içimde inşa ettikleri ve bunu bildikleri bir şey. Bundan nefret ediyorum.

Onlardan nefret ediyorum.

Bununla eğlenemeyeceğimi kim söyledi? Nefret seksi başka hiçbir şeye benzemez ve bu arzu açıkça ortadan kalkmayacak ve yakın zamanda özgür kalmayacağım, bu yüzden en iyi şekilde yararlanabilirim... değil mi?

Ben de kendime böyle söylüyorum zaten.

"İyi," diye hırladım. "Dokuz." Zarı gösteriyorum ve tekrar atıyor. On iki geliyor ve sırtıyor. "Gömlek," diyor.

Hırlayarak kafamdan çıkarıp ona fırlatıyorum. Bu oyunu neden kabul ettim ki? Şu anda sadece külotum ve sütyenim var ve o beni incelemek için zaman ayırıyor. Onun sahiplenici bakışları altında titriyorum, meme uçlarım dantel kumaşa çarpıyor ve külotum şüphesiz sırlıslıkla. Harika.

"Sıradaki tahmin, sevgilim?" diye mırıldanıyor, ben bacaklarımı daha da sıkarken gözleri kızarmış göğsüme kilitleniyor. Bir iniltiyle aşağı uzanıyor ve kendini yeniden düzenliyor. "Kahretsin, çok güzelsin."

Bunu görmezden geliyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, ne söyleyebilirdim ki? "On üç," diye hırlıyorum ama o hâlâ bana bakmakla meşgul. Bakışlarındaki okşamayı neredeyse hissedebiliyorum. "Kenzo."

Gözlerini kaldırıp benimkilere kilitliyor ve atağa geçtiğinde zarlar havada uçuşuyor. Beni kanepeye yapıştırıp kalçalarımı yırtarak aralarına yerleşiyor ve bana sürtünmeye başlıyor. "Adımı öyle söyleme."

"Ne? Kenzo mu?" Şaşkınlıkla soruyorum ve o da inliyor. "Evet, böyle, sevgilim."

"Bu kelimenin tam anlamıyla senin adın, sana sadece pislik dememi mi tercih ederdin?" Ona doğru eğildiğimde bile tersliyorum.

"Bana ne istersen söyle sevgilim, yeter ki beni durdurup herkesin duyması için bağırma." Dudaklarını dudaklarıma değdirirken gülüyor. İstesem de onu durduramıyorum, saçlarından tutup kendime çekerken kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Ağzıma karşı sırtıyor, ben de dudağını ısıyorum.

Homurdanarak uzaklaştı, bana dik dik bakarken nefes nefese kalmıştı. "Bir velet gibi davranırsan, sana da öyle davranırlar."

"Her neyse, çekil üstümden," diyorum. İç çamaşırlarınla sert davranmak zor ama sanırım başarıyorum.

Yine sırtıyor, o karanlık gözleri benimkilere kilitlenmiş, beni güçsüzleştiriyor. "Neden? Beni olduğum gibi seviyorsun."

"Hayır, istemiyorum," diye yarım ağızla itiraz ediyorum, sesim titriyor.

Gülüyor, gerçekten gülüyor, tüm vücudu titriyor. "Tabii, o zaman neden meme uçların sert ve ağzım için yalvarıyor?" diye mırıldanıyor, sütyenimi yırtıp beni odaya çıkarırken. Gözleri üzerimde, dudaklarını bir tanesinin etrafında kenetliyor ve emiyor, gözlerim kapanırken ve ağzına doğru eğilirken inlememe neden oluyor.

Verdiğim tepkiye duyduğum öfke içimde alevleniyor ve saçlarını kullanarak başını çekmeye çalışıyorum. Tekrar gülerek, çaresiz çekişlerimi görmezden geliyor ve göbeğimi öpüyor, göbek piercingimde duruyor ve külotuma geçmeden önce diliyle daire çiziyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum." Dişleriyle külotumu çekip indiriyor ve fırlatıp atıyor.

Kalçalarımı kapatmaya çalışıyorum, ama onları iterek açıyor ve kanepeye çarparak beni ona gösteriyor. Alçak sesle inliyor, bana bakarken çıkardığı ses beni kötü etkiliyor. "Sırılsıklam olmuşsun. Beni istemediğini mi sanıyordun?"

"İstemiyorum," diye hırlıyorum, kalçalarımı eğerken bile, dokunulmaya ihtiyaç duyuyorum.

Sırtıyor ve kalçalarımın arasına uzanıyor, dudaklarımı ayırmadan önce aşağı doğru okşuyor. "Bu da ne? Piercing mi?" diye mırıldanıyor şok içinde, parmağı piercingli başlığımın etrafında dolaşıyor. Bu bir sarhoş cesaretiydi ve çok acıtıyordu. "Bu çok ateşli." İnliyor. "Pantolonuma boşalmaya o kadar yakınım ki, komik bile değil," diye mırıldanıyor ve beni güldürüyor.

Gözlerini kısıyor ve piercingimi çekiştiriyor, acı içimde alevlenirken dudaklarımdan bir nefesi zorluyor, ardından zevk geliyor. "Ya devam et

ya da siktir git," diye hırlıyorum ama çıplak ve ıslak bir adamın altında sıkışmışken korkutucu olmak zor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan dirseklerinin üzerine düşüyor, yüzü tam amıma giriyor ve beni klitorisimden kıcıma kadar yalıyor. Neredeyse koltuktan kalkacaktım ama bir kolunu göbeğime dolayarak oradaki piercingi yakaladı ve beni tuttu.

Zihnim hala dönüyor, bunu neden durdurmam gerektiğini, onu neden uzaklaştırmam gerektiğini, ondan neden nefret etmem gerektiğini anlatmaya çalışıyor, ama iki parmağını içime bastırdığında, hepsi zevkle eriyip gidiyor.

İnlerken gözlerim kapanıyor, bacaklarımın arasındaki o karanlık kafaya daha fazla bakamıyorum. Elleri kalçalarımın etli kısmına giriyor, klitorisimi kirpiklerken beni ona açık tutuyor, parmaklarını içimde ustaca kıvrırken piercingimi çekestiriyor ve yalıyor. Beni oyunlarından biri gibi oynuyor. Tam olarak neremi yalayacağını, nereme dokunacağını, ovacağını ve sikeceğini biliyor.

Kısa sürede nefes nefese kaldım, ter vücudumu kapladı, yüzüm ve göğsüm kızardı. Kendimi durdurmaya çalışıyorum ama elimde değil, yüzüne karşı sallanıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Benimle bir keman gibi oynuyor, klitorisimle o çıldırtıcı temposunu sürdürürken parmakları içime sürtünüyor. Aşağı uzanıp meme uçlarımı okşuyorum, umursamayacak kadar tahrik olmuşum.

"Tadın çok lezzetli." İnlıyor. "Çok güzel."

Başımı sallıyorum, içimde oluştuğunu hissettiğim güçlü orgazmı durdurmaya çalışıyorum. Hayır. Hayır, bu olamaz. Onu itmeye çalışıyorum, ama beni görmezden geliyor, hızlanıyor ve beni o salınımın içine fırlatıyor.

İçimi parçalıyor, kalçalarım başını sıkıştırırken boğazımdan bir çığlık koparıyor, amım parmaklarında sıkılıyor. Tekrar ve tekrar içimde yuvarlanıyor, gözlerim kapanırken göğsüm havaya kalkıyor, sonunda durana kadar.

Kanepenin üzerine düşerek kalçalarımın açılmasına izin verdim ve aşağıya baktığımda sırtan, dağınık saçlı Kenzo'nun hala aralarında yattığını, dilinin amıma rahatça dokunduğunu gördüm.

Ayağa kalkıyor ve parlayan dudaklarını kıvrıran memnun sırıtış karşısında kendimden nefret ediyorum. Ben izlerken parmaklarını yalayarak temizliyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Bunun olmasına izin verdiğime ya da herkesin duyması için zevkimi haykırdığıma inanamıyorum.

O beni kaçırın adam.

Kanepeden yuvarlanarak hışımla uzaklaşıyorum ve peşimden geldiğini

duyduğumda daha hızlı hareket ediyorum. Kalbim hızla atıyor ve bacaklarım hala onun yüzünden güçsüz. Bunun olduğuna inanamıyorum. Ya da bu kadar iyi hissettirdiğine. Deniyorum

ama beni koridorda yakaladı ve duvara çarptı, eğilirken beni orada tuttu, gözleri şimdi öfkeliydi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Bırak lan beni!" Çığlık atıyorum, tekmeliyorum ve onun pençesinde çırpınıyorum. Homurdanıyor ve beni tekrar geriye itiyor, beni sabit tutmaya çalışıyor.

"Neden?"

"Senden nefret ediyorum," diye umutsuzca bağıriyorum ve o da gülüyor ama sesi çok kaba. Öfkem karşısında tüm alaycı tavırlar kayboluyor. Ama bu öfkenin hepsi ona yönelik değil. Bir kısmı bana böyle hissettirdiği, beni zayıflattığı için, ama bir kısmı da beni hedef alıyor.

"Hayır, bundan hoşlandığın için nefret ediyorsun, yalan söyleme sevgilim. Kısa sürede çığlık atıyordun ve dilimi ağına soktuğum her saniyeyi sevdiğin için nefret ediyorsun."

Edepsiz sözleri beni çileden çıkarıyor ve ne olduğunu anlamadan ona bir tokat atıyorum. Sessizlikte çok gürültülüydü ve kafası yana savrulurken nefesimi içime çektim. Yavaşça bana doğru döndü ve her zamanki, çekici, alaycı Kenzo'nun tüm izleri kayboldu. Ryder'a olan benzerliğini şimdi görebiliyorum. Duyguları, vahşi, kontrolsüz hisleri.

O kızgın.

Öfkeli.

Ben de öyle!

"Bunu yapmamalıydın," diye uyarıyor, sesi alçak ve sert. Bir eliyle beni duvara bastırırken, diğer eliyle joggers'ını indiriyor ve sert, zonklayan sikini görünce donup kalıyorum. Büyük, gerçekten çok büyük. Çok büyük.

Hayır.

Beni tatmasına izin vermem yeterince kötü. Beni becermiyor. Tüm öfkemi, nefretimi ona yöneltiyorum. Çalınmaktan, babama, bu pisliklere, kendi duygularıma kadar her şeyin içinden akmasına izin veriyorum. Onu incitip incitmediğimi umursamadan.

Yumruğumu geri çekip suratına indiriyorum, sonra geriye doğru savrulurken tekrar tekrar yapıyorum ama sonuncusunu yakalıyor ve elimi yanımdaki duvara çarpıp ben haykırana kadar bileğimi eziyor. Yüzünü yüzüme doğru itiyor, sırtışı hırlamaya dönüşüyor. "Benden nefret etmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Sikime boşaldığında hâlâ adımı haykırıyor olacaksın."

"Siktir git!" Yüzüne doğru bağırarak kafamı ileri doğru attım. Kafam yerine oturuyor ve zaten yaralı olan başımdan acı akarken ikimiz de homurdanıyoruz.

Diğer elimi tutuyor ve üstümde birleştiriyor, parmak uçlarımda gerilmemi sağlıyor, ona tekme atarken göğsüm kabarıyor. Spor ayakkabısını çıkarıyor ve çıplak vücudunu bana bastırıyor. İçimden akıp giden arzu patlamasından ya da onu istediğim gerçeğinden nefret ediyorum. Zonklayan sikinin görüntüsünün beni hiç olmadığım kadar ıslattığı gerçeğinden.

Boyunu okşuyor, ben nefes nefese kalırken beni izlettiriyor. "Kibar davranıp prezervatif takacaktım, ama şimdi?" Başını sallıyor ve eğilip dudaklarımı yalıyor. "Sen benimsin, gerek yok."

Aletini bırakarak kalçamı kavradı ve beni yukarı kaldırdı. Hırlıyorum, ona tekrar vurmak için tutuşuna karşı savaşıyorum. Onları duvardan hafifçe uzaklaştırmayı başarıyorum, ellerini geri çarpmadan önce kan çizecek kadar sert pençeliyorum.

"Lanet bir hayvan gibi davranmak ister misin? Seni bir hayvan gibi becereceğim," diye bağıyor yüzüme.

Karşılık veremedim duvardan çekilip döndürüldüm ve bir kez daha duvara itildim. Kendimi düşmekten korumaya çalışırken ellerim duvara çarpıyor ve sonra o orada, sırtımın uzunluğu boyunca bastırıyor, eli saçlarımda dolarken siki kıcıma yaslanıyor. Saçımı çekiştiriyor, ben de haykırıyorum ve sadece eli beni tutarken dengemi bulana kadar başımı geriye çekiyorum. Kalçamı kavrayarak beni geriye doğru çekiyor ve bacaklarımı tekmeleyerek açıyor.

"Bırak beni," diyorum.

Eli kalçalarımda kayıyor ve beni ıslak buluyor. "Hayır, sen de bunu en az benim kadar istiyorsun sevgilim ve tavırlarımdan bıktım. Seni siki atacağım."

Tekrar mücadele ediyorum, amımı ellerine doğru daha sert iterken bile onunla savaşmaya devam ediyorum. Onlardan nefret ediyorum. Bu Viper'lardan nefret ediyorum.

Ama tüm bu kavga, tüm bu nefret beni o kadar muhtaç hale getirdi ki, sikini girişime dayayıp içeri soktuğunda çığlık atıyorum. Acıdan değil. Zevkle.

Geri çekilirken gülüyor, yapışan amımla savaşıyor ve içeri giriyor. "Aferin kızım," diye mırıldanıyor, omzumu ısırmadan önce boynumu yalıyor ve sert, acımasız bir tempo tutturarak tekrar içime girerken canımı acıtıyor.

Bu sikişmek
değil. Bu nefret.

İkimiz de birbirimizi istediğimiz gerçeğinden nefret ediyoruz. Ben beni hayatımdan almalarından nefret ediyorum. O da benim burada olmamdan

ve onun ayaklarına kapanmama cüretini göstermemden nefret ediyor.

İçimizden akıyor, bize rehberlik ediyor. Kalçalarının her çarpışı sert, beni sikine gömerken elleri tenimi kazıyor. Göğüslerim duvara sürtünüyor, sürtünme beni haykırtırken onun etrafında sıklaşıyorum.

Beni becermekle o kadar meşguldü ki döndüğümü fark etmedi. Saçlarımı tuttuğu yerden koparıyorum, birkaç tutamını elinde bırakıyorum ve dönüp suratının ortasına bir yumruk atarken siki benden kayıyor. "Seni orospu çocuğu! Ben senin değilim!" diye bağırdım.

Beni tutup yere fırlatıyor ve üstüme çıkıyor. "Öylesin," diye kükrüyor ben ona tokat atarken, ters dönmeden önce onu itiyorum. Sürünerek uzaklaşmaya başlıyorum ama eli bileğime dolanıyor ve beni geri çekiyor. Bir öfke çılgılığıyla yerde kayıyorum.

Yine de bir kez bile
hayır demedim. Çünkü
bunu istiyorum.

Ve bundan nefret ediyorum.

Elleri hızlıydı. Kalçalarımı yukarı çekiyorlar ve sonra tekrar orada, beni sikine doğru çekiyor. İnliyorum, elimde değil. O kadar büyük ki, inanılmaz hissettiriyor. Kıçımı sertçe tokatlıyor, alay etmek yok. Bu bir oyun değil, bu bir ceza. Canımı acıtıyor ve ben buna bayılıyorum.

Bağırıyorum, hızlı itişlerini karşılamak için geri itiyorum, arkamda homurdanırken tenimizin tokat sesi yüksek çıkıyor. "Göt deliği!" Klitorisimi ovma için bacaklarımın arasına uzanırken bile bağırıyorum.

Eli önce oraya varıyor ve beni tokatlayarak uzaklaştırıyor. Üzerime eğilerek saçlarımı bir kez daha kavıyor, topuz yapıp tasma gibi kullanarak boynumu kavıyor ve kulağıma hırlıyor: "Gelebileceğini söylemedim."

"Seni piç kurusu," diye haykırıyorum kalçalarımı daha da yukarı kaldırıp içimde gözlerimin kaymasına neden olan o derin noktaya vurduğunda. Nefesim mükemmel zeminlerini buğulandırıyor, karşı koymaya çalışırken ellerim üzerinde dolaşıyor ama yapamıyorum.

İçimde bu kadar derine gömülmüşken, beni kontrol ederken değil. Bana sahipken. "Hoşuna gittiğini itiraf et," diye hırlıyor, dişlerini omzumda gezdiriyor,
"ve gelmene izin vereceğim." Sesinin sert ve gergin olması beni sırttırıyor, sandığı kadar etkilenmemiş değil.

"Otuzbirci," diye çıktım. "Siktiğimin götü, sik yalayan orospu çocuğu-"

Eli tekrar tekrar kıçıma iniyor. Aleti o sinirler boyunca sürüklenirken bile acı içime yayılıyor. O kadar yakınım ki, karşı koymaya çalışıyorum ama aşağı uzanıp piercingimi çekiştirdiğinde çılgık atıyorum, salıverilmem beni paramparça ediyor.

Altında kıvranırken sikini sıkıca kavıyorum. Kalçaları tekliyor, sonra durmadan önce iki kez daha içime giriyor, döllerini içimi dolduruyor. Nefes nefese, tüm mücadele beni terk ederken yere yığılıyorum ve o üstüme düşüyor, ağırlığı beni oraya sabitlerken ağırlaşıyor.

Bir ses başımı kaldırmama neden oldu ve kimin çıkardığını gördüğümde nefesim kesildi.

Kafamı kaldırdığımda Diesel'in koridorun sonunda dudaklarında bir sırıtışla durduğunu görüyorum. "Vay, vay, güzel kuş, bu tam bir gösteriydi."

Dirseğimi geriye attığımda, Kenzo'nun inleyerek benden uzaklaştığını hissediyorum. Ayağa fırlıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Dövüştüğün kadar iyi sevişiyorsun," diye çıkışıyorum, saçlarımı geriye atmadan önce ve kalan tüm haysiyetimle, ki bu pek fazla değil, odama girip kapıyı çarpıyorum.

Ona doğru bastırırken, kalbim hızla atarken, onun, her ikisinin de dışarıda güldüğünü duyduğumda serbest bırakılmasının uyluklarımdan aşağı kaydığını hissediyorum.

Sikeyim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DİZEL

Ionu Kenzo ile izlerken düşünmeden edemiyorum. Çılgılık atması, dövüşmesi. Nefes kesiciydi. Güzel, çıplak vücudu yerde kıvranıyor, öfke ve zevkle doluyordu. O

Aynı anda hem nefret ettim hem de sevdim.

Benim küçük kuşum.

Muhtemelen fark etmediği şey, o boşalırken kot pantolonumun içine döküldüğüm, Kenzo onun sıkı, kaygan vücuduna arkadan vururken onun serbest bırakılmasını izlediğimdi. Bu bana bir şeyler yaptı. Elbette, daha fazla kan tercih ederdim, ama müthiş bir gösteriydi.

O hışımla gittikten sonra Kenzo'ya göz kırptım, o da güldü ve temizlenmek için odama girdim. Hiç pantolonuna sperm bulaştı mı? Hiç eğlenceli değil. Çıkartmak neredeyse kan kadar can sıkıcıdır. Sadece boxerımı giyip yatağıma uzandım. Diğerlerinin aşağıda konuştuklarını duyabiliyorum, şüphesiz Kenzo'yu bulduğumuz şey hakkında bilgilendiriyorlar. Ama ben oradaydım, tekrar duymama gerek yok.

Hayır, ihtiyacım olan şey küçük kuşum. Kabul etmese de şu anda korkuyor ve engerekler etrafını sarmış durumda. Tekrar kaçacak, bunu gözlerinde gördüm ve bunun olmasına izin veremem.

O artık benim.

Tüm bunlar başladığında, o sadece bir oyuncaktı, sadece bir borçtu. Babasının günahları için işkence edebileceğim yüz­süz bir kadın... Şimdi ise beni öpen kadın.

Sanki hayatı buna bağılmış gibi. Gözlerimin içine bakan, karanlığımı, orada saklanan canavarlarımı gören ve bundan zevk alan. Kabul etmese bile. Hayır, benim küçük kuşum fark ettiğinden daha fazla yılana benziyor, ama avların arasında o kadar çok zaman geçirdi ki, nasıl yırtıcı olunacağını bilmiyor.

Ona göstereceğim. Onu özgür bırakacağım ve tüm duygularını açığa çıkaracağım. Onu bir Viper yapacağım.

Bizden asla kaçamayacaktı, ama şimdi bunun bundan daha fazlası olduğunu anlıyorum. Ryder'ı bile düğümlere boğdu ve Garrett, zavallı piç, onun tüm kötü anılarını geri getiriyor. Bu yüzden ondan nefret ediyor ama aynı zamanda onu istiyor. Dün gece mastürbasyon yaparken duydum, dudaklarında onun adı vardı.

Küçük kuşum ya bizi birbirimize yaklaştıracak ya da yakacak. Hangisi olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Ryder'ın şüphesiz bütün gece ofisinde oturup saldırganın kim olduğunu bulmaya çalışacağını bildiğim için diğerlerinin yatmasını bekledim. Kaçmayı başarması bir hakaretti, neredeyse içimizden birini indiriyordu. Onu yakalamak ve Engerekler'in ininin nasıl bir yer olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorum.

Her şey sessizleştğinde yatağımdan kayarak aşağıya iniyorum. Karanlıkta yürürken Roxy'nin ön kapıyı açmaya çalışmasını bekliyorum. Ama açmadı, belki de kalbi değişmiştir? Ya da belki hâlâ bekliyordur.

Odasına gidip kapıyı açıyorum ve içeri bakıyorum. Eski tişörtlerinden biriyle yatağında kıvrılmış, hareketsiz duruyor. Karanlıktan onu izliyorum, göğsünün sürekli inip kalkmasına dikkat ediyorum. Uyuyor. Henüz kaçmaya çalışmamasına şaşmamalı, Kenzo onu yormuş gibi görünüyor.

İçeri girip, onu uyandırmamak için kapıyı yavaşça kapattım. O uyurken onu izlemek alışkanlık haline geldi. Ama ona çekiliyorum ve ona ihtiyacım var. Onu parçalayıp açmak ve içini alevlerime maruz bırakmak için. Bu dürtüye engel olamıyorum.

Garrett bağımlı bir kişiliğim olduğunu söylüyor, muhtemelen ben daha karnındayken uyuşturucu kullanan keş annemden. Umurumda değil, bu benim yüzde yüz küçük kuşuma odaklandığım anlamına geliyor. Diğerlerinin görmek istemediği ya da göremediği şeyleri görüyorum.

Bizden nefret etmesine rağmen bize aitmiş gibi... ama öyle mi? Roxy bizden gerçekten nefret etseydi çoktan ölmüş olurduk, uykumuzda boğazımızı keserdi ve sonuçlarına da lanet ederdi. Olanlar yüzünden kızgın olmasına rağmen bize saldırmadı.

Hayır, bocalıyor. Bizden nefret etmek istiyor, her şey böyle başladığı için bunu yapmak zorundaymış gibi hissediyor ama yavaş yavaş çöküyor. Nefret etmesi gereken biri varsa o da babasıdır, aptal herif. Onu sattı. Biz de kabul ettik.

Başımıza gelen en güzel şey o bara tahsilat için girdiğimiz gündü. Garrett'ı nasıl indirdiğini ve bana nasıl saldırmaya çalıştığını hâlâ hatırlıyorum. Hatırladıkça sikim sertleşiyor. Acaba seviştiğimizde de benimle böyle kavga edecek mi?

Umarım öyledir.

Odanın içinde sürünerek arkasındaki yatağa geçiyorum ve sıcaklığını hissedene kadar ona yaklaşıyorum. Kolumu ona doluyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Bunu filmlerde görmüştüm ama kendim hiç denemedim. Genellikle birlikte olduğum kadınlar ya bayılır ya da çok korktukları için kaçarlar ve sessiz olmaları için onlara para ödemek zorunda kalırız.

Bir süre sonra tüm o korku eğlencesini kaybediyor. Sadece bir kez, birinin benimle eşleşmesini, ateşimde yanmamasını, ama içinde yeniden doğmasını istiyorum.

Umarım o Roxy'dir.

Çünkü her iki durumda da, içine gömülüyor ve onun için kaçış yok. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Bunu artık biliyor, gözlerinde görüyorum. Uykusunda iç çekiyor, daha yakına sokuluyor ve o dolgun kıcını sikime bastırıyor, arzu içimde titreşirken homurdanmama neden oluyor. Külotunu yırtıp ıslak sıcaklığının içine girmek için neler vermezdim. Çığlıklarını duymak, deliliğimi tenine resmetmek için.

Elimi yukarı doğru kaydırarak yumuşak, ipeksi tenini hissedene kadar gömleğinin altına bastırıyorum. Mükemmel bir kadın. Ateş ve sıcaklık kıvrımlı, güzel bir pakete sarılmış. Kenzo'ya yaptığı gibi onun da benim için parçalandığını görmek istiyorum. Onu sikerken amının ya da götünün sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmek.

Tek hayal ettiğim onu çalışma odamda bağladığım, vücudunun çıplak ve kanla kaplı olduğu, ben onu alırken arkasından ateşin kükrediği. Onu becerirken. Bundan zevk alırdı, benim küçük kuşum, öpücüğümünden zevk aldığı gibi, o adamı öldürmemden zevk aldığı gibi, bundan uzak durmaya çalışsa bile. Bedelini ödemesini istiyordu. Bir yerlerde dünyanın o kadar da kötü olmadığını ve o piçlerin hak ettiklerini bulduklarını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Bizler engerekler, yırtıcı hayvanlar olabiliriz ama öldürdüğümüz adamlar genellikle kötüdür. Tecavüzcüler, istismarcılar, dolandırıcılar ve katiller.

Dünyamız onlarla dolu ve eğer sadece bir tanesini indirir ve bir hayat kurtarırsak, o zaman her gün ruhumu kirletirim, kan ve

Saçmalık. Yaptığımız her şey parayla ilgili değil, sonuçta hepimiz kaybolmuşken başladık. Ailemiz yok, kalplerimizde intikam var. Hepimiz farklıydık ama acıyla bir araya geldik. İhtiyaçla. *Bu hale gelene* kadar bizi şekillendirdi, yeniden yarattı.

Ve parçaladığımız her insan, öldürdüğümüz her insan, bir zamanlar olduğumuz çocuklardan bir parça daha kaybetmemize neden oldu. Umurumda değil, o çocuk keş annesini seven güvenilir bir aptaldı, her ne kadar annesi onun bedenini bir vurgun için satmaya çalışsa da. Devlet onu elinden aldığı anda bile geri kaçmaya devam etti. Ta ki geri dönecek bir şey kalmayana kadar.

Beni buraya getiren yoldan pişman değilim, çünkü beni ona getirdi ve artık amacımın başından beri bu olduğunu biliyorum, tüm o acı, tüm o ıstırap ve içine dalmak zorunda kaldığım karanlık, küçük kuşumu bulabilmek içindi.

Uykusunda inliyor, vücudu korkudan kaskatı kesiliyor. Zavallı Küçük Kuş, kendi karanlığına hapsolmuş. Karnını çimdikleyerek onu uyandırıyorum. Yalnız olmadığını fark ettiği anı hissediyorum. Nefes alış veriş kesiliyor, yumuşak karnını okşamaya devam ederken tüm vücudu bana karşı geriliyor. O kadar yumuşak, o kadar ipeksi ki, acaba bıçağım için tereyağı gibi ayrılır mı?

"Minik Kuş, Minik Kuş, uykusunda bile bizden uçup gitmek için çok uğraşıyor," diye mırıldanıyorum boynuna doğru, nabzının gürültüsü benimkiyle eşleşiyor.

"Diesel?" diye fısıldıyor gecenin içine. Benim olduğumu anladığında nefesinin kesildiğini ve bir parça rahatladığını fark ettiğini sanmıyorum. Görmese bile bize güvenmeye başlıyor.

"Yoruldu mu Minik Kuş? Bu gece kaçmaya çalışmadın mı, Kenzo'yu becerdikten ve o da bizi ne kadar çok istediğini fark etmeni sağladıktan sonra bile?"

Hırlıyor ve bana ters ters bakıyor. Sırıtarak onu daha yakına sürüklüyorum, elimi dolgun kıkına koyarak onu yakınımda tutuyorum. "Seni istemiyorum, aptalca bir hataydı... Ben bile istemedim."

"Hayır mı? Bana yalan söyleme Minik Kuş, yüzünü gördüm. Sen istedin... ama geri dönelim... hayır mı dedin?" diye sordum. Kenzo'ya onu rızası olmadan almış gibi hissettiremez, bu onu mahveder. O böyle iyidir.

Sertçe yutkunuyor, gözleri bir an için başka yöne kayıyor, beni görmezden gelmeye çalışıyor. Buna izin veremeyiz. "Minik Kuş, cevap ver bana," diye bağıriyorum, kıkını çimdikliyorum ve ciyaklamasına neden oluyorum.

"Hayır, tamam mı? Ben hayır

demedim!" diye bağıyor. "Neden?"
İtiyorum.

"Çünkü-çünkü ben istedim." İfadesiyle birlikte göğsü daha hızlı yükseliyor, gözleri bunu itiraf ettiğine inanamıyormuş gibi açılıyor.

"Aferin küçük kuş, sonunda hepimizin görebildiği şeyi fark ediyorsun. Bizi özlüyorsun, bizi istiyorsun, bize ihtiyacın var," diye mırıldanıyorum, gözlerim dudaklarına kayıyor. Onu tekrar öpmek istiyorum. Acaba bana izin verir mi?

Sessizleşiyor, gözleri benimkilere dönmeden önce düşünceden bulanıklaşıyor. Ve biliyorum, bir şeyler deneyeceğini biliyorum. Benim küçük kuşum savaşımadan pes edemez, bunun onu zayıf göstereceğini düşünüyor. Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz.

Vazgeçmek ve bizi kabul etmek yapabileceği en güçlü şey olurdu. Bizler canavarız, engerekleriz ve bir canavarı sevmek sizi dünyanın en güçlü insanlarından biri yapar. Sizi yok edebileceklerini, öldürebileceklerini bile bile kalbinize girmelerine izin vermek... bu nihai güç gösterisidir, ama bunu bir gün öğrenecek.

Şimdilik bununla yetineceğim, yakın olmakla. Ona sarılmak ve onun kaçmaya çalışmaması. Bu güzel, doğru ve rahatlatıcı hissettiriyor. Eve gelmek gibi.

Bir gün bu değişebilir. Bir gün, değişmeyebilir. Ona duygularımı göstermenin tek yolu acı çekmek. Beni sevmek, bana sahip olmak onu öldürebilir, ama bu sahip olabileceğiniz en iyi aşk ilanı olmaz mıydı?

Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıslatıyor, izlerken inlememe neden oluyor. "Benimle alay etme, Minik Kuş."

"Yoksa ne olur? Bu gece anlaşma yok mu?" diye alay ediyor ve bana yapışana kadar yaklaşıyor. Her kıvrımı sertliğime bastırıyor.

"Anlaşma yok Minik Kuş, ama bil ki bu gece sınıra çok yakınım. O karanlığa dalarsanız bir daha geri dönemeyebilirsiniz," diye uyarıyorum.

Başını eğip bir süre beni düşündükten sonra daha da yaklaşıyor ve eli koluma değiyor. "Belki de istemiyorum."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında hareket etmiyorum. Yaklaştıkça beni sert, çaresiz gagalarla öpmesine izin veriyorum. Sinirli bir homurtuyla dudağımı sertçe ısıyor. Hırladım, sonra da patladım. Kendimi tutmaya çalıştım ama yapamadım.

Bana izin vermiyor.

Başının arkasından tutarak onu daha yakına sürüklüyorum. Dudakları bir nefesle ayrılıyor, öpücüğün içine düşerken eli kalçamı kavırıyor. Dilimi ağzına sokarak ona olan ihtiyacımı hissetmesine izin veriyorum. Beni ne kadar delirttiğini. İnliyor, birbirimizde kendimizi kaybederken beni kendi çaresiz arzusuyla karşılıyor.

Eli kalçamda geziniyor, aletimin üzerinde gezinirken ağzının içinde inlememe neden oluyor. Uyarı olarak dudağını ısırıyorum ve o da kırılıyor. Birbirimizle mücadele ederken dişleri benimkilere çarpıyor. İkimiz de hakimiyet için savaşıyoruz. Kendimi ona o kadar kaptırmışım ki, elini boksör pantolonumun içine soktuğunu ve bıçağımı boğazıma dayadığını fark etmiyorum bile.

Bizi döndürüyorum ve dizleri kalçalarımın her iki yanına kayıyor, bana bakıyor, bıçak hazır, savunmasız boynuma bastırıyor. Sırıtarak başımı arkaya eğiyorum, onu izlerken daha iyi erişmesine izin veriyorum. Kahretsin, o muhteşem.

"Yapacağım," diye hırlıyor, amcığı sert, boxer giymiş sikime dayanıyor. O bir yalancı. İnce kumaşın altından ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Gri saçlarını geriye savuruyor, ne yapacağını bilmez bir halde beni izliyor.

Benim zavallı, kayıp küçük kuşum.

"Yap, kanımı dök. Sen üzerimdeyken mutlu bir şekilde öleceğim... Kahretsin, bunu yaparken beni becerebilirsin bile. Bunun ne kadar ateşli olacağını bir düşün." İnliyorum, uzanıp kalçalarını kavriyorum ve onu sikimin üzerinde ileri geri sürüklüyorum. Başını sallayıp bıçağı daha derine saplamadan önce dudakları bir iniltiyle ayrılıyor. Derimi kestiğini hissediyorum, içimde bir acı zıplıyor.

Homurdanarak onu itiyorum, üzerimde zıplamasını ve bıçağı daha derine saplamasını sağlıyorum. Kanımın boğazımdan aşağı damladığını hissettiğimde bıçağı geri çekerek haykırıyor. Bu yeterli değil, daha fazlasını istiyorum. Ne isterse yapmasını istiyorum.

"Daha fazla," diye talep ediyorum.

Başını sallıyor. "Sen cidden delisin."

Sırıtiyorum. "Ve sen buna bayılıyorsun. Seçim senin, peki ne yapacaksın Minik Kuş? Öldürecek misin beni? Bu binadan çıkmak için elimi kesebilirsin. Özgür olurdun, seninle dövüşmezdim bile."

"Neden?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde, bıçak sadece tenime dayanıyor. "Neden olmasın? Sen söyledin, ben deliyim."

Orada, tepemde oturuyor, beni öldürüp kaçıp kaçmayacağını tartışıyor. Zeki biri, her şeyi kafasında kuruyor. "Peşimden gelirler, o zaman beni kesin öldürürler."

"Belki." Sırıtiyorum. "Ya da belki onlardan kaçabilirsin."

Yutkunuyor, bana bakıyor. "Hayır, yapmayacağım. Asla yapmayacağım."

Ah, şimdi anladı.

"Hayır, yapmayacaksın. Ama seçme şansın var Minik Kuş. Hayatının geri kalanı boyunca kaç ve onlardan kaçmayı um ya da o bıçağı ikimizin de iyi vakit geçirmesiyle sonuçlanacak bir şey için kullan."

Bıçağa baktı, iç çekerek yanıma bıraktı ve yuvarlanarak yanımda sırt üstü yattı. "Lanet olası pislikler, içeri girdiler ve lanet olası hayatımı mahvettiler."

"Gerçekten mi?" Merakla soruyorum, eğer yaptıysak rahatsız olmuyorum. Bana bakmıyor ama alt dudağını ısıtıyor. "Barımı seviyorum."

"Başka bir şey? Gerçek arkadaşların yoktu, sürekli sevgililerin yoktu... tek sahip olduğun şey bardı."

Sonra gözlerinde yaşlarla bana baktı. "Barlar seni incitmez. Barlar sana ihanet etmez. Birini çok derinden sevdim ve o beni terk etti."

"Seni terk mi etti?" Benden başka birini sevdiği için gözlerim kısılmış bir halde soruyorum. Onu öldürmek istiyorum. Onu avlamak çok mu fazla olur?

Homurdanıyor. "Şey, bir bakıma, ama o piç," diye homurdanıyor, "gitti ve benim yüzümden öldü. Yemek yememi, uyumamı ve hayatta olmamı umursayan tek kişi öldü. Kendi babam bile umursamadı, annem orada olduğumu bile bilmiyordu, umursamayacak kadar uyuşturulmuştu. Ama Rich, o yaptı. Hiçbir şeyim yokken beni yanına aldı. Bana bir iş, bir ev verdi ve sonra da öldü."

Sözlerini değerlendirdim. "Barın sahibi o muydu?"

Başını sallıyor. "Sonunda özgürlüğümü kazandığımda babamın borcunu ödemek için zaten orada çalışıyordum. Sokaklarda yaşıyordum ve o bunu fark etti. Bana barın üstündeki yeri verdi, mobilyaların ve her şeyin parasını ödedi. Bana bir iş verdi, önce barmen sonra müdür oldum."

"Nasıl öldü?" Merakla soruyorum. En azından onu öldürmeme gerek yok. Ama sesindeki aşkı hâlâ kıskanıyorum. Bizden başka kimseyi sevemez.

"Kanser," diye fısıldıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve bu zayıflığın bile ondan kaçmasına izin vermeden onları uzaklaştırıyor. Benim küçük cesur kuşum. "Korkunçtu, çok hızlıydı. Öğrendiğimizde artık çok geçti. Piç kurusu bana söylemeden barı bana bırakıp gitti, buranın artık benim evim olduğunu söyledi. Bana ondan daha iyi bir gelecek vermesini umuyordu."

"Üzgünüm, Minik Kuş." Ve üzgünüm. Çok şey yaşadı, çok şey atlattı, yara izleri bedenini ve ruhunu boyadı. Herkesten çok bize benzediğinin farkında değil. Belki de açıklamaya çalışmalıyım.

Kimseye söylememiş olsam da, sırf o anlasın diye beni zehirleyen o eski yaraları deşiyorum. "Benim annem de bir keşti."

Başını çevirip bana bakıyor, kara gözleri yaşlarla parlıyor. Elimi uzatıp bir tanesini siliyorum ve başparmağımda tadına bakıyorum. "Beni kullanabildiği sürece umurundaydı. Uyuşturucu kuryesi, kaçakçı, hatta bir keresinde beni satmaya çalıştı. Ama yine de onu sevdim. Ondan çok uzaklaştırıldım, evlere yerleştirildim. Ama ben sorunlu genç dedikleri biriydim. Onu çok seviyordum, o benim annemdi. Hep kaçtım ve geri döndüm. Ama bu o hayata geri dönmek demekti, beni bir süre ıslahevine kapatan hayata."

Dönüp başımı kolumun üzerine koyduğumda, diğer elim ona uzanırken gözleri dikkatle beni izliyor. Elimi kalçasında aşağı yukarı gezdirirken bu kez beni durdurmuyor. "Dışarı çıktığımda, GBH için, o ölmüştü."

Nefesi kesiliyor. "Nasıl?"

Konuşmak için içimdeki öfkeyi bastırmaya çalışırken dudaklarım büzülüyor. "Öldürüldü. Bir satıcıya çok fazla borcu olduğunu ve geri ödeyemediğini anladım, bu yüzden onu çağırdı. Onu öldüresiye dövdü ve hâlâ hayattayken içinde bulunduğu evi yaktı. Hemen sonra oraya gittim. İçeri girmeye, ona ulaşmaya çalıştım, duman beni boğuyordu. Alevler beni yakıyordu." Ellerimi kaldırıp avuç içlerimdeki yanıkları göstermek için çeviriyorum. "Yapamadım, yine de çığlıklarını duyabiliyordum. Beni hayal kırıklığına uğrattığı onca zamana rağmen, o hala benim annemdi. Tüm hatalarına rağmen onu varlığımın her zerresiyle seviyordum, o benim saplantımdı. Benim tek ailemdi."

"Diesel," diye fısıldıyor.

"Onu kovaladım, biliyor musun? O gece alevlerin onu yutmasını izlerken o kadar öfkeliydim ki sonunda kendimi bıraktım. O kadar uzun süre kendimi tuttum ki, öfkemi, içimde kıvranan tüm karanlığı kendimden uzaklaştırdım. O gece onunla savaştırmayı bıraktım, beni tüketmesine izin verdim. Şehrin dört bir yanında onu avladım."

"Kaç yaşındaydın?" diye soruyor.

"On yedi. Onu buldum, bayılttım ve eski, terk edilmiş bir depoya sürükledim. Uyandığında, ona ödettim. Defalarca. İçimdeki her şeyi ona döktüm ve ilk kez özgür olmanın nasıl bir his olduğunu anladım. Kendim olmanın. Ellerimin altında kemiklerin çatladığını ve üzerime kan sıçradığını hissetmek, ama bu yeterli değildi, onun da aynı acıyı hissetmesine ihtiyacım vardı. Bu yüzden onu ıslattım ve ateşe verdim ve izledim... ve tahmin edin ne oldu? Hâlâ yeterli değildi. Daha fazlasını istedim, tıpkı o ateş gibi, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Berbat durumdayım, deliyim, bunu biliyorum. Uyum sağlayabileceğim bir yer bulacağımı hiç düşünmemiştim."

Bu adamları buldum ve onlar da en az benim kadar berbat durumdalar ama bunu daha iyi saklıyorlar. Hepimiz kaybolmanın, yalnız olmanın ne demek olduğunu biliyoruz, Küçük Kuş, ama birlikte? Birlikte daha güçlüyüz. O hayatı bir yılanın derisini yüzdüğü gibi yüzeriz-"

"Ve Engerekler oldular," diye bitiriyor iç çekerek. "Kahretsin, neden bana söyledin? Senden nefret etmemi zorlaştırıyor."

"Çünkü bizden gerçekten nefret etmiyorsunuz ve etmemek için sebep arıyorsunuz. Bir tane var. Evet, ben bir canavarım Minik Kuş. İnsanların acı çekmesini seviyorum, işimi seviyorum, insanları öldürmekten ve onlara acı çekirtmekten zevk alıyorum. Ailemi korumayı seviyorum ve tüm bunları onlar için yapıyorum... ve şimdi de senin için."

"Ben mi? Beni çok az tanıyorsun," diye mırıldanıyor.

"Yeterince biliyorum. Artık bizden birisin. Seni onlar gibi koruyacağım, engereklerin inine girdin Minik Kuş. Avımız olarak kalmayı ya da tüylerini döküp yırtıcı olmayı sen seçeceksin. Akıllıca seç. Herkes içeri davet edilmiyor, aslında kimse edilmiyor. Yaşa ya da öl."

"Ama neden ben?" diye soruyor. "Ve borç deme, beni öldürebilir ve bu işi bitirebilirdin."

"Çünkü Minik Kuş, o gece... babanın seni savaşmadan teslim ettiği gece, hepimizin içinde olan aynı şeyi senin içinde de gördük. Garrett seni neden kurtardığını bile bilmiyor sanırım. Ryder kendine yalan söylüyor, bunun iş olduğunu söylüyor. Kenzo bunu bir oyun gibi oynuyor, her şeyi göğsünde saklıyor. Ama ben görüyorum. Baban senden vazgeçtiği an sen de bizim gibi oldun. Başka bir kayıp ruh. Bir yuva arayan başka bir Viper. Hepimiz hiçbir şeyle, hiç kimseyle başladık ve şimdi nerede olduğumuza bak. Bir aileyiz. Parçalanmış, berbat bir aile, ama yine de bir aile, kimsenin seni almasına izin vermeden önce öldürecek bir aile. Bunu bir düşün." Eğilip onu usulca öpüyorum ve o da iç çekiyor. "İyi geceler, Minik Kuş. Bıçak sende kalabilir, onu her kullandığında beni düşün, ama bil ki onu bize, kardeşlerime karşı kullanırsan seni öldürmek zorunda kalırım. Bundan zevk bile alabilirim."

Bununla birlikte, yataktan kayıyorum ve uzaklaşıyorum. "Diesel?" diye sesleniyor ve ben duruyorum.

"Haklısın, senden nefret etmek istiyorum ama dürüst olmak gerekirse incindim. Babamın beni bu kadar kolay ele vermesine üzüldüm. Şaşırmamalıydım ama sanırım hep onun içindeki iyiliği görmek istedim. Sonra sen geldin ve bana bu nefreti yöneltebileceğim insanlar verdin, ama ben de görüyorum. Gözlerindeki hayaletler benimkilerle eşleşiyor... ve bundan daha çok nefret ediyorum. Çünkü bu şu anlama geliyor..." Sözleri kesiliyor, sesi kısılıyor.

"Bizim gibi olduğun anlamına geliyor." Başıımı sallayıp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bir yılan."

Kapıyı kapattım. Peşimden gelmeyecek ve bu gece kaçmayacak, bunu artık biliyorum, kaçmasa bile. O evinde ve sonunda bunu anlamaya başladı.

Belki yine de savaşıacak, ama savaşımasaydı bu kadar eğlenceli olmazdı.

Diğerlerini paramparça edişini izlemek için sabırsızlanıyorum, benimki gibi onların da soğuk kalplerine girmek için. Hep birlikte yanacağız.

Bir kadın yüzünden.

Bizim kadınıımız.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

RYDER

I Roxxane ve Kenzo'yu duydum. Ekranımdaki kelimelere bakarken bütün gece aklımdan geçti. Uyumadım, nasıl uyuyabilirim ki? Zihnim fırıl fırıl dönüyor.

Bizi yok edecek mi? Bizim sonumuz mu olacak? Onu öldürmeli miydim? Şimdi yapmalı mıyım?

Tüm bunlar elimizde olmayan cevaplarla birleşti. Donald bile vuranın kim olduğunu bilmiyordu. Kaçak olduğundan şüpheleniyor, yani buraya sahte belgelerle gelmiş. Ama birinin onu tutması, bu hizmetleri karşılaması için Declan gibi hoşnutsuz bir kumarhane sahibinden fazlası olması gerekir.

İç çekerek, başımı ellerimin arasına alırken zihnim daireler çiziyor. Çok fazla sorum var ve yeterli cevabım yok. Nefret etsem de babamın sözleri aklıma geliyor.

Cevapları bulun. Ne gerekiyorsa yapın, kirli oynayın.

Piçin tekiydi, boktan bir babaydı ve daha da kötü bir kocaydı ama çok iyi bir iş sahibiydi. Yaptığım ilk şey tüm işlerini almak oldu. Mantıklı geldi. O haklı, cevapları bul. Çok fazla iş adamı gibi düşünüyorum. Bir Viper gibi düşün.

Belgeleri hazırlayan kişiyi bulmalıyım, bu da beni para izine götürecektir. Durdurmaya çalışsalar bile, her zaman bir para izi vardır. Sonra, birimizi daha öldürmeye çalışmadan önce tetikçiyi bulacağız.

Roxxane, Triad ve şimdi de suikastçı ile işimiz başımızdan aşkın. Kontrolü kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve nasıl geri alacağımı bilmiyorum. Dün gece onu becerdikten sonra Kenzo'nun yüzünü gördüm. Kaybolmuştu. Gözlerindeki o ifadeyi daha önce de görmüştüm. O bir hayalperest, benim aksime. Bir aşık. Ona karşı o eli kazanmış olabilir ama ortada koca bir turnuva var ve Roxxane en yüksek bahis için oynadığını bile bilmiyor.

Onun

hayatı

değil.

Kalbi.

Kardeşim istiyor.

Bu artık onun adil bir oyun olduğu anlamına geliyor. Asansörde çizgiyi aşmak benim hatam olabilir ama kendime engel olamadım. Sorun şu ki... Oynamak istiyor muyum? Onu istiyor muyum? Sikim evet diyor ama aklım hayır diyor. O bir bela, daha fazla belayı kaldıramayız. Birinin onun söz konusu olduğu yerde akli başında kalması gerek. Yani hayır, yapamam.

Ayağa kalkarak asansörle iş yerimizin üst katındaki dairemize çıkıyorum. Bu eski bina bir zamanlar babamın gurur ve neşe kaynağıydı. Ondan zevk aldım, onu yıkıp istediğimiz şekilde yeniden inşa etmekten büyük keyif aldım. İçeri giriyorum, sabahın erken ışıkları boş olan oturma odasını aydınlatıyor. Üst kata çıktım, duş aldım ve güne hazırlandım.

Yapacak çok işim var ve uyumaya vaktim yok. Her seferinde bir sorun. Bugün, kalpazanı bulmalıyım. Kahvaltıda birkaç arama yapacağım ve cevap almayı umacağım. Beklerken Triad'a tekrar başvuracağım, bize bir cevap vermekte isteksiz davrandılar.

Her zamanki gibi takım elbisemi giydim, günle yüzleşmeye hazırdım. Görünüş önemlidir ve takım elbise güç yayar. Daha ağzımı açmadan, onlara uğraşılacak biri olmadığımı söylüyorum.

Giyinip aşağı indiğimde, Roxxane etrafındakilerle birlikte çoktan koltuğuna oturmuştu. Kenzo ona sırtıyor, gözlerini kızgın yüzünde gezdiriyor. Diesel bıçakla bir bifteği kesiyor ve Garrett masaya ters ters bakıyor. Yani, her zamanki gibi.

Yerime oturup tabağımı doldururken ve çayımı koyarken onları gözlemliyorum. "Bugün yapmamız gereken şeyler var-"

"Ne zaman yapmazsın? Hiç izin aldığın oluyor mu?" Roxxane soruyor. Bunu çok sık yapıyor gibi görünüyor. Bizi sevmeyen ya da burada olmak istemeyen biri için çok fazla soru soruyor.

"Hayır," diyorum, Kenzo dekolte tişörtün içindeki göğüslerinden büyülenmiş gibi görüldüğünde uzanıp kahvesini doldurmadan önce.

Bacaklarımı çaprazlayarak, kendi sertleşen sikimi saklıyorum. Bize ne yaptığının farkında mı acaba? O kıyafetlerle dolaşıp, dokunmamız için bizi cesaretlendiriyor. Velet.

"Dediğim gibi," fincanı ona uzatıyorum ve şaşırılmış görünüyor, "Bir kalpazan için araştırma yapmanı istiyorum, o iyi olur, muhtemelen en iyisi." Kenzo bana cevap vermeyince gözlerimi kısıyorum. "Kardeşim, dikkat et. Roxxane'in sandığı ne kadar güzel olsa da, ilgilenmemiz gereken bir iş var."

"Göğsü güzel." Diesel ciddiyetle başını sallıyor. "Gerçi ben bir kış adamıyım, kesilecek daha çok yer var, biliyor musun?"

Kenzo gülerken, "Heyecan verici," diye kestirip atıyorum. "Kalpazan, bir tane bul."

"Ben bir tane biliyorum." Roxanne omuz silkiyor ve hepimizin şaşkınlıkla ona bakmasına neden oluyor. Homurdanıyor. "Benim bir barım var, hatırladın mı? Şehirdeki neredeyse her suçluyu tanırım, ayrıca hepsi beni mutlu etmek ister, ben de alkol akışını sağlarım. Tutuklanma endişesi duymadıkları tek yer burası."

"Bir kalpazan tanıyor musun? Yasadışı bir suikastçının evraklarını hazırlayacak kadar iyi birini mi?" Kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Evet, pislik. Sana söyleyecektim ama şimdi söyleyeceğimi sanmıyorum," diye tersleyince D gülüyor ve Garrett bile sırtıyor.

"Peki, özür dilerim Roxxane. Kabalık ettim." İçimi çektim, kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından çıkarmaya zorladım.

Sırtıyor ve ben de onu zorlamaması için gözlerimle uyarıyorum. "Tamam, evet, öyle birini tanıyorum. Devamlı müşterimdir, bazen barımdan müşteri alır. Onu daha önce de duydum ve çok tavsiye ediliyor. Sana söyleyeceğim... bir şartla."

"Hangisi?" Ben çekiyorum.

"Beni de yanında götür," diyor ciddi bir şekilde.

"Hayır," diye bağırdım ama beklediğim bu değildi. Para, mücevher, kıyafet, herhangi bir şey düşünüyordum. Beni sürekli şaşırtıyor.

"O zaman ismi alamazsın. Ben yanında olmadan zaten seninle konuşmaz. Korkunç Vipers olabilirsiniz ama o bunun ötesinde. O tamamen sizin kimi tanıdığınızla ilgili, ya siz? Sen onu tanımıyorsun." Bana sahip olduğunu bilerek sırtıyor.

"Neden? Neden gitmek istiyorsun?" Ciddiyetle soruyorum. Eğer kaçmak içinse, bunu yapamam. O zaman onu cezalandırmak zorunda kalırım ve zaten kontrolümü test ettiği için ondan olabildiğince uzak durmak istiyorum. Ona tekrar el sürmek hata olur.

"Bu lanet dairede sıkıldım. En azından bu şekilde bir şeyler yapabiliyorum" diye düşünürken omletinden bir ısırık alıyor ve inliyor. "Bu çok iyi."

"Hadi ama Ry, en kötü ne olabilir ki?" Kenzo gülüyor. "Hepimiz gideriz, böylece kaçmaya falan çalışamaz. Bu adama ihtiyacımız olduğunu söylemiştin, sanırım onu böyle alacağız."

Yumruklarımı sıkarak kafamın içinde geriye doğru sayıyor, kontrolümü dizginlemeye çalışıyorum. Aceleye getirilmiş planlardan nefret ediyorum, beklenmedik, öngörülemeyen bir unsurun işin içine girmesinden nefret ediyorum.

Ya Roxxane? Onun ne yapacağı belli olmaz.

"TRIAD'A ULAŞTIM VE BİR CEVAP BEKLIYORUM. "TRIAD'A

Diğer aileler saldırıya ilişkin tüm bilgileri reddediyor," diye hırslıyorum.

"O zaman onlar." Diesel ciddiyle başını sallar. "Gidip onları öldürelim."

"Bekle, öyle olmayabilir. Elimizde kısa bir düşman listesi yok ve şimdi harekete geçip onları vurmak hata olur. Hazırlıklı değiliz ve onları kendi tarafımızda tutabilirsek bunu yapmalıyız. Onların yerine bir başkası ortaya çıkacaktır ve bilmediğimiz bir şeytanla uğraşmaktansa bildiğimiz bir şeytanla uğraşmayı tercih ederim."

Roxxane'in giyinmesini bekliyoruz, heyecanlı görünüyordu. Sanırım bir çatı katında kilitli kalmak, tüm lükslere rağmen, ona göre değil. Macera istiyor, uyarılmak istiyor. Bunu anlayabiliyorum ama bu bizimle gelmesine izin vermekten mutlu olacağım anlamına gelmiyor. Ama sahteciye ulaşmamızın tek yolu buysa, bu avantajı görmezden gelmek aptallık olur.

"O haklı, bekleyip göreceğiz, hiçbir yere gitmiyorlar. Önce şu suikastçıyla ilgilenelim." Garrett başını sallar, kaosun içinde mantığın sesidir.

Diesel, "Tamam, Roxy'nin barını kontrol etmeliyiz," diye ekliyor.

İç çekiyorum. Casusluk yapmadığından emin olmak için koridora doğru bakıyorum. "Çoktan yaptım. Yeni bir barmen var, güvendiğimiz biri. Açıp kapatıyor, onun için göz kulak oluyor, yok edilmediğinden emin oluyor. Tüm para onun hesabına yatırılıyor."

Kenzo ıslık çalar, dudaklarında bir gülümseme. "Sanırım bu onu bir borçtan daha fazlası olarak gördüğün anlamına geliyor."

"Çok basit bir şeydi, fazla uğraş gerektirmiyordu ve bize saldırma ihtimalini azaltabileceğini düşündüm."

"Uh-oh," diyor. "Elbette, uyumana yardımcı olacaksa kendine böyle söyle ağabey."

Roxxane koridordan inerken gözlerimi kısıyorum ama cevap vermiyorum. Ağzım hafifçe açık kaldı. Kahretsin, neden ona yeni kıyafetler aldım ki? Hiç almamalıydım, o zaman etrafta çıplak dolaşmak zorunda kalacaktı.

Elbise Garrett'ın seçtiği siyah bir elbise ve daracık, tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyor ve çok seksi dövmeleri görünüyor. Ceket, adamlardan birinin gizlice soktuğu bir şey olmalı. Deri ve omuzlarında sivri uçlar var ve hafifçe döndüğünde sırtındaki engerek yılanını fark ediyorum, pürüzsüz.

Çok seksi ve tehlikeli görünüyor, özellikle de mor ruj ve gözlerinin etrafındaki koyu makyajıyla - benim seçtiğim makyajla. Saçları gevşek dalgalar halinde ve dürüst olmak gerekirse nutkum tutuldu. Her zaman güzel görünür, ama bugün?

Bugün bir Viper'a benziyor.

Tam zamanında diğerlerine bakıyorum ve Diesel'in sandalyesinde geriye yaslandığını, kızın kışını görebilmek için boynunu büküğünü görüyorum. Ama çok fazla eğiliyor ve bir çılgılık atarak uçuyor. Kazaya bakar, onun yerde olduğunu fark eder ve sırtır. "Şimdiden bana aşık mı oldun, D?"

D.

Ona D derdi.

İçimden kıskançlık akıyor. Onun lakabını mı kullanıyor? Ondan korkmasını beklerdim. Onu sürekli uyarıyorduk ama işte burada, ona eğlenerek bakıyor ve ona D. diyor. Ayağa kalkarak, kendi aptalca duygularımı görmezden gelmeye çalışarak dikkatini kendime çektim. "Güzel, hadi gidelim," diye emrederek uzaklaşmaya başladım.

Yanında duruyorum, başımı eğiyorum, kendime engel olamıyorum. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Diğerlerini beklerken kapıda silahlarımı kontrol ederek uzaklaştığımda şok içinde gözlerini kırıştırıyor. Etrafımıza bakıyor, silahlarımızı ve bıçaklarımızı kontrol ediyor ve onları nerede sakladığımızı takip ederken şaşırılmış görünmüyor. "Silahımı alabilir miyim?"

"Hayır," diye neredeyse hırslıyorum. "İhtiyacın yok, biz sana bakarız."

"Sopamı alabilir miyim? Bir daha Garrett'ın aletinde kullanmayacağıma söz veriyorum," diye tatlı bir teklifte bulununca Garrett homurdanmaya başladı.

"Hayır," diye yanıtlıyor.

Dramatik bir şekilde iç çekiyor ama sonra gülümsüyor. "Bir saniye." Bununla birlikte, bir dakika sonra geri gelmeden önce odasına doğru koşar ve bir bıçağı havaya fırlatır.

Bunu da nereden bulmuş?

Diesel gülüyor. "İşte benim kızım. Haydi Minik Kuş, oyun zamanı." Ceketinin cebine sokarken kolunu kızın omuzlarına doluyor ve bana bakıyor. Yine de kıpırdamıyorum, onlara bakmakla meşgulüm - vücutlarının ne kadar yakın olduğuna, ne kadar rahat göründüklerine.

Düşündüğümde de kötü.

Ben ne yapacağım? Şimdilik hiçbir şey, uğraşmamız gereken başka şeyler var, ama daha sonra bir karar vermem gerekiyor - Roxxane çok derine inmeden ve uğruna çalıştığımız her şeyi parçalama gücüne sahip olmadan önce.

"Hadi gidelim." Kapıyı yırtıp açarak uzaklaşıyorum, mantıksız davrandığımın farkındayım, bu yüzden tüm bu duyguları aşağı itiyorum, asansörün tekrar soğumasını beklediğimiz süreyi kullanarak üzerime duygusuz bir buz tabakası sarıyorum. Ding sesi duyulduğunda ve kapılar açıldığında, yine kendim oluyorum.

Arabam hurdaya döndüğü ve yenisini beklediğim için SUV'u almaya karar verdim. Hepimiz sığabiliriz. Garrett sürücü koltuğuna tırmanırken ben de yolcu koltuğuna geçiyorum. Kenzo ve Diesel içeri kayıyor ve Roxxane'ı orta koltuğa hapsediyorlar, pek aldırmıyor gibi görünüyor. Geriye doğru rahatlıyor ama Kenzo'yu bir daha kalçasına dokunursa bıçaklamakla tehdit ediyor.

O sadece güler. Bazen başkaları Kenzo'nun bize nasıl uyum sağladığını merak ediyor ama ben etmiyorum, o deliliğini iyi saklıyor.

"Nereye?" Garrett genel olarak soruyor, Roxxane'a bakmıyor, ben de omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Güneye doğru gidin, tiyatro alanını geçip varoşlara girin. Deckly Köprüsü'nde bizi durdurun, orayı kaçıramazsınız. Terk edilmiş bir çelik fabrikasının hemen yanında her tarafta grafitiler var" diye açıklıyor.

Öne dönerek telefonumu çıkardım, e-postalarımı ve mesajlarımı bakarken hepsini görmezden geldim. Korumalarımızın bizimle buluşmasını sağlayabilirdim ama dördümüzle birlikte bunun bir anlamı yok. Roxxane de aynı şeyi düşünüyor olmalı. "Dördünüzün de koruması var mı? Çok para ediyorsunuz, değil mi?"

"Güvenliğimiz var," diye mırıldandım dalgınca. "Şehre, varlıklarımıza ve evlerimize yayılmış yetmiş beşten fazla personel. Onlara, bir daha

Onları görüyorsunuz. Genelde bizimle gelirlerdi ama dördümüz dışarı çıktığımızda bu üçü güvenlik görevi görüyor. Operasyonun yüzü ben olduğum için kimse onların sorumlu olduğunu bilmiyor, bu yüzden güvenliği benim getirmem mantıklı."

"Neden güvenlik gibi davranıyorsunuz?" diye soruyor.

"Bu şekilde, sadece Ryder ana hedef olma konusunda endişelenmek zorunda. Bizi umursamıyorlar, biz sadece yemiz. Bu da daha çok şey duyacağımız anlamına geliyor," diye cevaplıyor Kenzo.

Yeraltı otoparkından çıkarken öne doğru eğilerek, "Vay canına, bu seni her zaman sırtında bir hedef olması konusunda endişelendirmiyor mu?" diye soruyor.

"Hayır, bu benim işim," diye cevap veriyorum, telefonumu cebime koymadan önce bir e-postaya cevap yazıyorum. "Arkana yaslan, emniyet kemerini tak," diye emrediyorum.

"Peki, göreceğimiz bu adam?" Kenzo başlıyor.

"Bırak konuşmayı ben yapayım, tamam mı? Yabancılardan nefret eder ve kaba bir piçtir."

"Senin için bile mi?" diye soruyor.

"Özellikle de bana. Bu onun senden hoşlandığını gösterme şekli. Ayrıca, eğer fark etmediysen, ben kaba bir kaltağım. Çok iyi anlaşıyoruz." Gülüyor.

"Onu öldürmemi ister misin?" Diesel neşeyle soruyor.

Gözlerini devirdiğini ve göğsünü okşadığını görmek için zamanında geriye bakıyorum. "Hayır, ölmesini isteseydim onu kendim öldürürdüm."

"Bu çok ateşli." Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "İzleyebilir miyim?"

Şakaklarımı ovuşturarak yüksek sesle iç geçiriyorum, uzun bir gün olacağını biliyorum. Neyse ki trafiğe takılmamayı başardık ve Diesel'in yüksek sesle şarkı söylemesi dışında yolun geri kalanı sessiz geçti. Köprünün dışında durduğumuzda arabadan inip etrafa bakmadan önce üzerimdekileri kontrol ediyorum. Diğerleri hemen güvenlik moduna geçiyorlar, gözleri keskin ve vücutları gergin bir şekilde etrafa bakıyorlar.

Garrett önden gidiyor, ben ve Roxxane onun arkasında, Kenzo ve Diesel de arkada. Ne de olsa asla çok dikkatli olamazsınız. Avucumu Roxxane'in sırtına koyarak yürürken ona rehberlik ediyorum. "Şimdi nereye?"

"Yan sokakta çelik bir kapı var," diye ciddi bir şekilde bizi bilgilendiriyor, belli ki gerginliği hissediyor. Evimizin dışında böyle olmak zorundayız, sadece orada rahatlayabiliriz. Riskler bir an için bile gardımızı indiremeyeceğimiz kadar yüksek.

Evsizleri ve her yere saçılmış iğneleri görmezden gelerek o yöne doğru

ilerliyoruz. Ne de olsa biz bu sokaklardan geldik.

Burada da çatı katlarında ve malikanelerde olduğu gibi, muhtemelen daha fazla. Roxanne bunu bilmiyor.

Bizi ve onu yakalamaya çalışan Garrett'ı iterek iki basamak yukarı fırlıyor ve sağlam çelik kapıya vuruyor. "Hey, göt herif, bu senin en sevdiğin kaltak. Aç kapıyı!" diye bağıyor.

Kaşlarını kaldırıyorum ama birkaç dakika sonra kapının mandalı açılıyor ve iki parlak mavi göz ortaya çıkıyor. "Ne istiyorsun, bok suratlı?"

Gözlerini devirerek kalçasını çıkarıyor. "Beynini dağıtmak için tabii ki," diye kestirip atıyor ve hepimiz hışırdayoruz. "Şimdi beni içeri al, otuzbirci."

Mandal çarparak kapanıp kapı açılmadan önce kıkırdadığını duyuyorum. Dışarı çıkan adamın beklediğim gibi biri olmadığını söylemeliyim. İri yarı, Garrett kadar büyük, kafataslarını ezecek kadar kolları var. Kafası tıraşlı ve dövmelele kaplı, gömleği göğsüne kadar uzanıyor. Bize bakıp gözlerini kısıyor, sesi derin ve gürleyerek "Kim bunlar?" diye soruyor.

"Arkadaşlar, şimdilik. Bizi içeri alacak mısınız, yoksa siz piçler birbirinizin sikini ölçerken ben burada dikilmek zorunda mı kalacağım?" diye alay ediyor.

İç geçiriyor, ona bakarken dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Ona kıyasla çok küçük ama tavırlarından bunu anlayamazsınız. "Benimkinin seninkinden büyük olduğunu biliyorsun, geçen sefer ölçmüştük."

"Evet, evet, hile yaptın Tiny, o yüzden beni içeri al." Onu iterek geçti ve o da peşinden gitti. Garrett bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

İçeri giriyoruz ve kapıyı arkamdan kapattığımda onu endüstriyel merdivenlerin dibinde beklerken görüyorum. Oda küçük, sadece bir sahanlık ve geriye dönüp baktığımda burada kameralar, otomatik bir kilit sistemi ve kapının yanında duran büyük bir av tüfeği olduğunu fark ediyorum.

Takip ettiğimizden emin olunca merdivenleri çıkmaya başlıyor. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken gözlerim onun şeftali gibi kıkına kilitlenmiş, arkasından gidiyoruz. Nereye gittiğini biliyor gibi görünüyor ve bir sonraki kata geldiğimizde sola dönüp başka bir kapıdan geçerek depoya giriyor.

Oda çok büyük ve çocuklar başka biri var mı ya da saklanacak bir yer var mı diye kontrol etmek için ayrıldılar. Odanın ortasındaki kanepelere doğru yönelip bacaklarını bir tanesinin üzerine uzatarak uzanırken orada durup bekliyorum. Eski ve kırmızıydılar ama yeterince rahat görünüyorlardı.

Yanında etkileyici bir düzenek var - hepsi içe dönük dört bilgisayar monitörü ve Tiny için olduğuna şüphe olmayan büyük bir sandalye. Arka

köşede, pencerelerin altında yerde bir yatak ve bir gardırop var. Sağ tarafta

silahlar, bıçaklar ve hatta lanet bir roketatarla dolu bir cephanelik. İnsanları tanıdığını söylerken şaka yapıyormuş.

Tiny yanımdan geçiyor ve kendini sandalyesine atarken bacaklarını yere vuruyor. Dilini ona doğru uzatıyor ve bacaklarını tekrar yukarı kaldırıyor. "Ee, ne var ne yok, bok suratlı? Ortadan kaybolduğunu duydum, ailevi bir durum mu var?" diye alay ediyor.

Gözlerini deviriyor. "Onlara kimsenin buna inanmayacağını söyledim." Bu adamı öldürmek zorunda kalacağımızı düşünerek sinirleniyorum ama o yine de devam ediyor. "Sadece bardan biraz uzak duruyorum, dikkat çekmiyorum."

"Başın belada mı?" diye soruyor öne doğru eğilerek.

"Sürtük, ne zaman değilim?" Gülüyor. "Halledemeyeceğim bir şey değil, ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

İç çekiyor. "Tabii ki biliyorsun."

"Şerefsiz, geçen sefer o mavnada uyandığımızda bana hâlâ borçlusun. Şimdi ödemen gerektiğinde sızlanma."

Bu ikisi ne kadar yakın? Gözlerimi ona dikiyorum ve diğerleri odadaki turlarını tamamlarken koltuğunun koluna tüneyerek ona doğru ilerliyorum. Tiny gözlerini onlardan ayırmıyor ve bilgisayar ekranlarında tüm depoyu gösteren bir CCTV bölümünün açık olduğunu görüyorum.

"İyi, ne istiyorsun lan?" diye tersliyor.

Onun kabalığından rahatsız olmamış gibi görünüyor, uzanırken yeni bıçağıyla tırnaklarını karıştırıyor. Neden bizim yanımızda bu kadar rahat olamıyor? Ona ihtiyacımız olduğunu hatırlamadan önce suratını dağıtmak istiyorum. Konuşmayı ona bırakmamı söyledi ama ben yine de araya giriyorum. "Senden kağıt alan birinin izini sürmem gerekiyor."

Kocaman kafasını sallayıp Roxxane'a dik dik bakarken yüzü kilitlenir. "Kızım, kim bu herifler? Onlara benim hakkımda bir şeyler mi anlatıyordun?"

Masasının altına uzanıyor, ben de silahımı alıp bir uyarı olarak kucağıma koyuyorum. Gözleri kısılıyor ama silaha uzanmayı bırakıyor. "Ne istiyorsun be adam?"

Roxxane iç geçiriyor ve doğruluyor. "Kaldır şu lanet silahını," diye tersledi beni ve Tiny'ye baktı. "Dediğim gibi, bir iyilik."

"Değeri nedir?"

"Bir yıl boyunca bedava içki, müesseseden," diye teklif ediyor ve oda sessizleşiyor.

"İki olsun, anlaştık." Adam elini uzatıyor ve kadın elini sıkıyor. "Bir dahaki sefere pisliklerini getirme, aptal sürtük."

Omzumun üzerinden bakıyor ve ben de bakışlarını cephaneliğindeki el bombalarıyla oynayan Diesel'e doğru takip ediyorum. "Eşyalarım dokunma."

Diesel sırtıyor ve geri çekiliyor ama el bombasını cebine attığını görüyorum, harika. Tiny'ye dönerek, bilgisayarıyla yüzleşmek için dönmesini izliyorum. "Kim bunlar? Seni takip eden bir tür erkek haremi mi?"

"Kesinlikle," diye sesleniyor Diesel, Roxxane'in yanına çöküp sırtıtmadan önce. "Onun haremi."

"Cesur adam," diye mırıldanır Tiny. "Pekâlâ, kimi arıyoruz?"

"Nasıl cesur?" Diesel sırtıyor.

"Geçen ay birinin kalbini kırdığında ona fırlattığı kırık cam şişenin bir parçasıyla neredeyse birinin aletini kestiğini gördüm. Sadece söylüyorum, siz cesur piçlersiniz." Tiny gülüyor.

Ona bakıyorum, kaşımı kaldırıyorum ve o sadece omuz silkiyor. "Kaba biriydi, ayrıca bu bir kereydi... tamam, belki birden fazla, ama dürüst olmak gerekirse, çükü olan insanlar her zaman en iyisini bildiklerini ve size sahipmiş gibi davranabileceklerini düşünürler. Onlara vajinaların penislerden daha güçlü olduğunu hatırlatıyorum, çünkü bizimkiler içeride ve sizinkiler dışarıda... kesilmeye hazır."

Diesel histerik bir şekilde gülerken bile bacak bacak üstüne atıp adam için irkiliyorum. "Benimkini kesmekten çekinme, Minik Kuş."

Tiny döner ve Roxxane'a bakar. "Bunun akli başında değil."

"Bir de bana sor." Diesel saçlarıyla oynamaya başlayınca öne doğru eğilerek başını sallıyor. "Tamam, adam denizaşırı bir yerde olabilirdi, başka?"

O zaman bana bakıyor ve ben de boğazımı temizliyorum. "Erkek, kırk yaş altı, siyah saçlı. Bir vurucu, silahlanmak için de yollara, yani bir keskin nişancı tüfeğine ihtiyaç duyardı. Hayatın içinde olabilirdi." Yüzü bulutlandığında ne demek istediğimi anladığını biliyorum. "Yerel biri değil, hiç görmediğin biri, pahalı."

Islık çalıyor. "O piçle karşılaşacaksam üç yıl geçse iyi olur."

"Demek onu hatırlıyorsun?" diye soruyor heyecanla.

"Evet, herif pisliğin tekiydi. Yine de iyi para verdi, yarı zamanda istedi." Tiny başını sallıyor.

"Onu kimin işe aldığını biliyor musunuz ya da onunla ilgili herhangi bir detaya sahip misiniz?" Soruyorum. Sadece adamı değil, arkasındaki kişileri de bulmaya en çok bu kadar yaklaşmıştık.

Tiny, Roxxane'a bakmadan önce bir an düşünür. "En üst raftaki malı istiyorum, sürtük," dedikten sonra bilgisayarına dönüp

tip. "Bu kapıdan içeri giren herkesi bilsin ya da bilmesin kontrol ederim. Haklısın, o bir Alman. Serbest çalışıyor, bağı yok. İyi de, kuzeydeki şu adam ve ekibi dışında en iyilerden biri."

"Donald." Başımı salladım.

"Evet, o. Birisi ona çok para ödüyordu, bu kesin. Gerçekten ölmeni istiyorlardı. Bir keresinde bir çağrıyı kabul etmek için dışarı çıktı. Bende kaydı var." Kaydı yükledi ve hepimiz dinlemek için eğildik.

Hoparlörlerden Alman aksanlı bir ses geliyor. "Bu gece bitecek, sonra şehri terk edeceğim. İki katını istiyorum, öldürülmesini istediğin adamların bu şehri yöneten adamlar olduğunu bana söylemedin."

Bir an için sessizleşiyor.

"Kavganız ya da güce ulaşmanız umurumda değil. İki katına çık yoksa giderim." Kesiliyor.

"Kavga," diye mırıldanıyorum, Triadlar olmalı. Ama kanıt olmadan hemen peşlerine düşemem. Tetikçiyi bulmam gerek. "Teşekkürler, Tiny." Başımı salladım, ayağa kalktım. Bir tomar para veriyorum, ıslık çalıp Roxxane'a bakıyor.

"Hareminin cebi dolu, iyi olduğuna emin misin, sürtük?" diye ciddi ciddi soruyor ve hepimiz kaskatı kesiliyoruz. Şimdi bizim için bir şans olabilirdi, onu öldürmek utanç verici olurdu ama mecbur kalırsak öldürürüz. Silahımı elime alıyorum ve Garret'in adamın arkasından gizlice yaklaştığını fark ediyorum, ama başımı sallıyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Bize bakıyor, cevabını beklediğimizi ve tepki vermeye hazır olduğumuzu fark ediyor. Gözleri kısıldı. "Yok, ben iyiyim. Dediğim gibi, sadece saklanıyorum. Kendine iyi bak, sik suratlı." Ayağa kalkıyor ve yüzümdeki şaşkınlığı hissedebiliyorum.

Bana yaklaştığında, gizli olan silahı tutan elimi tutuyor. "Bunu onu kurtarmak için yaptım, aksini düşünme."

Savunması karşısında

neredeyse

homurdanacaktım. O

seçimini yaptı.

O bizim.

Yanımızdan geçip gidiyor ve ben de gözleri kısılan Tiny'ye yaklaşıyorum. Onun uzaklaştığını görmek için arkama bakıyorum, sonra silahını çekmiş adamın arkasından geçen Kenzo'ya başımı sallıyorum. Ben de kendi silahımı tekrar çekip kafasına dayıyorum. İri yarı olabilir ama ben bundan daha büyük ve daha güçlü adamları alt etmiştim. "Ona bir daha orospu dersin ya da hakaret edersen bu tetiği çekerim, anladın mı beni?"

Mırıldanıyorum, sesim alçak ve ölümcül.

"Ryder," diye itiraz ediyor Roxxane ama Garrett ve Kenzo yüzleri soğuk bir şekilde adamın etrafında dönerken onu duymazdan geliyorum. Onunla ne yapacakları konusunda hemfikir olmayabilirler ama günün sonunda o bizim.

Kimse ona hakaret etmiyor.

Ağzı kafasına daha sert bastırıyorum ve elleri kalkıyor, nefesi ağırlaşıyor. "Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Garrett parmak eklemlerini kırarken, "Evet, lanet olsun evet!" diye bağırıyor.

"Güzel, şimdi burada olduğumuzu kimseye söylemeyeceksin, yoksa deli piçle koca piçi seninle konuşmaları için geri gönderirim. Roxxane'ın sana güvenip güvenmemesi umurumda değil, ben kimseye güvenmiyorum," diye hırladım.

"Anladım, lanet olsun, tamam, dostum," diye itiraz ediyor Tiny.

Silahımı çekip kılıfıma geri sokuyorum ve diğerlerine başımı sallıyorum. "Güzel, hadi gidelim."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye tıslıyor Roxxane koluma vurarak. Ona bakarken dudaklarımın gülümseme şeklinde kıvrılmasını engelliyorum. O çok cesur.

"Benim olanı korumak için daha kötüsünü yaparım, bunu unutma aşkım," diye fısıldıyorum, elimi sırtına bastırıp onu odadan çıkarmadan önce.

Tiny'nin, "Yanılmışım, hepsi deli," diye mırıldandığını duyunca sırttım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

GARRETT

TÖnden giderek aşağıya iniyoruz ve ben her ihtimale karşı elimi silahımdan ayırmıyorum. Her zamanki gibi, önce kapıdan geçiyorum, çatıları taramadan önce her tarafa bakıyorum ve Diğerleri dışarı.

Roxy tepinerek uzaklaşmaya çalışıyor ama ben kolumu beline dolayıp onu Ryder'a geri fırlatıyorum. Dışarıda birileri bizi öldürmeye çalışıyor ve çapraz ateşe kimin yakalanacağı umurlarında değil. Ama onun olmasına izin vermeyi reddediyorum. Bir tokat sesi duymadan ve bağırmadan önce tartıştığını duyuyorum.

"Bana bir daha şaplak atarsan dostum, elini kesip D'ye veririm." Gözlerimi dört açıp yürürken her şeyi tararken bile buna sırtıyorum. Hoşuma gitmiyor, doğru gelmiyor.

Yolun karşısına geçerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kılıfımı açarak silahımı avuçluyorum. Diğerleri fark etmiş olmalı, çünkü sessizleşiyorlar ve arkamdan yaklaştıklarını hissediyorum, kendi silahlarını şüphesiz çekmişler. Sırtımı duvara verip etrafı tarıyorum ve tam ateş etmeye başladıklarında gözlerim karşı sokaktan gelen bir parıltıya takılıyor.

Roxy'yi yakalayıp arkamızdaki duvara yapıştırıyorum ve nişan alıp ateş ederken sırtımı onun önüne dayıyorum. Diğerleri etrafını sarıyor, ateş ederken onu koruyorlar. Atışlar b o ş a gidiyor, yani bunlar vurucu değil.

özensiz ve çaresiz. Yine de biri çok yaklaşıyor, bu yüzden nefesimi üfleterek gözlerimi kısıyorum ve ateş ediyorum, adamın bir çılgınlıkla yere düşmesini izliyorum. Evlerini bulan iki mermi sesi daha bize doğru sürükleniyor ve ateş kesiliyor.

Düzgün nefes alarak, başka vurucu var mı diye etrafı tarıyorum. Roxy sırtıma tutunuyor ama onu görmezden geliyorum. "Garr-" diye bağıyor ve ikinci silahımı omurgamın dibinden çekip alıyor.

Tam zamanında dönüyorum ve solumda sürünerek yaklaşan, belli ki saklanmış ve arabamızda bizi bekleyen bir adama nişan alıp ateş ettiğini görüyorum. Adamı iki gözünün ortasından vuruyor ama tekrar tekrar ateş ediyor. Kurşunlar göğsüne isabet ederken adam sarsılıyor ve yere düşüyor.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Gözleri yuvarlak, nefesi kısa aralıklarla geliyor ve yüzü solgun, ama bana baktığında başını sallıyor ve silahı geri veriyor. Başımı sallıyorum. "Şimdilik sende kalsın."

Küçük bir gülümseme dudaklarını bükmeden önce gözlerini kırıştırıyor ve sonra emniyeti açıp bacağının yanında tutuyor. "Gidelim," diye bağıyorum. "Tekrar açıkta yakalanmak istemiyorum."

Roxy'nin elini tutup öldürdüğü kişinin yanından geçerken Kenzo, "Şefe mesaj attım bile, bunu örtbas edecektir," diyor. Arabayı açıyorum ve diğerlerinin binmesini sağlamadan önce onu içeri itiyorum. Ancak onlar içeride ve güvende olduklarında kaputun etrafından dolanıyorum, silahım hâlâ çekili ve sürücü koltuğuna atlıyorum. Silahı konsolun üzerine koyup motoru çalıştırdım ve oradan uzaklaştım.

Birkaç blok uzaklaştıktan sonra ellerim direksiyonda rahatlıyor ama bizi takip eden biri var mı diye kontrol etmeyi bırakmıyorum. Orada olduğumuzu nereden biliyorlardı? Tiny ona ihanet mi etti? Hayır, yeterli zamanı olmazdı, bu da demek oluyor ki.

"Biri bizi takip etmiş." Ryder iç geçiriyor, belli ki aynı sonuca varıyor.

"Evet," diye hırladım. "Muhtemelen binadan. Gerçi profesyonel değillerdi. Aceleye getirmişler, fırsatı değerlendirmişler." Yumruklarımı direksiyona vuruyorum. Bu özensizdi ama çok yakındı, özellikle de Roxy oradayken.

Gözlerim aynaya gidiyor ve arka koltukta oturan kıza kilitleniyor. Birini ilk kez öldürmek zordur. Bir parçanızı alır, benim alışık olduğum ama muhtemelen onun alışık olmadığı bir parçanızı. Kötü insanlarla uğraşmaya alışkın ama sopayla kış tekmelemekle birini vurmak arasında fark var. Başlı, oraya bir öpücük bırakan Kenzo'nun omzunda. Diğer eli ise

Diesel'in ellerinde, o da onu izlerken elindekiyle oynuyor. Ama gözleri bana kilitlenmişti. Korkmuş ya da endişeli değiller. Sakinler.

"İyi iş çıkardın." Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Kıçımı kurtardı. Neden kurtardı? Bizden nefret ediyor, onu çaldığımız için nefret ediyor. Kolayca ölmeme izin verebilirdi ama bunun yerine benimkini kurtarmak için bir can aldı. Yumuşakça gülümsüyor, takıntılı olduğum o dudakları kıvrılıyor. "Bir şey değil. Bu arada silahın güzelmiş. Ona Katil diyeceğim."

Kendime engel olamayarak homurdanıyorum. "Kimse silahlarına isim vermez." "Ahem," diye öksürüyor Diesel.

"Tamam, akli başında kimse yapmaz." Gülüyorum. Ryder'ın telefonla konuştuğunu fark ediyorum, şüphesiz binanın güvenliği ve polisle konuşuyor.

"Binanın etrafındaki güvenlik kameralarını istiyorum. Kim olduklarını öğrenin, ofise gidin ve polisten parmak izlerini ve kimliklerini alın. Güvenliğin iki katına çıkarılmasını istiyorum. Kilit altına giriyoruz. Birileri ölmemizi istiyor. Gerekirse daha fazla adam kiralayın."

Onu işiyle baş başa bırakıyorum. İşinde iyi. Benim işim bizi hayatta tutmak, onunki ise tüm planları yapmak. Ben de hız sınırına aldırmadan sürmeye odaklandım. Kimse bizi kenara çekmeye cesaret edemezdi. "Acıktım," diye sızlanıyor Roxy.

Ryder telefonu kapatır ve ona bakar. "Yakında evde olacağız."

Ev kelimesini sorgulamaması içimde ezmek istediğim yumuşak bir şeyler uyandırıyor ama o etraftayken bunu yapamıyorum. "Ama Ryder, ben de açım," diye yakınıyor Diesel ve sonra Kenzo da katılıyor.

Ryder iç çekiyor, başı ağrıyormuş gibi burnunu sıkıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Bu onu öldürüyor olmalı. Tüm mükemmel planlarını ve kontrolünü pencereden dışarı atıyor. Temsil ettiği şey yüzünden ve onu düşünmeden edemediğim için ondan hoşlanmıyor olabilirim ama Ryder? Ryder ondan nefret edecek çünkü o onun zayıflığı.

"Rizzo'nun yerinde durabiliriz," diye önerdim. "Red zaten vurulma olayı hakkında bir şeyler biliyor olabilir ve bizi bekleyen biri varsa, yeniden toparlanmak için doğruca eve gitmemizi beklerler." Omuz silkiyorum.

Ryder bana kuşkuyla bakıyor. "Sen de mi?"

"Hamburgerlerini seviyorum." Ben sırtıyorum, o da yenildiğini bilerek iç geçiriyor.

"Tamam, ama arkadan gideceğiz," diye uyarıyor ve ben de başımı sallıyorum, şerit değiştirmeden önce aynaları kontrol ediyorum ve eski bir suikastçının işlettiği lüks İtalyan restoranına doğru ilerliyorum. Aynı zamanda bana dövüşmeyi öğreten adam, iyi ve güvenilir bir adam. Ryder

kimseye hayatlarımız ya da

ve bunları bilmeye yaklaşan tek kişi o, yani hayatımızın bir bölümünü emanet ettiğimiz kişi.

Ön girişe değıl, arka sokağı yöneliyorum. Önce ben çıkıyorum, arka kapıyı açıp Diesel ve Roxy'nin dışarı çıkmasına izin vermeden önce etrafı kontrol ediyorum. Yakınımda durarak, bir durumda paniğı kapılma olasılığı en yüksek olanın o olduğunu bildiğimden, elimi sırtına koyuyorum ve onu Ryder'in açmakta olduğu arka kapıya yönlendiriyorum. Önce o bizi içeri alıyor, Diesel de arkadan geliyor. Kapı kapandıktan sonra rahatlıyoruz.

Silahımı bir kenara bırakıp, bir şey olması ihtimaline karşı elimi Roxy'nin üzerinde tutuyorum. En azından kendime böyle söylüyorum. Mutfak kapısının yanından geçerken kafamı uzatıyorum ve Red'in emir yağdırdığını görünce sırtıyorum. "Hey, ihtiyar, bize yer var mı?"

Yüzündeki hırıltı geniş, çarpık bir sırıtışa dönüşerek ona bakıyor. Kel kafası ışığın altında parılıyor ve kocaman, yaralı, dövmele vücudu bir şef ceketi ve pantolonuyla kaplanmış. "Garrett, oğlum! Her zaman!" Bana doğru yöneliyor, beni kocaman bir ayı gibi kucaklıyor, sonra çekilip diğerlerine gülümsüyor, sonra gözleri Roxy'ye takılıyor ve genişliyor.

Islık çalıyor. "Vay canına, kimmiş bu güzel?"

Roxy sırtıyor ve beni iterek geçiyor. "Ben Roxy, bu pislikler beni kaçırdı," diye rahatça teklif ediyor ve onun elini sıkıyor.

Tanıdık bir kahkaha atıyor. "Ondan hoşlandım, sende kalsın," diyerek gözlerimi devirmeme neden oluyor. "Hadi o zaman, seni besleyelim."

Bizi koridorda tuvaletlerin yanından geçirip restorana açılan sallanan bir kapıya yönlendiriyor. İçeri girerken Roxy'yi diğer müşterilerle aramda tutuyorum, bir hamle yapmaya cesaret edeceklerinden değıl. Buraya gelen zenginlerin yarısı Red'in gerçekte kim olduğunu bilmiyor. Diğer yarısı biliyor ve ondan korkuyor ama bizden korktukları kadar değıl.

Gerçi bugün etrafa bakınca çoğı suikastçı gibi görünüyor. Bunu keskin gözlerinden ve gergin vücutlarından anlayabilirsiniz. Asla rahatlamıyorlar. Onların etrafında büyüdüğüm için tanımam kolay oldu ama burası güvenli bir bölge. Vurmak yok, yüzleşmek yok. Sadece dinlenmek ve yemek için bir yer.

Bize biraz mahremiyet sağlamak için bir paravanın arkasında diğerlerinden ayrılmış arka taraftaki masamıza yönlendirildik. Burayı satın alıp ona hediye ettiğimize göre, benden bir ricası var, istediğimiz zaman burada ücretsiz yemek yememize izin veriyor. Müşterilerinin çoğunun hala hayatın içinde olması ve bizim için bilgi toplayabilmesi de yardımcı oluyor.

Kabine önce Diesel, sonra da Roxy giriyor. Kenzo onun yanına oturmaya gidiyor ama ben ondan önce davranıyorum, nedenini bilmeden kabine kayıyorum ve kabin ağırlığının altında kırışıyor. Kenzo sırtıyor ama tek kelime etmeden yanımdaki koltuğa oturuyor.

Roxy tereddüt ediyor, silahını nereye koyacağından emin değil, bu yüzden kabinde daha yakına eğiliyorum. "Sana bir kılıf getireceğim, şimdilik ben tutacağım, tamam mı?" Başını salladı ve "Teşekkür ederim" diyerek uzattı. Silahı aldığımda parmaklarımız birbirine değiyor ve içimde bir arzu kabarıyor. Bunu görmezden gelerek tabancayı kılıfına yerleştiriyorum ve yüzüm gergin bir şekilde başka tarafa bakıyorum.

Ryder oturuyor, ceketinin düğmelerini açıyor ve etrafına bakınırken peçeteyi alıp kucağına koyuyor. Arkası odaya dönük, rahatlarırken bile başka bir güç oyunu. Ona göz kulak olduğumu belli etmek için başımı sallıyorum. Diesel Roxy'ye yaklaşıyor ve eğiliyor. "Buradaki pastanın tadına doyum olmuyor, bir keresinde bir dilimi için birini öldürmüştüm."

Gülüyor ve acaba şaka yaptığını mı düşünüyor diye merak ediyorum. "Bunun için seninle dövüşeceğim," diye karşılık veriyor. Ah, belki de değildir.

"Ne istiyorsun, evlat?" Red menüyü Roxy'ye uzatarak soruyor, o da menüyü açıp inliyor.

"Kahretsin, her şeyi yiyebilirim," diye mırıldanıyor. Aşağıya bakarak gözlerimi onun minik, kıvrımlı vücudunda gezdiriyorum.

"Ve nereye koyacaksın, tavrını mı?" Homurdanıyorum. Başını kaldırdı ve gözlerini bana dikti.

"Sana yine sopamı *göstereceğim*," diye tıslıyor ve beni güldürüyor. O da bana gülümsüyor ve ben başımı sallıyorum. Herkesin bana şaşkınlıkla baktığını görmek için başımı kaldırıyorum.

Gözler daralıyor ve kahkahalar kesiliyor, onunla benim aramda bakışirlarken hepsine ters ters bakıyorum. Ryder'ın dudakları kaybolmadan önce küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Red bana sırtıyor. "Seni tekrar gülerken görmek güzel, evlat."

Ölmek istiyorum.

"Pekâlâ, ne istiyorsan söyle, sadece yemekten bahsetmiyorum." Başını sallıyor, bir sandalye kapıyor ve ters çevirerek üzerine oturuyor.

Ryder iç çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Görünüşe göre bir hedef haline geldik. Ne bulabileceğine bakabilir misin? Peşimizde bir profesyonel var, bir Alman ve görünüşe göre şimdi de bazı özensiz, ikinci sınıf tetikçiler var."

Red'in kaşları kalkıyor. "Çok meşguldün. Şimdi kimi kızdırdın?" Diesel sırtarak "Herkesi," diye cevap verir ve Red bir tane daha

gürleyen bir kahkaha.

"Pekala, ne bulabileceğime bakacağım. Sence bağlantılılar mı?" diye sorar.

Omuz silktim. "Olabilir, birileri Alman için çok para ödemiştir. İşi tamamlamayınca belki de sinirlenip yerel haydutlar tutmuşlardır."

Red başını sallar. "Pekala, şimdi ne yemek istersin, her zamankinden mi?"

Ryder, "Lütfen," diye cevap veriyor ve Red, Diesel'i bıçakla tehdit eden Roxy'ye bakıyor. İçimi çekerek bıçağı onun elinden alıyorum ve daha büyük olan bıçağımı ona uzatıyorum. "Onu bıçaklayacaksan en azından bunu kullan."

"Ne yemek istersin, tatlım?" Red soruyor ve ben de onu uyarmak için gözlerimi kısıyorum.

"Aklından bile geçirme, o bizim," diye çıkışıyorum, içimde kıskançlık kükrüyor. Red sırtıyor ve bunu bilerek yaptığını biliyorum, pislik herif.

"Ben duble pastırmalı çizburger, yanında peynirli patates kızartması, sarımsaklı ekmek ve kama alacağım." Ona sırtıyor.

Elini kalbinin üzerine koyarak geri sıçradı. "Senin olduğuna emin misin? Onu alamaz mıyım?"

Diesel'in yüzü kararıyor, lanet olsun. Tam kendini masanın üzerinden adamın üzerine atacakken uzanıyorum. Red gülerek ayağa kalkıyor. "Tamam, tamam, seninle uğraşmayı bırakıp siparişini getireceğim."

Diesel'i geri iterek başımı sallıyorum ve suyum yudumluyorum. Bu adam bir suikastçıya böyle saldırarak bir gün bizi öldürtecek. Lanet olsun, Diesel de kendi çapında bir suikastçı ama buradaki piçler bile ondan uzak duruyor çünkü o çok çılgın.

Roxy'nin D'nin göğsünü bir köpek gibi okşadığını görmek için bakıyorum. "Aferin oğlum, yemek boyunca kimseyi öldürmezsen pastamı paylaşırım."

"Ama ya öldürülmeleri gerekiyorsa?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "O zaman bırak Garrett yapsın," diye tatlı tatlı öneriyor.

D dramatik bir şekilde iç çeker ve yere yığılır. "Peki, Minik Kuş. Sadece çok nazikçe istediğin için."

Ryder ona öylece bakarken arkasına yaslanıp kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. Ona istediğini nasıl yaptırdı? Yıllardır deniyoruz ve bunu kanıtlayacak yara izlerim var. Yine de o kirpiklerin bir vuruşuyla lanet olası normal bir insan gibi davranıyor.

"Peki, bir sonraki hamlen ne olacak?" diye soruyor, suyundaki pipetle oynarken.

"Onları avlayacağız, ilk kimi bulabilirsek, ve onları D'ye vereceğiz."

Ryder sırtıyor, tam teşekküllü, kötü bir sırtış. "Eğer onları bulamazsak

Aileleri. Çocukları, eşleri. Saklandıkları yerden çıkana kadar hayatlarını mahvediyoruz, sonra da onları öldürüyoruz. Onlara ibret olsun, insanlara bir Engerek'in peşine düştüğünüzde neler olacağını hatırlatın."

Bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Bana bir telefon verirseniz birkaç arama yapabilirim. Bu tür insanlar Roxers'ta olağan kişilerdir, yani birileri bir şeyler duymuş olabilir."

Ryder merakla onu izliyor. "Peki neden bize yardım etmeye devam ediyorsun, aşkım?"

İç çekiyor. "Çünkü bu ölmekten daha iyi. Siz sikiklerden asla kurtulamayacağım, bu yüzden görünüşe göre yolculuk için birlikteyim ve hayatta olmayı gerçekten seviyorum. O yüzden bırakın yardım edeyim. Ben sadece güzel bir yüz değilim."

Bir süre onu izliyor, sözlerini düşünüyor ve sonra telefonunu uzatıyor. Gözlerim açılıyor. Telefonuna dokunmama bile izin vermiyor. Onun İncil'i gibi. Ama telefonu uzatıyor, o da bir numara tuşluyor ve parmaklarını masaya vurarak çalmasını bekliyor. Biri açmış olmalı, çünkü sırtıyor.

"Beni selamlamanın yolu bu mu?" diyor ve sonra telefonda bir mırıltı duyuyorum. "Evet, evet, ne kadar geç saate kadar sık yaladığın umurunda değil. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Ortalık sessizleşir ve o da homurdanır. "Evet, tabii. Tamam. Doğru, bugün Tiny'nin yakınlarında bazı serseriler çatışmaya girmiş. Kim olduklarını ve şimdi nerede olduklarını bulabilir misin?"

Ortam sessizleşiyor ve Roxy sırtmadan önce arka planda yazı yazıldığını duyabiliyorum. "Fiyatın bu mu? Sürtük, kardeşinle bir daha çıkmayacağımı biliyorsun. Geçen sefer beni bir geneleve götürmüştü."

Hepimiz bakarken o gülüyor ve bekliyor... Genelev mi? Kim bu kız?

"Evet, teşekkürler kızım. Görüşürüz." Telefonu kapattı ve kaşlarını kaldırarak bize baktı. "Onlar çete üyesi, güney tarafındaki Ölüm Yiyenler'i yönetiyorlar. Küçük ama korkutucu piçler. Eğer peşinizden geliyorsa, kesinlikle kiralanmışlardır, sadece para için çalışırlar. Onları suyun yanındaki terk edilmiş gazete fabrikasında bulabilirsiniz. Başlarında köpekler olacaktır ve yaklaşık kırk kişiler."

Telefonu masanın diğer tarafına kaydırıyor ve suyunu gelişigüzel yudumluyor.

"Ve biriniz kardeşiyle randevuya çıkmak zorunda. Muhtemelen bir geneleve."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ROXY

Diesel o kadar çok gülüyor ki gözlerini peçeteyle silmek zorunda kalıyor. "Garrett'ı aday gösteriyorum." Sırıttıyor. "Siktir git," diye hırlıyor koca adam.

Ryder hepsini görmezden geliyor, her zamanki gibi telefonuna odaklanıyor. Onu izlemekten kendimi alamıyorum, çok zarif, çok zarif... çok soğuk. Kar gibi. Ama kar güzeldir ve eridiğinde... altında saklı olan her şeyi ortaya çıkarır.

"İşemem lazım," diyor Diesel, kabinden kayarak çıkmadan önce ve çok geçmeden Kenzo yanındaki yerine kayıyor.

"Seni öldürecek," diye omuz silkerek onu uyarıyorum, arkama yaslanıp Kenzo'nun karanlık gözleriyle buluşuyorum. Saçlarını geriye atıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve amıma karşı ne kadar iyi hissettirdiklerini hatırlayarak içimde bir sıcaklık parlıyor.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi gözleri büyüyor. "Uslu dur, sevgilim."

"Öyleyim," diyorum, gözlerim tekrar dudaklarına kayarken bile. Olanlar hakkında konuşmadık ama açıkçası konuşmamız gerektiğini de sanmıyorum. İkimizin de dışarı çıkarmamız gereken saldırganlıkları vardı. Hâlâ onlardan nefret ediyorum... ama bu ihtiyaçla, onlara sahip olma ihtiyacıyla savaşmaktan yoruldum. O gücü hissetmek için.

Kendime daha önce de söylediğimi biliyorum, ama asla özgür olamayacağım, öyleyse neden yolda biraz eğlenmeyeyim? Seni kendi dünyalarına çekmenin bir yolunu bulurlar.

ve sizi onunla birlikte tüketiyor ve ben kendimi tam ortasında buluyorum... ve bunu seviyorum.

Kenzo daha yakına eğiliyor, parmağı çeneme gidiyor, eğilirken neredeyse dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Kendini muhtaç mı hissediyorsun, sevgilim? Korkarım burada kavga edemeyiz..." Uzaklaşıp başımı çevirmeden önce dudaklarımı yalıyor. Ona izin veriyorum ve gözlerim Ryder'ın soğuk gözleriyle çarpışıyor. Bizi dikkatle izliyor, yüzü bomboş, ama o buzun altında bir şey görüyorum.

Bir kıvılcım.

Saklamaya çalıştığı bir şey. Kenzo umursamıyor, dudaklarını boynumda gezdiriyor ve nabzımın atışını izliyor. Hafifçe uzaklaşmaya çalışırken dudaklarım bir nefesle ayrılıyor, ama Garrett'a çarpıyorum, bu yüzden geri kayıyorum ve Kenzo daha da yakınlaşıyor. Oda sohbet, kahkaha ve tabaklarda çatal şingirtileriyle dolu, ama o benimle dalga geçerken tek duyabildiğim kendi kalbim.

Göt herif.

Eli masanın altından kalçama iniyor ve bacağım boyunca yukarı doğru okşuyor, boynumu ısırırken gittikçe yükseliyor. Gözlerim hâlâ Ryder'da, zonklayan amımı görmezden gelmeye çalışarak tekrar yer değiştiriyorum. Boynumu yalıyor, kulağımı kemirmeye başlıyor ve kalçalarımı ayırıp elini ıslak külotuma bastırıyor, elbise ona tam erişim sağlıyor.

"Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, sesi aç. "Bahse girerim parmaklarımı o daracık amına sokarsam benim için boşalırsın, değil mi?"

"Buna cesaret edemezsin," diye çıkışıyorum, sert davranmaya çalışıyorum ama kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz ne yaptığımı fark ediyorum.

Kumar ve bahislerle büyüyen bir adama meydan okudu. Hay sikeyim.

Ryder'ın dudakları ne olacağını biliyormuş gibi hafifçe yukarı kalkıyor. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, telefonu masanın üzerinde unutulmuş bir halde bana bakıyor. Göğsümün inip kalkmasını, dudaklarımdan aralanmasını, yanaklarımı boyayan ve boynumdan aşağı süzülen allığı fark ettiğine şüphe yok. Kollarını sandalyesine dolamış, bacaklarını ayırmış, sanki lanet olası bir tiyatro izliyormuş gibi oturmuş bekliyor.

Ben de rol yapıyorum.

Kenzo bir an için geri çekiliyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Geri adım atacak bir tipe benzemiyordu, ama sonra oradaydı, ışıkların altında parlayan bir bıçağın parıltısı, külot giymiş amıma bastırmadan önce. Donup kalıyorum, zorlukla nefes alıyorum ve o kulağımın dibinde gülüyor.

"Yoluma çıkıyorlar," diye homurdanıyor, sonra da onları kesip atıyor. Islak merkezime serin hava üflerken yüksek sesle nefes alıyorum.

Elini tekrar kalçamda gezdirmeden önce bıçağı ve iç çamaşırımı cebine sokmasını izliyorum. Elimde değil, bacaklarımı onun için daha da ayırıyorum ve Garrett'in masanın altındaki kocaman kalçasına çarpıyorum. Bakışlarım onunkilere kayıyor ve bana baktığını görüyorum. Her zamanki gibi kızgın ama aynı zamanda derin bir açlık da görüyorum.

Uzaklaşmak istiyorum, uzaklaşmalıyım. Benden, kadınlardan ya da dokunulmaktan hoşlanmıyor. Ama o uzaklaşmıyor, ben de uzaklaşmıyorum. Kardeşinin eli nihayet sıcaklığımı örttüğünde bacağım onunkine baskı yapıyor.

O sırada Diesel masaya geliyor ve Kenzo'nun koltuğuna oturuyor. "Göt herif," diye mırıldanıyor ve sonra bana bakıyor, halimi anlayınca gözleri parlıyor. "Oh, ne oynuyoruz Minik Kuş?"

"Evet, Minik Kuş, söyle ona," diye dalga geçiyor Kenzo kulağımın dibinde, yarığımı aşağı yukarı, yukarı aşağı okşayıp beni kızdırırken.

Suyuma uzanıp bir yudum aldığımda, kendimi Kenzo'nun dokunuşuna itmekten alıkoymaya çalışarak "Ben-erm, hiçbir şey," diye kekeliyorum. Henüz bir yudum almıştım ki dudaklarımı ayırıp klitorisime dokundu. Suda boğuluyorum, bardağı masaya çarpıyorum ve ben suyu sıçratıp ağlayan gözlerimi silerken kulağıma gülüyor. Bu orospu çocuğu-

Başparmağıyla daireler çizip aşağı doğru bastırarak beni ovmadan önce tekrar yaptığımda dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Gözlerim Diesel'in sırttan bakışları ile Ryder'in soğuk bakışları arasında gidip gelirken kulağımı yalıyor. Hepsi beni izliyor. Kenzo beni mükemmel bir şekilde oynarken ilgi odağı benim.

Arkadaşı her an geri gelebilir, herhangi biri kafasını kaldırıp bizi fark edebilir. Bu düşünce beni daha da ıslatıyor ve parmağını içime sokmak için kremimi kullanıyor. İnleyerek, kabinde arkama yaslanıp kendimi ona daha fazla açarak daha derine batmasına izin verirken daha yüksek sesle konuşmamak için dudağımı ısırıyorum.

Onları yenemiyorsanız, onlara katılın.

Başımı kabine yaslayıp sadece onu hissederken gözlerim kapanıyor. Parmağını içimde kıvırıyor, beni okşuyor, başparmağı hala çok yakın olana kadar klitorisimde çıldırtıcı daireler çiziyor. Gözleri bedenimde ve Kenzo'nun bana karşı bastırılmış hissi çok fazla.

"Gözlerini aç sevgilim, bak onlara ne yapıyorsun," diye mırıldanıyor kulağıma ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Önce Diesel'e bakıyorum, sikini çıkarmış olan çılgın piç kurusuna. Halkın içinde olmayı umursamadan uzun aletinin etrafında dönmesini izlerken inliyorum. Pantolonu çözülmüş, Kenzo beni parmaklarken gözleri üzerimde.

Onu görünce ağzım sulandı. Kalın, çok kalın ve sikinin her yerinde siyah mürekkep var. Aletine dövme yaptırmış. Bu beni şaşırtmadı bile, ucundaki piercing de öyle, muhtemelen bundan zevk alıyordu. Ama içimde nasıl bir his olduğunu merak etmeden edemiyorum, o piercing duvarlarım boyunca sürükleniyor...

Kenzo bir parmak daha ekliyor, elinin itişini karşılamak için kalçalarımı utanmadan eğerken yüksek sesle inlememe neden oluyor. "Kardeşime bak, gözlerini görüyor musun? Yanıyorlar, senin için eriyorlar. Bununla savaşmaya çalışıyor, seni ya da sana olan tepkisini kontrol edememekten nefret ediyor ama bak."

Teklifini takip ediyorum ve Ryder'a bakıyorum. Önce gözleriyle karşılaşıyorum ve Kenzo'nun neden bahsettiğini anlıyorum; gözleri eriyor. Yüzü gerginleşirken orada buzla savaşan bir ateş var. Gözlerimi vücudunda gezdirirken, göğsünün hafifçe kabardığını, ellerinin kalçalarında yumruk haline geldiğini ve pantolonunun... sert sikinin üzerinde gerildiğini fark ediyorum.

O beni istiyor.

Bu beni şok ediyor ve Kenzo parmaklarını hızlandırıp beni gerçekten sikerken yüksek sesle inliyorum. Kendimi kaybediyorum, izleniyor olmanın ve tüm bu güçlü adamların ortasında olmanın ve onları zayıflatmanın verdiği zevkle içimde akıyor. Macun.

Kalçalarımı kaldırarak utanmadan parmaklarına biniyorum, kulağıma müstehcen sözler fısıldarken serbest kalmanın peşine düşüyorum. Kulak mememi ısıtıyor. "Bahse girerim Garrett'ın bacaklarının arasına uzanırsan onu da sertleşmiş bulacaksın."

Yutkunarak, bana bakmamak için elinden geleni yapan iri adama bakıyorum. Yüzü kaşlarını çatmış, vücudu gergin ve sanki artık bana dokunmaya dayanamıyormuş gibi uzaklara eğilmiş. Elleri... yumruk olmuş, dövmelemleri yaralı teninde uzanıyor ama hafifçe titriyorlar.

Bakışlarım geniş göğsünden aşağıya, masanın hemen altında görebildiğim kucağına kayıyor. Kenzo haklı. Sertleşmiş.

Sikeyim.

Kenzo kulağıma kıkırdıyor. "Ben de öyle, altımda nasıl kıvrandığını, amının sikimin etrafında ne kadar sıkı olduğunu, beni sağdığını hatırlıyorum. Altımda ne kadar güzel görünüyordun. Eminim D de hatırlıyordur. Ryder... Ryder hayal ediyor, orada olmayı diliyor. Benim

yerimde olmayı diliyor.

Islak küçük amcığın şu anda parmaklarının etrafına sarılmış. Benim dokunuşumdan ve onların gözlerinden boşalmaya ne kadar yakın olduğunu hissediyorsun."

İnlemeler dudaklarımdan kontrolsüzce çıkıyor, kirli sözleri beni kıyafetlerimi yırtıp ona lanet bir hayvan gibi binmek isteyene kadar ateşlendiriyor. Tam burada, hemen şimdi sikine binmek. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi kulağıma inliyor, klitorisimi ovarken parmakları beni geriyor.

"Boşaldığını görmelerini, inlediğini duymalarını istiyorum. Buradaki herkesin senin kime ait olduğunu, sana başka hiç kimsenin veremeyeceği zevki kimin verdiğini bilmesini istiyorum," diye homurdanıyor Kenzo.

Nefes nefese başımı sallıyorum, karşı koymaya çalışıyorum ama artık çok geç. Orgazmım içimde dalgalanıyor. Bu sırada gözlerim Ryder'inkilerle çarpışıyor ve bir anlığına, göz kapaklarım kapanmadan önce bakışlarındaki cehennemi görüyorum, boşalırken dudaklarımdan alçak bir çığlık çıkıyor.

Beni sikerken havai fişekler patlıyor, parmakları dar kanalımda mücadele ediyor, başparmağı aşırı hassas klitorisimi ovuyor, ben çekmeye çalışırken dudaklarımdan bir inilti çıkıyor, ama zayıf ve bitkinim.

Geriye doğru yığılıyorum, nefes nefese kalıyorum, gözlerim Ryder'inkilerle tekrar buluşmak için açılıyor, ama göz kırpmıyor ve buz geri geliyor, sanki gördüğümü sandığım şeyi hiç görmemişim gibi. Kalbim göğsümde çarparak ona bakarken Diesel'in yumuşamış sikini elindeki peçeteye sıkıştırdığını görüyorum... boşaldı mı? Tanrım.

Kenzo kulağıma kıkırdıyor ve ben onu itiyorum. Arkasına yaslandı, parmakları ıslanan amımdan duyulabilir bir gıcırtyla kurtuldu. Kalçalarımı birbirine kenetleyerek, üzerlerini kaplayan ıslaklıktan utanıyorum.

Nefes nefese kalıyorum ve Kenzo'nun beni siktiği elini çekip parmaklarının arasından tüm serbest bıraktıklarını göstermesini izlerken vücudum hala artçı şoklardan titriyor. Parmaklarını kibirli ağzına götürüp yalayarak temizlerken gözleri benimkilerle buluşuyor.

Sikeyim.

Daha fazla dayanamıyorum, kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Kendimi ham ve savunmasız hissediyorum ve hepsi hala beni izliyor.

"Gidip temizlenebilir miyim?"

Mırıldanıyorum. "Hayır," diye tersliyor Ryder.

"Bunun bugünün sadece ilki olduğunu bilerek, kendi serbest bırakılmanızda oturacaksınız." Kenzo sırtıyor.

Lanet olası pislikler.

Tam o sırada yemeğimiz geldi ve Red'in ve diğer sunucunun gözleriyle karşılaşamadım, sanki az önce ne olduğunu biliyormuş gibi. Kahretsin, ben gelene kadar bekledi mi?

getirmeyi bitirdin mi? Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Ne kadar utanç verici. Benim için bile.

Ama sonra kendimi toparladım. Hayır, siktir et. Utanmayı reddediyorum. Burası benim bedenim, burada hepsinin sikine binmek istesem binerdim. Yutkunarak başımı kaldırıyorum ve sunucunun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yanakları pembeleşiyor ve ben göz göze gelir gelmez elindeki masaya bırakıyor, kaçmadan önce yemekleri hızla dağıtıyor. Red kıkırdıyor ve onu takip ediyor.

"Ve bizim korkutucu olduğumuzu söylüyorlar, bir de sizi görmelisiniz. Bu harika bir şey." Diesel hamburgerini kapıp kocaman bir ısırık almadan önce sırtıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, geçirdiğim günden sonra açlıktan ölüyorum. Kibarca yemeye zahmet etmiyorum. Siktir et onları. Klas bir kuş istiyorlarsa, bir tane kaçırmaları gerekirdi. Kendim gibi yiyorum, yemeğimi ancak bir sonraki öğününü asla bulamayacağından korkan bir çocuğun yiyebileceği şekilde mideye indiriyorum.

Yiyebildiğim kadar yedikten sonra arkama yaslanıyorum, bitiremediğim sarımsaklı ekmek için içimi suçluluk duygusu kaplıyor. Açlıktan ölürken öğrendiğim bir şey daha, her şeyi yiyin, çünkü bir daha ne zaman yiyeceğinizi asla bilemezsiniz. Ama yapamıyorum, çok doluyum. Kendime bunun önemli olmadığını, artık açlıktan ölmediğimi söylemeye çalışıyorum ama bu kırılması zor bir alışkanlık.

Ryder masanın üzerine eğiliyor ve çenemi hafifçe yukarı kaldırıyor, gözleri sanki iç savaşımı görebiliyormuş gibi benimkiler arasında gidip geliyor. Aptalca ama panik beni pençeliyor. Hepsini yiyemediğim için kızacak mı?

Bir an için yumuşuyor. "Nefes al," diye mırıldanıyor, sonra uzanıp tabağımdaki son yemek parçasını alıyor ve elleriyle yiyor, ki bu onun için alışılmadık bir şey. İşi bittiğinde bakışlarımla buluşup ağzını siliyor ve anlıyorum.

Benim için yaptı.

Arkama yaslandım, gün boyunca sarsılmanın ötesindeydim. Dürüst olmak gerekirse, başa çıkılamayacak kadar çok duygu vardı. Onlar yemeklerini bitirirken ben sessizce oturuyorum. Garrett'a baktığımda tabağına dokunulmadan önünde durduğunu fark ediyorum.

Daha yakına eğildim. "Aç değil misin?" diye soruyorum.

"Yemek için değil," diye homurdanıyor ve bana bakıyor, gözleri karanlık ve dudakları şehvetle gergin. Nefesim kesiliyor, bakışları altında titriyorum. Benden nefret ettiğini sanıyordum. O sırada Ryder'ın telefonu çalıyor, beni o andan koparıyor ve o gözlerden kaçmak için başka tarafa

bakıyorum. Kahretsin, bana ne yapıyorlar? O anın içine giremiyorum.
Ryder'ın konuşmasını izliyor ama hemen ardından bir garsona
işaret ediyor. "Benim için Red'i getir," diyor.

İki dakika geçmeden masamıza geldi. "Gitmemiz gerek, yemek için teşekkürler, size borcumuz ne?"

"Siktir et, senin lanet paranı kabul etmediğimi biliyorsun, ama senin için bazı bilgilerim var." Sonra Ryder'ın bakışlarıyla buluşmak için daha yakına eğilir. "Adamlar yerel haydutlar, başa çıkması kolay, ama başınıza ödül kondu dostlarım."

Garrett'a bakıyor. "İnsanlar senin için gelmeye başlayacak, bu çok para."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Ryder. "Normalden pek farklı değil o zaman."

"Anlamıyorsunuz. Sen öldükten sonra şehrin yeni ellere geçeceğini söylüyorlar. Daha iyi ellere. Viper'ları yok etmeyi ve yönetimi ele geçirmeyi planlıyorlar, her şey sokaklarda."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kim Viper'ları karşısına alacak kadar aptal olabilir ki? Onlar her şeye, herkese sahipler. Çok güçlüler ve çok korkutucular. Ama Ryder şaşırmış görünmüyor, yine de gözleri hafifçe geriliyor ve başını sallıyor.

"Dikkatli olun," diye ekliyor Red. "Arkadan çıkın." Sonra da gitti. "Endişelenmiyor musun?" O gider gitmez soruyorum.

Ryder sırtıyor ama bu hoş bir sırtıma değil ve omurgamdan aşağıya ateş kıvılcımları gönderiyor. "Endişeli misin? Hayır. Her zaman bizi öldürmeye, sahip olduklarımızı almaya çalışan insanlar vardır. En tepede, en güçlü olduğunuzda, hepsi düşmenizi ister. Biz asla düşmeyeceğiz. Onlara bunu tekrar göstermenin, bu şehrin kime ait olduğunu hatırlatacak küçük bir ders vermenin zamanı geldi." Omuz silkip ayağa kalkıyor, ceketinin düğmelerini ilikliyor ve Red'in sözlerini duymazdan gelerek masaya para atıyor. "Hadi geri dönelim, halletmemiz gereken bazı işler var."

Diesel buna kıkırdar. "Evet, oyun zamanı!"

Siktir, bu hiç hoşuma gitmedi. Ama hepsi bu ihtimalden heyecan duyuyor, ellerini kana bulamaktan mutlu görünüyorlar. Bazen onların katil, cani ve yılan olduklarını unutuyorum.

Bazen umursamıyorum.

Garrett kabinden kayıyor ve ben onun koltuğuna geçiyorum. Elini hızlı ve keskin bir şekilde uzattı, irkildim. Donup kalıyor ve elini bana daha yavaş uzatıyor. Yüzüne doğru takip ediyorum ve gözlerindeki anlayışı görüyorum.

O biliyor.

Kabul ederek beni ayağa kaldırmasına izin verdim, o da hemen bıraktı ama bu ondan beklemediğim bir incelikti.

Restorandan çıkarken gözlerim birbirine yakın duran bir kadın ve bir adama takılıyor. Kadının siyah saçları sıkıca arkaya toplanmış ve gülümsüyor - çok güzel. Adam sarışın ve ona doğru eğilmiş, kulağına bir şeyler fısıldıyor ve dudaklarındaki sırıtışa bakılırsa müstehcen bir şey olduğunu söyleyebilirim. Beni bakarken yakalıyor ve ayağa kalkarken bana başını sallıyor.

"Nereye gidiyorsun, velet?" diye sesleniyor adam ve kız ona bakıyor.

"Banyo, katılmak ister misin?"

Kendi kendime sırtarak arkamı dönüyorum. Bu dünyadaki herkes biraz deli, peki ben ne oluyorum?

EVE DÖNERKEN HIÇBİR SORUN YAŞAMADIK, AMA GARRETT SÜREKLİ takip edilmiyorduk. Yüksek binaya geri döndüğümüzde, yeraltı girişinde bekleyen muhafızlar vardı. Park ederken arkamızda nöbet tutmadan önce aracımızda patlayıcı olup olmadığını iki kez kontrol ettiler.

Asansörün girişinde iki yeni koruma bile var. Yine de biz çatı katına çıkarken orada kalıyorlar. Etrafımı saran Viper'ların vücutlarındaki gerginliği ve öfkeyi hissedebiliyorum, bu yüzden ilk kez sessiz kalıyorum. Dairenin kapısını açar açmaz tüm yeni muhafızları fark ediyorum. İçeride en az beş kişi var. Kahretsin, ne olmasını bekliyorlar? Hepsi iri yarı, iri yarı ve korkutucu. Gözleri keskin ve vücutları gergin.

-Belli ki profesyoneller.

"Pencerelerden ve dairenin içinden uzak dur. Daha sonra döneceğiz," diyor Ryder ceketini çıkarıp üst kata çıkarken. Elini tarayıp kilitli odaya girmesini aşağıdan izliyorum. Arkasından kapanmadan önce aşağıdan sıra silahlar görüyorum.

Diğerleri de aynı derecede ciddidir ve vücutlarına silahlarını kuşanmışlardır. Kendi kendine gülen Diesel hariç hepsi. Gövdesi silahlar ve bıçaklarla kaplı, yürüyen bir cephanelik gibi görünüyor. Gerçekten hepsini öldürmeye mi çalışacaklar?

Dörde karşı yirmi mi?

Ölmek mi istiyorlar?

Ryder göğsünde ve kalçasında kılıflarla aşağı iniyor. Artık daha çok Kenzo'ya benziyor, yüzü soğuk ve ölümcül. Vücudu bir

Silah. Bana yaklaşıyor ve diğerlerinin kapıda beklediğini fark ediyorum. "Uslu dur, aşkım."

"Ne zaman yaptım ki?" Sırıtiyorum. Arkasını dönüyor ama kolunu yakalıyorum. "Bu adamlardan hiçbirini almıyor musun?"

Ryder omzunun üzerinden bana bakıyor, dudakları sırıtıyor. "Hayır, ama endişelenme tatlım, bunu halledebiliriz. Bir Viper'ın hayatında başka bir gün daha."

"Yirmiden fazla var!" Şak diye söyledim.

Gülüyor, gerçekten gülüyor ve dürüst olmak gerekirse, bu korkunç bir ses. "Güzel, bize daha iyi bir dövüş verebilirler. Yine kaybedecekler ama daha eğlenceli olacak." Dönüp elimi tutuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Çok fazla sorun çıkarma ve hiçbirini öldürmemeye çalış."

"Söz vermiyorum," diye gülerek karşılık veriyorum ve sonra uzaklaşıyor.

Muhafızlara bakar. "Buradan ayrılmayacak ve siz de ona dokunmayacaksınız," diye emrediyor ön kapıyı açmadan önce. Hepsi bana dönüp bakıyor ve ben kendimi çok kaybolmuş, etrafımda onlar yokken birdenbire yalnız hissediyorum. Onların varlığına alışmıştım ve şimdi gidiyorlar, belki de ölüme gidiyorlar.

Diesel bana el sallıyor. "Yakında görüşürüz Minik Kuş, sana bir hediye getireceğim."

Sonra onlar gitti ve ben yalnız kaldım.

Etrafıma baktığımda, beni izleyen tüm muhafızları görüyorum. Emir almışlar ama onlar buradayken ben de burada öylece oturup parmaklarımı oynatamam. Bir şeyler yapmalıyım, herhangi bir şey... Onlar için endişelenmiyorum, değil mi?

Hayır, siktir et, onlar ölürse ben de ölürüm. Umurumda olmasının tek sebebi bu.

"Peki o zaman çocuklar, onlar yokken biz ne yapacağız?" diye sordum.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

DİZEL

O Depoya giderken gömleğimi çıkardım. Üstüme kan bulaşmasını istemediğim güzel bir gömlek. Ayrıca, kanın göğsüme sıçramasına bayılıyorum. Geri döndüğümde, onu etkilemek için kanla kaplı olacağımı hayal ediyorum.

benim küçük kuşum.

Ryder bir şey olmadan önce her zamanki gibi sessizdir. Garrett öfkeli, hazırlanırken boynu çatlıyor ve parmakları pathıyor. Kenzo da sessiz, silahlarını iki ve üç kez kontrol ediyor. İhtimalleri biliyoruz ve bir kez olsun birinin şansı olabilir... daha doğrusu olduğunu düşünebilirler.

Bu serserilerden daha uzun süredir birlikte savaşıyoruz, birlikte nasıl çalışacağımızı çok iyi biliyoruz. Durdurulamayız ve güneş doğmadan kan fişkiracak. Onların kanı.

Bıçaklarımdan ve silahlarımdan hakaretleri için.

Onlara herkesin bizden neden korktuğunu hatırlatacağız. Belki de son zamanlarda yumuşadık, bu yüzden iyi bir katliam bunun icabına bakmalı. Bir blok ötede duruyoruz ve arabayı kilitleyerek iniyoruz. Ryder ceketini çıkarmış, ciddi. Bir silahı avuçladı ve bana baktı. "Çatı." Sonra Kenzo'ya baktı. "Arka kapı." Sonra Garrett'a "İkinci kat." dedi.

Buraya gelirken planlara göz attığını ve en iyi planı tasarladığını biliyorum, her zaman öyle yapar. "Peki ya sen?" Sırıtiyorum, tam olarak ne yapmayı planladığını biliyorum, çılgın piç.

O da sırtıyor, kana susamış bir şekilde. "Ön kapıdan gireceğim."

Ryder takım elbiselerin arkasına saklanıyor olabilir ama o da en az bizim kadar hayvan ve şimdi oynamak için kendini serbest bırakıyor, Tanrı onlara yardım etsin. Kötü olduğumu düşünüyorlardı ama henüz bir şey görmediler. Ayrıldık, başka söze gerek yok. Garrett'la birlikte ara sokaktan aşağı kayıyoruz, ikimiz de aynı yöne gidiyoruz. Binanın etrafında dönüyoruz, su arkamızda. Devriyeleri var ama özensizler.

Sigaraları yerlerini aydınlatıyor, bedenleri yorgun ve gözleri yeterince keskin değil. Çitin üzerinden kayarak yanlarından geçiyoruz. Köpekler havlıyor, varlığımızın farkındalar ama devriyeler kontrol bile etmiyor. Aptallar. Garrett'a başımı salladım, o da ellerini birbirine bastırdı. Koşarak zıplayıp beni yukarı çekmesine izin veriyorum. Metal merdivenlere tutunuyorum, sonra deponun duvarlarına bakmadan önce kendimi yukarı ve aşağı sürüklüyorum. Çatıda tutunacak bir şey yok ama tuğlalarda çatlaklar var.

Sırtarak, çatlakları kullanarak tırmanmaya başlıyorum. Ayaklarımı ve parmaklarımı onlara çarpıyorum, derimin parçalandığını ve kanın kayganlaştığını hissediyorum ama acı sadece odaklanmamı artırıyor. Şu anda yukarı bakan biri olsa beni görürdü ama görmüyorlar ve ben de kenardan sallanıp sessiz çizmelerimin üzerine iniyorum.

Kiremitli çatıda sürünerek, yarı yolda bir açılır tavan buluyorum ve işaret bekliyorum. Diğerleri şimdi yerlerini alacaklar. Depo üç kattan oluşuyor. En alt kat paletler ve kasalarla kaplı, ortada ise birkaç yatak ve bir masa var. Bira şişeleri etrafa yayılmış ve teneke kutuların içinde iki açık ateş yanıyor. İkinci katta ofis gibi görünen yerler var, pencereler kirli ve karanlık ama içeriden ışık geliyor. Üçüncü kat, hemen altımda, daha çok tüm mekânı çevreleyen ve birkaç adamın devriye gezdiği bir yürüyüş yolu.

Tüm eski makineler bir noktada taşınmış olmalı. Ne yazık, bununla birini öldürmeyi umuyordum.

Garrett'ın bir pencereden içeri süzülüp ikinci katın korkuluklarına çömeldiğini görüyorum, ne aradığınızı bilmiyorsanız gölgesi diğerlerinin arasına karışıyor. Tavan penceresini açıp üzerinde durarak hazırlanıyorum.

Bu eğlenceli olacak.

Arka ve ön kapılar aynı anda açılıyor, silahlar ateşleniyor ve ben yere düşüyorum. Çatışma sesine doğru koşan ürkmüş bir adamın üzerine düşüyorum. Kolumu boğazına dolayarak yüzünü yalıyorum. "Boo," diye fısıldıyorum, boynunu kırmadan ve onu çıkıntıdan aşağı atmadan önce.

Garrett'ın bıçaklı iki adamla dövüştüğünü gördüm. Onları da yere atmadan önce kesip biçiyor ve bağırsaklarını deşiyor. Gülerek çakmağımı avuçluyorum ve tam köşeyi dönen bir adamla birlikte bir sigara yakıyorum. Beni gördüğünde donup kalıyor. Çakmağı kapattıktan sonra ona sırtıyırım ve biraz duman üflüyorum. "Koş, küçük çocuk, koş." Gülüyorum.

Bağırarak üzerime gelmeden önce tereddüt ediyor. Çaresizce savurduğu bıçak darbelerini savuşturup tekme atıyorum. Korkuluklara çarparak geri çekiliyor, neredeyse devriliyor ve bir bağırıyla ileri atılarak beni bekleyen bıçağıma doğru hamle yapıyor.

Islık çalarak çekiyorum ve kanlı ucunu yüzüne vuruyorum. "Kaçmalıydım." Onu tekmelemeden önce sırtıyırım, çığlığı aşağıdaki silah sesleri tarafından bastırılıyor. Diğer tarafa bakarak Ryder'ın ateş eden ceset yığınlarının arasından korkmadan ve etkilenmeden geçişini izliyorum. Daha bir el bile ateş edemeden geldiklerini görüyor ve onları öldürüyor. Sakin ve kıpırtısız, silahı hassas bir şekilde ateş ediyor. Lanet olası bir katil.

Kenzo diğer uçta gülüyor, kasaların arkasına geçip insanların üzerine atlıyor ve yüzlerine ateş ediyor. Garrett'ın aşağıdaki ofislere doğru kaydığını görüyorum. Burada daha fazla insan yok, bu yüzden parmaklıklara tutunup kendimi aşağı atıyorum. İkinci kata indiğimde, Garrett'la birlikte temizlemek için başka bir ofis kapısını tekmeleyerek açıyorum.

Bir silah ateşlendi ve ben eğildim. Kötü, umutsuz bir atıştı. Kapı çerçevesinin tahtasına çarpıp patlıyor, ben hırlarken kıymıklar beni kesiyor. Sigaramı adama fırlatarak, tetiği tekrar çekmeden bir telaşla üzerine atıyorum. Altımda debeleniyor ama ben daha güçlüyüm. Elindeki silahı çevirip çenesine dayıyorum ve parmağına bastırarak beynini her yere saçıyorum. Kulaklarım çınlıyor ama kalkıp gidiyorum, bir sonrakine geçmeden önce kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Garrett tam kapıdan içeri giriyordu, ben de arkasıdaydım ve donup kaldık. Yatağın üzerine sinmiş çıplak bir kadın vardı. Ağlarken ellerini dizlerine dolamıştı. "Nerede?" Garret soruyor, havayı seks kokusu dolduruyor.

Köşedeki kapıyı işaret ediyor ve birbirimize sırtıyoruz. Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Şimdi gitsen iyi olur sevgilim, arkadaşların için işler çığırından çıkmak üzere."

Başını sallıyor ve kıyafetlerini umursamadan ayağa fırlayıp kapıya doğru koşuyor. Başımı sallayarak gösterdiği kapıya yaslanıyorum ve sakince kapıyı çalıyorum. "Dışarı çık, dışarı çık küçük çocuk ve bizimle oyna," diye sesleniyorum.

Bir küfür duyuyorum ve kabukların kırıldığını görüyorum. Gözlerimi devirerek Garrett'a el sallıyorum. Bacağını geri çekiyor ve kapıyı tekmeleyerek açıyor. Kapı içeriye doğru patlıyor ve sonra odaya girip çıplak adamı yakalıyor ve onu fayans kaplı banyo duvarına çarpıyor. Yumruğunu adamın yüzüne bir, iki kez daha indiriyor, sonra adamı kanlar içinde yere bırakıyor ve bana bakıyor. "O senin, iyi eğlenceler, yardıma ihtiyaçları var mı diye bakmaya gidiyorum."

"Seninle orada buluşuruz," diye sırtıyorum ve sürünerek uzaklaşmaya çalışan adamın yoluna çıkıyorum, "bununla eğlenmeye başladıktan sonra." Çömelerek başını saçlarından tutup yukarı çekiyorum. "Merhaba dostum, benimle oynamak ister misin?"

Garrett giderken gülüyor, zavallı piçin çok geçmeden öleceğini biliyor.

Gözü çoktan kapanmış, dudağı yarılmış, teni solgun ve nemli. "Siktir git," diye bağıyor ve yüzüme kan tükürüyor. Dudaklarım gülümserken kanın umursamadan üzerime damlamasına izin veriyorum.

"Hayır teşekkürler, evde bunun için küçük bir kuşum var," diye cevap veriyorum.

Tekrar tükürmeye kalktı, ben de çenesinden tutup ağzını zorla açtım. Dilini kavrayıp bıçağımla kesiyorum. Kopan kasını yere düşürüp acı içinde yuvarlanmasını izlerken çığlık atıyor, kan püskürüyor.

Bir an baygınlık geçiriyor, ben de yan taraftaki fincanı alıp musluğu açıyorum ve soğuk suyu yüzüne fırlatmadan önce dolduruyorum. Çırpınarak uyanıyor ve beni görünce inleme sesi çıkarıp bacaklarımın arasına girmeye çalışıyor. Kemiklerinin çatırdadığını duyana kadar ellerinden birinin üzerinde tepinerek eğildim. "Benim için gelmemeliydin."

İnliyor ve gözlerimin içine bakıp ölümünü gördüğünde yüzünden kocaman yaşlar süzülüyor. Acele etmeden onu ters çeviriyorum ve çakmağımı çakmadan önce yanına çömeliyorum. Derisine bastırıp yakıyorum ve kafasını tutup gözlerini yakıyorum.

Şimdi, komik bir gerçek, gözler sadece erimez, patlar.

Ben bıraktığımda yüzüne dökülüyorlar ve başını bir mendeneye sıkıştırıyor, boğazından bir feryat geliyor. Islık çalarak çakmağımı bir kenara bırakıyorum ve bacaklarından tutarak onu odadan dışarı sürüklüyorum. Giderken aklıma bir fikir geliyor ve yatak takımının bir kısmını omzumun üzerinden atıyorum.

Onu ayağa kaldırıyorum, bıçağımlı almadan önce her iki bileğine de yatak parçalarını sarıyorum -tiyatroya gerek yok, ne de olsa beni göremiyor. Eğiliyorum ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Bu acıtacak."

Karnını yarıyorum ve içindekilerin dışarı çıkmasına izin verdikten sonra onu korkulukların üzerinden tekmeliyorum.

Yatak takımını kullanarak onu kollarından bağladım, böylece parmaklıkların üzerinden sarkacak. Buraya araştırmaya gelenler bunu görecektir ve haber yayılacak. Biz olduğumuzu bilecekler ve korkacaklar. Bağırsakları midesinden yuvarlanıp aşağıya düşüyor, kanı da akıyor.

Tekrar ısıklık çalarak yan taraftaki merdivenlerden aşağı iniyorum ve durup yaptığım işi hayranlıkla izliyorum. Bu kadar acelem olmasına rağmen hiç fena değil. Son üç basamaktan aşağı atlayarak, yerde yatan cesetlerin üzerinden geçiyorum, silahları yanlarında işe yaramıyor. Hiç şansları yoktu.

Odanın ortasına geldiğimde Ryder bir sandalyede oturuyordu. Gömleği kan içinde ve silahları yanındaki masanın üzerinde, arkasına yaslanmış, bir şişeyi kokladıktan sonra fırlatıp atıyor. Garrett bir sandığa yaslanmış, kanlı parmak eklemlerini temizliyor.

"Onu yakaladım," diye sesleniyor Kenzo, kot pantolon ve lekeli bir üst giymiş bir adamı sürükleyerek getirmeden önce. "Aptal herif kim olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Görünüşe göre liderleri o." Onu, kollarını bacaklarının arasına alarak eğilen Ryder'ın ayaklarının dibine fırlatıyor.

"Bu doğru mu? Kim olduğumu biliyor musun?"

diye soruyor. Kahretsin, bu kısma bayıldım.

Ryder kollarını yavaşça geriye sıyırıp dövmelemlerini ortaya çıkardığında kıkırdıyorum. "Cevap versen iyi olur," diye bağıriyorum.

"Kim olduğunu biliyorum," diye hırılıyor adam dizlerinin üzerine çökerek. Ayağa kalkmaya çalışır ama Kenzo başını aşağı bastırır, böylece oturmaya devam eder.

"Güzel, bu işimizi kolaylaştırır. Seni kim tuttu?" Ryder kollarını sıvamaya devam ederek kayıtsızca soruyor. Metodik olarak, yavaşça.

"Siktir git," diye tersliyor. Neden hepsi bunu söyleyip duruyor?

Ryder sırtıyor ve masadan bir bıçak alarak ayağa kalkıyor. Onu havada tutarak ışıktaki parıldamasını sağlıyor. "O zaman başlayalım. Başından itibaren sana ne olacağını bilmeni istiyorum. Sana bir çıkış yolu önerdim, artık hiçbir çıkış yolu yok. Parmaklarını keseceğim ve sen hâlâ çılgılık atarken kollarındaki etleri yüzeceğim. Sonra ayaklarından başlayacağım. Kan kaybından ölmemen için yaralarını dağlayacağım. Konuşacaksın tabii, ama seni ibret olsun diye öldürmem gerektiğini anla. Vücudunu parçalara ayıracağım ve bir uyarı olarak şehrin dört bir yanına göndereceğim."

Adam artık o kadar cesur görünmüyor. Terliyor ve vücudu titriyor. "Sana anlatacağım, Tanrım, sana her şeyi anlatacağım."

Ryder iç geçirir. "Evet, yapacaksın." Adamın elini tutar ve parmaklarını kesmeye başlar.

"Sana söyleyeceğim! Lütfen!" diye umutsuzca bağırıyor, ben de araya girip onu sabit tutuyorum ve Ryder bir parmağını keserken yüzünü izliyorum.

"Kusacak," diye gözlemliyorum sakince. "Hayır, bayılacak," diye karşı çıkıyor Garrett.

"İkisi de," diye araya giriyor Kenzo ve hepimiz Ryder'ın dikkatle ve soğukkanlılıkla bir sonraki parmağa başlamasını izliyoruz.

Kenzo haklıydı, adam kustu. Ondandır kaçmak için uzaklaştım ve sonra kendi kusmuğuna düşerek bayıldı. Hay sikeyim. Ben 100 dolar verdim, Garrett da verdi. Ryder topuklarının üzerine oturdu ve onun uyanmasını bekledi.

Sonunda kendine geliyor, ancak ben sikimi çıkarıp aptalın üzerine işlemeye başladıktan sonra. Biz gülerken boğuluyor ve Ryder tekrar başlıyor. İkinci ele gelmeden önce adam bebek gibi hıçkırıyor ve her şeyi döküyor.

Onu kimin tuttuğu da dahil. Üçlü.

Bizi yok etmeye çalışıyorlar.

"Sen gittikten sonra şehri böleceklerini ve bu tarafı bizim alabileceğimizi söylediler," diye ağlıyor.

Buna güldüm. "Seni de öldürürlerdi, aptal. Asla bu piçlerle çalışma, asla sözlerini tutmazlar."

Ryder kızgın görünüyor. "Eğer bir savaş istiyorlarsa, bir savaş alacaklarından şüpheleniyorum."

"Yani gidebilir miyim?" diye inliyor adam.

Ben sırtıyım, Ryder da sırtıyor. "Hayır, dediğim gibi sen bir mesaj olacaksın."

Şimdi, lütfen kıpırdamadan durun ve nefes almaya çalışın. Bu acıtacak."

Hepimiz arkamıza yaslanıp Ryder'ın çalışmasını izledik. Ne de olsa en iyisinden öğrendim. Ben zalim ve deli olabilirim, ama Ryder... o tam olarak nereyi keseceğini, nereye vuracağını, en çok acıyı vermek için nereyi keseceğini biliyor. Bu kadar kana susamış bir piç olmasaydı, başka bir hayatta iyi bir doktor olacağından eminim.

Adam iş işten geçmeden ölmek için dua ediyor ve kendi hatalarının suçlusu olduğunu bilerek acı içinde ve yalnız ölüyor. Birkaç kutu buldum ve Ryder her birine adamın uzuvlarını yerleştirdi.

Silah

ar.
Bacak
lar.

Eller.

Parmak

lar.

Horoz.

Kafa.

Gölüşerek onları mühürledik ve bizimle birlikte arabaya kadar taşıdık.

İşimiz bittiğinde saat erkendi ve güneş doğmak üzereydi. "Hadi eve gidelim." Ryder ceketini silkiyor ve kan lekelerine kaşlarını çatıyor.

"Evet, küçük kuşun neyin peşinde olduğunu merak ediyorum."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ROXY

"F Yemyeşil, sürtükler!" Kartları masanın üzerine koyarak gülüyorum. "Oku ve ağla."

Tony inliyor, koca gövdesi yemek odasına dolmuş Poker oynadığımız sandalyede. Gorile benziyor ama erkek versiyonu. Aslında çok tatlı biri. Sivil hayata uyum sağlayamamış eski bir SAS askeri. Adamların işe aldığı güvenlik elemanlarının çoğunun aynı olduğunu öğrendim. Gidecek başka bir yeri olmayan, uyum sağlayacak ya da ev diyecek başka bir yeri olmayan adamlar. Adamlarım onlara bunu ve bir maaş bordrosu verdi.

"Lanet olsun, nasıl kazanmaya devam ediyorsun?" Sam kartlarını yere atarken hırlıyor. Tony'den daha zayıf ama bana kıyasla da iri yarı. Uzun, kahverengi saçları kafatasının dibinden geriye doğru toplanmış.

"Hile yapıyor olmalı," diye hırlıyor Dem. Şimdi o mu? O bir pislik. Kadınların görülmesi ve duyulmaması gerektiğini düşünen kaba bir piç. Onun yanıldığını kanıtlamak benim için büyük bir zevk. Diğerleri bile ondan nefret ediyor gibi görünüyor. Pope hala apartmanda devriye geziyor ve nöbet tutuyor, ama diğerleri sadece orada oturuyorlardı, bu yüzden sıkıcı olmaya başlamıştı.

Birkaç kart bulana kadar Kenzo'nun odasını aradım ve adamları beklerken onları birkaç tur poker oynamaya davet ettim. Onlar gelene kadar uyumamın imkanı yoktu, bu yüzden biraz para kazanabilirdim. Notları aldım ve Dem'e sırtarak sütyenimin içine soktum.

"Ezik birisin, özellikle de bir kadına karşı." Gülüyorum ve gözleri kısılıyor, burun delikleri açılıyor. Yakışıklı bir orospu çocuğu, kişiliğine yazık olmuş.

"Evet, peki oyuncak olmak nasıl bir duygu?" diye tersliyor.

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırıyorum ve biramı yudumlarırken arkama yaslanıyorum. "Bilmiyorum, nasıl bir his? Yürüyen, konuşan bir sik gibi davranıyorsun, o zaman bir dildo olmalısın."

Ben sırtışıımı şişemin kenarına gizlerken Sam ve Tony kahkahalarla kükrüyor. Güneş neredeyse arkamızdan doğuyor, yani çocuklar yakında dönerler. Onlar dönmeden ve güvenliklerinin dikkatini dağıttığım için bana kızmadan önce tüm bunları ortadan kaldırmalıyım.

"Seni orospu, bana kartlarını göster," diye hırlıyor, uzanıyor, ama ben onları tutuyorum ve prensip gereği göğsüme çekiyorum. Bileğimi tutup büküyor ve onları almaya çalışırken nefes nefese kalıyorum.

Sam ve Tony ayağa kalktı, gözleri sertti. "Bırak onu dostum."

"Bana gösterene kadar olmaz, hilekâr sürtük," diye alay eder Dem.

Kapı açıldığında birbirimize bakakalmıştık. Hay sikeyim. Gözlerimiz yavaşça adamların durduğu kapı aralığına gidiyor. Başta Diesel ve Ryder olmak üzere tepeden tırnağa kan içindeydiler. Her zamanki soğuk Viper'a bile iki kez bakıyorum. Kollarını geriye kıvrımış, kan lekeli ön kollarını ortaya çıkarmış ama kollarının altında, bileklerinde biten dövme kolları görüyorum. Bunu beklemiyordum. Ceketini omzuna atmış, saçlarını karıştırmış ve mükemmel teni neredeyse tamamen kırmızıya boyanmış.

Bakışları Dem ve benim üzerime düşene kadar hepsi gülümsüyordu. Sonra eğlenceleri yerini saf öfkeye bırakıyor. Kahretsin. Ben öldüm. "Hey, çocuklar, biraz eğlendiniz mi? Bana hediye getirdiniz mi?" Tony ve Sam uzaklaşırken sessizliği doldurarak soruyorum. Kolları arkalarında, gözleri bir kez daha boş bir şekilde pencerenin önünde duruyorlar, Dem'i geride bırakıyorlar, o hala beni kavlıyor, bana ve çocuklara ondan ne kadar hoşlanmadıklarını gösteriyor. Adamlar tepki vermeden önce onu uzaklaştırmaya bile çalışmıyorlar. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Ryder bir adım öne çıkıyor, buz gibi gözleri beni olduğum yerde donduruyor.

O kadar güzel ve ölümcül ki, neredeyse acıtıyor, ve öfke, kahretsin. İçinde yıkanmak istiyorum.

Diesel kızgın görünüyor. Garrett kapıyı çarpıp önünde dururken, kollarını kavuşturmuş ve yüzü hırıltılı bir şekilde odanın içinde sola doğru dönüyor ve Kenzo sağa doğru gidiyor. Ryder ceketini yere bırakıyor ve odaya doğru adım atıyor, gözleri üzerimizde. "Burada neler oluyor?"

"Bilirsin işte, vakit geçirmek için poker oynuyoruz, adamlarının kıcını tekmiyoruz." Sırıtiyorum ve Dem bırakana kadar bileğimi büküyorum. Bileğimi hızla masanın altına saklayıp, kırmızı izler kalacağını bile bile ovuşturuyorum ama Ryder bu hareketi fark ediyor ve odanın öbür ucuna doğru ilerliyor.

Dem sıçırıyor, ondan kaçmak için sandalyesinden düşüyor ama Ryder bunu fark etmiyor. Yanımda çömeliyor, kolumu nazikçe tutana kadar masayı tekmeleyip kaldırıyor. Bileğimi yavaşça çevirip etime bulaşan kırmızı izlere bakarken, nedense uzun ve zayıf parmaklarına sıçrayan kandan gözümü alamıyorum.

"Dostum, sorun yok, sadece takılıyorduk." Kolumu çekmeye çalışıyorum ama o direnir. Eğilip tahriş olmuş derimi öperken gözlerini bana çeviriyor.

"Kimse bizim olana dokunamaz. Kimse seni incitemez, aşkım," diye mırıldanıyor, ayağa kalkmadan önce yüzü değişiyor. Vücudu sertleşiyor, yüzü kararıyor ve ancak o zaman bana ne kadar çok şey gösterdiğini fark ediyorum. Başını yavaşça çevirip ellerini havaya kaldıran Dem'e bakıyor, yüzünün her çizgisinde korku yazılı.

Gözleri odanın içinde geziniyor, göğsü kabarıyor. "Bak dostum, sadece biraz eğleniyorduk."

"Ona sürtük dedi," diye ekliyor Tony yardımsever bir şekilde.

"Ryder-" Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama sonra aniden biri yanıma geliyor ve bir kol belime dolanarak beni göğsüme doğru çekiyor.

"Minik Kuş, Minik Kuş, bize karşı gelenlerin başına neler geldiğini izle ve öğren," diye kulağıma fısıldıyor Diesel, sert aleti kıcıma bastırırken. "O yürüyen ölü bir adam. Bizden başka kimse sana dokunamaz, kimse canını yakamaz, kimse seni aşığalayamaz. Sen bizimsin," diye hırlıyor ve cezalandırmak için kulağımı ısıırıyor.

Dem'i bir duvara sıkıştırmadan önce odanın içinde dolaştıran Ryder'dan başka bir yere bakamıyorum. "Ryder, özür dilerim! Özür dilerim, bir daha olmayacak!" Dem korkudan sesi titreyerek haykırıyor. O kadın düşmanı, güçlü pislik Ryder'ın bakışları altında soluyor. Onu hiçbir şey söylemeden, sadece bir bakışla alaşağı ediyor. İhtiyacı olan tek şey bu. Takım elbisesini giydiğinde düşmanlarının kalbine korku salıyor.

Ama şimdi? Bu şekilde mi? Düşmanlarının kanı vücudunu kaplamışken, öfkesi içinden akarken, düpedüz korkunç... ve biraz da tahrik edici.

Tamam, büyük bir tahrik.

Berbat olmak beni tarif etmeye yetmez ama bununla savaşmayı uzun zaman önce bıraktım. Kardeşi beni tutup kulağıma müstehcen şeyler fısıldarken, kanlar içindeki güçlü bir adamın başka bir adamın ödünü koparmasını izlemek beni ısılatıyorsa, ne olmuş yani? Herkesin bir sapkınlığı vardır ve Engerekler ve içerdikleri her şey benimki gibi görünüyor.

"Ona dokundun mu?" Ryder soruyor, sesi sessiz ve ölümçül.

Dem donakalıyor, gözleri irileşiyor, yırtıcı bir hayvanla karşılaşan bir hayvan gibi, çünkü Ryder tam olarak öyle. "Bunu yapmak istememiştim," diye fısıldıyor.

Diesel kulağıma kıkırdıyor ve sikini kıcıma sürüyor. "Onu mahvedecek. Onu daha önce görmeliydin. Hareket halindeki şiir gibiydi, Küçük Kuş. Çok fazla kan ve eti oyma şekli..." Hareket etmemi engellemek için elini boynuma doladığında bana karşı titriyor. Beni Ryder'ı izlemeye zorlarken başparmağını nabzımın üzerine koydu.

Ortalık sessiz, sadece nefes alış verişleri duyulabiliyor ve sonra aniden Ryder saldırıyor. Kendisinden daha uzun ve daha geniş olan Dem'i yakalıyor ve onu sehpaye çarpıyor. Cam çatlıyor ama kırılmıyor. Bir elini başının üzerinde tutarak Dem'in elini yakalıyor ve vücudundan uzağı, yanına çarpıyor. Ryder, "Çekiç," diyor.

Bir süre sonra Garrett görev yerine dönmeden önce ona bir tane uzatıyor ama ben kafamı çeviremiyorum. Konuşamıyorum. Hastalıklı bir memnuniyetle izliyorum, Ryder'ın yaptığı şey içime bir sıcaklık yayıyor. Benim için. Berbat bir şey ama daha önce kimse umursamamıştı. Bırakın bana dokunmayı, beni incittiğı için birini incitecek kadar bile değıl.

Hiçbir uyarı yapmadan çekici Dem'in eline indirir. Dem çığlık atar ve çırpınır ama Ryder onu kolayca tutar. Dem'in parmakları ve eli kırılmış, kanlı bir posa haline gelmişken Ryder diğeri eli de yakalayıp masaya vurur ve aynısını ona da yapar. Ayağı kalkan Ryder, kanlı çekici bir elinde gevşekçe tutarak adamı serbest bırakır.

O zaman neredeyse nefes nefese kaldığımı ve kendimi Diesel'e sürüttüğümü fark ediyorum, bu yüzden duruyorum ve o da kulağıma kıkırdıyor. "Buna bayılıyorsun, Minik Kuş."

"Ona kaltak mı dedin?" Ryder çekici yere bırakarak soruyor. "Prensesimize hakaret etmeye nasıl cüret edersin?"

Dem çığlıklarını susturuyor, ısırılmış olmalı ki patlamış dudağından kan damlıyor. Tony ve Sam'e baktığımda sırttıklarını görüyorum. Ne olacağını biliyorlardı, Viper'ları daha önce iş başında görmüşlerdi.

Bir ıgık başıımı geri döndürüyor ve Ryder'ın Dem'in dilini kestığını görmek için tam zamanında dönüyorum.

Öğürmek istiyorum ama Diesel'in boğazımı kavraması beni durduruyor ve karnımda biriken sıcaklık gerçekten umurumda olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Pisliğin tekiydi, bu kesin ama bunu gerçekten hak ediyor mu?

Bu benim seçimim değil.

Adam acınası bir ıgık atarken Ryder dilini fırlatıp atıyor, harap olmuş elleri yüzünü kavramaya çalışıyor ve yüzünden kanlar akıyor. "Ölecek mi?" Sorguluyorum ve sesim garip bir şekilde sakın çıkıyor.

"Belki, eğlenceli olmaz mıydı? Eminim çok acı vericidir, değil mi?" Diesel fısıldar.

Ryder geri çekilir ve adama tiksintiyle bakar. "Tony, Sam, götürün onu. Biz buradayken ön kapının dışında sürekli nöbetçi istiyorum Pope. Ne zaman çıksak, her yeri böcek ve patlayıcılara karşı tarayacaksın, aynı şekilde arabaları da. Birinin her zaman CCTV'yi izlemesini istiyorum, kimse bir sebep ya da geçiş izni olmadan girip çıkmasın."

"Emredersiniz efendim," diye cevap veriyorlar ve Dem'i kollarından tutup sürüklemeye başlıyorlar. Bunu yaparken bana bakmıyorlar, hatta benden tamamen kaçıyorlar. Şimdi nedenini biliyorum - Ryder ve onun yapacakları yüzünden. Bu üzücü, onları sevmiştim ve şimdi bana arkadaşlık edecek Viper'larıma geri döndüm.

Diesel boynumu hızlıca yalayıp beni bırakırken kendime hatırlatıyorum, bu beni titretiyor ve o karanlık bir şekilde kıkırdıyor. O sırada Kenzo ortaya çıkıyor ve bana sırtarak gözlerini vücudumda gezdiriyor. "Başka bir yerine dokundu mu sevgilim? Daha iyi öpebilirim" diye teklif ediyor ve cevabımı beklerken oda sessizleşiyor.

"Çok beklersin," diye tükürdüm ve kollarımı kavuşturarak onlara baktım. "Yani artık poker oynamama bile izin yok mu?"

"Oh, oynayabilirsin sevgilim, benimle. Kazanmana bile izin verebilirim... daha da iyisi, strip poker oynayabiliriz," diye mırıldanıyor Kenzo, ateşli gözlerini vücudumda gezdirirken dili alt dudağını yalıyor.

Kalçalarımın arasında biriken sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum ve bakışlarımı Ryder'a çevirerek başka tarafa bakıyorum. "Yani bu kadar mı? Biri bana dokunuyor ve elleri kırılıyor öyle mi?" Homurdanıyorum. "Bütün eski sevgililerimi de mi avlayacaksın?"

"Fena fikir değil," diye fısıldıyor Diesel, Garrett'ı güldürerek ama Ryder'a yaklaşırken onları duymazdan geliyorum. Şimdi kızgıyım.

"Çünkü sana söyleyeyim, her yerime dokundular." Sırıttıyorum, karanlık bir sırıtış. "Onları da mı öldüreceksin? Peki ya bana bakan herkesi? Sizi sahiplenici pislikler, ben sizin değilim!" Neredeyse bağıracaktım.

Yaklaşıyor, gözleri soğuk ve bana kilitlenmiş. "Öylesin, bunu kabul etmeye başlasan iyi edersin aşkım, ama beni zorlamaya devam et, sana meydan okuyorum."

Yutkunuyorum ve çenemi geriye yatırıyorum. Az önce yaptıklarından sonra bile beni korkutmuyor. Bana zarar vermeyeceğini bildiğim için değil - gerektiğinde verirdi, bir tehdit haline gelseydim tereddüt etmezdi- ama Ryder'ı tanıdığım için. Onu anlıyorum ve yaptığı her şey ailesi için. Öfkeli, soğuk, hesapçı ve çok zeki... ve çok tehlikeli.

"Neden? Ellerimi de mi kıracaksın?" Yaklaşarak meydan okuyorum. "Hayır, sadece beni bağlayacak mısın? Beni merhametine mi bırakacaksın? Çünkü sana söylemeliyim ki, o deli herifin bile senden daha fazla şansı var."

Kaşları kalkıyor ve sessizleşiyor. Onu zorladığımı biliyorum ama duramıyorum.

"Ne? Söyleyecek bir şey yok mu? Koca kötü Ryder söyleyecek söz bulamıyor mu? Ya da belki de beyni olan, satın alamayacağın, senden korkmayan bir kadına nasıl davranacağını bilmiyorsundur," diye hırslıyorum.

İçlerinden birinin "Kahretsin," dediğini duyuyorum, ama gözümü ondan ayırmadan ona bakıyorum.

"Bizi yalnız bırak," diye tersliyor Ryder, ben orada dururken gözleri üzerimde. "İyi şanslar, Minik Kuş." Hepsi ayrılırken Diesel gülüyor.

"Lanet olası hainler," diye tıslıyorum, ellerim kalçalarımda Ryder'a bakarken. "Ne? Eğlendiğim için beni cezalandıracak mısın?" Huysuzca soruyorum.

"Hayır, sana dokunmalarına izin verdiğin için, dikkatlerini dağıttığın için," diyor sakince, gömleğinin düğmelerini teker teker açarken. Gözlerim, altın rengi dövmele tenini gittikçe daha fazla ortaya çıkaran becerikli parmaklarını izliyor. Her santimini kaplıyor.

"I-"

"Onlar seni korumak için buradalar. Eğer dikkatlerini dağıtırsan, bunu yapamazlar." Gömleği açılıp mükemmel kesimli göğsü ortaya çıkınca ağzım sulandı. Bir tanrı gibi inşa edilmiş, tüm kenarları mükemmel. "Sana dokunmasına izin veriyorsun."

"Birinin bana dokunmasını nasıl engelleyebilirim?" Bağırıyorum ama sesim soluksuz çıkıyor.

"Öğreneceksin. Biri sana her dokunduğunda ölür. Bunu unutma. Kim oldukları önemli değil, onları öldüreceğim ve bunun senin yüzünden olduğunu bileceksin."

"Seni zalim piç kurusu," diye hırlıyorum o yaklaşırken. "Evet, öyleyim aşkım. Bunu hatırlasan iyi olur."

Elimde olmadan bakıyorum. Kenzo'nun dövmesiyle aynı tasarım Ryder'da da var ama sırtından başlayıp yan tarafını sarıyor gibi görünüyor. Yılan göğüs kafesinin etrafında kıvrılıyor ve kalbinin üzerinde bitiyor. Dili dışarıda ve o kadar gerçekçi ki, titrediğini hayal edebiliyorum, o kırmızı gözler bana kilitlenmiş.

Ryder dengemi bozuyor. Odadaki en korkutucu kişi olmaya alışkınım ama o beni korkutuyor çünkü bu odada ben bir hiçim. O kadar para, o kadar güç. Ondan nefret etmeliyim. Ama etmiyorum. Azıcık bile değil. Benim tam kontrolümü istiyor ama aynı zamanda teslim olmamı da. Tam teslimiyet, ama ben savaşmaya çok alışkınım ve tüm o inatçılık ve nefret katmanlarını soyduğunda, altında ne bulacak? Bu beni korkutuyor, bu yüzden saldırıyorum. Bu yüzden onları itiyorum, dürtüyorum ve hepimiz patlayana kadar dürtüyorum.

"Ne? Dizlerimin üzerine çöküp af dilemem gereken zaman bu mu?" Gülüyorum. "Benim tarzım değil, git kendini ve aptal Viper'larını becer. Hepinizle işim bitti."

Söylediğim yanlış bir şeydi.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYDER

Roxxane uzaklaşmak için dönüyor, ben de kendi öfke ve ihtiyacımın yönlendirdiği tepkiyle kolumu uzatıyorum. Bu ne cüret? Çekip gidemez, eylemlerinin ve sözlerinin bedelini ödemek zorunda.

Boynunun arkasından tutarak onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Planlı değildi ama kendime engel olamadım. Benden uzaklaşmasına izin yok. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Onun için bu lanet dünyadaki herkesi öldürürüm, onu incitmeye cüret eden herkesi. Buna burun kıvıramaz ve bir velet gibi davranamaz. Altında yaralı, sert bir hayatta kalan varken olmaz. Ona karşı hissettiklerimin gerçek derinliğini, tarafsız kalmaya çalışsam da, ondan nefret etmeye çalışsam da bunu yapamadığımı bilemez.

Çünkü ona aşık oluyorum.

Hafifçe erimeden önce bir an donup kalıyor, dudakları benimkilerle savaşıyor, benimle kafa kafaya buluşuyor. Sert ve öfkeli, onunla her zamanki gibi bir kavga. Bu bir düello, ben ağzını açıp dilimi içeri sokup tatlılığını tadarken bir hakimiyet savaşı. Tat tomurcuklarımda patlıyor, onun tadı artık üzerime damgalanmış durumda ve bunun bir hata olduğunu biliyorum çünkü asla geri dönemeyeceğim. Ona dokunmadan, onun tadına bakmadan asla edemeyeceğim. Ailemi riske attım ve o kollarımdayken umurumda değil gibi görünüyor. Tüm o öfke, tüm o cesaret ve tavır ve o bana karşı kolayca eriyor. Benim küçük kırık prensesim. Bunu fark etmiş gibi görünüyor ve beni itmeye çalışıyor.

Beni uzaklaştırdı ve dövüşmeye başladı. Kollarımda işe yaramaz bir şekilde çırpınıyor, kan tadı alana kadar dudağımı ısıyor, sanki onu bırakacakmışım gibi. Hayır, bu gece benim olacak. Bu gece şehvetimi doyuracağım, Roxxane'a duyduğum arzuyu dışarı çıkaracağım ve yarın... yarın ailemi korumak için olmam gereken Engerek olabilirim. Ama bir geceliğine bencil olacağım. Sonuçlarına katlanacağım ve istediğimi alacağım, onu. Kıkırdayarak uzaklaşıyorum, benimle böyle mücadele ederken içine gömülmek için can atan sikimi görmezden geliyorum.

Hayır, önce itaat etmeyi öğrenmeli, bana ve kontrolüme teslim olmalı. Ancak o zaman zevk içinde yıkanmamıza izin veririm.

Tembelce boğazını saran elime karşı nabzının atışını hissediyorum. Kendime engel olamayarak eğilip dudaklarına doğru mırıldanıyorum. "Bu dünyada gidebileceğin hiçbir yer yok, bizden kaçabileceğin hiçbir yer yok prenses." Onun sıcaklığını, bedenini, aklını, hatta kavgasını arzuluyorum. O benim sürekli büyüyen zayıflığım, karanlık kalbimde çiçek açan gri bir alan ve onun için daha iyi bir adam olmayı, hak ettiği adam olmayı istemekten başka bir şey yapamayana kadar rengini ruhuma yayıyor. Ama asla olamayacağım, onun yerine bana sahip olacak. Hayatta kalmayı ve buna alışmayı öğrenmesi gerekecek, çünkü içimden bir ses hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyor.

Onu cezalandırmak, belki de korkutmak istedim ama kendime engel olamıyorum. Şu anda şovu sikim yönetiyor. Arzumu tatmin edeceğim, sonra da soğukkanlı bir mesafeyi korumaya geri döneceğim. Bunu hâlâ kontrol edebilirim, onu ve onu nasıl alacağımı kontrol edebilirim.

"Bahse girmek ister misin? Bırak gideyim, göreceğiz." Burnunu çekiyor ama dudakları öpüşmemizden dolayı morarmış, göğsü benimkine o kadar sert bastırmış ki, sertleşmiş meme uçlarının onlarla oynamam için yalvardığını hissedebiliyorum. İhtiyacını, bakışları yüzümde gezinip tekrar dudaklarıma dönerken gözbebeklerinin şehvetle irileşmesinden ve onu kendime doğru tutarken kıvrımlı vücudunun hafifçe titremesinden anlayabiliyorum. Roxxane beni istemesinden nefret ediyor.

Duygular karşılıklıdır, aşkım.

"Gitmene izin mi vereyim?" Sırıttıyorum. "Asla. Şimdi cezayı çekme zamanı." Bana karşı donup kalıyor ve ben kıkırdıyorum. "Bu kadar kolay kurtulacağını düşünmemiştin, değil mi?" Onu itiyorum ve tökezleyerek geri çekiliyor, aniden gergin görünüyor, göğsü kabarıyor ve yanakları sevimli bir şekilde kızarıyor.

Etrafında dönerek, giydiği uzun gömlek elbiseyi çekiştiriyorum, altındaki file çoraplar solgun, dövmele tenini görmeme izin veriyor. Kontrolümü yeniden kazanma ihtiyacıyla, eğilene kadar onu itiyorum.

"Dur," diye emrediyorum, arkasında dururken.

Pantolonumun düğmesini açıp kemerimi ilmiklerden geçirerek serbest bırakıyorum, sessiz odada yüksek bir ses çıkıyor ve o da beklentiyle titriyor. Elbisesini çekiştirerek kıcını ve minik kırmızı külotunu ortaya çıkarıyorum ve ona bakarken kemeri bırakıp dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak için can attığım gibi kendimi durdurmak için parmak eklemlerimi ısırmak zorunda kalıyorum. Sikimi onun ıslak sıcağının içine sokmak ve benim için çılgılık attığını duymak istiyorum.

Ben.

Kardeşlerim değil.

Ama bu dürtüyü dizginliyorum, sadece, en büyük meydan okumam karşısında yılların dikkatli kontrolü titriyor. Islak, görebiliyorum. Sikeyim. Aletimi pantolonumun içinde kaydırarak, o alaycı külotu yırtıp atma ve onun daracık küçük amına girme dürtüsünü görmezden gelmeye çalışıyorum. Hayır, önce ceza. Sonra kontrol. Ancak o zaman ona sahip olabilirim. "Ryder, sakın-"

Kemeri korunmasız kıcına indiriyorum. Tıslıyor ve öne doğru düşüyor, ama onu ortasından yakalıyorum ve tekrar sabitlendiğinde, kemeri geri sallamadan ve kıcına iki kez daha indirmeden önce elimi dolgun ipeksi kıcına sürterek yanıklara masaj yapıyorum. Haykırıyor ama ayakta kalıyor, küfürler ve hakaretler dudaklarından dökülüyor.

Ama hareket etmiyor, benimle savaşıyor... çünkü bunu istiyor. Benim kontrolümü istiyor. Bana teslim olmak istiyor. Benim tarafımdan tüketilmek istiyor ve ben de bunu istiyorum.

Aferin kızıma.

Külotunu kenara iterek onu bakışlarıma maruz bıraktığımda parmaklarıma karşı donduğunu hissediyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve parlayan dudaklarına bakıyorum, çok ıslak. Nefis kokuyor ve bahse girerim tadı da bir o kadar güzeldir. Kemer tokamı ortasından geçirirken, daha fazlasını isteyerek haykırmasını ve geri itmesini izliyorum.

Gülerek iç çamaşırını yerine oturtuyorum ve o göremeyince kemerimden biraz su akıtarak tadına bakıp inliyorum. "Çok ıslaksın aşkım. Sikim için damlarken bizden nasıl nefret ettiğini bir daha söyle."

"Siktir git, seni ukala orospu çocuğu-" Kemeri tekrar indirdiğimde inliyor. Kemeri yere bırakıp kıcındaki kızarıklığa bakarak dudağımı ısırdım. Benim izlerim. Onu böyle görmek cehennem gibi sıcak.

Ama o yeterince ceza aldı, ben de öyle. Eğer yakında ona sahip olamazsam, boşalacağım. Aşağı uzanıp sikimi sıkıyorum. Henüz değil, kimin sorumlu olduğunu anlamasına ihtiyacım var. Aklının yanı sıra vücudunun da sahibi. Kendini tamamen bana teslim etmesi gerekiyor ve ancak o zaman aradığı zevki alabilecek. Ne kadar etkilendiğimi bilmesine

izin veremem.

Kontrolümü ne kadar kolay kırıyor.

Arkamı dönüp nefes almak için kendime bir an veriyorum ve tüm bu çalkantılı duygular daha iyi kontrol altına alındığında, kanepeye oturuyorum, bacakları açıyorum ve hala bükülmüş formuna bakarken kolumu arkaya atıyorum. Gözlerimi açgözlülükle kalın, dövmeli kalçalarında ve dolgun kırmızı kıkırda gezdiriyorum. Muhteşem bir kadın, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem yaratık. Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve ben de ona acıyorum. "Ayağa kalk."

Söyleneni yapmadan önce bir an tereddüt ediyor, yüzüme doğru dönüyor ve beni irkiliyor. "Sana dönmeni söylemedim, değil mi prenses? Gömleğini çıkar," diyorum.

Bu emre sinirleniyor ve ben de gözlerimi kısıyorum. "Kemerini tekrar tımbul küçük kıkırına vurmam mı gerekiyor, aşkım? Yapacağım ve bu sefer zevk yerine acıyla sonuçlanacak. Sana bir emir verdiğimde, onu yapacaksın. Gömleğini çıkar, hemen. Sahip olduklarıma bakmama izin ver," diye emrediyorum.

"Bana sahip değilsin, göt herif, hiç kimse olamaz. Sen değilsin. Ne de lanet olası kardeşlerin. Dünyada beni satın almaya yetecek kadar para yok," diye hırılıyor ve içimden bir ses haklı olduğunu söylüyor. Artık bizim olduğu için daha çok rol yapıyor. Hepimiz Roxxane'in bir kadın ya da oyuncak olmadığını biliyoruz.

O lanet olası bir joker.

Ama yine de söyleneni yapıyor, çünkü karşı çıksa da bizi de istiyor. Bir hırıltıyla tişörtünü yırtıyor ve kendini bana gösteriyor. Gözlerimin açıkta kalan teninde gezinmesine izin veriyorum. Dolgun göğüsleri dantelli küçük bir numaranın içinde kabarıyor, pembe meme uçları sivri ve bana bakıyor. Karnı kavisli ve beli içe kıvrılmış, kavramak için mükemmel ve tonlanmış, göbeğinde parlayan bir mücevher delinmiş, dilimle izlemem için yalvarıyor. Kalçaları yuvarlak ve lezzetli, amını dilimle sikerken başımın etrafına sarıldıklarını görebiliyorum. Bacakları uzun ve ince ve ben de onları başıma dolamak için sabırsızlanıyorum.

O çok güzel, o kadar güzel ki acıtıyor. Solgun, ipeksi dövmeli teni, kalın kalçaları ve tavrı. Karşı konulmaz bulacağımı bilmediğim bir kombinasyon, ama vücudunun her detayını hafızama kaydederken sikim sertçe sarsılıyor. Her bir çukur, kıvrım ve yara izi.

Bacaklarını ayırıyor, ben onu içime çekerken başı geriye eğik, kendi bedeninden utanmıyor. Hayır, Roxxane ona sahip. Mükemmel olduğunu düşündüğü şeyi yapmak için çabalamıyor, dünyamızdaki pek çok kişi gibi estetik ameliyatlara ya da değişikliklere gitmiyor. Yara izleri ve her şeyiyle kendi teninde rahat ve kendine güveniyor,

ve çok seksi. Cildine en güzel sanat eserleri gibi işlenmiş dövmelelerden bahsetmiyorum bile.

O böyle biri. Bir sanat eseri.

Hayatımın sonuna kadar bakacağım bir tane.

"Sırada ne var, pislik? Sana da sürünmemi ister misin?" diye alaycı bir şekilde alay ediyor.

Sırtışıımı elimin arkasına saklayıp çenemi ovuşturduktan sonra elimi kucığıma bırakıyorum. "Evet, aslında."

Boğazını temizlemeden önce "Bekle, ne?" diye ciyaklar. "Yani, ne oluyor lan?"

Öne doğru eğilerek gözlerimi ona dikiyorum ve bana itaatsizlik etmemesi için onu uyarıyorum. "Bana doğru sürün, aşkım." Derin bir nefes alıyor, beni görmezden gelip gelmemeyi tartışıyor. Bunu yapmanın ne anlama geleceğini merak ediyor ama ona sunacağım zevki istiyor.

Şu anda beni nefret ettiğinden daha çok istiyor.

"Siktir," diye bağılıyor dizlerinin üzerine çökerken. "Senden nefret ediyorum." Bunu bana dikenli tel gibi fırlatıyor. Sadece gülüyorum, gerçi bunu çok sık söylediği için artık bir iç şaka haline geldi. Eğer söylemeseydi, endişelenmeye başlardım. Bu ondan daha iyi... bizi sevdiğini söylemesinden daha iyi. Bunu yapamaz, ama bu? Nefret ve arzu? Bunu yapabiliriz ve hayatta kalabiliriz.

Ellerinin üzerine düşüyor ve gözleri meydan okurcasına ve sert bir şekilde bana doğru sürünmeye başlıyor. Bunun seksi olmasını bile istemiyor, bunun için çok kızgın, ama vücudunun sallanma şekli, göğüsleri dolgun ve neredeyse sütyeninden yuvarlanıyor, kıcı baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor... lanet olsun. O kadar şehvetli ki, neredeyse pantolonumun içinde patlayacaktım.

Onu merhametime bırakmak bağımlılık yapıyor, önümde diz çöktüğünü görmek güzel bir manzara. Bana ulaştığında duruyor, göğsü öfke ve şehvetle kabarıyor, sonra kalçalarını tutup tırnaklarını geçirmeden önce topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor ve beni kıkırdatıyor.

Şimdi bile, faydasız olduğunu bildiği halde savaşıyor. Ona sahip olacağım. Herkesin duyması ve görmesi için onu becerirken adımı haykırarak, o küçük pençeleri sırtımı kesecek. Arkadaş olduğu o adamlar, kapının dışındaki muhafızlar, kime ait olduğunu dinleyecekler.

"Sikimi çıkar," diye emrediyorum, onu izlerken titreyen ellerimi saklayarak.

Dişlerini gıcırdatıyor ama uzanıp pantolonumun fermuarını açıyor, altımda beni çıplak ve sert bulduğunda tıslama sesi yükseliyor. Nefes nefese kalıyor, dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde ayrılıyor ve o karanlık

gözleri aç bir şekilde sikime düşüyor.

Elini etrafına doladı ve beni dışarı çekerken pompaladı. "Tut tut, uslu dur, prenses."

Sikimin onun küçücük, solgun ellerinde olduğunu görünce, bu küçük kadının tek bir dokunuşla beni bu kadar kolay kontrol edebilmesi karşısında inlemelerimi bastırıyorum.

Beni sıkıyor, dudaklarında bir sırıtış kıvrılırken yakalayamadan inlememe neden oluyor. "Bunun neresi eğlenceli? Her hareketimi kontrol etmek istiyorsun çünkü bu kendini ondan uzak tutabileceğin anlamına geliyor, siktir et. Eğer ben senin kölen olmak zorundaysam, sen de o ilgisiz pislik gibi davranamazsın. Beni becermek mi istiyorsun? O zaman sik beni. Bu oyunların hiçbirisi, beni senden uzak tutmak için hiçbir savunma yok. Acıt, iyi yap, umurumda değil, ama bunu ne kadar çok istediğini gördüğümde bu soğuk orospu çocuğu olmaya çalışmayı bırak... beni istiyorsun."

Hala ona bakıyorum, nasıl bildi? O gözleri arıyorum çünkü o zeki ve aynı. Cesareti ve sertliği insanları uzak tutmak için. Onun üzerinde kontrol sahibi olmalarını engellemek için. Ona zarar vermelerini engellemek için. Bunu bakışlarında görüyorum, onları incitiyor, önce onları uzaklaştırıyor ki ona asla zarar veremesinler.

Yine mi?

"Benim kontrolümü, soğukluğumu istiyorsun, aşkım. Çünkü o olmadan benden kurtulamazsın," diye itiraf ediyorum.

Başını meydan okurcasına eğiyor, sikimi tekrar sıkıyor ve beni eline doğru itiyor. "Dene beni," diye meydan okuyor. Sözleri karşısında donup kalıyorum, gözlerinin içine bakarken o da bana bakıyor. Ne istediğini bilmiyor. Neyi serbest bırakacağını.

"Ölmek mi istiyorsun?" Savunmamı bu kadar çabuk yok etmesinden duyduğum rahatsızlığı gizlemek için sırıtıyorum.

"Herkes ölür, ayrıca ben de sizinle birlikte her gün her dakika ölebilirdim. Ama ölmedim. Bunun olacağını kabul ettim, o yüzden dene beni Ryder. Bana bu kadar korktuğun, kimseye göstermediğin şeyi göster ve bu beni öldürürse? Ne olmuş yani? Kimse beni özlemeyecek."

Bu lanet bir yalan, yapardım. Onu o kadar çok özlerdim ki, buz gibi kalbime bir sızı saplanırdı. Bir daha güldüğünü duymamak, bana meydan okuduğunu, karşı geldiğini görmemek... Hayır. Onu özlerdim.

Kardeşlerim yapardı. Ona zarar verirsem beni öldürürler.

Kendimi tutmaya çalışarak bir süre onu izledim. Ama yapamıyorum. Dokunuşu, sözleri, kontrolümü yok ediyor. Nefret ettiğim her şey öne çıkana kadar özenle inşa ettiğim tüm duvarlarımı yıkıyor. Acı, öfke, lanet olası ihtiyaç

zarar vermek. Her şeyi mahvetmek için. İyi ve güzel olan her şeyi yok etmek için.

Onun gibi. Tüketmek ve almak için. Babamın savaşmaya çalıştığım özellikleri, onun son hediyesi. Beni tam olarak nefret ettiğim şey yapıyor. *Onu.*

Onu tutup kaldırıyorum. Nefes nefese kalıyor ve kalçalarını iki yanıma yerleştiriyor, kalçalarını kavrayıp onu sert sikime doğru tutarken başı benimkinden daha yüksekte, kelimeleri söyleyemesem de bana ne yaptığını hissetmesine izin veriyorum. Ona bu gücü veremesem bile. Yukarı uzanarak sütyeninin kopçasını iri göğüslerinin arasına sıkıştırıyorum ve kopça açılıyor, göğüsleri beni bekleyen ellerime doğru yuvarlanıyor. Eğilip meme uçlarından birini ağızma alıyorum, inlediğinde inliyorum, bu yüzden daha sert emiyorum, dişlerimi hafifçe kazıyorum, kendime yardım edemiyorum.

Benim için zevk ve acı el ele gider.

Diğer meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlarken bana doğru eğilerek haykırıyor. Nefes nefese, parmaklarını saçlarıma doluyor, kavırıyor ve bedenimden istediğini alarak uzunluğuma karşı sallanırken içime bir acı kıvılcımı gönderiyor. Beni kendine yakın tutarken ihtiyacı ve zevki konusunda özür dilemiyor.

Tepe noktasını bir patlamayla serbest bırakıyorum, diğerine de aynı muameleyi yapıyorum, sonra arkama yaslanıp bana karşı kıvranışını izliyorum, ıslaklığı külotundan taşıyor. Göğüsleri muhteşem, bakmadan duramıyorum. Kahretsin, üzerlerinde benim izlerim olsa ne kadar güzel görünürlerdi? Benim için işaretlenmiş o yumuşak tenle o soluk küreleri bozmak? Günaha karşı direniyorum, eğilip derisinin bir kısmını dişlerimin arasında kavırıyorum, çığlık atana kadar ısıriyorum.

Etini serbest bırakıp başımı kaldırdığımda dişlerimin göğsünde iz bıraktığını görüyorum, bu yüzden başımı çevirip diğerini ısıriyorum ve izlerimi bırakıyorum. İnliyor ama beni daha yakına çekiyor. Acı içinde kalçasını okşarken bırakıyorum ve başyapıtıma memnuniyetle bakıyorum. Bir dahaki sefere kırbaç kirpiklerimi takabilir. Buna bayılacağını düşünüyorum.

"Ryder," diye soluyor, bana karşı daha sert sallanıyor.

Onu kaldırıp file çoraplarını ve külotunu çıkarıp atıyorum, sonra tekrar sikime yaklaştırp ileri geri çekiyorum. Islaklığıyla beni kaplamasına izin veriyorum. Tekrar inliyor, yakında içinde olacak her santimimi hissederken gözleri zevkten sersemlemiş. Başka hiçbir şey yapamayana kadar onu işaretliyorum. Onu sonsuza dek bizim yapacağım.

"Bana tam burada bineceksin," diyorum, eğilip sikimi onun küçük, dar girişine bastırarak. Açgözlü küçük kızım daha sert sallanıyor, aşağı inmeye çalışıyor, ama onu hareketsiz tutuyorum, bana bakmaya zorluyorum. Ben bakmazsam kendini uzak tutamaz. Onu kimin becerdiğini, ona kaldıramayacağı kadar zevk vermekten kimin sorumlu olduğunu bilecek.

Gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz onu yere düşürüp sikime dayadım.

İkimiz de inliyoruz. O kadar sıkı, o kadar ıslak ki. Beni ipeksi bir eldiven gibi kavıyor, iç kasları etrafımda geriliyor. Daha sert sallanıyor, anında hareket ediyor, bir ritim bile beklemiyor. İkimiz de yavaş gitmek, tadını çıkarmak için çok çaresiziz - bu daha sonra gelecek.

İkimiz de tüm bu endişeleri, bizi birbirimizden ayıran ve düşman yapan tüm bu faktörleri düşünecek kadar yavaşlarsak, bunu durduracağımızdan korkuyoruz.

Arkama yaslanıp onu izlerken sert bir şekilde, "Sür beni, boşalana kadar sikimin üzerinde kendini becer," diye emrediyorum. Vücudu hareketleriyle yuvarlanıyor, göğüsleri itişlerinin gücüyle sallanıyor. O bana binerken, tam da emrettiğim şeyi yaparken sikim onun içine gömüldü. Kendi zevkini alıyor.

İzlemesi nefes kesici.

Elimde olmadan uzanıp dolambaçlı kalçalarını kavıyor, her bir hareketini hissederek yukarı doğru itmeye, onu yakalamaya ve sert ve hızlı bir şekilde içine girmeye çalışıyorum. Hayır, bu onunla ilgili.

Elleri yukarı kalkıyor ve meme uçlarını çimdikliyor. Bu bir gösteri değil, eğleniyor. Amından damlayan ıslaklığın beni kapladığını hissedebiliyorum. Elini karnından aşağı kaydırarak klitorisine ulaşıyor ve ovmaya başlıyor. İnliyor, kıvranıp ovuştururken başı geriye düşüyor ve serbest kalmanın peşine düşüyor.

"Çok yaklaştım," diye inliyor ama ona yardım etmiyorum, sadece onu izliyorum ve parmaklarını bir kez daha oynatarak sikimin üzerine boşalıyor.

Haykırıyor, vücudu sıkışıyor ve titriyor, kalçalarını serbest bırakarak sallarken amı beni sıkıştırıyor. Kendimi hareket etmekten alıkoymak için parmaklarımı kalçalarında yumruk haline getirmek zorunda kalıyorum, bu en tatlı işkence. Ancak o yığılıp kaldığında kontrolü ele alıyorum. Onu tam olarak ne kadar istediğimi gösteriyorum. Beni ne kadar vahşileştirdiğini.

Kalçalarını tutarak onu kaldırıp aletimin üzerine bırakıyorum, yukarı doğru itiyorum ve onu uzunluğuma yerleştiriyorum. Haykırıyor, bana bakarken gözleri faltaşı gibi açılıyor. Serbest bırakılmasından dolayı kızarmış göğsüyle çok etkileyiciydi,

Teni güneş ışığında teriyle parlıyor. Çıkardığı sesler beni deli ediyor.

Ama ben onun çılgınlıklarını istiyorum.

O eğlendi, şimdi sıra bende. Beni mi istiyor? Her şeyimi mi? *Kemerini bağla, aşkım, çünkü bunu almak üzeresin.* Ayağa kalkıyorum, hâlâ amına gömülüyüm, pozisyon değiştiriyorum, pantolonumu hızla çıkarırken onu kanepeye bırakıyorum. Genelde giyinik kalırım ama tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım var. Kendimi yukarıda tutarak onun üzerine iniyorum ve hızla en sevdiğim şey haline gelen dar amına tekrar giriyorum. Bacakları otomatik olarak belime dolanıyor, beni vücuduna geri çekmeye çalışıyor, beni ıslak sıcaklığının derinliklerine çekerken göğsü yaylanıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye mırıldanıyorum, tekrar tekrar içine girerken göğüslerinin arasındaki vadiyi yalıyorum. O kadar kaygan ki, tüm uzunluğumu içeri alabiliyorum, aşağı uzanıp aşırı hassas klitorisini ovarken sinirleri boyunca sürüklüyorum, harika hissettirdiğim kadar acıtıyorum.

Çılgılık atıyor, tırnakları sırtımı tırmalıyor ve derimi kesiyor. Bu acı, son kısıtlamam da kırılana kadar içime işliyor. İnleyerek kontrolümü bırakıyorum. Onu derin, güçlü itişlerle becerirken ritim ya da kafiye yok. Daha sert ve daha sert, kendi serbest bırakmamın peşinde, benimle savaşıırken umursamadan. Çırpınmaya devam etse de bacakları beni daha da yakınımaya çekiyor. Tırnakları etimi kesiyor ve parçalandığını hissediyorum, kan derimden aşağı damlamaya başlıyor. Bu beni daha da sertleştiriyor, topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp kalçalarını kavradığımda yüzüm bir hırıltıya dönüşüyor ve kıcımlı tek bir yumuşak hareketle havaya sürüklüyorum.

O çok mükemmel, çok mükemmel. Benim küçük savaşçım. Sikimin onun ıslak sıcaklığına girip çıkmasını izlemek neredeyse beni döküyor. İçinde kendimi kaybetmek çok kolay, çok sıkı, çok ıslak, çok güzel, acıtıyor ve bunun sürmesini istememe rağmen kendimi tutamıyorum.

Kanepeyi tırmalamasına neden olan o derin noktaya vuruyorum, benimle savaşıırken başı dönüyor. "Gel," diye emrediyorum, kendi çakıllı sesimi tanıyamadan, benden önce onun serbest kalmasını istiyorum. Çok yakınım, çok yakınım. Bu asla olmaz, her zaman benden önce en az üç kez geldiklerinden emin olurum, ama Roxxane ile kendime yardım edemem, bu bir angarya değil. Vücudumu doyurmak için listemden işaretleyeceğim bir şey. Onu varlığının her zerresiyle istiyorum, o kadar çok acıtıyor ki. Tohumlarımı göğsüne ve ısırık izlerime boyamak istiyorum. Onun her santimini almak istiyorum.

ama bu daha sonra gelecek, şimdilik, onu doldurmak istiyorum ve artık kendimi tutamıyorum.

Beni mahvediyor ve döllerim ondan akarken etrafta dolaşacağını, herkesin onun benim olduğunu bildiğini ve gördüğünü bilerek, kalçalarım kekelerken onun üzerinde şaha kalkıyorum.

"Şimdi," diyorum klitorisine fiske vururken.

Sessiz daireye salıverildiğini haykırıyor, amı etrafımda o kadar sıkı kenetleniyor ki, artık savaşamayana kadar kanalıyla savaşmak zorunda kalıyorum. Kendi salınımımınla kükrüyorum, onu tohumumla dolduruyorum. İçinden geçerken inliyor, ben ondan kayarken sikim yumuşuyor.

Nefes nefese, altımda titriyor, gözleri açılıp benimkilerle çarpışırken vücudu tükeniyor. Ben de nefes almakta zorlanıyorum ve duvarlarım etrafımda kıymıklar halinde uzanıyor, böylece altında sakladığım şeyi görüyor. Kanım tırnaklarından sırtımı kaplıyor, aletim kızımın salıverilmesiyle ıslanıyor.

"Siktir, çok ateşliydi," diye mırıldanıyor. "Bir dahaki sefere kendini tutma, hepsini istiyorum."

Bir dahaki sefere mi?

Kahretsin, beni öldürecek ve buna izin bile verebilirim.

Ama gözleri düşüyor ve bizi beklediği için uyumadığını biliyorum. Ona daha iyi bakmalıyım.

"Uyumamız gerek." Onu kollarımın arasına alıyorum ve kanepeden sendeleyerek iniyorum, bacaklarım güçsüz. Kıkırdıyor ama daha sıkı sarılıyor. Şu anda benimle mücadele edemeyecek kadar yorgun, zaten edeceğini de sanmıyorum.

Duş alıp güne hazırlanmalıyım, yapacak çok işim var ama üst kata çıkıp odama girerken bir türlü kendime gelemiyorum. Onu yatağa yatırdıktan sonra banyoya girip bir bez alıyorum ve yanına dönmeden önce bezi ıslatıyorum. Uyluklarını ayırıp parlayan, pembe, çiğ seksini temizlerken bana karşı çıkmıyor ya da bağırıyor bile. Kendime engel olamıyorum, eğilip amını öpüyorum, o da inleyip beni tekmeleyerek gülmeme neden oluyor. El bezini sepete atıp yatağa giriyorum ve onu kollarıma çekiyorum.

Doğal geliyor, doğru. Ama garip. Kadınlarla asla yatmam, sarılmak şöyle dursun, ama bunu istiyorum. Ve başını göğsüme bırakıp dudaklarından çıkan sessiz, sevimli horultularla uykuya daldığında, yardım edemiyorum ama gözlerimi kapatıyorum ve onu daha da yakınımaya çekerek uykuya dalıyorum.

Bana ne yapıyor?

O hepimizi yok etmeden önce dikkatli olmalıyım. Onları korumak benim görevim... ama onun alevinde yanmak isterken nasıl yapabilirim?

Onun zehri

Damarlarımda dolaşıyor, bana onun tam da olması gereken yerde olduğunu söylüyor, ben de öyleyim. Beni değiştiriyor, onarıyor, herkesten sakladığım duygularımı serbest bırakıyor.

Yarın ya da sanırım daha sonra bugün, dikkatli duvarlarımı tekrar örüp takım elbisemin içine gireceğim ve Viper'ların zalim liderine dönüşeceğim ama şimdi ve burada, o göğsüme yaslanmış uyurken, bacaklarımız birbirine dolanmış ve parmaklarımız kenetlenmişken... Kendimi zayıf hissetmeme izin veriyorum.

Sadece bir an için.

Onun için.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ROXY

W Sıcak, memnun ve esnemiş bir şekilde uyandığımda Ryder gitmişti. Beni odasına, kendi alanına götürdüğünü ve bana sarıldığını hatırlıyorum. Ama o gitmişti ve geçirdiğimiz zamana dair tüm kanıtlar

Bacaklarımın arasındaki ağrı ve göğsümdeki ısırık izleri dışında hiçbir şey yok. Çarşafı kaldırdığımda hala orada olduklarını görüyorum, kırmızı ve çiğ. Bu beni gülümsetiyor.

Yaptığımız şey inanılmazdı. O kadar sert boşaldım ki göremiyordum bile ve o buzun eriyip saf arzuya dönüşmesini izlemek bağımlılık yapıyordu. Tüm bu duvarlar altında böylesine patlayıcı bir insanı saklıyor ve bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Dönüyorum, çarşafı ipek gibi etrafımı sarıyor, pencereden dışarı bakıyorum ve güneşin batmak üzere olduğunu görüyorum. Kahretsin, bütün gün uyudum mu? Genelde birkaç saat sonra barı açmak için kalkarım ama burada olmak beni tembelleştiriyor.

Yataktan kayarak beyaz gömleklerinden birini aldım ve aşağıya inmeden önce onu giydim. Ne yazık ki Garrett ve Diesel oradaydı. Diesel beni izlerken Garrett masadaki bir çantaya bir şeyler tıkıştırıyor. Girişte ikisi de dönüyor. Diesel sigara içiyor, gözleri vücudumda geziniyor. Garrett giydiğim şeye tiksintiyle bakıyor. Restorandan beri yine mesafeli, neredeyse benden iğreniyor... ya da ondan, emin değilim.

"Nereye gidiyorsun?" Ryder'a yaptıklarımın utanmam için hiçbir neden olmadığını bilerek soruyorum.

"Seni ilgilendirmmez," diye tersliyor Garrett.

"Dövuşe. Başka bir şey bulup bulamayacağımıza bakacağız ve birkaç söylenti çıkaracağız. Gelmek ister misin?" Diesel, Garrett'ın hırıltılarını duymazdan gelerek soruyor.

"Tabii, giyineyim." Sırıtiyorum.

Garrett ellerini masaya vuruyor. "Gelmiyor lan, Kenzo ve Ryder işten dönene kadar burada korumalarla kalabilir."

"Hayır, bu çok sıkıcı, ben geliyorum," diye son sözümü söyledikten sonra dönüp koşar adım uzaklaşıyorum.

"Lanet olsun!" Bağırıldığını duydum. Vay canına, biri bugün çok sinirli. Belki de bu kavgaya ihtiyacı vardır, öfke sorunlarını çözmesine yardımcı olabilir.

HAZIRLANMADAN ÖNCE HIZLICA YIKANIYORUM. YIRTIK BİR ŞEYLER GIYDIM. şort ve bana aldıkları yeni tişörtlerden birini giydim, karnım açıkta kalacak şekilde bağladım. Biraz makyaj yaptım ve harika botlarımı giydim ve gitmeye hazırım. Deri ceketimi alıyorum ve onlarla buluşmaya gitmeden önce bıçağımı içine sokuyorum.

Garrett bana bir bakış attı ve ön kapıdan fırladı. Diesel gülüyor ve beni tutuyor. "Bu eğlenceli olacak."

Gergin bir sessizlik içinde asansörle aşağı iniyoruz. En altta Tony ve Sam'i görüp el sallıyorum ama Diesel beni arabaya sürüklüyor. Diesel'le birlikte arkaya binıyorum ve Garrett garajdan çıkarken sessiz kalıyorum. Başka bir park yerine yanaşmadan önce yaklaşık yirmi dakika araba sürüyoruz. Motoru durduruyor ve tek kelime etmeden dışarı çıkıyor. Peşinden gidiyorum, kapımın çarpma sesi otoparkın içinde duyuluyor. Diesel beni arabanın ön tarafında karşılıyor, Garrett ise uzun adımlarıyla binanın yan kapısına ulaşmış bile. Kapıya iki kez vuruyor ve kapı açılıyor, müzik ve çığlıklar dışarı dökülüyor.

"Kim bunlar?" diye bağılıyor yağlı adam, bana alaycı bir ifadeyle bakarak.

Garrett onun yoluna girerek beni görmesini engelliyor. "Benimle gel."

Adam homurdanır ama geri adım atar. "On dakika içinde bir yerim var, hazırlanın." Bununla birlikte gitti.

Garrett bana dönüp bakıyor ve iç geçirmeden önce bir şeyi tartışıyor gibi görünüyor. "Yakınımda kal."

Öne uzanıp gömleğinin arkasını tuttum. Beni görmezden gelip kalabalığın arasında dolanmadan önce donup kalıyor. Müzik yüksek, ses

Etin ete çarpma sesi buradan bile duyuluyor. Garrett geçebilmek için insanları tokatlıyor ve itiyor, Diesel de insanların beni itmesini engellemek için peşimden geliyor.

Ön tarafa ulaştığımızda Garrett'ın başı öne eğiliyor ve ringin köşesindeki eski kasalara yöneliyor. Dönüyor, kalçalarımın tutuyor ve beni bir tanesinin üstüne bırakıyor. "Burada kal, sakın kıpırdama ve bir şeye ihtiyacın olursa bağır," diye emrediyor.

Başımı sallıyorum, geri çekiliyor ve gömleğini kafasından çıkarıp bana doğru fırlatıyor. Göğsüne salyalarım akarken bile otomatik olarak yakalıyorum. Amım zonklarken yara izleri rahatsız edici bir şekilde kıpırdamama neden oluyor. O lanet olası bir makine ve gövdesi kızların ıslak rüyaları için oyulmuş. O dönüp botlarını çıkarırken gömleğini kucağında tutuyorum, sonra silahlarını kucağıma bırakıyor ve bana bir kez daha dar gözlerle bakarak, birinin baygın halde sürüklendiği ringe doğru ilerliyor.

"Ne duyabildiğime bakacağım, sen burada kal. Gözlerim hep üzerinde olacak," diye mırıldanıyor Diesel, yanağıma bir öpücük kondurup kalabalığın arasına karışmadan önce. Onu arıyorum ama kalabalığın arasında fark edemiyorum. Ancak, söylediği gibi, diğerlerinin yanı sıra onun da gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Dönüp bakışlarını karşılıyorum. Kim olduğum konusunda kafaları karışmış durumda ama kimse bana yaklaşmaya cesaret edemiyor ve açıkçası onları suçlamıyorum. İçeri Diesel ve Garrett'la girdim-iki korkunç piç kurusu.

Kim olduklarını bilmeseler bile tehlikeyi hissedebiliyorlar, bu yüzden uzak duruyorlar. Sırada Garrett var ve gerçekten büyük bir adam onun karşısındaki kaba ringe adım atmadan önce onu Mad Dog olarak anons ediyorlar.

Sonra gözlerimi ondan ayıramıyorum. Öfkesini boşaltmak için buna ihtiyacı olduğunu fark ettim. Bu bir oyun ya da bilgi edinme yolu değildi. Nefes almaya ihtiyacı olduğu gibi dövüşmeye de ihtiyacı vardı. Vücudu nihayet rahatlıyor, boynunu kırarken omuzları yuvarlanıyor ve dudaklarında kötü bir gülümseme kıvrılıyor.

Kukum bir Garrett hayran kulübü kurdu, ponponlar falan.

Önce diğer adamın hamle yapmasını bekliyor, kalabalık onun adını haykırıyor ama ben onun hamle yapacağını bildiğim için sırt kaslarının gerilmesini izlerken hepsi kayboluyor. Yumruğu savuşturuyor, hafif ayaklarının üzerinde geriye doğru dans ederek rakibiyle alay ediyor.

"Hey, seksi şey, partiye var mısınız?" diye bir ses kulağımı tırmalıyor.

Kafamı çevirdim ve dikkatimin o kadar dağınık olduğunu fark ettim ki, bir adam gizlice bana yaklaştı. Bana arpık sarı dişlerini göstererek

sırıtıyor. Arkaya kaymış saçları yağlı ve dağınık, mavi gözleri cansız, teni soluk ve nemli. Bir keş. Bu işaretleri nerede olsa tanırım.

izleri görmek zorunda kalıyorum. "Kaybol," diye bağıyorum, Diesel'in yakında biteceğini bilerek.

"Hadi ama, sana iyi vakit geçirtebilirim," diye mırıldanıyor ve bacağımı, çıplak kalçamı tutuyor. Diesel kışına tekme basmadan elini kavrayıp geriye doğru çeviriyorum, bileğini kırıyorum ve onu döndürmek için kaldıracağı olarak kullanıyorum.

"Sakın bana dokunma seni pislik, yoksa seni öldürürüm, anladın mı?" Hırladım ve onu ittim.

Uluyor ama bana ters ters bakıyor, tökezleyerek yaklaşıyor, sakat bileğini göğsüne bastırıyor. Yumruğumu geri çekiyorum ve Garrett'in silahını alıp emniyetini kapatmadan önce yüzüne çarpıyorum. Alnına bastırarak buz gibi bir bakışla gözlerine bakıyorum. Hiç tereddüt etmeden tetiği çekeceğim. Umurumda bile değil. "Seni öldüreceğim, gözlerimde görebiliyor musun?" Başını sallıyor, korkusu yüzünden okunuyor. "Güzel, ben yapmadan önce kaçsan iyi olur."

Tökezleyerek uzaklaşıyor, izlemek için toplanan kalabalığın arasından geçerken küfrediyor. Kapıya yaklaşıp kadar ilerleyişini izliyorum, sonra gözden kayboluyor. Arkamı döndüğümde kavganın durduğunu fark ediyorum. Garrett beni izliyor, gözleri arzu ve öfkeyle parlıyor. Başını sallıyor, ben de ona iyi olduğumu belirtmek için başımı sallıyorum. Rakibine dönerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Kalabalık tekrar tezahürat yapmaya başlıyor ama bana yer açmaya özen gösteriyorlar. Garrett odadayken benden korkmaları çok garip. Ama biri başka bir şey yapmaya kalkışırsa diye silahı yakınımda tutuyorum. Şehrin göbeğinde asla çok dikkatli olamazsınız ve ben de tam olarak oradayım. Viper'larla birlikte olabilirim ama biri bana saldırırken burada oturup güzel görünmeyi reddediyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim ve gerekirse öldürürüm.

Garrett'in dövüşünü izlemeye geri dönüyorum ama kalabalığın içinde bir yerde beni gülümseten bir erkek ılgılığı duyuyorum. Bahse girerim Diesel adamı bulmuştur. Ne yazık. Sonunda etrafımdaki kalabalık rahatlıyor, dikkatleri tekrar Garrett'a dönüyor ve Garrett canlarına okuyor. İzlemesi çok ateşli ve onu izlerken dudağım dişlerimin arasına sıkışıyor, kalçalarımı birbirine kenetlemek zorunda kalıyorum. Ona neden Mad Dog dedikleri belli. Kalabalığın fısıltıları bana doğru kayıyor. Bazılarının benim Vipers'ın kızı olduğumu ve ölmek istemiyorlarsa bana bulaşmamaları gerektiğini söylediğini duyuyorum, bu da beni güldürüyor.

Sanırım yanılmıyorlar.

Kıskançlık ve korkuyla konuşulan başka söylentiler duyuyorum, Viper'larla birlikte olduğumu bildikleri için bana bakarken mırıldandıkları

sözler. Dinlemeye çalışıyorum, ama karnı deşilmiş bir adam hakkında birkaç konuşma parçası duyduktan sonra

adam ve bir katliam, tekrar dövüŖe odaklanıyorum. Garrett bir makine. Hareket halindeki lanet bir sanat. Vücudu dev bir silah, her vuruŖu stratejik olarak yerleŖtirilmiŖ ve öyle bir güçle dolu ki bunu görebiliyorum. Tarzı çığ ve vahŖi, öfkesi dıŖarı sızıyor.

Rakibini zar zor görene kadar onu tamamen ele geçiriyor, sadece dövüŖüyor. Tüm saldırganlığını dıŖarı çıkarıyor. Rakiplerini deęiŖtirirken onu iki kez geri çekmek zorunda kalıyorlar ama her dövüŖü kazanıyor ve iŖi bittiğinde terliyor. Göğsü kabarıyor, elleri kan içinde ve yüzü kapkara. Alkışları ve dramatizmi görmezden geliyor, bunun yerine ringden atlayıp bana doğru geliyor. Çantasını yerden aldı.

"Diesel?" diye tersliyor, yüzünden ter damlıyor ve ben onu yalamak için garip bir istek duyuyorum.

"Dinliyordu," diye teklif ettim, tam o sırada söz konusu adam yanımda belirdi

Biz.

"Hadi gidelim." BaŖını sallar ve Garrett fırtına gibi uzaklaŖır. Kalabalık onun için ayrılır.

Ben aŖaęı atlarken. Öfkeli adamı takip ederken Diesel kolunu bana doluyor. Herkes bizi korku ve saygıyla izliyor ve ben de çenemi daha yukarı kaldırıyorum.

Diesel arabayla eve dönüyor ve Garrett yol boyunca bizi görmezden geliyor, baŖını çevirip pencereden dıŖarı bakıyor. Geri döndüğümüzde, dairenin içinde sinsice dolaŖıp odasına gidiyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. Diesel de sıvıŖıyor ve ben ne yapacağımı bilemez bir halde koridorda kalıyorum. Nedense Garrett'ı takip ediyorum, bana ihtiyacı varmıŖ gibi hissediyorum. Kapısını açıp içeri süzölüyorum ve onu orada dikilirken görüyorum, vücudu gergin ve kızgın, yüzünde ayakları çıplak. Dönüp bana ters ters baktı. "Ne?"

"İyi misin? Ellerine bakmamı ister misin?" VahŖi bir hayvana yaklaŖır gibi tatlı, yumuŖak bir Ŗekilde teklif ediyorum.

"Siktir git," diye hırlıyor ve sanki yüzüne bakmaya dayanamıyormuŖ gibi tekrar arkasını dönüyor.

Ben.

Ben de odaya girip kapıyı çarptım. Kavgaya istiyorsa, tamam.

"Hayır, konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında?" diye tersliyor, yapılı omuzları geriliyor ve tartıŖmaya hazırlanıyor.

"Seni yiyip bitiren Ŗey mi?" Duvara yaslanarak bastırıyorum.

Dönüp bana saldırıyor ve beni duvara çarpıyor. Kollarını iki yanıma koyarak beni hapsediyor ve bana doğru eğilip ters ters bakıyor. "Sana siktir

git dedim!" diye kükrüyor suratıma.

Ama gözleri kayıp, vahşi, arıyor ve acıyor. Kalbi kırık. "Bırak yardım edeyim," diye fısıldadım.

Gözleri bir an için kapandı. "Yapamazsın, kimse yapamaz. Beni öyle görmenden nefret ediyorum..." Sözünü kesiyor. Kendinden tiksinen bir hırıltıyla benden uzaklaşıyor, ellerini saçlarında gezdirerek yürümeye başlıyor.

Önemsediği şey bu mu? Kontrolünü kaybettiğini görmem mi? Oh, benim hasarlı Viper'ım. "Hoşuma gitti. O insanların ağzını burnunu kırmanı izlemek? Çok ateşliydi," diye itiraf ediyorum, onu izlerken tahrik olduğum için utanmadan.

Beni görmezden geliyor, ben de onu kendinden nefret etmekten kurtarmaya çalışarak devam ediyorum. "Gerçekten öyleydi. Vücudundaki tüm o güç, cehennem kadar seksi. Sana bakışları, senden korkmaları... Dokunulmazsın."

Duruyor, sırtı bana dönük, göğsü kabarıyor. "Seni istiyorum," diyorum, bir tek atıyorum.

Titriyor, ben de etrafından dolanıyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor, ilk adımı onunla birlikte atmam gerektiğini biliyorum.

"Seni izlemekten ıslandım."

"Seni öldürmeden önce defol," diye uyarıyor ama sesinde çaresizlik var, gitmemi istemiyor.

Ciddi değil, bunu yüzünden, gözlerinden anlayabiliyorum. Kalmamı istiyor. Onun için, onunla birlikte savaşmamı istiyor. *Bana yardım et*. Yüz hatlarında bunu görebiliyorum. Acaba başka hiç kimse tüm bu öfke katmanlarının altında yardım için haykıran korkmuş, zarar görmüş adama bakmadı mı?

Kavgaları, öfkesi, hepsi kendini korumanın bir yolu.

Birinin onu zorlamasına, onu bu durumdan kurtarmasına ihtiyacı var ama bunu yapmak onları öldürebilir... o zaman neden denemek istiyorum?

O benim esirim. Düşmanım. Ama ondan uzaklaşamam.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum. Sen de bunu istiyorsun, beni istiyorsun. Peki neden teslim olmuyorsun?" Sırıtiyorum.

"Sana bakmaya bile tahammül edemezken seni istediğimi düşündüren ne? Senden nefret ederken? Hmm? Söyle bana bebeğim, seni becerecek kadar özel olduğunu düşündüren şey ne? Ya da bana dokunmana izin vermemi?"

Onun öfkesinden zevk alıyorum, herkes gibi korkup geri çekilmeyi reddediyorum. Korkudan ve öfkeden dolayı saldırıyor. Bunu biliyorum, çünkü ben de yapıyorum. "Çünkü sen sertsin, çünkü beni izliyorsun

Fark etmiyorum, çünkü nefret etsen bile beni becerdiğini hayal ediyorsun." Meydan okumayı bırakıyorum ve ona dokunmak için uzandığımda hayal kırıklığına uğratmıyor.

Bir hırıltıyla, dolaşan ellerimi göğsüne değmeden yakalıyor ve arkamdan çekerek beni dik durmaya zorluyor, eğilirken sırtımı eğiyor. Gözlerinde nefret ve ihtiyaç parıldıyor. "Sakın bana dokunma yoksa seni öldürürüm. Beni mi istiyorsun? Ryder ve Kenzo'nun yetmediği kadar çaresiz misin? İyi o zaman." Beni banyodaki duş kabinine doğru sürükledi.

Kaba, yaralı, kanayan bir eliyle üstümü ve şortumu yırtıp atıyor, suyu açmadan önce gözleri tiksintiyle tenimde geziniyor. Diz çöküyor, hâlâ beni tutuyor ve botlarımı kapıp ayağa kalkmadan önce arkasına fırlatıyor, eli bileğimi acıtacak şekilde sıkıyor. Beni dizlerimin üzerine itiyor, ona dokunamayayım diye gömleğimi omurgamın dibinden ellerimin etrafına bağlıyor. Dengem bozuldu, şortunu çıkarırken önünde topuklarımın üzerinde diz çöktüm, sert, çıplak vücudu önümde. Her santimi kaslarla dolu. Vücudu ölümcül, her gün kullandığı bir silah. Göğsü sandığı gibi harap değil, acı ve ıstırabın başyapıtı. Geri kalanı o kadar çarpıcı ki, zar zor nefes alabiliyorum. Aleti sert, uzun ve kalın, sızıntı yapıyor ve tam bana doğru bakıyor. Üzerimden su akıyor, saçlarımı başıma yapıştırıyor, aşırı ısınmış bedenimi serinletiyor.

Umurumda değil. Spreyi engelliyor ve başımı tutup ağzımı açmaya zorladıktan sonra hiçbir uyarıda bulunmadan sikini ağzıma sokuyor. Bu kibarca değil, ondan bunu beklemezdim zaten. Bu zalimce, benim için bir ceza ve beni istediği için kendisi için de bir ceza.

Elimden geldiğince dayanıyorum, sadece arzusu için kullanabileceği bir kukla, kavgasının öfkesi için sağladığı çıkış gibi. Hepsini bana yönlendiriyor, aleti o kadar sert, kalın ve uzun ki boğazımın arkasına çarpıyor. Gözlerimi onunkilere çevirirken burnumdan nefes almaktan başka çarem yok. Bakışlarımı bir iniltiyle karşılıyor, ağzıma geri çarpmadan önce kalçaları kekeliyor. Öncekinden daha sert.

"Bana öyle bakma lan. Sanki bunu istiyormuşsun gibi." diye tersliyor ama elimde değil. İstiyorum. Sikinin ağzımdaki her sert darbesi beni soğuk fayansın üzerinde kıpırdatıyor, amım damlıyor.

İstediğini alıyor, kaba ve sert. Dudaklarım kanıyor, hareketleri nefret ve iğrenme dolu... ve şehvet. Canımı yakıp yakmadığını umursamadan ağzımın içine giriyor ve kalçaları sıkılaştığında, karın kasları yuvarlanıyor,

kükreyerek boğazımdan aşağı boşalıyor. İğrenç bir hırıltıyla beni itiyor ve ağzımdan kayıp gidiyor. Hasarlı dudaklarımı yalayarak dönmesini ve tek kelime etmeden duştan çıkmasını izliyorum. Odadan çıkarken kıcı esniyor, benden kaçmak için acele ederken kapı neredeyse menteşelerinden sökülüyor.

Beni orada bırakıyor, ıslak ve bağlı, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, dudaklarımdan kan ve döl akıyor, kendi ıslaklığım kalçalarımın arasından damlıyor.

Diesel beni böyle buluyor. Bir kez baktı ve ıslık çaldı. Suyu kapatarak çömeliyor, başparmağıyla ağrıyan dudaklarımı ovuyor, boşalmayı umursamıyor. "İtmeye devam et, Minik Kuş. Ona ulaşabilecek tek kişi sensin ve eğer ulaşamazsan onu sonsuza dek kaybedebiliriz." Bağlarımı çözüyor, beni nazikçe kollarına alıyor ve odama götürüp yatırmadan önce beni temizliyor.

Yumuşak ve tatlı ve gözlerimi yaşartıyor. Bu çılgın piç kurusu beni etkilemeye başladı. Kimin aklına gelirdi ki? Garrett hakkında ne demek istedi?

Kadınlardan nefret ettiğini biliyorum. Geçmişinde bir yerde, birinin onu incittiğini görmek kolay. Kötü bir şekilde. Evlenme teklifini geri mi çevirdi? Yüzük bu yüzden miydi? Hayır, daha kötü bir şey, hissedebiliyorum. Ama bana söyleyeceğinden şüpheliyim. Garrett'ın kendini benden uzak tutmaya çalıştığı açık ama çarpışan iki araba gibi birbirimize çekiliyoruz.

Kim canlı çıkacak?

BÖLÜM YİRMİ ALTI

KENZO

"**B**ollocks," diye mırıldandım, spa'nın önüne geldiğimizde. "Rox'a veda etmeyi unuttum."

Ryder homurdanarak araçtan iniyor, yanımızda getirdiğimiz korumalar da öyle. Araçtan atlayıp spor arabanın tavanına yaslandım ve cipin korumalarla birlikte gelmesini bekledim. "Ne? Dün gece ikinizi duydum kardeşim." Kaşlarımı oynatıyorum.

Kollarını benim gibi arabaya yaslarken bile dudakları memnun bir sırıtışla kıvrılıyor. "Yani? Senin aksine, küçük kardeşim, ben seks ve duyguları birbirinden ayırabiliyorum." "Hı-hı, o zaman neden bu sabah Garrett'ı fazla seksi olduğu için tokatladın? yüksek sesle ve neredeyse onu uyandırarak?" Alay ediyorum.

Gözlerini deviriyor ama sırtımayı bırakıyor. "Uyuması gerekiyordu. Onun şımarıklığıyla uğraşamazdım."

"Elbette." Arabanın etrafında dönerken sırtıyorum ve spaya doğru gidiyoruz. "O zaman neden kimsenin izlemediğini düşündüğün bir anda onu yatırıp veda öpücüğü verdin?"

Donup kalıyor, kafasını çevirip bana bakıyor. "Beni gözetlemen konusunda sana ne demiştim?"

Gülerek sırtını sıvazlıyorum. "Kabul et, Ry. Sen de ondan hoşlanıyorsun. Sorun değil, paylaşmaktan çekinmem ama seninle kılıçları çarpıştırmayacağım."

İç geçiriyor ve elini kapıya koyuyor. "Lütfen neden burada olduğumuza odaklanabilir miyiz?"

"Doğru, tehditler, düşmanlara ödeme yapmak. Anladım." Başımı sallıyorum ve o da kapıyı açıyor, korumalarımız arkamızda içeri girerken spa'nın rahatlatıcı müziği bize doğru sürükleniyor. Ryder, Tony ve Sam'i geride bırakmayı reddetti, hatta bizimle birlikte olduklarından emin oldu. Ve bu salak hâlâ ondan hoşlanmadığını düşünüyor.

Etrafıma bakarken, "Kendini evinde hissetmesi için ona buradan kız işi bir şeyler almalıyız," diye öneriyorum. Elbiseli bir kadın bekleme odasında oturuyor, göğüslerini göstermek için yeniden düzenliyor ve bana sırtıyor. Göz kırıyorum ve yaklaşıyorum. "Üzgünüm, ben kapalıyım, o da öyle."

Yere yığılıyor ama sırtarak tekrar dergisine bakıyor. Isık çalarak Ryder'ın bana ters ters baktığını görüyorum. "Bizi aldılar mı?" diye tekrarlıyor.

"Elbette öyle! Rox'un ona zarar vermek için geri getirdiğin zavallı bir kızı öldürmeyeceğini mi sanıyorsun? Fark etmediysen Ry, o da bizim kadar deli."

Başını iki yana sallıyor, masaya doğru ilerleyip parmaklarını kavisli tahtaya vururken nefesinin altında aptal kardeşler ve sinir bozucu kadınlar hakkında mırıldanıyor. "Sandra'yla konuşmam gerek. Hemen," diyor, yüzü kapalı ve kızgın.

Masanın arkasındaki kadın büzüşüyor, yüzü soluyor. "Özür dilerim efendim, Sandra meşgul-"

"Biraz ara ver Izzy," diye sesleniyor Sandra, resepsiyon görevlisinin arkasındaki ofisten çıkarken. İri bir kız, yani uzun boylu. Neredeyse Ryder'dan bile uzun. Kıvrımlı vücudu dar bir elbise ve topuklu ayakkabılarla kaplı. Ağarmış saçları gergin bir topuzla geriye toplanmış ve yapay olarak kaldırılmış yüzünü ortaya çıkarıyor. Dudakları pembe ve doğal olamayacak kadar dolgun. Bizi gördüğünde gözleri kısılıyor.

Korkunç bir kadın, taşaklarımı büzüştürmeye yetecek kadar, ama onu bu yüzden sevdik.

"Beyler, bu ne sürpriz. Lütfen içeri girin ve personelimi rahatsız etmeyi bırakın," diye tersledikten sonra topuklarını şaklatarak ofisine doğru yürümeye başladı.

Ryder'a yaklaşıp gülümsüyorum ve mırıldanıyorum: "Kadınları severim ama bu kadın çok korkutucu. Yine de Rox kadar korkutucu değil. Sopasını silah odasına sakladım."

Beni görmezden geliyor ve masanın arkasına geçerek onu ofise kadar takip ediyor. Ön kapıda duran Tony'ye başımla selam veriyorum. Etraftaki müşterilere bakıyorum.

"Korkarım spa kapandı, lütfen gidin."

Bekleyen kadın ve erkekler itiraz etmeye başlıyor, ben de mutlu bir gülümsemeyle silahımı gösteriyorum ve kısa sürede kapıya koşuyorlar. Tony arkalarından kapıyı çarpıyor ve kilidi çeviriyor. Sam peşimden geliyor ve ofisin kapısında duruyor, ama ben duruyorum ve Ryder'ın burada olmadığı bir anda ikisinin arasına bakarken yüzümün kararmasına izin veriyorum. "Ben tepki vermemiş olabilirim, Ryder da vermemiş olabilir ama kadınıma bir daha yaklaşırsan bu yapacağın son şey olur," diye uyarıyorum ve ikisi de başını sallarken Sam'in yutkunmasını izliyorum. Sonra mutlu bir gülümsemeyle göğsünü okşayıp içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Kusura bakma, herkes gitmiş galiba," diyorum masum gözlerle, zarımı parmaklarımın arasında yuvarlayıp duvara yaslanırken.

Sandra bana dik dik bakıyor, ofis koltuğunda bacak bacak üstüne atmış, Ryder'ın konuşmasını beklerken elleri karnının üzerinde sımsıkı duruyor. Ryder karşısındaki koltukta oturmuş, telefonuyla oynuyor ve Sandra'yı terletiyor. Gerçekten terletiyor. Yüzünden gerçek ter damlarken ve gergin bir şekilde yer değiştirirken onu izliyorum.

Ne yaptığını biliyor ve şimdi buradan canlı çıkıp çıkamayacağını merak ediyor.

Ryder onu bekletiyor ve ben de kendi telefonumu çıkarıp Garrett'a Rox'u kontrol etmesi için bir mesaj atıyorum. O da bana Rox'un kanepede kıvrılmış, yanında uyurken çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyor. Fotoğrafta yüzünün çatık kaşlarla kilitlenmiş olması beni güldürüyor. Fotoğrafi Ryder'a gönderiyorum, o da cihazı cebine koymadan önce dudakları sırtıyor.

Sandra'ya bakıyor ve yüksek sesle iç geçiriyor. "Bir süredir senden haber alamıyoruz Sandra, bu şaşırtıcı, çünkü üzerine inşa ettiğin arazinin sahibi biziz... Söyle bakalım. Eğer bize geri ödeme yapmıyorsanız, paranız nereye gidiyor? Hesabınızdan çıktığını zaten biliyoruz."

Muhtemelen kas gücünden daha fazlası olduğumuzu fark etmediği için bundan çekiniyor. "Ödemem gereken bazı faturalar vardı ve geciktim," diye cevap veriyor, çenesini geriye doğru eğiyor ama gözleri endişeyle etrafta dolaşıyor.

"Bana yalan söyleme Sandra. Sana karşı nazik davrandım ve bunu bırakmak zorunda kalmak benim için utanç verici olur," diye homurdanıyor Ryder, sesi soğuk ve ölümcül. "Bana bir teklifle geldin, tam tersi değil. Yardıma ihtiyacın vardı, burayı işletebilmen için sana borç para verdik... şimdi de anlaşmayı bozmaya mı çalışıyorsun? Hayatım, bu işler böyle yürümez."

"Ödemekten bıktım," diye geveliyor yutkunmadan önce. "Kârımın yarısını sana kaptırıyorum."

"Bankalardan daha az geri ödeme faizi sunuyoruz, yoksa bunu unuttunuz mu? Biz olmasaydık spa da olmazdı," diyor Ryder. "Elbette kredimi geri çevirebilir, burayı satın alabilir, tüm çalışanlarınızı kovabilir ve yıkabilirim... ya da daha da kötüsünü yapabilirim. Kocan nasıl Sandra?"

"Mike'ı bu işe karıştırma," diye neredeyse bağıyor ve beni kıkırdatıyor.

"Keşke yapabilseydik hayatım, ama Mike kendini bu işe soktu. Kumar oynamayı sevdiğini biliyor muydun?" Sohbet eder gibi söyledim ve o da bana şaşkınlıkla baktı. "Beni yanlış anlama, ben... ona şehrin bağımlılık yapan tarafını gösterene kadar sadece ara sıra oynuyordu. Ona yardım etmeye çalıştım." İçimi çekerek başımı salladım. "Görünüşe göre evde hadım edilmekten bıkmış. Sarhoş oldu ve herkese anlattı."

"Yalan söylüyorsun" diye çıkışıyor, ben de kulüplerimden birinden videoyu yüklüyorum. Tekrar cebe atmadan önce ona sadece bir saniyesini gösteriyorum. "Ne olmuş yani?" diyor ama gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

"Bu onu bağımlılığa sürükledi ve şimdi bazı kötü insanlara borcu var. Bana gelseydi, ona yardım edebilirdim. Ama gelmedi." Ellerimi sahte bir yatıştırma hareketiyle uzattım, dudaklarımda kaba bir gülümseme belirdi.

"O iyi mi?" diye soruyor, aramıza bakarak.

"Olabilir, her şey senin seçimine bağlı Sandra. Onu kefaletle serbest bırakabilirim ama tabii bu para zaten bize olan borcunun üstüne eklenir ya da onu onların eline bırakabilirim. Şimdi, ilk suçunda onu öldürmezler, hayır, sadece diz kapaklarını kırarlar. Ama ne yazık ki bir inşaatçı olarak oldukça önemli görünüyorlar, değil mi?" Gülüyorum, ama bu hoş bir ses değil ve o da bundan ürperiyor.

"Sizi lanet olası şeytani yılanlar," diye tıslıyor, gözlerinden yaşlar dökülürken, gözyaşlarını silmeye çalışıyor, ancak bunun yerine makyajını lekeliyor.

"Hayır, hayatım, kötü değil, sadece iş adamı. Sana para verdik, iş verdik, seni sokaklardan kurtardık. Kocana göz kulak olduk, biz olmasaydık şimdi ölmüş olacaktı. Evet, parayı seviyoruz ve iş anlaşmalarımızdan kâr ediyoruz... ama her şey siyah ve beyaz değil. Grilerle doludur ve biz sadece gri bölgeyi yönetiyoruz."

Arkasını dönüp çekmecesini açıyor ve Ryder'a fırlatmadan önce bir çek karalıyor. Ryder çeki cebine attı. Sonuçta mesele para değil, onun için yaptığımız onca şeyden sonra bize borcunu ödememesi yüzüzlüğü. Banka şimdiye kadar onun spasını almış olurdu. "Teşekkürler, madam." Göz kırpyorum,

Onu tam olarak nerede bulduğumuzu hatırlatarak. Yıllar önce Triad'ın kulüplerinden birinde çalışıyordu.

Bakışlarını kaçırıyor, sertçe burnunu çekiyor. "Sadece farklı bir hayat istedim," diye fısıldıyor sessizce, duymamamız gereken kadar alçak sesle.

"Biliyoruz, bu yüzden tüm o bilgiler karşılığında sana yardım ettik. Borcun neredeyse ödendi Sandra, bu yüzden başını eğ, burası çok geçmeden senin olacak," diye nazıkçe teklif ediyorum. Ryder ayağa kalkmadan önce bana gözlerini deviriyor.

"Bizi geri getirmek zorunda bırakma Sandra."

"Ya Mike?" diye fısıldıyor, yüzünde kocaman gözyaşı izleriyle bize bakarken.

Onu tutan adamlara hızlıca bir mesaj attım. "Az önce borcunu ödedim, artık özgür ama harcamalarına dikkat edin ve ona biraz yardım edin." İyi kardeş rolünü kolayca oynuyorum ve dostça bir göz kırpmayla ayrılmak için dönüyorum, ancak gözlerim ürünlerin raflarına takılıyor.

Sandra'ya "Bize biraz kız işi lazım," diyorum. Başını sallıyor, gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı akıyor ve siyah rimel akıyor. Berbat durumda.

"Ne istersen al," diye fısıldıyor ve gözlerini hızla kaçırıyor.

"Teşekkürler, bu yüz... maske iyi mi?" Ben soruyorum ve Ryder homurdanıyor.

"Sadece her şeyi alın. Eminim Sandra Triad'dan geri alacağı parayla daha fazla stok alabilir. Öyle değil mi Sandra?" diye iğrenç bir şekilde meydan okuyor ve Sandra aceleyle başını sallıyor.

Yan taraftan bir çanta kapıp, Rox'un hoşuna gideceğini umarak tüm eşyaları içine dolduruyorum ve omzuma atıp kapıyı açıyorum. Sam hemen çantayı alıyor, gözleri hâlâ keskin, etrafımızı tarıyor. Tekrar ıslık çalarak kapıya yöneliyorum ve Tony kapıyı açıyor ama önce dışarı çıkıp her şeyi kontrol ettikten sonra bize başıyla selam veriyor.

Arabaya geri dönüyoruz ve içeri girdiğimizde Ryder'a bakıyorum. "Kendini evinde hissetmesi için ona başka şeyler de almalıyız. Kalıyor, değil mi?"

Direksiyonu kavriyor. "Bilmiyorum."

"Yapma Ry, o kaltak gibi değil. Paramızı bile istemiyor." Gülüyorum.

"Hayır, o daha kötü bir şey istiyor. Özgürlüğünü." Sonra bana ters ters baktı. "Çatı katımızda tutulmaktan asla mutlu olmayacak, o tutulacak bir kadın değil. Çalışmayı seviyor, bu şekilde geçiniyor."

Başımı salladım ve başka tarafa baktım. "O zaman ona bir iş veririz, bir şey, herhangi bir şey.
Çünkü o bizi terk etmiyor."

"İstesek bile ona özgürlüğünü veremeyiz. Bu bir zayıflık işareti olurdu ve artık hepsi onu bizimle birlikte gördü. Binadan dışarı adımını attığı anda ölmüş olurdu." Ryder iç geçiriyor ve başını ovuşturuyor. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Bizden olduğu için sırtında bir hedef tahtası var ama onu yakalayacağım anlamına geliyorsa bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. "Tamam, hadi ona bir şeyler alalım, diğerleri bekleyebilir."

Aston'u çalıştırarak Tony ve Sam arkamızdayken trafiğe girdi ve bizi şehir merkezindeki alışveriş bölgesine götürmek için bir U dönüşü yaptı. "Alışverişten nefret ediyorum," diye homurdanıyor.

Radyoyu açıp müzik eşliğinde dans ediyorum.
"Bayılıyorum buna." "Biz nasıl kardeşiz?" diye mırıldanıyor.

"Çünkü tüm öfke ve delilik sana geçti." Gülüyorum.

Küfrediyor, ben de onu duymazdan gelip Garrett'ı arıyorum. "Hey, markete gidiyoruz, bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bu lanet veledi öldürmeme izin verilmesi için," diye tersliyor, sonra daha yüksek sesle, "O zaman bir daha bu boku deneme," diye bağıyor telefona geri dönmenden önce. "Çok sinir bozucu, onu öldüremeyeceğime emin misin?"

"Bunu duydum, pislik!" Roxy arka planda çığlık atıyor. "Sopam olmayabilir ama yine de seni indireceğim, orospu çocuğu."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "İkinizin iyi geçinmeye başladığınızı sanıyordum?"

Homurdanıyor ama cevap vermiyor. Ah, tamam, yani onun derisinin altında. Bununla çalışabiliriz. "Sakın bir daha o kanalı değiştireyim deme," diye bağıyor.

"Seni yalnız bırakayım, iyi eğlenceler," diyorum gülerek ve telefonu kapatıp Ryder'a bakıyorum. "Çok geçmeden onu parmağında oynatacak."

Sırıttıyor. "Hiç şüphesiz, seni çoktan elde etti."

"Ve D, kavgada o sarhoş salağı öldürdüğünü duydun mu?"

Ryder başını sallıyor. "Özensiz, ama bu senin için Diesel."

Park yasağı çizgilerini görmezden gelerek bir dükkânın önüne paralel park ediyor. Tony ve Sam'in inmesini bekliyoruz ve sonra kapılarımızı açıyorlar - şu anda çok dikkatli olamayız. Sırf dikkatsiz davrandığımız için birimizin vurulması iyi olmazdı ve başımıza konan ödülle hepsi

bizi denemek için ortaya çıkıyorlar. Alman'ın da onlardan biri olmasını umuyoruz, bu yüzden dışarıdayız.

Yem.

Başımız dik ve korkusuzca dükkâna giriyoruz. Bizi karşılayan görevli parayı hemen tanıyor ve gözleri parlıyor. "Beyler, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ryder beni işaret ediyor ve şüphesiz biriken tüm e-postalara cevap vermek için telefonunu çıkarıyor. Kolumu boynuna dolayarak telefonunu çıkarıyorum ve cebime atıyorum. "Hayır bilmiyorsun, sen de aletini ona soktun, bu yüzden boktan tavrını telafi etmek için ona güzel şeyler almak zorundasın."

Homurdanıyor ve bana ters ters bakarak beni itiyor. Telefonunu almaya çalışıyor ama ben gülererek geri çekiliyorum. Satıcı gözünü bile kırpmıyor, en iyilerin yaptığı gibi konuşmamızı duymuyormuş gibi davranıyor. Zengin ve ünlülere hizmet vermek, ya çok çabuk sağır olmanız ya da uzun süre dayanamamanız anlamına gelir.

"İyi, daha fazla mücevhere ihtiyacı var," diye mırıldanarak ellerimi çırpmanı sağladı.

"İşte şimdi konuşuyorsun. O seksi sutyenlerden daha çok lazım, bir de şu botlardan, çok seksi. Ona silah da almalıyız." İçimden hüzünle geçirdim.

Bana doğru bakıyor. "Peki ya onları bizim üzerimizde kullandığında?"

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen sadece Diesel'de ve o buna bayılırdı ve belki Garrett, ama o da şeytan gibi yeniden doğardı."

"Elbette efendim, eğer beni takip etmek isterseniz. Meslektaşım Francesco size mücevherlere kadar eşlik edecek efendim."

"Hayır, birlikte gidebiliriz, acelemiz yok," diye cevap veriyorum ve ona el sallıyorum. Başını eğiyor ve bizi ikinci kata ve oradaki mücevherlere götürüyor.

"Kadınlar ne tür şeylerden hoşlanır?"

Mırıldanıyorum. "Pahalı olan her şeyi," diye tersliyor Ryder.

"Lanet olsun. Sence Rox ne kadar harcadığınızı umursuyor mu? Muhtemelen yüzümüze fırlatıp atar ve o küçük kollarını kavuşturup sevimli bir surat takınarak 'Senin rüşvetlerine ihtiyacım yok, pislik herif' derdi," diye alay ediyorum ve kız gibi konuşmam karşısında ağzı açık kalıyor.

"Bu garip bir şekilde doğru ve biraz da korkutucuydu. Peki, ona ne alalım?" Ellerini havaya kaldırır.

"Sen, sunucu çocuk, para ve zenginlik umurunda olmayan ve rocker gibi bir kadına ne alalım?"

Bir an için bunu düşünür. "Ah, işe yarayabilecek bazı şeylerim var."

"Yılanın içinde var mı?" Ryder soruyor.

Adam bu tuhaf istek karşısında gözünü bile kırpmıyor. "Bu taraftan."

Bizi küçük bir oturma alanına götürüyor ve sonra gözden kayboluyor. Sandalyemde arkama yaslanıp etrafımızdaki ışıltılı mücevherlere bakıyorum. "Kahretsin, babamla böyle yerlere geldiğimizi hatırlıyorum, böylece yeni ganimet karısını gösterebiliyordu."

Ryder homurdanıyor ama ben devam ediyorum, "Her zaman nefret ettim ve kadınlardan, tek umursadıkları şey paraydı. Yine de bu tür kadınlarla birlikte olduk... Roxxane hariç. O gerçekten farklı. Sence bunun nedeni gerçekten ne kadar paramız olduğunu bilmemesi mi?"

"Fark edeceğini sanmıyorum. Yokluk içinde büyüdü, yokluktan geldi ve sahip olduğu her şey için çalıştı. Rox'un kendi yolunu kazanmayı sevdiğine inanıyorum. Burada gözünü korkutmazdı ama parasını kendisi ödemekte de ısrar ederdi."

Başımı sallıyorum. O haklı, her zaman öyledir. İnsanları çok iyi tanıyor. "Sonumuzun böyle olacağını hiç düşünmüş müydün?"

Sonra bana baktı, yüzü soğuktu ama ben daha iyi biliyorum. Ağabeyimin omuzlarında dünya var, her zaman da öyleydi. O zamanlar bile beni babamdan korumak onu keskin, soğuk ve öfkeli yapmıştı. "Hayır, ya öleceğimizi ya da hâlâ o piçle birlikte olacağımızı sanıyordum."

Ciddiyetle başımı salladım. "Yapman gerekeni yaptın kardeşim."

Bir an uzaklara bakıyor, insanların geliş gidişlerini izliyor. "Biliyorum." Sessizleşiyor. "Bazen sana onu hatırlatıyor muyum?"

Sorusunu tartışıyorum. "Evet, ama sende onun hiç sahip olmadığı bir şey var." "Neymiş o?" diye soruyor bana bakarak.

"Ben." Sırıtiyorum. "Onu geri çekecek, çok ileri gitmeden önce durduracak kimsesi yoktu. Sende onun açlığı, zekası ve evet, öfkesi var. Ama aynı zamanda sana gerçekten değer veren bir ailen var. Hepimiz biraz dağılmış durumdayız ama birbirimizi nasıl aklı başında tutacağımızı biliyoruz. Onun gibi olmak konusunda asla endişelenmene gerek yok, buna asla izin vermem. Önce seni öldürürüm," diye yemin ediyorum ve gülümsüyor, gerçek bir gülümseme ve neredeyse onu çocukken görebiliyorum, babam onu dövmeden önce her zaman böyle gülümserdi.

Tam o sırada adam geri dönüyor ve mücevherleri önümüze diziyo. Fiyatlara bakma zahmetine girmeden beğendiklerimizi seçiyoruz. Söz veriyor.

kutulanmış ve bizi bekliyor olacak ve sonra bizi kıyafet alanına götürecekt.

Onları gösterirken ve beğendiğimiz kıyafetleri koordine ederken bir süre oturuyoruz. Roxy şımartılmaktan hoşlanmıyor olabilir, çünkü hiç kimsenin hoşlanmadığını hissediyorum, ama artık başka seçeneği yok. Onu yanımızda tutmaya karar verdim ve bu da onu istediğim zaman şımartabileceğim anlamına geliyor ve onun da buna katlanmaktan başka seçeneği yok.

Bunu telafi edebilir, ona aldığımız yeni iç çamaşırı takımlarıyla bana ne kadar minnettar olduğunu gösterebilir, çünkü kutsal cehennem, çok sıcaklar. Göğüslerini desteklediklerini, dövmele tenini kapladıklarını hayal edebiliyorum.

Kahretsin, zor olmak için ne uygunsuz bir zaman. Yer değiştiriyorum, kendimi yeniden düzenliyorum ve hepsini ödemesi için kartımı adama uzatıyorum. Nereye götüreceğimi sorduğunda "Araba ön tarafta," diye cevap veriyorum.

Güneş gözlüklerimi paltomdan çıkarıp yüzüme geçirdikten sonra Tony ve Sam'i dışarıda takip ediyor ve arabayı hızla yüklemelerini izliyorum. "Ona bir araba almalıyız, hızlı bir tane, çok hoşuna gider."

Ryder homurdanıyor. "'O bizim tutsağımız' cümlesinin neresini anlamadın?"

Sonra sırtarak ona bakıyorum. "İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Onu ilk gördüğümüz andan itibaren bir tutsaktan çok daha fazlasıydı."

"Arabaya ihtiyacı yok. Onu istediği yere bırakırız," diye tersliyor.

Başımı sallıyorum. "Sadece bir fikir kardeşim, belki kendini daha özgür hisseder. Yine de ona hemen bir tane alma, önce bize olan aşkını kaybettiğinin farkına varsın,

ve asla gitmeyecek."

"Şimdi delirmiş gibi davranıyorsun, bizi asla sevmeyecek. Biz bunun için fazla sapkınız, bizi istiyor tabii, ama bizi asla sevmez," diye alay ediyor.

"İşte burada yanıyorsun, ağabey. Operasyonun beyni sen olabilirsin ama bu sefer yanıyorsun." Arabaya binmeden önce göz kırptım.

Homurdanıyor ve beni takip ediyor. Şehir merkezine doğru gidiyoruz, bir şey deneyen var mı diye görmek için uzun yollardan gidiyoruz. Ryder direksiyona vurarak, "Hâlâ bir şey yok, etrafta dolaşmaya devam edemeyiz, şüpheli görünüyor," diye çıkışıyor. "Gerçekten ikimiz de buradayken ateş edeceğini düşünmüştüm."

Düşünürken çeneme vuruyorum, gözlerim pencereden dışarı kilitlenmiş. "Buraya çek ve bir telefon görüşmesi yapıyormuş gibi davran. Burası boş

bir alan ve binalar ateş etmesini engelliyor. Yaklaşmak zorunda kalacak, bu da onu yakalamak için iyi bir fırsat sağlayacaktır."

"Beklediğini nereden biliyorsun ki?" diye tersliyor.

"Düşün, Ry. Biriyle yattığını biliyorum ama şovu sikiinin yönetmesine izin verme. O burada, onları bir kez hayal kırıklığına uğrattı ve şimdi bunu telafi etmek için çaresiz.

onlara. Bu da onu özensiz yapıyor ve bizim işimize geliyor."

Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor. "Sizi hedef alması hoşuma gitmiyor. Bu beni sinirlendiriyor, ki bu asla iyi bir şey değil."

Başımı salladım. "Biliyorum kardeşim. Senin için geldiklerinde umursamıyorsun ama ya biz?"

Düğmelerinize dokunuyor. Arkanızdayız. Biz hallederiz."

Önerdiğim gibi ara sokağa giriyor ve Tony'ye bir şansı olduğunu düşünmesi için biraz el sallıyoruz, sonra da bekliyoruz. Ryder telefonla konuşuyormuş gibi yapıyor, ben de başımı arkaya yaslayıp uyuyormuş gibi yapıyorum, gözlerim çatlamış ve elim silahımda bekliyor olmama rağmen.

Hadi, seni piç.

Dakikalar ilerliyor. Belki de yanılmışımdır. Siktir, ona ihtiyacımız var, Triad'a saldırıp ne bildiğini öğrenmeliyiz. Diesel'in o piçi avlamak için can attığından bahsetmiyorum bile ve bu da tüm şehre yayılmış bir ceset sayısıyla birlikte gelir. Hayır, onu bulmalı ve biraz eğlenmesi için D'ye teslim etmeliyiz.

Sonra da ailemize zarar vermeye çalışan piçleri alaşağı edeceğiz.

İyi oynamaya çalıştık, saygılı olmaya çalıştık ve bize böyle mi karşılık veriyorlar? Hayır, ölüm fermanlarını imzaladılar. Onları tuğla tuğla yok edeceğiz. Bu Ryder'ın uzmanlık alanı. Paralarını almak için işlerini ve banka hesaplarını nasıl çökerteceği üzerinde çalıştığını zaten biliyorum. Sonra da ailelerinden başlayacak. Ancak ondan sonra, dehşete düştüklerinde ve yalnız kaldıklarında gözlerini onlara çevirecek.

O acımasız bir piç, yaptığı işte en iyisi.

Sevdiklerini koruyor.

Çocukken bile aynıydı, her zaman en ciddiydi. Lanet olsun, o zamanlar bile takım elbise giyerdi. Hiç gerçek bir çocukluk geçirmede. Hayır, babam ne isterse o oldu, adamın yoluna asla çıkmamamı sağlamak için. Babamın her istediğini yaptı, hatta ellerini bile kirletti.

İlk kez birini öldürdüğü geceyi hatırlıyorum, o on üç yaşındaydı, ben on bir. Eve geldi ve onda farklı bir şeyler vardı. Korkuyordu, her zamanki gibi babamdan değil, kendinden korkuyordu. Elleri kan içindeydi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ellerini ovuşturuyordu. Bana ne olduğunu anlattı, tabii ki tüm gerçeği değil. Sonradan öğrendim ki bunu beni korumak için yapmıştı, babam bir piç gibi bana olan sevgisiyle oynamıştı. Ryder'ı tehdit etmiş, adamı öldürmezse bunu bana yaptıracağını söylemişti.

Ruhumu lekelememi istemedi, o yüzden yaptı. İçinde bir şeyler kırılmış olsa da yaptı. Ağlarken ona sarıldım. O gece, bugüne kadar onu ağlarken ya da zayıflık gösterirken gördüğüm son geceydi. Bana dehşete düşmediği için korktuğunu, bunun doğru olduğunu hissettiğini... babam gibi bir canavar olduğunu söyledi.

Onu asla bırakmayacağıma söz verdim. Bu sözü tutacağım. Benim için çocukluğundan, ruhundan vazgeçti. Onun için her şeyi yaparım. Roxxane'in, kendi deyimiyle, bunun bir parçası olduğunun farkında bile değil. Bir zayıflığa, dünyayı paylaşabileceği, yükünü taşımasına yardımcı olabilecek birine ihtiyacı var, yoksa tükenecek.

Ve onu kaybedemem.

Elleri kanlı ağlayan çocuğu koruyacağım ve o da anahtar olacak.

Kafamda ilk gün, ona bir meydan okuma, çözemediği bir bulmaca gibi bakmasından sonra başladı ve herkes gibi ondan korkmuyordu. Onunla kafa kafaya karşılaştı, aynı inatçı, aynı dünyaya kızgın. Roxy onu kurtaracak.

Hepimizi kurtaracak.

Ve biz de onu lanetleyeceğiz.

Umursamalıyım ama yapamıyorum. Onu ve kardeşimi elimde tutarken olmaz.

Gözlerim sokağın ilerisinde bir şeye takılıyor, o kadar hafif bir hareket ki bakmasam göremeyecektim. "Saat on iki," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı zorlukla kıpırdatarak.

Ryder hâlâ telefondaymış gibi davranarak, "Evet," diye tersliyor.

Gölge duvar boyunca ilerliyor ve bir sandığın arkasına yerleşiyor. Bakmadan Tony'ye hızlıca bir mesaj atıyorum, gözlerim silüette. Ateş ediyor ve araba çalıştığında ileri doğru yalpalıyoruz. Salak, lanet cam kurşun geçirmez.

Onu fark ettiğimizi bildiği için kaçmaya çalışıyor ama Tony diğer taraftaki sokağı kapatıyor ve biz de peşine düşüyoruz. Arabadan fırlayıp kaputun üzerinden atlayarak omzuna dokunuyorum ve döndüğünde yüzüne bir yumruk atıyorum. Yine de yere düşmedi, bana silahıyla vurmaya çalıştı ama Ryder onu arkadan yakaladı ve boğmaya başladı, ben de silahını elinden aldım ve şakağına tabancayla vurdum.

Yere düşmesine izin veren Ryder'ın kollarına yığılır. "Gördün mü kardeşim? Sakin ol." Gülüyorum.

Tony ve Sam adamı tutup arabalarına götürürken biz de kendi arabamıza yöneliyoruz. "Diesel mutlu olacak." Ryder sırtıyor. "Ve ihtiyacımız olan bilgiyi alacağız. Yanlış insanlara bulaşmışlar."

"Engerekler, kardeşim. Yılanlar bile diğer yılanlardan korkar," diye katılıyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ROXY

Onu öldüreceğim.

Ciddiyim. Garrett'ı öldüreceğim. Garrett ve ben dün gece olanlardan sonra bütün sabah konuşmadık. Bu sabah Diesel beni odamdan sürükleyerek çıkardı ve Garrett bana tek kelime etmeden kahvaltı hazırladı.

Sonra beni oturma odasına çektiler ve orada uyuyakaldım. kanepede. Benimle konuşmuyor, hatta bana doğru bile bakmıyor.

Bu beni deli ediyor.

Ne olmuş yani? Kadınlardan nefret eder. Ve evet, beni kullandı ama bundan zevk aldım. Aksi halde ona hayır derdim ya da kışını tekmelerdim. Umurumda değil ve nedense onu istiyorum. Altında gördüğüm korkuya ulaşmak için tüm o öfkeden sıyrılmam gerekiyor. Onun olduğunu bildiğim adama.

Çok önemli görünüyor, ama bana izin vermiyor, bunun yerine bana soğuk davranıyor. Siktir et onu. Hiçbir zaman boş boş oturacak bir tip olmadım. Ne kadar korkmuş olursam olayım, bir savaşçı olarak ve asla pes etmeyerek bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Bu da farklı değil.

Burada bulunduğum süre boyunca aramızdaki her neyse şekil değiştirdi ve Kenzo ve Ryder ile yatmak bunu daha da pekiştirdi. Onları istiyorum ve onlara değer veriyorum. Bunu onlara asla söylemeyeceğim. Piçler bunu bana karşı kullanır.

İstediğim kadar kendimle savaşmaya devam edebilirim ya da bunun tadını çıkarabilirim. Sundukları zevk ve güçle yıkanabilirim. Kaçmaktan yoruldum, günü gününe yaşamaktan yoruldum ve Garrett korktuğu için beni kendinden uzaklaştıramaz.

Çok korkuyorum.

Ondan, onlardan, bedenim ve kalbim için ne ifade ettiklerinden. Ama ben hâlâ buradayım. Hala savaşıyorum. O da savaşmak zorunda.

İlk başta onu kızdırıyorum, dürtüyorum, tekmeliyorum ve bana hırladığında zaferle sırtıyorum. Beni görmezden gelip televizyon izlemeye devam ediyor, ben de kanalı değiştiriyorum. Homurdanıyor ve bana bağılıyor ama telefonu çalıyor.

Sesi Kenzo'ya benzeyen biriyle konuştuğunu duyuyorum, bu yüzden kanalı değiştirmeye devam ediyorum. Sinirlenip bağılıyor ve bana ters ters bakarak görüşmeyi sonlandırıyor. "Terbiyeli ol."

"Ya da ne?" Sırtıyorum. "Beni yine dizlerimin üzerine mi çökerteceksin?"

Gözleri açlıkla kararıyor, kanepede kayarken bakışları sırtan dudaklarıma düşüyor, şüphesiz oradaki sikini hatırlıyor - biliyorum. "Bu bir hataydı."

"Tabii, nasıl istersen, koca adam. Hey, yakında bir dövme yaptırmam gerekiyordu, yine de gidebilir miyim?" Soruyorum.

"Kim tarafından?" diye karşı çıkıyor, gözlerini kısarak. En azından doğru yönde atılmış bir adım.

"Zeke, Alluring Art'tan." Omuz silkiyorum.

"Bir erkek mi?" diye tersliyor, vücudu öfkeyle titriyor.

"Hayır." "Ne? Neden?" Şimdi kızgın bir şekilde soruyorum.

"Bizden başka kimse sana dokunamaz," diye homurdanıyor ve ben gülüyorum. "Kıskandın mı?" Sırtıyorum.

Tekrar sırtıyor. "Hayır, diğerleri onu öldürür. Dövmen gerçekten onun ölümüne değer mi?"

Diesel de yanımdaki kanepede kambur dururken gülüyor. "Haklı, onu öldürürdüm ama Garrett dövmeleri, senin için bitirebilir. Bizimkilerin hepsini o yaptı."

Ben canlanırken Garrett donup kalıyor. "Kahretsin, gerçekten mi? Çok iyiler! Yapacak mısın?"

"Hayır," diye tersliyor ve sırtan Diesel'e ters bir bakış fırlatırken dişlerini gıcırdatıyor.

"Ne var? Neden? Ben Zeke'ye gidemiyorum ama sen bitirmiyor musun?" Bağııyorum. Başını yavaşça çeviriyor, gözleri kararıyor. "Seni mürekkeplemeyeceğim, unut bunu."

"Neden? Çünkü ben bir kadını ve bana dokunmak için kendini alçaltmaktan nefret mi ediyorsun?" Dürtüyorum.

Diesel, "Bu çok güzel olacak, patlamış mısıra ihtiyacım var," diye mırıldanıyor ama ben onu duymazdan gelip Garrett'a bakıyorum, artık geri adım atmıyorum.

"Bırak onu," diye uyarıyor Garrett.

Evet, siktir et. Onun öfke nöbetleriyle işim bitti. "Senin sorunun ne? Kukudan mı korkuyorsun yoksa gerçekten kendine zarar verecek kadar nefret dolu musun ve bunu ancak birine zarar vererek mi giderebiliyorsun?"

Mutfakta Diesel'in patlamış mısırlarının patlaması dışında oda sessiz.

"Uzaklaş, hemen şimdi," diye hırlıyor, sesi alçak ve ölümcül. Gözleri halkada gördüğüm aynı öfkeyle parlıyor - öfkeden de öte. Kendi dövüş alanına giriyor ve ben de rakibiyim.

Yapılacak en akıllıca şey uzaklaşmak ve sakinleşmesine izin vermek. Öyle mi yapmalıyım? Hayır, tabii ki yapmazsın. Zeki olduğumu hiç söylemedim ama taşaklarım büyüktür. "Hayır. Bu kadar mı, küçük Garrett? Annen miydi? Hayır, bahse girerim bir kız arkadaş. Ne yaptı, aldattı mı? Oh hayır, zavallı küçük Garrett, ama bu bana bok gibi davranabileceğin anlamına gelmiyor, seni koca götlü. Bana istediğin kadar bakıp tehdit edebilirsin ama herkes gerçeği biliyor. Beni istiyorsun ve bunun için kendinden nefret ediyorsun."

Hayat asla vaat edilmiş değildir, yarın asla garanti değildir ve keşke söyleseydim ya da yapsaydım dediğiniz şeylerle zaman kaybetmeye inanmıyorum. Bu yüzden aptalca olduğunu bilsem de her şeyi içime atıyorum. Geçmiş aşmadan asla ilerleyemeyiz.

Muhtemelen boks yaptığı için hızla hareket ediyor, boğazımı tutuyor ve beni havaya doğru sürüklüyor. Ayaklarım yere zar zor değiyor ama ona karşı koymuyorum. Kavrışığını sıkılaştırıp hava kaynağını keserken bile sırtarak rahatlıyorum. Dudakları nefretle kıvrılmış ve yüzü bir hırıltıya dönüşmüş. Öfkeden başka hiçbir şey ona yol göstermiyor. Beni görmüyor, hayır, onu görüyor.

Onu çok derinden yaralayan ve asla iyileşemeyen kadın.

"Ölmek mi istiyorsun? Bu mudur yani? Seni öldürmemi mi istiyorsun? Çünkü öldüreceğim. Sikimi yalamış olabilirsin, seni istiyor olabilirim, ama yine de seni bitireceğim" diye tehdit ediyor.

"O zaman yap, buna gerçekten bir son verelim. Beni şimdi öldür ya da korkunu beni uzaklaştırmak için bir bahane olarak kullanmayı bırak," diye mırıldanıyorum.

Ağır ağır nefes alıyor, bana bakarken göğsü kabarıyor. Homurdanarak beni kanepeye geri fırlatıyor ve hışımla uzaklaşıyor. Hızlı nefesler alarak ayağa kalkıyorum, gözlerim dışarıda oturan Diesel'e takılıyor.

patlamış mısırını yiyor ve dramın ortaya çıkışını izlemekten çok mutlu görünüyor.

Garrett'in peşinden koşarak onu üst kata kadar kovaladım. Kapıyı çarpıyor ama ben kapıyı açıp onu içeri kadar takip ediyorum. Artık geri adım atmayı reddediyorum, sonunda bir yere varıyorum.

Yerde volta attıktan sonra kolunu çekmecelerine doğru savuruyor ve her şeyi büyük bir gürültüyle yere düşürüyor. Camlar kırılıyor ama umurunda değil. Elini sallıyor ve çantaya öyle sert vuruyor ki çanta kırılıp yere yuvarlanıyor. Yatağını kaptığı gibi fırlatıp atıyor ve yıkımın ortasında bile bu yeterli olmuyor.

Hissedebiliyorum.

Bu duyguyu bilirim, incinme ve acıyla dolduğunuzda bu sizi çarpıtır. Ben yıllar içinde Rich'in yardımıyla iyileştim ama Garrett'in böyle bir şansı olmadı. Zayıflığını göstermek istemediği için her şeyi içine attı ve bu onu içten dışa çürütüyor.

Bu onu öldürecek.

Ölümle yüz yüze olmama rağmen zorlamaya devam ediyorum. "Bitti mi?" Duvara yaslanarak söylüyorum.

Dönüyor, burun delikleri açılıyor ve bana doğru ilerliyor. Beni tekrar duvara çarptı. "Bu tanıdık geliyor," diye takılıyorum.

"İtmeyi bırak," diye homurdanıyor.

"Neden? Senin etrafında dolanmaktan bıktım. Diğerleri yapabilir ama ben yapmayacağım. Gözlerindeki acıyı görüyorum, biliyorum çünkü eskiden ben de görürdüm. Biri seni incitti, güvendiğin biri. Sevdiğin biri. Bu seni değiştirir, yıkar ve yerine kırık bir yaratık koyar. Tüm dünyası yıkılmış biri. Biliyorum," diye bağıryorum, "çünkü o bendim." Sonra sessizleşiyorum, ağır ağır nefes alıyorum. "Hâlâ bazen öyle, hâlâ ondan kaçıyorum. Hala aynı küçük kızmışım gibi korku içinde yaşıyorum."

Hareketsizleşiyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, ben de ileri atılıyorum, kendimi onun için açmak acı verse de ruhumu ortaya koyuyorum. "Ona güvendim, Garrett. Onu bir çocuğun sevmesi gerektiği gibi sevdim." Gözlerim yaşlarla doluyor ve hâlâ o güce sahip olduğunu bildiğim için bu zayıflık gösterisinden nefret ediyorum. "Her yumruk, her tekme ya da her tükürük beni yıktı. Hayatta kalmaktan başka bir şey yapamaz hale geldim, bir günden diğerine yaşadım ve şimdi bile... şimdi ondan kurtulduğumda bile aynısını yaptım, kendimle yüzleşmek zorunda kalmamak için kendimi içkiye ve sekse kaptırdım. En can alıcı noktayı duymak ister misin? Yine de beni satarak hayatımı mahvetmeyi başardı. Beni sattı amına koyayım." Acı acı gülüyorum. "Sanki hayatımı mahvetmek

Bütün çocukluğum yetmedi, devam etti ve beni sattı. Ama ne var biliyor musun? Kaçmaktan yoruldu. Ondan nefret ediyorum. Cezasını çekmesini istiyorum, ama bundan da öte, hâlâ içimde olan o pençelerden kurtulmak istiyorum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama deniyorum. Denemelisin Garrett, çünkü bunu gözlerinde görüyorum; hayatta kalma modundasın, hâlâ savaşıyorsun, günü gününe yaşıyorsun, ama böyle yaşanmaz. Sen savaşmayı bırakırsan ben de kaçmayı bırakırım."

Beni bırakıyor ve arkasını dönüyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Ona dokunmuyorum, bundan nefret ettiğini biliyorum, onun yerine vücudunun etrafında dönerek onunla yüzleşiyorum. "İlk adım? Bunu kendine itiraf et. İyileşmen gerek Garrett, yoksa temellerin yıkılacak. Benimle konuşman gerektiğini söylemiyorum ama ihtiyacın olursa ben buradayım. Ama kardeşlerin de öyle. Dışarıdalar ve seni seviyorlar."

"Ya sen?" diye mırıldanıyor, gözlerini kırpmadan beni izliyor. "Ben mi? Senden nefret etmiyorum... her zaman." Sırıttıyorum.

"Neden? Neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?" diye soruyor ve bu önemli görünüyor.

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Belki de sende kendimi gördüğüm içindir. Ya da belki sıkıldım, belki de bunu tamamen bencilce nedenlerle yapıyorum. Her iki durumda da, buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Birlikte yaşamamanın bir yolunu bulmalıyız. Eğer benden gerçekten nefret ediyorsan, benden uzak durabileceğin bir program yapabiliriz, eğer yardımı olacaksa," diye öneriyorum ve sonra nefesimi tutuyorum.

Yutkunuyor, adem elması sallanıyor ve yumrukları sıkılıyor. "Senden nefret etmiyorum. Sorun da bu bebeğim, görmüyor musun?" Başını acı acı sallıyor. "Senden nefret etmiyorum, çok fazla önemsiyorum... ama son yaptığım kişi..."

"Seni incitmek," diye bitiriyorum. "Tamam, o zaman adım adım ilerleyelim. Evlilik istemiyorum." Ben sırtıttıyorum, o da gülüyor. "Sadece bir ateşkes, eğer başarabilirsek. Bir tepki vermen için seni zorlamayı bırakacağım ve sen de beni boğmaya ya da öldürmeye çalışmayı bırakabilirsin... tamam, belki beni öldürme kısmı. İstedığın zaman beni boğmaktan çekinme, aslında oldukça ateşli."

Tekrar kıkırdıyor ama inleyerek bitiriyor. "Benimle böyle konuşamazsın." Başını sallıyor. "Seni istiyorum, istiyorum ama yapamam... Seni öldürürüm... Bir daha böyle biriyle birlikte olabilir miyim, onu bile bilmiyorum. Diğerlerine, sana ihtiyacın olanı verebilecek birine bağlı"

kalmalısın. Kırık dökük biriyle değil."

"Öyleyse dene." Omuz silkiyorum. "Gerçekten öğren. Şimdi olmak zorunda değil ama bir düşün. Yalan söylemeyeceğim, seni çekici buluyorum ve seni

yatak."

"Ben de bizden nefret ettiğini sanıyordum," diye alay ediyor.

"Oh, hala yapıyorum, cehennem gibi sinir bozucu, ama burada deniyorum. Orgazmlar nefreti azaltma eğiliminde ve kabul edelim, ikimiz de bunun artık benim hayatım olduğunu biliyoruz. Buna karşı savaştan bıktım."

Ters dönmüş yatağına oturup başını ellerinin arasına almadan önce iç geçiriyor. "Evet, öyle. Biz berbat adamlarız, anlamayı kabul etmemeliydik."

"Belki, belki de değil. Gerçi geçmişte kaldı, üzerinde durmanın anlamı yok. Olan oldu. Artık ben de sizden biriyim ve bunun ne anlama geldiğini öğrenip öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi. Kolay olmayacak, hala kızgınlım ve hıncımı sizden çıkarabilirim, ama anlamaya çalışacağım... ya da beni sikip atabilirler."

İnliyor ama bir süre sessiz kalıyor, ben de burada onunla birlikte oturuyorum. Rich bana sadece orada olmanın, sana ihtiyaçları olduğunda burada olduğunu bilmelerini sağlamanın sorun olmadığını öğretti. Bir yıl boyunca her gece bu şekilde odamın dışında oturdu. Ne zaman çılgılık atarak ya da korkarak uyansam, o hep yanımdaydı ve bu bana yardımcı oldu.

"Baban... bir gün bize anlatacak mısın?" diye fısıldar. "Evet, bir gün." Başımı sallıyorum.

İç çekiyor. "O zaman bir gün sana da söyleyeceğim bebeğim." Bana bakıyor ve dudaklarından dökülen 'bebek' kelimesi içimde titreşen sıcaklığı görmezden gelmeme neden oluyor. Bu adam böyle bir yıkıma, böyle bir kötülüğe muktedir. Yine de onu çok istiyorum. Beni en iyi şekilde yok etmesini istiyorum.

"Güzel. Peki buradan nereye gidiyoruz?" Gülüyorum.

"İyi geçinmeye çalışıyoruz. Sırf diğerinin temsil ettiği şeyden korktuğumuz için birbirimizle savaşmayı bırakmaya." Başını salladı ve etrafına bakındı. "Burayı temizlesem iyi olacak." İç geçiriyor ve ayağa kalkıyor.

"Yardım edeceğim. Ne de olsa buna ben sebep oldum." Dönüyor ve bana elini uzatıyor. Bunu daha önce de yapmıştı ama bu daha önemli, yeni bir başlangıç gibi hissettiriyor, bu yüzden beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum ve bu sefer hemen bırakmıyor, bana gülümsüyor, dokunuşu sürüyor.

"Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve tek kelime etmeden başlıyorum. Birbirimizin nerede olduğunu farkında olarak senkronize bir şekilde birlikte çalışıyoruz. O yatağı düzelterek çantayı asarken ben odunları atıp yerleri

süpürürken ona dokunmamaya ya da çok yakından geçmemeye dikkat ediyorum. Eşyalarını çekmecesinden alıp yan tarafa yığıyorum.

yüzüğü bulmak. Yine de sormadım, üstüne koydum. Gözlerini hissedebiliyorum, ama o gün için yeterince şey paylaştı, bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam ediyorum.

İşimiz bitince aşağı iniyoruz. Diesel bize sırtıyor ve kaşlarını oynatarak masanın üzerine dizilmiş teneke kutulara bir bıçak fırlatıyor. "Siz ikiniz sevişip barıştınız mı? Bir sürü gürültü duydum ama sizi yalnız bırakayım dedim."

Gülüyorum. "Öp ve barış, çılgın pantolon."

Kaşlarını çatıyor, birden ciddileşiyor. "Bu barışmak için sıkıcı bir yol." "Biliyor musun? Haklısın." Sırtıyorum ve ona doğru yöneliyorum. "Deneyebilir miyim?"

Bıçağı başımın üstünde tutuyor. "Bunu benim ya da Garrett'in üzerinde mi kullanacaksın?" Bu fikirden rahatsız olmuş gibi görünmüyor, daha çok merak ediyor.

"Neden? İkimiz de bundan hoşlanacağını biliyoruz." Karnına yumruk atmadan önce göz kırpyorum. Eğildi, hırıltılı bir ses çıkardı ve bıçağı elinden alıp nefes nefese gülerken teneke kutulara döndüm.

Garrett'a "Onunla evleneceğim," diyor ama ben bunu duymazdan geliyorum, onun çılgın saçmalıklarından biri olarak kabul ediyorum.

"Ona sormalısın, dahi." Garrett kıkırdar.

"Hayır, bir gün parmağına bir yüzük takacağım ve ona bunun olduğunu söyleyeceğim," diyor ciddiyetle.

Gözlerimi devirerek, Rich'in bana öğrettiği gibi bıçağı fırlattım. Teneke kutuya çarptı ve onu devirdi. Kükreyerek, sırtarak onlara dönüyorum. "Bir dahaki sefere beni kızdırdığınızda bunu hatırlayın." Masanın etrafında dolanarak bıçağı alıyorum ve onlar beni şaşkınlıkla izlerken geri dönüyorum.

Havada çevirip gösteriş yaptıktan sonra Diesel'in eline bırakıyorum. "Sağ ol, deli."

Gözleri hâlâ bana kilitlenmiş bir şekilde uzaklaşıyorum. Diesel'in "Sanırım az önce geldim," dediğini duyuyorum.

Garrett homurdanıyor. "İğrençsin."

"Bana az önce sertleşmediğini mi söylüyorsun?" Diesel yüksek sesle soruyor. Ben kıkırdarken, "Seninle sikim hakkında konuşmuyorum," diye cevap veriyor.

SONRAKI BİR SAATI RAHAT BİR SESSİZLİK İÇİNDE GEÇİRDİK.

Sıkıldım. Bir şeyler yapmam lazım. Çalışmaya o kadar alıştım ki onsuz ne

yapacağımı şaşıırıyorum. Dikkatimi dağıtmak için kullanıyorum ama işe yarıyor ve gerçekten özlüyorum. Ben

Bütün gün uyuyacak ya da tembellik edecek bir tip değilim. Bir şeyler yapmam gerekiyor. Ryder ve Kenzo geri döndüğünde heyecanla ayağa kalkıyorum.

Ryder'ın ceketini çıkarıp bize bakmasını şok içinde izliyorum ama sonra gömleğindeki kanı görünce donup kalıyorum. Ne olduğunu konuşmadık. Evet, seviştik ama aramızda duygular vardı. Nerede durduğumu bilmiyorum ama kana bakarken midemde endişe biriktiğini hissediyorum ve hareket ettiğimi hatırlamasam da aniden onun önündeyim.

Kanı parmaklarken bana göz kırpmıyor, kafası karışmış gibi görünüyor. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

"Bu benim kanım değil," diye beni temin ediyor, sesi soğuk ama yüzü hafifçe yumuşuyor. Bana el değmemiş göğsünü göstermek için gömleğini açıyor. "Gördün mü?"

Başımı sallıyorum, rahatlıyorum ve fazlasıyla mutlu görünen Diesel'e bakıyorum. "İhtiyacın olan bilgiyi alacak mı?"

Ryder başını sallıyor, parmakları ellerimi göğsünde dolaştırıyor ve sabit kalbinin gümbürtüsünü hissetmem için onları orada tutuyor. "Evet."

"O zaman ben de onunla gitmek istiyorum," diyorum eğilip Ryder'ı çabucak öpmeden önce. Nedenini bilmiyorum ama doğru hissettiriyor. "Yapacak bir şeye ihtiyacım var. Onu çok hızlı öldürmemesini sağlayabilirim," diye fısıldıyorum Ryder'a. Onu öpmem karşısında şaşırmış görünüyor.

Kenzo somurtuyor. "Bana da bir öpücük yok mu?" diye mırıldanıyor.

Gülerek ona vurmak için yumruğumu fırlatıyorum. Havada yakalıyor ve beni kendine doğru çekiyor, beni sertçe öperken dramatik bir şekilde daldırıyor, ben ağzının içinde inleyene kadar sertçe öpüyor ve ancak o zaman beni bırakıyor. O tek öpücüğün verdiği erimiş sıcaklıkla içim titriyor. Ben sendeleyerek uzaklaşıyorum, o da göz kırpmıyor.

"Daha iyi."

"Emin misin, Roxxane?" Ryder beni konuşmaya geri döndürerek soruyor.

Omuz silkiyorum. "Onu zaten iş yerinde gördüm ve beni korkutmuyor. Ayrıca, onu kontrol edebileceğimi söylemiştin. Bırak yardım edeyim, burada çıldıracağım."

Başını sallamadan önce gözlerime bakıyor. Diesel onu duymuyormuş gibi davranarak, "Eğer fazla gelirse geri dön," diye uyarıyor.

"O iyi olacak, değil mi Minik Kuş?" Ellerini birbirine sürterek sırtlıyor.

"Haklı, yapacağım, sonra görüşürüz." Onlara başımla selam veriyorum ve Diesel beni asansöre sürüklüyor. Çok fazla gelse bile yukarı geri dönmeyeceğim. Onlara hayatlarını sürdürebileceğimi göstermem gerekiyor

ve bu onların hayatı. Diesel'den korkarsam, bunu bana karşı kullanacak ve ölene kadar beni bununla yiyip bitirecek.

Hayır, geri adım atmayı reddediyorum.

Onların artık benim geleceğim olduğunu biliyorum ve kontrolü ele almam gerekiyor. Bunun bir parçası olmalıyım. Onlara iyi bir sikişten öte bir varlık olabileceğimi kanıtlamalıyım. Dürüst olmak gerekirse, eski hayatım bir bulanıklık gibi geliyor, Viper'lar tarafından çok tüketildim. Artık ayrılmak istemiyorum.

Bunu bir süre önce fark ettim ama hâlâ mücadele ediyorum. Yalnız olmaktan, sadece hayatta kalmaktan, her gün mücadele etmekten yoruldum. Evet, barı özlüyorum ve hala çalıştığından emin olmam gerekecek, ama doğrusu, tüm kötü şeyleri bir kenara bırakırsam, buradaki hayatım çok da kötü değil - canımın sıkılması dışında. Eğer işe yarar olduğumu kanıtlayabilirsem, bir şeyler yapmama izin vereceklerini umuyorum. Geleceğim hâlâ belirsiz. Beni öldürebilirler ama günler geçtikçe bu ihtimal gittikçe azalıyor.

Onların da bana ihtiyacı var.

Biliyorum, görüyorum. Garrett hariç hepsi beni burada istiyor. Evet, onlar suçlu ama tanıdığım insanların yarısı öyle. Evet, soğuk, kötü piçler olabilirler ve bu... bu ilişki en iyi şekilde başlamadı. Ama gerçek hayatta ne olur ki? Onlar parlak zırhlı şövalyeler değil, hayır, onlar karanlıktaki kötü adamlar, düşünceli gözleri ve canavar gibi eğilimleri var.

Bir şövalyeye hiç ihtiyacım olmadı.

Karanlıkta yanımda duracak bir bedene ihtiyacım vardı ve bu yılanlar?

Onlar

Yap.

Onlar hakkında daha çok şey öğrendikçe, birbirimize ne kadar benzediğimizi daha iyi anlıyorum.

aynıdır. Paraları ve güçleri olabilir ama özünde hepimiz aynıyız. Belki de bu yüzden beni öldürmek ya da ilk istedikleri gibi kullanmak konusunda isteksiz görünüyorlar.

Benzer benzeri tanır.

Belki zehirleri bana bulaşıyor, belki de Stockholm sendromu. Belki de umurumda değildir. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Umursuyorlar, fark ediyorlar. Sözleri sert ve dokunuşları acımasız olabilir ama bunun tek nedeni sevmeyi benden daha iyi bildiklerini düşünmemem.

Sanırım birlikte öğreneceğiz, çünkü şimdi? Ben varım. O engerek yuvasına kendi isteğimle geri dönüyorum ve ısırılmak için kollarımı uzatıyorum. Umalım da beni öldürmesin.

Kapı bir ding sesiyle açılıyor ve Diesel bana bakıyor, yüzü değişiyor. Hevesli ve aç görünüyor ama benim için değil. Acı için. Kan dökmek için. "Hazır mısın, Minik Kuş? Gerçekten neler yapabileceğimi görmek

üzeresin."

"Hazır." Cesaret numarası yaparak başımı salladım.

Dışarı çıkarken sırtıyor. "Güzel, çünkü adımı haykırana kadar yanımdan ayrılmayacaksın." Dönüyor ve koridora doğru ilerliyor.

Bekle... Ne?

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

DİZEL

I Arkamda onu duyuyorum. Neye bulaştığının farkında değil ama bir çıkış yolu vardı ve onu kullanmadı. Kendimi tuttum, iyi olmaya çalıştım ama bundan bıktım. Bu gece, ihtiyacımız olan bilgiyi alacağım ve benim olan kadın.

Benim küçük kuşum.

Adamın zincirlerden kurtulmaya çalıştığını duyabiliyorum. O bir suikastçı, bu yüzden onu kırmak daha zor olacak ve bunun için daha tatlı olacak.

Odaya girdiğimde donup kalıyor, gözleri beni silahlar için tarıyor. Neden burada olduğunu ve hayatta kalma ihtimalinin düşük olduğunu biliyor. Zeki biri, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Acaba önce konuşacak mı yoksa ne kadar ileri gidebileceğimi mi test edecek?

"Hadi başlayalım, olur mu?" Sırıttıyorum ve küçük kuşumun odaya girdiğini duyuyorum, ama bu sefer sadece izlemeyecek, hayır, yardım edecek.

Bizden biri mi olmak istiyor? O zaman böyle olacak.

"Minik Kuş, büyük bıçağı bana ver," diye talimat veriyorum.

Tereddüt ettiğini duyuyorum ve ona bakıyorum. "Şimdi, Minik Kuş."

Mavi gözlerimi süzdükten sonra nefesini içine çekip tepsiden bıçağı alıyor ve bana uzatıyor. Sırıtarak eğildim ve elini öptüm. "Aferin kızıma." Adama dönüyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. Tüm silahlarının alındığını biliyorum ama asla çok dikkatli olamazsınız.

Hızlıca birkaç dilim kesiyorum ve çıplak bir şekilde kancalarımın sarkana kadar kıyafetlerini çıkarıyorum - omuzları şimdiye kadar acımış olmalı. Roxy'nin nefesi kesildi, şüphesiz geniş yara izleri yüzünden. Ne de olsa o bir suikastçı. "Şimdi, ben başlamadan önce bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Lütfen hayır de.

Dudaklarını büzüyor, bana tükürmeden önce gözleri Roxy'ye kayıyor. Gülerek bıçağı havada çeviriyorum. "Şükürler olsun. Bu eğlenceli olacak."

Tekrar fırlatıyorum, doğruca ona. Omzuna saplanırken kendini destekliyor. Çıkardığı tek ses, sıktığı dişlerinin arasından çıkan bir tıslama. "Minik Kuş, Minik Kuş, her zaman çok kolay kırılırlar... ama bunun kırılacağını sanmıyorum."

"Bu iyi bir şey mi?" diye soruyor ve elini sırtımda hissediyorum.

Ona bakıp sırtıyorum ve o da bu manzara karşısında yutkunuyor. "Çok iyi bir şey," diye mırıldanıyorum ve ben sormadan bir neşter uzatıyor. İşte şimdi işin içine giriyor.

Adama dönerek, içimde gizlenen deliliği, çocukken içimde başlattıkları ve benim bile kontrol edemediğim ateşi görmesine izin veriyorum.

Yaklaşıp bıçağın keskin kenarını derisinde gezdirirken suikastçının gözlerinin içine bakıyorum, gözlerini kısarak tekrar tıslayana kadar kalın yara dokusunu kesiyorum. Bıçağı omzundan tutup döndürmeden önce göğsünde ve kollarında tekrar yapıyorum. "Şimdi, söyleyecek bir şeyin var mı? Basitçe başlamaya ne dersin - kimin için çalışıyorsun?"

"Noel Baba," diye alay ederek beni güldürüyor, ben de bıçağı daha derine saplayarak yaradan kan damlamasını izliyorum.

"Bir suikastçı olarak, tetik parmağınızın önemli olduğuna bahse girerim, doğru mu?" Yüksek sesle düşündüm.

Yutkunuyor, adem elması sallanıyor ve ben aniden bıçağı çekerek boğazından bir çığlık çıkmasını sağlıyorum. Bu ses kulaklarıma çok tatlı geliyor ve beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar sertleştiriyor... küçük kuşum dışında.

Dönerek testereyi aldım, yukarı uzandım ve kendi kendime ılık çalarak parmağını kesmeye başladım. Bağırıyor ve sarsılıyor, savaşıyor. Ben kemiğe ulaşana kadar kan prangalara ve eline fişkırıyor. Küfrederek bıçağı daha sert kullanıyorum. "Aptal testere, çok kolay körelmeyen iyi bir kemik kesici bulmak çok zor," diyorum ona konuşarak. "Kaç kere değiştirmek zorunda kaldığına inanamazsın." Parmağını koparıp atarken iç çekiyorum. Testereyi yere bırakıp çakmağımı alıyorum ve yüzüne birkaç santim uzakta sırtarak kanamasını durdurmak için yaraya bastırıyorum.

Tekrar ığlık atıyor ve yanık et kokusu bana çarptığında inliyorum. akmağı akıp kapatıyorum, başımı sallayarak geri çekiliyorum ve ona bakıyorum. "Tekrar deneyelim mi?"

"Siktir git." Bana tükürüyor, burnundan sümük damlıyor ve tükürüğü çenesinden aşığı süzölüyor.

"Pekâlâ." Neşteri tekrar elime alarak bıçaklamaya ve kesmeye başlıyorum, hareketlerim rastgele ve kaotik, böylece destek alamıyor.

Ama çığlıkları kulaklarımda ınılıyor, etrafımda yankılanıyor, geçmişten gelen diğer çığlıkları çağırıyor, yanık et kokusuyla karışıyor. Daha hızlı ve daha hızlı kesiyorum, bıaklıyorum.

ığlıklarla kesmeye devam ediyorum, arada gülüyorum. Duramıyorum. Etrafımda ateş titreşiyor, annemin çığlıkları kafamın içinde ınılıyor, ta ki bir el alevleri delip geçene kadar. Doğruca bana doğru geliyor.

"D, bana bak," diyor ses. Alçak, boğucu. Tanıdık.

"Minik Kuş?" Donarak mırıldandım.

Elimi ve bıçağı tutuyor. Nefes nefese, göz kırpmıyorum ve oda tekrar odaklanıyor. Kanlar içinde, öğüren adamın önünde duruyordu. Eliyle bıçağı kavırıyor, tekrar kullanmamı engellemek için kendi derisini kesiyor. Beni tekrar gördüğünde gülümsüyor. "Beni terk ettin."

"Asla," diye mırıldanıyorum, o gözlere bakarak.

"Onu öldüremezsiniz, henüz bilgi almadınız," diye uyarıyor.

"Onu kurtarmaya alışmıyor muydun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum, içimde ani bir kıskançlık patlaması yaşıyorum. Bu ne cüret? O benim kızım!

Bakışlarımı tekrar ona çekmek için bıçağa doğru eğiliyor ve ancak o zaman bir hayvan gibi hırlamaya başladığımı fark ediyorum. Acı içinde soluyor, kanı bıçağın kenarından elime damlarken gözleri büyüyor ve inlememe neden oluyor. "Hayır. Sana yardım etmeye çalışıyorum," diye fısıldadı, sesi acılıydı.

Elini kapatarak bıçağı daha derine sokuyorum, inliyor ama bana izin veriyor. İnliyorum ve elini çekiyor, onu kollarıma çekmeden önce bıçağı fırlatıyorum. Elleri yüzüme geliyor, ereveliyor. Elindeki kanın yanaklarımı kapladığını hissedebiliyorum ve umutsuzca yukarı uzandığında aletim bu hisle sarsılıyor, ama o küçük.

Sırıtarak, dudaklarımız buluşana kadar onu yerden kaldırıyorum. Bu iğ, acı dolu bir öpücük ve beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar uçurumun kenarından döndürüyor.

Alevlerin tenimi yalamasını onun yumuşaklığıyla değiştiriyorum. Dumanın tadını onun tatlılığıyla. Annemin ıgıllıklarının sesini onun yutkunduğum iniltisiyle değiştiriyorum.

Geri çekilerek ayaklarını tekrar yere koyuyorum ve dengesiz bir şekilde hafifçe sallanıyor, ben de onu tutuyorum.

"Oturmam lazım," diye mırıldanıyor, nefes nefese.

"Yüzüm müsait," diye karşılık veriyorum ve şişmiş dudaklarından bir kahkaha dökülüyor.

Sırtarak onu alet kutusunun yanına götürüp üzerine oturtuyorum. Kıvrılmış, yaralı yumruğunu açıyorum ve kesiğe bakıyorum - çok derin değil. Eğilip gözlerim onunkinde, yarayı öpüyorum, kanı ağzımı kaplıyor. Doğrulup dudaklarımı yalıyorum, onun metalik tadını alıyorum ve o da kayarak kendi dudaklarını yalıyor.

Evet, küçük kuşum beni vahşi seviyor. Yani. Bir canavar. Deli.

Kendimi daha kendim gibi ve kontrollü hissederek adama dönüp gülümsüyorum. "Bunun için özür dilerim. Şimdi, söyleyecek bir şeyin var mı?"

Ağır ağır pantolon giyiyor, başı öne eğik. "Triad, beni onlar tuttu." Her kelimesi sert, sesi şüphesiz ıgıllıklardan zarar görmüş.

Saçlarından tutarak başını kaldırıyorum ve sırtarak ona bakıyorum. "Çok iyi, ama nasıl?"

"Nasıl sanıyorsun lan?" diye tersleyince kaşlarım çatıldı ve yutkundu. "Tanıdıklar aracılığıyla."

"Finansal olarak zor durumda olduklarını sanıyordum." Kaşlarımı çatarak düşündüm.

Umutsuzca başını sallar. "Hayır, hepsi yalan. Gerçek kazançlarını gizliyorlar. Biraz para kazanmak için başka şehirlerde ticaret yapıyorlardı, senin peşinden gelmek için buna ihtiyaçları olacağını biliyorlardı."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Kayıtsızca sordum.

"Ben araştırmamı yaparım." Acı acı gülüyor. "Belli ki yeterince iyi değil, yanlış tarafı seçmişim."

Sonra sırtttım. "Öyle yaptın."

Başını çeviriyor ve yere biraz kan tükürüyor. "Sanırım devam etsek iyi olur?" diye öneriyor, yorgun görünüyor, ben de devam ediyorum.

"Bu kadar kolay pes etme. Başlangıçta çok güçlüydün," diye yorum yapıyorum, aletlerime bakarken. "Seni tekrar uyandırmak için güzel bir su işkencesine ne dersin?"

Alay ediyor, "Ne? Yeni bir şey yok mu? Hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim. Büyük Diesel, eski teknikleri kullanıyor. Daha yaratıcı olduğunu sanıyordum."

Donup kaldım. Oh, bu oyunu oynamak mı istiyor? İyi o zaman. Oyuncağımı kaptığım gibi sırtıtarak arkamı dönüyorum. "Yeni bir şey mi? Buna ne dersin? Kendim yaptım. Elbette diğer cihazlardan birkaç konsept aldım." Yaklaşıırken omuz silkiyorum.

Kabadayılığı bir an için düşer. "Öyle mi? Ne işe yarıyor?"

"Bu." Kanalı sikinin üzerine itip kilidi tıklarken sırtıtarıyorum. Donup kalıyor, zorlukla nefes alıyor ama hiçbir şey olmayınca rahatlıyor. Yavaşça sikini sıkıştırdığını fark edene kadar yüzünü izliyorum. Tüp kapandıkça gözleri açılıyor, daha sıkı ve daha sıkı sıkıştırıyor ve çığlık atmaya başladığında, aletin derisini kestiğini biliyorum. "Hmm, bu yeni için nasıl?"

Adamın çığlığını izlerken geri çekilip Roxy'nin bacaklarının arasına eğiliyorum. Kollarını bana doluyor, çenesi omzuma yaslanırken sırtıma yaslanıp rahatlıyor. "İnsanları incitmek seni sertleştiriyor mu?" diye rastgele soruyor ve gülümsemeden önce göz kırpmama neden oluyor.

Dönüp elini tutuyorum ve sikime bastırıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Başını eğiyor, elini bıraktığımda dudakları dişlerinin arasına sıkışıyor, ama elini çekmiyor, hayır, pantolonumun üzerinden beni okşuyor ve homurdanmama neden oluyor. Ona doğru eğilip, yumruklarımı kalçalarının iki yanına koyarak dudaklarını yalıyorum. "Seni burada becermemi istemiyorsan, alay etme Küçük Kuş."

Nefesini içine çekiyor. "Bana zarar vermek ister misin?"

"Evet," diye itiraf ediyorum utanmadan. "Derini oymak, içine girerken kanın damlamasını izlemek istiyorum."

Titrek bir nefes alıyor, eli bana daha sıkı bastırıyor. "Hayatta kalabilir miyim?"

"Umurunda mı?"

Başını iki yana sallar. "Belki, ama öğrenmek istiyor gibiyim."

Sırtıtarıyorum. "Yapacağını biliyordum Minik Kuş, çok cesursun. Beni kontrol edebileceğini sanıyorsun... Seni öldürmeden önce beni durdur. Söyle bana, bu kana susamışlığı sadece şehvete dönüştürebilir misin?"

Bana doğru eğiliyor, dudağımı ısırtıyor. "Denemek istiyorum."

Arkamdan özellikle yüksek sesli bir çığlık geliyor. "Bu düşüncelerini kendine sakla, henüz ölmesini istemiyorum."

Keşfeden elinden uzaklaşmak zor, ama yapıyorum. Dönüp kelepçeyi çıkarıyorum ve sikinden çekiyorum, yarayı gördüğümde onun için irkiliyorum.

kanlı, parçalanmış bir karmaşa. "Umarım çocuk istemiyorsundur." Güldüm. "Kendini toparlaman için sana biraz zaman vereceğim. Sadece birkaç sorum daha var, sonra işimiz bitecek."

Elimdeki aleti kenara fırlatıp dönüyorum ve o arkamda bayılırken bakışlarımı tekrar Roxy'ye kilitliyorum. Ona doğru ilerliyorum ve o hiç korkmadan gülümsüyor. Belki de yanılmışımdır, belki de o bir kuş değildir. Belki de bir yılandır.

Benim gibi.

Gözlerinde arzuyla beni izliyor. Benim küçük kuşum her gün, her hareketiyle kendini kafesinden kurtarıyor. Bunu istiyorum. Onun özgürlüğünü, onun zevkini, onun acısını. Suikastçıya odaklanmalıydım, ama o buradayken tek düşünebildiğim onu alet kutusunun üzerine eğip amına sokmak, kan dökülürken ve işkence etrafımızı sararken amının sikimi alışını izlemek.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi dudaklarını yalıyor. "Beni becerecek misin?" diye soruyor kayıtsızca. Etrafında dönüyorum, parmaklarımı omuzlarında ve saçlarında gezdirirken Roxy'nin tatlı kokusunu ciğerlerime çekiyorum. İliklerime kadar işliyor, sikimin sarsılmasına neden oluyor ve daha iyi olabilmesinin tek yolu onun kanı.

"Düşünüyorum," diye cevap veriyorum.

"Onun önünde mi, yoksa önce onu öldürecek misin?" diye soruyor, bana daha iyi erişim sağlamak için eğilerek.

Arkasında durup saçlarını yana doğru itiyorum ve boynunu yalayıp öperken, nabzının dudaklarımda attığını hissederken hareketsiz kalıyor. Aynı anda hem çok kırılgan hem de çok güçlü. "Sanırım önce onu öldüreceğim, sonra onun kanı hala ellerimdeyken, bu elbiseyi vücudundan yırtıp seni becereceğim ve bu mükemmel soluk tende el izleri bırakacağım."

Nefesi kesiliyor ve titriyor, bana yaslanıyor. Küçük pis kuş, buna bayılıyor. Mırıldanarak, ısırmadan önce boynunu kemiriyorum. Acı içinde soluyor ama dişlerimi itiyor, daha ileri gitmem için bana meydan okuyor. Ne yaptığını biliyorum, benim üzerimdeki kontrolünü test ediyor ve kendine meydan okuyor.

Beni alabilirse, bana sahip olabilirse, bu dünyada hayatta kalabileceğini düşünüyor. Göreceğiz bakalım.

"Peki ya oyuncaklarımdan bazılarını senin üzerinde kullanırsam, Minik Kuş? Bıçağım tenindeyken ve sikim amındayken yine de bu kadar güzel boşalır mıydın?" İnliyor, eli geriye uzanıyor ve başımı çevreliyor, alet kutusunu sallarken beni daha yakına sürüklüyor.

Ellerimi omuzlarında gezdirip aşığı indiriyorum, kabaran göğüslerini avuçluyorum ve sertçe sıkıyorum, inlemesine neden oluyorum. "Seni Kenzo'nun sikini alırken gördüm. Kavgayı, acıyı sevdin ama ne kadar acıya dayanabilirsin?" Tenine karşı fısıldıyorum.

"Hepsi," diye cevaplıyor, karnından aşığıya doğru inip amını avuladığımda, boynunu ısırıp yalarken bana karşı sallanmasına izin verdiğimde.

"Sanırım göreceğiz. Diğerleri artık seni kurtaramayacak. Buraya geldin ve ben aletimdeki dölünden ve ellerimdeki kanından tatmin olana kadar buradan gitmeyeceksin. Cesur küçük kuş, Engerek'in inine doğru yürüyor," diye mırıldanıyorum, suikastçı uyanmaya başlarken.

Elimi sırlıslıkla olmuş amına daha sert bastırırken, gözlerini kırıştırıp başını kaldırdığında gözlerimi onunkilerle buluşturuyorum. Bakışlarımla buluşuyor ve ben kızım la oynarken gözleri korkuyla açılıyor. Vücudunu yukarı doğru takip ederek, boynunu sertçe ısırıp çığlık atmasına neden olmadan önce göğüslerini okşuyorum. Gülererek geri çekiliyorum. "O uyandı Minik Kuş, bu yüzden seninle oynamam için beni beklemen gerekecek. Beklerken kendinle oynamaktan çekinme, tabii sen boşalmadığın ve o da teninin bir santimini bile görmediği sürece."

Gözlerini kapatıyor. "Ben bir şey görmedim," diye atıldı, ben onun etrafında dolanırken.

"Hayır, yapmadın," diye sahiplenici bir şekilde homurdanıyorum. "Onun tahrik kokusunu alabiliyor musun?" Derin bir nefes çekiyorum. "Alabiliyorum. Beni çalışırken izlemeyi seviyor, kanı seviyor. Acıyı. Benim pis küçük kuşum."

Başını sallıyor, bilerek nefes almamaya çalışıyor ama nefesi kesiliyor ve nefes alıyor. Öne atılarak ağızını ve burnunu kapatıyorum ve yüzüne yaklaşıyorum. "Onu koklayamazsın," diye hırlıyorum ve bir nefes daha almamaya çalışırken gözleri açılıyor.

O çırpınırken birbirimizi izliyoruz, ciğerlerinin kapandığına şüphe yok. "D, kibar ol," diye sesleniyor arkamdan.

Gülererek geri çekiliyorum ve derin bir nefes alıp öksürüyor. "Yaşamana izin verdiği için küçük kuşuma teşekkür et."

Tekrar öksürüyor, bakışlarını kaldırıp ona bakarken gözleri sulanıyor. "Teşekkür ederim Minik Kuş."

Ben donup kaldım, o da küfretti. "Az önce ona 'Minik Kuş' mu dedin?" Gözlerini bana çeviriyor ve hatasını anlıyor. "Hayır, hayır, ben sadece _"

"D," diye mırıldanıyor ama yüzüne bakarken onu görmezden geliyorum.

"Kelimelerinizi dikkatli seçin. Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" Şimdilik kendimi tutarak soruyorum, onu parçalara ayırmak istesem de işimi yapmaya çalışıyorum.

"Sizi öldürmek için başkalarını tuttular çocuklar. Siz ölene kadar durmayacaklar ve sizin hakkınızda bir şeyler bilen birileri var," diye acele ediyor.

"Köstebek mi?" Talep ediyorum.

Başını daha sert sallıyor. "Hayır, hayır, istihbaratın bir kısmı eskiydi, eski bir çalışan olduğunu tahmin ediyorum."

Yüzüne hafifçe vuruyorum. "İyi iş çıkardın."

İş verdiğimiz birinin bize ihanet etmesine çok kızgınım. Ryder'a söylemeliyim, o araştırsın. Bir şeye ihtiyaçları olmadığından emin olmak için eski çalışanları izleme eğilimindeyiz, ama bu? Bu ihanet.

Belimden çıkardığım küçük bıçağımı avuçlarken küçük kuşuma sırtıyorum. Ben dönüp adamın boynunu keserken nefesi kesiliyor. Gözleri şokla açılıyor ve yaradan kan fışkırıp pompalandıkça tükürüyor. Bunu durduramıyor ve ölürken yüzümü doğrudan onun yüzüne koyuyorum, gözlerindeki ışığın söndüğünü görüyorum. "O benim. Benim!" Kükrüyorum.

Onun ölümünü izliyorum ve sonra hala içimde kükreyen o ihtiyacı hissederek kadınımınla yüzleşmek için dönüyorum. Ben yaklaştıkça gözlerinde korku ve arzunun savaşıyla beni izliyor. Güzel, benden korkmalı. Onun beni tüketebileceği gibi ben de onu kolayca yakabilirim.

Tehlikeli olduğumu biliyor, kollarımda olmanın onun ölümü anlamına gelebileceğini biliyor, ama isteyerek öne çıkıyor. Biz sadece bu karanlık, acımasız dünyada birbirini bulan iki insanız. O berbat durumda ama ben de öyleyim. Birlikte harika bir şey olabiliriz ya da patlayabiliriz.

Öğrenmek istiyorum.

Onun kurtarıcısı olmayacağım, günahkarı olacağım.

Ama onun için sorun yok, hatta göğsüme yaslanıp başını arkaya yatırarak bana sırttığı için sorun yoktan da öte. Arkamdan yere damlayan kanı duyabiliyorum ama o da en az benim kadar onu görmezden geliyor. Buraya ilk geldiğinden beri bu alevlerin etrafında dans ediyoruz ve artık tutuşma vaktimiz geldi.

"Diesel." Adımı söyleyiş şekli zaten sertleşmiş olan sikime şehvet dalgaları gönderiyor. Dudakları arzuyla aralanıyor, ağır ağır nefes alırken göğüslerinin tepesi neredeyse üstünden yuvarlanıyor.

"Minik Kuş," diye cevap veriyorum, başımı yavaşça eğerek ona geri çekilme şansı veriyorum. Kaçmasına izin vermeyecektim ama bu, bu işin nasıl olacağının tonunu belirleyecekti.

sona erecek. Kenzo ile olduğu gibi bir kavga mı istiyor, yoksa bana ve kullandığım acı ve zevke teslim mi olmak istiyor?

Benimle yarı yolda buluştu. Parmaklarımı saçlarına doluyor ve onu daha yakına sürüklüyorum, onu öperken ayak parmaklarının üzerine çıkmaya zorluyorum. İçimdeki o vahşi parçayı çağırıyor, tenini onunla kaplamak için onu dışarı çağırıyor. "Lütfen," diye yalvarıyor dudaklarıma karşı. Bunu yapan onun yalvarışı ve o da bunun farkında. Gözleri muziplikle parlıyor, benim küçük kuşum bu oyunu oynamak için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyor. O istediğini elde etmek için her şeyi yapmaya hazır ve şu anda bu benim.

Onun derinliklerinde.

Yanakları arzudan kızarmış, gözleri ıslıl ıslıl. Burada, bodrumda bile bir mücevher gibi parlıyor. Eli göğsümde geziniyor, ben de ona izin veriyorum. Kot pantolonumun düğmelerini ustalıkla açıyor ve sikimi serbest bırakıyor, gözleri sikime kayıyor.

Aletimdeki dövmeye ve kalçalarımdaya yükselen alevlere bakıyor ve dudaklarını yalıyor. "Alevler mi?"

"Hepimizin ne kadar kolay düşebileceğinin bir hatırlatıcısı," diye mırıldanıyorum.

Piercingimi ucuna takmadan önce uzunluğumun etrafında dönerken anlayışla başını sallıyor. Hırslayarak, yeterince oynadığını düşünerek ellerini tutuyorum ve gerilene kadar başının üzerinde sürüklüyorum. "Böyle olmayacak Minik Kuş."

"Hayır mı?" diye dudaklarında flört eden bir sırıtışla meydan okuyor.

"Yumuşak istiyorsun, diğerlerine git, buraya geliyorsun ve acı çekiyorsun. Ama sen bunu zaten biliyorsun Minik Kuş. Buraya kendini benimle cezalandırmaya geldin, bizi istediğin için, teslim olduğun için. Bunu memnuniyetle yerine getireceğim."

Dizleri bükülüyor, ben de onu tutuyorum, hayır, bu işe yaramayacak. Ellerimi serbest bırakmalıyım.

Suikastçının zincirlerinin bağlarını hızla çözüp cesedini bir köşeye fırlatırken ellerini kolumun altında tutuyorum. Onu suikastçının dökülen kanının oluşturduğu havuzun arkasına sürüklüyorum ve her seferinde bir elini zincirliyorum, zincirleri bileklerini çevreleyene ve yere zar zor değene kadar aşağı doğru zorluyorum. Nefes nefese kalana kadar omuzlarını geriye doğru çektiğimden emin oluyorum, acı sürekli ve acımasız. Onu diken üstünde tutuyorum.

Zevk, işkencenin bir başka biçimidir ve ben bir ustayım.

Gözleri kocaman, beni izlerken göğsü kabarıyor. Bunu istiyor, buraya isteyerek girdi. Şimdi onu tatmin olana kadar tekrar tekrar alacağım ve eğer

hayatta kalırsa, o zaman bizden biri olacak.

Adamın boğazını kesmek için kullandığım küçük bıçağı kullanarak üstünü kesip çıkarıyorum. Şeffaf, siyah dantel sütyeninden sarkan göğüslerini ortaya çıkarmak için düşüyor. Onlara düşkün olduğunu bildiğim için botlarını dikkatlice çıkardığımdan emin oluyorum. Kremse teni karşıma çıktığında bıçağı silip dezenfekte ediyorum, planladığım şey için temiz olması gerekiyor.

Yutkunarak beni izliyor, gözleri vahşi. Gözlerimi dövmelelerinde ve kıvrımlarında gezdirirken allığı göğsünü boyuyor. Çok lezzetli, baştan çıkarıcı. Kalın kalçalar, dövmele ve beni her zaman kaya gibi sertleştiren çılgın bir tavır.

"Bu bıçağı teninde gezdireceğim, kesmeyeceğim, henüz değil, sadece sürükleyeceğim. Ağzımın takip etmesi için lezzetli pembe izler bırakacak," diyorum ona, bıçağın ışıktaki parıldamasına izin vererek.

Yaklaşıp dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Kokusunu alabildiğim o küçük, tatlı, ıslak amına doğru." Ben konuşurken, aşağı doğru keserek sütyenini koparıyorum. Sütyeni fırlatıp atıyorum, bıçağın ucunu kalçasının derisi ile tangasının ipi arasında kaydırıyorum, yukarı doğru hızla keserken onu hareketsiz hale getiriyorum. Onu da fırlatıp atıyorum. Çok çarpıcı. Cildinde yara izleri ve mürekkep izleri var; ağzımı sulandırıyor.

Bağımlılık yapıcı.

En sevdiğim yeni takıntım.

"O zaman yap, konuşmayı kes," diye tersliyor.

"Ya da belki de seninle oynamayı bitirmedim? Belki de gözlerindeki o ateşi görmek için bekliyorumdur." Sırıtarak etrafından dolanıyorum, parmağımı dolgun poposunda ve kalçasından karnına doğru gezdiriyorum, göbek halkasında duruyorum. Gözlerim onunkilere kilitlenmiş, parmağımı çekiştiriyorum. Ben daha sert çekene kadar önce sessiz kalıyor, sonra bir inilti çıkıyor ve beni inletiyor. Ve işte orada, o ateş. "İşte, böylesi daha iyi," diye mırıldanıyorum.

"Pislik herif," diye tükürüyor, zincirleri takırdarken arkasına yaslanmaya çalışıyor.

Öne doğru hamle yapıp bıçağı boynuna dayıyorum, birkaç dakika önce bir adamın boğazını kestiğim yere. Yutkunuyor ve başını geriye yatırıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda bıçağı bastırıyor, beni sınıyor. Ne kadar ileri gideceğimi görmek için. Derisi yüzölüp kanı bıçağına değdiğinde geri çekiliyorum ve o gülüyor.

"Beni öldürmeyeceksin yani? O zaman neden beni sikmiyorsun?" diye alay ediyor ve kremsi kalçalarını açarak bana parlayan amını gösteriyor ve beni acele ettirmeye çalışıyor.

Homurdanarak, meme uçlarının etrafında dönmeden önce bıçağı göğüslerinin vadisinde gezdiriyorum. Bu döngüyü tekrar tekrar yapıyorum, her seferinde daha sert bastırıyorum. "Beni aceleye getiremezsin, Minik Kuş. Seni gördüğümde beri seni nasıl becereceğimi, canını nasıl yakacağımı, kanını nasıl akıtacağımı ve nasıl çığlık attıracağımı hayal ediyorum."

Bıçağı kaldırarak geride bıraktığım pembe izlere sırtıyorum ve söz verdiğim gibi başımı eğip dilimle yolu takip ediyorum. Nefes nefese kalıyor, öne doğru eğilerek meme ucunu ağzıma bastırmaya çalışıyor. Açgözlü küçük kuş.

Başımı bir kez daha kaldırarak, bıçağımı göğüslerinden karnına ve göbeğinin etrafına kadar izliyorum ve dizlerimin üzerine çöküp o yolu takip ediyorum. Gözlerimi yukarı kaldırıp dilimi göbeğindeki mücevherin üzerinde gezdiriyorum ve başı öne düşüyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Dokunuşumdan ürperirken dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı.

Dilimi piercinginin etrafında dolaştırarak biraz çekiyorum, başımı çevirip uyarmadan kalçasını ısırmadan önce inlemesine neden oluyorum. İniltisi bir çığlığa dönüşüyor, zincirlerin içinde sarsılıyor, hafifçe sallanıyor, ben de kalçasını tutup dişlerimi daha derine batırıyorum, sonra derisini bırakıp daha iyi öpüyorum. Vücudunu yalayarak ve ısırarak, ağrıyan sikimi görmezden gelerek bıçağı meme ucunda gezdiriyorum. En hassas bölgelerinden birinde bıçağın tehlikeli kenarını görünce inliyor ve içine doğru eğiliyor, ben de yolu yalamadan önce bunu tekrar tekrar yapıyorum. Yine adımı inliyor, küçük kuşum beni baştan çıkarmaya çalışıyor.

Ben de ceza olarak bıçağı hızla çekip göğüslerinin tepesine iki ince kesik atıyorum. Arkama yaslanıp, "D, lütfen" diye inlerken kesiklerden akan kanı izliyorum.

Gözlerim onunkilere kilitlenmiş, kesikleri yalıyorum, acı içinde homurdanana ama zevkten titreyene kadar dilimle kenarlarını dürtüyorum. "Biliyor muydun Minik Kuş, acının bir sınırı zevkini artırabilir? Normal insanlar azıcık acıdan hoşlanırken, diğerleri çok fazla acıya dayanabilir... Acaba sen ne kadarına dayanabilirsin?"

Boynunu yalayarak dudaklarında duruyorum. "Bunu öğreneceğiz, acı çığlıkların mutluluk çığlıklarına karışana kadar bastırmaya devam et." Dudaklarımı ısırarak sırtıma sağlıyor. "Ne ile başlayalım, Minik Kuş? Bıçakla devam edebilirim... Dilim kanalını sikerken onu delinmiş klitorisine dayadığımı hayal ediyorum... Ya da belki küçük dar kıcını sikimle doldurduğumu?"

Nefesi kesiliyor, bana karşı sarsılıyor. "Bıçak," diye fısıldıyor nefes nefese.

"Pekâlâ." Dizlerimin üzerine çökerek, amını odaya göstermek için kremi kalçalarını aralıyorum. O kadar ıslak ki, kalçalarından aşağı damlıyor ve dudaklarını ayırıp delikli klitorisini okşadığımda daha da yaklaşıyor. Yüzümü amına gömüp dilimle tadına bakarak mutlu bir şekilde ölebilirim.

Bıçağı her iki kalçasında da gezdirip acı bir iz bıraktıktan sonra amının etrafında daire çiziyorum ve bıçağı kremiyle ıslatıyorum. Arkama yaslanıp gözleriyle buluşuyorum ve keskin kenarı sularından arındırırken onu izlemesine izin veriyorum. "Mmm, lezzetli."

Gözlerini kırpıştırıp açmadan önce bir anlığına kapanıyor. "Peki, beni becerecek misin yoksa sadece oturup konuşacak mısın?"

Kalçasını kavrayıp, bıçağın yassı kısmını klitorisine bastırırken tırnaklarımı geçiriyorum, sertçe, dilimi kanalına daldırırken orada tutuyorum. Adımı inliyor, zincirleri sarsıyor ve daha da yaklaşıyor. Ama bu ne bana ne de ona yetiyor. Geri çekilerek klitorisini yalıyorum ve kalın siyah sapı girişine bastırılana kadar çevirmeden önce bıçağı çıkarıyorum. Gözleri açılıyor ve başını sallamadan önce nefesi kesiliyor, onu vücuduna almaya çalışmak için itiyor.

"Bu onu öldürdüğüm bıçak. Kendi kanında boğularak ne kadar güzel öldüğünü gördün mü?" Bıçağı çekmeden önce içine bastırırken mırıldanıyorum ve sonra bir inç daha bastırıyorum.

"Bıçak derisini kolayca yardı, tüm o kan, içinde durduğunuz kan..." Aminin tadını ağzımda tutmak için dudaklarımı yalayarak devam ediyorum. "Bir dahaki sefere sana izleteceğim. Onlar gözümüzün önünde ölürken seni boğazına bıçak dayayarak becereceğim." Bununla birlikte, sapı onun içine soktum.

Hem acıdan hem de zevkten çığlık atıyor ve sapı çevirmeden önce kıkırdıyorum, kaburgalı tutuşu daha fazlasını almaya çalışırken kalçalarının öne doğru sarsılmasına neden oluyor.

"Evet, daha fazla" diye çığlık atıyor, bıçağı yapışmış bedeninden çekip çıkardıktan sonra tekrar saplayıp onu becerirken. Vücudundaki kızarıklığın aşağı doğru süzülüşünü izlerken adımı ve cesaretlendirici sözlerimi söylüyor, o zirveye ulaşırken kalçaları titriyor. O kadar yakın ki, başı mutluluk içinde arkaya sarkıyor, gözleri kapalı ve yüzü gevşek.

Çok yaklaştın.

Bıçağı çektim ve gözleri açıldı. "Ne oluyor lan?" diye bağıyor.

Tekrar kıkırdarak, o göğsü kabarak izlerken bıçağın sapını yalayarak temizliyorum. "Henüz boşalmayacaksın. Gelmek için yalvaracağın kadar acı verene kadar tekrar tekrar o kenarı kullanacaksın."

"Seni lanet olası pislik," diye hırlıyor zincirlerini savurup bana tekme atmadan önce. Bileğini havada yakalayıp dudaklarıma götürüyorum ve dişlerimi ayağının kemerinde gezdirerek nefesini kesiyorum.

"Bu hiç hoş değildi Minik Kuş," diye mırıldanıyorum, bacağını bırakıp ayağa kalkmadan önce. Bir adım uzaklaşıp pantolonumu yavaşça çıkarıyorum ve o inliyor, gözleri vücudumda geziniyor, kalçaları birbirine kenetleniyor.

Bazen kollarını bağlamak için kullandığım tahta bir sopayı alıp göğüslerinin arasından amına kadar götürüyorum ve sırtına doğru yürümeden önce hafif bir şaplak atıyorum. Saçları omuzlarına dökülüyor ve boynuna bir öpücük kondururken saçlarını itiyorum. "Ceza mı istiyorsun? Al bakalım."

Sopayı arka arkaya hızlıca sırtına indiriyorum. Kıvranıyor ve çığlık atıyor. Yavaşça gitmiyorum ve geri çekildiğimde, cildini çok güzel bir şekilde süsleyen yaraları fark ediyorum. "Teninin benim için iz bırakmasını izlemek çok güzel. Etrafta onlarla dolaşmak zorunda kalacağını bilmek, diğerlerinin sana ne yaptığını merak etmesi... Merak ediyorum Minik Kuş, gerçekte ne kadar sapkın olduğunu biliyorlar mı?" Tenine doğru fısıldıyorum. "Çünkü şu anda, o ipeksi kalçalarının arasına uzansam, acıdan fışkıracağını biliyorum. Bundan benim kadar hoşlandığını biliyorlar mı?"

Başını sallıyor, dudaklarından inilti dökülüyor.

"Hiç sanmıyorum. Büyük, sert Roxy, ellerimde oyuncak oldu. Her şeyini bana teslim ediyor." Sopayı tekrar indirirken, teninin kararmasını izliyorum. "Sadece bize. Diğer herkes kaltağı alır, biz yumuşaklığı..."

"Siktir git," diye fısıldıyor, neredeyse halsiz bir şekilde.

Gülerek sopayı kışına vuruyorum ve çığlık atarak öne doğru savrulmasını sağlıyorum. "Henüz değil, Minik Kuş. Başka nelere dayanabileceğini görmek istiyorum."

"Her şey. Her şeyi. Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun? Veremezsin. Bana çok daha kötüsü yapıldı. O yüzden getirin, tüm sapkın arzularınızı, yapın. Bununla başa çıkabilirim. Seninle başa çıkabilirim," diye hırlıyor, çıplak, boyun eğen bedenine rağmen sesi güçlü.

"Sanırım göreceğiz." Gerçekten yapabilecek mi diye merak ederek sırtıyorum. Diğerleri beni evcilleştirebileceklerini düşünerek denediler. Erkekler bana kadınları fırlattı ve ben her birini kırdım. Benim kuşum da aynı mı olacak?

Onları bir kez bile onun kadar istemedim. Onlar bir kıvılcıma bile neden

olmazken, o beni yakıyor. Bu onun için kötü bir şey.

ama o yapmadıkça ilerleyemeyiz. İçinde sakladığı delilikten kurtulabileceğini bilmediğim sürece, yoksa onu yanlışlıkla öldürebilirim ve diğerleri çok kızar.

Sopayı bırakıp, boynunu mengeneyle kavradım. Artık iyi oynamayacağım. Kendimi tutmaya çalışıyordum, çünkü ona değer veriyordum, ama o dürtmeye devam ediyordu...

Şimdi alevleri alıyor.

Nefes nefese kalıyor ve geriye doğru eğiliyor, acıyan kıcını sert sikime sürüyor. Havasını kestiğimden emin olduktan sonra sikimi tutup kalçalarını tekmeleyerek açıyorum ve içine sokuyorum. Güçten sarsılıyor, ben çekip tekrar sokarken ses çıkaramıyor. Zincirler yüksek sesle çınlıyor. Onu sınırdan tutuyorum, vücudunu kaldıracabileceği sınırlara kadar zorluyorum.

Kukusu etrafımda kenetleniyor, ıslaklığı vücuduna kolayca girip çıkmama izin veriyor. Ellerimi sıktığımda tekrar titriyor ve aniden durup bana doğru gevşemeden önce ondan canını alırken zinciri çekiştirmeye başlıyor. Aferin kızıma, karşı koyma. Baskıyı biraz azaltıyorum ve o da nefes alıyor, aynı anda itişlerimi karşılamak için kendini geri itiyor.

Eğilip bıçağı tekrar kavriyorum. Göbeğinin derinliklerine batarken, bıçağımı göğüslerinin kabarıklığında gezdiriyorum. Vücutuyla istediğimi yapmama izin verirken korkusuzca yüksek sesle inliyor.

Kenzo'yla dövüşebilir, saçma sapan konuşabilir ve tanıdığım en cesur insan olabilir ama burada, benimleyken, biriktirdiği kontrolü bırakıyor, ben onu bir hayvan gibi ele geçirirken etrafındaki duvarlar yıkılıyor.

Göğüslerinin arasından, aradaki vadiden aşağı doğru kesiyorum ve kesikten akan kanı hissediyorum. Elimi ovalayarak kesiğe bastırıyorum ve acı içinde çığlık atmasını sağlıyorum. Nefes nefese kıkırdayarak, kanla kaplı elimi karnından amına kadar takip ediyorum ve o uçuşuma geri dönene kadar delinmiş klitorisini fiskeliyorum.

Sonra duruyorum, sikim vücudunun içinde ve parmağım klitorisinin üzerinde hareketsiz kalıyorum. İnliyor, boşalmak için kendini geri itmeye çalışıyor. Bıçağı geri getirerek sapını kremine batırıyorum, sikimi sıkışık amından çıkarmadan önce güzelce kaplıyorum. Kalçalarını tutarak onu daha da geriye yatırdım ve yanaklarını ayırdım. "Söylesene Minik Kuş, daha önce burada bir şey yaşadın mı?"

Yüksek sesle yutkunduğunu duyuyorum. "Evet," diye fısıldıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Yapmak üzere olduğum şeyi değiştirmeyeceğinden değil, gerçekten merak ettiğimden soruyorum.

Elimde titriyor, titriyor. "Evet."

Kıkırdatarak bıçağın sapını deliğine bastırdım. Bir santim içeri sokmayı başardım, sonra tekrar geri çıkardım. Küçük bıçağın sapı kıkırda oturma kadar yavaş ilerliyor. Geri çekilip manzaraya bakıyorum - kıkırda kızı yaralar, oradan çıkan bıçak, kalçalarını kaplayan kremi. Hay sikeyim. Sırf bu manzara yüzünden neredeyse boşalacaktım. Telefonumu kapıp hızlıca bir fotoğrafını çekiyorum ve çocuklara gönderiyorum, ne kaçırdıklarını bilmelerini sağlıyorum, sonra bıçağı fırlatıp tekrar kalçalarını tutuyorum.

"Diesel," diye başlıyor, ben onun amcığıyla aynı hizaya geldiğimde, bıçak kalçamın üstündeki etli deriye baskı yapıyor. "Canını yakacaksın-"

Bir kükremeye, kendimi bıçağa saplayarak tekrar içine girdim. Derimi kesiyor ve iyi ki nereye keseceğimi biliyorum, böylece ölümcül olmuyor, ama çok acıtıyor. Acı içimde dalgalanıyor, karnımdaki ve taşaklarımdaki alevlerle buluşuyor. Hıncımı ondan çıkarıyorum, onu daha sert, daha hızlı beceriyorum, o çılgılık atarken bıçak vücuduma girip çıkıyor. Kan yaradan birleşen bedenlerimize damlıyor ve geçişi daha da kayganlaştırıyor. Çok fazla hareket edemiyorum, bıçak küçük olmasına ve derinin hemen altına girmesine rağmen içimi parçalamak istemiyorum.

O inliyor, amı kasılıyor ve daha fazlasını istiyor, ben de istiyorum. Bu yüzden acıyı ve şimdi bedenlerimizi ve ellerimizi kaplayan kanı sevmeme rağmen, bıçağı aramızda tutuyorum ve bana yer açmak için uzaklaştırıyorum.

Bıçağı çeviriyorum, onun inlemesine ve benim acı içinde homurdanmama neden olduktan sonra kendimi geri çekip bıçağı serbest bırakıyorum, onu becerirken fırlatıp atıyorum.

Yaramdan serbestçe kan akıyor ve eğer çok uzun süre bırakırsam bayılacağımı biliyorum. Bir noktada dikilmesi gerekiyor ama şimdilik hayatta kalacağım. "Bana dikiş atman gerekecek."

"Ne-" İnliyor, zar zor konuşabiliyor.

"İşimiz bittiğinde beni dik yoksa ölebilirim," diye takılıyorum ama o ciddi olduğumu düşünerek nefesini tutuyor. Gülerken kalçalarını kavriyorum ve kanla kaplı parmağımı klitorisine sürerken tekrar tekrar içine giriyorum. Taşaklarım kalkıyor, zevk ve acı içimde kükrüyor.

Çok yaklaştım, bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum ve burada mutlu bir şekilde ölebilirim, ama boşalmam gerek. Onun kanlı, ıslak amcığından damladığını görmek için. "Gel," diyorum ve klitorisini çekştirirken çılgılık atıyor, amcığı etrafımda kenetleniyor. Ona çarparken homurdanıyorum ve hala onu cum ile dolduruyorum.

Nefes nefese ona yaslanıyorum, zincirler yüksek sesle sallanırken bir iniltiyle vücudundan kurtuluyorum. Onu kurtarıırken ve düşmeden önce yakalarken yukarı uzanıyorum ve hareketin hasarlı cildimde yarattığı acıyla irkiliyorum. Acımasına ve kan kaybından dolayı biraz halsiz hissetmeme rağmen, onu kollarımın arasına alıp sandığa doğru ilerliyorum ve onu yere bırakıyorum. Gözleri hâlâ kapalı, vücudu artçı şoklarla titriyor.

Hayatta kaldı.

Yüzündeki saçları fırçalayarak onu nazikçe öpüyorum. "Minik Kuş, Minik Kuş, senin doğru kişi olacağını biliyordum. Artık bizden asla kaçamayacaksın, sen benimsin. Sonsuza kadar benimsin. Herhangi bir yüzüğün ya da evliliğin yapabileceğinden daha sıkı bağlısın. Ayrılmaya kalkarsan, peşine düşerim."

Sırıttırıyor ve ben de inleyerek onun yanına eğiliyorum. "Bana dikiş atmak ister misin, Minik Kuş? Umarım parmakların sağlamdır."

Gözlerini kırıştırarak açıyor ve şok içinde soluk soluğa yaraya kilitleniyor. "Siktir, tamam, evet, dikiş atabilirim. Kendi üzerimde birkaç kez yapmak zorunda kaldım. Çabucak öğrendim. Kitin var mı?"

Gülerek, kanamaya çalışırlarsa diye köşeye sakladığım kiti gösteriyorum. Şimdi işe yarıyor. Sandıktan tökezleyerek çıkıyor ve çıplak ayaklarıyla, kanla kaplı kıcı baştan çıkarıcı bir şekilde titreyerek kiti kapıyor. Gözlerimi kapatıp onu bekliyorum.

Kapattığını hissediyorum ve tekrar açtığımda onu ayaklarımın dibinde diz çökmüş, ihtiyacı olanı alırken paketi açık buluyorum. Yarayı temizliyor, aletim acıdan sertleşirken bile tıslamama neden oluyor. Sırıttırıyor ve kesiği tekrar dikmeye başlarken bunu görmezden geliyor. "Çok kötü değil, sadece kanıyor. Seni çılgın piç."

İşini bitirdiğinde arkasına yaslanıp sertleşmiş sikime bakarak gülüyor. "Çok eğlenceliydi." Yan yattı ve bana yaslandı. Eğilip saçlarını okşuyorum. "Mmm," diye mırıldanıyor, sadece rahatlıyor. "Yine de vücuttan kurtulmana yardım etmeyeceğim. Sanırım beni kırdın, uykuya ve yemeğe ihtiyacım var."

Sırıttırarak onu öpüyorum, dikişlerin çekmesini görmezden geliyorum. "Bir dahaki sefere. Seni yukarı çıkaracağım, eminim Kenzo seninle tatlı tatlı ilgilenecektir."

Başını kaldırıp bana bakıyor ve suratını asıyor. "Özellikle de o suratı yaparsam, bahse girerim Ryder'a banyo bile yaptırabilirim."

Gülüyorum. "Küçük şeytan, küçük parmağının etrafına ne kadar sıkı sarıldıklarını çok iyi biliyorsun."

Hiç utanmış görünmüyor. "Daha çok amım gibi."

"O da var." Ciddi bir şekilde başımı sallıyorum ve harekete geçmeden önce gücümün yerine gelmesini bekliyorum. "Bir dahaki sefere Minik Kuş, daha da cüretkâr bir şey düşüneceğim."

Bunun üzerine inliyor. "Sabırsızlanıyorum ama cidden yıkanmam lazım, çok yapış yapış oldum."

"Birazdan." Başımı salladım ve yere kaydım, onu kollarıma çektim, kanım ve spermimle kaplı olduğu düşüncesi hoşuma gitti.

"Adın gerçekten Diesel mi?" diye soruyor, bana doğru kıvrılıyor, kan ve ter vücudunu kaplıyor. İzlerimle birlikte çok güzel bir görüntü.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve bana bakmak için başını kaldırıyor. "Senin için değeri nedir, Minik Kuş?"

Beni öpüyor, aç ve sert, ben inlerken çekilmeden önce. Başımı yere eğiyorum. "Yüce Tanrım, beni öldürmeye çalışıyorsun. Hayır, benim gerçek adım Kace. O geceden sonra Diesel'i aldım. Kace o yangında annemle birlikte öldü ve ben doğdum."

Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurmadan önce gözlerimi arıyor. "Başkasını bilmem ama ben Diesel'den hoşlanıyorum. Biraz deli olsa ve beni uyurken izlemeye meyilli olsa bile."

Gülüyorum ve onu daha yakına çekiyorum. "Henüz hiçbir şey görmedin Minik Kuş, artık benimsin. Cinayet mi işlemek istiyorum yoksa seni becermek mi karar veremiyorum."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ROXY

A Biraz sonra Diesel beni göğsüne bastırdı ve kıyafetleri umursamadan koridordan aşağıya doğru yürüdü -kendi kendine açtığı yarasına rağmen, bu yüzden pek sempati duymuyorum- ve Asansör. Az önce yaptığımız şey... inanılmazdı.

Kendimi yenilenmiş hissediyorum, ki bu çok tuhaf, sanki içimdeki tüm acıyı dışarı atmama yardım etmiş gibi. Verdiği her acı, beni tutan duvarları yıktı, ta ki öfkem ve korkum onun için hissetmekten, her şeyi ona teslim etmekten başka bir şey olmayana kadar. O haklı, başkalarının yanında farklıyım ama burada tam da ihtiyacım olan şey oldum.

Hepsi bana farklı bir kaçış sunuyor, Diesel'inki sadece çarpık, kanlı ve acı dolu oluyor. Diğer insanlar yaptığımız şey karşısında çılgılık atar ve kaçarlardı, ama hepsi rızaya dayalı ve zevkle sonuçlandı, bu yüzden umurumda değil. Belki de deli olan dünyanın geri kalanıdır, biz değil...

Belki de diğerlerinin ne kadar deli olmadığını göremeyecek kadar deliyizdir. Neden bilmiyorum, bu Engereklerin kollarında sadece kendimi keşfetmekle kalmıyorum, aynı zamanda tüm hayatım boyunca sahip olduğum duvarları nihayet sarsıyorum.

Bir kadın güçlü ve zayıf olabilir.

Güzel ve yaralı.

Korkmuş ve

cesur.

Zeki ve seksi.

Bana bunu öğretiyorlar ve ben de onların desteğiyle kendimi daha dik dururken buluyorum. Ben neysem oyum, bunun için mazeret üretmemeliyim. Barda bile 'Vurucu Roxy', o karanlık, öfkeli barmen olma ihtiyacı hissettim. Asla zayıf olmama izin verilmedi. Olmam gerektiğinde bile. Burada olabilirim.

Kahretsin, bu onlara bok atmaktan, her şeyle kavga etmekten, insanları yumruklamaktan ya da genel bir sürtük olmaktan vazgeçeceğim anlamına gelmiyor. Ama belki, belki de dünyanın görmediği diğer her şey için onlara güvenebilirim.

Asansörün kapısı açıldığında, tek eliyle daire kapısının kilidini açmayı başarıyor ve içeri girdiğimizde donup kalıyoruz. Hepsi orada, kanepede oturmuş bekliyorlar. Kenzo gözlerini üzerimde gezdiriyor ve beni tek parça halinde görünce göz kırpmıyor. Garrett homurdanıyor ama gözlerini kaçırmadan önce gözlerinde saygıyı görüyorum. Ryder başını sallıyor ama dudakları hafifçe seğiriyor.

"Bazı bilgiler edindim," diye başlıyor Diesel, sırtımdan önce ses tonu ciddi. "Roxy çılgılık atıyor. Artık babasına haber verebilirim."

Ryder gülüyor, sesi ilk kez kaygısız çıkıyor. "Bunu sana söyleyebilirdim." Erkekler.

"Ama suikastçıdan da biraz aldım," diye teklif ediyor Diesel ve Ryder ayılıyor.

"Ryder'dan öğreneceğim, sen öğrendiklerini paylaşırsan ben de Roxy ile ilgileneyim." Kenzo sırtıyor ve beni yakalamak için aşağıya iniyor ve kıkırdarak uzaklaşırken ben de irkiliyorum. Bana bakarak usulca sırttı. "Ondan kurtulduğuna inanamıyorum. Sen çok vahşisin, kadın. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" Kucağına sokularak soruyorum. Yürüyebilmek için yere bırakılmayı talep etmeliyim... ama cidden rahatsız olamıyorum.

"Sen sadece canını acıtacak yeni yollar bulması için ona meydan okudun." Gülüyor. "İyi ki senden hoşlanıyor, geleceğinde bir sürü acı var."

"Lanet olsun, bu adam deli" diye inliyorum ama bunu söylerken bile gülümsüyorum.

"Sadece o değil." Kenzo gülüyor, kapısını tekmeleyerek açmadan ve odayı süpürmeden önce bana dikkatle bakıyor. Beni kucağına alarak banyoyu çalıştırıyor ve beni daha yakına çekmeden önce köpürmesi için bir şeyle dolduruyor.

Banyo dolarken sessizce oturuyoruz ve ben onun kollarında rahatlıyorum. Bedenimi onunla ve kardeşiyle paylaşmayı neden umursamadığımı ya da onun neden umursamadığını sorgulamalıyım... ama dürüst olmak gerekirse, daha kötüsünü yaptım ve olmayı reddediyorum

Bundan utanıyorlar. Bence onlar için bunun nedeni, bu işe 'borcu' paylaşmak zorunda olduklarını bilerek girmiş olmaları.

Kendi düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, Kenzo beni sıkana kadar banyonun dolu olduğunu bile fark etmiyorum. "Gir bakalım."

Beni suya daldırıyor, yüzeye çıktığımda bağırmamı ve ona ters ters bakmamı sağlıyor.

"Adımı haykırmama bayılıyorum."

"Bağırmadım," diye mırıldandım.

"Hayır mı? Dur bunu düzeltelim." Göz kırıyor, sırtımda neden oluyor, ne sevimsiz bir piç. Elini kalbinin üzerine koyarak inliyor. "Kahretsin, çok tatlısın. Eğer rahatlamıyor olsaydın, seni şu anda orgazm ederdim."

Ona su sıçratıyorum ve kocaman küvette yüzüyorum, tüm vücudum ağrıyor, amım ve götüm acıyor ama buna değdi. Geri çekildi ve gömleğini ve pantolonunu çıkarmadan önce saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Çıplak, vücudunu içmeme izin veriyor, hassas amım Kenzo olan şaheserde çırpınıyor, ama ikimiz de onun horozu sert olmasına rağmen çekiciliğe göre hareket etmiyoruz.

Banyoya giriyor ve beni kollarına çekiyor, dizleri iki yanımda yüzerken beni arkamdan tutuyor. Ellerini sabunluyor ve beni dikkatlice yıkamaya başlıyor. "Neden bana karşı bu kadar iyisin? Buraya ilk geldiğimde diğerleri benden nefret ediyordu, beni buraya getirmiş olsalar bile, ama sen yine de iyidim."

Mırıldanıyor. "Dediğim gibi, gözlerinde bizim taşıdığımız hayaletleri gördüm. Dürüst olmak gerekirse, buraya gelip bizi sarsacak birine ihtiyacımız vardı. Sadece işliyorduk, artık bir aile bile sayılmazdık. İş ve para bize zarar veriyordu ve hepimiz soğuyorduk -Ryder çok ciddi, Diesel çok vahşi, Garrett çok öfkeli ve içine kapanık..."

"Ya sen?" Amımı temizlerken ben de soruyorum, nefesim kesiliyor.

"Çok dolaştım. Gittikçe daha uzağa gittim ama sen beni eve getirdin Roxy. Hepimizi geri getiriyorsun ve bize buna neden başladığımızı hatırlatıyorsun. Aşk ve aile," diye fısıldıyor omzumu öpmeden önce. "Asla kendin olmaktan vazgeçme, kızgın olduğunda bile. Onları daha fazlası olmaya zorluyorsun, sorgulamayı bıraktıkları şeyleri sorguluyorsun ama yine de ölüm karşısında gözünü kırpmıyorsun. Diesel'le oynayabiliyorsun ama Ryder'la iş konuşuyorsun. Bunun ne kadar nadir olduğunu anlamıyorsun."

İç çekiyorum. "Ben nadir değilim, ben de sizin kadar berbat durumdayım."

"Aynen öyle." Gülüyor. "Bizim dağınıklığımızı kendi dağınıklığınızla

karşılıyorsunuz. Sen küçücük bir şeysin ama bizi alaşağı edebiliyor ve bize bok atabiliyorsun. Bu lanet

Sıcak. Bizden nefret ettiğini söylediğinde bile." "Sizden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Elbette." Kıkırdıyor. "Sadece Diesel'i kızdırma, tamam mı?"

"Bekle," diye mırıldanıyorum, dönmeye çalışırken neredeyse boğuluyordum, bu yüzden vazgeçiyorum. "Bu Diesel'i kızdırmadı mı?"

Gülüyor, beni daha yakına çekiyor ve tutuyor. "Hayır. Görmek istemezsin. Görmek istemezsin, çok korkunç ve senin bile onu geri getirebileceğini sanmıyorum."

Suyun içinde oturuyoruz ve neredeyse uyuyakalıyorum, çok rahatlatıcı. Beni öpüyor ve küveti boşaltıyor, çıkmama yardım ediyor.

Ilık suyun etkisiyle o kadar uykulu ve yorgunum ki, Kenzo beni kurulayıp diğer odaya götürüp yatağa oturttuğunda itiraz bile etmiyorum.

Kenzo her birini daha iyi öpmeden önce yaralara iyi gelmesi için krem sürüyor, sonra beni kollarına çekiyor, dizleri benimkilerle birleşene ve birlikte kıvrılana kadar vücudunu etrafımda büküyor. Bu şekilde uykuya dalıyorum, ama bu sadece kısa bir süre için olmalı, çünkü uyandığımda kendimi zar zor dinlenmiş hissediyorum, ama en azından artık işimi görebiliyorum.

"Giyinmene izin vereceğim. Sana bir sürprizimiz var, hazır olduğunda gel," diye mırıldanıyor ve yataktan kaymadan önce yanağımı öpüyor. Sırt üstü dönerek esnedim ve bacaklarımın arasındaki ve sırtımdaki ağrıdan irkilerek gerindim. Kenzo baktıktan sonra bile hala acıyorlardı ama olsun.

Sürpriz mi? Ne olduğunu merak ediyorum. Beni harekete geçiren şey bu ve kıyafetlerime doğru ilerliyorum, Kenzo'nun atılmış tişörtünü giyiyorum ve öğrenmeye gitmeden önce başka bir şey giymiyorum. İyi bir şey olsa iyi olur. Yemek ya da silah gibi.

OTURMA ODASINA KADAR PAYTAK PAYTAK YÜRÜMEK ZORUNDAYIM.

çekici değil, ama her neyse. Oraya vardığımda Kenzo gerçekten heyecanlı görünüyordu ve Ryder bile telefonuyla ilgilenmiyordu. Garrett bana küçük bir gülümseme, bir ateşkes teklif ediyor ve Diesel, şey, Diesel koltukta bir aşağı bir yukarı zıplayarak bekliyor.

"Kahveye ihtiyacım var," diye homurdanıyorum ve Diesel'i işaret ediyorum. "Kahve, hemen."

Üçü de kafalarını Diesel'e doğru çeviriyor ve sanki patlamasını bekliyorlarmış gibi öne doğru zıplıyorlar ama o sadece gülüyor ve kanepenin arkasına doğru yuvarlanıyor. "Elbette, Minik Kuş."

Ryder'ın sırttığını görmek için diğerlerine bakıyorum. "Onu yola getirmek için senin yaptığını yapmamız gerektiğini söyledim ama... sana ne yaptığını hepimiz gördük ve çok da ilgilendiğimi söyleyemem."

Gözlerimi devirerek kendimi onun yerine bırakıyorum. "Bahse girerim seni yapabilirim," diye alay ediyorum ve o gülüyor.

"Muhtemelen, ama yine de onun üzerindeki yeni gücünü dikkatli kullan," diye uyarıyor ve daha yakına eğiliyor. "Bundan faydalanma." Alay ediyor ama içinde bir parça ihtiyat da var.

"Onu kendi kişisel suikastçım yapmayacağım, yoksa siz mahvolursunuz, ben sadece kahve istiyorum... ve yemek... belki orgazm." Omuz silkiyorum.

Ryder beyaz dişlerini göstererek bana sırtıyor. "Eminim bu konuda yardımcı olabilirim," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor, gözleri dudaklarıma ve Kenzo'nun beyaz gömleğine bastıran ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan göğüslerime bakıyor. Yüksek sesle yutkunuyorum, ağrıyan kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Amım kelimenin tam anlamıyla dayak yedi, ama yine de onun sözleriyle zonkluyor. Fahişe.

Sırtıyor, parmağını açıkta kalan köprücük kemiğimin üzerinde gezdirerek beni ürpertiyor, ama tek yaptığı uzaklara bakmadan önce bir tutam saç kulağımın arkasına itmek.

Yüce Tanrım, bu adamlar amıma hiç iyi gelmiyor. Tek yapmaları gereken bana o kötü gözlerle bakmak ve ben eriyorum.

Diesel kanepede arkama geçiyor, bacakları iki yanıma uzanırken beni öne doğru itiyor. Göğsü hâlâ çıplak ve dikiş işlem beyaz gazlı bezin arkasında saklı. Bir kolunu belime doluyor ve kalçalarının arasına kilitlenene kadar beni geriye çekiyor. Diğer eliyle bana dumanı tüten bir fincan kahve uzatıyor.

İnleyerek alıyorum ve buna degecek bir yudum alırken ağzım yanıyor. Sonra midem gurulduyor ve o yanağımı öperken gülüyor. "Önce hediyeler, sonra yemek."

"Hediyeler mi?" Canlanıyorum. "Yeni bir sopa mı?" Garrett gülüyor.

"Sana söylemiştim," diye homurdanıyor Kenzo ve ona biraz para uzatıyor, o da bana göz kırpmadan önce cebine atıyor. Tanrım, bu ateşkes olayı gerçekten işe yarıyor.

"Hayır, korkarım yarasa yok sevgilim," diyor Kenzo, bakışlarımla buluşmak için öne doğru eğilerek. "Sana gangsterlerden daha fazlası olabileceğimizi göstermek istedik. Bunların hepsi senin için. Hoşuna gitmeyen her şeyi geri alabiliriz,

ve neye ihtiyacın varsa alabiliriz." Başının arkasını ovuşturuyor. "Garip bir şekilde başladığımızı biliyorum ama mutluluğun bizim için önemli."

Masanın üzerinde duran ve daha önce fark etmediğim poşetlere ve kutulara bakıyorum. O kadar çoklar ki, yere dökülüyorlar. "Bütün bunları ne zaman aldın?"

"Daha önce Ryder ve ben alışverişe gittik." Kenzo gülüyor. Ryder'a bakıyorum, o da sadece iç geçiriyor. "Beni o yaptı."

"Bana bir şey almak zorunda değilsin," diye homurdanıyorum. Bu beni rahatsız ediyor, hayatta kendi yolumu satın almayı severim... bu onlara daha sonra bir şey borçlu olacaktım gibi hissettiriyor.

Ryder, Diesel'in kucağına sarılmış olmamı umursamadan eğiliyor ve çenemi sertçe kavrayarak ona bakmamı sağlıyor. "Koşul yok, beklenti yok. Bu sadece güzel bir şey ve bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum, hâlâ mücadele ediyorum ama bunu önemsedığımız için yaptık. Bunu kabul et, aşkım."

Kahretsin, nereden bildi?

Çünkü Ryder her şeyi biliyor ve benim hakkımda her şeyi öğrenmeyi kendine iş edinmiş. Lanet olası adam. Düşüncelerimi biliyormuş gibi sırtıyor ve eğilip mırıldanmadan önce dudaklarını yalıyor. "Mmm, kahve."

Beni nefessiz ve hafif ıslak bırakarak uzaklaşıyor. Göt herif. *Tamam, karşılıksız. Normal insanlar hediye kabul edebilir. Sen bunu yapabilirsin.* "Cidden, umarım çok fazla harcamamışsındır," diye mırıldanıyorum ve Cartier kutusunu gördüğümde gözlerim açılıyor.

Kaçmaya çalıştığımda Diesel gülüyor, psikopat bir insan koala etrafımda dolanana kadar bacaklarını etrafıma sarıyor ve beni hareketsiz tutuyor. Ryder ben dökmeden kahveyi elimden alıyor ve ben çırpınırken gözlerini benden ayırmadan dudaklarını benimkilerin olduğu yere koyup kahveyi yudumluyor.

"Orospu çocuğu," diye tısladım. "Bana daha fazla kahve borçlusun."

"Bunu telafi edeceğim." Göz kırıyor ve küçük bir kutu alıp bana doğru itiyor. Birden gergin görünmeye başladı ki bu normalde Ryder'ı tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. "İşte, bunu ben seçtim."

Kaçamıyorum, iç çekiyorum ve kutuyu kabul edip kapağını çeviriyorum. İçinde ipekten bir kolye vardı. Çok çarpıcı. Kalın altın bir sarmal, bir ucunda yılan başı, diğer ucunda kuyruğu olan bir gerdanlık. Pullar altın yüzeyi kaplıyor ve gözler parlak kırmızı yakut. Nefes kesici ve şüphesiz pahalı.

İçimde iki parça sızlanıyor: Biri bununla birlikte iplerin de gelmesini bekliyor, diğeri ise çıldırmak istiyor. Ben mücevherlerle satın alabilecekleri

bir Şey değilim. Onların lanet parasını istemiyorum.

Kenzo öne doğru eğilir. "Sevgilim, bunu kabul et. Seni çok şımartmayı planlıyoruz." "Neden?" Kutuyu tutarak talep ediyorum, şimdi öfkeliyim.

Omuz silkiyor. "Çünkü yapabiliriz, çünkü hepimiz senin nereden geldiğini biliyoruz ve çoğumuz da oradan geldik. Güzel şeylere sahip olmalısın, mücevherlerle ve güzelliğinle kıyaslanamayacak hediyelerle şımartılmalısın. Buna alışın, oluyor işte."

"Ama-" Ben başlıyorum ama Ryder gözlerini kısıyor.

"Sadece teşekkür edin, karşılığında hiçbir şey istemiyoruz... belki de Garrett'i aile mücevherleriyle tekrar tekmelemeyin."

"Para-"

"Elimizde bir ton var, ihtiyacımız olandan çok daha fazlası, o yüzden lanet hediyeleri kabul edin yoksa duygularını inciteceksiniz. Bu aptal herifler asla başkaları için bir şey yapmazlar, o yüzden şimdi bunu tersine çevirme," diye tersliyor Garrett.

Vay anasını.

İç çekerek cesaretimi topladım, bunun benim meselem olduğunu biliyordum. Onlarla birlikte hareket etmeye, her küçük şey için mücadele etmekten vazgeçmeye karar verdim. Bu para ve hediyelerle ilgili benim sorunum, onların değil. Garrett haklı. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sonra da sönmüş görünen Ryder ve Kenzo'ya bakıyorum. Ryder dişlerini gıcırdatıyor. "Teşekkür ederim, daha önce hiç hediye almamıştım ve sanırım nasıl karşılık vereceğimi bilemedim."

"Asla mı?" Garrett gürlüyor.

Başımı sallıyorum, elimi uzatıp yılanı okşuyorum. "Asla, çocukken hiçbir bayramı ya da doğum günümü kutlamadık, peki bir yetişkin olarak?" Omuz silkiyorum. "Böyle bir şey hiç olmadı."

Diesel beni daha yakına çekerken Garrett, "Lanet olası pislikler," diye homurdanıyor. "Doğum günün ne zaman?"

Kenzo soruyor.

"Ee, May, sanırım." İçimi çektim ve Ryder bana şaşkınlıkla baktı. "Bana tam olarak söylemediler."

Gözleri kısılıyor, yumrukları sıkılıyor. "Öğreneceğim."

Diesel beni tekrar öpüyor. "Bu çocuklardan önce benim de hiç hediye olmamıştı ama onlara bak, ne kadar mutlular, onlara bir amaç verdin. O kadar paraları var ve harcayacak kimseleri yok, o yüzden bırak seni şımartınsınlar Minik Kuş. Bu senin için olduğu kadar onlar için de. Babaları parasını bir silah gibi kullanırdı, istiflenecek başka bir şey. Peki bu? Bu onlar için iyi bir şey, onlara paranın seni güçlü kılmaktan başka bir işe yarayabileceğini gösteriyor."

Haklı. Kenzo kocaman gülümsüyor ve Ryder bile rahatlamış ve mutlu görünüyor. "Bu çok güzel. Yine de bir düzen görüyorum." Gülüyorum ve

Kenzo uzanıp bana iki kutu daha uzattı.

Kolyenin kutusunu dikkatlice kapattıktan sonra koyacak bir yer ararken Ryder'ın eli benimkinin üzerine kıvrılıp kolyeyi çıkarıyor ve hüzünlü, karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve bakışlarını Kenzo'ya doğru takip ediyorum. Orada bir hikâye olduğu kesin ama şu an için değil.

Başımı sallıyorum, o da bana diğer ikisini uzatıyor. Dikkatle açıyorum, içindeki mücevherlere şaşırmıyorum bile - bu adamlar ne kadar zengin? Kutulardan birinde beni güldüren, sarkan altın yılanlı bir göbek tılsımı var. Diğerinde ise nefesimi kesen bir yüzük var. Siyah ve büyük, mücevheri kavrayan dişleri olan altın bir ayara yerleştirilmiş.

"Onlar-" Başımı sallıyorum. "İnanılmaz," diye fısıldıyorum.

"Sanırım bu kaçırdığın tüm doğum günlerini, Noelleri ve diğer her şeyi telafi ediyor." Diesel gülüyor.

Kenzo sırtarak, "Henüz değil, bunun için en az üç nakliye daha gerekecek," diye ekliyor.

Siktir, üç mü?

Kenzo heyecanla, "Sıradakini ona ver," diye ısrar ediyor ve ben daha mücevherlere bakmaya fırsat bulamadan onları alıp götürüyorlar ve elime yeni bir kutu tutuşturuyorlar.

Dikkatle açıyorum, içindeki bibloya neredeyse başımı sallayarak bakıyorum, bir yüzük daha, ilki gibi, ama bu sefer kırmızı. Dört parça mücevher daha var, tırmanan yılan küpeler, bir bilek bileziği ve bir başlık. Bunalmış hissediyorum ve onlar da bunu fark etmiş olmalılar çünkü Ryder kahve molası veriyor. Diesel'in kollarına geri sokuluyorum, tüm bunları sindirmeye çalışırken bana sarılmasına izin veriyorum.

Rüya gibi geliyor.

Ryder yokken Kenzo yaklaşıyor ve elimi tutuyor. "Bu çok fazlaysa özür dilerim, sadece seni şımartmak istedim," diye teklif ediyor ve aniden kasvetli görünüyor, bu yüzden Ryder'ın bakışını hatırlıyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Dürüst olmak gerekirse çok fazla ve sanki başka birinin başına gelmiş gibi hissediyorum ama teşekkür ederim, benim için çok şey ifade ediyor" diyorum ve sonra cesur davranarak öne doğru eğilip onu öpüyorum. Dudaklarıma karşı inliyor ve ben geri çekildiğimde canlanıyor gibi görünüyor. Yere kaymadan önce Garrett'a bir göz atıyor ve Kalan kutuları ve çantaları ayırıyorum.

Ryder geri dönüyor ve bana bir kupa uzatıyor, bu sefer ben üflüyorum ve soğumasını bekliyorum. Yanımda oturuyor, koalam dışında kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldayacak kadar yakın.

"Babam anneme bir kez bile hediye almadı. Bize bir şey aldıysa, karşılığında bir şey beklediği içindi, her zaman iplerle gelirdi. Kenzo Noel'i, annemizin hediyelerini açmayı çok severdi ama babam her birinin hesabını kafasında yapardı. Bunun annemizi incittiğini görebilirdiniz, o çok sessizdi, bizi çok sevmesine rağmen zayıf ve çelimsiz bir kadındı. Sonunda Noel sona erdi ama Kenzo her yıl ona bir hediye almanın bir yolunu bulurdu. Kendi parasını kazanır ve babam bakmıyorken gizlice ona bir şeyler alırdı. Bunun onu mutlu edeceğini düşünürdü, onu sevdiğini böyle gösterirdi. Ta ki ölene kadar."

Ona baktım, gözlerini aradım. Sanki onun da başına gelmemiş gibi soğuk bir şekilde söyledi. Buz yine gerçek duygularını mı saklıyor? Sanırım öyle, bu yüzden uzanıp parmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Bu ikiniz için de zor olmuş olmalı, nasıl öldü?"

Nefesini içine çekiyor, buz hafifçe eriyor. "Kendini öldürdü, bir gün okuldan eve geldiğimizde onu koridorda asılı bulduk. Kenzo görmeden onu durdurmayı başardım-"

"Ama sen yaptın," diye fısıldadım.

Başını sallıyor. "Kenzo gençti, onu dışarı çıkardım ve sonra... sonra onu kurtarmaya çalıştım. Onu balkondan aşağı çekmeye çalıştım ama o zamanlar çok küçüktüm. Yapamadım, onu kurtaramadım."

"Ry," diye fısıldadım, "onu kurtarmak senin işin değildi. Sen bir cocuktun."

Başını iki yana sallar. "İkisini de korumak benim görevimdi ve başarısız oldum. Bir daha asla başarısız olmayacağım."

Neden böyle davrandığını şimdi anladığımı için başımı sallıyorum. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Omuz silkiyor, uzaklaşmaya çalıştıkça o buz geri geliyor, bir başa çıkma mekanizması, bu yüzden elini tutup kendiminkiyle birleştiriyorum, Kenzo heyecanla bana küçük bir çanta uzatırken bırakmıyorum. Gülerek tek elimle açıyorum, Ryder'ın elini bırakmayı reddediyorum. Bunu hissetmesi, burada olması, kilitleyip arkasına yaslanıp bizi koruması değil, Kenzo gibi bunun tadını çıkarması gerekiyor. O da aynı yetiştirilme tarzından geçti ve bu hikayeyi anlattığında acısını ve annesine onu sevdiğini gösterebilmeyi ne kadar çok istediğini hissettim. Artık geri adım atamayacak, o buzu her seferinde biraz daha eriteceğim.

Çantanın içinde yeni bir üst var. Sonraki hediyeler bir sürü yeni kıyafet ve artık kutular ya da çantalar olmadığında rahatlayarak iç çekiyorum. Her ne kadar şaşırtıcı olsa da, hala kabullenmekte zorlanıyorum ama bununla başa çıkacağım.

Ryder'ın eli hâlâ benim elimdeyken çantalarla tek elle hokkabazlık yapıyorum. Sikerim böyle işi. Elini daha sıkı kavıyorum ve göğsüme bastırıyorum. Çantaları iki elimle yere bırakmayı başarırken "İşte," diye mırıldanıyorum.

Kafamı kaldırdığımda hepsi bana bakıyordu. "Ne?" diye sordum. diye soruyorum ve birden hepsi kahkahalarla gülüyor.

Ryder göğsümü sıkarken, "Pislikler," diye homurdanıyorum.

Ona baktığımda soğuk gözlerinin parladığını ve sırtışının geniş ve sınırsız olduğunu görüyorum. "Asla değişme, aşkım."

"Kapa çenenin. Şimdi beni besleyin, sizi fidyeciler, açım."

Ryder yaklaşıyor, başımın arkasını tutuyor ve alnımı öpüyor, orada kalıyor. "Tabii ki," diye mırıldanıyor, sonra kalkıp mutfağa gidiyor. Kenzo aşağı iniyor, beni sertçe öpüyor ve peşinden gidiyor.

Diesel ve Garrett'la baş başa kalıyorum ve birden Garrett rahatsız görünüyor ama bakmadan bana bir kutu fırlatıyor. "Al."

"Bu da ne? Birini mi kaçırdık?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Bu benden," diye mırıldanıyor, başını ovuşturarak.

Sırıtiyorum. "Senden mi?"

"Bu çok önemli, senden hâlâ nefret ediyorum," diye tersliyor ve beni güldürüyor.

"Merak etme, ben de senden nefret ediyorum." Başımı sallıyorum ve bir an için bana sırtıyor. "Aç şunu," diyor.

Bana söyleneni yapıyorum ve yüzümü kocaman bir sırtıma kaplıyor. Bu bir silah, benim eski boktan silahımdan daha iyi. Hayır, bu daha süslü ve sürgüsüne "Engereklerin kızı" yazıyor. "Şu anda içinde mermi yok." Öksürüyor.

"Seni öldürmemi istemedin mi?" Sırıtiyorum. "Kazara, tabii ki!" Ona kirpiklerimi kırıştıtırıyorum ve o da bir kakhaha atıyor.

"Nasıl düzgün ateş edeceğini bildiğinden emin olmalıyım. Seni sonra götüreceğim." Başını salladı ve ben de canlandım.

"Tabii ki evet! Bana da o süslü dövüş hareketlerinden öğretir misin?" Sırıtiyorum.

"Hayır," diye tersledi, kaşlarını çatarak. "Onları benim üzerimde kullanabilirsin." "Ya da D'nin üzerinde kullanabilirim." Sırıtiyorum ve Diesel ürperiyor.

"Lütfen yap, Minik Kuş," diye mırıldanıyor.

"Siz ikiniz kafayı yemişsiniz." Garrett gözlerini deviriyor ama dudaklarında bir gülümseme var.

Vipers'ın kızı gerçekten.

Ryder ve Kenzo beni kanepeye uzanmama yetecek kadar besliyorlar, hareket edemiyorum ve sonunda Ryder'ın kucağında ayaklarımla uyukluyorum.

ayak parmaklarımı okşuyor, diğer eli telefonunda. Başım Kenzo'nun kucağında ve Diesel yanımda yerde yatıyor, eli benimkini tutmak için uzanıyor. Garrett diğer koltukta oturuyor ama gitmiyor, bu da bir artı. Uyandığımda Garrett hariç herkes gitmişti.

Esniyorum, esniyorum ve etrafıma bakıyorum. "Kahretsin, ne zamandır baygınım?"

Garrett bilediği bıçağı kaldırıp yerine koyuyor ve arkasına yaslanıp beni izliyor. "Birkaç saat, buna ihtiyacın vardı." Ayağa kalkıp geriniyor, tişörtü karın kaslarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkıyor ve ben kendimi tutamayıp bakıyorum.

Baktığımı fark ediyor ve yaralarına baktığımı düşünüyor olmalı, çünkü gözleri karararak sesini kesiyor. "Yeni silahını denemeye hazır mısınız?" diye soruyor ama artık mesafeli görünüyor.

"Elbette." Ayağa kalktım ve ayakkabılarımı giydim. "Oraya arabayla mı gitmemiz gerekiyor?"

Homurdanarak ön kapıdan çıktı, ben de yeni silahımı yanıma alarak peşinden gittim. Asansöre yöneldi, yol boyunca benimle konuşmadı ve benden tamamen nefret etmeye geri dönmenden önce bu boku düzeltmem gerektiğini biliyorum, ama ben konuşmaya giderken asansörün kapısı açıldı ve dışarı çıktı.

İç çekerek onu takip ediyorum ama beni atış poligonuna benzeyen bir yere götürdüğünde donup kalıyorum. Bu da ne böyle? Bu binada başka ne saklıyorlar?

"Kendi atış poligonunuz mu var?" Alay ettim.

Kurulumu yaparken omuz silkiyor. "Binada ihtiyacımız olan her şey var - bir spor salonu, bir restoran, bir dükkan. Kendi kendine yetebilen bir tank."

Ona doğru ilerliyorum ve kulaklıkları kafama indiriyor. "Daha önce hiç silah kullandın mı?"

Başımı salladım. "Bir ya da iki kez, Rich bana öğretti, ama... şey, bunun gibi hiçbir yerde. Ormanda atış yapmıştık."

"Zengin mi?" diye yankılanıyor, bana bakarak.

"Roxers'ın sahibiydi," diye bilgilendiriyorum onu ve sonra gözümü kaçırıyorum. "Babamın ona biraz borcu vardı ve ben de borcunu ödemek için orada işe girdim ama işi çok sevdim ve Rich beni kanatları altına aldı. Evden ayrıldığımda gidecek bir yerim yoktu, o da bana bir ev, kalacak bir yer verdi. Bana yardım etti. Rich iyi bir adamdı."

"Ne oldu?" diye soruyor usulca.

Yutkunuyorum ve silaha bakıyorum. "O öldü." Nefesimi tuttum ve ona baktım. "Peki, bunu nasıl yapacağım?"

Birkaç el ateş etmeme izin vermeden önce bana nasıl duracağımı ve silahı doğru şekilde nasıl tutacağımı gösteriyor. Tekrar sırtına kadar ateş etmeye devam etmeme izin vermeden önce duruşumu birkaç kez düzeltiyor. Duruyorum, emniyeti açıyorum ve kulaklıklarımı çıkarıyorum, yanımda dururken ona bakıyorum. Yine de bakışlarımı kaçırıyor. Rich hakkında konuşmayı bir kenara bırakırsak, bakışlar yüzünden hâlâ kızgın görünüyor.

Pekala o zaman, sanırım bunu düzeltmek bana düşüyor. Ateşkesimizin bir yanlış anlaşılma yüzünden bozulmasına izin veremem.

"Bütün gece dik dik bakacak mısın yoksa benimle konuşacak mısın?" Kalçamı kaldırarak tersliyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor ama beni görmezden geliyor. "Dostum, biraz taşaklı ol. Neyin var?"

Hırlıyor, "Yaralarım seni iğrendirdiği için üzgünüm, lanet prenses. Yukarı çıkma zamanı."

Silahı çenesine dayayıp gözlerimi kısıyorum. "Yara izlerin hakkında ne düşündüğün umurumda değil Garrett, ama beni dinleyeceksin. Onları seviyorum, benimkiler hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyorlar. Her biri hak edildi ve başkalarının hayatta kalamayacağı bir şeyi atlattığını gösteriyor. Onları gördüğümde ne kadar güçlü olduğunu hatırlıyorum ve dürüst olmak gerekirse, çekiciliğini azaltmıyor, aksine artırıyorlar. Az önce karın kaslarına bakıyordum, tamam mı? Onları yalasam garip olur mu diye merak ediyordum."

Donup kalıyor, gözleri irileşiyor. "Ne?"

"Gözlerimde görmek istediğin şeyi gördün; tiksinti, çünkü bu beni uzaklaştırmaya devam etmeni kolaylaştıracaktı." İçimi çektim. "Aramızda bir ateşkes var Garrett, eğer bana kızgınsan, sadece konuş benimle, tamam mı?"

"Onu seviyor muydun?" diye sorarak beni şaşırttı. Ben de en az hissettiğim kadar şaşkın görünmeliyim çünkü "Zengin" diye açıklıyor.

"Düşündüğünüz gibi değil ama bir baba gibi. Görünüşe göre yaşlı erkekler bana pek hitap etmiyor. Beni kaçırın ukala herifleri tercih ediyorum." Sırıtiyorum.

Sonra sırtarak silaha yaklaşıyor, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyor ve bu içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Garrett'ı istiyorum, bunu ona söyledim bile, o da açıkça beni istiyor ama bir şey onu durduruyor, geri çekiyor. Bunun aptalca bir hareket olduğunu bilerek ağzımı açıyorum. "Göğsüne ne oldu?"

Donup kalıyor, gözleri kararıyor ve vücudu sertleşiyor. Bana sordu, ben de ona kendimi anlattım, neden bana biraz olsun güvenemiyor? Geri çekildi ve döndü. "Silahı kaldır, diğerleri eve gelmeden geri döneceğiz."

"Yani bu kadar mı? Birkaç hırıltılı söz duyuyorum, acımı sana açıyorum ve tek aldığım şey dışarıda bırakılmak mı?" Tersliyorum. "Bana bunu yapamazsın, geçmişten başka bir şey istemiyorum."

Hırlıyor ve etrafında dönüyor, vücudu kabarıyor. Şu anda devasa görünüyor. "Çok fazla şey istiyorsun!" diye bağıyor. "Benim acım bana ait. Seninkini ben istemedim, istemiyorum da. Diğerlerine sahip olabilirsin ama bana asla sahip olamayacaksın."

"Siktir git!" Bağıyorum. "Kendininkini göstermeden insanların duvarlarını yıkmaya ve kalplerine girmeye çalışamazsın, bu işler böyle yürümez, seni pislik!"

"Kalbine girmek istediğimi kim söyledi?" diye mırıldanıyor, başını eğiyor, sesi acımasız. "Donuna bile girmek istemiyorum. Şehveti aşkla karıştırmaya çalışıyorsun, *aşk*," diye alay ediyor. "Senden sıkıldıkları anda, diğerleri gibi seni de bir kenara atacaklar."

Bunun üzerine irkildim... Haklı mı? "İyi, olabilirler. Kendi başımın çaresine bakabilirim ama o zamana kadar buradayım. Ben sizden biriyim-"

"Asla bizden biri olamayacaksın. Bacaklarını açmış olman seni bizimle eşit yapmaz," diye kükrüyor ve ses tonundaki zehirden dolayı gerçekten de geri çekiliyorum. Bu artık Garrett değil, bu herkese ve her şeye saldıran vahşi bir hayvan çünkü korkuyor, çok yaklaştığımdan korkuyor. İcinmekten korkuyor. "Sen bir borçtan başka bir şey değilsin."

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyorum.

"Ben de senden nefret ediyorum," diye hırlıyor ve başka bir şey söylemeden fırlayıp gidiyor, beni orada, söylediği her şeyin doğru olup olmadığını düşünürken bırakıyor.

Dönüp kulaklıkları kapmadan önce ona bakıyorum ve öfkemi hedeften çıkarıyorum. Nefes nefese kalana ve cevaplardan çok sorularla dolana kadar tekrar tekrar ateş ediyorum. Ahşap bölmeye yaslanıp başımı öne eğiyorum. Onu zorlamamalıydım, hazır değildi... ama söylediği şey...

Haklı mı?

"Sakın aklına girmesine izin verme. Garrett pek çok şey olabilir; bir savaşçı, bir katil ve evet, bir pislik ama doğru kişi değil. Bu sefer değil," diye mırıldanıyor Ryder ve sırtıma bastırıldığını hissediyorum. Tüm bunları duydu mu? İçeri girdiğini bile duymadım. "Korkuyor aşkım, bizden biri olduğun için, bu kadar kolay uyum sağladığın için korkuyor... bunun onun için ne anlama geldiğinden korkuyor ve saldırıyor. Söylediklerinde ciddi değildi ve sen de biliyorsun ki sen hızlı bir yatıştan daha fazlasısın."

"Öyle mi?" O buz gibi gözlere bakmadığım için cesurca soruyorum.

"Evet," diye tersliyor, kalçalarını kavırıyor ve beni döndürüyor. Beni duvara yaslayıp orada hapsederken göğsünü göğsüme bastırıyor ve yüzüme gelene kadar başını eğiyor. "Herhangi birinin evimize girmesine izin vereceğimizi mi sanıyorsun? Hayatımıza? Sırlarımızı onlara emanet edeceğimizi mi? Kadınlar oldu ama onları asla ama asla çemberimizin içine almadık. Sen mi? Tam ortasındasın, Roxxane. Hızlı bir sevişme isteseydim, dışarı çıkar ve bir tane bulurdum, ama istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?" Sorguluyorum.

"Siz ve sizinle birlikte gelen tüm tavırlar. Bizden nefret ettiğinizde bile, bize saldırdığınızda bile." Sırıttıyor. "Bir velet olsan bile seni istiyorum prenses, o yüzden bunu sorgulatmasına izin verme. Zorlamaya devam et, ona ulaşmak için hiç olmadığı kadar güçlü olman gerekecek."

"Neden yapmamı istiyorsun?" Gözlerine bakarak soruyorum.

"Çünkü ya hepimiz ya da hiçbirimiz olacağımızı fark ediyorum. Garrett'in seni istediğini, inşa ettiğimiz şeyi istediğini biliyorum ama nasıl yapacağını bilmiyor. Geçmiş, gözünün önündeki şeyi görmesini engelliyor. O yarayı deş, onu tekmeleyerek ve çılgılık atarak dışarı çıkar ve diğer herkese sahip olduğun gibi onu da senin yap."

"Senin gibi mi?" Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek şekilde soruyorum.

"Benim gibi." Ağzıma karşı sırıttıyor. "Yine de bana emir vermeye başlayabileceğini düşünme, aşkım, yoksa sana tam olarak ne olacağını hatırlatırım." Gözleri ısınıyor ve ben ürperiyorum. Kıkırdıyor ve beni daha yakına çekerek usulca öpüyor. "Hadi, D endişelenip peşine düşmeden geri dönelim. O kuduz bir köpekten daha kötü."

Gülerek peşinden gidiyorum, kendimi daha iyi hissediyorum. Haklıydı. Garrett'in yeterince uzun süre saklanmasına izin verdim. Borçlu olabilirim ama bu borç mu? Viper'ları fethetti, Diesel'den kurtuldu, Kenzo'yu kazandı ve Ryder'a emirler yağdırdı.

O benim olacak.

OTUZUNCU BÖLÜM

RYDER

I Roxxane ile evde kalma sırası bende. Artık kaçmaya çalışacağını sanmıyorum ama Triad açıkça bizi öldürmek isterken onu yalnız bırakmayı doğru bulmuyorum. Ayrıca, yapmam gereken bazı araştırmalar var.

Diesel, Garrett'la birlikte paralı haydutları avlıyor ve onlara kim olduğumuzu hatırlatıyor. Triad'a henüz ulaşamayabiliriz ama çaresiz kalana kadar kaynaklarını kesebiliriz.

Kenzo korumalarıyla birlikte, artık bize güvenemeyeceklerini hissetmediklerinden emin olmak için diğer işlerimizi kontrol ediyor. Elbette ben de yasal iş e-postalarına ve skype konferanslarına yanıt veriyorum. Bir imparatorluğu yönetmek zor. Şehirde hala gerçek işler yapmak zorundayız ve bunun için teknik olarak denetlenmesi gereken birçok farklı bölümü olan bir yatırımcı ve mimarlık şirketiyiz. Sürekli güncellenmesi gereken yönetim kurulundan bahsetmiyorum bile - yorucu oluyor.

Çocuklardan gelen gelişmeleri de takip ediyorum, ne olduğunu anlamadan neredeyse öğlen oldu ve Roxy'yi hiç görmedim. O iyi mi? Kendimi ekrandan çekiyorum ve onu bulmak için dışarı çıkıyorum.

Onu dışarıda, havuzun yanında dantel bir külot ve sütyenle otururken buldum, saçları arkaya toplanmış ve yüzü güneşe doğru eğilmişti. Kahretsin, ona hiç yüzme kıyafeti almadık mı? Gözlerimi kıvrımlı vücudunda gezdirirken bile aklıma bir not düşüyorum. Arkamı dönüp sikimi görmezden gelerek mutfığa gidiyorum ve

ona kahve, bana da çay yaptım. İşim bittiğinde, uzun bir tişörtle içeri giriyor ve kaşlarını atmama neden oluyor. Acaba onu çıplak dolaşmaya ikna edebilir miyim?

O zaman hiç iş yapamayacağımdan değil. Aslında başka bir toplantıya hazırlanıyor, yeni müdürü araştırıyor olmalıydım... Siktir. Bana gülümsüyor ve karşımdaki tabureye atlayarak yanıma geliyor, bol tişörtünün ağzı açık ve havuz suyuyla parlayan göğüslerini bana gösteriyor. Damlacıkları izliyorum, onları yalayarak temizleyip temizleyemeyeceğimi düşünüyorum.

Boğazını temizliyor ve gözlerim bana gülen bakışlarıyla buluşmak için boğazına doğru ilerliyor. "Günaydın, Kenzo çalıştığını söyledi, ben de seni rahatsız etmek istemedim."

Ona kahveyi uzatırken tezgâha yaslanıyorum, zihnimde onu tezgâhın üzerine atıp sikmemek için sayıyorum. *alış, Ryder. Yapman gereken işler var, toplantın var, ayrıca babasını kontrol etmen, Kenzo'nun iyi olduğundan ve Diesel'in-*

"Hiç rahatlıyor musun?" diye soruyor, beni izlerken başını eğiyor. "Zihninin her gün her dakika çalıştığını görebiliyorum. Hiç durduğun oluyor mu?"

Kaşlarını kaldırarak çayımı yudumluyorum. "Hayır, zamanım yok."

Homurdanıyor. "Zaman bul. Eğer dikkatli olmazsan, kendini erkenden mezara sokacaksın. Hayat çok şaşırtıcı Ryder, etrafına bir bak. Nerede olduğuna, ayaklarının altında neler olduğuna bak, hiç zevk alıyor musun yoksa daha yükseğe tırmanmaya devam mı ediyorsun? Ne zaman yeterli olacak?" Gözleri bilerek benimkileri arıyor.

"Mesele para değil, mesele ailemi güvende tutmak. Diesel'e kendisi olabileceği bir yer vermek ve Garrett'a inzivaya çekilip korunabileceği bir ev sağlamak," diye mırıldanıyorum.

"Peki ya Kenzo?" diye soruyor.

"Bir aileye, bakacak ve sevecek insanlara ihtiyaı var."

Omuz silkiyorum. "Peki ya sen?" diye soruyor gülümseyerek.

"Ben mi?" diye tekrarlıyorum.

"Evet, Ry, sen. Ne istiyorsun?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum, o da daha geniş gülümsüyor. "Bunu hiç düşündüğünü sanmıyorum, değil mi? En iyisi olmakla ve onlara istedikleri ve ihtiyaç duydukları her şeyi vermekle o kadar meşguldün ki, ne istediğini hiç düşünmedin."

"Onları istiyorum, kardeşlerimi. Onların mutluluğunu ve güvenliğini istiyorum." Omuz silkiyorum.

Başını sallıyor. "Biliyorum. Yine de sormam gerek, onlarla nasıl tanıştınız?" "Kenzo benim kardeşim. Garrett'la onun dövüşlerinden birinde tanıştık.

Profesyonel olarak irtibatta kaldık ve daha fazla para kazanmak için yeraltına indiğinde onunla çalışmaya başladık. Bir gece birini kovalarken Diesel ile karşılaştık. O zamanlar kiralık katil olarak çalışıyordu, iyi olduğu şey buydu ama gözlerinden ne kadar kaybolduğunu görebiliyordum. Bu bizi bir araya getirdi. Paramız vardı, babamızın parası ve planlarımız vardı. Bizden daha fazlasına ihtiyaç duyan planlar ve biz bir gün onları bulduk ve aile olduk. O zamandan beri birbirimizden ayrılamıyoruz," diye açıklıyorum.

Kahvesini yudumlarırken inliyor, ben de sertleşmiş sikimi ayarlamak için yer değiştiriyorum. "Viper senin gerçek soyadın mı?"

O zaman gülüyorum, elimde değil. "Hayır, babam öldükten sonra aldık. Ne onun adını ne de başarımızın onun soyadına dayanmasını istedik. Viper'ı aldık, çünkü bir yılanı köşeye sıkıştırdığınızda her şeyden daha tehlikeli olurlar. Hepimiz o köşelere sıkıştırılmıştık. Aile tarafından. Keder tarafından. Para tarafından. Hepimiz engerektik... ve şimdi siz de öylesiniz."

"Ben mi?" diye alay ediyor ve tişörtünün daha da açılmasına neden olacak şekilde kayıyor.

"Köşeye sıkışmıştınız ve daha güçlü çıktınız. Hayal ettiğin hayat bu olmayabilir ama sen bunu başarıyorsun, sahip olduklarını kullanıyorsun. Akıllı ve güçlüsün, sen bir Engerek'sin," diye ısrar ediyorum, ona doğru eğilip parmak eklemlerimi tezgâha bastırıyorum.

Sonra neşeleniyor, neredeyse gülüyor. "Babamın adından daha iyi olduğu kesin, sıçan piç."

"Soyadınızı Rich'in soyadıyla değiştirmediniz mi, barın sahibi olan adamın?" Gerçekten merak ettiğim için soruyorum, çünkü internetten ve söylentilerden öğrenebileceğiniz çok şey var.

"Hep araştırıyorsun, ha? Evet, yaptım, bunu onun doğum günü için yaptım, gerçi benim için de işe yaradı. Bana zarar vermekten başka bir şey yapmayan ailemden son bir kopuş. Ama o değil." Şimdi üzgün görünüyor, ben de uzanıp elini tutuyorum. Elime bakıyor, muhtemelen teselli edilmeye alışık değil, ama geri çekilmiyor. "Sanırım onun öldüğünü biliyorsun?"

Başımı sallıyorum, o da iç geçiriyor.

"O iyi bir adamdı, çok iyi bir adamdı. Geçmişinde bazı kötü şeyler yaptı ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Babamın sicili temizdi, başkalarına karşı hep sevimli görünürdü ama o bir canavardı. Rich bir canavar olarak görülüyordu ama benimle hiç kimsenin ilgilenmediği kadar çok ilgilendi.

Çalışmama yardım etti ve

Okulu bitirmek, bir hayat kurmak, bir işim ve başımı sokabileceğim, merak etmeden uyuyabileceğim bir evim olsun..."

"Merak mı ediyorsun?" Soruyorum.

"Acımasız eller tarafından uyandırılıp uyandırılmayacağımı merak ediyordum." Omuz silkiyor, utanmadan.

"Seni dövdü." Bunu zaten biliyordum. "Babam da dövdü."

Bunu ona neden anlattığımı bilmiyorum, gözleri bana dikilmişken gözlerindeki acı dışında - oradaki utanç ve öfke beni çağırıyor. O kadar da farklı olmadığımızı anlamasına yardımcı olmak için ona söylemek istiyorum. Yine de bu konuşma için daha güçlü bir şeye ihtiyacım var, bu yüzden arkamı dönüp ikimize de iki parmak viski dolduruyorum ve uzatıyorum. Benimkini geriye atıp tezgâha yaslanıyorum ve tezgâhı sıkıca kavrayarak kendimi sabitliyorum. Sabırla bekliyor, bardağı ellerinde evirip çeviriyor.

"O bir piçti, ama sanırım bunu şimdiye kadar biliyorsunuzdur. Zengin, güçlü ve çekiciydi. Herkes onu severdi ya da onun gibi olmak isterdi. Zayıf insanları ezerek ve üzerlerine basarak milyonlar kazandı. Ama evde? Daha da kötüydü, lanet bir şeytandı. Bizden nefret ediyordu, özellikle de Kenzo'dan. Sevdiği için, güldüğü için zayıf olduğunu düşünüyordu. Kardeşimi korumak zorundaydım. Onu kurtaramadığımda bazen ona vurduğunu biliyorum, ama çoğunlukla her darbeyi, her kırbacı, her dayaaı ben aldım. Onunla annemin arasına girdim, bu annemin bizi daha çok sevmesini sağlamadı. Kenzo her zaman bizi alıp onu terk edeceğini umardı ama ben daha iyisini biliyordum. O zayıftı, bunu söylemek korkunç çünkü onu seviyordum ama zayıftı. Hayatta kalmak için onun parasına ihtiyacı vardı ve korkudan onu asla terk etmezdi. Bizi korumak için bile."

"Ryder-" Başını sallıyor ve ben de hüznle gülümsüyorum.

"Sorun yok, Roxxane. Geçmişte kaldı. Bunu sana söylüyorum çünkü nereden geldiğinin bir önemi olmadığını bilmeni istiyorum - çöplüklerden ya da gökdelenlerden- kötülük hala kötüdür. Mermer zeminlere kanımızı akıtmış olabiliriz ama yine de kanımızı akıttık ve geriye dönebilseydim her şeyi yeniden yapardım. Her dayaaı metanetle katlanırdım."

"Neden?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

Etrafıma bakıyorum. "Burada ailemle birlikte olmak için. Büyük bir bedel ödedim ama şimdi her şeye değişiyor. Etrafım en iyi kardeşlerle çevrili, bazen unutsam, sayıların ve işin içinde kaybolsam bile. Her zaman istediğim her şeye sahibim."

"Her zaman mı?" diye mırıldanıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Her zaman," diye fısıldıyorum, onu da kastederek. İyi bir kadının sevgisi, bizden, benden ve babamın içimde yarattığı canavardan kurtulabilecek kadar güçlü bir kadının sevgisi. Çay fincanını bir kenara bırakıp ona uzanma arzusu duyuyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kenzo kadar sevgi dolu değilim, hiç ilişkim bile olmadı. Babam anneme davranış biçimiyle bunu benim için mahvetti... Sanırım Roxxane'i bu kadar yakınım almamın tek nedeni başka seçeneğimin olmaması.

Kaçamadığım bir iş anlaşması olarak başladı ve şimdi onu ne aklımdan ne de soğuk kalbimden çıkarabiliyorum.

Ama o cesaretini tekrar topluyor, tabureden kayıyor ve tezgahın etrafında yürüyor, ancak kollarıma geldiğinde duruyor. Kollarımı ona sıkıca sarıyorum ve sonsuza kadar burada kalmasını nasıl sağlayacağımı merak ediyorum. O sırttan gözler bana bakarken işle ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gidiyor.

Bu kadar küçük bir insanın nasıl bu kadar güçlü olabildiği beni hayrete düşürüyor. Kötü muamelenin ve babasının onu kırmasına izin verebilirdi, savaşımayı bırakabilirdi. Onu çaldığımızda bile durabilir, pes edebilir ve solup gidebilirdi. Bunun yerine, o geliyor. Diesel haklı-Roxxane tehlike için, stres ve karanlık zamanlar için yaşıyor. Kendini en çok o zaman buluyor. Acaba bunu biliyor mu? Muhtemelen bu yüzden Roxers'ı işletmeye karar verdi, her gece o darbeyi hissetmek için.

Diesel'in alevlerde, Kenzo'nun kumarda, Garrett'in dövüşte bulduğu... ve benim de anlaşmalarda, kazanmada ve insanları manipüle etmede bulduğum. Ama burada manipüle edilen benim ve onun bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Uzanıp yüzünü avuçluyorum, beni tutsak eden gözlerini arıyorum. Keşke düşmanlarım hepimizi ele geçirmek, öldürmek için tek yapmaları gerekenin onu almak olduğunu bilselerdi. Onu incitmek. Bu bizi yok ederdi.

Viper'lar bir şey yaptığında, onu sert yaparız. Peki ya Roxxane? Geleli henüz bir hafta bile olmadı ama şimdiden bizimle iç içe geçti, hayatımızın vazgeçilmezi oldu. Bizi değiştirdi, sevdirdi ve öfkeliendirdi. Yine de burada, kollarımdayken nihayet derin bir nefes alıyorum, elim korkuyla yanağına değiyor. Ya ben de babam gibi olursam?

Ya onu incitirsem?

"Ellerimin titrediğini gören tek kişi sensin aşkım," diye mırıldanıyorum ve o da sırtıyor.

"Güzel, görmelerine izin verme." Başını sallıyor, oyunu bizim kadar iyi oynuyor. "Ve hayır, bana zarar vereceğini sanmıyorum."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum ve o gülüyor. "İnsanları okuyabilen tek kişi sen değilsin, göt herif."

O zaman gülüyorum ve elime doğru eğiliyor. "Sen baban değilsin. Bu endişeyi görüyorum. Ona dönüşmekten o kadar korkuyorsun ki, kendin de olamadığını fark etmiyorsun. Onunla, içindeki cehennemle savaşmayı bırak. Kullan onu. Onun yarattığı öfkenin aynısı bende de var. Bir madalyonun iki farklı yüzüyük. Sen onu gömmeye çalıştın, ben ise beni inşa etmesine izin verdim. İkisi de doğru ya da yanlış değil, ama biliyorum Ryder, beni asla incitmeyeceğini biliyorum, fiziksel olarak değil. Bunu biliyorum. Sözlerinle beni uzaklaştırmaya çalışabilirsin ya da benimle aynı sebepten dolayı beni istemiyormuş gibi davranabilirsin ama hayır, beni asla incitmeyeceksin."

"Nereden biliyorsun?" Gerçekten merak ederek soruyorum. Kendimi bile tanımıyorum. Kontrolüm, onun mutlak teslimiyetine olan ihtiyacım, bir gün bunu çok ileri götürüp onu incitebileceğim anlamına gelmiyor mu?

"Çünkü ikimiz de bunun insanlara neler yaptığını gördük ve bunu bir başkasına yapma fikri asla aklımızdan geçmez. Ayrıca, sana asla izin vermem. Sizin kadar güçlü ya da paralı olmayabilirim ama dediğiniz gibi ben bir savaşçıyım. Bu şekilde hayatta kaldım. Bana asla zarar veremezsin çünkü ben sana asla izin vermem. Eğer deneseydiniz sizi öldürür, kışımızı tekmelerdim. Dizel derimi kesebilir ya da beni acıyla doldurabilir ama bu benim seçimim. Bunu istiyorum ve bundan utanmayı reddediyorum. Ama her zaman Kenzo'nun gülümsemesini ve yumuşak alayını istiyorum... ve senin buzunu ve ateşini."

"Peki ya Garrett?" Sormak zorundayım. Haklı, o çok güçlü, annem gibi değil, ona zarar vermemize asla izin vermezdi. Önce bizi öldürürdü. Bu düşünce beni sakinleştiriyor ve gerçekten ona sokulup rahatlıyorum.

"Ben de onu istiyorum," diye itiraf ediyor. "Bunu ona bile söyledim ama ağırdan alıyoruz. Bir daha ne olduğunu sormayacağım. Hazır olduğunda bana anlatacak ve umarım bir gün bunu aşabiliriz."

"Kalmayı planlayan birinin sözlerine benziyor," diye takılıyorum ve o da iç çekiyor.

"Başka seçeneğim var mı?" Göz kırpıyor, ama bu sözlerde gerçek bir gerçeklik seziyorum ve bu beni sertleştiriyor.

Öyle mi?

Geri dönmese bile gitmesine izin verecek miydim? Ona söylediklerim doğrudu, o bir anlaşma olarak başladı, kullanıp atmayı planladığımız bir anlaşma. Ama o şimdi burada, içimizde, bizden biri... ama bu onun seçimi değilse nasıl gerçekten bizden biri olabilir? Hepimiz bu hayatı seçtik... ama o buna zorlandı.

Tıpkı benim babam tarafından olduğum gibi.

"Ryder," diye başlıyor ve ben bekliyorum, ama dudağını ısırtıyor, muhtemelen o da aynı şeyi fark ediyor - yalan olmayacak hiçbir şey söyleyemez. Evet, bizi istiyor ama ne kadar? Kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlandığı için mi, yoksa bizi gerçekten istiyor mu?

"İşe dönsen iyi olacak," diye mırıldanıyorum, sonra eğilip onu usulca öpüyorum, keşke bilseydim. Arkamdan baktığını hissederek geri çekilip dönüyorum ve kapının önünde duruyorum. "Doğum günün yedinci Mayıs, sabah sekiz elli beşte doğmuşsun," diye teklif ediyorum ve o da nefesini içine çekiyor.

"Teşekkür ederim Ryder."

Başımı sallayıp gidiyorum, daha fazla kalamıyorum, düşüncelerim endişe içinde dönüyor. Kardeşlerimle konuşmam gerek. Yapmamız gereken bir seçim var. Onu tutabilir, kalmaya zorlayabiliriz ve bunun için bizden nefret bile etmeyebilir. Ama bizi asla sevmeyecek, bizim istediğimiz gibi değil. Özgürlüğünü elinden alan birini nasıl sevebilirsin?

Bilmiyorum ama şimdi gitmesine izin verebilir miyiz onu da bilmiyorum. Sadece gördükleri ve bildikleri yüzünden değil, diğerleri de bağlı olduğu için.

Bağlandım.

ÖĞLEDEN SONRA, KENDİMİ İŞİME VERİYORUM.

Garrett beni arayana kadar kafamda sorular dönüp duruyordu. Telefonu elime alıp yeşil tuşa basıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Konuş."

"Şehri temizledik. Ödülü sadece şehir dışından gelenler ya da doğrudan Triad tarafından kiralanmış kişiler alacak," diye gürlüyor Garrett telefonda.

"Güzel, sızıntıyla ilgili bir şey bulabildik mi?" Ben soruyorum ve Diesel homurdanıyor.

"Onlarla oynamama izin vermiyor," diye mızızlanınca sırttım.

"Yarın tekrar yola çıkacağız ve işimize geri döneceğiz. Birkaç ismi temize çıkardık. Sadece ailelerini ve hayatlarını tehdit etmek yeterliydi, bize ihanet etmediler."

"Ama biri yaptı," diye tersliyorum ve sonra iç çekiyorum, düşünürken parmaklarımı masaya vuruyorum. "Burada çalışan biri olmalı."

Aksi bir şey biliyorsanız, aramaya devam edin."

Garrett, "Elbette," diye homurdanıyor ve sonra telefon kapanıyor ama telefonu kapatmıyor.

Kaşlarımla şaşkınlıkla kalkıyor, Garrett genelde konuşkan biri değildir.

"Ne var ne yok?" Soruyorum ve yüksek sesle iç geçirmeden önce telefonda bir gümbürtü duyuyorum.

"Diesel bilmek istiyor... Roxy iyi mi?" diye soruyor, sesi acılı geliyor. Gülümsüyorum ama kahkahamı tutmayı başarıyorum. Bahse girerim Diesel'den daha fazlasıdır, ama D'yi bahane olarak kullanmasına izin vereceğim.

"Son baktığımda iyiydi ama sanırım sıkıldı. Haklıydın, bir noktada ona bir iş vermemiz gerekecek."

Garrett, "Sesin pek emin gelmiyor," diye gözlemliyor.

Telefonu kapatmadan önce tek söylediğim "Bu gece, hepiniz döndüğünüzde konuşmamız gerek," oldu. Onlar olmadan hiçbir şeye karar veremem, bu işler böyle yürümez. Ya hepimiz evet deriz ya da yapmayız.

Ve bu Roxy'nin özgürlüğüyle ilgili.

Diesel'in bu noktada gitmesine izin verip vermeyeceğinden bile emin değilim ama bilmek zorundayım. Telefonumu masanın üzerine bırakıp kravatımı gevşetiyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Her zaman yapacak çok şey vardır. Roxsane haklı mı? Nasıl rahatlayacağımı bilmiyorum mu?

Kapı açılırken bir gıcirtı duyuyorum ama gözlerimi açmıyorum. Bu o. Bunu biliyorum. Başka biri olsa korkusundan kapıyı çalmazdı, sadece benim kız ofisime girecek kadar yüzüstü olabilirdi - ki o da bir şekilde buldu. Yine gardiyanlardan birine rüşvet vermiş olmalı.

"Evet mi?" diye soruyorum, o da gülüyor. Gözlerimi açtığımda masamın karşısındaki sandalyede uzanıyordu.

"Sıkıldım, yardım edebilir miyim?" diye soruyor, çıplak ayaklarını sallayarak. Üzerinde hâlâ o tişörtten başka bir şey yok.

"Yardım etmek mi istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Oturup ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dönerken onu dikkatle izliyorum. Sandalyemi geriye itiyor ve tam önümdeki masanın üzerine çıkıp bacaklarını tekmeleyerek sırtıyor. "Evet, kimin öldürülmeye ihtiyacı var?"

"Bundan daha fazlasını yapıyoruz." Gülüyorum. "Aslında iş yapıyoruz, insanlara yatırım yapıyoruz, binalar inşa ediyoruz ve zor durumdaki bölgeleri yeniliyoruz. Evsizler için barınaklar ve aşıevleri işletiyoruz, hayır kurumlarına yardım ediyoruz..."

Bunu elinin tersiyle itiyor. "Anlıyorum, her şeyde parmağın var." "Her şeyde değil... henüz," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ayrılmış

gözlerinde gezdirerek.
Kalçaları, külotunu görmemi sağlıyor.

"Pürüzsüz," diye dalga geçiyor.

Gözlerimi ona dikip yeri gösteriyorum. "Dizlerinin üzerine çök, aşkım."

Sırıttıyor ve sorgusuz sualsiz yere çöküyor. Roxxane kontrolü elinde tutmayı seviyor olabilir, ama benimleyken, onu kontrol etmeme bayılıyor. Aslında, bahse girerim o küçük külotuna uzansaydım sıırılsıklam olurdu. "Tişörtünü çıkar," diye emrediyorum, arkama yaslanıp onu izliyorum. O gömleğini çıkarıp atarken sikim pantolonumun içinde sertleşiyor. Göğüsleri o küçük dantel parçası dışında çıplaktı. "Çıkar," diye emrediyorum.

"Bu mu?" diye mırıldanıyor ipek gibi, göğüslerinin kabarıklığını okşamadan önce. "Şimdi," diyorum.

Sırıtarak sütyenini açıyor, askılarını yavaşça her iki kolundan aşağı kaydırıyor, ben yumruklarımı sıkana kadar sütyenini ona doğru tutuyor ve sonra gülerek sütyenini çıkarıyor, muhteşem göğüslerini bana gösteriyor, ben izlerken meme uçları sert tepelere dönüşüyor.

Elleri kalçalarımın uzanıyor ve yukarı doğru iniyor, pantolonuma sıkıca bastıran sikime tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "Beni serbest bırak," diyorum.

Başının belaya gireceğini bile bile benimle tekrar alay ediyor, bunu istiyor. Eli sikimin üzerinde geziniyor, ona söyleneni yapmıyor. "Şimdi," diye bağıriyorum. "O zaman sana söyleneni yeterince hızlı yapmadığın için beni emeceksin."

"Evet efendim," diye mırıldanıyor, sikimi serbest bırakıp eline almadan önce.

Gümüş rengi saçları omzuna dökülüyor, o da ustalıkla savuruyor, ağzını sikimin başına kapatıp mırıldanırken o karanlık gözler benimkilerle buluşuyor. İnleyerek onu izliyorum, dilini yarığımın üzerinde gezdiriyor, geri çekilmeden önce ön spermimi arıyor, eli tabanımın etrafına sarılmış, sıkıyor. Dudaklarını yalıyor. "Lezzetli."

Saçlarından tutup tek kelime etmeden onu kendime doğru çekiyorum ve o da beni yutuyor, geri çekilmeden önce neredeyse sonuna kadar içime giriyor ve sonra beni tamamen tüketmeden önce gözlerini bir kez daha benimkilere çeviriyor.

Yüksek sesle homurdanıyorum, boğazının arkasına ulaştığımda ağzının içinde sarsılıyorum. Siktir, siktir, siktir. Geri çekiliyor, tekrar aşağı kaymadan önce dişlerini aletimin alt tarafında sürüklüyor, neredeyse ağzına dökülene kadar sallanıyor.

Telefonum çalıyor, inlememe neden oluyor ve dudaklarını alaycı bir şekilde yalayarak sıırıtarak sikimden çekiliyor. "Cevap ver," diye mırıldanıyor, sesi kısık. "Hadi

Şimdi o buz gibi kontrolü gör, *aşkı*m."

Bekliyor ve ben dişlerimi sıkıp telefonuma uzanıyorum, cevapla tuşuna basarken bakmıyorum, gözlerim onda. "Cehennem-" Beni tekrar yuttuğunda nefesim kesildi.

"Bay Viper? Pardon, kötü bir zamanda mı geldim?" diye sorar korkmuş, sinsi bir ses. "Kimsiniz?" "Kimsin sen?" diye bağıyorum, ağzıyla buluşmak için yukarı doğru itiyorum.

O buz eridikçe arzum da eriyor. Kumandama uzanıyorum, kafamdan sayıyorum ama dörde ulaşamıyorum çünkü yine mırıldanıyor.

Sikeyim.

"Bay Viper, hala orada mısınız?"

"Ne istiyorsun lan sen?" Hırlıyorum, kıkırdamasına neden oluyorum, bu yüzden saçlarını daha sert çekiyorum, ağzına tekrar tekrar çarparken devralıyorum.

"Yeni kulüpten istediğiniz rakamlar elimde, ki siz de istemiştiniz," diye ciyak ciyak bağıyor.

Kulüp...oh, doğru.

"İyi bir yatırıma benziyor, ancak sahibinin krediyi geri ödeyebileceğinden emin olmak istiyorum, bu yüzden bilgilerine bakabileceğimi umuyordum" diye geveledi, muhtemelen beni kızdırmak istemiyordu. Pisliğin teki olarak tanınıyorum ve arkamdan boşuna bana canavar demiyorlar. Hepsi benden korkuyor, kibarlığım ile bilinmem.

İniltimi bastırarak sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Katılıyorum, bunun peşinden gidelim."

Cevabını duymuyorum çünkü Roxxane diliyle öyle bir şey yapıyor ki ağzının içine doğru eğilip yüksek sesle hırlıyorum. "Gitmem gerekiyor. Bana o numaraları bul." Telefonu kapatıyorum, ona ters ters bakarken telefonumu fırlatıp atıyorum.

Ağzını sikimden çekip tek parmağıyla silerek kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. "Sorun mu var?"

Homurdanarak onu tuttum ve yukarı çektim. O izlerken kravatımı çözüyorum, göğsü dışarı çıkana kadar ellerini arkasından çekiyorum ve acı içinde nefesini tutuyor. Onları omurgasının dibinden bağıyorum, onu sertçe öpüyorum ve koparıp etrafında döndürmeden önce dudaklarında kendimi tadıyorum. Hâlâ takım elbisemin içinde olmama rağmen, bir daha asla sertleşmeden giyemeyeceğim kravatımı çıkararak külotunu yırtıyorum ve onu çıplak bırakıyorum.

Bacaklarını açıp vücudunun üst kısmını masanın üzerine bastırduğım da gülüyor. "Acaba şimdi işine konsantre olabilir misin?" diye nefes nefese dalga geçiyor, ben sikimi avuçlayıp çatlağından aşağıya, sırılsıklam olmuş

dudaklarına doğru gezdirirken

Kukusu. Yüksek sesle inliyor, beni almaya çalışmak için geri itiyor, ben de uzanıp elimi saçlarına dolayarak başını acıyla yukarı çekiyorum.

"Seni becerip tekrar tekrar boşalmanı sağlayabilirim ve yine de bu imparatorluğu yönetebilirim, aşkım," diye hırlıyorum, sikimin başını amına bastırırken bile. Bana cevap vermeye gittiğinde, şüphesiz alaycı bir sözle, ona çarpıyorum ve çılgılık atmasına neden oluyorum.

Ben sakinleşince pantolonunu indiriyor, masaya ağır bir şekilde yaslanıyor. "Gerçekten mi? Yapabileceğini sanmıyorum, zavallı küçük Ryder... siki her şeyi ele geçiriyor."

"Uslu dur," diye homurdanıyorum, inleyip sikimin etrafında kenetlenirken kıkına şaplak atıyorum.

"Cezaların bu kadar iyiymen neden yapayım?" diye inliyor, acımasız itişlerimi karşılamak için geri itiyor, tenimizin birbirine çarpma sesi bu odada yüksek sesle duyuluyor. Kontrolüm paramparça oldu.

İçine girerken, bacaklarının arasına uzanıp kaygan klitorisine fiske vururken kalçalarımı döndürüyorum ve adımı haykırmasını sağlıyorum. "Evet, lanet olsun," diye inliyor, daha sert geri itiyor, her şeyimi alıyor, sıkı amı çok ıslak.

Tekrar homurdanıyorum, yavaşlamaya çalışıyorum, inşa ettiğimi hissedebildiğim serbest bırakmayı durdurmaya çalışıyorum. Bunun sürmesini, sadece ben söylediğimde sikimin etrafında patladığını görmek istiyorum ama bana izin vermiyor. Umutsuzca geri itiyor, beni sarsıyor ve sert, vahşi itişlerle ona çarpıyor.

Telefonum çalıyor ve arayan Garrett, sırtarak telefonu açıyorum ve kıkına şaplak atıyorum. "Sessiz ol, eğer bilmelerini istemiyorsan," diye alay ediyorum, bir elimle aramayı cevaplarırken kalçasını kavrayıp diğer elimle telefonumu kulağıma tutarak içine girmeye devam ederken kim olduğunu söylemiyorum.

Neredeyse nefes nefese kalıyorum, ama söylediklerine konsantre olmaya çalışıyorum, sikimin etrafını saran yapışkan amcığa, omurgasından bağlı ellerine ter damlamasına ya da masamın üzerine eğilmiş, beni iyi bir kız gibi alırken ne kadar güzel görüldüğüne değil.

"Konuş."

"Listenin yarısını hallettik ama Diesel onu Roxy'yi görmesi için eve getirmedim taşaklarımı yakmakla tehdit ediyor, o yüzden yola çıkıyoruz." İç çekiyor.

Gülerek hoparlörü açıyorum ve içine girerken sırtına koyuyorum. Sessiz kalmaya çalışırken dudaklarından küçük nefesli inilti kaçıyor. Tekrar bacaklarının arasına uzanıp klitorisini acımasızca ovarken tek söylediğim "O burada," oluyor. Kendimi tutmaya çalıştıkça taşaklarım yukarı kalkıyor,

omurgamın tabanından çekiliyor. İtişlerim kekeliyor, artık sarsıntılı ve çaresiz hale geliyor.

"Roxy?" Garrett soruyor ve sonra bir çığlık ve başka bir ses duyuyorum, şimdi hoparlörde olduğumuza şüphe yok, daha da iyi.

"Minik Ku, ne yaramazlıklar peşindesin?" Diesel soruyor.

"Lanet olsun, burnum, seni pislik," diye hırılıyor Garrett.

Homurdanarak, sessiz kalmak için yumruğumu ısıırıyorum, ama umursamamalıydım, çünkü son bir hamle ve parmağımın bir hareketiyle çığlık atarak boalıyor, vücudu altımda kıvranıyor, amı o kadar sıkılıyor ki, kendimi tutamayıp boalıyorum. Nefes nefese kalarak ve kendi ılığımı bastırarak içine boaldım.

Ben sessizce kıkırdarken o masaya çöküyor, derin derin nefes alıyor, hala onun sıkı kanalına kilitlenmi durumda. Bir kahkaha gelene kadar telefon bir süre sessiz kaldı. "Oh, ne yaramazlık görüyorum! İyi bir küçük ku gibi onun için mi geldin?"

Garrett inliyor. "Gerçekten de ılıklarını duyalım diye mi hoparlörü atın?"

Gülerek sandalyeme geri oturdum, onu kendimle birlikte çektim, titreyen tarafını okarken diğer elimde tuttuğum telefonla onu zaten sertlemi olan sikime dayadım. "Evet, cezalandırılıyordu." Omuz silkerek onu güldürüyorum.

"Bana pek ceza gibi gelmedi. Hey, deli adam," diye selamlıyor Diesel'i. "Hey, kızgın adam."

İkisi de güler. "O zaman acele etmeyelim. Biraz yiyecek getiririz, ihtiyaın olacak," diye teklif ediyor Diesel telefonu kapatmadan önce. Sonra telefonu fırlatıp atıyorum, kıpırdanırken kaygan sırtını gğsme bastırıyor ve ikimizi de inletiyor. Kalçalarını kavrayıp alnımı terli omzuna bastırırken onu hareketsiz kalmaya zorluyorum. "Kıpırdama."

Sertletim, onu tekrar becermek istiyorum. Tanrım, bu hiç azalacak mı? Ona duyduğum bu lanet arzu? Bir kadın duygularımı nasıl bu kadar kontrol edebilir ve beni sadece bir gülümseme ve birkaç kelimeyle kontrolümü kaybetmeye zorlayabilir?

"Bu harikaydı. İkinci raunda hazır mısın?" diye soruyor ve sikimin üzerine dmeden önce kendini kaldırıyor.

Sikeyim.

"Her zaman," diye bağırıyorum, bana binmesine yardım ediyorum, sikimin ıslak deliğine girip çıkmasını izliyorum, kıcı kalçalarım bastırıyor. Kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde yuvarlıyor ve ben uzanıp göğüslerinden birini tutuyorum, meme ucunu cimbızlıyorum ve boğazından bir inilti çıkarmaya zorluyorum.

"Bu sadece ilk orgazmındı. ncy deneyelim, olur mu?" Karnından klitorisine doğru inip tekrar fiske vururken mırıldanıyorum.

Üç kez daha boşaldı. İki kez sikime, bir kez de ağzıma. İşimiz bittiğinde ikimiz de kemiksizdik ve ter içinde kalmıştık. "Onlar dönmeden duş alalım," diye öneriyorum ve o da iç çekerek daha da yakınımaya sokuluyor.

"Yürüyemiyorum, o yüzden beni taşı" diyor.

"Hâlâ bana emir mi veriyorsun prenses?"

Alay ediyorum.

"Hâlâ işe yaramıyormuş gibi mi davranıyorsun?" diye alay ediyor göğsüme sokulurken.

Onu kaldırıyorum ve bacaklarını belime dolayarak ofisimden odama taşıyorum ve birlikte duş alıyoruz. Telefonumu masanın üzerinde unuttuğumu ancak giyinirken fark ediyorum. Donup kaldım. Ben mi? Telefonumu bırakmak mı? Duyulmamış şey. Ama geri dönüp almak üzereyken elimi tutuyor ve beni aşağıya, diğerlerinin beklediği yere götürüyor.

Kısa süre sonra tekrar unutuyorum. Bu benim ilk izin gecem...hiç.

Bu hoşuma gidiyor. Özellikle de o dizime tünemişken, yemeğimi paylaşırken, bir elimde bira varken ve Diesel günün hikayelerini anlatıp onu da bizimle birlikte güldürürken yüzümde bir gülümseme varken.

Güzel bir

yer.

Burası

evim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ROXY

I Nedenini bilmediğim bir şekilde erkenden uyanıyorum. Sırt üstü dönüp iç çekiyorum. Öğleden sonra uyanmaya o kadar alışmışım ki, saat daha on olmasına rağmen kendimi bambaşka biri gibi hissediyorum. Kalkıyorum, bir elbise giyiyorum,

Ayakkabılarla uğraşmıyorum ama aynanın önünden geçerken duruyorum ve geri dönüp Ryder'ın bana aldığı küpeleri ve yüzükleri ekliyorum.

İyi görünüyorlar ve dışarı çıkarken gülümsememe neden oluyorlar, zaten kahvaltı masasında tartıştıklarını duyuyorum. Onlarla birlikte yemek yemek artık bir alışkanlık ve muhtemelen bu yüzden uyandım. Hayatım nasıl da değişti. Oturduğumda hepsi bana gülümsüyor, sonra da mücevherleri görünce iki kere bakıyorlar. Ryder kendini beğenmiş görünüyor, Kenzo bana hafifçe sırtıyor, Garrett sadece onaylıyor ve Diesel öne doğru eğiliyor.

"Evet, bizden biri, bizden biri!" diye bağıyor, bıçağını ve çatalını masaya vurarak beni güldürüyor. "Bir şey görmek ister misin?" diye soruyor kaşlarını oynatarak.

"Bilmiyorum... öyle mi? Eğer bu senin sikinse bebeğim, onu gördüm ve ne kadar güzel olsa da tabağımdaki sosisleri yemeyi tercih ederim." Ryder'dan kupayı alırken ona nazikçe gülümsüyorum. Bunun üzerine dudakları normalden daha büyük bir şekilde yukarı kıvrılıyor. Belki de buzlar sonunda kırılıyor.

"Hayır... bu daha sonra olacak. Bunu görür görmez üzerime atlamak zorunda kalacaksın." Ayağa kalkarken gülüyor. Tam zamanında bakıyorum ve onun

Gömlek.

"D, karın kasların çok güzel-" diye başlıyorum ama göğsündeki yeni mürekkep karşısında donup kalıyorum. Bu çılgın adamın kaslı gövdesi normalde olduğu gibi dikkatimi bile dağıtmıyor. Tek yapabildiğim aval aval bakmakken, o dudaklarında o çılgın gülümsemeyle gururla, şişinerek orada duruyor.

Orada, göğsünde, tam kalbinin üzerinde bir kuş var.

Kuş göğüs kafesinde oturuyor, sarmal bir engerek yılanının üzerine tünemiş. İkisi de o kadar gerçekçi görünüyor ki, gerçek olup olmadıklarını görmek için onlara dokunmak istiyorum. Kuş orada öyle cesur ve yilandan korkmadan duruyor, gagasını yukarı kaldırmış, ya yılan? Etrafına sarılmış, onu zaptetmiyor... onu tutuyor.

Ben ve o.

Deli herif kalbinin üstüne bizim dövmemizi yaptırmış.

"Beğendin mi Minik Kuş?" diye soruyor ve birden gergin görünüyor.

Etrafıma bakıyorum ve Garrett gözlerini açıp başını Diesel'e doğru sallayarak beni uyarıyor. Yutkunarak tekrar D'ye bakıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Sanırım bu benim... ve sen?"

"Elbette." Sırıttıyor. "Benim küçük kuşum, tam kalbimin üzerinde." "I-" Tekrar yutkunuyorum. "Bayıldım."

Ben de biliyorum. Muhteşem, belli ki yine Garrett'ın işi, ama bu ne anlama geliyor? Küçük bir parçam biliyor ve içimi korku ve heyecan kaplıyor. Diesel... beni seviyor mu?

Onun tarafından sevilme hem tehlikeli hem de bir macera olurdu. Beni öldürebilir, tüketebilir ama gülümseyerek ölebilirim. Ama o beni sevemez. Sevebilir mi? Beni böyle mi görüyor? Çok güçlü durduğumu, onları yakaladığımı mı?

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum ve masanın etrafında dönerek önümde çömeliyor. "Sen de öylesin Minik Kuş." Eğilip beni sertçe öpmeden önce göz kırptırıyor, donup kaldığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Geri çekiliyor, çok mutlu görünüyor. "Sana söyledim, sen bizimsin Minik Kuş ve asla kaçamayacaksın.

bizden. Bu sadece insanlara göstermek için. Siz bizim işaretlerimizi taşıyorsunuz, biz de sizinkileri taşıyoruz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunu başka herkes de anladı mı? Bu düşünce beni şaşkına çeviriyor. Garrett düşüncelerimi biliyormuş gibi, "Sadece D," diyor ve ben sönüyorum. Şükürler olsun. D deli ve duyguları herkesinkinden farklı. Beni istiyor, beni alıyor. Beni seviyor ve canımı yakıyor. Bu onun için çok basit. Diğerlerinin bunu anlaması başka bir neden olurdu ve ben buna hazır mıyım bilmiyorum.

Ama Diesel?

Karşılık vermemem ya da ne hissettiğimden emin olmamam önemli değil, o biliyor. Her zaman bilir. Beni tekrar öpüyor ve bu sefer ben de karşılık veriyorum. Yerine dönerken mutlu bir şekilde gülüyor ama ben yemek boyunca sessiz kalıyorum. Ryder'ın gözlerinin hep üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Bu benim hayatım mı şimdi?

Viper'lara aşık olmak mı? Şehvet ve yeni hayatımı kabullenmek bir şey... ama onları gerçekten sevebilir miyim? Zorlu bir başlangıç yaptık ve bir yanım hâlâ onlardan nefret ediyor.

Yolun bir yerinde, 'senden nefret ediyorum' gerçekten başka bir anlama mı gelmeye başladı? Bilmiyorum ve bu beni korkutuyor. Ryder ailesini yok edeceğimden korkuyor... Ya haklıysa?

Ama ya bulamazsam? Ya mutluluğu burada bulursam? Denemem gerektiğine karar vererek bir nefes çekiyorum. *Birini* sevmekten korkuyor olabilirim... *birinden* daha fazlasını, ama henüz bundan vazgeçmek istemiyorum, bu yüzden sevmenin benim için ne kadar zor olduğunu ya da insanlar beni sevdiklerini söylediklerinde acının gelmesini beklediğim için ne kadar berbat olduğumu bilmelerine izin vermeyeceğim. Çünkü her zaman gelir.

Bizi sevenler bizi en çok incitme fırsatına sahipler ve benim deneyimlerime göre bunu her zaman yapıyorlar.

KAHVALTIDAN SONRA KENDİME BIRAZ ZAMAN AYIRMAK İÇİN ODAMA KOŞUYORUM. I

sonunda uyuyakalıyorum ve uyandığımda daha iyi hissediyorum. Bunun beni korkutmasına izin veremem.

Saklanabilirim, bunu kesebilirim ve beni kontrol etmesine izin verebilirim... ve belki de başıma gelen en iyi şey olan erkekleri kaybedebilirim

Ya da korkuya rağmen yaşamaya ve onları kabullenmeye devam ediyorum. Seçimimi biliyorum, bu yüzden savaş boyalarımı sürüyorum, makyajımla kendimi daha iyi, daha güçlü hissediyorum. Gözlerim çizgili ve koyu, dudaklarım kan gibi koyu kırmızı ve başka bir elbiseye girmeden önce bana aldıkları kolyeyi, gerdanlığı ekliyorum. Kolları açıkta kalan dantelli siyah bir elbise. Biraz şık, vücuduma yapışıyor ama beni iyi hissettiriyor. Son olarak saçımı düzeltiyorum.

Dışarı çıkıyorum, ama sadece Kenzo orada, saçları geriye taranmış, kalın kollarını ortaya çıkaracak şekilde kolları geriye kıvrılmış beyaz bir

gömlek, gri bir yelek ve pantolon giymiş. Harika görünüyor. Yumuşak bir gülümsemeyle başını kaldırıp beni gördüğünde ağızı açık kalıyor, kendimi seksi hissetmeme neden oluyor, ben de kasıla kasıla yürüyorum

ve cesur davranıp kucağına oturdum. Kıcıımı kavrayıp beni daha yakına çekerken tableti yana düşüyor ve unutuluyor.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun, sevgilim," diye homurdanıyor.

"Bu bir söz mü?" Ona sırtarak bakıyorum, elimi saçlarının arasından geçiriyorum, böylece bir kısmı yana düşüyor.

İnliyor. "Keşke, birazdan gitmem gerek."

"Nereye?" Sert aletin bana doğru bastırıldığını hissederek soruyorum.

Gözleri şehvetle kararmış. "Bir oyun," diye mırıldanıyor. "Hakkında bilgiye ihtiyacım olan biri oynayacak."

"Vuruşlar hakkında mı?" Bastırıyorum.

Başını sallıyor. "Sızıntı hakkında. Eski bir oyuncum, eskiden benim için bahisleri yöneten biri."

Canlandım. "Gidebilir miyim?"

"Gitmek istiyor musun?" diye yavaşça soruyor, ben de homurdanıyorum.

"Evet, çok sıkıldım, bırak yardım edeyim. Ayrıca, içki, kumar ve sen? Kulağa eğlenceli geliyor."

Dudaklarını yalayarak inliyor. "Bu gülünç derecede ateşli." Gözlerini vücudumda gezdirerek beni ürpertiyor. "Gelebilirsin ama şunu bil ki gecenin sonuna kadar elbisen benim katımda olacak. Sen benim kazancımsın."

Eğilip onu usulca öpüyorum. "Sözler, sözler," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkıp uzaklaşırken, kapıda durup ona tekrar bakıyorum. Gözleri kapalı, dudakları büzülmüştü. "Geliyor musun?"

Ayağa fırlıyor, yeleğini düzeltirken bana sırtıyor ve cebine koymadan önce telefonunu alıyor. Eliyle zarını çevirerek yanıma geliyor ve kolunu omzuma doluyor. "Sabırsızlanıyorum, sevgilim."

Aşağıya iniyoruz, eli sırtımı okşayarak asansördeki kıcıma kadar iniyor. Kapı açıldığında sırtıyorum ve beni kolunun altına alıp kırmızı bir Ferrari'ye doğru götürüyor. Kapıyı açıyor ve içeri giriyorum, kaputu yuvarlayıp sürücü koltuğuna kaymasını izliyorum. Bana göz kırpmıyor. "Sıkı tutun," diye uyarıyor ve yerinden kalkarken motor devirleniyor.

Binadan kurtulup sokaklarda yarışırken coşkuyla çığlık atıyorum. Artık hava kararıyor, o trafiğin içinden geçerken şehir canlanıyor. Şehirden ayrılıp açık bir yola çıkıyoruz. Bir eli direksiyonda, diğer eli vites kolundayken hızlanıyor, sonra uzanıp elini çıplak kalçama koyuyor ve sürerken sıkıyor.

Saçlarım geriye savruluyor, kalbim hızdan çarpıyor ve dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. Bu inanılmaz bir şey. Bacaklarımı onun için daha da açıyorum ve

eli daha yukarı kayıyor, başparmağı amıma değdiğinde duruyor, direksiyonu çevirirken orada kalıyor. Makineyi kullanma şekli ve ne kadar hızlı gittiğimiz, hala tırmanıyor olmamız beni tahrik ediyor.

Neden bu kadar sıcak?

Dönüp şehrin en zengin bölgesindeki özel bir araba yoluna girmemiz neredeyse hiç zaman almıyor. "Neden burada bir eviniz yok?" diye sordum.

"Ediyoruz. Bundan nefret ediyoruz." Önünde bir arma bulunan siyah, süslü bir çitin yanına geldiğimizde bana sırtıyor. "Zengin insanlardan nefret ediyoruz, havasız piçler."

"Sen zengin birisin." Gülüyorum.

"Doğru, ben de havasız bir piç değil miyim?"

Kapı hızla açılıyor ve o da hızla geçip, ışıktandırılmış taş döşeli bir yoldan, ortasında bir fiskiye'nin bulunduğu, dev bir malikânenin önünde yer alan dairesel bir araba yoluna doğru ilerliyor. Tam kapının önüne yanaşıyor ve inerken anahtarlarını valeye fırlatıyor, benim için kapımı açmak üzere dönüyor. Bana elini uzatıyor, ben de kabul ediyorum, sonra kalkmama yardım ediyor ve kolunu belime dolayarak merdivenlerden girişe doğru ilerliyoruz.

Kapı bizim için açıldı. Müzik yayılıyor ve içeri adım attığımızda neredeyse ağızım açık kalıyor. Kahretsin, bu diğer yarının nasıl yaşadığına benziyor. Her yerde avizeler asılı, her duvarda aile portrelerinin yanında eski tarz, altın çerçeveli sanat eserleri asılı. Bulunduğumuz lobiden birinci kata iki kıvrımlı merdivenle çıkılıyor.

Müzik, kahkahalar ve kadeh şingirtıları bize ulaşıyor. Kadınlar dar elbiseler ve mücevherlerle etrafta dolaşıyor, takım elbiseli erkeklerin kollarında süsleniyorlar. Her şey para çılgınlıkları atıyor ve ben kesinlikle yerimde değilim. Ama Kenzo umursamıyor, eğilip mırıldanıyor, "Sahte bebeğim, hepsi öyle, hepsi kendi karanlık küçük sırlarını saklıyor. Bıyıklı olanı görüyor musun?"

Söz konusu adam yanımdan geçerken başımı sallıyorum. "Üvey kızıyla yatıyor, devasa zengin hıyarlar grubunda gülen kişi. Beş parasız kalıyor. Hepsi bir oyun hayatım, tehlikeli bir oyun ama yine de bir oyun. Burada yumrukları değil, kelimeleri kullanıyorlar ama yine de aynı. Nasıl oynanacağını biliyorsun, ben de öyle. Bizden daha iyi değiller, hayır, hiçbir şey değiller. Sadece piyonlar, hepsi güç ve para istiyor, bunun için her şeyi yapıyorlar." Boynumu öpüyor ve bir adam bizi karşılamaya gelirken doğruluyor. Kenzo'nun elini sıkarken bana bakmıyor bile.

"Seni gördüğüme sevindim. Paramı geri kazanmak için daha sonra bana bir el borçlusun." Gülüyormuş gibi yapıyor.

"Tabii ki." Kenzo sırtıyor ama bu bir maske, bunu görebiliyorum. "Lütfen sizi flörtüm Roxy ile tanıştırmama izin verin."

Adam sonunda bana bakıyor, gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, kendi boncuk gözleri de ısınıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum... Roxy," diye selamlıyor ve elimi tutup arkasından öpüyor.

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim ama göğüslerime bakmadan önce kendini tanıtmadığın için seninle tam olarak tanışamıyorum, değil mi?" Sırtıyorum.

Gülüyor ve şimdi daha ilgili görünüyor, sanki kendisi de bir oyun oynuyormuş gibi neşeleniyor. "Tabii ki hayır. Özür dilerim, sadece kredi kartının rengiyle ilgilenen aptal kol şekerlerine alışkınım. Ben Stefan, benim için bir zevk Roxy." Başını salladı, şimdi saygılı görünüyordu.

Kenzo, "Üzgünüm ama buluşmamız gereken başkaları, almamız gereken para var," diyor ve Stefan arkamızdan bakarken beni çekip götürüyor. "Şimdiden çekici erkekler mi buldun, sevgilim?" diye mırıldanıyor bana. "Dikkatli ol bebeğim, buradakilerin hepsi yılan."

"Senin kadar değil," diye teklif ediyorum, bir kapı aralığında durduğumuzda ona bakarak. "Ama yine de senin kolundayım, pislik."

"Bayılırsın." Bize iki içki getirilirken göz kırpmıyor. Bana viskiyi uzatıyor ve sunucuya geri vermeden önce şampanyayı yudumluyor. "Benim için bir viski daha."

İçkimi yudumlarken o köpüklü şeyi içmeyeceğimi bildiği için neredeyse güleceğim, odayı incelerken sıcaklığın içime işlemesine izin veriyorum. Mekânın etrafına masalar yerleştirilmiş, kumarhane gibi ama bir malikânenin içinde, ayrıca bir bar ve masalar da var. Etkileyici ve şehrin zenginleri ve güçlüleriyle dolu, hepsi de paralarını kumarda kaybediyor.

Yoksullardan çaldıkları parayla aynı.

"Bunu kim yönetiyor? Sen mi?"

"Hayır, buraya görmeye geldiğimiz beyefendi. Şehir sınırlarını aştı, bu yüzden ona sahip değilim, ayrıca eski bir tanıdığım," diye sessizce cevap veriyor Kenzo, gülümseyerek ve yanlarından geçen insanlara başıyla selam vererek.

"Arkadaşın değil mi?" Kalabalığı tarayarak soruyorum.

"Benim arkadaşım yok, sevgilim. Kardeşlerim ve sen varsın," diyor dikkati dağılmış bir şekilde, beni kalabalığın arasından çekip çıkarmadan önce. "İşte orada. Benim yüzümden kendini tutma, bu zengin puştlar senin tavrını hak ediyor bebeğim, onları sars ve pisliklerini yüzlerine vur. Ben biliyorum."

"Yine de seni seviyorlar," diye yorum yapıyorum hepsinin onu selamladığını gördüğümde.

"Paramı ve sahip olduğum gücü seviyorlar. Seni nasıl alacaklarını bilmiyorlar, ama sen benimlesin, bu yüzden seninle gülecekler ve

karşılık ver. İsteddiğini yap, istediğin kadar kötü ol, kendin ol." Bana izin verdi. Buna pişman olacak.

Dolu bir masada duruyoruz ve aniden onun huzurunda bir koltuk boşalıyor. Kenzo oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Dört adam var, dağıtıcı kısa kokteyl elbisesi giymiş bir kadın. "Danny." Kenzo karşımızdaki adama başıyla selam veriyor.

Kalın sakallı, delici mavi gözlü ve soluk tenli, yarım düğmeli gömlek giymiş bir kızıl. Bizi izlerken tehditkâr görünüyor. "Kenzo, seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Bu beni ne zaman durdurdu ki?" Beni daha sıkı sıkarken gülüyor. Danny'nin gözleri bana kayıyor, beni içine alıyor ve ilgisizlikle uzaklaşıyor.

Şerefsiz. "Bilmiyorum bebeğim, bana hiçbir şey gibi görünmüyor," diyorum, omzumu öpen Kenzo'ya doğru eğilerek, kartlarını kabul ederken eli masanın altından kalçamı okşuyor.

Danny bana bakıyor, gözleri kızgınlıkla parlıyor, burun delikleri açılıyor. "Ne dedin sen kızım?"

"Ben bir kadını, kız değil," diye karşılık veriyorum ve sonra onu görmezden gelerek arkamı dönüyorum. "İhtiyacımız olan kişinin o olduğunu sanmıyorum."

Danny gözlerini bana diyor. O eliyle oynarken ben Kenzo'nun omzunu okşarken bunu hissedebiliyorum. "Başka birini bulabiliriz, para yeterince iyi."

Kenzo kazandığında sırtıyor ve yeni bir el dağıtılıyor. Masadaki başka bir adam bana ters ters bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum. "Sorun mu var, göt herif? Kaldırmak için Viagra'ya mı ihtiyacın var yoksa memelerimi mi göstereyim?"

Şok içinde geri çekiliyor ve ben gülüyorum. "Merak etme, karının umurunda olmayacak, yaşlı kemiklerinden toz kaçarken o sıkıcı vanilya seksini yapmaktan senin kadar tiksinecek."

Tükürüyor ve Kenzo gülüyor ama beni durdurmuyor. Diğer adama bakıyorum, orta yaşlı ve biraz tombul. "Dur tahmin edeyim, babanın parası mı? Fahişelere harcıyorsun, bu yüzden taşaklarını kaşıyorsun. Çok fazla CYBE var, haksız mıyım?"

Diğer ikisi masayı terk ederken Danny yüksek sesle güler. Artık sadece Kenzo ve o var. "Ondan hoşlandım, onu nereden buldun?"

"Senin gidebileceğin hiçbir yer yok." Kenzo kartlarını yere bırakıp kazancını alırken sırtıyor ve Danny'nin bir el daha dağıtırken küfretmesine neden oluyor. "Bilgiye ihtiyacım var."

"Senin için güzel." Danny homurdanıyor.

"O bir korkak." Gülüyorum. "Gerçek para yerine kartlarla oynamayı tercih eder." Kenzo diğerlerini umursamadan elini yukarı kaydırıyor ve amımı avuçluyor. Lobunu ısırırken kulağına inliyorum, beni okşarken bile kartlarına ve kazanmaya odaklanıyor ve ben de ona izin veriyorum. Onu arzuladığım için amım zonkluyor ve ağrıyor. Onun bu yönünü, kontrolünü, gücünü görmek...

Bana bir şeyler.

Çok ıslağım.

Bunu hissetmiş olmalı, çünkü inliyor ve kulağını tekrar yalarken sırtımama neden oluyor. "Tüm bu yaşlı, zengin piçlerin önünde beni becerdiğini ve onlara hayatta olmanın gerçekte nasıl bir şey olduğunu gösterdiğini hayal ediyorum," diye mırıldanıyorum kulağına.

Küfür eder ve bir sonraki eli kaybeder, bu da Danny'nin gülmesine neden olur. "Bilgi mi dedin? Peki, ne istiyorsun?"

Ama Kenzo ayağa kalkıyor ve beni de yanına çekiyor. "Sonra," diye bağırıyor.

Beni ayağa sürüklüyor ve elimi tutarak Danny'ye göz kırptırıyor, ne yapmaya çalıştığını merak ediyorum ama çaresiz görünerek beni odadan çıkarıyor. Onunla konuşmaya çalışan herkesi görmezden geliyor, bir kapıyı çekip açana ve beni içeri itene kadar gözleri etrafta geziniyor. Homurdanarak duvara çarpıyorum. Bu bir temizlik dolabı. Bana dönmeden önce kapıyı kapatıp kilidi açarken onu izlemek için dönüyorum. Gözleri karanlık ve aç.

"Seni becereceğim, sevgilim. Yüksek sesle bağırırsan iyi olur, böylece seni duyabilirler ve bu yaşlı, zengin piçleri gerçekten şok edebilirsin." Yaklaşırken sırtıyor. "Benimle dalga geçmemelisin, sevgilim."

"Alay ettiğimi kim söyledi?" Sırtıyorum, elbisemi tutup yukarı çekiyorum ve külotumu ortaya çıkarıyorum. "Peki, beni becerecek misin?"

Gözleri üzerimde gezinirken kemerini çözüyor ve fermuarını indiriyor. Sonra hızlıca hareket ediyor. Çok fazla bastırılmış arzu, çok fazla ihtiyaç. Geçen sefer onunla savaşımtım ama bu sefer savaşıyorum. Bunu istiyorum, onu. Her zaman nefret ettiğim zengin piçlerle çevrili malikanede onun sikini içimde istiyorum.

Onun bana yaptıklarını duymalarını, paraya ve insanlara sahip olabileceklerini ama bizim sahip olduklarımıza asla sahip olamayacaklarını bilmelerini istiyorum. Gerçeklik. Ham lanet arzu ve ihtiyaç. Başka bir insan.

Beni duvara çarptı ve kaldırdı. "Bu çok sert ve hızlı olacak, seni baş belası."

İnliyorum, iç çamaşırlarımı kenara itip ıslak amımla aynı hizaya

geldiğinde ve içime girdiğinde başımı arkaya yatırıyorum. O zaman çığlık atıyorum, acıdan ama aynı zamanda

Zevk. Durmuyor, bacaklarımı beline doladığımda geri çekiliyor ve içime giriyor.

Kapının kolu sallanıyor ve ben gülüyorum, o da kıkırdıyor. "Kızımı becermekle meşgulüm, birazdan çıkarım," diye sesleniyor, bana tekrar çarpmadan önce.

"Muhtemelen kalp krizi geçirmişlerdir." İnledim, gözlerim kayarak kapandı. "Muhtemelen. Bu harika olmaz mıydı?" diye mırıldanıyor. göğüslerimin vadisi.

Topuklarımı kışına gömüp onu teşvik ediyorum. Beni sikerken bir eli duvara, diğeri kalçama bastırıyor. Adımı inliyor. Söyleyiş şekli, kalın siki içime girip beni mızraklarken dudaklarından dökülen heceler, içime bir arzu dalgası gönderiyor. Nefes nefese, kalplerimiz birlikte çarpıyor, beni itişlerinin gücüyle duvara doğru itiyor.

Ellerim omzuna gömülüyor, onu daha yakına çekiyorum, ellerim ve siki tarafından çekilerek serbest bırakılıyorum. Göğsümü ısıtıyor ve ben serbest kaldığımı haykırıyorum. Ben titrerken ve ürperirken içimden akıyor ve onun salınımının beni doldurduğunu hissettiğimde göğsümde homurdanıyor.

Vay anasını.

Duvara yaslandığımızda ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, bacaklarım güçsüz ve hala ona sarılmış durumda. Başını kaldırıyor, gözleri karanlık ve sırtıyor. "Acaba bunu duydular mı, yoksa tekrar gitmemiz mi gerekiyor?"

"Bilmiyorum," diyorum nefes nefese. "Belki yine?"

Hınzırca sırtıyor ve yapışmış bedenimden çekiliyor. Bacaklarım yere çarpıyor, zayıflar ve neredeyse bükülüyorlar, ama sonra orada, ayaklarımın dibinde diz çökerken belimin etrafındaki bir eliyle beni tutuyor, yüzü amıma gömülüyor.

İnleyerek bir bacağımı omzuna atıyorum, ama o diğerini de tutup oraya atıyor, klitorisimi okşarken beni zahmetsizce kaldırıyor, benden kurtulmasını umursamıyor.

Beni yukarıdan aşağıya yalıyor, delinmiş klitorisime odaklanmadan önce amıma dalıyor, onunla oynuyor, beni tadıyor. Kendimi daha yakına zorluyorum, kalçalarım onun etrafında kenetlenirken neredeyse onu amımla boğuyorum.

Umursamıyor, elleri beni daha sıkı kavırıyor, sanki bana doyamıyormuş gibi. Dili ihtiyacım olan yerlere ustalıkla bastırıyor ve yalıyor. Kapı kolu yine tıkırdıyor ama ikimiz de duymazdan geliyoruz.

"Evet," diye inliyorum, başım geriye düşüyor. "Kenzo, lütfen," diye yalvarıyorum.

Tekrar boşalmaya o kadar ihtiyacım var ki, onun yetenekli ağzından damarlarıma lav akarken karnım sıkışıyor. Amıma karşı inliyor, piercingimi çekiştirirken sesi içimde titreşiyor. "Tanrım, evet," diye bağıryorum, onu daha yakına sürüklüyorum, kalçalarımı döndürürken saçlarını kavramak için aşağı uzanıyorum, umutsuzca ağzını beceriyorum.

Gittikçe artıyor, hissedebiliyorum. Sınıra o kadar yakınım ki piercingimi tekrar çektiğinde bir çığlık atıyorum. Ben nefes nefese duvara yaslanıp gevşerken, karnım hala sıkışık ve kalçalarım onun etrafında titrerken, aşırı hassas klitorisime karşı nazık, alıştırma vuruşlarıyla beni yalıyor.

Ayağa kalkmama yardım ediyor, ayaklarımı yere indiriyor. Hâlâ diz çökmüş, çenesi ve ağzı salıverilmemle kaplanmış halde bana sırtlıyor.

Kenzo ağzını silip bana göz kırparak pantolonunun içine giriyor, üstünü başını düzeltiyor ve kapıyı açmadan önce iyi olup olmadığımı kontrol ederken Danny, "Kapıyı aç, seni lanet olası pislik, senin için o bilgiyi aldım," diye bağıryor.

"İyi misin, dostum? Bir şeye ihtiyacın var mı?" Kenzo soruyor, ben kendimi düzeltip nefesimi düzene sokarken Danny'nin beni görmesini engelliyor.

"Sana kimin ihanet ettiğini bilmek istiyorsun, değil mi?" Danny kısık bir sesle tersledi. "Öyle mi yaptım? Bilmiyorum..." Kenzo sırtlıyor.

"Kapa çenenin, orada konuşamayacağımı biliyorsun. Beni içeri alacak mısın?" Kenzo'nun yanından geçerken gözlerini bana dikti. "Burası seks kokuyor."

"Öyle mi?" Sırtıyorum. "Kart oyunu yüzünden olmalı, beni gerçekten heyecanlandırdı." Göz kırpyorum.

Kenzo kapıyı kapattı, kapıya yaslandı ve bana doğru sırtıttı. "Ne diyebilirim ki, onun yanında kendimi tutamıyorum."

"Evet, evet, sikini ıslatman umurumda değil. Seninle konuşurken görülemem, beni öldürürler. Bilgi istiyor musun, istemiyor musun?" Danny hırlıyor, benden uzaklaşıp Kenzo'nun kararmış ve ciddileşmiş yüzüne bakıyor.

"Ne biliyorsun?" Kenzo talep ediyor.

"Arkadaşın olmanın şu anda tehlikeli olduğunu bilecek kadar, buradaki zengin puştılar bile bunu biliyor, ama senden daha çok korkuyorlar. Biri her şeyi biliyor dostum ve bu bir çalışan değil. Kimsenin bilmediği detayları biliyorlar. Modası geçmiş ama orada," diye homurdanıyor Danny. "Yerinde olsam geçmişine bakar ve dikkat çekmemeye çalışırdım."

"Neden?" Kenzo talep ediyor.

"Çünkü bir darbe geliyor ve bundan sağ çıkacağını sanmıyorum. Eğer kurtulursan, tekrar oynarız, belki kız arkadaşını da getirirsin, böylece biraz daha kazanabilirim." Danny başını sallar ve Kenzo da sakın bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Sağ ol dostum."

Kenzo onu dışarı çıkarır ve kapıyı kapatır. "Bu kadar mı? Çok sakınsın."

Gülüyor. "Hayatım, zaten bir vurgun olduğunu biliyoruz, her zaman vardır, sürekli bununla yaşıyoruz. Burada kalabalığın arasına karışan dört korumam var. Kimse sana zarar vermiyor," diye homurdanıyor, gözleri yeniden kararıyor, "bizden başka."

"Romantik," diye takılıyorum elbisemi düzeltirken. "Ee, şimdi gidiyor muyuz?" "Gece daha yeni başladı, gidip biraz para kazanalım." Kenzo göz kırpmıyor, elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. Kapıyı açtığımızda bir adam geçiyor ve bizi gördüğünde yüzü kızarıyor, şüphesiz ne olduğunu duymuş

İkimizi de güldürerek eğilip koşarak uzaklaşırken ne yapıyorduk?

Eğlenceli olacak ve dışarı çıkmayalı çok uzun zaman oldu. Zengin hayatın tadını çıkarma ve tüm paralarını alma zamanı. Kumar oynamayı sevdiğimi söylemiş miydin?

Whoops, sanırım Kenzo'ya söylemeyi unuttum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

KENZO

M Kız doğuştan yetenekli, odadakilerin gözlerini kamaştırıyor. Sadece kıvrak zekâsı ve ukalılığıyla değil, zengin ve yaşlı herifleri de kurutuyor. Arsız bir gülümseme ve edepsiz bir sözle paralarını alıyor. Onlar

ne yapacağımı bilmiyorum, hiçbir şey saklamıyor. Kaba, gürültücü ve mükemmel biri.

Poker masasını temizliyor ve sandalyesinde bir kraliçe gibi oturuyor, bacak bacak üstüne atmış ve kısa bir süre önce kafama dolanan uzun, zayıf uzuvlarını gösteriyor. Külot giymediğini bilmek beni sürekli tahrik ediyor, ne kadar iyi olduğundan bahsetmiyorum bile. Tam gönlüme göre bir kız.

Ne zaman pas geçeceğini ve ne zaman blöf yapacağını biliyor.

Cehennem gibi sıcak. Yılanlarımız kulaklarında ve boynunda parıldıyor, onu bizim olarak işaretliyor. Dikkatimi onunla kalabalık arasında bölüştürüp tehdit arıyorum. Normalde umurumda olmazdı, iyi bir dövüşten zevk alırdım ama o yanımdayken kimse bunun için yeterince yaklaşmıyor.

Kimse ona dokunmuyor.

Bir el daha kazanıyor ve bana göz kırparak arzuyu doğrudan sikime gönderiyor. "Görünüşe göre bu zengin piçler paralarından ayrılmayı gerçekten seviyor. Söylemeliyim ki, zengin kalmak için paralarını ellerinde tutmak istediklerine göre bu işte daha iyi olmalarını beklerdim." O gülüyor ve diğer kadınlar da onunla birlikte gülüyor.

ona. "Neye gülüyorsun Karen? O mücevherler için sırt üstü yattığını hepimiz biliyoruz." Kızıma ters ters bakan yaşlı, buruşuk piçin yanındaki genç kadına homurdanıyor.

Kadın nefes nefese, şok olmuş gibi bakıyor, ağzı açılıp kapanıyor ama inkar etmiyor. Herkes onun bir servet avcısı olduğunu biliyor ama aslında adının Karen olduğunu sanmıyorum. "Sikiştiğin kadar iyi oynuyorsun," diyorum kızıma ve ben sırtıırken rahatsız olmuş görünen erkekler duyuyor.

"Sen de öyle." Sırıttıyor. "Eğer onlar da yapıyorsa, karıları için üzülüyorum.

Onlarla evlenmelerinin nedeni kesinlikle bu değil."

O kadar çok güldüm ki neredeyse ağlayacaktım. Tanrım, bu inanılmaz. Roxy asla buraya uyum sağlayamayacaktı. Bir beyni var, çok inatçı ve sessiz kalmıyor, ama ağzı? Kahretsin, bayıldım. Bunların şehirdeki en etkili insanlar olması umurunda bile değil. Onların yanında bize ve barındaki müşterilere davrandığı gibi davranıyor.

Ferahlatıcı ve çok çekici.

Ayağa kalkıyor. "Sıkıldım, çok kolaylar." Bana bakıyor. "Bire bire ne dersin?" Gözleri vücudumda geziniyor. "Bana gerçek bir meydan okuma yap, ne de olsa zengin bir pisliksin. Kaybedecek neyin var ki?"

Gülerek içkimi geri fırlatıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sıra sende, sevgilim. Fiyatın nedir?"

"Her şeyi." Sırıttıyor. "Ben kazandım, her şeyi aldım, seni aldım." Bu bana ilk oynadığımız zamanları hatırlatıyor ve asıl mesele de bu. Hay sikeyim.

"Ya ben kazanırsam?" Ona doğru bastırarak mırıldanıyorum, sosyal protokolü çiğnediğimiz için bize yönelen tiksinti dolu bakışları umursamadan. Sikmişim yargılarını.

"Beni anlıyorsun," diye mırıldanıyor baştan çıkarıcı bir şekilde.

"Sevgilim, seni zaten yakaladım ama sıra sende." Onu özel bir masaya götürüyorum ve herkesin bana karşı bahis oynamaktan neden nefret ettiğini göstermeye başlıyorum.

Ben kazandım.

Bu onu kızdırıyor ama tekrar ayağa kalkıp odanın içinde dolaşırken bunu kabul ediyor. Onu bilerek nefret ettiğim insanlara yönlendiriyorum ve ne söyleyeceğini görmek için onları tanıştırtıyorum. Bu benim en sevdiğim yeni oyunum, ağzından ne çıkacağını asla bilemiyorum. İnsanlara yaklaştığımızda, aslında normalde olduğu gibi korkudan değil, 'ağzı bozuk fahişemin' söyleyeceklerinden tiksindikleri için geri çekilmeye çalışıyorlar.

Bunu söyleyen adam şu anda benim eserim olan tuvalette baygın yatıyor olabilir. "Hayatım, bu Belediye Başkanı Brentworth," diye

bilgilendirdim onu.

ona ve karısına.

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum Roxy. Duyduğuma göre ortalığı karıştırıyormuşsun." Belediye başkanı gülüyor.

"Belki, belki de siz zenginler gerçekleri duymaya alışık değilsiniz. Alışkın olmadığınızı biliyorum. En son ne zaman gökdelenlerinizin ötesine geçip zor şartlarda uyuyan insanlara, halkınıza baktınız? Bir dahaki sefere bir maça on bin dolar yatırdığınızda, bunun ihtiyacı olanlar için ne yapacağını bir düşünün, hmmm?"

Ah, benim küçük engerekim. Her zaman insanları kurtarmaya çalışır.

Karısı gülse de o bir çarşaf gibi beyazlar. "Ondan hoşlanıyorum. Ona kenar mahallelere daha çok, bu zengin adamlara daha az para yatırması gerektiğini söylüyorum."

Roxy gözlerini kırptırırken yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Senden hoşlandım." Başını sallıyor ve belediye başkanına bakarak ekliyor: "Akıllı biri, arada bir onu dinlemelisiniz başkanım, belki sizden daha az insan nefret eder." İçkisini geri atıyor ve bana dönüyor. "Sıkıldım, gitmek ister misin?"

Sırıtarak bir kolumu beline doluyorum. "Evet, hadi gidelim buradan. Kazandığın parayla seni yatakta becerebilirim." Etrafımızdakilerin nefes nefese kaldığını duyduğumda gözleri parlıyor, ona doğru eğilirken daha çok gülmeme neden oluyor. "Asla değişme bebeğim, bu gece uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli gece."

"Şok edici yaşlı adamlar mı?" Sırıtır.

"Hayır, çalışırken gülüyorum. Bu hayat... Bazen işin para kısmından ve akbaba gibi etrafıma topladığı insanlardan nefret ediyorum. Bu gece... bu gece kendim olacağım ve eğleneceğim, teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, onu odadan çıkarırken.

Dışarı çıktığımızda vale arabamızı almak için koştu ve sadece o ve ben kaldık. Göğsüme yaslandı. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim. Çok eğlendim, dışarı çıkmak, yardımcı olmak güzeldi ve o şerefsizleri senin için aşışlamak zor olmadı. Sana tepeden bakmaları hoşuma gitmedi."

Homurdanıyorum. "Ben eski paradan geliyorum sevgilim, ama bunun kanlı para olduğunu biliyorlar. Bize hep tepeden baktılar ve bakacaklar. Yıllar önce uyum sağlamaya çalışmaktan vazgeçtik."

"Ne olmuş yani? Ben etraftayken sana tepeden bakamazlar." Araba yanaşırken sırıtıyor.

Konuşamıyorum, bu yüzden onu öpüyorum. Bizi korumaya, bizim için kendi yöntemleriyle savaşmaya çalışıyordu ve bu yüzden onu sevmekten başka bir şey yapamıyorum. Kendi küçük vurucumuz.

Bizim gibi bir Viper.

Hızla uzaklaşmadan önce onu arabaya bindiriyorum ama yolun sonunda durup ona bakıyorum. "Yorgun musun?"

Başını sallıyor, koltuğunda geriye yaslanıp beni izliyor. "Yakın bile değil, neden?"

"Gerçekten nereye gittiğimi görmek ister misin? Kendim olduğum yeri?" diye soruyorum. Şaşkın bir gülümsemeyle başını sallıyor ve ben de geri çekiliyorum.

ANI YAŞIYOR. ROXY O HAYAT İÇİN YARATILMAMIŞTI.

onu bulana kadar bekledim. Sadece bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. O bizim dünyamıza ait, onu sarstı ve kendimizi kaybettiğimizi fark etmemizi sağladı.

Onunlayken kendim
oluyorum. Onunla
mutluyum.

Ve şimdi onu kimseyi götürmediğim tek yere götüreceğim. Ne zenginlik, ne kulüpler, ne de oyunlar. Sadece bazen her şeyden kaçmak için gittiğim bir yer, Ryder'a ziyaret ettiğimi bile söylemediğim bir yer. Bu beni duygusal yapar ama bana da yardımcı olur.

Şehrin içinden geçiyoruz ama müziği ve ışıkları geride bırakıyoruz. Nereye gittiğimizi merak ettiğini biliyorum, ama mezarlığa yanaştığımızda bile konuşmaya cesaret edemiyorum. Arabadan iniyor ve ben sessizce elini tutup kapının kilidini açıyorum. Bana baktığını hissedebiliyorum ama onunla birlikte sessizce patikada yürüyorum ve arka tarafa yakın istediğim mezarı buluyorum. Diğerlerinden uzakta, gökyüzüne uzanan kocaman bir melek ve önünde bir bank var. Ben oturuyorum, Roxy de oturuyor, eli hâlâ benim elimde, şüphesiz taşı okurken omzunu bana bastırıyor.

Annemin.

"Kötü bir kadın değildi, bizi çok severdi. Sanırım Ryder bazen bunu unutuyor. Yine de ölümünden sonra ona bakmak için bunun bedelini ödedi. Onunla konuşmak, ona yakın hissetmek için buraya çok geliyorum. Nereden geldiğimizi, sevginin ve bağların gücünü asla unutmamak için," diye fısıldıyorum karanlığa.

"Kenzo," diye fısıldıyor, yaklaşıyor.

"Seni çok severdi, biliyor musun?" Sırıttıyorum. Eskiden burada hüzn bulurdum ama artık bulmuyorum. Burayı huzurlu buluyorum, benim kaçışım. Onu özleyorum, her zaman özleyeceğim ama o bu dünya için yaratılmamıştı. Çok yumuşak, çok sevgi dolu, çok şefkatli. Benim

Babam her şeyi mahvetti. Ryder'ın öyle olmasına asla izin vermeyeceğim. O bizi koruyor ve ben de onu alçakgönüllü tutuyorum... yani, deniyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, şaşırmış görünüyor. "Tam olarak... senin seviyesinde değilim, bebeğim."

Homurdanıyorum. "O sokaklardan geldi. Sanırım bunu sana hiç söylemedim. Babası ona defalarca tecavüz ettikten sonra on beş yaşında ondan kaçmış. Bir keresinde babam için üzülüşümde bana anlatmıştı ve ben neden kaldığını anlamamıştım." Sanki varlığı kötü anıları yok edebilmiş gibi daha da yaklaşıyor.

"Onu sokaklarda buldu, güzelliğini gördü. İlk başta ona para ve hediyeler yağdırdı, onu hiç kimsenin korumadığı kadar korudu. İlk başta bu yüzden kaldı sevgilim, güvende olmak için. Sonra, bizim yüzümüzden kaldı. Zayıf olabilirdi, ama aynı zamanda güçlüydü, çok güçlüydü, çünkü bizi korumak, bizi sevmek için bir canavarın ininde kaldı, ölümüne yol açsa bile," diye fısıldıyorum. Roxy iç geçiriyor ve ona baktığımda gözlerinde yaşlar olduğunu görüyorum. "Roxy, o güçlüydü, sen de öylesin. Ama sen daha güçlüsün, çok daha güçlüsün, zekisin, anlayışlısın, güzelsin ve kibarsın ama aynı zamanda kendini korumayı da biliyorsun. Huysuzsun, öfkелisin ve inanılmazsın. Eğer istersen, her şey çok fazla geldiğinde burası senin de yerin olabilir. Onlardan nefret ettiğinde, kızdığında buraya gelebilirsin. Benimle konuşmak istemesen bile seni her zaman getireceğim."

O zaman mezara dönüp bakıyorum, ama o uzanıp yanağımı tutuyor ve başımı çeviriyor. Alnımı onunkine yaslıyorum. "Teşekkür ederim Kenzo," diye fısıldıyor beni şefkatle öpmeden önce. "Onun seni ve senin onu ne kadar sevdiğini hissedebiliyorum. Bunun için çok şanslıydı ve sen de öyle."

"Biliyorum." Yumuşakça sırtıyorum.

"Bana ondan bahseder misin?" diye soruyor ve başını omzuma yaslamadan önce beni tekrar öpüyor. Orada, ayın altında, ona annemle ilgili hikâyeler anlatıyorum. Hiç anlatmadığım hikâyeler. Ryder bunları duymak istemiyor, onu incitiyorlar. Kabul etmiyor ama onu terk ettiği, bizi kurtarmadığı için annemi asla affetmedi. Ben affettim. O yüzden bunları biriyle paylaşmak güzel.

Benimle birlikte gülen ve sonunda ağladığımda bana sarılan kızım.

Beni kollarıyla sarıyor ve saçlarımı okşuyor, başımdan aşağı öpücükler yağıdırıyor. "Sana aşık oluyorum sevgilim," diye mırıldanıyorum ve o

donup kalıyor. "Yapma, aşkın nefrete dönüşen bir yolu vardır" diye fısıldıyor korkuyla ve

Başımı kaldırıyorum. Ona sarılma sırası bende.

"Nefretle başladık bebeğim, bunun bizim için başka bir yöne gideceğini sanmıyorum. Aşk acı verebilir, bunu biliyorum." Mezara dikkatle bakıyorum. "Ama aynı zamanda bana bugüne kadar değer verdiğim o hikayeleri de verdi. Her neyse, bu durdurabileceğin bir şey değil Rox." Genişçe sırtıyorum. "Bu oluyor, o yüzden sen de katıl." Göz kırparak onu güldürüyorum.

"Aptal."

"Ahh, bana genelde söylediğin pislikten daha iyi."

Onu tekrar öperken, "Sen de hâlâ öylesin," diye fısıldıyor. "Korkuyorum," diye itiraf ediyor.

"Biliyorum, biz de öyleyiz. Ama siz hiçbir zaman korkunun sizi durdurmasına izin vermediniz, biz de öyle."

Başını sallıyor ve yan yana oturmaya geri dönüyoruz, kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz, bedenlerimiz gece gökyüzünün altında birbirine dolanıyor. Eve dönmeliyim, diğerleri endişelenecek ama onunla baş başa bir an daha geçirmek istiyorum. Çünkü bu gece, gerçek Roxy'yi, saklamaya çalıştığı kişiyi, babasının ondan atmaya çalıştığı kişiyi, bana geldiğinden beri gördüğümde daha fazla gördüm.

Biz.

Bu kadının başka bir parçasını her bulduğumda, daha çok aşık oluyorum. Asıl soru, o da beni sevecek mi?

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GARRETT

W Hepimiz Kenzo ve Roxy'nin döndüğünü duyduk. Balkondan baktığımda Kenzo'nun Roxy'ye biraz uyumasını söylemeden önce onu kapıda derinden öptüğünü gördüm. Hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde sırtıyordu.

onu gördüm. Odasına girerken benim ona baktığımı fark etmedi bile.

Aşk hastası aptal.

Gözlerimi devirerek kapımı çarpıyorum ve yatağıma uzanıyorum, kolumu başımın altına sıkıştırıyorum ama her zamanki gibi uyuyamıyorum. Uyuduğumda da hep anılar, o anılar. Fiziksel yara izlerini görmem yeterince kötü değil mi? Her gece bunu yeniden yaşamak zorundayım.

Gözlerimi kapatarak kendimi uyumaya zorluyorum, başka çarem yok ama beklediğim gibi kâbus beni ele geçiriyor.

Kendi kanımın kokusunu alabiliyorum. Çıglıklarım gibi havayı kaplıyor. Başta kendimi tuttum, ama o gülerken derim vücudumdan gittikçe daha fazla ayrıldıkça, durduramadım. Benden aktılar, acı dolu çıglıklarım.

Bana çılgınca sırtıyor, bir zamanlar sevdiğim o mavi gözler açgözlülük ve şehvetle kararmış. Acıma, ölümüme duyduğu şehvet. Bunun ona arzuladığı şeyi getireceğini düşünüyor. Teslim olmak, beni çağıran o hafif sıcaklığın içine düşmek istiyorum ama buna karşı koyuyorum. Özgür kalmalıyım, diğerleri onu bulmadan önce onu öldürmeliyim. Onlar bulacak.

Ona işkence ederler, canını acıtırlar... ve tüm bunlara rağmen, bir parçam hala onu seviyor.

Şimdi bile, bıçağı göğsüme geri inerken ışıktaki yanıp sönerken, kaslarımı daha fazla keserken, derisini yüzerken, onu önemsiyorum.

Zincirlerle boğuşurken, o kıkırdarken ben onunla dövüşüyorum. "Oh, Garrett, sonuna kadar hep savaşçı. Senin bu yönünü seviyorum, biliyor musun? Neden olduğun acıyı, onlarla savaşırken vücudundaki tüm o kanı görmeyi." İnliyor, beni gıcırdatıyor ve öğürmeme neden oluyor. "Ama yanılmışım. Sen zayıfsın, acınacak haldesin. Sadece aptal bir zenginsin, benim gibi değilsin." Parmağındaki, birkaç saat önce ona verdiğim yüzük, kanımla kaplı bıçağı tutarken ışıktaki parlıyor.

Hayatımın en mutlu gecesi olması gerekiyordu. Diğerleri evlenme teklif edebilmem için bizi yalnız bıraktılar ve şimdi buradayız. Ben ölüyorum.

Hissedebiliyorum, çok fazla kan kaybı var.

Onun istediği bu mu? İçimde lanet bir öfke kabarıyor, kavgalar sırasında hissettiğim, beni hayatta tutan bir öfke. Ona ters ters bakarken damarlarımda kükrüyor. Dudaklarımı kapatıp başka bir sesin çıkmasına izin vermiyorum ama bu onun hoşuna gitmiyor. Bir bağırıyla, bıçaklıyor ve kesiyor. Bağlı vücudumda başka hiçbir şeye benzemeyen bir acı dolaşıyor...

Birden irkilerek uyandım, bir terslik var. O zaman hissediyorum, kolumda bir zincir var. Bir kükremeyle onu yakalıyorum ve büküyorum, yanımdaki kişiyi oraya sabitlemeden önce fırlatıyorum. Öfke ve korku içime akıyor, beni kör ediyor. Ellerimi körü körüne boğazlarına doluyorum, ta ki bulanıklığımda küçük bir ses bana ulaşana kadar.

"Garrett?"

Gözlerimi kırpıştırarak Roxy'ye bakıyorum. "Rox?" Şaşkınlıkla mırıldanıyorum. Yutkunuyorum ve boğazındaki elimi fark edip arkama yaslanıyorum, hızla ondan uzaklaşıyorum. Rüya hâlâ aklımdan çıkmıyor, kendimi çiğ ve öfkeli hissetmeme neden oluyor.

Az kalsın onu tekrar öldürecek olmama rağmen korkmamış gibi oturuyor. Vücudum kabarıyor, göğsüm rüyadan dolayı acıyor. Şu anda burada olamaz, ama her zamanki gibi umurunda değil gibi görünüyor. "Sen iyi misin? Bağırdığını duydum ve seni kontrol etmeye geldim..."

"Ben iyiyim, çık dışarı," diye bağıriyorum, içimde serbest kalıp onu cezalandırmak isteyen öfkeyi tutuyorum, onun hatası olmasa bile.

Kaşlarını çatıyor. "Garrett, sen-"

"Defol. Dışarı," diye hırladım.

Dondu kaldı, beni izliyordu. "Bu kadınlardan neden nefret ettiğinle mi ilgili... göğsüne bunu yapan kadınla mı?"

O zaman donma sırası bende. "Nasıl?"

"Bunu anlamak zor değil. Kim olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyorum ama sana bunu yapanın bir kadın olduğunu tahmin ediyorum." Hüzünle gülümsüyor. "Üzgünüm Garrett, kadınlardan nefret etmene şaşmamalı."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, defol." Utanç içinde başka tarafa bakıyorum.

"O zaman söyle bana," diye yalvarıyor, bana doğru uzanıyor ama dokunmadan duruyor. "Anlayacağım, yardım edebilirim. Ne oldu?" diye yalvarıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve o da iç çekerek elini aramızdaki yatağa bırakıyor. "Sadece yardım etmek istiyorum Garrett, yemin ederim sana zarar vermeyeceğim. Sadece seni istiyorum. Seni nasıl elde edebilirsem, bir arkadaş olarak bile."

"Mahvoldum, görmüyor musun?" Çılgılık atıyorum. Diğerlerinin beni duyduğunu biliyorum ama beni durdurmaya ya da onu kurtarmaya çalışmıyorlar. Aptallar. İç çekiyor, sinirli görünüyor.

"Nerede? Nerede mahvoldun?" diye çıkışıyor, belli ki nazik olmaktan bıkmış. "Göğsün mü? Sıcak, aş artık şunu, birkaç yara izin var." Homurdanıyor.

"Birkaç tane mi?" Kükreyerek yüzüne bakıyorum ve gövdemdeki erimiş dokuyu gösteriyorum. "Bakarken bile midemi bulandıran korkunç bir karmaşa bu. Bunu çekici bulduğunu düşünmemi nasıl beklersin?"

"Bana kimi çekici bulduğumu söyleyemezsin," diye karşı çıkıyor hırlayarak, kendi kendine kızarak. "Kendi yaralarımı sevdiğim gibi senin yaralarını da seviyorum. Aslında herkesten önce kendimi sana yakın hissetmemi sağladılar. O yara izlerine sahip biri acıyı bilir, tıpkı benim gibi. Yani evet, onları seviyorum, evet, seni o kadar çok istiyorum ki bu aptalca, o kadar kötü ki, kaba ve nefret dolu olsan bile seni düşününce kendime dokunuyorum. Bana ne istediğimi söyleyemezsin çünkü korkuyorsun!" diye bağırıyor ve sonra birbirimize bakarken ağır ağır nefes alıyor.

"Tabii ki korkuyorum, dehşet içindeyim," diye bağırıyorum, elimi göğsüme vurarak. "Beni, bedenimi, zihnimi mahvetti ve lanet olsun Rox, bunu nasıl isteyebilirsin? Ben böyle bir pislikken sana dokunmamı nasıl istersin? Seni öldürebilecekken?"

"Küçük bir tehlike nedir ki?" Sırıttıyor. "Diesel'le birlikte oldum, dostum, ondan daha kötü değilsin."

Sonra sessizleştim, ne diyeceğimi bilemedim.

"Sana ne olduğunu söylemediler mi?" Alçak sesle sordum.

"Hayır, bu senin anlatman gereken bir hikâye," diye cevap veriyor sessizce, artık kızgın değil.

Kahretsin, bu ateşkes olayını mahvediyoruz. "İyi misin?"

Yüzümü ovalayarak oturuyorum, sırtımı duvara dayıyorum ve o da benimle oturuyor. "Evet, hayır," diye mırıldanıyorum, ona bakamıyorum. "O zamandan beri kâbus görüyorum ama son zamanlarda daha da kötüleşti."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, ben de başımı sallıyorum. Sessizce oturuyoruz ve o iç geçiriyor. "Gideceğim, öyle demek istemedim-"

"Gitme," diye bağıyorum hemen ve onun dönüp bana baktığını hissediyorum.

Ama ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Bu işte çok paslanmışım ve beni neyin tetikleyeceğini bilmiyorum. Onu incitebileceğimi bile bile ona nasıl ulaşabilirim? Onu istemem bencillik değil mi? Ama istiyorum. Onu istiyorum.

Her tartışmamızda onu öpmek istedim, yatağa atıp becermek istedim. Ama yapamadım.

Daha yakına kayıyor, ama yine de ona bakmaya dayanamıyorum. Sessizce gülüyor ve sonra bir bakıyorum bacağını kucağıma atmış, önümde, kalçalarımın üzerinde duruyor. "Bu iyi mi?" diye soruyor.

Tek yapabildiğim sessizce başımı sallamak oluyor ve o da bana gülümsüyor. "Garrett, birisi çok hızlı hareket ettiğinde irkildiğimi hepsinden önce sen fark ettin. Nedenini biliyorsun, değil mi? Eminim bunu çözmüşsündür ya da onlar sana söylemiştir."

"Baban." Başımı salladım, keşke fırsatım varken o piçi öldürseydim diye düşündüm. "Benim babam." Başını sallıyor ve acı acı gülümsüyor.

"İlk kez seks yaptığımda

sonra..." Yutkunuyor. "Zordu, ilk seferimdi, harika olması gerekiyordu, ama sarhoştuk ve beni her tuttuğunda tek gördüğüm babamdı. Çabucak bitti, ağladım ve eve yürüdüm. Daha iyiye gitti, onu engellemeyi öğrendim. Tepkilerimi kontrol etmekte ustalaştım. Çok uzun yıllar aldı, lanet olsun, hala irkiliyorum. Hala kabuslar görüyorum, öylece geçip gitmiyor - travma hayatınızın her günü sizinle birlikte kalıyor. Ama bizi kontrol etmesine ya da yok etmesine izin vermek gibi bir seçeneğimiz var. Ben ikisine de karar verdim, çünkü bu şekilde o kazanıyor. Bu kulağa aptalca ve kibirli geliyor, sanki bir gün öylece karar vermişim gibi, ama öyle yaptım. Korkmaktan bıkmıştım, bu yüzden şimdi bile beni korkuttuğunda, flashbackler veya kabuslar gördüğümde veya yanlış tepki verdiğimde... Bununla nasıl başa çıkacağımı seçiyorum. Ben seçiyorum. Başkası değil, çünkü o anda nasıl hissettiğimi anlayamazlar. Başka kimse anlayamaz. İyileşmek kolay

değildir, tatlım. Bazı açılardan, gerçek istismardan daha kötüdür.

aksilikler yaşarsınız ve cesaretiniz kırılır ama denemeye değer. Aksi takdirde, hala o anılara takılı kalırsınız, hala hayatta kalmak için savaşırsınız..."

"Kavga etmekten yorulduğum," diye itiraf ediyorum ve o da sırıtıyor.

"Ben de öyle. Eğer yanlış bir şey yaparsam, seni tetiklersem ya da başka bir şey, konuş. Bana haber verin. Herhangi bir şekilde nasıl yardımcı olabileceğimizi bize bildirin, çünkü bunu istiyorlar. Kardeşlerin sana ulaşmaya çalışıyor, seni nasıl koruyabileceklerini anlamaya çalışıyorlar. Sana yardım etmek istiyorlar. Ben de öyle. Bize izin verip vermeyeceğine sen karar vermelisin."

"Bunu yalnız yapmalıyım," diye mırıldandım.

"Biliyorum, ama buradayız," diye fısıldıyor, "ve bazen bu yeterli oluyor, ya da belki de yarı uykuluyum ve saçmalıyorum."

Ben kıkırdıyorum, o da sırıtıyor.

"Film ya da başka bir şey izlemek ister misin?"

"Hayır, gerçekten istemiyorum," diye çıkışıyorum ve yüzü düşüyor. Tam uzaklaşmak üzereyken, elimi normalde yaptığımdan daha yavaş bir şekilde uzatıyorum, böylece geldiğini görebiliyor, saçlarına doluyor ve onu kendime çekiyorum. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda nefesi kesiliyor. Temasa alışık olmadığım için önce donup kalıyorum ama bir iniltiyle bana doğru hareket etmeye başlayınca elimde olmadan homurdanarak onu öpüyorum.

Dilimi dudaklarının arasından geçirip onunkine doladığımda ağzımın içinde inliyor. Öpücük çaresiz ve çiğ, o kadar güçlü bir ihtiyaçla dolu ki, yardım edemiyorum ama dudaklarını sikimin etrafında hayal ediyorum. Ama sonra kucağıma düşüyor, belli ki kendini tutmaktan yorulmuş ve ben donup kalıyorum.

Dudaklarımdaki korkunun tadını alıp almadığını merak ediyorum, bunun yok olup sadece başka bir rüya olacağından ve onu uzaktan istemeye geri döneceğimden korkuyorum. Zihnimde dolaşan ıssızlıkla onu arzuluyorum.

Üzerimdeki baskısı, üstümdeki baskısı. Sikeyim.

Hareket ettiğimi bile hatırlamıyorum, ama gözümü kırptığımda o altımdaki yatağa yapışmış, ben de ona hırlıyordum. Kendimden dehşete düşerek, çabucak uzaklaştım. "Siktir, pardon, siktir."

Ona bakmaya dayanamıyorum ama eli omzuma hafifçe iniyor, onu bir kez daha incitmeye çalışmama rağmen korkmuyor. "Sorun yok, öpüşmekten mi yoksa benim senin üzerinde olmamdan mı?"

"Lanet olsun Rox, ne fark eder ki?" Yüzümü fırçalarken sinirleniyorum.

"Sen benim üzerimdeydin," diye fısıldıyorum üzüntüyle. "Bunu yaptığında o üstteydi." Göğsümü işaret ediyorum. "Bağlanmıştım, hareket edemiyordum ya da kaçamıyordum."

"Ve benim senin üzerinde olmam-" İç çekiyor. "Kahretsin, üzgünüm Garret." "Evet, ben de, berbat durumdayım," diye homurdandım.

Sonra sessizleşiyor ve ona dönüyorum, aniden kendime kızıyorum - geçmişime, kadınlara, doyuramadığım kendi lanet ihtiyacıma. "Bu boktan, sert olmaktan ve sana dokunamamaktan bıktım. Seni o kadar çok becermek istiyorum ki canım acıyor. Uyandığımda seni altımda hayal ediyorum, sana vurduğumu hayal ediyorum. Diğerlerine attığın o çığlıklar kulaklarımda." Başımı sallıyorum, yumruğumu göğsüme vuruyorum. "Seni çok fena istiyorum. Orada nasıl bu kadar sakın oturabiliyorsun?" Neredeyse bağıracaktım.

Göğsüm kabarıyor, oturup bacak bacak üstüne atarken ona bakıyorum, gözleri uzaklara dalıyor. "Rüyalarında ben senden aşağıda mıyım?" diye soruyor.

"Bunun ne önemi var ki?" Hırlıyorum, elim boğazında dolaşüyor, onu yaklaştıırken sıkıyorum ama karşı koymuyor.

"Sadece düşünüyorum. Eğer sen de benim gibi bunu gerçekten istiyorsan, neden beni altından denemeyelim? Hatta beni aşağıya bile bağlayabilirsin!" Omuz silkiyor.

Buna isyan ediyorum ve o gülümsüyor. "Bebeğim, bağlı olmayı seviyorum, stres yapma. Ellerimi bağlarsan sana ulaşamam, sana dokunamam ve kendini daha kontrollü hissedebilirsin. Ağzımı sikerken ellerimi bağladığın zamanki gibi."

Bunun üzerine homurdanıyorum ve gözleri kararıyor, arzuyla sikime düşüyor. "Sadece bu sefer, ikimizin de istediği gibi beni gerçekten becer."

"Roxy-" diye başlıyorum, o da sırtıyor.

"Eminim Diesel'in zincirleri vardır." Kaşlarını oynatıyor. "Ne dersin koca adam, denemek ister misin?"

Gözlerim vücudunda geziniyor. "Seni becermek için her şeyi denerim." Sonra gülüyor. "İşte ruh bu."

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben onu orada tutuyorum, yavaşça eğilip onu öpüyorum, ona ve kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak için. Onu bırakmadan önce boğazını sıkarken ağzımın içinde inliyor. Bir kahkaha atarak ayağa kalkıyor ve ben de kışına bir şaplak atıyorum, odadan çıkarken daha çok gülüyor. İki dakika sonra bir çığlık ve ardından Diesel'in kahkahasını duyuyorum.

Kaşları kalkık, ellerinde zincirler, yüzü kızarmış bir halde odama dönüp kapıyı kapatmasını izliyorum. "Bana yaptığı gibi onu da uykusunda korkutmayı denerim diye düşünmüştüm, işe yaramadı."

Gülüyorum. "O ne yaptı?"

"Beni sikiyle tokatladı." Aval aval bakıyorum ve sonra kahkahalara boğuluyorum. Sırtıyor ama elini kalçasına koyuyor. "Cidden Garrett, kimin ilk aklına gelen davetsiz bir misafiri sikiyle tokatlamak olur ki?" Ellerini

havaya kaldırdı.

"Muhtemelen sen olduğunu biliyordu, ayrıca onu öldürmeye ya da soymaya çalışsaydım bu beni kesinlikle durdururdu." Sırıyorum.

"Erkekler." Başını sallıyor ve tereddütle durmadan önce yaklaşıyor. "Kendimi yatağa zincirlememi ister misiniz, yoksa Diesel'i getirebilirim, böylece sizin yapmanıza gerek kalmaz." Zincirlere bakıyor. Ben de öyle yapıyorum, beni harekete geçirmelerini bekliyorum ama geçirmiyorlar.

"Hayır, sanırım ben iyiyim, dışarıdan paslanmış bir zincir kullandı, o-"

"Gerçek bir kısıtlama." Başını salladı, anlıyordu. Uzanıp onları elime bırakıyor ve bekliyor. Ben de öyle yapıyorum ama hiçbir şey olmayınca gözlerimi ona dikiyorum.

"Yatağa, yüzün yukarı, şimdi," diye hırlıyorum, arzum beni ele geçiriyor. Eğer bu işe yararsa...

Sikeyim. Sonunda ona sahip olabilirim.

Onun daracık amını sikerken altımda çığlık attığını gör.

Gözleri düşüncelerimi biliyormuş gibi parlıyor. Geri adım atıyor, uyurken giydiği minik şortu ve üstünü çıkarıyor, çıplak kalıyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. Yara izleri ve dövmelemlerle kaplı yumuşak, kremsi teni, kalın kalçaları, dolgun göğüsleri ve göbek deliğinde parıldayan yılanıyla büyüleyici bir kadın.

Neredeyse geliyorum.

"Yatağa. Şimdi," diye emrediyorum, sırtmasını sağlayarak. Yaklaştı ve yatağa tırmandı, başlığa tırmanırken kışını bana doğru salladı, beni inletti ve elimi şeftali yanağımda gezdirmek için uzandı. Başka bir gün için, ben her zaman bir kış adamıydım.

Kışını tekrar oynatıyor, ben de zinciri hafifçe kışına indiriyorum, nefesi kesiliyor ve sarsılıyor. Öne doğru yuvarlanıp takla atıyor, saçları yastığının üzerine yayılıyor ve gözleri şehvetle parlıyor. Ellerini başının üzerine kaldırıp birbirine bastırırken bana pembe, parlayan amını göstermek için utanmadan kalçalarını ayırıyor. Göğüsleri bu hareketle sallanıyor ve bakışlarımı üzerine çekiyor. Sürünerek yaklaşıyorum, ellerine uzanırken her birini öpüyorum, meme uçlarından birini ağzıma almadan önce zincirlerle başlığımın etrafına kilitliyorum.

Yüksek sesle inliyor, ben onu serbest bırakıp diğerine de aynısını yaptıktan sonra arkama yaslanıp pembe tepelere bakarken dokunuşuma doğru eğiliyor. Ben arkama yaslanıp ona bakarken göğsü hızla inip kalkıyor, yüzü kızarıyor, allık boğazından göğsüne doğru süzülüyor. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.

Ellerim yaralı ve kan lekeli, eti dokunmak için fazla mükemmel, ama yapacağım. Onu ellerimle kirleteceğim, insanları öldürdüğüm ellerimle, çünkü yapamam.

Bacaklarını kavrayarak daha da ayırıyorum, böylece amına bakıp ezberleyebiliyorum. Dudaklarım onu tatma, her zamanki tavrının aksine görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını görme ihtiyacıyla karıncalanıyor. "Nasıl yapıldığını unuttun mu? Çükünü deliğe sok," diye alay ediyor, homurdanmama ve ellerimi daha derine sokmama neden oluyor.

"Ağzından çıkana dikkat et."

"Yoksa ne olur? Tekrar becerecek misin?" Sırıttıyor, kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde kaldırıyor. "Bu bir söz mü?" diye fısıldıyor kısık sesle.

Orospu çocuğu.

Yavaş gitmek, acele etmemek, onun tadını çıkarmak istiyorum ama ona çok ihtiyacım var. Onunla tanıştığım ve taşaklarıma tekmeyi bastığı andan beri onu istiyorum. Benim kendi küçük savaşçım.

"Ryder haklı, sen lanet olası bir veletsin," diye homurdanıyorum, elimi başının iki yanına koyarak onun üzerinde sürünürken. "Ağzı bozuk, pis bir velet."

"Bayılıyorsun." Sırıttıyor. "O da öyle. Bana böyle seslenirken bile çılgılık attırdı," diye dalga geçiyor.

Boğazını sıkarak gözlerimi ona dikiyorum. Karşı koymuyor, sadece bana sırıttıyor, bacaklarını belime dolayarak beni daha yakına çekmeye çalışıyor. "Sen benimsin."

"Sahiplenici," diye mırıldanıyor. "Aletini ağzının olduğu yere koy... aslında ağzını da oraya koy."

"Çok muhtaç," diye mırıldanıyorum, boğazını tekrar sıkıp onu inletirken.

"Bu kadar konuşma yeter, sik beni artık Engerek," diye homurdanıyor ve yaklaşmaya çalışmak için zincirleri sallıyor.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp uyurken giydiğim boxer'ımı çıkarıyorum ve gözleri yaralı, dövme vücutumda geziniyor. Kalçalarını eğerek şehvetle inliyor. Beni istiyor. Yara izlerimi ve her şeyimi.

Bu son tereddütü de kırıyor. Roxy o kadar iyi bir aktör değil, saçmalıklara ya da yalanlara ayıracak zamanı yok. O beni istiyor.

Kalçalarını yırtarak kıcını aşağı çekiyorum, ayaklarını harap olmuş göğüs kaslarıma bastırırken kollarını yukarı kaldırıyorum, dizleri bükülüyor. Onu kavıyorum

Bir elimle kalçalarımı acımasızca sıkarken diğer elimle sikimin etrafında dönüyorum. "Sert ve hızlı bebeğim, adımı haykıracaksın."

"Bahse girmek ister misin?" Gülüyor.

Gözlerimi kısarak sikimi onun girişine doğru hizladım. Büyük biriyim, muhtemelen diğerlerinden daha büyüğüm, bu yüzden sıırıslık olmasına rağmen, onu incitmek istemediğim için yavaşça ilerliyorum. Geri çekilip bir santim daha sokmadan önce bir santim daha sokuyorum ama beklemekten sıkılıyor ve kararlı bir sıırıtıyla kendini sikimin üzerine bırakıyor.

Gürültülü bir şekilde çığlık atıyor ve ben inliyorum, gözlerim kapanıyor. Siktir, siktir, siktir.

Çok iyi, çok sıkı, çok ıslak hissettiriyor. Dayanamayacağım, çok uzun zaman oldu. Şimdi bile, omurgam bu his yüzünden neredeyse eğiliyor. Çığlıkları bir iniltiye dönüştüğünde gözlerimi açıyorum ve bir elimi yatağa bastırıyorum, yavaşça çekip tekrar içeri itiyorum.

Nefes nefese kalıyor ve daha fazlasını almak için bastırıyor ve çabucak bir ritim buluyoruz. İlk başta yavaştı, ama hızlı ve sert hale geldi. İkimiz de kendimizi kontrol edemiyoruz, ta ki ben ona çarpıp amını sikimin etrafında gerene kadar. Zincirlerin içinde çırpınıyor, onları o kadar sert çekiyor ki yatak başlığı gıcırıyor.

"Garrett, Tanrım, daha fazla," diye talep ediyor, bacakları daha geniş bükülüyor, açımı derinleştiriyor.

Dişlerimi sıkarak onu daha sert beceriyorum, kontrolümü kaybediyorum. Bu kadere meydan okumak, onu kırıp öldürebilirim, ona zarar verebilirim ama ikimizin de umurunda değil. İçimizde kabaran ihtiyacın içinde kaybolmuştuk. Denesem bile duramam, çok ileri gittim.

Onun içinde kayboldum.

Eğilip meme ucunu daha iyi emmeden önce ısırıldığında adımı haykırıyor, göğsü ağzıma doğru eğiliyor ve ben doğrulup bir hırıltıyla onu çeviriyorum. Kıçını havaya kaldırıp amına soktuğumda, kalçalarını tutup geri çekerken elleri zincirlerin içinde acı çekerek dönüyor.

İnleyerek, itişlerimi tekrar tekrar karşılamak için geri itiyor, amı etrafımda titreşiyor. Çok yakın, bunu hissedebiliyorum, ama ben de öyleyim. Bunun sürmesini, bütün gece içine gömülmeyi istiyorum ama buna karşı koyamıyorum. Taşaklarım kalkıyor, karnım sıkışıyor. Aramıza uzanarak klitorisini ovuyorum. "Şimdi," diye hırıliyorum.

İnliyor, ben onu tekrar tekrar sokarken başını sallıyor ve sonra bir kükremeyele boşalıyorum, kalçalarım kekeliyor, sırtım bunun gücüyle eğiliyor. Yüksek sesle çığlık atıyor, boşalırken altımda titriyor, sikimin etrafında kenetleniyor, sonsuza dek sürecekmış gibi görünene kadar sadece kendi salınımımı çekiyor.

Sonunda durdu ve öne doğru yığıldım, yarısı onun yarısı da yatağın üzerindeydi. Vay anasını. "Birinci raunt," diye mırıldanıyorum, inlemeden önce onu güldürüyorum.

"Bu bir miydi? Siktir."

"Bu sadece gerginliği azaltmak içindi," diye mırıldanıyorum, omzunu öpüp üzerinden yuvarlanmadan önce. Birbirimize dolanmış halde yatarken sırt üstü dönüyor ve nasıl nefes alacağımızı yeniden öğreniyoruz.

Nefesim düzene girdiğinde, kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Başardım, bana dokunmasına izin verdim. "Teşekkür ederim bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Yutkunuyor, dönüyor ve bana sırtıyor. "Bunu bana orgazm olarak telafi edebilirsin, lütfen."

Gülerek onun üzerine geri dönüyorum ve kıkırdıyor, onu öptüğümde bu kısa süre sonra bir inlemeye dönüşüyor.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROXY

"Diesel, ne oluyor lan?" Garrett'in mırıldandığını duydum. Diesel, "Biri bütün gece hepimizi uyutmadı, ben de gelip sikimi bloke edersem uyuyabileceğimi düşündüm," diye mırıldanıyor.

İnleyerek başımı yastığa daha da gömüyorum.

Bekle, Diesel mi?

Gözlerim parlayarak açılıyor ve sırtüstü döndüğümde Garrett'in hâlâ diğer tarafımda bana sırtıttığını görüyorum. "Biliyor musun, beni uyurken izlemekle ilgili bir sorunun var. Bu ürkütücü, dostum."

Sırtışı genişliyor. "Sen uyurken yaptığım tek şey bu değil."

Göz kırpıyorum. "Senin çılgınlığın için çok erken," diye homurdanıyorum gerinirken ve sonra vücudum itiraz edince irkiliyorum. Kalçalarım ağrıyor ve amım da öyle, ikisi de iyi ve gerçekten kullanılmış. Garrett'in siki pek de küçük sayılmaz ve yaptığım onca seksin bedeli ağır oldu.

"Diesel, amım acıyor," diye yakınıyorum ve o ve Garrett gülüyorlar. "Güzel."

"Pislikler, ikiniz de," diye çıktım. "Sizin ve koca siklerinizin benim küçük vajinamı incitmiş olmanız umurunuzda bile değil."

"Uh-uh, her seferinde bunu istemedin mi ve bunun için yalvarmadın mı?" Sırıttıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Artık senden hoşlanmıyorum."

"Benden daha önce hoşlanıyor muydun?" Canlandı.

"Deli piç," diye mırıldandım. "Kenzo'yu bulmaya gidiyorum. O bana bakar ve ilgilenir."

İkisi de güler. "Muhtemelen, duygusal piç."

Hareket etmek istiyorum ama Garrett bir kolunu belime doluyor, beni tekrar yanına çekiyor ve gözlerini kapatıyor. Diesel arkamda daha da sokuluyor, siki çıplak kıcıma sertçe dayanıyor. "Bunu aklından bile geçirme. Küçük yılanını bana yaklaştırırsan onu keserim," diye hırıliyorum, gözlerimi tekrar kapatırken.

Kulağıma kıkırdıyor. "Küçük yılan mı? Ne kadar büyük olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Garrett homurdanıyor, "Kapa çeneni ve uyu."

"O başlattı," diye mırıldanıyorum ve Garrett'a yaklaşıp Diesel'den uzaklaşıyorum, ama iki saniye sonra yine sırtıma yapışıyor, lanet bir Viper sandviçi gibi.

"Hepinizden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum ve Diesel omzumu ısırarak beni inletiyor.

Her nasılsa, 'senden nefret ediyorum'larım başka bir anlama gelmeye başladı, ama bunu düşünemeyecek kadar yorgunum, bu yüzden Viper'larımın arasında tekrar uykuya dalıyorum ve uyandığımda hala oradalar.

"İşin yok mu senin?" Tekrar gerinirken soruyorum.

Garrett'ın gözleri titreyerek açılıyor, beni izliyor, bakışları ısınıyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Hayır, kötü Engerek," diyerek burnuna bir şaplak atıyorum. Diesel gülerken Garrett homurdanıyor ve sırt üstü dönerek geriniyor.

"Bugün değil, sıra Kenzo ve Ryder'da," diye cevaplıyor Diesel, beni göğsüne yaslanana kadar geri çekerken, sırtım onun ön tarafına dönük. Tuhaf.

Bana bir oyuncak gibi sarılıyor, ben de kıpırdanmaya çalışıyorum ama inleyince duruyorum. Pis piç. "Peki bugün ne yapıyoruz?" Eğlenceli bir şey olmasını umarak soruyorum.

"Buradan ayrılamayız, muhafızların çoğunu aldılar. Üzgünüm Minik Kuş. Yine de yapacak bir şeyler bulabiliriz," diye teklif ediyor, ben de ondan ve yataktan yuvarlanıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Hayır, duş alacağım." Döndüm ve onlara ters ters baktım. "Yalnız, sık zamanı yok, git bana yemek ve kahve yap."

Dönüp kasıla kasıla uzaklaşırken Garrett'ın güldüğünü duyuyorum. "Bizden nefret ettiğinde çok daha az talepkârdı."

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye sesleniyorum, onu omzumun üzerinden çevirirken. "Sadece siklerini seviyorum!"

Duş aldıktan ve kendimi daha insan gibi hissettikten sonra, hala kendi kendime uyguladığım penis yasağıyla, ki etrafta iki azgın, cehennem kadar ateşli adam varken bu görüldüğünden daha zor, onları mutfakta buluyorum. Yemek yapmakla meşguller ama Garrett bana bir kupa uzatıyor ve devam etmek için geri dönüyor, ama topuğunun üzerinde dönmeden önce tereddüt ediyor, tezgahın üzerine eğiliyor ve beni sertçe öpüyor.

Kendi kendine sırtıtarak geri çekilirken amım gerçekten sıkıştı. Siktir, yasak mı? Belki de bunu tekrar düşünmeliyim. Düşüncelerimi duyuyormuş gibi göz kırpmıyor ve Diesel gülüyor. "Aletini tedavi et, şimdi de Sir Charming'i beceriyor."

"Sadece kıskanıyorsun." Garrett homurdanıyor ve Diesel gözlerini kısıyor. "Öyle mi? Sen buna öpücük mü diyorsun?"

Hay sikeyim.

Kaçmaya çalışıyorum, ama o adanın üzerinden atlayıp beni yakalıyor, beni sertçe öperken daldırıyor, elleri saçlarımda dolaşüyor. Çabucak bitti ve ben nefes nefese kalırken ayağa kalkmama yardım etti. Sik yasağını siktir et.

Eğer isterlerse beni şimdi ve burada becerebilirler.

Gülüyor ve uzaklaşıyor, göt herif. "Bu bir öpücük," diyor Garrett'a. "İkinizden de nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum kahvemi yudumlarken. "Lanet olası Viper'lar, daha lanet olası çocuklar gibi."

İkisi de gülüyor ve beni görmezden geliyor. Sonunda yemek hazır ve bugün adada oturuyoruz ama hep birlikte yemek yemeyi özlüyorum. İçimde bir sızı var ama meşgul olduklarını bildiğim için bunu bir kenara itiyorum. Yapacak çok işleri var, bunu her gün yapamamaları mantıklı.

Yemeğimi bitirdikten sonra arkama yaslandım. "Peki şimdi ne olacak?" Garrett, "Sana dövme yapabilirim," diyor ve ben donup kalıyorum.

"Gerçekten mi?" Sırıtiyorum, neşeleniyorum.

Omuz silkiyor. "Sen nasıl istersen. Bitirilmesi gereken bir tane olduğunu söylememiş miydin?"

Diesel sırtıyor. "Evet, hadi yapalım."

"Neden bu kadar mutlusun?"

Homurdanıyorum.

Gözlerini vücudumda gezdirerek sırtıyor. "Konuşmamızı hatırlıyorum, değil mi Minik Kuş?"

Tıklamadan önce bir an kaşlarımı çattım. Yutkunuyorum, kahretsin,

biliyorum. Dövme yaparken ıslandığımı, acıdan zevk aldığımı öğrendi...
belki de bu iyi bir fikir değildir.

"Ne konuşması?" Garrett kafası karışmış bir şekilde soruyor.

"Hiçbir şey!" Diesel gülerken ben de ağzımdan kaçırdım.

"Öğreneceksin. Hadi git, eşyalarını topla, ben burada ayarlayacağım," diyor Diesel ona, kahvesini yudumlarken.

İkisi de aceleyle çıkıp beni mutfakta bıraktılar. Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. Diesel izlerken Garrett bana dövme mi yapıyor?

Bu sik yasağı pencereden dışarı çıkıyor, hissedebiliyorum. Aptal vajina ve onun sik takıntısı.

DIŞARIDAN ÇEKTIĞİMİZ ŞEZLONGLARDAN BİRINE UZANIYORUM.

Sadece külotum ve üstümle oturma odasına girdim. Dış bacağım açıkta, ben yan yatmış durumdayım, böylece ben ne istediğimi açıklarken o da mevcut dövmeye bakabiliyor. "Bana güvenirsen serbest elle yapabilirim" diye mırıldanıyor.

O bölgeyi temizlerken, "Penis yok," diye bağıryorum. En azından tıraşlıyım, o yüzden buna gerek yok.

Sırıttıyor ama cevap vermiyor. Diesel arkamda, gözleri kıcıma kilitlenmiş. Pis piç. Garrett'a ispiyonlayabilmek için tahrik olup rahatsız olmamı bekliyor.

"Peki ya yılan?" diye soruyor ve ben donup kalıyorum. Yukarı baktı. "Hayır diyebilirsin ama oraya bir engerek koyabilirim."

"Sadece yap." Diesel sırtıyor.

Bunu sorması bile beni iç çektiyor. Diesel haklı, öylece yapabilirlerdi. Ne de olsa beni hâlâ kendilerinden sayıyorlar. Ama üzerimde bir engerek olması fikri gerçekten çekici. Onu gördüklerinde gözlerinin parladığını hayal ediyorum, Ryder ve Kenzo'nun tepkilerini de... evet. Ayrıca, hiçbir anlamı yok, değil mi? Sadece bir yılan, başka bir şey değil. "Elbette." Omuz silkiyorum. "Sana güveniyorum." Ciddiyim, güveniyorum. Garrett bana asla zarar vermez. O yaşamak için bir infazcı, ama burada? Onun evinde? O bir koruyucu.

İğnenin vızıltısı başladığında başımı koluma yaslıyorum ve o daha da yaklaşıyor, bir elini kalçama dayarken diğer eliyle iğneyi derime bastırıyor. Küçük bir çizgi çizdikten sonra durup beni izliyor, belli ki korkup kaçmamı bekliyor. "Bebeğim, her tarafım dövmeyle kaplı," diye hatırlatıyorum ve o da sırtarak tekrar başlıyor.

İlk bölüm boyunca onu izliyorum. Yüzündeki konsantrasyon ve dudağını ısırması çok sevimli. Rahat görünüyor, ki bu bir ilk, rahat. Kaçmak için bunu mu yapıyor? Kenzo'nun annesinin mezarı ve Diesel'in işkencesi gibi mi? Belki de, her halükarda, yardım etmekten mutluyum ve iğnenin uğultusuyla birlikte acı kemiklerime işlerken, yer değiştirmemeye ya da beni etkilediğine dair herhangi bir belirti vermemeye çalışıyorum.

Çünkü, lanet olsun, öyle. Onun amıma bu kadar yakın olması, beni mürekkeplerken yaralı, dövmeleli parmaklarının tenime dokunması? Cehennem gibi sıcak. Böylesine ölüm ve yıkım yapabilen aynı eller, acıyla karışarak tenimde güzel bir sanat eseri yaratıyor. Evet, ıslandım.

Bahse girerim Diesel de biliyordur, ama Garrett amımdaki baskıyı hafifletmek için beceriksizce yer değiştirdiğimden habersiz görünüyor. Gözlerimi kapatıp başka bir şey hayal ediyorum ama bezin her kaydırışında ve iğnenin her vızılısında ne kadar yakın olduğunun farkındayım. Elinin amıma ne kadar yakın olduğunu. Şu anda bile canımı yakarken verebileceği zevkin. Nefesimin kaçmasını engellemek için dudağımı ısırıyorum, amım kasılırken kalçalarımı eğmekten kendimi alıkoyuyorum, külotum ihtiyaçla nemleniyor.

"İyi misin Minik Kuş?" Diesel soruyor ve ses tonundaki eğlence ve arzuyu duyabiliyorum. Pislik herif muhtemelen bundan zevk alıyor. Bekle, tabii ki öyle - bu benim için bir işkence, buna bayılırdı. Sikini okşamamasına şaşırıyorum, gerçi okşasaydı Garrett ona vurabilirdi.

"İyi," diye cevap veriyorum nefes nefese.

Vızıltı kesiliyor ve Garrett başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Emin misin?" diye soruyor, belli ki acı çektiğimi düşünüyor.

Hay sikeyim.

"Evet, Minik Kuş, emin misin?" Diesel gülüyor.

Garrett'in kafası karışmış görünüyor ve ben iç çekiyorum. "Dostum, ben iyiyim, Diesel sadece dövmelelerin acısını sevdiğim için benimle dalga geçiyor."

Garrett kaşlarını daha da çatarak beni izliyor ve sonra bir şey fark ediyor gibi oluyor, gözleri açılıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor, ben de sırtıtıyorum. "Bahse girerim bu grupla bunu yapamazsın, değil mi?" Alay ediyorum.

Gerçekten kızarıyor, bu da benim daha çok gülmeme neden oluyor. Yüzümden dövmele bakarak, "Ben sikişmem bebeğim," diye geveliyor. "Şimdi bunu yapmaya çalışırken sertleşeceğim."

"O zaman ikimiz de mücadele ediyoruz." Kıkırdıyorum.

Derin bir nefes alıyor ama sonra tekrar inliyor. "Siktir," diye mırıldandığını duyuyorum ve sonra uğultu başlıyor. Tepkimi gizlemeye çalışmayı bırakıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, onun çırpınısını izlemek eğlenceli.

Özellikle acıyan bir yeri kapattığında bir inilti çıkıyor ve küfür ediyor, Diesel gülerken bana bakarken kafasını kaldırıyor. "Yemin ederim, bunu bir daha yaparsan dövme yi boş verip yerine seni sikerim."

"Hayır, önce dövme, koca adam," diye karşı çıkıyorum, başka bir açı yakalamak için bacağımı hareket ettiriyor ve tekrar başlıyor, ama arada bir bakışları gözlerime kayıyor ve iğneyi mürekkebe batırmak için döndüğünde, bilerek bana bakıyor.

Diesel daha da yaklaşıyor ve vızıltı başlarken nefesi kulağımın üzerinde geziniyor. Dövmeye bakmıyorum, her şey bittiğinde sürpriz olmasını istiyorum. Garrett'in duyabileceği şekilde yüksek sesle, "Acaba sonra gelmene izin verecek mi, yoksa o bitirene kadar sen gelecek misin?" diye fısıldıyor. "Sanırım seni bu sandalyede nasıl sikebileceğini hayal ediyor. Biliyorum, Küçük Kuş."

"Diesel," diye tersliyor Garrett, sonra iç çekerek tekrar duruyor. "İkiniz de terbiyeli olun."

İkimiz de gülüyoruz ve Diesel kolumdan göğsüme doğru okşuyor, tişörtümün üzerinden bağlanmamış göğsümü avuçluyor. Sütyen takma zahmetine girmedim, bazen dövmelerinizin serbest kalması gerekir. Ama bu çıplak göğsümü tuttuğu, meme ucumu çimdiklediği ve beni tekrar inlettiği anlamına geliyor. Garrett küfrediyor. Kulağımı yalarken Diesel kıkırdıyor ve ben sandalyede sarsılana ve Garrett şaklatana kadar oynatıyor. "Siktir," diye homurdanıyor. "Sadece iki saattir yapıyorum ve en az otuz dakikam daha var."

"Otuz dakika mı?" Diesel meme uçlarımı koparıp bükerken gülüyorum. "Evet, o kadar uzun sürmez."

Garrett, Diesel'in bana dokunuşunu izlerken acı çekmiş gibi görünüyor; eli hâlâ kalçamda, beni mürekkeplemeye devam edebilecek kadar kendini sakinleştirmeye çalışıyor. "Bir fikrim var, Minik Kuş." Diesel sırtıyor ve sonra Garrett'a bakıyor. "Onun dikkatini dağıtabilirim. Sen işini bitirirken o da sikimin üzerine oturabilir."

"Bunun ne faydası olacak? Sence o inlerken ve çığlık atarken çalışabilir miyim?" diye homurdanıyor.

Diesel gülüyor. "Sikişmek yok, hareket etmek yok, sadece onun içinde olmak, onu kızdırmak. Ona işkence etmek." Garrett'in gözleri kararıyor. "Ve işin bittiğinde, senin için çığlık atmasını sağlayacağım."

Sık beni. Gerçekten.

Biri beni hemen becerse iyi olur.

Bu fikir karşısında gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve göğsümü onun eline doğru eğiyorum. "Ağzımı sikebilirsin," diye teklif ediyorum Garrett'a, o da tersliyor.

Eldivenlerini yırtıp fırtına gibi uzaklaştı. İki dakika sonra geri döndü ve bize ters ters baktı. "Bu hayatımın en uzun yarım saati olacak" diye mırıldandı. "Peki, ben ellerimi yıkarken sen de yıka."

Nefesimi içime çekiyorum, vücudum bu düşünceyle titriyor. Diesel bana işkence etmek, Garrett etime dövme yaparken sikini içime sokmak istiyor. Bu tam bir cehennem olacak ve sabırsızlanıyorum. Garrett uzaklaşırken, Diesel sandalyede arkama geçmeden önce bıçağıyla külotumu kesiyor. İlerlemek zorundayım, bu yüzden neredeyse düşüyorum. Bacağımı kaldırıp kendi bacağının üzerine örtüyor, siki sırlıklam olmuş amıma ediyor.

"Kahretsin, Minik Kuş, sırlıklam olmuşsun," diye mırıldanıyor, etrafıma uzanıp bir parmağını ıslaklığıma daldırıyor ve klitorisime sürterek ovuyor. Tam inlerken, onun kucağında kıvrılırken, sikini acıyan amıma sokuyor ve ılgık atmama neden oluyor. Ben sakinleşirken durup omzumu öpüyor. Kolu etrafımı sarıyor, orada kalırken beni hareketsiz tutuyor, kabzasına kadar gömülmüş, neredeyse sandalyeden düşüyor.

"Hazır," diye
sesleniyor. Oh
lanet olsun.

Garrett geri geliyor ve beni görünce yumruklarını sıkıyor, karanlık gözleri Diesel'in taşaklarını amımın derinliklerine gömdüğü yere odaklanıyor. Nefesini içine çekiyor, eldivenlerini takıp oturmadan önce gözleri bir anlığına kapanıyor ve daha da yaklaşıyor.

"Tamam," diye mırıldanıyor ve bacağımı tutup kucağına çekiyor. "İşte, bu daha iyi... en azından artık amını göremiyorum," diye homurdanıyor, beni sikiğin üzerinde sallarken Diesel'i güldürüyor ve beni inletiyor.

Yerleştığımızda Garrett dövme yapmaya başlıyor, ben de konsantre olabilmesi için hareketsiz ve sessiz kalmaya çalışıyorum ama Diesel arada bir yer değiştiriyor, hafif bir hareket iç sinirlerimin üzerinde geziniyor, acıyla karışıyor ve inliyorum.

Diesel kulağıma "Güzel küçük kuş," diye mırıldanıyor. "Ne kadar ıslak olduğunu hissetmelisin," diyor Garrett'a.

Gözlerimi kısıyorum ve ona tokat atmak için uzanıyorum, ama o elimi tutuyor ve kendi göğsümü avuçlamak için vücudumda sürüklüyor. "Sırlıklam olmuş ve

Ne zaman acı verici bir noktaya gelsen -evet, işte böyle- sikimi sıkıyor."

Garrett homurdanıyor, derin bir nefes almadan önce eli bacağımda kenetleniyor. "Kapa çeneni yoksa sikini çekerim."

Diesel gülüyor, ben de öyle. "Yapacağını sanmıyorum, Minik Kuş. O zaman seni becerirken ona bakmak zorunda kalırdı."

Kıkırdamamı tutmaya çalışıyorum ve sonra daha derine bastırırken inliyorum. Garrett ağrıyan bir yerin üzerinden geçiyor, sonra tekrar ve bunu bilerek yaptığını fark ediyorum, pislik herif. Ona ters ters bakıyorum ve gözleri bir an için yükseliyor, dudakları sırtacak şekilde kıvrılıyor. "Lanet olası otuzbirci," diye tıslıyorum.

Garrett başını tekrar eğerken, "Merak etme D, neredeyse bitirdim, sonra ağzını sikeceğim, böylece artık bize hakaret edemeyecek," diyor.

"Hayır, bunu tahrik olduğunda yapar." Diesel kıkırdar.

"Gerçekten mi?" Garrett mırıldanıyor. "Bu doğru mu bebeğim? Çünkü beni çok aşağılıyorsun."

"Siktirin gidin, ikiniz de." Diesel omzumu ısırarak sikini sıkmamı sağlıyor. Kıkırdamamaya çalışıyorum ve daha fazla sürtünmeye, boşalmaya ihtiyaç duyarak kendimi ona doğru sallamamak için gözlerimi kapatıyorum. O haklı, bu bir işkence.

Arzu beynimi bulandırıyor, tüm bedenim onunla yanıyor ve eğer Garrett yakında bitirmezse, dövmenin canı cehenneme diyeceğim ve onu vücudumda sürükleyeceğim. Bir on beş dakika daha öylece duruyorum, hayatımın en uzun on beş dakikası. Sonra kalçama bir öpücük geliyor, daha aşağıya. "Bitti bebeğim."

Gözlerimi açtığımda temizlediğini hissediyorum ve bakmak için başımı kaldırıyorum ama eldivenlerini çıkarıp iğnesini fırlatıyor ve karanlık bakışları ağzıma kilitleniyor. "Sonra bakarsın. Bana şimdi teşekkür edebilirsin. Ağzını aç, seni baş belası."

"Görmek istiyorum-" diye başlıyorum, ama sonra o geliyor. Kot pantolonunun kemerini hızla çözdü ve büyük sikini çıkardı. Sertleşmiş ve ucundan damlıyordu, ağzıma bastırdı ve dudaklarıma dokundu.

"Ve çeneni kapatıp sikimi yalamanı istiyorum ki sonunda D seni sikebilsin. İki saatimi kafam neredeyse amına girmiş halde, ıslak amına bakarak ve sikimi orada hayal ederek geçirdim. Sonra bir otuz dakika da D'nin sikinin gerçekten içinde olduğunu ve senin üstümde inlediğini gördüm. Yani. Aç. Aç. Şimdi," diye homurdanıyor, parmakları saçlarımda dolaşıyor ve başımı kabaca öne doğru çekiyor.

Gözlerimi kısarak bana söyleneni yapıyorum. Sikini ağzıma sokuyor ve neredeyse boğulmama neden oluyor. Çenemi kavıyor ve dudaklarımı onun etrafında kapatmaya zorlarken Diesel kalçamı kavıyor ve yavaş, ölçülü itişlerle hareket etmeye başlıyor, bu da benim uzanıp Garrett'ın kalçasını kavramama neden oluyor. İnliyor ve ben onu emerken gözlerimi yukarı çevirip karanlık, arzu dolu gözbebekleriyle buluşuyorum.

Aletin etrafında inleyerek tırnaklarımı kalçasına geçiriyorum ve o çıldırmıyor. Belki de boynumu yalayan ve ısırın Diesel tarafından zapt edildiğim içindir, eli karnımdan aşağı inip klitoris piercingimi çekiştiriyor. Bunun ve kalçamdaki dövmenin acısı içime akıyor ve midemdeki zevk ateşiyle buluşuyor.

Bu son birkaç saattir demleniyordu ve şimdi onunla çıldırmış durumdayım, sadece bir arzu yumağı. Daha fazlasına, her şeye ihtiyacım var. Bana verebilecekleri zevke ihtiyacım var. Gözlerimi açık tutarak ve ona kilitlenerek, kapanmak isteseler bile, onu daha derine emiyorum. Çenemden aşağı tükürük damladığını hissediyorum ama umurumda değil. Kıçımı Diesel'e doğru itiyorum, Garrett içime girip çıkarken sikinin etrafında inliyorum.

Garrett inliyor, orgazmını kovalarken hızlı ve sert darbelerle ağzıma girmeye başladığında başı geriye düşüyor. Onu emerken, Diesel'in itişleriyle aynı anda başımı daha hızlı ve daha hızlı sallıyorum, hepimiz bu zevk döngüsüne kilitlenmiş durumdayız. Diesel kulağıma küfürler savuruyor, beni teşvik ediyor, parmakları klitorisimle dalga geçiyor ve ben Garrett'ın sikinin etrafında çığlık atana kadar, orgazmım içimde hızla ilerliyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama saçımdaki eli beni orada tutuyor ve kontrolü ele alıyor.

Ağzımı kullanarak, onu boğazıma kadar sokan sert itişlerle taciz ederek, tohumu ağzıma dolmadan önce kalçaları kekelerken bağılıyor. Onu yutmaktan başka seçeneğim yok ve ancak o zaman parmakları saçlarımdan çözülüyor.

Nefes nefese kalıyorum, dudaklarım ve yanaklarım acıyor, gözlerimi açtığımda onu sandalyesine tökezlemeden önce bana sırtırken buluyorum. "Sıra bende," diye gürlüyor Diesel kulağıma.

Kucağına tüneyene kadar çevrilip döndürüldüğümde inliyorum. Diesel altımda sırt üstü yatıyor ve beni kaldırıp sikinin üzerine bırakırken kıçım yüzüne doğru geliyor. Umutsuzca uzanıyorum ve kalçalarımı döndürürken sandalyenin iki yanını kavıyorum, aynı zevk tekrar yükseliyor.

Garrett beni izliyor, kardeşini sikhemi ve ona binmemi izliyor. Göğüs ucumu tutarak, sikinin üzerinde zıplarken onu döndürüp koparıyorum, itiş gücü acımasız ve

sert, acımasız. "Sikeyim." İnliyor. "Minik Kuş, çok yaklaştım, kendini boşalt, hemen," diyor.

İnleyerek aşağı uzanıyorum ve o kadar sert iterken aşırı hassas klitorisimi ovuyorum ki neredeyse öne düşüyorum ama işe yarıyor. İçimden akıyor, düşünemeyecek ya da nefes alamayacak hale gelene kadar her sinirimden çekiliyor. Onun sikini sıkıca kavrarken zevk tekrar tekrar içimden geçiyor.

Yüksek sesle inliyor ve hareketsiz kalıyor, boşalırken beni sikine kilitliyor. Elimde olmadan titriyor ve sarsılıyorum, amım hâlâ zonkluyor, midem sıkışıyor ve kalbim göğüs kafesinde çarpıyor. Vay anasını.

Sonunda kalçalarımı serbest bırakıyor ve beni göğsüne doğru çekmeden önce sikinden kaldırıyor. Orada uzanıyorum, ağır ağır nefes alıyorum ve Garrett'a baktığımda yumuşak, karanlık gözlerle beni izlediğini görüyorum. Başını sallıyor, sonra bir anlığına gözden kayboluyor. Elinde bir şişe suyla dönüyor, beni temizlerken minnetle yudumluyorum, usulca ve tek kelime etmeden, bana büyük bir ayna uzatmadan önce. "Bir bak bebeğim."

O aynayı tutarken ağır başımı kaldırıyorum ve dövmeyi görene kadar eğiliyorum. Gördüğümde nefesim kesiliyor. Çok güzel, biraz acıyor ve kanıyor ama kesinlikle harika. Onların kalın, ağır dövmelerinin aksine narin. Güller keskin dikenlerle uyluğuma tırmanıyor, mandalalar ve boncuklar damlıyor ve bir gülün sapının etrafında kıvrılan küçük bir engerek yılanı, gözleri yaprakların arasından bakıyor. Çarpıcı ve çok gerçekçi, gölgelendirmesi canlı gibi görünmesini sağlıyor.

"Bayıldım," diye fısıldıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Çok yeteneklisin. Teşekkürler Garrett."

Omuz silkiyor ve eğilip dudaklarımı öpmeden önce benim için siliyor. "Bir şey değil bebeğim," diye mırıldanıyor usulca ve uzaklaşmaya çalışıyor ama ben başının arkasından tutup onu orada tutuyorum ve öpücüğümle bunun ne kadar anlamlı olduğunu gösteriyorum. Geri çekildiğimde sırtıyordu.

"Hiç dövme sanatçısı olmayı düşündün mü?" Merakla sordum.

"Hayır, babam öyleydi gerçi, bizden önce bu kasabayı yöneten ailelerden biri tarafından öldürülmeden önce. Sanırım bana onu hatırlatması hoşuma gidiyor, dövüşmek her zaman bana göreymiş," diye açıklıyor tekrar otururken.

"Hoşuna gidiyor mu?" Diesel'in göğsüne sokularak soruyorum.

"Eskiden öyleydim." İç çekiyor. "Hem de çok. Ya şimdi? Şimdi, bu benim için bir duygu boşalımı ve kendimi tutma konusunda endişelenmeme gerek olmayan tek yerlerden biri. İnsanları incitebilirim ve bu sorun değil."

Diesel homurdanıyor. "Eskiden profesyonel bir boksördü ve çok da iyiydi, arkasında birkaç şampiyonluk vardı."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

Garrett başını sallıyor. "Benim için her zaman çok kısıtlayıcıydı. Kuralsız dövüşmeyi tercih ederim. İnsanları incitmeyi seviyorum bebeğim, her zaman incittim, her zaman inciteceğim."

Sırıttıyorum. "Yani? Sopamı insanların üzerinde kullandığımda bundan hoşlanmadığımı mı düşünüyorsun? Ya da seni taşaklarından tekmelediğimde?"

O gülüyor ve Diesel de gülüyor. "Bunu asla unutamayacağım." "Hayır, üzgünüm koca adam." İçimi çekiyorum ve başımı Diesel'e yaslıyorum.

"Onlar

"Sana ihanet edeni buldun mu?"

"Henüz değil, ama yapacağız Minik Kuş, ve yaptığımızda..." İnliyor.

"Onlara ve sonra sana yapacağım şeyler."

Ses tonundaki vaatten ürperiyorum ve o da gülerek kalçamı tokatlıyor.

"Peki şimdi ne yapmak istiyorsun Minik Kuş?"

Seçeneklerimi tartışıyorum. "Sizi çalışırken görmek istiyorum, işkence yaparken değil. Kenzo'yu rolünde gördüm... ama siz her gün ne yapıyorsunuz?"

Garrett homurdanıyor. "Değişiyor. Yönetim kurulu odalarında bulunma eğiliminde değiliz, o Kenzo ve Ryder'ın işi. Barları ve kumarhaneleri işletiyor, sokaklardan ve satıcılardan bilgi topluyoruz."

Diesel, "Onu The Lounge'a götürebiliriz," diye öneriyor. Garrett kaşlarını kaldırır. "Striptiz kulübü mü? Neden?"

Bunun üzerine canlandım. "Çünkü bizi iş yaparken görmek istiyor ve yine de kontrol etmemiz gerekiyor, o yaşlı Cherry sürtüğünün konuşmadığından emin olmak için."

Garrett bana bakıyor, ben de sırtıttıyorum. "Parıltılı çıplak kadınlar mı? Ben oradayım."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor ve beni güldürüyor. "Bebeğim, bir bar işlettiğimi unutuyorsun ve salatayı sevmemem estetiği takdir edemeyeceğim anlamına gelmez."

"Salata," diye hırıldıyor Diesel ve sonra hepimiz kahkahalara boğuluyoruz. Kendimize geldiğimizde bana bir tokat daha attı. "Git giyin. Yeni mürekkebini görebileceğim bir şeyler giy, Minik Kuş, sonra seni götüreceğiz."

BİR FAHİŞENİN YIKAMASINDAN SONRA DÖVMEMİ

Duş alıp saçımı düzelttim, makyajımı yaptım ve engerek yılanımı giydim.

Yeni kıyafetlerime bakmadan önce mücevherler. Ryder'ın bana aldığı siyah numarada karar kılarak, onu ve topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, mürekkebimi gösterdiğinden emin olmak için aynaya bakıyorum, ki gösteriyor. Sonra donup kalıyorum, kendime bakıyorum.

Kendime benzemiyorum ama aynı zamanda benziyorum da. Bu Roxy daha iyi giyinmiş, etrafı renklerle çevrili, ama beni şok eden yüzümdeki gülümseme. En son ne zaman gülümsedim? Aslında hatırlayamıyorum... Burada mutlu muyum?

Bu ne anlama geliyor?

Gitmek istemiyorum, bunu biliyorum ama yine de kızgıyım. Özgürlüğümü istiyorum, kendi hayatımı ve seçme hakkımı istiyorum ama yine de... mutluyum. Onlar yüzünden. Tam o sırada kapım açıldı ve Diesel içeri girdi. Arkamdan bana sarılıyor, başı omzumda, sarı saçları dağınık ve o bebek mavileri mutlulukla parlıyor.

Üzerinde deri bir ceket, dar, siyah yırtık bir kot pantolon var ve gömlek giymemiş. Altın rengi göğsü parlıyor, yeni dövmesi gururla sergileniyor ve karın kasları bir an için gözüme çarpıyor. Birlikte iyi görünüyoruz, açık ve koyu, onun için tamamen altın ten ve altın saçlar, benim için tamamen soluk ten ve gümüş saçlar.

"Çok mükemmelsin Minik Kuş," diye mırıldanıyor, aynada gözlerimle buluşurken boynumu öpüyor. "Sen mükemmelsin. Her zaman. Hadi, Viper'ların neler yaptığını görmek ister misin? Dışarıdayken kim olduğumuzu görmek istiyorsun ve biz de seni göstermek istiyoruz. Bizim kızımız olduğunu bilmelerini sağlamak için."

"Vipers'ın kızı mı?" Ben sırtıyıyorum, o da tenime

karşı sırtıyor. "Sonsuza kadar," diye mırıldanıyor.

"Hazır mısın?" Garrett koridorun aşağısından bağılıyor.

Diesel elimi tutup beni odadan çıkarıyor, sonra tekrar içeri giriyor ve koridorda beni durdurup dizlerinin üzerine çöküyor. Bana bakarak elbisemin kenarından tutuyor ve yavaşça yukarı çekerek kalçalarımı ortaya çıkarıyor. Cebinden siyah bir şey çıkararak yeni mürekkeplenmemiş kalçama sarıyor ve bana verdiği bıçağımı içine sokuyor. "İşte oldu." Kalçamı öpüyor ve elimi tekrar tutmadan önce elbisemi aşağı çekiyor.

Garrett'la koridorda karşılaştık. Telefonuna bakmakla meşgul ama onu görünce nefesim kesiliyor. Bu adamlar çok tehlikeli derecede yakışıklı. Saçları geriye taranmış ve kaşlarını çatmış, bu da çekiciliğini artırıyor. Kalın, uzun gövdesi tamamen siyahla kaplanmış, dövmeleri göze çarpıyor, elleri büyük ve yaralı.

Orada olduğumu fark ettiğinde telefonu cebine koyuyor ve gülümsemeye hazırlanırken gözleri elbiseye takılıyor ve inliyor. "Birilerini yumruklamam gerekecek."

"Harika olmaz mı?" Diesel gülüyor ve ben Garrett'ın göğsüne takılıp düşene kadar beni yerde döndürüyor, o da beni yakalayıp kendine çekiyor. İri elleri kıcıma gidiyor ve yanaklarıma masaj yaparken beni daha yakına çekiyor, başını eğip dudaklarıma doğru mırıldanıyor.

"Sana yanlış bakanı öldürürüm. Yanımızda kal ama korkma bebeğim. Burası engereklerin yuvası olabilir ama dışarısı? Orası lanet bir eşek arısı yuvası." Kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce beni öpüyor. Diesel elimi tutuyor ama diğer eli yanındaki bıçakta.

"Garrett'ın ellerini silahları için boşta tutması gerekiyor," diye açıklıyor ve ben de başımı sallıyorum. Garağa doğru ilerlerken, daha büyük ama yine de sportif olanlardan birini alıyoruz, Audiler. Garrett Diesel'in kullanmasına izin vermiyor ve bunu sorguladığımda başını sallıyor. "Güven bana."

Diesel homurdanıyor ama ben yolcu koltuğuna tırmanırken arkaya geçiyor. "Küçük kuşum buradayken bizi öldürmezdim."

Garrett arabayı çalıştırıp yükselmeye başlayan bariyerleri çekerken, "Elbette," diye alay ediyor. "Kemerini bağla, bebeğim."

Bana söyleneni yapıyorum ve şehre doğru hızla ilerlerken önümden geçen binalara ve insanlara bakıyorum. Tasarımcılar, butikler, her yerde spor arabalar ve bir yere yetişmek için acele etmeyen kadın ve erkeklerle şehrin zengin kesimindeyiz. Her şey para çılgınlıkları atıyor. Burada kendimi sokaktakinden daha az evimde hissediyorum, bu yüzden şehrin karanlık tarafına geçtiğimizde aslında rahatlıyorum. Burada nasıl yaşayacağımı, hayatta kalacağımı biliyorum, ama kan ve parayla kaplı ışıltılı sokaklarda? O kadar da değil.

Benim barımın yakınına gitmiyoruz ama diğer taraftayız, büyük bankaların ve paralı yerlerin hemen yanından geçiyoruz, bu da mantıklı. Hemen dışarıda duruyoruz ve Garrett önce inip arabanın etrafında dönüyor, etrafa bakarken benim inmemi engelliyor. Ancak mutlu olduğunda bana kapıyı açıyor. Diesel tekrar elimi tutuyor ve Garrett arkamızda, arkamızı kollayarak beni kulübe götürüyor.

Dışarıdan bakıldığında, bir striptiz kulübünden bekleyebileceğiniz şeylere benziyor - büyük, yapışkan neon tabela ve karanlık, karartılmış pencereler. Buna bayıldım. Diesel ödeme yapmıyor ya da kapıdaki adama bakmıyor bile, sadece kapıyı açıyor ve beni içeri çekiyor.

Anında karanlık çöküyor ve şehvetli müzik, puro, içki ve ter kokusu gibi beni etkiliyor. Koridordaki ahşap zemin, kulübün ana alanına girmeden önce açtığımız iki büyük çift kapıya açılıyor.

Bar arkamızda sağda, sahne alanı ise odanın büyük bir kısmını kaplıyor. Havada yüzen platformlar ve kafesler ve üst katta bir VIP alanı var. Her duvarın etrafında görmek için gözlerimi kısmam gereken perdeli kabinler var. Her şey renkli ışıklarla karanlık ve karamsar. Her yerde direkler var ve sahneleri küçük masalar çevreliyor.

Kesinlikle bir batakhane, bu yüzden kendimi evimde gibi hissediyorum. Duvarlarda neon tabelalar var; kirazlar, dudaklar, aklınıza ne gelirse, hepsi var. Zemin yapışkan bir ahşap ve yürürken topuklarım yapışıyor. Günün bu saatinde bile kalabalık, etrafta oturan takım elbiseli ve derili erkekler ve birkaç kadın da var. İnce kıyafetli kokteyl garsonları ellerinde tepsilerle kalabalığın arasında dolaşıyor ve barın arkasında da iki kadın var. Şu anda sahnede mücevherli bikinisiyle bir dansçı direğin etrafında sallanıyor ve müzik eşliğinde kıvranıyor. Başımı eğiyorum. "Çok iyi." Başımı sallıyorum ve Diesel sırtıyor.

"Tuhaf birisin Minik Kuş, buna bayılıyorum," diye mırıldanıyor, müziğin sesini duyabilmem için eğiliyor.

"Hey, ben direk dansı dersi aldım, bu bok çok zor. Bu kadınlar lanet olası sporcular ve o parıltıyı çıkarmaya mı çalışıyorlar? Kolay değil," diye alay ediyorum.

Tam o sırada bir kadın yaklaşıyor ve bize endişeyle gülümsüyor, gözleri çocuklar arasında gidip geliyor. "Cherry arkada tatlım, onu çağırmamı ister misin? Bir toplantıda."

Garrett ona "Hayır, sorun değil, bekleyebiliriz," diyor ve herkesi görebilmek için duvarlardan birine yakın bir masaya oturuyor. Elleri silahının durduğu kucığında ve gözleri keskin, her şeyi tarıyor. Diesel ise bir sandalye kapıyor ve sahnedeki kadını izlerken beni kucığına çekiyor.

"Beklerken dans etmek ister misiniz?" diye soruyor gergin garson, kim olduklarını açıkça bildiği halde.

"Hayır," diye hırlıyor Garrett.

"Üzgünüm, kendiminkini getirdim." Diesel gülüyor.

Garson kız olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyor ve bardaki diğerlerinin bize endişeyle baktığını görüyorum. Belli ki bazıları kim olduğumuzu biliyor, çünkü kalkıp gidiyorlar, diğerleri ise kalıyor. Kim olduğumuzu bilmiyor olabilirler.

Diesel ve Garrett öyle, ama onları şahsen tanımasalar bile ne olduklarını hissedebiliyorlar.

Katille

r.

Zengin

.

Güçlü.

Adamlar düzelip ayıldıkça hava yumuşar.

Herkesin gözü üzerimizde, yakalanmamak için hızlı bakışlar atsalar bile. İçecekler anında bırakılıyor, her saniye kontrol ediliyoruz ve el pençe divan duruyoruz. Viper'ların insanlardan aldığı tepki bu; korku ve huşu. Kraliyet ailesi gibi.

Ayağa kalkarken Diesel'e, "Ben tuvalete gidiyorum," diye mırıldanıyorum. Garrett elimi tutuyor ve gözlerini bana dikerek tek kelime etmeden iletişim kuruyor. "Hemen şurada, koca adam, buradan kapının içini görebilirsin. Hemen döneceğim." Eğilip onu öpüyorum ve elimi bıraktığında onu şaşırttığımı anlayabiliyorum.

"Çabuk ol bebeğim, yoksa peşinden gelirim," diye homurdanıyor, ben geri çekilirken.

Bunu el sallayarak geçiştiriyorum ve kalabalığın arasından tuvalete doğru yürüyorum, tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum, hepsi Viper'lar için kim ve ne olduğumu merak ediyor. Tuvalete giriyorum ve ellerimi yıkamadan önce işimi yapıyorum.

Kapıyı açıyorum ve müzik beni tekrar vuruyor. Tam ana kulübe geri adım atarken, bir adam yolumu kesiyor. İri yarı, benim iki katım boyunda, üzerine oturmayan bir takım elbise giyiyor ve kolunda sahte bir saat var. Zenginliğini göstermeyen benimkilerin aksine, olduğundan daha zengin görünmeye çalışıyor.

Adamın gözleri buğulu, yani kafası iyi ya da sarhoş, belki de ikisi birden, bana doğru sendeleyerek geliyor. "Hey, hayatım, al sana 50 dolar." Parayı bana fırlattı.

Homurdanarak gözlerimi deviriyorum ve tekme atıp topuğumu kasıklarına çarpıyorum. Bir çığlıkla yere düşüyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve hırıltılı bir şekilde nefes alıyor.

Garrett arkasından yaklaşırken, "Ne oluyor lan, sürtük?" diye bağırdı.

Yumruğumu geri çekerek yüzüne bir yumruk attım. "Bulanın elinde kalır,

Tatlım." Notları cebime koyup yüzükoyun yatan, inleyen formunun üzerinden geçerken gülüyorum.

"Aptal sürtük," diye bağılıyor ve Garrett bunu duyuyor, ama ben de

duyuyorum.

Kimse bana hakaret edemez. Dönerek bıçağımı kalçamdan aldım ve yağlı saçlarını geriye doğru çekerek bıçağı boğazına dayadım. "Hiç hakaret ettin mi

ve bu yapacağın son şey olacak. Anlaşıldı mı, beyin için bok?" Şak diye söyledim.

Donup kalıyor, alkol kokusu etrafımı sarıyor ve vücudunun titrediğini hissediyorum.

"Bıraktığımda özür dileyeceksin. 'Özür dilerim, yüce Roxy, ben küçük penisli et kafalı bir aptalım' diyeceksin ve sonra bu geceki tüm içkilerimizi ödeyeceksin, değil mi?"

Başını sallıyor ve ben de gülerek bıçağımı çekip bir şey yapmaya kalkışırsa diye geri çekiliyorum. Tökezleyerek ayağa kalkıyor ve dönüyor, bana bakarken yüzü solgunlaşıyor.

"Söyle." Bıçağı kalçama vurarak sırtıyorum.

"Özür dilerim, yüce Roxy, ben küçük bir aleti olan et kafalı bir aptalım. -" Tökezliyor, gözleri panik içinde parlıyor.

"Tüm içkilerimizi sen ödeyeceksin," diyorum ve o da hızla başını sallıyor.

"Tüm içkileriniz, çok üzgünüm," diye tekrar sesleniyor, ben sırtarak döndüğümde Garrett'ın bana sırtıttığını görüyorum.

"Bebeğim, o bıçağı nerede saklıyordun?" diye soruyor, bakışlarını vücudumda ve son derece dar elbisemde gezdirirken gözleri aklıktan kararıyor. Elini tutarak, kılıfı hissedene kadar kalçamda gezdiriyorum. İnliyor, gözleri bir an için kapanıyor. "Kahretsin, Rox."

Kıkırdayarak geri çekiliyorum. "Ona zarar verme, ben hallettim." Elini elimde tutarak onu Diesel'in sırtarak beni izlediği masaya geri çekiyorum.

"Minik Kuş, bu çok ateşliydi," diye mırıldanıyor, gözlerini bıçağımda gezdirerek. "Bunu daha sonra benim üzerimde kullanacaksın."

Gülerek kucağına atlıyorum, Garrett'ın ellerini serbest bırakması gerektiğini biliyorum. Masamıza bir şişe daha bırakılırken sıradaki kızı izliyoruz. Şampanya. Mantarı açıp bir yudum alıyorum ve köşedeki masada tehdit ettiğim adama kadeh kaldırıyorum. Başını sallıyor ve korkuyla başka tarafa bakıyor.

Tam o sırada bir fedai masamızın önünde durdu. Bana şöyle bir baktı ve homurdandı. "Sahne arkasına geç kızım." Adamlarıma döndü. "Sizi görmeye hazır, beni takip edin."

Diesel bana karşı sertleşiyor. Hay sikeyim. Bu aptalı öldürmeden önce kendimi daha sert bir şekilde ona doğru attım, ama Garrett bir anda oradaydı. O kadar hızlıydı ki, ayağa kalktığını bile görmedim. Yumrukları hızla hareket ediyor ve sonra fedai dizlerinin üzerine çöküyor, burnu ve dudağı kanıyor, ikisi de kırılmış ve Garrett öfkeyle onun üzerinde duruyor.

"Onun hakkında ne dedin?" diye hırılıyor, sesi alçak ve gürliyor.

Her şeyi berbat ettiğini anlayan fedainin bakışlarının genişlemesini izliyorum. Bana bakmaya çalışıyor ama Garrett yoluna çıkarak görüşünü engelliyor. "Sakın ona bakma, asla."

"Özür dilerim efendim, onu dansçı sanmıştım. Gerçekten çok özür dilerim," dedi adam aceleyle. Bir dakika önce, benim bile alt etmekte tereddüt edeceğim iri yarı bir herifti. Şimdi Garrett'la karşılaştığında korkmuş, küçük bir çocuk gibi görünüyor. "Lütfen, lütfen, çok özür dilerim," diye yalvarıyor.

Garrett, "Ona hakaret ettin," diye homurdanıyor ve yumruğunu adamın suratına tekrar indiriyor.

İzlerken şampanyamı yudumluyorum. Bunu hak etmişti, ayrıca Diesel hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyor ve o da katılırsa adam ölecek ki bu hiç iyi olmaz.

Fedai yüzüstü düşer ve sürünerek uzaklaşmaya çalışır, ancak Garrett oradadır, botlarını adamın eline bastırır ve tepinir. Fedainin çığlığı yüksek sesle çınlar. Müzik kesilir ve tüm kulüp donar. Garrett'ın umurunda değildir, onlar dokunulmazdır.

"Ona hakaret ettin," diye tekrar hırılıyor, tekmelemeden önce diğer eline vururken. "Ayağa kalk."

Kahretsin. Fedai tökezleyerek ayağa kalkar, ellerini göğsüne bastırmıştır ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülmemektedir. "Özür dilerim, çok özür dilerim, lütfen," diye yalvarıyor burnundan sümük damlayarak.

Pekala, o eğlendi. Ayağa kalkıyorum ve bıçağımı kaptığım gibi bir saniyeliğine Diesel'in boğazına bastırıyorum. "Sakın kıpırdama, yoksa yemin ederim bir daha seninle oynamam."

Suratını asıyor ama başını sallıyor, bıçağımı kaydırıp Garrett'a döndüğümde şampanyayı benden alıyor ve yumruğunu tekrar kaldırıyor. Vücudunda titreşen öfkeyi görebiliyorum. Ringde olduğu gibi durmayacak ama buraya bir sebep için geldik, aptalları dövmek için değil.

Elimi sırtına koyuyorum ve hareketsiz kalıyor, o kara gözleriyle bana bakmak için başını sallıyor. "Bırak artık koca adam," diye mırıldanıyorum.

Tam o sırada yanımızdan bir kadın sesi duyuldu. "Ne oluyor lan burada?"

Hepimiz sesin geldiği kişiyi görmek için dönüyoruz. Uzun boylu bir kadın, 1.80'in üzerinde, kocaman göğüsleri var. Cidden, bu da ne? Kocamanlar ve kalın karnına ve kalçalarına yapışan dar pembe elbisesinden kaçıyorlar. Saçları kızıl ve lisedeki gibi kabarık. Dudakları kırmızı.

Gözleri kahverengi ve yüzü ağır bir makyajla kaplı. Gözlerini kısıyor ama her iki Engerek'e bakarken tereddüt ediyor gibi görünüyor, sonra vazgeçiyor.

Bu kadının büyük taşakları var. Bunu ona vereceğim. Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Cher, personelime ne yapıyorsun?"

Garrett doğrulur ve adama bir kez daha ters ters bakar. "Fikrimi değiştirmeden git."

Fedai tereddüt etmiyor, hızla kaçıyor ve Diesel ayağa kalkıyor. İki yanımda duruyorlar. Gözleri bana takılmadan önce klinik bir bakıştan öte, beni kıllandıran bir bakışla onların üzerinde geziniyor. Gördüklerinden hoşlanmamış gibi dudaklarını büzüyor ve saçlarını tekrar savuruyor. "Sizi gördüğüme sevindim, ofisime gelin."

Vay canına, o sürük beni görmezden geldi. Ne kadar kaba.

Diesel daha yakına eğilir. "Onu öldürmemi ister misin? Yoksa onu tutup sen mi yaparsın?"

Gülerek onu itiyorum, ama o kolunu bana doluyor ve Garrett her zamanki koruma moduyla yine arkamızdan gelirken kadının peşinden gidiyor. Kadın bizi barın yanındaki koridordan geçiriyor ve sonunda bir ofise açılan kapıdan içeri sokuyor. Masanın üzerine tünüyor, kalçalarını ayırıyor, böylece hepimiz elbisesinin üstünü görebiliyoruz.

Diesel beni arka duvara yaslanmış kanepeye doğru götürüyor ve yanına çekiyor. Eli saçlarımla oynarken Garrett kapıyı kapatıyor ve kollarını kavuşturarak kapının önünde duruyor. Gülüyor ve beni hâlâ görmezden gelerek, kalçalarını ve kıcını sallayarak ona doğru yürüyor.

Ona dokunmak için elini uzatıyor, ben de sıçrayıp göğsünden aşağı inmeden yakalıyorum. Elimi parmaklarının etrafına dolayarak, acı içinde soluk soluğa kalırken gözlerimi kısıyorum. "Ona dokunma," diye uyarıyorum, bundan nefret ettiğini biliyorum ve evet, biraz kısıyorum.

Onu itiyorum ve o da masaya geri otururken gergin bir kıkırdamayla bunu silkeliyor. Garrett'ı kanepeye çekiyorum ve tekrar ikisinin arasında kalana kadar yanıma sürüklüyorum. Eğiliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim bebeğim," diye mırıldanıyor sessizce.

"Peki, ziyaretinizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum? Sanırım Ryder burada olmadığına göre işle ilgili değil?" diye soruyor sırtarak, bacakları hâlâ ayırık. Gözlerini çekmek için elini kalçasında gezdiriyor ama gözleri kıkırdamıyor bile, bu da beni sakinleştiriyor.

"Evet," diye tersliyor Garrett, belli ki ondan çoktan sıkılmış. Bu mantıklı, çünkü o cinselliğini kullanan bir kadın ve neredeyse ona dokunuyordu. Adam

Muhtemelen ondan nefret ediyordur. Diesel saçlarımla oynamakla o kadar meşgul ki fark edemiyor ama onun hareketlerine homurdanıyor.

Elleri geniş göğsünde geziniyor, göğüslerini daha fazla ortaya çıkarmak için öne doğru eğilirken bakışlarını tekrar üzerine çekmeye çalışıyor. "Ne tür bir iş?" diye mırıldanıyor imalı bir şekilde, sesi alçak.

İşte o zaman vücudunu bir silah gibi kullandığını, cinselliğini dikkat dağıtmak için kullandığını fark ediyorum. En büyük ya da en güçlü o değil ama erkeklerle nasıl oynayacağını ve oyunu nasıl oynayacağını bilerek bu kadar uzun süre hayatta kaldı. Bunun için ona saygı duyuyorum ve bunu fark ettiğimde rahatlıyorum. "Cherry, sana zarar vermek için burada değiliz, rolünü bırakabilirsin."

Elini göğsünden indirirken gözleri parlıyor ve sonra sertleşiyor, gerçek Cherry ortaya çıkıyor, yüzü bile gevşiyor. Birdenbire çok daha yaşlı görünüyor. "Teşekkür ederim." Sırıttırıyor, bana dostça bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim, alışkanlık işte."

"Eminim öyledir. Ben de aynısını yapıyorum, genellikle sert kaltak rutinim ve sopamla." Omuz silkiyorum.

"Senden hoşlanıyorum, peki neden buradasın?" diye soruyor, şimdi sadece bana bakıyor, bu da başımı merakla eğmeme neden oluyor. "Hadi ama, onlar zengin ve güçlüler ama burada yetkili onlar değil, sensin. Peki sen neden buradasın?"

Yetkili ben miyim? Onu düzeltmelerini bekliyorum ama düzeltmiyorlar, ben de daha uzun oturuyorum. Tamam, bu oyunu oynuyoruz. "Burada bize ihanet edecek biri olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Soru soran ya da şüpheli davranan biri varsa."

Dudaklarını tekrar büzüyor. "Nereden bilebilirim ki?"

"Aptal rolü yapma Cherry, bu sana yakışmıyor. Sen bunun için fazla zekisin. Bilmek senin işin, peki ya kızların? Onları para toplar gibi bilgi toplarken gördüm. İnsanlar onların etrafında rahatça konuşuyor. Sadece bir şey duyup duymadığını bilmemiz gerekiyor. Bu Viper'lar ve bizim için çok şey ifade eder ve size bir iyilik borçlu oluruz."

Burada biraz cüretkar davranıyorum ama çocuklar beni durdurmuyor. Umalım da Ryder sonra beni öldürmesin.

Gülümsüyor, tamamen gerçek bir gülümseme. "Kahretsin, çok iyisin. Peki, tamam. Evet, bilgiyi biliyorum. Size yapılan saldırıları biliyorum ama bu işe bulaşacak kadar aptal değilim, gücünüzü biliyorum. Her zaman kazanacaksın, ihanete gelince?" İç çeker ve masasının arkasına oturur. "Sessiz bir oyuncunun bilgi verdiğini duydum ama kim olduğunu bulamadım. Sana bilgi satabilmek için uğraşıyordum. Geçen gün Triad'ın birkaç adamını buraya getirdim ve en iyi kızlarımı onların üzerine saldırdım,

ama elimizdeki tek şey eski bir

Arkadaşım. Önümüzdeki hafta bir koşudan sonra geri döneceklerini duydum. İstersen geldiklerinde sana haber verebilirim... ve onlarla konuşabilirsin." Sırıttıyor. "Elbette bu konuşma için özel bir oda sağlayabilirim."

"Çok memnun olurum." Hemen numaramı yazıyorum. "Bana mesaj atın, biz burada olacağız. Bu arada, eğer bir şey bulursanız, harcadığınız zaman ve emek için size memnuniyetle geri ödeme yaparız." Ayağa kalkıp elini sıkıyorum ve onu güldürüyorum.

"Kızım, seni duymuştum. Roxy, değil mi? Rich'in kızı?" diye bilmiş bilmiş soruyor, ben de sırıttıyorum. Madem beni tanıyordu, neden bu kadar saçmaladı? Gözlerimdeki soruyu görmüş olmalı. "Bahsettiği kızın sen olduğundan emin olmalıydım. Hiçbir bok vermedi, ne isterse ve kim isterse yaptı. Hiçbir şeyden korkmazdı. Korkusuzdu. Cesur ve çok zekiydi."

"Beni mi kontrol ediyorsun?"

Sonra gülüyor, tam bir göbek kahkahası. "Viper'lara katılan bir kız mı? Duyduğuma göre onların en büyük, bölünmemiş dikkatine ve sadakatine sahip biri? Pek çok kız denedi, o yüzden evet, ilgimi çekti. Rich eski bir arkadaşımdı, iyi bir adamdı." Kaşlarını çatıyor. "Ölümü için üzgünüm, yaşlı piç daha iyisini hak ediyordu."

Başımı salladım. "Öyleydi, tanıdığım tek iyi adamlardan biriydi. Beni sümüklü ve tavırlı bir çocukken yanına aldı."

"Evet, nasıl sonuçlandı?" Sırıttıyor.

"Daha büyük bir tavım var." Göz kırıyorum. "Ve bunu destekleyecek yeteneklerim."

Sonra sırıttıyor. "Hiç şüphesiz. Beni Roxers'ın tuvaletinde ağlarken bulduğunda beni kötü niyetli bir ilişkiden kurtaran oydu." Hüzünle gülümsüyor. "O adama hayatımı borçluyum. Ona borcumu asla ödeyemedim, bu yüzden paran sende kalsın Roxy. Bu borç artık sana geçiyor ve ben de sana elimden geldiğince yardım edeceğim. Rich için." Başını sallıyor.

Ben de başımı salladım. "Teşekkür ederim ve kızlarınızı istediğiniz zaman Roxers'a getirebilirsiniz, içkiler bedava." Göz kırıyorum. "Onların getireceği çekiciliği kullanabiliriz." Gülüyorum ve gitmek için dönüyorum. Kapıda durup ona bakıyorum. "Oyunda iyisin Cherry, sadece seni öldürtmediğinden emin ol, çok yazık olur."

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, Diesel ve Garrett da arkamdan geliyor. Garret eğildi. "Bu çok güzeldi, bebeğim."

"Ryder'a söyleyene kadar bekle." Diesel hopladı. "Minik Kuş'umun bok gibi olacağını biliyordum."

Gülerek başımı sallıyorum. Kulübün içinde masaların arasından dolanarak ilerliyoruz ama kapıya varmadan hemen önce durduruluyoruz. Orada bir adam var, az önceki sarhoş adamın yanındaki adam ve öfkeli görünüyor. "Kahrolası fahişe, bütün parasını harcıyorsun. Kendin karşılayamıyor musun?"

Lanet olsun.

Arkamdaki iki adamın gerildiğini hissediyorum ama aptal herif devam ediyor. "Kardeşimi rahat bırakın. Bir sorunuz var, biz üçüncü kabinde olacağız. İstedigin para için bize sakso çekebilirsin."

Bu aptal orospu çocuğu öldü ve ona yardım etmemin imkanı yok.

"Az önce ne dedin sen?" Diesel homurdanıyor, yüzü kapanıyor. Yavaşça adama döner. "Kızıma fahişe mi dedin?"

İhtiyacın olduğunda patlamış mısır nerede?

Ceketini çıkarıp bana doğru fırlatıyor ve saçlarını geriye doğru çekip ensesinde topluyor. Şimdi sözlerinden pişman olmuş gibi görünen adamın etrafında dolanırken göğsü flaş ışıklarının altında parlıyor.

"D-" diye başlıyorum ama beni duymazdan geliyor.

Yumuşak yürüyüşündeki çalım dudaklarımı yalıyor. O gerçekten büyüleyici, tehlikeli, karanlık, çılgın ve çok güzel. Bıçağını çekip adamın görmesi için havaya kaldırıyor. "Kızımıza hakaret ettiğini duyacağımı düşünmedin mi?"

Evet, bu adam öldü. Hâlâ Diesel'le kapışacakmış gibi görünen aptal herifi izliyorum. Elbette hepsi sahte kabadayılık, Diesel'in ne kadar tehlikeli olduğunu herkes görebilir. O vurulmayı bekleyen bir kibrit, ve bu adam? Kibriti çaktı.

"Kaçabiliyorken kaç, seni aptal herif," diye öğüt veriyorum ama bana doğru tükürüyor. Ben de denedim.

Bunun yerine, en yakın masadan bir shot alıp geri atıyorum ve Garrett'a doğru eğilerek çılgın adamımı iş başında izliyorum. "Bu eğlenceli olmalı."

"Bebeğim, sen etraftayken hiçbir şey sıkıcı olmuyor." Biri aptallık edip üzerimize atlamaya kalkarsa diye kalabalığı taradığını hissetsem de gülüyor.

"Siktir git," diye hırlıyor adam. "Orospunla buradasın diye kendini sert mi sanıyorsun?" Adam yine gülüyor ve beni irkiliyor. Kahretsin, bu kötü olacak. "Siz bir hiçsiniz, sadece aynı aşağılık fahişe tarafından siklerinden tutulup gezdirilen iki aptalsınız."

Diesel'in konuşması bitti. Öldürmeye alışmış, tam olarak nereye vuracağını bilen bir adamın hassasiyetiyle saldırıyor. Korkusuz ve cesur. Bıçağı adamın suratına saplanıyor ve aptal acı dolu bir çığlıkla geriye doğru sendeliyor. Eli, Diesel'in bir sonraki darbesini engellemek için kalkıyor ve göğsüne saplanıyor, gömleği ve derisi yarıyor ve kan dökülüyor. Ama Diesel ele geçirilmiş bir adam. Normal biri gibi işkence etmiyor ya da alay etmiyor. Dönüyor ve kesiyor, öfkeli, yüzü öfke ve ölüme kilitlenmiş. Gözleri sert.

Adamın bileklerini ve dizlerinin arkasını keserek acı dolu bir çığlıkla yere düşmesine neden olur. Diesel altın rengi saçlarını geriye doğru savurup adamın arkasına geçerken herkes yardım edip etmemekte kararsız bir halde olanları izliyor. Daralmış, öfkeli gözlerle adamın saçlarını tutuyor ve başını geriye çekiyor. "O fahişe" -kelimeyi tükürür- "seni kurtarmaya çalıştı. Tabutuna girdiğinde bunu hatırla." Diesel adamın boynunu soldan sağa doğru keser ve boynu kanlı bir gülümseme gibi yarılır. D zahmetsizce onu yere fırlatır ve yarasından akan kendi kanında boğulur.

Diesel vücudunun üzerinden atlayarak bana doğru ilerliyor, önüme geçene kadar durmuyor ve bıçağı bir hediye gibi bana uzatıyor. "Senin için taşaklarını kesmemi ister misin, Minik Kuş?"

Gülerek bıçağı alıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Hayır bebeğim, böyle iyi. Gidelim, yorgunum."

Sırıttırıyor ve ceketini alıp omzuna atarak uzaklaşıyor. Diğer kolu belime dolanıyor ve beni Garrett'in elinden alıyor. "Hadi eve gidelim."

Etrafıma baktım. "Bahse girerim polis geliyordur."

Telefonlarıyla konuşan insanlar, ağlayanlar ve çığlık atan kızlar var ve sonra Cherry sakın, toparlanmış ve kontrollü bir şekilde aralarından fırlıyor. Önce adamı, sonra bizi süzüyor ve başını sallıyor.

Cherry müşterilere ve kızlara dönmeden önce bize "Ben hallederim, gidin" diyor. "Hiçbir şey görmediniz! Şimdi işinizin başına dönün! Rick, herkes için bedava içki doldur!"

Minnettarlıkla başımızı sallayarak, her ne kadar adamların polisle pek bir sorunu olacağını düşünmesem de, fırsatımız varken gidiyoruz. Biraz etkileri olabilir ama bahse girerim bazı sorulara cevap vermek zorunda kalacaklar ve bu da her ikisinin de içinde bulunduğu şiddet dolu ruh hali için iyi olmaz.

Ryder'ı kızdıracağından bahsetmiyorum bile. Korkunç ikiliyle ilk gezimde tutuklanacak mıyız? Evet, bütün gece cezalandırılırdım.

Bir daha düşündüm de... Geri dönüp tutuklanmalıyım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

RYDER

G Saçlarımı koparıyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum. "Beş, dört, üç, iki, bir," diye mırıldanıyorum, kendimi daha kontrollü hissedene kadar tekrar tekrar söylüyorum. Yapacak çok işimiz var. *Benim yapmam gereken çok şey var.*

Bizi öldürtmeden önce bize kimin ihanet ettiğini bulmam gerekiyor ve yasal işlerimizi yürütmenin yanı sıra Triad'la da uğraşmam gerekiyor. Bitkinim, gözlerim yanıyor ve vücudum yoruluyor ama devam etmek zorundayım. Ailemi kurtarana kadar duramam.

Beni öldürse bile onları korumak zorundayım. Başka hiçbir şeyin önemi yok. "Beş, dört, üç, iki, bir," diye tekrar fısıldıyorum, ön kapının açıldığını ve Roxxane'in belli belirsiz kıkırdamasını duyduğumda. Saçlarımı geriye iterek doğruluyorum ve eski çalışanların banka havalelerini kontrol etmeye dönüyorum. Bu bize ihanet ettiklerinin ilk işareti olabilirdi. Kenzo'dan bunu araştırmasını isteyebilirdim ama yorgun ve uyuması gerekiyor.

Bütün gece ofisimde olmak istemediğim için masaya kuruldum. Her yerde yığınlar halinde kağıtlar var ve iki dizüstü bilgisayarım açık, telefonum ve tabletim de bilgiler arasında geziniyor. Başa çıkamayacağım kadar çok şey var ama yapmak zorundayım. Gülmeyi kestiklerini duyduğumda başımı kaldırıp bakmıyorum. Birkaç fısıltı, geri çekilen ayak sesleri ve ardından bir boğaz temizleme sesi duyuyorum.

İç çekerek başımı kaldırmıyorum. "Garrett, ben iyiyim, bir kez uyuyacağım-" "Üzgünüm, ben ondan daha yakışıklıyım," diye alay ediyor Roxxane.

Başımı kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Özür dilerim, sandım ki-"
Yüzümü ovalayarak yumuşakça gülümsüyorum. "Özür dilerim, aşkım. İyi
bir gece geçirdin mi?"

Kağıtlara ve bana bakıyor ve başını sallıyor. "Ben kahve
yapayım." Kupamı kaldırıyorum. "Sanırım içtim."

Gülüyor, eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük bırakıyor. "Ben hallederim,
tamam mı?"

Sen bize göz kulak olurken ben de sana göz kulak olayım."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum ama sonra gitmiş oluyor. Mutfakta
dolaplarla tartıştığını, onları açmaya çalıştığını duyuyorum, bu da baktığım
banka kayıtlarına dönüp bakarken sırtımama neden oluyor - H. Fedred,
kesinlikle o değil. Bankasında neredeyse fazla para var, faturaları işinden
gelen tüm parayı alıyor, yasal olduğundan emin olmak için takip ettim.
Eskiden güvenlik görevlisiymiş, ön büro sanırım, iyi bir adamdı.

Telefonumu kaptığım gibi, Kenzo'nun bana verdiği bir sonraki banka
havaleleri listesini yüklemeyen önce ona yardımcı olması için birkaç bin
havale ediyorum. Bu bilgileri toplamak için bütün gün çalıştı. Nasıl
olduğunu sormuyorum, umurumda da değil ama büyük yardımı oldu.
Mevcut güvenliği kontrol eden güvendiğim korumalarım var, ama kabul
ediyorum, bu daha önce bizim için çalışan biri. Güncel bilgilere sahip
değiller.

Roxxane geri dönüyor ve bir fincanı yanıma koyuyor, elini omzuma
koyarak bana yaklaşıyor. Elimde olmadan bir anlığına onun sıcaklığında
rahatlıyorum, hak etmediğim halde vücudunun rahatlığını arıyorum. Neden
bize kimin ihanet ettiğini bulamıyorum? Öne doğru eğilerek işe geri
dönüyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Bize kimin ihanet ettiğini bulmam gerek. Bulmak
zorundayım. "Bırak yardım edeyim," diye teklif
ediyor.

"Ben iyiyim, git biraz uyu," diyorum dalgınca, sonra sandalyem aniden
geri çekiliyor ve kucağıma düşüyor. Otomatik olarak onu tutuyorum ve
düşmediğinden emin oluyorum, ona inanamayarak göz kırpıyorum.

Yüzü sert, gözleri kısılmış. "İstemiyordum, şimdi yardım etmeme izin
ver yoksa bütün gece seni rahatsız edeceğim. Yorgun ve streslisin. Her şeyi
çözmek zorunda olduğunu, yükün sadece senin omuzlarında olduğunu
düşündüğünü biliyorum ama eninde sonunda birine yaslanmak zorundasın
Ry. Lütfen yardım etmeme izin ver," diyor usulca, uzanıp yüzümü
avuçlarken. Elimde olmadan ona yaslanıyorum ve o da sırtıyor. "Bu seni
zayıf yapmaz, hâlâ liderimizsin, hâlâ sorumluluk sende ama en iyi liderlerin
bile arada bir yardıma ihtiyacı olur."

"Roxanne." İ ektim. "Emin misin?"

Başını salladı, eğildi ve beni öptü. "Şimdi, patron, bana ne yapacağımı söyle ve eğer iyi bir çalışan olursam, beni daha sonra ödüllendirebilirsin."

Gülerek ona yardım ediyorum, karşımdaki sandalyeye oturuyor, ayakkabılarını çıkarıp rahatlıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum, çok tatlı. Ve hiçbir yere gitmiyor. Yardım etmesine izin vermezsem ne yapacağını kim bilir. Bunu düşünürken içimde bir rahatlama hissettim. Mantıksal olarak, bu daha hızlı çalışacağı anlamına gelir ve bu nedenle bizi tekrar vurmadan önce onları izlememize yardımcı olabilir. Tableti ona doğru itiyorum. "Şüpheli bir şey var mı diye banka kayıtlarını kontrol ediyoruz. Bir şey bulursanız benim için işaretleyin. Binin üzerinde ve muhtemelen bir milyona kadar tekrar eden büyük ödemeler." Düşünerek başımı salladım. "Tedbirli olmak üzmekten iyidir, o zaman listeyi aşağıya doğru inceleyebiliriz. Ayrıca mali açıdan zor durumda olanları da işaretle," diye sonradan ekliyorum ve onun bana baktığını hissedince tekrar ona bakıyorum. "Ne, aşkım?"

"Zor durumdalarsa onlara para mı göndereceksin?" diye soruyor, ben kaşlarımı çatarken dudaklarında bir sırıtış belirliyor. "Koca, kötü Viper'lar, bu kadar yumuşak olduğunuzu kim bilebilirdi?"

"Softies?" Homurdanıyorum. "Kimseye söyleme."

"Yoksa beni öldürürsün," diye dalga geçiyor, günlüğü kaydırmaya başlarken. "Tehdit artık biraz eskidi, bebeğim."

"Biliyor musun, bence sana karşı çok yumuşak davrandık, aşkım. Çok fazla ukalasın." Bilgilerin arasında gezinirken sırıtıyorum.

"Uh-uh, bebeğim, benimle tanışmadan önce ukalaydım, zekam ve ağzım için kredi alamazsın." Gözleri tablette, sırıtıyor. "Şimdi işe koyul, bu piçi bulduğumuzda ödülümü istiyorum."

Yaptığı kahveyi yudumlarken kendimi banka hesap özetlerine kaptırıyor, arada sırada gelen e-postaları yanıtlıyorum. Çoğunlukla sessizce çalışıyoruz ama işe geri dönmeden önce birkaç kez kahvemi dolduruyor. Birkaç saat sonra arkama yaslanıp geriniyorum. "Bir şey var mı?"

Kafasını kaldırıyor ve tableti elindeki listenin yanına koyuyor. "Birkaç tane, tam olarak üç tane, ama hâlâ kontrol etmem gereken dört isim var. Peki ya siz?"

"Derinlemesine incelemem gereken dört kişi var ve geriye yedi isim kaldı." İç çekiyorum, gözlerimi ovuşturuyorum. Gecenin bir yarısı ama şimdi duramam. "Şu sonuncuları da halledelim, sonra bize biraz yemek hazırlayacağım."

Bunun üzerine sırıtıyor. "İyi bir yemek olsa iyi olur."

Gülerek kalan isimleri hızlıca gözden geçiriyorum. O benden önce bitirmişti elbette ve listeye kaşlarını çatarak baktığını fark ettim.

İşim bittiğinde elime alıp birkaç ismin üstünü çiziyorum. "Bunlardan bazıları hala bizim için ufak tefek işler yapıyor, bu yüzden transferler oldu." Böylece aramızda on isim kalmış oldu. "Tamam, yarın Kenzo'ya bunları kontrol ettireceğim, belki telgraf çeker ve kuyruk takarım. Aç mısın aşkım?"

"Açlıktan ölüyorum." Ayağa kalkıp gerinirken inliyor ve gözlerimin onun lezzetli vücudunda gezinmesine neden oluyor. Ben ayağa kalkıp kollarımı sıvarken o da kupalarımızı kapıyor.

"Ev yapımı makarna mı?" Ben soruyorum, o da duruyor.

"Yemek mi yapıyorsun? Ev yapımı makarna mı yapıyorsun?"

diye mırıldanıyor ve ben sırtıtıyorum. "Yaparım."

"Lanet olası pislikler, sizin yapamayacağınız bir şey var mı?" diye homurdanıyor tekrar mutfığa giderken. İhtiyacım olan malzemeleri alırken beni izlemek için adanın üzerine çıkıyor.

Ama sözleri aklımdan çıkmıyor. Düşündüğüm bir şey var, zihnimde daireler çiziyor. Emin olmamın tek yolu ona sormak, bu yüzden tezgâha yaslanıp gözlerimi ona dikiyorum ve yerleşiyorum. "Roxxane?"

Başını öne eğiyor. "Uh-oh, başım belada mı? Dövdüğüm adamla mı ilgili?"

Şok içinde göz kırpıyorum. "Yine birini mi dövdün? Her neyse, o konuya geri dönebiliriz. Sana bir şey sormam gerek."

"Tabii, ne var ne yok?" diye soruyor

rahatça. "Burada olmak istiyor musun?"

Donup kalıyor, gözleri açılıyor.

"Ciddiyim. Biliyorum... Sana seçme şansını vermediğimizi biliyorum. Ama şimdi, neredeyse mutlu gibi görünüyorsun. Kardeşlerimle nasıl olduğunu görüyorum, bilmek zorundayım, tekrar kaçmayı deneyecek misin, yoksa kalıp onlarla mutlu olabilecek misin?"

"Peki ya hayır dersem?" diye yavaşça soruyor.

"Onları korumam gerekiyor aşkım, kendi duygularından bile. Bu iş hayal edebileceğimden çok daha ciddi bir hal almaya başladı. Bana gerçeği söyle Roxxane, kalmak istiyor musun? Bizimle?" Nefesimi tutup cevabını bekliyorum, çünkü gerçek şu ki... ben de onu istiyorum.

O, şimdiye kadar topladığım en iyi borç ve en önemli iş anlaşması.

Ama onun için kaçınılmaz olanı kabul etti mi? Biz sadece savaşmaktan vazgeçmeye mi karar verdik? İş ona ya da kardeşlerime kalırsa, akıllıca bir seçim yapar mıyım?

Artık seçim yapabilir miydim? Onu uzak tutma konusundaki tüm niyetlerime rağmen, küçük fingirdek zırhımın arkasına geçti ve şimdi kendi kalbim bile tehlikede.

Bu kadının avuçlarında.

Hepimizi yok edebilecek güce sahip. Bunu biliyor mu?

Düşünüyor, cevabını tartışıyor gibi görünüyor. "Aşkım, bana bak. Mutlu musun? Hâlâ özgürlüğünü mü istiyorsun... yoksa bizi mi?"

"Tek seçeneğim bunlar mı?" diye soruyor ve sonra bir an için uzaklara bakıyor, şehrin ışığı yürek parçalayıcı güzellikteki yüzüne vuruyor. "Bilmiyorum. Bana bir hafta önce sorsaydın, özgürlüğümü kabul ederdim... ama sen beni derimden etkiledin. Zehrini içime akıttın ve bu son haftada kendimi hiç olmadığım kadar canlı hissettim. D bana ait olduğumu söyleyip duruyor, Garrett sonunda bana izin veriyor ve Kenzo çok tatlı ve geçmişini benimle paylaştı... ve sen. Sen, Ryder, bana gerçek bir ailenin parçası olma şansı veriyorsun..."

"Ama?" Korku içimde dalgalanırken ellerim graniti kazıyor. Korkudan nefret ederim, bizi zayıflatır. O beni zayıflatıyor.

"Ama... bir tutsak olarak nasıl tamamen mutlu olabilirim? Seni seçmemi istemiyor musun? Sana ihtiyacım olmamasını ama seni istememi? Kendi hayatımı yaşadım, kendi evim, kendi işim var. Kendi paramı kazanıyorum, faturalarımı ödüyorum ve istediğim şeyleri alıyorum. Zengin değilim ama rahatım. Ampul değiştirmeyi, çim biçmeyi, lanet olası bir lastiği değiştirmeyi öğrendim. Mobilya yapmayı, seyahat etmeyi ve yalnız kalmayı. Tüm bunların içinde, benimle birlikte olacak, benim için bir şeyler yapacak bir erkeğe ihtiyacım olmadığını, kendim için yapabileceğimi öğrendim. Hiçbir şey çok zor değil, her zaman bir yolunu bulabilirsin. Ama bu şu anlama geliyor, biriyle birlikte olduğumda... birini seçtiğimde, bu onu istediğim içindir. Onlara bir şey için ihtiyacım olduğu için, onlarla birlikte olmak zorunda olduğum için değil, onlarla birlikte *olabileceğim için*. Sen de bunu istemiyor musun?"

Bu benim en büyük korkum ve en başından beri bildiğim şey. Bu yüzden uzak durmaya çalıştım. Roxxane özgür olmak istiyor. Bizden. Gitmek... ama geri döner mi? Bu seçimi o istiyor ve ben kimim ki bunu ondan saklayayım? Onu gerçekten önemsiyorsam, bizi seçmesine izin vermeliyim. Ama ya seçmezse? D onun gitmesine asla izin vermez, bu Kenzo'nun kalbini kırar ve Garrett, kahretsin, sonunda tekrar birine izin veriyor, iyileşmeye çalışıyor.

Hepimizi öldürecek ve uğruna çok çalıştığımız her şeyi yıkacaktı.

Ancak diğer seçenek, cazibe ve nezaket yeterli olmadığında, bunu durdurmak için yeterli olmadığımızda, yavaş yavaş bizden tekrar nefret

etmeye başlamasıdır.

Nefret, kendi seçimlerinin elinden alınmasından duyduğu nefret. Ne de olsa babasının yaptığı da bu değil miydi? Adama küçümsüyor. Biz ondan daha mı iyiyiz?

Biz iyi adamlar değiliz, suçluyuz, ama onun için? Bu seferlik iyi bir şey yapabilir miyiz?

Cevabımı düşünürken arkamı döndüm ve yemeği yapmaya başladım.

"Ry?" diye fısıldar. "Kimseyi incitmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Başta hepinizden nefret ediyordum ve sanırım bir parçam hâlâ nefret ediyor ama aynı zamanda önemsiyorum da. D bana şimdi mantıklı gelen bir şey söyledi. Eğer sizden gerçekten nefret etseydim, o ilk gece sizi öldürürdüm ve o haklı. Ben güçlüyüm, bunu biliyorum, seni öldürebilirdim, bir sürü fırsatım vardı. Ama istemedim, özgürlüğümü bu şekilde kazanmak istemedim. Ama D'nin bana verdiği isim gibi, ben bir kuşum, kanatlarıma ihtiyacım var. Özgürlüğüme ihtiyacım var. Çocukken benden alındı, sürekli korku ve nefret içinde yaşadım, o kadar güçlüydü ki beni çarpıttı ve özgür olduğumda? Kendim olabildim, kim olduğumu buldum. Bunu tekrar kaybetmek istemiyorum. Senden nefret etmek istemiyorum." Sözleri bir fısıltıyla bitiyor ve ben ürperiyorum.

"Ben de istemiyorum," diyorum ona, "ama gitmene nasıl izin vereceğimi bilmiyorum."

"Biliyorum." Kolları beni arkamdan sarmadan önce iç geçiriyor. "Ben senin en kötü kâbusunum Ryder Viper, geldiğini hiç görmediğin bir şey. Kontrol edemediğin bir şey."

Ona doğru eğilirken ellerini karnımda kavriyorum. O haklı. Ama o aynı zamanda başımıza gelen en iyi şey. Hayat dolu, kahkaha ve neşe dolu. İçimizdeki en iyiyi ortaya çıkarıyor ve en kötüyü kabul ediyor. Onu sevebilir miyim?

Ve eğer yaparsam.

Onu gerçekten inkar edebilir miyim?

Gelecekte bizden gerçekten nefret etmesine katlanabilir miydim? Annemin babamdan nefret ettiği gibi?

"Belki de itiraf etmek istediğimden daha çok ona benziyorum." İç çekiyorum. "Kim gibi?" diye soruyor.

"Babam. Onun hakkında bazı şeyler bildiğini biliyorum, ama o bir piçti, aşkı. Gerçek bir piç. Beni kendisi gibi olmam için şekillendirdi, ama ya öyleysem? Ya tüm o kalıplar, tüm o dersler beni nefret ettiğim şeye dönüştürdüyse? Kenzo bunu görüyor, sen de görüyorsun. Böyle bir yıkımı, böyle aşağılık eylemleri yapabilecek kapasitedeyim ama ailemi kurtarma ihtiyacımla bunu mazur görüyorum. Yine de buradasın, tutsağımsın ve gitmene izin vermek istemiyorum. Seni kendime istiyorum, seni kilitlemek

istiyorum.

Böylece başkaları sana sahip olamaz. Tıpkı anneme yaptığı gibi. Onun hatalarını tekrarlamaya mahkum muyum?"

Bir an sessiz kalır. "Babamın yaptıklarını tekrarlamaya mahkum muyum?" diye karşı çıkıyor. "Bu kadar zayıf ve acımasız bir insan olmaya mı? Bilmiyorum, olabilirim. Ama bence bu konuda endişeli olmamız, olmayacağımızı gösteriyor, çünkü olmak istemiyoruz, çünkü farkındayız. Evet, zalim, soğuk ve çıkarıcı olabilirsiniz. Ben de kaba, kaltak ve zalim olabilirim. Ama bu bizi onlar yapmaz. Bizi biz yapar. Kim olduğunla savaşmayı bırak Ryder, savaşırsan kimi bulacağından korkmayı bırak. Asla bilemezsin, belki kendini sevdiğini bile keşfedebilirsin." Sonra uzaklaştı ve ben de gitmesine izin verdim, çünkü bunu yapmak zorundaydım.

Onu burada yanımda tutabilirim ama bu onun sevdiğim yanını öldürebilir. Güçlü, çılgın, ne yapacağı kestirilemeyen Engerek, çünkü o böyle biri, bizden biri. Bunu inkar etmenin bir faydası yok, onu ilk gördüğümde anlamıştım. Bu yüzden çok korkuyordum. Çünkü o bizden biriye, gittiğinde ne olacaktı?

Hayatımda bazı kötü şeyler yaptım. İnsanların üzerine bastım. Onları öldürdüm. Hayatlarını, ailelerini ve işlerini gözümü kırpmadan mahvettim. Ellerim onun hayal edebileceğinden çok daha fazla kanla kaplı. Hepsi onlar içindi. Ailem için.

Peki onun için ne yapacağım?

Her şeyi.

Aklıma kolayca geliyor. Her şeyi yaparım. Her şeyi. Bütün şehri yakıp kül ederdim ve onu küllerin arasında bulurdum. Öldürürdüm, çalardım, yalan söylerdim. Peki ya gitmesine izin vermek?

Bunu yapabilir miyim?

Diğer herkes için biz kötü adamlarız, bu şehirdeki kötülük biziz. Güç ve paraya batmış adamlar. Bizler korktukları, saklandıkları kişileriz. Ama o bunu yapmıyor, bunun tadını çıkarıyor. Ya onu burada tutarsam? Burada, sonsuza dek? Bu gerçekten o kadar kötü mü olurdu?

Makarna kesiciyi almak için dönüyordum ki yüzüme bir şey çarptı. Öksürerek beyaz tozu silkeliyorum ve elinde bir torba un tutan Roxxane'in güldüğünü görmek için dönüyorum. Bana sırtlıyor, ona kötü şeyler yapmak istememe neden olan bir sırtış. Bir gülümseme, özgür olmayı arzulayan tüm şeytanlarımı uzaklaştırıyor.

"Kaç," diye bağırdım.

Kıkırdıyor ve geri çekiliyor.

"Kaç aşkım," diye uyarıyorum, adanın etrafında sinsice ona doğru ilerlerken. Daha çok gülerek kaçmaya çalışıyor, ama onu yakalayıp tekrar yakalıyorum ve kendime doğru çekiyorum. "Daha hızlı koşmalıydın," diye mırıldanıyorum kulağına.

"Belki de yakalanmak istedim." Kıpırdanıp kurtulmaya çalışırken gülüyor.

Yan taraftaki yumurtaları alıp, bir tanesini tam saçının üzerinde kırıyorum. Çığlık atıyor ve sendeleyerek uzaklaşıyor. Yüzünden aşağı damlamasını izlerken, gülmekten kendimi alamıyorum. Burun delikleri alevlendi, gözleri kısıldı. "Oh, sen öldün. Şimdi kaçma sırası sende!"

Yanındaki tereyağını kapıp bana fırlatıyor. Eğilip biraz makarna alıyorum ve ona fırlatırken kıkırdıyorum. Çığlık atıyor ve beni sütle kovalıyor, ben de ondan kaçarken gülüyorum. Başka bir şey kapmak için dönüyor ve ben de kollarımı arkadan beline doluyorum. "Ateşkes," diye bağıriyorum kıkırdarak, o tekmeleyip gülerken.

Kıpırdamadan kıkırdıyor ve bana yaslanıyor. Onu kollarımın arasında çeviriyorum ve yumurta kaplı saçlarının dağınık bir tutamını tararken ona sırtıyıyorum. Bana gülümsüyor, kara gözleri mutlulukla parlıyor. Bunu nasıl yaptı?

Denememe bile gerek kalmadan beni şeytanlarımdan kurtardı. Bu evde hiç bu kadar kahkaha ya da mutluluk olmamıştı. Bu sessiz, sefil duvarların etrafında yankılanıyor, içini hayatla dolduruyor. Onunla dolduruyor.

Un yüzümü kaplıyor, saçımda ve giysilerimde yemek var ve o kadar kocaman gülümsüyorum ki onu en son ne zaman öptüğümü hatırlamıyorum. Umutsuz, yapışkan bir öpücük. Bir elveda, çünkü artık biliyorum. Onu bırakmak zorundayım.

Bize geri dönmese bile.

Çünkü Roxxane asla kilit altında tutulmak için yaratılmadı. O özgür, vahşi ve kontrolsüz olmak için yaratılmış. Şu anda bile, dudaklarımızda kahkahalar ve yüz ifadesini kaplayan mutlulukla, seçme şansı olsaydı gerçekten burada olup olmayacağını düşündüğünü biliyorum.

O çok güçlü, bunun için çok güçlü.

Eğer bu hayatı o seçtiyse, bunu kabul edebilirim, ama seçmedi, başka seçeneği yoktu ve ben de ona bunu vermek zorundayım. Ailemi mahvetse bile.

Bu Viper'ların sonu anlamına gelse bile. Gitmesine izin vermeliyim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ROXY

I Dün gece yine Ryder'ın kollarında uyudum, tabii ki duş aldıktan sonra. En azından bir süreliğine çalışmayı bıraktı, her ne kadar sohbet karanlık bir hal almış olsa da. Uyandığımda o gitmişti. yastığının üzerinde bir not bulunca şaşırdı.

Yakında görüşürüz. Uslu dur.

Pislik herif. Sırıtarak gömleklerinden birinin içine giriyorum ve dün geceki konuşmamızı hatırlayarak donup kalıyorum. Gerçekten gitmeme izin vermeyi düşünüyor muydu? Bilmiyorum, ama eğer yaparsa... gider miyim? Burada yaşamaya alıştım ve onlara gerçekten değer veriyorum... Beni canlı hissettiriyorlar, mutlu ediyorlar ama başka seçeneğim yokken mutluluk, aşk gerçekten olabilir mi?

Bilmiyorum ama bunun onları rahatsız edeceğini sanmıyorum. Bir seçim yaptılar ve buna sadık kalacaklar. Ben zaten savaşmayı bırakıp yaşamaya karar verdim, bu yüzden eski hayatımı özlesem de onu bir kenara itiyorum.

Aşağı indiğimde sadece Diesel ve Garrett vardı. Sandalyeme kayıyorum ve Garrett bana bir kahve uzatıyor, parmaklarımız birbirine değiyor. "Ee, aptal ve salak nerede?" Sırıtıyorum.

Garrett homurdanıyor ama Diesel bana bakmıyor bile. "Listeyi gözden geçiriyorum."

Başımı salladım ve Diesel'e doğru eğildim. "Hey, ateşli şey, sanırım bu yine sen ve ben olduğumuz anlamına geliyor." Ona kaşlarını oynatıyorum. Dişlerini gıcırdatıyor ve beni arkasından bakakalmış halde bırakarak fırlayıp gidiyor. "Ee, açıklamak ister misin?" Garrett'a soruyorum.

Yüzünü duygulardan arındırmadan önce üzgün bir şekilde beni izlediğini görmek için arkamı dönüyorum. "Önemli değil, sadece kötü bir gece geçirdim, endişelenme. Peki bugün ne yapmak istiyorsun?"

Diesel'in kaybolduğu yöne bakarken dikkatim dağılmış bir şekilde "Ee, herhangi bir şey," diye cevap veriyorum. "Bu o kızgın mı?"

Garrett gerçekten gülüyor. "Tabii ki hayır, onu kızgın gördüğünde anlayacaksın bebeğim. O iyi olacak. Şimdi, bugün..."

O konuşurken başımı sallıyorum ama aklım sürekli Diesel'e gidiyor. Benim çılgın Viper'ımın nesi var? Ve bunu nasıl düzeltebilirim? Onun çılgınlığını özleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama sabah ilerledikçe bundan nefret ediyorum. Çılgın, kafayı yemiş Diesel'imi geri istiyorum, bu yüzden Garrett'tan yardım istiyorum. Ben onu bulmaya giderken o da hazırlanıyor.

Onu yatağında uzanmış, tavana bakarken buluyorum. Üzerine sıçrayarak vücuduna tırmanıyorum ve yüzümü yüzüne bastırıyorum. "Küçük kuşun yaramazlık yapıyor, yardım etmek ister misin?" Sırıtiyorum.

Gözlerini kırptırıyor, kolları beni sarıyor. "Sanki yardımına ihtiyacın varmış gibi," diye mırıldanıyor ama sesi kapalı, mavi gözleri her zamanki gibi parlak değil.

"Uh-uh, hadi çılgın pantolon, yoksa tüm eğlenceyi ben yaşayacağım ve sonra beni kim cezalandıracak?" Göz kırptıyorum ve ellerini tutup onu yukarı çekiyorum.

İç geçiriyor ama bana izin veriyor ve ayağa kalktığında kendimi ona doğru atıyorum. Bacaklarımı beline dolayıp dudağını ısırarak inlemesini sağladığımda beni yakalamaktan başka çaresi yok. "Benimle oyna," diye mırıldanıyorum.

Elleri kıcımı sıkıyor ve beni daha sıkı tutuyor. "Minik Kuş," diye hırlıyor ve ben hiç bu kadar rahatlamamıştım. Kan tadı alana kadar dudağını ısırıyorum, kendimi çekiyorum ve kalkıp koşmadan önce yere yuvarlanıyorum.

Koridorda koşarken güldüğünü duyuyorum. "Seni yakalayacağım Minik Kuş!" diye sesleniyor. Bir zamanlar bu beni dehşete düşürürdü, ama şimdi gülerken içimdeki arzusun kabarmasına neden oluyor.

Oturma odasına varıyorum ve sandalyeye doğru eğilmiş olan Garrett'ın sırtına atlıyorum. Homurdanıyor, uzanıyor ve beni orada tutmak için bacaklarımı tutuyor, tam Diesel sırtarak odaya girerken doğruluyor. "Saklanıyor musun minik kuşum?" diye cıvıldıyor ve sinsice yaklaşarak

Garrett'ın kulağına gülmeme neden oluyor.

"Uh-uh, planlarından biri için bana rüşvet verdi." Omuz silkiyor ve beni Diesel'in üzerine fırlatırken gülüyor. Havada uçarken irkiliyorum ama Diesel homurdanarak beni yakalıyor ve beni kollarıyla sararken bir anlığına nefesimi kesiyor.

"Peki senin şeytani planın nedir, Minik Kuş?" Diesel bana sırtıyor.

"Garrett'a dövme yapacağız." Sırtıyorum.

Gülüyor. "Onu bu konuda ikna etmeyi nasıl başardın?" "Çok kolay."

Aşağı inerken homurdanıyorum ve ona göz kırpyorum. "Onun istediği bir vajinam var.

sikişmek için. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Garrett, "Ayrıca yine taşaklarımı dövmekle tehdit etti," diyor.

Ciddi bir şekilde başımı sallıyorum. "Bu sefer de kızartma tavasıyla, çünkü hâlâ sopam yanımda değil."

Diesel gülüyor. "İnsanları dövmeyi bırakmalısın, Minik Kuş. Onları öldürmek daha kolay."

El sallıyorum. "Öldürme çılgınlığı sonra, sık dövmeleri şimdi."

Garrett, "Sikmek yok," diye bağıyor ve ben de arkamı dönüp gözlerimi kısıyorum.

"Sik yapmak istersem sik yaparım," diye çıktım.

Ters ters bakıyor ve benimle burun buruna geliyor. "Hayır. Lanet olsun. Sikler. Eğer tenimde lanet olası bir penis görürsem..."

"Ne yapacaksın?" Tatlı bir sesle elimi göğsünden aşağıya, aletine doğru götürüp avuçladım. "Eee?"

"Adil olan adildir," diye homurdanıyor. "Yüzüne bir tane çizeceğim." "Buna cüret edemezsin," diye feryat ediyorum.

"Dene beni." Sırtıyor.

"Sadece homurdandığında seni daha çok seviyordum. Tamam, sik yok, otur," diyorum, sert sikini bırakıyorum ve o gülerken etrafında tepiniyorum.

Ama sonra aklıma bir fikir geldi ve ne çizeceğimizi tartışırken D'yi yanıma çağırdım. Garrett duymasın diye eğilip kulağına fısıldıyorum. "Tasarım alanına gizlice bir penis sokacağız, asla bilmeyecek."

"Seni öldürecek, ben varım." Gülüyor.

"Deneyebilir." Eldivenleri takıp parmağımı oynatırken sırtıyorum. "Problama zamanı bebeğim, eğil."

Diesel öyle yapıyor, kıcını bana doğru oynatıyor ve Garrett'ı inletiyor. "Çocuklar," diye sesleniyor ve ben Diesel'e şaplak atarken ona bakıyoruz. "Dövmelerden önce kıçla oynamak yok."

"Sonra mı?" Ciddi bir şekilde soruyorum ve o da elini gözlerinin üzerine atıyor.

"Bu berbat bir fikir ve ona deli diyorlar, o da aynı derecede kötü," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Sandalyeye oturuyorum ve nereye dövme yapacağımı düşünerek yaklaşıyorum. Fazla yeri yok. "Peki ya kışın?" Ona tekrar bakarak mırıldanıyorum.

"Kışına dövme yapmayacaksın," diye tersliyor, ben de ofluyorum.

"Başka nerede? Sikine mi? O koca kışlı ayak parmaklarına dokunmayacağım." Tiksintiyle ürperdim.

Aşağı bakıyor, yer arıyor. "Kahretsin bebeğim, lütfen kışım olmasın." Ona tekrar bakıyorum. "Göt ya da sik, seçim senin."

Gözlerini kısıyor, ben de sırtıyorum. "Eğil, evlat."

"Hiçbir vajina buna değmez," diye homurdanıyor, kot pantolonunun düğmelerini açıp çekip çıkarırken, onu küçük siyah boxerlarla bırakıyor, kalın kalçaları dövmelerle kaplı, umutsuzca biraz yer arıyor. Hiç yer bulamıyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor. "Siktir."

Sırtarak parmağımı ona doğru çeviriyorum ve o da isteksizce dönüp yüzüstü yatıyor. Boxerını indirip şeftali gibi kışını ortaya çıkarıyorum ama sonra donup kalıyorum. "İyi misin?" Hatırlayarak alçak sesle sordum.

Kıpırdamıyor ama başını sallıyor, sonra beni görebilmek için başını çeviriyor. "Ben iyiyim, seni görebiliyorum."

Başımı salladım ve tekrar sırttım. "Diesel, razor."

Bana bir tane uzatıyor ve tıraş etmeye başlamadan önce yanağını temizliyorum. "Erkek arkadaşımın kışını tıraş edeceğim hiç aklıma gelmezdi," diye mırıldanıyorum ve Diesel'i güldürüyorum.

Garrett inliyor. "Bunu asla unutamayacağım. Barbie ya da garip bir şey yok bebeğim, yoksa sana daha kötü bir şey yaparım."

"Peki." Solgun tenine bakarken suratımı astım. Ne yapmalıyım? İğneyi alıyorum ve bana daha önce gösterdiği gibi derisiyle aynı hizaya getiriyorum. Küçük bir kalp atışı yapıyorum ve sonra başımı kaldırıp onun nefes nefese kaldığını, gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu görüyorum. "Bitti!"

Gözlerini açtı ve bana baktı. "Bebeğim, sorun yok."

Eğilip onu usulca öpüyorum. "Arkanı dön, göğsüne yapabilirim," diye öneriyorum, durursak onu öldüreceğini biliyorum.

Başını sallıyor ve pantolonunu yukarı çekip ters çeviriyor. Göbeğinin hemen yanında biraz boşluk olan bölgeyi siliyorum, biraz da yara izi var. "Emin misin?" Sorguluyorum

Yumuşakça.

Dişlerini gıcırdatıyor. "Ben hallederim, yap şunu."

"Durmamı istersen haber ver," diye emrediyorum ve o da başını sallıyor. Diesel içeri girip bana yardım ediyor ve dövmeye başlıyoruz. Umarım beğenir. Dürüst olmak gerekirse, beğenmemesinden korkuyorum ama artık çok geç. Sadece küçük bir yama yapıyorum ve Garrett kadar iyi değilim ama idare ediyorum. Eskiden çizim yapmayı severdim, o yüzden çok da zor değil. Tamam, bu bir yalan ama yine de.

Bittiğinde, ben Garrett'ın titreyen elini tutup yüzüne doğru eğilerek ona sırtıırken Diesel detay ve gölgelendirme ekliyor. "Bu tam bir sık, beni tekrar cezalandıracak mısın?" Ben sırtıyorum, o da gülüyor.

"Emin olabilirsin, bebeğim." Gözlerini bana kilitliyor ve Diesel işini bitirene kadar gevezelik ederek dikkatini dağıtıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Başımı kavıyor ve inliyor.

"Sana
güveniyorum,
bebeğim." Bu beni
çok etkiledi.

Uzaklaşıp yeni dövmesini kontrol ederken konuşamıyorum. Yerimde donup kaldım. Bana güveniyor. Nefes alışını duyuyorum.

"Lanet olsun, Roxy."

Dönüp aynadan bakıyorum, nefret etmesinden endişeleniyorum. Şaka olarak başlayan şey şimdi gerçekten bir şey ifade ediyor. Ona dokunacak kadar bana güvenmişti... Kahretsin, ne düşünüyordum ki? Yara izinin olduğu yerde derisinin bir kısmı soyulmuş ve altında hareketli yılan sarmalları var, sanki derisi altındaki engereği ortaya çıkarmak için yüzülmüş gibi. Diesel'in detayları çok daha iyi gösteriyor ve penis yok. Garrett'ın bunun için fazla cesur olduğunu düşünmüştüm.

Dönüyor, gözleri kocaman ve şok olmuş. "Bebeğim-"

Omuz silkiyorum. "Seni kesip biçmiş olabilir Garrett ama o derinin altında bir engerek, bir yırtıcı hayvan var ve her zamankinden daha güçlü."

Bana doğru hışımla geliyor, nefesimi tutuyorum ama beni kendine doğru çekiyor ve alnını alnıma yaslamadan önce beni sertçe, umutsuzca, sevgiyle öpüyor. "Buna bayılıyorum."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ama sonra gözlerini alaycı bir şekilde kısıyor. "Kıçıma ne çizdin?"

Geri çekilip Diesel'i gösteriyorum. "O yaptı!" Koşmaya başlamadan önce bağıriyorum. Pantolonunu indirdiğini duydum. Ben gülerken o

"Roxy!" diye bağıyor.

Garrett beni yakalıyor ve bacaklarımı tutup göğsüne bastırıyor. "Kalp mi? Gerçekten mi?"

"Çok şirin." Ben sırtıyorum, o da beni oturma odasına geri götürürken homurdanıyor. "Şimdi nasıl bir belaya bulaşabiliriz?" Kaşlarımı oynatarak soruyorum.

Görünüşe göre başımız büyük belaya girebilir. Viper'lar arasında bir eşek şakası savaşı başlatmış gibi görünüyorum ama bu suçlular su balonlarını unla doldurmuyor ya da bir yerlere sahte yılanlar saklamıyor. Hayır, gerçekten oynuyorlar. Bu çılgınca ve Kenzo'nun arabasıyla uğraşırken gülmekten kendimi alamıyorum. Bahse girerim milyonlar değerinde olan arabayı sprey boyayla boyamaya karar verdik. Ben üzerine penis çiziyorum, çünkü neden olmasın, Diesel de öyle yapıyor. Garrett yardım ediyor ve bunu yaparken hepimiz çocuklar gibi kıkırdıyoruz.

Ryder için dairenin altındaki ofisine gidiyoruz. Diesel sandalyesinin altına bir el bombası koymayı öneriyor ama neyse ki bu fikri veto etmeyi başarıyoruz. El bombasını nereden bulduğunu gerçekten sormak istiyorum ama dürüst olmak gerekirse, bu beni şaşırtmıyor bile. Onun yerine, aynı derecede çılgınca bir şey yapıyoruz.

Onun adına bir genelev satın alacağız.

Tüm iletişimler e-postasına gönderiliyor ve birkaç dakika içinde bizi arıyor. "Ne oluyor lan? Hacklendim mi, yoksa canın sıkıldı ve lanet olası bir... bu da ne böyle, Garrett? Slippery Hole? Ne oluyor lan?"

Gülmeden duramıyorum ve o da bunu duyuyor olmalı. "Aşkım, eğer bunu sen yaptıysan, neden bana bir deneme sürüşü isteyip istemediğimi soruyorlar? Benim tercihlerim... erkeklerin altın duşu mu? Tanrım, Roxxane." Ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Savaş mı istiyorsun, aşkım? Tamamdır." Telefonu kapatıyor.

Lanet olsun.

Ben öldüm.

Hepimiz alt kattaki garajda Kenzo'nun dönmesini bekliyoruz ve o daha önce hiç görmediğim bir arabayla geliyor. Siyah, mat siyah, çok seksi. Şık, alçak ve spor bir araba, ama dürüst olmak gerekirse, ne tür bir araba olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ryder onun arkasına yanaşıyor ve onlar araçlarından inip Kenzo'nun arabasının etrafında dururken biz de dışarı fırlıyoruz.

Bize doğru geliyor ve yeni boyayı görünce donup kalıyor. "Yapmadın lan!" diye hırlıyor.

"Biz mi? Buna cesaret edemeyiz." Gözleri onun ve bir çubuk figürünün grafik diyagramını yakaladığında kirpiklerimi kırıştıyorum.

"Sevgilim, bu araba lanet olası bir şehirden daha pahalı," diye

homurdanıyor. "Bir de sana kendi arabanı vereceğimi düşünüyordum..."

"Bekle, ne?" Soluk soluğa etrafta koşuşturuyorum ama o başını sallayarak anahtarları gösteriyor. "Bu seksi makine benim mi?" Normalde bu kadar pahalı bir şey aldıkları için onlara kızardım ama... gerçekten de çok seksi.

"Olacaktı ama bunu hak ettiğini düşünmüyorum. Sen hak ediyor musun kardeşim?" diye sorar.

Ryder homurdanıyor. "Hâlâ idrarın kayması ve kayması hakkında e-postalar alıyorum. Ona uslu durmasını söyledim, o yüzden hayır diyorum."

"Ama çok güzel," diye fısıldıyorum, etrafını kolaçan edip arabaya bakıyorum. "Bu gerçekten benim için mi?"

Anahtarları elime bırakıyor ama ben öylece duruyorum ve yüzü yumuşuyor. "Bu bir araba hayatım, böbrek nakli değil. Sadece para, git." Beni arabaya doğru itti, ama lanet olsun. Bu ne kadara mal oldu? Şaşırmam gerekmiyor, bu salaklar ölçülü olmayı bilmiyorlar.

Yaklaşıyorum ama dokunmak bile istemiyorum. O kadar güzel ki... Bu ne anlama geliyor? Bu Ryder'ın bana biraz özgürlük verme şekli mi?

Garrett, "Bin şu arabaya bebeğim," diye emrediyor, ben de gözlerimi devirip kapıyı açıyorum, deri ve son derece rahat olan siyah kova koltuklara oturuyorum. Gösterge paneli aletlerle kaplı ve parlak mor LED ışıklarla yanıyor.

"Bu senin," diye sesleniyor Ryder. "Neden bir tur atmıyorsun?"

Diesel bir çığlık atıp yolcu koltuğuna oturuyor ve bana sırtıyor. "Silahını ateşle, Minik Kuş!"

"Çarpmak yok!" Ben motoru mırıltıyla çalıştırırken Ryder bağırıyor.

"Kahretsin, sanırım bu arabadan cinsel olarak etkilendim," diye mırıldanıyorum, kapımı kapatıp kalkan bariyere doğru sürerken. Yola çıkıyorum, yavaş gidiyorum ve ekstra dikkatli oluyorum, bu araba kaza yapmak için fazla güzel, ama Diesel homurdanıyor.

"Lanet olsun, Küçük Kuş, hayat yavaş gitmek için çok kısa." Ben de öyle yaptım.

Şehirde yarışırken gülüyorum ve ancak dönüş yolunda dışarıda olduğumu, özgür olduğumu fark ediyorum. Evet, Diesel vardı ama onu kovabilirdim. Bunu düşünmedim bile. Bu ne anlama geliyor? Geri dönerken ve diğerlerinin hâlâ beklediği garaja girerken sessizim. Tartışıyorlardı ama arabayı çekip ben dışarı çıkınca durdular.

"Bayıldım," diyorum ama kafam da karışmış durumda ve Ryder bunu fark etmiş olmalı. "Hadi canım, birkaç evrak işi için daha yardımına ihtiyacım var."

Arabaya dönüp bakıyorum, başımı sallıyorum ve peşinden gidiyorum. Neden kaçmadığımı sorgulamamaya çalışarak kendimi işe veriyorum. O gece hasta numarası yapıp odama gidiyorum, uzun zamandır ilk kez geceyi yalnız geçiriyorum ve hiçbirisi yanıma gelmiyor.

Yalnızlık içime yerleşiyor ve zar zor uyuyabiliyorum. Ne hale geldiğimi merak ederek pencereden dışarı bakıyorum.

Kalmak istiyor muyum?

Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum ve bu beni korkutuyor. Onların hayatlarında kaybolmak çok kolay ama ben kendimi kaybetmek istemiyorum. Bir daha olmaz. Kendim olmalıyım ve bunu teşvik ediyorlar, özellikle de Diesel, ama... ama ya burada kendim olamazsam?

Onların zengin arkadaşlarıyla kaynaşmadığımı biliyor ama bunun bir önemi var mı?

Güneş doğduğunda, battığından daha fazla cevabım yok. Kafam karışık ve kendimi bok gibi hissediyorum. Benim için tüm bu güzel şeyleri yapıyorlar, benim için bir şeyler alıyorlar ve bana isteyebileceğim her şeyi veriyorlar.

Ama bu yeterli mi?

Ya ihtiyacım olan şey satın alınamazsa? Ama verilmesi gerekiyorsa?

BÖLÜM OTUZ YEDİ

KENZO

Hiçbirimiz uyumadık.

Karar verildikten sonra Diesel fırladı gitti, ne yapacağını bilmiyor, ama biliyorum ki ve geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum. Garrett da savaşmak için ayrılıyor, şüphesiz. Geldiği andan beri onun gitmesini isteyen biri olarak, onun gitmesine izin verme konusunda isteksiz, hatta kızgındı.

Çünkü onu benim sevdiğim gibi seviyor.

Ama onu gitmesine izin verecek kadar seviyorum. Ona ihtiyacı olanı verecek kadar. Arabanın yardımcı olabileceğini düşündüm ama geri döndüğünde gözlerindeki gerçeği görebiliyordum. Bu asla yeterli olmayacak. Onun özgürlüğü olmadan asla yeterli olamayacağız.

Geçen gece Ryder'la birlikte olduğunu duydum ve o zamandan beri eskisi gibi değildi, bu yüzden Ryder yatağa gittikten sonra toplantıya çağırması sürpriz olmadı. Ben hazırdım. Bana romantik, yumuşak derler, belki de öyleyimdir, ama Ryder? O mantıklı biri ve diğerlerinin onu dinlemesinin tek sebebi de bu.

Roxy bizden
kurtuldu. Gitmesine
izin veriyoruz.

Ve beni dinleyen her kim varsa geri dönmesi için dua ediyorum çünkü hayatımda ilk kez mutluyum. İhtiyacım olan her şeye sahibim, paranın asla satın alamayacağı bir şeye, bu hayatı birlikte yürüyeceğim birine. Sadece öyle oluyor ki

Birisi aynı zamanda kardeşlerim için de, ki bu mantıklı. Kimse aramıza giremez.

Aynı zeki, güçlü, sert, öfkeli, akıllı ve seksi kadın.

O bizim kalbimiz. Yumuşaklığımız. Mantığımız, bu kadar kısa sürede. Ama onun için? Biz onun tutsaklarıyız.

Uyanmasını bekliyorum, kalbim boğazımda ve midem düğüm düğüm. Mutlu olacak mı? Üzgün mü? Kahretsin. Ryder benimle oturuyor. İki kardeş, yan yana, başka bir sorunla birlikte yüzleşmeye hazır. Çocukken babamızla yüzleşmeyi beklediğimiz, acının gelmesini beklediğimiz zamanlardaki gibi hissediyorum. Ryder her zamanki gibi buzun içine çekiliyor ama ben çekilemiyorum. Her şeyi hissediyorum.

Acı.

Aldığım her nefeste bu var. Eğer o giderse, bize ne olacak? Diesel ve Garrett çoktan gittiler. O burada olmazsa, geri gelirler mi?

Onsuz da devam edebiliriz, her zaman olduğu gibi hayatta kalacağız ama artık evcilleştirilmiş yılanlarız ve onsuz her şey boşa gidecek.

Ona yavaş yavaş aşık oldum. Bana ilk gülümsediğinde. Onu ilk kez güldürdüğümde, ilk öpüşmemizde, ilk kez birlikte olduğumuzda. Kollarımda uyuyakaldığında ve annemin mezarında elimi tuttuğunda. Bana güvendiğinde, bana güvendiğinde. Korkmayı bıraktığında, bana uzanmaya başladığında. Bana güvendiğinde.

Her seferinde biraz daha aşık oldum, ta ki farkına bile varmadan ona tamamen aşık olana kadar. Ben onunum ama o benim değil.

Tam olarak değil. Kalbi hâlâ şehre uzanıyor. Eski hayatına. Bu duvarların ötesindeki özgürlüğüne. Hiçbir şey bunun yerini tutamaz, ne hediye ne de sevgi. Özgür olmaya ihtiyacı var.

Ve benden nefret etmemesini

istiyorum. Buna dayanamam.

O gözlerdeki nefrete bir kez daha dayanamadım. Aşk acı demektir, bunu biliyorum, ama bu acı? Bu sefer beni mahvedebilir. Daha önce annemin kaybindan kurtulmuştum ama bu çok daha kötü hissettiriyor.

Erkenden uyanmış. Hareket ettiğini duyuyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. O da bizim gibi, her zaman günle yüzleşmeye hazır, giyinmiş ve makyajlı, sadece bizim yanımda gardını indiriyor. Ryder yanımda donmuş durumda ama masanın altında ellerini yumruk yaptığını görüyorum, ben de çocukluğumuzdan beri yapmadığım bir şeyi yapıyorum, uzanıp birini tutuyorum. "Ne olursa olsun beni asla kaybetmeyeceksin," diyorum ona bakmadan. Bu yapmam gereken bir şeydi.

uzun zaman önce söyledi. Korkularını biliyorum. Babamız olacağını düşünüyor. "Asla o olmayacaksın. Yapılacak en doğru şey bu kardeşim."

"Biliyorum ama çok yanlış geliyor," diye fısıldıyor kırık bir sesle.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, boğazım tıkanıyor. "Ama onun hayatını almak bize düşmez. Hiçbir zaman da olmadı. O asla bir borç değildi, asla bir iş anlaşması değildi, o her zaman bizim kaderimizdi, ama bazen yanlış zamanda gelir."

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor ve ben başımı çevirip onun kayıp gözleriyle buluşuyorum. Takım elbisesinde ve o kara gözlerinde bir zamanlar olduğu çocuğu görüyorum, annesini çok genç yaşta kaybeden, zalim bir babanın elinde masumiyetini yitiren çocuğu. Her zaman ne yapacağını bilen adam şu anda kayıp, tıpkı benim gibi. Mükemmel hayatımız ve planımız bir kadın yüzünden bozuldu.

En büyük korkusu gerçekleşmişti.

"Yaşamaya devam ediyoruz, her zamanki gibi. Bir nefesten sonra diğerine. Bu sefer seni korumama izin ver kardeşim, bunu yapmama izin ver," diyorum ona, bir kez olsun güçlü olan ben oluyorum. Buna ihtiyacı var. Bilmese bile insanlara yaslanmaya ihtiyacı var. Roxy bana bunu öğretti.

Kapısının açıldığını ve ayaklarının bize doğru geldiğini duyuyorum. Elimi sıkıca kavırıyor ve yüz ifadesini yumuşatıyor; ikimiz de içeri girerken onu görmek için dönüyoruz. Gözlerinin altında torbalar var ve yorgun. Muhtemelen o da uyumamıştı. Aramıza bakıyor ve Ryder ayağa kalkıyor.

"Babamın hayatını tekrar etmeyeceğim, aşkım," diye hırslıyor Ryder. "Benden nefret etmene dayanamadım, diğer herkes mi? Tamam, ama senden değil. Asla."

Sonra gidiyor, dediğim gibi benim ilgilenmeme izin veriyor. Kaçmıyor, saklanmıyor, bazen başkalarının yardım etmesine izin vermenin sorun olmadığını öğreniyor.

"Ry?" diye sesleniyor, adam yukarı fırlarken, ama adam donup kalıyor, eli trambanda.

"Seni tüm kırık, kan lekeli parçalarım ile seviyorum," diye mırıldanıyor ve sonra gidiyor. Nefes nefese kalıyor, sendeleyerek geri dönüyor ve şok içinde bana bakıyor.

Ayağa kalkıp ona doğru bir adım atıyorum ama aramızdaki mesafeyi kapatamıyorum. Bunu yaparsam onu tutabilir ve asla bırakmayabilirim. Şu anda Ryder'ın soğukkanlı güvenine, Garrett'in gücüne ve Diesel'in inancına ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var ve hepsi burada, kalbimde. Onunla birlikte.

"Roxy, bir kez olsun beni dinlemeni ve işim bitene kadar o güzel ağzını

kapalı tutmanı istiyorum. Sen benim hayatımın aşkısn, sevgilim. Bunca yıldır aradığımı bile bilmediğim birisin. Ama buradasın ve seni seviyorum.

Bu yüzden sana bu anahtarları veriyorum. Özgür olmadığında beni asla benim seni sevdiğim gibi sevmeyeceğini biliyorum. Umuyorum ki, umuyorum ki, gidebilecek olsan bile, özgürsün ve söz veriyorum öylesin. Seni kovalamayacağız, seni avlamayacağız. Gerçekten özgürsün... Yine de kalmak isteyeceğini umuyorum. Bizimle birlikte. Bizi sev, Roxy. Kolay ya da basit bir şey istemediğimi biliyorum, her şeyi istiyorum, ama yapamam. Sen bizim kalbimizsin Rox, yaşayan, atan kalbimizsin. Ailemizde eksik olan parça. Dünyamızı alt üst ettin. Bizler iyi adamlar değiliz, yumuşak ya da sevgi dolu değiliz, sertiz ve ellerimiz kanla lekeli. Ama yemin ederim, yemin ederim kalırsan hiçbir şey istemeyeceksin ve bir daha kimse seni incitemeyecek... bizden başka."

Sırıtiyorum ve bana suskun bir şekilde bakarken gözleri yaşlarla doluyor.

"Seni zahmetsizce seveceğiz, her zaman, zor olduğunda ya da acı verdiğinde, nefret dolu ve karanlık olduğumuzda, senden başka herkesi korkuttuğumuzda bile." Yaklaşıyorum ve ona arabasının anahtarlarını uzatıyorum. "İşte buradayım, gidebileceğin halde gitmemen için sana yalvarıyorum. Senin için tüm haysiyetimi ve gururumu kaybedeceğim. Onların yapamadığını yapacağım." Yutkunuyorum, kendiminkinden daha iyi tanıdığım o gözlere bakarken kelimeler zor geliyor. "Kal, bizim ol. Ryder'ın aklını başında tut, buzları erit ve ona hiç sahip olmadığı ama hak ettiği sevgiyi ver. Garrett'ı sev, o kendini sevmekte zorlansa bile. Diesel'i sev, bu seni öldürse bile... ve beni sev, bunu hak etmesem bile. Benim en büyük kazancım ol."

Bir an için gözlerini kırpıştırıp başka tarafa bakıyor, ben de onu kendime çeviriyorum, elim yanağında kalıyor.

"Hiçbir hediyem, mücevherim, pahalı kıyafetlerim ya da... sunacak hiçbir şeyim yok. Sadece ben ve kalbim." Yumruğumu göğsüme vuruyorum. "Babamın benden çıkarmaya çalıştığı kalp. Hepimiz gibi kırık, hasarlı ve karanlık, ama o senin. Silahım ve sadakatimle birlikte. Sonsuza kadar. Kal sevgilim, lütfen kal."

Yutkunuyor, gözyaşlarının düşmesine izin vermiyor, o çok güçlü, bizim kızımız. "Gerçekten özgür müyüm?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Özgürsün, istediğin buysa hayatına geri dönebilirsin."

Sözsüzce gözlerimin içine bakıyor. Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyor ki duyuyor olmalı. Bacaklarım güçsüzleşiyor, midem parçalanıyor ve geri çekilip elimi yüzünden bıraktığında her şey kırılıyor.

Göğsüm çatlıyor, karnım düşüyor ve bacaklarım neredeyse bükülüyor. Sessizce dönüp kapıya doğru koşmasını izliyorum. Kapıyı açıyor, tereddüt ediyor ve

Bir an için umutlandım, kalacağına dair umutlandım ama sonra gitti, kapı çerçevesi boştu.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, onun durduğu boş alanı izlerken kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Evim soğuk ve boş. Ben yalnızım.

Ve kalbim kırıldı. O gitti.

Bizi terk etti.

Bir ses başımı balkona doğru kaldırmama neden oluyor. Ryder'ın geri çekildiğini görüyorum ve sonra kapısının çarptığını duyuyorum. Bugün birden fazla kalp kıldı ama biz sözümüzü tutacağız.

Onun özgürlüğü.

Ama ya yapamazsam?

Çünkü saniyeler geçtikçe, onun bizden uzaklaştığını bildikçe nefes almak daha da zorlaşıyor. Ya onsuz biz diye bir şey yoksa?

Ya gitmesine izin

veremezsem? Ya yeterince

güçlü değilsem?

Ya avımızı serbest bırakmak için çok fazla Engerek isem?

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROXY

M Kalbim küt küt atıyor ve ciğerlerim ağrıyor ama ben ondan kaçıyorum. Tuşları öyle sert kavıyorum ki elimi kesiyor, o acı bile hissedilmiyor. Midemdeki iğrenç hisle yarışmıyor.

ya da çılgılık atan kalbimi.

Yalvardı.

Bana her şeyi anlattı ve kalmamı istedi. Ben de gittim.

Daha hızlı koşuyorum, garaja ulaşana kadar kendimi merdivenlerden aşağı atıyorum. Elimini tarayıcının üzerine koyuyorum ve yeşil yanıp söner geçmeme izin veriyor. Aceleci adımlarla arabama ulaşıyorum ve kendimi sürücü koltuğuna atıyorum ama kaçacak başka bir yerim olmadığı için her şey yüzüme çarpıyor.

Sesindeki acı. Gözlerindeki sevgi. Omuzlarında gördüğüm çaresizlik. Barıma ilk girdiklerinden beri bana istediğim her şeyi verdiler... ama ya istediğim şey değiştiyse? Ya bu yılan deri değiştirip yeni bir şeye dönüştüyse?

Hayır, seni etkilemelerine izin verme.

İstediğin buydu, kendime hatırlatıyorum. Direksiyonu kavıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Artık özgürüm. Artık onların değilim.

Ama arabada otururken, hareket edemiyorum. Eski hayatım hayaletlerle dolu, boş ve yalnız bir kabuk. Gerçekten buna geri dönmek istiyor muyum? Dönecek bir şey var mı?

hatta geri dönmek?

Viper'lar çekip gidilecek bir durum değil, ömür boyu sürecekler. Onları seçersem, sonsuza dek ve hayatlarının gerektirdiği her şeyi seçmiş olurum.

Çünkü yol boyunca bir yerlerde, 'Senden nefret ediyorum' bizim 'Seni seviyorum'umuz oldu.

Evet, onlardan o kadar nefret ediyorum ki, bu beni korkutuyor. Gerçekten bu yüzden uzaklaşıyorum, ama korkunun beni geri tutmasına izin veremem. Bu kadar çok şey söz konusuysen olmaz. Dört kalple olmaz. Bu kadar basit. Ben onları istiyorum, onlar da beni istiyor.

Özgürlük, aile, iş, hiçbirinin önemi yok. Sadece onlar.

Engerekler.

Viper'larım.

Ben onların

kızıyım.

Peki neden kaçıyorum? Çünkü korkuyorum, işte bu yüzden. Onları ne kadar istediğimden, beni ne kadar tükettiklerinden korkuyorum. Onların kollarında, onların hayatında ne kadar doğru hissettiğimden. Soğuk, kontrolcü alfa. Altın kalpli hasarlı zoraki. Romantik, çekici kumarbaz. Saplantılı bir kalbi olan çılgın katil.

Bu beni ne yapar? Onların esiri mi?

Hayır, artık değil. Bu beni onların Viper'ı yapıyor. Burayı evim yapıyor.

Farkına varır varmaz anladım. Gitmek istemediğimi, uzun zamandır istemediğimi biliyorum. Bu kavga ve nefret kendime yönelikti, çünkü eğer yapmasaydım, teslim olsaydım, başından beri gerçeği göreceğimi biliyordum. İlk öpücük, göz kırpması ve gülümsemeden itibaren. Ben onlarındım.

Ama almadan veremezsiniz.

Beni aldılar ama bana kendilerini verdiler.

Ve ben bunu mahvettim. Ryder ve Kenzo'nun ailesi gibi olmayı reddediyorum. Garrett'ı mahveden sürtük olmayı reddediyorum. Diesel'i hiç sevmeyen anne olmayı reddediyorum. Geçmişini tekrarlamayı reddediyorum.

Bu bizim geleceğimiz, onlar benim geleceğim. Motoru kapatıyorum ve yanlış hissetmediğimden bunun doğru karar olduğunu anlıyorum. Onlarla kalıyorum. Yaşam tarzları ve içerdikleri her şeyle -düşmanlar, kan, zenginlik, partiler, yılanlar ve yalancılar. Hepsiyle. Arabadan inip kalbim küt küt atarken onlara doğru koşmak için dönüyorum ve Kenzo'yu orada gördüğümde donup kalıyorum.

Arabanın arkasında duruyor, gözleri yaşlarla dolu, göğsü kabarıyor, vücudu titriyor, tıpkı benim gibi. İkimiz de savaşıyoruz ama Garrett'a

söylediğim doğru, artık savaşmayacağım.

Yaklaşıyor ve bu sefer geri çekilmiyorum. "Yalan söyledim," diye mırıldandı. "Seni her zaman takip edeceğim. Seni bu dünyanın her yerinde avlayacağım. Bunun için benden, bizden nefret etsen bile. Seni tekmeleyerek ve çılgılık atarak geri sürükleyeceğim. Vur bana, tokatla beni, dövüş benimle. Umurumda değil, yanımda olman için acı çekmeye değer sevgilim. Seni gitmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum. Başımıza gelen en iyi şeyin gitmesine izin vermeyecek kadar bencilim. Sen bizimsin."

Ona doğru koşuyorum, o da beni yarı yolda karşılıyor ve anında kaldırıyor. Dudaklarımız burada, otoparkta buluştu. Geri çekilip saçlarımı sertçe kavırıyor, gözleri keskin ve acımasız. "Sakın bir daha beni bırakıp gitme, sevgilim."

"Sakın bana izin verme," diye çıkıştım ve sırtırken ona bir tokat attım.

İnliyor, başı geri dönüyor ve beni sertçe öpüyor. Geriye doğru asansöre doğru yürümeye başladı ama durdu ve beni beton duvara çarparak acıdan nefesimin kesilmesine neden oldu. Gözleri acımasız ve ben buna bayılıyorum. "Artık bizden kaçamazsın, Roxy."

"Güzel." Sırıttıyorum. "Bu bir söz mü?"

Garajın açıldığını duyduğumuzda homurdanıyor ve omzunun üzerinden baktığımda Garrett'in bisikletiyle hışımınla içeri girdiğini görüyorum. Kaskını çıkardı ve beni gördüğünde, gözleri kızgın ve vücudu öfkeyle gergin bir şekilde yanımıza geldi. İçinde bulunduğumuz durumu umursamadan bize doğru yaklaştı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," diye takıldım.

"İstiyorum," diye hırlıyor, Kenzo'yu umursamadan yüzüme bakarken eli boğazıma dolanıyor. "Ama sen gidemezsin."

"Senden nefret ediyorum," diye bağıriyorum ve o da sırtıyor. "Ben de senden nefret ediyorum bebeğim."

Kenzo beni uzaklaştırıyor. "Üst kata, hemen," diyor ve bizi aceleyle asansöre bindiriyor. Garrett parmağını düğmeye basıyor, karanlık gözleri üzerimde ve her ne planlıyorlarsa canımı yakacağını biliyorum. Hem de en iyi şekilde.

Yol boyunca beni izledi ve kapılar açıldığında vahşi görünümlü Diesel oradaydı. Beni görünce durdu, gözleri kısıldı. "Minik Kuş, Minik Kuş, kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece cezalandırılmak istedim." Sırıttım.

Sırıttıyor, gözleri aklıkla üzerimde geziniyor. "Bunu ayarlayabiliriz."

Asansörden çıkarken Kenzo beni bırakmayı reddediyor ama Diesel

yaklaşmayı başarıyor. "Gitmene izin vereceğimi mi sandın? Sana söyledim, sen benimsin, senin peşinden gelmemi engellemek için beni öldürmeleri gerekir."

Bu beni eritir. Bir keresinde, bu beni korkuturdu. Onu ilk gördüğümde deli olduğunu düşünmüştüm, hala da öyle. Ama o benim delim. Ve böyle tehditkâr, kirli şeyler fısıldadığında, daha fazlasını isteyerek kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum.

Sanırım ben de deliyim.

Dört Viper'ı sevmek için olmak zorundayım.

Kapı hala açık ve Kenzo hışımla içeri giriyor, beni oturma odasında ayağa düşürüyor ve önümde duruyor, kolları çapraz ve kızgın. "Soyun. Şimdi soyun."

"Ne, bu sefer zar yok mu?" Kukum emirle sıkılırken bile alay ediyorum. Ryder nerede?

Diesel etrafımda dolanıyor ve Garrett kanepeden beni izliyor, bacaklarını açmış ve aç gözlerle. Ama hala kızgınlar, neredeyse gittiğim için kızgınlar. Ben de kızgıyım. Bunu çözmenin en iyi yolu ne? Sikip atmak.

"Soyunsan iyi olur, Minik Kuş," diye hırlıyor Diesel.

Gözlerimi devirerek üstümü çıkardım, botlarımı ve şortumu tekmeleyerek önlerinde çırılçıplak durdum. Tenimde kendime güveniyorum, bu yüzden saklanmaya zahmet etmiyorum. Elimi göğüslerimin vadisinde gezdiriyorum, üç çift göz bu hareketi izlediğinde ve erkeksi inilti odayı doldurduğunda kendimi güçlü hissediyorum.

Evet, Viper'lar ısırabilir.

Ama ben de ısırırım.

Ve onlar benim.

"Ne var-" diye hırlıyor Ryder ve başımı kaldırdığımda onun yüzen merdivenlerin tepesinde donup kaldığını görüyorum. "Roxxane?"

Ona göz kırpiyorum. "Oynamaya geliyor musun?" Gerginim ama belli etmemeye çalışıyorum. Eminim gittiğimi biliyordur ama geri döndüm. Beni hâlâ istiyor mu?

Beni izliyor, her zamanki gibi tenimin her santimini, her hareketimi, gözlerimin her titreşimini not ediyor. Analiz ediyor, bir silah gibi kullanıyor. "Duruma göre değişir aşkım, yine gitmeyi mi planlıyorsun?" diye zalimce çıkışıyor.

"Duruma göre değişir *aşkım*, bana orgazm yaşatmayı planlıyor musun?"

Alay ediyorum.

Merdivenlerden inerken gözleri kısılıyor ve yumrukları sıkılıyor, önümde durana kadar durmuyor, diğerleri de arkasından yaklaşıyor. Bana karşı dört öfkeli, azgın Engerek. Adil bir oran gibi görünüyor, aslında, muhtemelen daha fazla adamla yapabilirler.

Çenemi sertçe kavırıyor, gözleri zalim ve acımasız. Buz gibi. "Benimle

alay etme, aşkım. Bizi idare edebileceğini düşünmen edebileceğin anlamına gelmez. Bu yüzden

Bunu kanıtla."

Beni test ediyor, beni uzak tutup tutamayacağını görmek için zorluyor, her zaman kalplerini korumaya çalışıyor. Sikerim böyle işi. "İyi," diye karşılık veriyorum, karanlık kötülüğüne rağmen. Şeytanlarına rağmen.

Bana asla zarar vermeyeceğini söylemeyeceğim. İncitebilir. Bir gün beni öldürebilir bile, ama aşkı buna değer. Onlar buna değer. Bunu kanıtlamanın çok zor olduğunu söyleyemem. Bu yüzden iyi bir küçük kız gibi dizlerimin üzerine çöküyorum ve elimi içine sokarak pantolonunu açıyorum. "Hepiniz orada durup izleyecek misiniz yoksa aksiyona katılacak mısınız?"

Bir an tereddüt ediyorlar, gözlerimi Ryder'a kilitliyorum, sert aletini yalıyorum, ona birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatıyorum. Onlarla başa çıkamayacağımı mı düşünüyor? Hepsini sikip ona yanıldığını kanıtlayacağım. Onlar benim ailem, Viper'larım ve acıyı sevmeden bir Viper'ı sevemezsin.

Ensemden kavırıyor ve beni geriye doğru fırlatarak çekiştiriyor. Sırt üstü yuvarlanıyorum, nefes nefese kalıyorum, rol yapmak istediği kadar etkilenmemiş olmadığını gördüğümde dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıyor. "Diesel, Roxxane'e kime ait olduğunu hatırlat."

Diesel arkamdan gelirken, "Roxxane, başım belada," diye alay ediyorum. Başımı geriye doğru çekip boğazıma bir bıçak dayıyor, sonra bıçağı göğüslerimin vadisinden geçirip sütyenimi kesiyor ve bıçağı göbek deliğine kadar sürüklüyor, bıçağın çizikleri beni inletiyor.

Kenzo dizlerinin üzerine çöküyor ve Diesel'in sert, acımasız elleriyle tezat oluşturacak şekilde kalçamı öpüyor. Ağzı amıma ulaşıyor ve külotumun üzerinden amıma yaklaşarak ıslaklığımın tadına bakıyor.

İnleyerek ona ve bıçağa doğru eğildim ve kendimi kestim. Küçük kesiğimden karnıma doğru kan damlıyor, Diesel arkamdan homurdanıyor, eli saçlarımı sıkıyor. "Pis küçük kuş."

"Orgazm," diyorum nefes nefese, amımı Kenzo'nun ağzına doğru iterek.

Diesel gülüyor. "Bırak beni," diye mırıldanıyor Kenzo'ya, bıçağı aşağıya doğru çekerken ve yumuşak, ustaca bir hareketle danteli kaydırarak beni hepsine açarken. Gözlerim açık, göğsüm kabarmış bir halde Ryder ve Garrett'a bakıyorum.

Ryder buz gibi hareketsiz, gözleri bana kilitlenmiş, her tepkimi izliyor. Garrett'ın elleri yumruk olmuş, adım atıyor, gözleri de bana odaklanmış, aynı anda hem aç hem de kızgın.

Ryder kanepeye oturup bizi izlerken, "Henüz boşalmasına izin verme," diye emrediyor. Lanet olası pislik.

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da düşüncelerimi biliyormuş gibi sırtıyor. "Garrett, sence Diesel siki ağzındayken kafasını tutsa ve Kenzo da ellerini bağlasa, amını sikebilir misin?"

Garrett bana ciddiyetle bakıyor ve Diesel bıçağı meme uçlarımdan birinin etrafında gezdirirken ve Kenzo'nun dili en sevdiği tatlıymışım gibi alaycı küçük vuruşlarla amımı okşarken bile donup kalıyorum, bu da beni inletiyor ve daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Evet." Başını sallıyor.

"Güzel. Kardeşim, onu onun için güzelce ıslat, sonra da işi bitene kadar ellerini tut," diye emrediyor. Lanet olası göt her şeyi kontrol etmeye çalışıyor, her zamanki gibi. Şimdilik izin veriyorum, çünkü Garrett'a yardımı dokunacak, ama ya sonra? Bütün bahisler kapandı.

Kenzo söyleneni yapıyor, dudaklarını klitorisimin etrafına kapatıp emerken, parmakları ıslak sıcaklığımın içine kayarken o gözler benimkilerle buluşmak için yuvarlanıyor. Diesel soğuk, çelik bıçağı aşırı hassas meme ucuma bastırıyor ve ben Kenzo'nun ağzına doğru sallanırken onu orada tutuyor.

Boşalmam uzun sürmüyor, ama tam boşalacakken Kenzo çekip gidiyor. İnleyerek gözlerimi kapatıyorum, başım çevrilip ağzıma bir sik sokulana kadar küfrediyorum. Bir saniyeliğine boğuluyorum, gözlerim Diesel'in bakışlarıyla buluşmak için titreyerek açılırken dilimin üzerinde bir delici sürükleniyor. Kenzo ellerimi bağlıyor ve iki sert avuç içi uyluklarımda gezinip onları daha da açıyor. Dönüp bakmak istiyorum ama yapamıyorum, Diesel başımı kontrol ediyor ve hiç de kolay değil. Ağzımı sertçe sikiyor, gittiğim için beni cezalandırıyor. Bu güç karşısında gözlerimden yaşlar dökülüyor, burnumdan nefes almaya çalışırken boğazım daralıyor ve paniğe kapılıyorum. Ancak rahatladığımda Garrett'ın amımda sıraya girdiğini hissediyorum.

İçime girmeden önce kocaman sikini ıslaklığıma sürüyor, çığlık atmama ve Diesel'in sikinin etrafında boğulmama neden oluyor, o da ceza olarak bıçakla göğsümü kesiyor. Kan fişkırıyor, bunu hissediyorum ve ani acı Garrett'ın etrafında kenetlenmeme neden oluyor, dar amımla savaşırken inlemesine neden oluyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor, beni daha da aşağı çekerken elleri kalçalarımı daha sıkı kavırıyor, cezalarını benden çıkarırken bedenim aralarında geriliyor.

Garrett beni sert ve hızlı, kirli ve çiğ sikiyor. Aleti, Diesel'in aletinin etrafında inlememe neden olan sinirlerin üzerinde sürükleniyor. Parmağını göğsümdeki yaraya bastırırken mavi gözleri çılgınca bana kilitleniyor ve

Kenarları titriyor ve yırtılıyor, acı zevkle karışıyor. "Küçük pis kuş," diye inliyor, elindeki kanımı göstermek için parmağını çekerken siki ağzımda sarsılıyor. Sikini ağzımdan çekiyor ve kanlı elini sikinin etrafına sarışını, gözleri hâlâ bana kilitliken ıslak uzunluğu boyunca okşayışını izlerken nefes nefese kalıyorum. Sonra ucunu dudaklarıma bastırıyor. "Beni yala pis kuş ve üzerimde tadına bak. Kılıcım için ne kadar güzel kanadığını gör. Diğerleri burada olmasaydı, bugün hissettiklerimle benden sağ çıkacağını garanti edemem," diye homurdanıyor.

Garrett dikkatimi çekiyor, ben çıgılık atana kadar klitorisime dokunuyor, ağzım açılıyor ve Diesel içeri giriyor. Ben inlerken ve onu daha sert emerken bakırın ve erkeğin tadı ağzımda patlıyor.

"Gelmesine izin verme," diye emrediyor Ryder ve ben içimde büyüyen güçten dolayı titriyorum. "Çekip gittiğin için ödül almayacaksın, Roxxane. İyi bir kız gibi yaraklarını alıp boşalacaksın ve ancak işimiz bittiğinde serbest bırakılıp bırakılmayacağına karar vereceğiz."

Diesel bana sırtıyor, kalçalarını döndürüyor ve ben sadece tutunmak zorunda kalana kadar ağzıma sokuyor. Garrett içime giriyor, o kadar büyük ki acının sınırında. Tırnaklarının derime battığını hissediyorum, neredeyse kesiyor. "Siktir, bebeğim," diye homurdanıyor. Kalçalarının teklediğini hissediyorum ve sonra inliyor, çekilmeden önce içimde patlıyor. Piç kurusu!

Diesel gülüyor ve başımı daha sert kavıyor, beni sikinin üzerine oturtuyor ve gözleri kapanana ve bir iniltiyle o da boşalana kadar boğazımdan aşağı doğru itiyor. Pantolonunu indirirken karın kasları sıkılıyor, sonra çekiliyor ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle geriye düşüyor.

"Sizi lanet olası pislikler," diye mırıldanıyorum, yutkunup dudaklarımı yalarken sesim titriyor. Kenzo kıkırdıyor ve ellerimi bırakıyor. Vücudum ağrıyor ve amım tekrar tekrar sıkılıyor, boşalmaya çok yakın ama çok uzak.

Onlar eğlendi, şimdi sıra bende.

Garrett'in dölünün içimden kayıp gittiğini hissettiğimde irkilmeden doğruluyorum. Başımı çeviriyorum ve Ryder'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Burada kontrol onda ama emirleri iyi dinlemediğimi unutuyor.

"Her şeyi kontrol edemezsin Ry," diye mırıldanıyorum ona doğru sürünürken. Yaklaşmamı izliyor, dudakları aralanıyor ve gözleri eriyor. Bacaklarına doğru sürünüyorum ve kucağına kayıyorum, sikini kavıyorum ve üzerine düşmeden önce sıraya giriyorum. İnliyor, beni sakınleştirmek, hareketlerimi kontrol etmek için kalçalarımı tutuyor ama ona izin vermiyorum. Boşalmak istiyorum, onun üzerine boşalmak istiyorum.

ve istediğimi alıyorum. Sallanıyorum, kaldırıp indiriyorum, kardeşinin dölleri bana yardım ediyor. Küfür edip sonunda bırakana kadar vahşi, kontrolsüz bir yolculuk.

Kenzo yaklaşıyor ve ben başımı çevirip ağzımı ona açıyorum. İçeri girdi, kardeşi amıma gömüldü ve diğer iki erkek kardeşi harcandı ve izliyordu.

Boşalmaya o kadar yakınım ki Ryder öne doğru eğilip meme ucumu ağzına aldığında ve ben de onun sikine sürtündüğümde, kardeşinin sikinin etrafında çığlık atarak boşalıyorum. Yine de çekilmeme izin vermiyorlar, Ryder'ın elleri sıkılaşıyor ve beni daha sert hareket ettiriyor, şimdi beni beceriyor. Kenzo ağzıma girip çıkıyor, istediklerini alırken gözleri üzerimde. Aralarında titriyor ve sarsılıyorum, bir diğeri oluşurken bile serbest bırakılmamı zar zor aşıyorum.

"Lanet olsun, Küçük Kuş, kendini görmelisin. Ağzında bir sik, amında bir sik, üzerinde kan, tam bir başyapıt," diye sesleniyor Diesel arkamdan ve Ryder'ın etrafında kenetlenirken gözlerim kapanıyor.

"Gözlerini aç, aşkım," diye tersliyor Ryder. "Seni sikmemizi ve döllerimizle doldurmamızı izleyeceksin. Bizden kaçmaya çalıştığın her an, sana tam olarak kime ait olduğunu hatırlatacağız. Bu bedene mi?" İnliyor. "Bizim. Bu am? Bizim. Bunu asla unutma."

Kenzo nefes nefese, gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Sevgilim, kahretsin."

Ryder'ın sikini sürerken uzanıp Kenzo'nun taşaklarını elimde yuvarlıyorum. Kenzo küfrediyor, gözleri acı çekiyormuş gibi kapanıyor. "Çok yaklaştım, Rox. Tanrım, dur-"

Ama

yapmayacağım.

Bunu neredeyse

kaybediyordum.

Onları kaybettim.

Gurur ve korku yüzünden.

Onu daha sert emiyorum ve taşaklarını sıkıyorum. Bağırıyor ve sarsılıyor, aniden çekilmeden önce ağzıma sokuyor, beni izlerken elini sikinin etrafına sarıyor. Ağzım acıyor, dudaklarım şişiyor ve bana ters ters bakıyor. "Hepimiz seni işaretleyeceğiz," diye hırlıyor ve boşalmadan önce sikini iki kez daha pompalıyor, dölleri göğüslerime sıçırıyor. İnliyor ve gözleri tekrar açıldığında, üzerimdeki spermini görüyor ve homurdanıyor. "Siktir, bu çok ateşli."

Parmağımı dağınıklığın içinde gezdiriyorum, Ryder'ın gözlerine bakarken parmağımı ağzıma götürüyorum. Kardeşiyle işimi bitirmeme izin

veriyordu.

tüm dikkatim ona geri dönmeden önce. Sonra bana cezalarını, acısını ve ateşini neden sevdiğimi hatırlattı.

Onu neden seviyorum.

Beni çeviriyor, kanepenin üzerine yatırıyor, arkamda dizlerinin üzerine çöküp amıma girerken başım sallanıyor. Bir eli saçlarıma dolanıyor ve boynumu ısırırken başımı geriye çekiyor, siki sert ve kalın, neredeyse çığlık atmama ve zevkten gözlerimin kaymasına neden olan sinirler boyunca sürükleniyor.

"Sakın bir daha bizi terk etme!" diye bağıyor, sesi vahşice.

"Asla," diye nefes alıyorum, itişlerini karşılamak için geri itiyorum.

"Tekrar söyle," diye emrediyor, içime girerken.

Bedenimi kontrol ederken "Asla, asla, asla" diye bağıyorum. Parmağını kıcıma sokup beni uçurumun kenarına yuvarlarken kendini tutamadığını hissedebiliyorum. Bir çığlıkla boşalıyorum. Vücudumu zar zor hissedebiliyorum, gözlerim kararıyor ve kendime geldiğimde, onun ağırlığı üzerimdeyken kanepeye yaslanıyorum ve kalçalarımın arasındaki ıslaklık bana geldiğini söylüyor.

Boynumu tekrar yalıyor. "İşimiz bitmek üzere. Güneş doğduğunda, senin için planladığımız şeyden sonra yürüyemeyeceksin bile. Gitmeye cüret ettiğin için. Biz Engerekleriz, aşkım. Isırırız ve avlanmaktan asla vazgeçmeyiz."

Amımdan kayıyor ve ben kanepeye yuvarlanıyorum, kemiksiz ve yapışkan ama tatmin olmanın ötesinde. Amım ağrıyor ama söz verdiği gibi benimle işi bitmedi.

Kenzo, bir bezi atmadan önce yumuşak vuruşlarla amımı temizliyor ve parmakları devralıyor, çiğ amımı okşuyor. İtiraz etmeye çalışıyorum ama yavaş ve nazik davranıyor ve ben farkına bile varmadan tekrar parmaklarına doğru eğiliyorum.

İki tanesini içime sokuyor ve ben nefes nefese kalıp kalçalarımı yukarı yuvarlayana kadar okşuyor, ancak o zaman bacaklarımı kanepenin ucuna sürüklüyor ve yüzünü oraya gömüyor. Beni yalıyor, okşuyor, diliyle yatıştırıyor.

"Tadı nasıl, kardeşim?" Ryder mırıldanıyor ve ben de başımı çevirip onun bizi izlediğini görüyorum. Hepsi öyle ve yine sertleşmişler. Yüce Tanrım.

Garrett inliyor, yaklaşırken dudaklarını yalıyor ve daha sert nefes almamı sağlıyor. "Lanet olası cennet gibi," diye inliyor Kenzo, beni daha hızlı ve daha hızlı tüketirken elleri açgözlülükle beni kavıyor.

"Kenzo," diye inliyorum, Diesel'in bıçağı aniden tenimi sıyırdığında

başımı kaldırıyorum ve onu kanepenin arkasında, bana dokunmak için eğilirken görmek için başımı çeviriyorum.

"Çok tatlı inliyor, değil mi?" Diesel gülüyor. "Derisini oyarken attığı çığlığı duymalısın."

Bunun üzerine gözlerim kapanıyor, dayanamıyorum ve Diesel boğazımı sıkıp hava kaynağımı kestiğinde ve Kenzo dilini piercingimin etrafında kıvırdığında bir çığlıkla boşalıyorum, hepsi zevk içinde kıvrılırken beni izliyor.

Diesel diğerlerine "Onun kıcını istiyorum," diyor ve Kenzo her bir kalçamı öpüp beni yuvarlıyor. Bırakın tartışmayı, konuşamıyorum bile ve Diesel'in sert, nasırlı ellerinin kalçalarımı okşadığını hissettiğimde inleyerek başımı kanepeye gömüyorum.

Tanrım, yapamam.

"D," diye fısıldıyorum ama o beni duyuyor ve dişleri aniden kalçama saplanarak çığlık atmama neden oluyor.

"Bizim," diye tersliyor. "Sana nasıl istersem öyle sahip olacağım, Minik Kuş. Canın yanacak ve her şeyi seveceksin."

İşkence.

Bu gece onu terk etmeye cüret ettiğim için bana işkence ediyor. Hepsi öyle, ama hayatımın en iyi orgazmlarından bazılarıyla birlikte geldiğinde, nasıl itiraz edebilirim? Yorgun ve doygun olmama rağmen, kıcımı havaya kaldırdığında itiraz etmiyorum.

"Seni seviyorum Minik Kuş. Sen benim ateşimin benzinisin. Seni asla bırakmazdım ve diğerleri de bırakmazdı. Eğer bırakabileceklerini düşündülerse aptaldırlar," diye mırıldanıyor yanaklarımı ayırıp kıcımı yalarken. "İkinci raunda hazır mısın?"

Lanet olsun.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

RYDER

ROxy büyük bir esnemeyle kahvaltıya geliyor. Giydiği tişört transparan ve üzerinde ne külot ne de sütyen var. Neredeyse fincanımı düşürecektim, o kadar sert bakıyorum. Sırıttıyor.

Beni yakalıyor ve koltuğuna oturup bacaklarını kucağıma koymadan önce göz kırptıyor. Gözlerimi devirerek, telefonumdaki güncellemeleri okumaya geri dönerken ayak parmaklarını okşuyorum.

Diesel'in deyimiyle yeniden buluşmamızdan sonra neredeyse bir gün uyudu. Vücudu hâlâ ağrıyor, bu yüzden onu masanın üzerine yatırıp sıkmek istememe rağmen zorlamıyorum. O gece ona cehennemi yaşattık, kanı oturma odasını kapladı, bizi terk etmeye çalıştığı için cezasını orgazmlarla ödedi. Sonunda onunla işimiz bittiğinde ve uykuya dalarken ona sarıldığımızda bizden nefret ettiğini söylese de her lanet dakikayı sevdi. O lanet olası bir yalancı.

"Diesel, neden artık bir yatımız daha olduğunu açıklamak ister misin?" Garrett inlerken onun sırtarak arkasına yaslandığını görmek için başımı kaldırıp soruyorum.

"Sana öğreneceğini söylemiştim, D." Gülüyor.

D omuz silkiyor. "Şey, görüyorsunuz, Roxy adında bir yat gördüğümde kendi işime bakarak yürüyordum. Tabii ki bizden başka hiç kimse kızımızın adını taşıyan bir tekneye sahip olamazdı, bu yüzden onlara çok para teklif ettim.

satın al." Roxy gülünce omuz silkiyor ve Kenzo'nun uzattığı kahve fincanını avuçluyor.

Garrett yemeğini yerken, "Hayır dediği için onu tavayla dövdüğün ve teknenin artık senin olduğunu ve sana Kaptan Deli demesini söylediğin kısmı unutuyorsun," diye ekliyor.

Bir an sessizlik oluyor, sonra Diesel sırtırırken hepimiz kahkahalarla gürlüyoruz. Roxy'ye bakıyor ve göz kırpmıyor. "Bana deli diyebilirsin, Minik Kuş."

"Bizim zaten bir yatımız var." Kahkahamı kontrol edebildiğimde iç çekiyorum.

"Artık iki tane var, onlarla yarışabiliriz." Diesel çakmağını açıp kapatarak gülüyor.

Tam bunu neden yapmayacağımızı açıklamaya çalışıyordum ki telefonum çalıyor ve sözümü kesiyor. Telefonu açarak Roxsane'in soğuk ayak parmaklarına masaj yapıyorum ama hattan gelen kelimeler karşısında donup kalıyorum.

"Bir patlama oldu."

Viper'dan başka her şeye dair tüm ipuçları yok olurken, vücudum kaskatı kesilmiş bir halde doğruluyorum. "Nerede?"

"Eski ev." Tony iç geçirdi.

"Yaralı ya da ölü var mı?"

Diğerlerinin baktığını hissedebiliyorum, bu yüzden onlara beklmelerini söylemek için parmağımı kaldırıyorum. "Hayır, boştu. İtfaiye ve polis burada, ama onları tanıyoruz, bu yüzden

Bunun bir gaz patlaması olduğunu ve yakında ortadan kalkacağını söyleyecekler." "Teşekkürler Tony, beni bilgilendirmeye devam et," diye hırladım.

"Oh, ve patron? Evin arkasındaki toprak yola çıkan motosiklet izleri bulduk, dört tane." Telefonu kapatıyor.

Bisikl

etler.

Triad.

Lanet olası aptallar. Bunun için onları öldüreceğim. Bu sadece gücümüze sinsice bir saldırı değil, bu topyekün bir savaş eylemi. Suikast girişimini gençlik hevesi olarak görüp onları hizaya getirebilirdik, ama bu?

Bu onların ölümünü işaret ediyor.

Telefonu kapattıktan sonra hazır olan diğerlerine bakıyorum, vücutları gerginlikle titriyor, bir şeyler olduğunu biliyorlar. "Eski evi havaya uçurdular."

"Triad," diye homurdanıyor Garrett, ellerini yumruk yapmış, ben de

başımı eğiyorum.

"Arka tarafta bisiklet izleri buldular. Polis ve itfaiye gaz patlaması olduğuna karar verecek." Dişlerimi gıcırdatıyorum ve Roxy'nin kaşlarını çatarak bize baktığını hissedebiliyorum.

"Eski ev mi?" diye soruyor ama ben cevap veremeyecek kadar çileden çıkmış, zihnimde saymakla meşgul olduğumdan konuşamıyorum bile. Patlamamak ve bize karşı gelmeye cüret eden bu şehrin üzerine cehennemi yağdırmamak için.

"Babamızın evi. Ölümünden sonra burayı inşa ederken bir süre orada yaşadık," diyor Kenzo ama sesi bile gergin.

O evi, yani bizim evimizi vurarak bir tepki yaratmaya çalışıyorlar. Eğer misilleme yapmazsak, onlardan korkuyormuşuz gibi zayıf görüneceğiz, ki korkmuyoruz. Aileleri eskiden bu kasabayı yönetiyor olabilirdi, ama şimdi kalıntıdan başka bir şey değiller.

Kalıntılar unutulabilir.

"Hamlemiz ne olacak?" Kenzo soruyor. Şu anda kimse yemek yemiyor.

"Onları geri alacağız, tabii ki ve hepsini öldüreceğiz," diye hırlıyor Diesel, bıçağını masaya saplıyor, yüzü öfkeyle çarpılıyor.

"Hayır, henüz değil. Onlara kolayca ulaşabileceğimizi göstereceğiz. Gücümüzü kanıtlarız, herkes gibi bizden korkmalarını sağlarız. Sonra da onları yok ederiz." Sakince çay fincanımı yere bırakıp takım elbisemi düzeltirken ana hatlarını çizdim.

"Ben roketatarı getireyim," diye ekliyor Diesel.

"Hayır, bir restoranları var, değil mi? Aileleri uzun yıllar işletti ve üstünde yaşadılar, bana adresi bul. Ayrıca üç kardeşin adresini de ver. Bugün Pazar, yani evde aile günü yapıyor olacaklar." Ben sırtıma başlıyorum, Kenzo da aynısını yapıyor.

"Aramaları ben yaparım. Bu konuda gittiğin yeri seviyorum, ağabey."

Kendi telefonumu alıp ayağa kalkıyorum. "Üç kapıya da polis istiyorum,

Onları herhangi bir suçtan tutuklayın, gösterin, bizden olduğunu bildirin ve o restoranı kapatın, geri alın, artık bizimdir."

"Ne yapacaksın?" Roxy merakla soruyor, hiçbir şekilde üzgün görünmüyor.

"Tüm aile üyelerinin ve çalışanlarının belgelerini kontrol edeceğim. Burada yasadışı olarak bulunanlar derhal sınır dışı edilecek. Onları alaşağı edeceğiz, bu bir savaş."

Sonra ayağa kalkar. "Bırak yardım edeyim."

Diğerleri telefonlarına koşturuyor ama ben aramayı bekletip ona bakıyorum. "Yardım etmek ister misin?"

Başını sallıyor, dudaklarını sinsi bir sırıtiş kaplıyor. "Bunu yapabilecek

tek kiřinin sen olduđunu mu dűřűnűyorsun? Bir fikrim var. Bana gűveniyor musun?"

Ona bakıyorum ve o da yaklaşıyor. "Ryder, bana güveniyor musun?"

Başımı onaylarcasına sallarken kelimeler etrafımda yankılanıyor. Öncekinden daha geniş sırtarak yanağımdan öpüyor. "Güzel, çünkü işler ciddiye binmek üzere."

Ben onun geri çekilen haline bakıp Diesel ve fırlatıcısından çok onun için endişelenmem gerekip gerekmediğini düşünürken o uzaklaşıyor ama tartışacak fazla zamanım yok. Bu işin bugün bitmesini istiyorsam, hızlıca telefon etmem gerekiyor.

TELEFONU KAPATTIĞIMDA SAATLER GEÇMİŞTİ VE ROXY GELDİ.

Garrett peşindeyken kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Her şey tamam, şimdi arkamıza yaslanıp izleyeceğiz."

"Peki sen ne yaptın aşkım?" Şimdi daha sakın bir şekilde soruyorum.

Kucağıma düşüyor, bana sırtıyor ve eğiliyor. "İzle ve öğren, bebeğim." Beni öpüyor ve tekrar ayağa kalkıyor, ıslık çalarak oturma odasına gidiyor ve televizyonda haberleri açıyor.

Kanepenin arkasına yaslanarak onu takip ediyorum ve başının üstünden şehirdeki baskınlardan bahsederken izliyorum - şüphesiz evlerine ve restoranlarına, bu da beni gülümsetiyor - ama sonra yeni bir haber raporuna geçiyor ve ağzım açık kalıyor.

Triad'ın ithalat işine odaklanıyor. "Sesini aç," diyorum ve televizyon odanın içinde gürleyerek Diesel ve Kenzo'nun görünmesini sağlıyor.

Haber muhabiri, bir ihbarcının işletmenin şehirden hırsızlık yaptığını ve uyuşturucu ithal ettiğini doğruladığını, yerel bayiler olarak adlandırdıkları muhbirlerin de tedarikçileri olduklarını teyit ettiğini açıklıyor.

Televizyonu kapatıyorum ve yüzünde bir sırıtışla tırnaklarını inceleyen Roxy'ye bakıyorum. "Aşk..."

"Bunu nasıl yaptın?" Kenzo aval aval bakıyor. Bana şok içinde bakıyor. "Biliyor muydun?"

Başımı sallıyorum ve Roxy dönüp bize bakıyor. "Arkadaşı olan sadece siz değilsiniz. İşlerini ihbar eden kişi mi? Her zaman karısından şikâyet etmeye gelir, burbonu sever ve bana bir iyilik borcu vardı." Omuz silkiyor. "Yine de ona burada bir iş sözü verdim."

şimdi. Muhtemelen uzun sürmeyecek ama bir süreliğine onları kapatacak ve isimlerini çamura bulayacak."

"Satıcılar mı?" Diesel çılgınca gülerken ben kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Wheels ve Timmy mi? Evet, iyi çocuklar, bir süre onlarla sokaklarda yaşadım. Zaten polisler enselerindeydi, bu da onları tedarikçilerinden uzaklaştırmaya yardımcı oldu." Kaşlarını oynatıyor. "Tutuklanmayacaklarına, tutuklanırlarsa da onları çıkaracağımıza söz verdim. Sorun mu var?"

Ona öylece bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Vay canına, sevgilim, bu inanılmaz. Yemin ederim şu an çok sertim." Kenzo gülüyor.

Garrett sırtıyor bile. "Bebeğim, sen kesinlikle bizden birisin, seni zalim sürük." Diesel üzerine çullanıp onu sertçe öperken ona göz kırptıyor.

"Sana söylemiştim, Baştan aşağı engerek."

Ben ona bakarken hepsi bana bakıyor ve o da sırtarak başını eğiyor. "Senin planın daha iyiydi, ama her açıdan saldırmak onları kaçmaya devam ettirecek ve sana onları alt etmek için zaman kazandıracak." Omuz silkiyor.

"Aşk." Başımı sallıyorum ve parmağımı ona doğru kıvrıyorum. Daha yakına kayıyor ve çenesini kavriyorum, gözleri arzuyla hafifçe parlıyor, dudakları aralanıyor. "Sen bir dahisin," diye mırıldanıyorum, eğilip saçlarını kulağının arkasına tararken. "Böyle şeyler yapmaya devam edersen bizden nefret etmediğini, hatta bizden hoşlandığını düşünmeye başlayabiliriz," diye takılıyorum.

Homurdanıyor ve saçlarını omzunun üzerinden atarak elimden kurtuluyor. "Ukalalık etme, sıkılmışım ve bu eğlenceliydi, hepsi bu. Senden hâlâ nefret ediyorum."

Gözlerimi vücudunda gezdirerek ona sırtıyorum. "Bu doğru mu? Hâlâ o eski yalana mı bağlısın?"

Diesel onun arkasından yaklaşıyor ve şimdi de sırtıyor. "Minik Kuş, bizden nefret ettiğini hiç sanmıyorum."

Gözlerini kısıyor ve sonra dönerek dizini onun aletine çarpıyor. Yüzü buruşup sikini kapatırken bile gülerek yere düşüyor. Aptal buna bayılıyor. Saçlarından tutup başını yukarı çekiyor ve ona bir kraliçe gibi bakıyor. "Beni kızdırma, ikimiz de biliyoruz ki bu sadece senin tekrar kanamanla sonuçlanacak."

O zaman bize bakıyor, en ufak bir korkusu yok, onu zorlayacağımızı, kızdıracağımızı umuyor. "Başka hatırlatma isteyen var mı?" Garrett'a odaklandı. "İkinci raunda geçmek ister misin?"

Ona sırtıyor. "Benimle başa çıkamadın, bebeğim. İlk seferinde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sikini buzlamak zorunda kaldığında mı?" diye tatlı bir şekilde karşılık veriyor ve adam bir kahkaha patlatıyor.

Telefonum çalıyor ve Kenzo'yu tehdit ederken dudaklarımda bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Tamamdır. Uzun süre dayanmaz ama bir mesaj göndermek için yeterince uzun. Yine de o kağıtlar konusunda haklıydın. On çalışanı ve beş aile üyesini güvence altına alma yolundayız."

"Güzel." Telefonu kapattım ve ona döndüm. "Onlarla dalga geçmeyi bırak tatlım, yapacak işlerimiz var."

Eğilen Kenzo'nun yanından geçip gidiyor. "Bizi seviyorsun, itiraf et."

Kadın adamın suratına bir yumruk indiriyor ve adam sandalyeye düşüyor, burnundan kan akarken bile gülüyor. Elini sallayarak bana doğru hışımla geliyor, gözleri parlıyor. "Lanet olası silahım olsaydı..."

"Evet, işte bu yüzden sana silah verilmiyor, onları kullanma eğilimin var." Bir kolumu ona sararken sırtıyorum. "Hadi, benimle bir toplantıya geliyorsun. O zavallı piçlerin senin onları dövme birarada vermelerini sağlayacağız."

Ofluyor ama onu götürmeme izin veriyor ve kapıya vardığımızda Diesel'in "O kadınla evleneceğim" dediğini duyuyorum.

Kollarımda debeleniyor. "Bırak o piçi bıçaklayayım-"

Gülerek onu omzuma atıyorum. "Uslu dur, yoksa seninle oynamasına izin veririm. Tanrı bilir belki de sana söylemeden seninle evlenir."

O zaman donup kalıyor. "Lanet hayvanlar. Aptal yılanlar." Kıçına bir şaplak attım, o da ciyakladı.

"Seni bir yönetim kurulu toplantısının ortasında becermemi istemiyorsan, bu kadar dil yeter, velet."

Asansördeyken onu ayağa kaldırdım ve bana ters ters baktı.

-Kızımız tam bir savaşçı. Çekip gittiği için onu affettiğim anlamına gelmiyor ama bu da bir başlangıç. "Toplantı ne?" Bir transparan gömleğine bakıyor, bir de bana.

"Yönetim kuruluyla birlikte. Genişliyoruz. Triad'la başa çıkmak ve sağlam bir planı yürürlüğe koymak için birkaç günümüz olması sıkıcı bir durum ama yine de günlük işlerimizi yürütmek zorundayız. Saldırıların bizi etkilemediğini kanıtlamalıyız." Omuz silkiyorum.

"Ve ben neden yarı çıplak geliyorum?" Kollarını kavuşturarak iç geçiriyor. Ona söylemiyorum, sadece meme uçlarını kumaşın üzerine daha sıkı bastırıyor ve benim

Ağzım sulandı.

"Çünkü onlardan nefret ediyorum ve sıkılıyorum. Sen oradayken, bundan zevk alabilirim." "Ryder, vajinamı görebiliyorsun," diye dikkat çekiyor.

Gözlerimi onun formunda gezdirerek sırtıyorum. "Yapabilir misin? Ne yazık, yaşlı piçleri bir şeyler yapmak için yeterince uyandırabilir."

"Hı-hı, ya da onlara kalp krizi geçirtmek mi?"

Daha yakına eğilerek onu kafesledim. "Sahip çık, aşkım, diğer her şeyi sen yap. Eğer iyiysen, daha sonra Diesel'i dövmeneye bile izin verebilirim."

"Sanki beni durdurabilirmişsin gibi. İkimiz de biliyoruz ki o çılgın piç bekliyor olacak." Sırtıyor ama bana bakmadan önce saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Peki, ceketini ver."

Bana söyleneni yapıyorum ve o da uzun kollarını geriye doğru kıvrarak giyiyor. Düğmelerini ilikleme zahmetine katlanmıyor, ama hayal kırıklığıma rağmen göğüslerini göremeyeceğiniz kadar örtüyor ve biraz giyinik görünüyor. Ne yazık.

"Sana söylüyorum, kimse fark etmeyecek." Durduğumuzda omuzlarımı geriye atıyorum.

"Evet, nasıl?" diye alay ediyor.

Sırtıyorum ve toplantılar için kullandığımız en üst kata açılırken kolumu omuzlarına doluyorum. Burada birkaç personel var ama asansörden çıkar çıkmaz hemen başka tarafa bakıyorlar. "Çünkü sana bakmaya cesaret edemezler," diye mırıldanıyorum konferans odasına doğru yürürken. Hepsi orada, on erkek ve üç kadın, masanın etrafında oturmuş beni bekliyorlar. İçeri giriyorum ve odanın başındaki koltuğa oturuyorum. Roxy bir sandalye çekip yanıma oturuyor, bacakları çıplak bir şekilde masaya uzanıyor.

Dosyayı alıp göz gezdiriyorum. "Roxane'a en ufak bir şekilde bakanlar anında kovulacak," diye kayıtsızca uyarıyorum. Rahatsız edici bir kıpırdanma ve hızlı bir öksürük duyuyorum ama başımı kaldırdığımda tüm gözler bilinçli bir şekilde bana kilitlenmişti. "Başlayın."

"Efendim, son çeyrekte satışlarımız arttı ve ilaçlarla kârımız iki katına çıktığı için rakibimizi satın alıp bu şekilde büyümek istiyoruz," diye söze başlıyor kadınlardan biri, Rechel.

"Yap." Başımı salladım. "Sıradaki."

Yanıdaki tombul adam sinirli bir şekilde öksürüyor, yüzü kıpkırmızı. "Yeni kuleyi inşa etmek için gerekli izinleri almayı başardık." Gözlerini Roxanne'dan ayırmıyor ve ben de elimi kaldırıp rapora bakıyorum.

Başımı rakamlardan kaldırmadan ona "Kovuldun," diyorum.

"Efendim, ne?" diye kekeliyor, yüzü kıpkırmızı ve benek benek.

"Kadınım baktın, kovuldun. Bir saat içinde gitmeni istiyorum." Yanındaki kadına baktım. "Sen, bana onun neyi paylaşmaktan aciz olduğunu söyle."

"İzinler alındı, ay sonunda inşaata başlıyoruz" diye hemen söze giriyor.

"Güzel. Pozisyonunuz nedir?" Adam hışımla odadan çıkarken ben de soruyorum.

"Ben onun CEO yardımcısıydım." Başını gururla arkaya yatırıyor.

"Artık değil, aramıza hoş geldiniz CEO, maaşına ve sosyal haklarına hemen ihtiyacınız olacağını bildirin." Başımı salladım ve devam ettim. Odada başka bir sorun olmadan dolaşıyoruz ve Roxxane son adama gelene kadar her şeyi izliyor.

"Yemek ve bar sektöründeki yeni girişiminiz için şehir genelinde mülkler temin ettik."

Başımı salladım. "Güzel, hepsi buradaki Roxxane'den geçecek. Yetki onda."

Bana baktığını hissediyorum ve ona göz kırpıyorum. "Roxers da buna dahil. Ne istersen yapabilirsin, onları kârlı hale getirebilirsin, eminim-" Adama bakıyorum ve o da sırtıyor.

"Ried."

"Ried ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olabilir."

O zaman ona bakıyor ve ben de onu dikkatle izliyorum ama o gözlerini kızın yüzünde kilitli tutuyor. "Sizinle çalışmak bir zevk. Roxers'ı gördüm ve şu anda herkesin aradığı rustik bir çekiciliği var. Vizyonunuz ve bilginizle harika işletmeler açacağımıza inanıyorum."

Ona bakarken gözleri büyüyor. "Çok temizsin, evlat. Kravatını çıkar, sonra konuşabiliriz." Kendime engel olamayarak kıkırdıyorum ve o da daha yakına eğiliyor. "Ayrıca hiç sarhoş oldun mu? Çok genç görünüyorsun."

Kravatını kaybederken endişeyle başını sallıyor. "Bir ya da iki kez. Üniversite ile meşguldüm-"

"Güzel. Her şey sırayla, git kafayı bul. Bar işletmek mi istiyorsun? Neyin sattığını, ne istediklerini bilmelisin. Git ve öğren," diye zahmetsizce yönlendiriyor. Farkında olmayabilir ama Roxxane doğuştan bir liderdir. Tüm gerekliliklere sahip ve kolay kolay korkmuyor, şirketimize ek bir bonus olacak.

"Dağılabilirsiniz," diye sesleniyorum ve hepsi kendi aralarında konuşup hızla çantalarını ve klasörlerini toplayıp gitmeye hazırlanırken Ried duraksıyor ve tekrar Roxxane'a bakıyor.

"Hanımefendi-"

"Siktir, bana öyle deme, adım Roxy."

Sonra rahatlayarak sırtıyor. "Roxy, benim de bazı fikirler sunmam mümkün mü?"

Ona gülümsüyor. "Kesinlikle evet. Hiçbir fikrim yok evlat, bu yüzden sen benim yardımcımsın."

Bunun üzerine şişmiş gibi görünüyor ve sonunda ayrılıyor. "Roxers?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Bu senin barın." Omuz silktim. "Artık ne istersen yapabilirsin... bir franchise başlat, umurumda değil, kendi paranı kazan. Kumarhane mi kurmak istiyorsun? Kur. Koca bir ada mı istiyorsun? Sadece sor."

Başını sallıyor ve ben de eğilip ağzını kapatıyorum. "Bizim paramız artık senin, ayrıca Roxers'ın kârından da biraz yatırım yaptım ve düşündüğünden daha fazlasına sahipsin. Buna alış, aşkım."

"İtiraf etmeliyim ki seni izlemek çok ateşliydi." Gülüyor, ben sandalyemde rahatlarırken daha yakına eğiliyor. Onu tutup kucağıma bırakıyorum ve o da masaya yaslanıyor, takım elbisemin ceketini gömleğin içinden görünen pembe, şımarık meme uçlarını göstermek için ayrılıyor.

"Öyle miydi?" Bastırıyorum, ellerim kalçalarını okşuyor.

Başını sallayarak gömleği yukarı itmeme izin veriyor. "Kahretsin evet, her şey kontrolüm altında. Senden ne kadar korktuklarını görmelisin, bu delilik. Peki, yemekten önce tüm bu işler, şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi? Sizi bu masanın üzerinde becereceğim Bayan CEO, sonra da Triad'ı alaşağı edeceğiz." Sırtıyorum.

Gömleği göğüslerinin altında toplanana kadar yukarı ittiğimde gülüyor. "Kulağa hoş geliyor, işe koyul."

KIRKINCI BÖLÜM

ROXY

"D ininde. Gidip ne yaptığına bakar mısın?" Kenzo rica ediyor. "Neden ben? Ben rahatım." Ryder yemek pişirirken koltukta dinlenirken göğsüne kıvrılıp inliyorum.

"Çünkü ben gidersem beni dinlemez, ama sen gidersen dinler." Sırıttıyor ve sonra beni itiyor. Bir tokatla koltuktan yuvarlanıyorum, topuklarımın üzerinde dönüp hışımla uzaklaşırken ofluyorum. Ön kapıyı açıp asansöre yöneldim. Tüm binanın tarayıcıları ve güvenliği artık beni tanıyor, bu yüzden istediğim yere gidebilir ya da çıkabilirim. D'nin oyun oynadığı bodrum katına iniyorum ve kapı açıldığında buradan gelen çığlıkları duyuyorum.

Koridorda yürüyorum ve zincire vurduğu adamla alay ederken kapı aralığına yaslanıyorum. "Kim o?" Çığlıkların arasından sesleniyorum.

D yüzünde geniş bir sırıtışla döner, göğsü terli ve çıplaktır, kanla kaplıdır. "Bir tehdit. Minik Kuş, gel oyna!"

Sırıttıyorum ama olduğum yerde kalıyorum. "Hayır, bu tamamen senin."

"Lütfen, lütfen bana yardım edin, bu adam deli!" diye bağırان adam zincirlere doğru hamle yapınca D kaşlarını çatarak ona döner.

"Konuşmayı bölmek kabalıktır," diye uyarıyor ve bana dönmeden önce onu hızla bıçaklıyor. "Üzgünüm Minik Kuş, hiç terbiyesi yok. Her şey yolunda mı?"

"Ne yaptığına bakmaya geldim, seni özledim." Sırıttıyorum ve bir saniye içinde üzerime geliyor. Beni yakalayıp duvara fırlatıyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor. Tadı ateş ve kan gibi ve inlemekten kendimi alamıyorum.

Adam çığlık atmaya devam ederken, "Bu düşünceni unutma," diye mırıldanıyor. Nefes nefese kalmış ve duvara yaslanmış bir halde Diesel'in dönüp lanet olası bir et öğütücüyü kapmasını ve adamın açık ağzında parçalamasını izliyorum. Bir dönüşle ve sadece ninja tekmesi olarak tanımlayabileceğim bir hareketle kafatasını parçalıyor.

Çığlığı kesiyor ama adamı da öldürüyor gibi görünüyor ve D kaşlarını çatıyor. "Kahretsin, sanırım artık benim oyuncağımsın," diye mırıldanıyor dönerken, dikkati bana kilitlenmiş.

Bana doğru yöneldi ve beni tekrar alet kutusuna kaldırdı. Bu pozisyona çok sık düşüyor gibiyiz. Hâlâ transparan gömleğim üzerimde ama külot giyiyorum, bu adamlar için fark etmiyor. Silahını yanından çekip kafama dayıyor. Amım kasılırken bile nefesim boğazımda düğümleniyor. Ryder ve benim sözümüz daha önce kesilmişti. Neredeyse adamı vuruyordu ama yapacak işleri vardı, bu yüzden yirmi dört saattir orgazm olamadım, ki bu çok sinir bozucu.

"Minik Kuş, Minik Kuş, bizim için ölür müsün?" diye mırıldanıyor. Gülümsüyorum. "Gerekir miydi?"

Tetiği çekti ve ben irkilmedim bile, gözümü bile kırpmadım. Gülüyor ve silahı kafasına dayıyor. "Senin için ölürüm." Tetiği tekrar çekiyor, boş bir tık sesi geliyor ve sırtıyor. "Hay aksi, mermileri unuttum. Yine de işe yarayabilir."

Ağızma bastırıyor ve ben de açıyorum. D onu içeri sokuyor ve tükürüğümle ıslanmış halde çekip çıkarmadan önce metalin etrafını yalıyorum. Çenemden aşağı akıtıyor, çıplak kalana kadar gömleğimi yırtıyor, elleri kan içinde, ama ben çoktan ıslanmışım. Onun deliliğini arzuluyorum, hepsini istiyorum.

Onunlayken özgürüm.

Hiçbir şey onu şok edemez, korkutamaz. Asla onu iğrendirecek ya da benden korkmasına neden olacak bir şey yapamam. Buna bayılır, bundan zevk alır ve bana tapardı.

Silahın soğuk metalinin göğsümde ve karnımda gezinmesini soluk soluğa izlerken, onu külotumun içine bastırmasını izliyorum. Bacaklarımı ayırarak kalçalarımı metale doğru yuvarlıyorum. Amımın üzerinde ileri geri sürüyor, ıslatıyor.

Namluyu girişime dayamadan önce daha da yaklaşıyor. "Eğer seni silahımla becerirsem, benim için gelir misin?"

"Yapacağımı biliyorsun." Namluyu içime hafifçe iterken inliyorum, yabancılığı beni sarsıyor ve daha yüksek sesle inletiyor. "D, lütfen, Ryder araya girmeden önce benimle çoktan dalga geçti, oynamak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Seninle mi? Her zaman, Küçük Kuş." Külotumu yırtmadan önce inliyor, gözleri amımdaki silaha kilitlenmiş. Silahı tekrar yukarı kaydırarak klitorisime bastırıyor ve pantolonunu indirip sikini kremimle ıslatıyor. "Her zaman çok ıslak."

"Sik beni artık," diye hırlıyorum.

Sırıttıyor. "Çok pis bir ağzın var, onu sonra sikeceğim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime girdi ve onu güldüren bir çığlık attım. Hiç vakit kaybetmiyor. Sevişmiyoruz, her zamanki gibi sert ve hızlı sevişiyoruz.

Bacaklarımı kalçalarına dolayarak, eğilip onu sertçe öpüyorum, serbest kalmak için umutsuzca savaşıırken çenesindeki kirli sakal bana sürtünüyor. Silahı bana doğru bastırıyor, sürekli bir tehdit, gücünün bir hatırlatıcısı. Sert metal neredeyse acı verici bir şekilde piercingime sürtünüyor, yine de zevkimi artırmak için kalçalarımı döndürmekten kendimi alamıyorum.

"Daha fazla," diye talep ediyorum.

Homurdanarak beni kaldırıyor ve tekrar aşağı indiriyor, siki beni tekrar tekrar dolduruyor. Beni kontrol ederken silahı kalçama dayadı. Kanlı, terli göğsü benimkine sürtünüyor, kana bulanmış eli kalçamı acımasızca kavriyor.

Aşağı uzanarak silahı aldım ve bırakana kadar elini büktüm. Silahı çevirip göğsünde gezdiriyorum ve ağzına götürüyorum. "Em," diyorum sırtarak.

Gülüyor, dudaklarını namlunun etrafına sarıp ıslaklığımı yalayarak temizlerken durgunlaşıyor. Tetiği çekiyorum ve inliyor, amımın içinde sarsılırken gözleri kapanıyor. Silahı kaptığı gibi alına götürüyor ve namluya bastırıyor. "Yap şunu, vur beni" diye nefes alıyor beni sikerken.

Tetiği tekrar tekrar çekiyorum ve o yüksek sesle inliyor, yüzü mutluluktan gevşiyor. Diğer elimle aramıza uzanıp göğüs ucunu homurdanmasına neden olacak kadar sertçe çektiğimde, orgazmı aniden onu parçalayarak durgunlaşıyor. Beni dolduruyor, silaha doğru eğilirken nefes nefese kalıyor. Gülüyorum, kendimi garip bir şekilde başarılı hissediyorum. Durumu tersine çevirmeyi ve onu boşaltmayı başarmıştım. Ama sonra gözleri titreyerek açılıyor ve bana dikiliyor.

"Oyunum bitmemişti, Minik Kuş," diye tersledi ve silahı elimden çekip aldı, bileğim aniden ağrımaya başladı. Amımdan çekip silahı girişime bastırdı. "Sikimin üzerine boşalmana izin verecektim ama şimdi silahımın üzerine boşalacaksın."

Elimde olmadan nefes alıyorum. İçime bastırırken soğuk metal çok garip hissettiriyor, amım kremimden ve onun dölünden kayganlaşıyor ve kaymasına yardımcı oluyor. Beni onunla sığ, yavaş itişlerle sikiyor, birkaç sert itiş yapmadan önce, beni kenarda tutuyor, hangisinin geleceğini asla bilmiyor. Namlunun şekli beni inletiyor ve gözlerim titreyerek kapanıyor.

Bu çok yanlış, çok ölümcül.

Amımda lanet olası bir silah var ve sadece düşüncesiyle bile neredeyse boşalıyorum.

Beni onunla becerirken alnını alnıma bastırıyor, silahı daha derine iterken beni silahın etrafında geriyor. "Ya onu doldurursam, Küçük Kuş?"

Titriyorum, metalin etrafında kenetleniyorum ve o sırtarak dudaklarımı yalıyor. "Seni pis küçük kuş. Merak ediyorum... Acaba başka hangi silahları kullanmama izin verirsin?"

seni

becermek."

Oh Tanrım.

Çok yakınım, gittikçe arttığını hissedebiliyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum, bunun uzun sürmesini istiyorum ama bana izin vermiyor. Başparmağı klitorisimi ovarken çenemi ısırıyor, silah içime çarpıyor ve etrafına geldiğimde çığlık atmama neden oluyor. Biraz dışarı çekiyor ve yavaşça tekrar içeri itiyor, silahı çekmeden önce serbest bırakmam için bana rehberlik ediyor.

Parlayan silahı kaldırıp bakışlarımla buluşuyor ve namlu boyunca yalayarak tadıma bakarken geriye doğru yığılıyorum, hareket edemiyorum. "Kahretsin, senin amına girdiğini bildiğim için bu benim yeni favori silahım olabilir. Onu ne zaman öldürmek için kullansam, ne zaman kanla kaplansa, o tatlı amına gömülü haldeyken çığlık atarak serbest kalışını düşüneceğim."

Lanet olsun. Buna ne diyebilirsin ki?

Gülüyor ve toparlanmam için bana zaman tanıyarak arkasını dönüp temizlik yapmadan önce cebine atıyor.

Yukarı çıktığımızda gerginliği hissedebiliyorum. Hepsi bundan sonra ne olacağını, Triad'ın nasıl tepki vereceğini ve misilleme yapacağını merak ediyor. Bu bir çete çatışmasından daha fazlası, iki aile savaşa giriyor. Şehir onların savaş alanı, kan ve parayla dolu ve sadece birine yetecek kadar büyük.

Viper'larım.

Çünkü kaybetmeyi planlamıyorlar, kazanmak için her şeyi yapacaklar, ben de onlara yardım edeceğim. Artık benim hayatım bu. Onlar benim hayatım. Bunu ben seçtim, ben istiyorum ve dürüst olmak gerekirse... doğru geliyor. Kötü, ama tüm bunların heyecanı beni her zamankinden daha mutlu ediyor ve sonunda yaşadığımı hissediyorum. Bunu onlar yaptı. Beni genelde sakladığım kadın haline getirdiler. Perdeyi geri çektiler ve bulacaklarından korkmadan parlamama izin verdiler.

"Üç saat önce serbest bırakıldılar. Ne planladıklarını merak ediyorum," diye mırıldanıyor Kenzo, gözleri tabletinde.

"Büyük bir şey, onları utandırdık." Ryder sırtıyor.

Hepsi ayağa kalkarken Garrett, "Oluyor, şehir merkezindeki güvenli evimiz karanlığa gömüldü," diye hırlıyor.

Savaşa gitme zamanı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

GARRETT

W Ertesi sabaha kadar bekleyecek ve sonra ayrılacaklar. Ryder tüm iş yerlerini kontrol edecek, Kenzo işlerin yasadışı yönünü araştırarak ve Diesel de sokaklara çıkıp bulabildiği her şeyi öğrenecek

Ben güvenli evleri teftiş ederken. Hepimiz yanımıza korumalar alıyoruz ve tepeden tırnağa silahlıyız. Yola çıkmadan önce Roxy'den sadece bugünlük içeride kalacağına ve geride birkaç koruma bırakacağına dair söz alıyoruz.

İntikam peşinde olacaklar ve içimizden birini yakalamak kolay olmayacak ama yine de dikkatli olmalıyız. Bize bu kadar yaklaşmış olmalarına duyduğum öfkeyi görmezden geliyorum. Vuruşlar çok hızlı geldi, barış yapmayı hiç planlamamışlardı. Bunu bizi alaşağı etmek için yapıyorlardı. Ailelerinin yaşamasına izin verdik ve bize böyle mi karşılık veriyorlar?

Hepsini öldüreceğim.

Zırhlı arabayı alarak dün gece saldırıya uğrayan güvenli eve gidiyoruz. Olaydan sonra Tony ve diğer birkaç kişiyi doğruca oraya gönderdim ama kendim de görmeliyim. Önce eski ev, sonra bu. Bu bilgiyi nasıl alıyorlar? Ryder da stresli. Fareyi istiyor ve hemen istiyor.

Onları bulduğumuzda Diesel'in onlara ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Güvenli eve yolculuk uzun sürmüyor. Herhangi bir çalışanımız ya da ihtiyaç halinde kendimiz için bile onları çalışır durumda tutuyoruz. Ayrıca beş adet

Roxy sayesinde artık altı kaçış planımız var. Şehirdeki en güçlü insanlar olduğunuzda, sırtınızda bir hedef olduğu ve ne zaman kaçmanız gerektiğini bilmeniz gerektiği kesindir.

Ama bu o zamanlardan biri değil.

Bu mu? Bu, bizim zayıf olduğumuzu düşünen, Ryder'ın babasının parasından başka bir şey olmadığını düşünen pisliklere bir ders daha.

Güvenli evin önünde durduk. Beni rahatsız etse de önce onların inmesine izin veriyorum ve elim silahımda, onlar kapıma vururken ben de arkalarından çıkıyorum. Gözlerimi dört açıyorum, her yere aynı anda bakıyorum, kapıları, diğer arabaları, çatıları ve pencereleri kontrol ediyorum. Asla çok dikkatli olamazsınız ve Roxy beni evde beklerken, kendimi yaşamak isterken buluyorum.

Güvenli evin kendisi şehrin banliyö tarafında diğer iki bungalovun arasına sıkışmış küçük bir bungalov. Küçük ve mütevazı, tam da sevdiğimiz gibi. Şehrin dört bir yanına yayılmış küçük evlerden oluşan bir otelimiz var.

-Ne de olsa asla çok dikkatli olamazsınız.

Eski, çatlak araba yolundan aşağı inerken ve aşırı büyümüş bahçeyi geçip sarı soyulmuş ön kapıya doğru ilerlerken çocuklar benden önce gidiyor. Kapının kolu kırık, kilidi de öyle ve arkalarında olduğumu bilmeleri için omuzlarına dokunuyorum. Önce onlar içeri giriyor ve Tony çoktan buraya gelmiş olsa da silahımı çekiyorum. Bu bir tuzak olabilir. Eve girdik ve kontrol etmek için ayrıldık. Tek yatak odası ve banyo temiz, oturma odası ve mutfak da öyle. Silahımı kılıfına sokup etrafa bakarken kaşlarımı çatıyorum. Duvarlardan sökülmüş eşyalar, sıvada ezikler ve çatlaklar ve ters çevrilmiş mobilyalarla ev darmadağın edilmiş. Bir şey arıyorlarmış gibi görünüyor, ama güvenli evlerde hiçbir şey tutmuyoruz, bu yüzden bunların hepsi bir tehdit.

Orada ve kızgın olduklarını hatırlatan bir şey.

Bize ulaşabileceklerini. Yumruklarımı iki yanıma kıvrarak, kırık kanepeyi bir kenara iterek dağınıklığın içinde ilerliyorum. "Diğer tüm güvenli evleri kontrol edin, bir rapor istiyorum. Bize ihanet eden her kimse bulun!" diye bağırdım.

Telefonumu kaptığım gibi Ryder'ı arıyorum. "Konuş," diye hırlıyor, belli ki en az benim kadar eğleniyor.

"Burası darmadağın olmuş, nereye gideceklerini çok iyi biliyorlardı. Onlara bu bilgiyi veren o piçi bulmamız gerek," diye homurdanarak yumruğumu duvara vuruyorum.

"Bunu biliyorum, deniyorum. Git diğer evleri kontrol et," diye emrediyor telefonu kapatmadan önce. Telefonumu cebime koyuyorum. O

da stresli.

hepsi bunu hissediyor. Önceden bunun bir önemi yoktu, eğlenceli olurdu, onları yok etmek için bir oyun olurdu, ama şimdi düşünmemiz gereken Roxy var ve onun çapraz ateşte kalmasını istemiyoruz. Telefonumu kotumun ön cebine koyarken titriyor, ben de çıkarıp mesajı okuyorum.

Burada şans yok. Hay

sikeyim.

Onu yerine koyarak parmaklarımı çocuklara doğru çevirdim. "Hadi gidelim. Birini bulana kadar tüm evleri kontrol edeceğiz ve bulduğumuzda onları öldüreceğiz."

Başlarını sallıyorlar ve bir sonraki güvenli evi aramak için acele ediyoruz.

BEŞ GÜVENLİ EV SONRA, VE BEN KIZGINIM. ÜÇÜ VURULDU, AMA Bunu kimin yaptığına ya da onlara kimin söylediğine dair bir iz yok, çünkü hepimiz bunun Triad olduğunu biliyoruz, bir intikam suikastı. Belki de onlardan birini bulmayı umuyorlardı, emin değilim. Her iki durumda da birinin suratını dağıtmak istiyorum.

Dürtümü zapt etmek zorundayım, vücudum gerginlik ve öfkeyle titreşiyor, savaşıma hazırlanırken hissettiğim duygu. Nefes alarak, elimden geldiğince bastırmaya çalışıyorum. Birden telefonum çalıyor ve bakmadan cevap veriyorum.

"Ne?" Bir sonraki güvenli eve doğru ilerlerken hırladım.

"Ne kadar kaba! Bir kez olsun nazik davranacaktım ama..." Gülüyor -Roxy. Sesini duyunca anında rahatlıyorum, dudaklarıma bir gülümseme geliyor.

"İyi misin, bebeğim?" Soruyorum, sesim artık daha yumuşak. Öndeki iki adamın yer değiştirdiğini görüyorum, bu yüzden arkalarına bakıyorum ve kamburlaşıyorlar.

"Evet, sen, koca adam? Hiçbirinizden haber alamayınca endişelendim." Burnunu çekiyor.

"Sıkıldın, değil mi?" Kıkırdıyorum.

"Aklımı kaçırdım." Dramatik bir şekilde inliyor, bu da beni daha çok güldürüyor.

"Henüz bir sorun çıkmadı mı?" Pencereden dışarı bakarak soruyorum. Muhafızlarının solgun yüzlerle onu kovaladığını ve her ne bela peşindeyse ona yetişmeye çalıştıklarını hayal ettiğimde tüm gerginliğim bir anlığına uçup gidiyor.

"Psh, henüz değil, ama saat daha sabahın dokuzu." Gülüyor, sesi doğrudan sikime gidiyor ve onu sertleştiriyor. "Yine de oynamamız için bize yeni zincirler sipariş ettim." Sesi alçak ve boğucu.

Hay sikeyim.

İnliyorum, bir dakikalığına gözlerimi kapatıyorum. "Bebeğim, arabada üç kişiyle birlikteyim, böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden? Onları da mı zincirlemek istiyorsun?"

diye alay ediyor. "Terbiyeli ol," diye hırlıyorum.

Alay ediyor, "Ne zaman uslu durdum ki? Şimdi koca kışını kaldır ve eve git, çok sıkıldım ve kim bilir ne yapacağım."

Kıs kıs gülererek kapatıyor. Telefonumu tekrar cebime koyuyorum, ama şimdi daha sakın hissediyorum. Daha rahat ve kontrollü. Adamların bana baktığını hissediyorum, bu yüzden başımı çevirip gözlerimi kısıyorum. "Onu aklınızdan bile geçirmeyin, ona bakmayın ya da yanına yaklaşmayın, yoksa suratınızı dağıtırım."

Hepsi anında geri dönüyor ve Tony önden kıkırdarken bile ben sırtıyorum. Bir sonraki güvenli ev bir kafenin üstündeki bir daire, kontrol edip darmadağın bulduktan sonra biraz mola vermeye karar veriyorum. Bu sabah bir şey yemedim ve kendimi her zamanki kahvaltı buluşmalarımızı özlerken buldum. Ondan nefret ettiğim ya da en azından nefret etmeye çalıştığım zamanlar, diğerleri arzumu fark etmeden onun yanında olabildiğim tek gerçek zamanlardı. Onlar fark etmeden ona bakabiliyordum.

İç çekerek içeri giriyorum. Korumalarımın biri arabada kalıyor, diğeri dükkanın dışında duruyor ve üçüncüsü oturup bekliyor, gözleri herkesi tarıyor. Ama yine de yapıyorum, bu bir alışkanlık ve işte o zaman onu görüyorum.

Onunla.

İşte, bana doğru bakıyor.

Yüzünün yarısını gizleyen bir başlık takmış ama bu o. Onu nerede görsem tanırım. Dudakları bilmiş bir sırıtışla yukarı kalkmış, tek kantaron mavisini gözü bana kilitlenmiş. Eskiden saatlerce gözlerinin içine bakar, onun sonsuza dek benim olup olmadığını merak ederdim ve şimdi o burada.

Tüm vücudum donuyor, korku ve öfke içime akarken göğsüm ve kaslarım yanıyor. "Bayım?" diye sesleniyor tezgâhın arkasındaki kadın şaşkınlıkla. Sıranın en önündeyim, sıra bende ama gözümü ondan alamıyorum.

Daphne.

Beni öldürmeye çalışan, göğsümdeki deriyi söken kaltak. Eski kız arkadaşım. Önünde el değmemiş bir kupayla köşede oturmuş, eskiden olduğu gibi beni izliyor. Bu kadar soğuk ve hesapçı olduğunu fark etmediğim bir ifade, açgözlü amcık, çok geç olana kadar. Ta ki bıçağını göğsüme saplayıp, gülerken beni parçalara ayırana kadar.

Özel hastanede uyandığımda adamlar oradaydı. Nereye kaçtığını biliyorlardı, bizden kaçacak kadar uzağa gitmemişti. Hiçbir yer yeterince uzak olamazdı. Sormadım, sadece icabına bakmalarını söyledim. Acıtmak için.

Yaptığı şey için ona acı çektirmek için.

Çünkü bandajları sıyırdığımda kendi göğsümü görünce öğürdüm ve hemşirelerin onu yıkamama yardım etmesine izin veremezdim. Diesel yıkamak zorundaydı. Ellerini üzerimde tutmalarına dayanamadım ve biri denediğinde bileğini kırdım. Bu kadın beni öldürmeye, mahvetmeye çalıştı.

Hatta yıllarca idare ettim. Ancak şimdi, Roxy ile, nihayet yeniden yaşamaya başlıyorum, ama o burada, hiçbir şey olmamış gibi bana bakıyor.

O nasıl hayatta?

"Efendim?" tekrar geliyor, ama ben arkamı dönüp ona doğru fırlıyorum. Boynunu sıkmak, kırmak istiyorum ama bu çok hızlı olur. Adamlar ne yaptıysa nasıl hayatta kaldı? Kötü bir şey olmalı, bana öldüğünü söylemişlerdi.

O nasıl hayatta?

Ve neden ellerim titriyor? Masasının üzerinde yükselirken onları arkama saklıyorum. Sakin davranmaya çalışıyor, eli kupasına uzanıyor ama ellerindeki titremeyi, gözlerindeki korkuyu görüyorum. Roxy'nin aksine, yapabileceklerimden dolayı benden hep biraz korkardı. Dövüşmemden öğreniyordu ama o soğuk orospunun kanımla hiçbir sorunu yoktu.

Amcık.

Bakışlarım bileğine takılıyor, kapüşonu hareketiyle birlikte yukarı çekiliyor ve benekli, yanık teni ortaya çıkıyor. Nefes nefese kalıyor ve elini masanın altına çekiyor, tek gözünü bana dikeyyor.

"Gar," diye nefes alıyor. "İyi görünüyorsun... neredeyse tamamen iyileşmişsin." Sırıttıyor. "Sen nasıl hayattasın?" Ona saldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bize bir faydası olmaz, ama lanet olsun, çok zor. Onun hain vücudundaki her kemiği kırmak istiyorum. Hissettiğim acıyı ona da hissettirmek istiyorum, sadece ihanetinden dolayı değil.

"Kolay olmadı." Omuz silkiyor. "Ama hayatta kalmak için yapmam gereken şeyler vardı."

"Kurtulamadığın lanet bir hamamböceği gibi," diye hırlıyorum ve o da gülüyor, eskiden Diesel'in onu bıçaklamakla tehdit etmesine neden olan sinir bozucu, tiz titreme sesi. Bu yeterince uyarıcı olmalıydı. Ondan hoşlanmıyorlardı ama ben kördüm.

Hatta onu ondan korudum, kardeşlerimden korktuğunda beni onlardan uzaklaştırmasına izin verdim. Onları incittim ama bunu asla söylemeyecekler. Ryder'ın Roxy konusunda bu kadar paniklemesinin nedeninin bu olduğunu biliyorum, çünkü onun için onlardan öylece uzaklaşamazdım.

İstediği her şeyi yapardım.

Eskiden Daphne'nin benim için doğru kişi olacağını, yuva kurup evleneceğimizi düşünürdüm. Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu, çünkü o bunu bekliyordu, ipuçları veriyordu. Emin olmasam da yüzüğü yine de aldım. Nasıl bu kadar kör olabildim?

O soğuk, kurnaz ve para avcısı bir amcık.

Roxy o kadar canlı, o kadar kahkaha dolu ki, ona para vermeye kalksam yüzüme fırlatır. Nefreti, öfkesi benimkiyle eşleşiyor, yaraları benimkileri yansıtıyor. O artık benim dünyam ve bu kadını sadece becermekle kalmayıp evlenme teklif etmek bile aşka ne kadar muhtaç olduğumu gösteriyor.

"Gar, benden kurtulmak istemediğin zamanları hatırlıyorum," diye mırıldanıyor sahte bir şekilde.

"Bana öyle deme," diye homurdandım. "Neden buradasın? Benim şehrimde?"

Bunu öğreneceğimi ve seni öldüreceğimi biliyor olmalıydın."

İnsanların baktığını hissediyorum, bırak baksınlar. Bu pisliği yeryüzünden silerken izlesinler, benden korksınlar, ne düşündükleri umurumda değil. Önemsemediğim sadece beş kişi var ve onlar arkamda dururlar, lanet olsun, bıçağı bana verirler.

"Yeni bir oyuncağın olduğunu duydum, çok şirinmiş. Acıya olan tutkunu biliyor mu? Ya da sert ve hızlı sikişmeyi nasıl sevdiğini..." Gözleri açlıkla göğsüme düşüyor ve yumruklarımı masaya vuruyorum. "Eminim istemiyordur. Merak ediyorum, göğsüne bakmaya bile dayanabiliyor mu?"

Ciğerlerim kabarıyor ve bıçağın beni tekrar oyduğunu, derimi yüzdüğünü neredeyse hissedebiliyorum. Karanlık etrafımı sarıyor, iblislerim büyüyor ve serbest bırakılmayı talep ediyor. "Şimdi cevap ver bana."

Sırıttırıyor ve arkasına yaslanıyor ve ben oyunlardan bıktım. Kapüşonu tutup geri çektim. Hızla ayağa kalkıp başının üzerinden çekerken gözlerim

açılıyor. Ama yeterince hızlı değildi. Neyi saklamaya çalıştığını gördüm.

Yüzünün yarısı gitmiş, erimiş; saçы yok, gözü yok ve derisi balmumu damlıyor gibi görünüyor. Diesel'in işi olduğuna şüphe yok. Bu beni sırtıttırıyor ama hoş bir sırtıtma değil. "Oh, zavallı küçük Daphne, artık istediğini elde etmek için görünüşünü kullanamıyor musun? Başka bir hareketin yok gibi, seni aptal amcık. Neden buradasın?" Son kez alay ediyorum.

Çok sıkı çekilmiş, kopmaya hazır bir ip gibiyim, bir zamanlar değer verdiğim, neredeyse her şeyimi alan kadınla karşı karşıyayım ve kendimi onun ölümünü arzularken buluyorum. Diesel gibi hissediyorum, içinde yıkanmak, kanının tenimi kaplamasını izlemek ve sonra kızıma geri dönüp onu vücudumda becermek istiyorum.

"Bitmemiş bir işim var Garrett. Seninle ve lanet olası Viper'larınla," diye hırlıyor ve alanımı işgal edene kadar yaklaşıyor. Başım bana kükrerken, ellerim onu yakalayıp öldürmek için kaşınırken bile geri çekilmiyorum. "Yaptığının bedelini ödeyeceksin. Düşüşünü izlemek için orada olacağım," diye fısıldıyor daha da yaklaşıırken, kırmızı tırnakları göğsümde geziniyor.

Bunun üzerine kaskatı kesildim, başım öfkeyle bulanıklaştı ve ne olduğunu anlamadan hareket ettim. Bileğinden tutarak onu itiyorum ve o da gülerek sertçe duvara çarpıyor. Bir anda üzerine atıldım, elim boğazına sarıldı. Gözleri korkuyla genişliyor. Tüm kabadayılığına rağmen korkuyordu.

Ölümüne korkuyorum. Benden. Bizden. Ona yapacaklarımızdan.

İpler onun elinde değil, o bir kukla... Kimin için? Triad'ın mı? Üzerimize gelen birden fazla düşman olması mümkün mü? Hayır, birlikte çalışıyor olmalılar. Bize ulaşmak için bir zayıflık, bir yol arıyorlardı ve bunu onunla bulduklarını düşündüler.

Ama hiçbir zaman bizden biri olmadı. Evimizde hiç kalmadı, işimizi hiç görmedi. Ondan ne istediysen onu gördü, daha fazlasını değil. Daha sıkı sıkıyorum, onu yerinde tutmak için tüm gücümü bile kullanmıyorum. Gözlerimde görmesine izin verdim, onu ne kadar kolay öldürebileceğimi, bitirebileceğimi ve kimsenin umursamayacağını.

Kimse beni
durduramazdı. Ama çok
hızlı olurdu.

Etrafımızdaki dükkanın gürültüsü geri geliyor. İnsanlar çığlık atıyor ve omzuma bir dokunuş geldiğinde telefonda konuştuklarını duyuyorum. Hırlayarak dönüyorum, onu yere atıyorum ve korumamın gözleriyle karşılaşıyorum. "Polisle saatlerce konuşmak istemiyorsan, gitmemiz gerek. Onun yakalanmasını ya da ölmesini istiyorsan söyle, biz organize edelim ve

temizlemesi için Ryder'ı çağırırım."

Kim olduğunu sorgulamıyor, bunu söylerken gözünü bile kırpmıyor. Ona dönüp bakıyorum ama ayağa kalkmaya çalışıyor ve kapüşonunu düzeltiyor.

Bana bir öpücük gönderdi. "Yakında görüşürüz Garrett ve kız arkadaşına benden selam söyle." Sonra koşuşturan kalabalığın arasına karışıp gitti.

"Hayır, yine de onu takip et," diye çıktım.

O koşarak uzaklaşıyor ve ben dükkânın içinde tepiniyorum, müşteriler yolumdan çekilmeye çalışırken düşüyorlar. Kafenin kapısını açıp dışarı çıkarken yüzleri solgun ve korkmuş.

Ryder'ı arayıp köstebeğin kim olduğunu bildiğimi söylemek için telefonumu elime alıyorum ama elimi cebime daldırdığımda kayboluyor. Bir an bana yaklaştığını, elinin göğsümde gezindiğini gördüm... O kadar paniklemişim, o kadar öfkeliydim ki onu ittiğimde hiçbir şey düşünmemiştim bile.

Sikeyim.

Telefonum onda.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ROXY

I Çok sıkıldım. Gitmememin tek nedeni çok tatlı bir şekilde rica etmeleri idi. Talepkar ya da otoriter değillerdi, gerçekten kalmamı istiyorlardı. Ben de öyle yaptım.

Asla davranacağımı söylemedim, sadece kalacağımı söyledim. Daha iyi bilmeleri gerekirdi. Biraz iş yapıyorum. Ryder satın almak ya da inşa etmek istediği barların sözleşmelerini ve bilgilerini bana bıraktı, ben de onları gözden geçirdim, iyi olacakları not ettim ve olmayacakları attım. Ayrıca Roxers'ın kazançlarını ve parayla yaptığı yatırımları da ekledi. İyi gidiyor, iyiden de öte. Ryder'ın paradan ve yatırımlardan anlayan bir gözü var.

-Kâr üç katına çıktı.

Param var.

Ne yapacağımı bildiğimden ya da ihtiyacım olandan daha fazla.

Bunun beni bir süre meşgul edeceğini biliyordu, sinsi piç, ve öyle de oldu, sevdiğim bir şeyi yapmaktan heyecan duyuyorum. İyi bir şey. Sadece eski mahkumları ve kaçakları işe almak için bir plan yaptım. İhtiyacı olan insanları. İyi bir ücret alacaklar ve onlara barınacak bir yer inşa edip hayatta ikinci bir şans verebiliriz. Rich'in bana verdiği gibi. Ben de buna Zengin Fonu diyeceğim.

Onun için... Hayatımı kurtaran adam, beni seven adamlar tarafından bana verilen fonu oluşturma fırsatı.

Sonumun böyle olacağını kim bilebilirdi? Bir köprünün altında uyurken, donarken ve açlıktan ölürken ben bilmiyordum.

Bu konuda bir plan yaptıktan sonra, Kenzo'nun odasında saklanmış eski bir Polaroid fotoğraf makinesi buluyorum ve onlar için kirli fotoğraflar çekip yastıklarının altına saklıyorum, tüm bu süre boyunca kıkırdıyorum. Sonra, cephaneliklerine girmeye karar veriyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, sopamı geri istiyorum. Gözlerim silah odasına geri dönüyor. Bir el tarayıcısı var, acaba açabilir miyim? Parmak izlerimi binaya eklemişler, eminim bunu da içeriyordur? Tabii farklı bir sistemde değilse.

Denemeye karar vererek üst kata çıktım ve elimi ekrana bastırdım ama kırmızı yanıp sönüyordu. Orosu çocuğu. Şimdi düşünüyorum da, içinde ne olduğunu bilmek istiyorum. Buna ihtiyacım var. İçimi yaramaz dürtüler dolduruyor, Ryder'ın kıyafetlerini yırtıp arabasını parçalamama, yastıklarının altına müstehcen resimler bırakmama, yolda olan o hediyeyi almama neden olanlarla aynı dürtüler...

Siktir et.

Merak ediyorum... Aşağıya gizlice inip bir bıçak alıyorum ve kapıya geri dönüp kilidi açmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. "Hey, meraklı güvenlik elemanı?" Balkondan sarkarak sesleniyorum. "Vücuduna ihtiyacım var."

Koruduğu pencereden başını kaldırıp solgun bir ifadeyle sendeleyerek uzaklaşıyor, ellerini beni savuşturmak istercesine uzatıyor. "Lütfen, lütfen hayır, beni öldürecekler. Ben... sen çok güzelsin ama sakın onlara bunu söylediğimi söyleme," diye yalvarıyor, gözleri kocaman.

Gülerek ona el sallıyorum. "O şekilde değil, dostum. Dört sikim var, daha fazlasına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Benim için kendini bu kapıya atarsan onlara söylemem."

Kapıya bakar ve başını sallıyor. "Hayatta olmaz, beni öldürecekler."

"Hayır, yapmayacaklar, izin vermeyeceğim. Onlara benim yaptığımı söyleyeceğim. Hadi koca adam, kardeşine yardım et," diye yalvarıyorum.

İç çekmeden önce diğerlerine bakıyor ve yukarı çıkıp kapıya bakıyor. "Kırmamı ister misin?"

"Deneyebilirim, tüm kadınlar kükrediğimi duyabilir ya da süper akıllı olup senin gibi büyük, sert bir adamın bunu benim için yapmasına izin verebilirim," diye tatlı bir teklifte bulunuyorum ve o da homurdanıyor.

"Onlardan daha manipülatifsin, seni neden sevdiklerini anlıyorum," diyor yapıyor ayağını geri çekip kapıyı tekmeleyerek açmadan önce. Kapı içeriye doğru kırılır, kilit yere düşer. "Ben öyle bir şey yapmadım, sen görmedin." Alt kata inmeden önce oflayıp pufluyor.

Telefonum titriyor ve Ryder olduğunu görmek için kontrol ediyorum. Sabahtan beri onlara mesaj atıyordum. Diesel'in son mesajı yüzünün kanla kaplı olduğu bir fotoğraf ve "Bunun üzerinde daha sonra oturacaksın" yazısıydı ama bu artık bir görüntülü arama. Homurdanarak yatak odasına gidiyorum ve yatağına uzanıyorum, henüz neyin peşinde olduğumu bilmesini istemiyorum.

Cevap veriyorum ve yüzümü görebilmek için telefonu açıyorum. Arabanın içinde, telefonu yüzüne tutuyor, böylece takım elbisesinin sadece bir kısmını görebiliyorum. Saçları arkaya kaymış ve gözleri soğuk, ama bana kilitlendiklerinde biraz eriyor gibiler. Telefondan bile gücünü, her şeyi tüketen ilgisini hissedebiliyorum ve bu beni ihtiyaç içinde titretiyor. Ryder Viper vajinam için lanet bir silah.

"Aşkım, neyin peşindesin?" diye soruyor hemen, derin ve boğuk sesiyle kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor ve sonra aklıma yaramaz bir düşünce geliyor.

Ona sırtıtarak kamerayı aşağı doğru çeviriyorum ve elimi göğsümde gezdirip göğüslerimi okşadıktan sonra karnıma doğru iniyorum. Kalçalarımı ortaya çıkarmak için elbisemi yukarı çekmeye başladığımda inliyor. "Aşkım, yatağımda mısın?"

"Evet." Gülüyorum. "Sıkıldım ve azdım," diyorum ona, tangamı gösterip kalçalarımı ayırarak kendimi avuçlamamı izlemesine izin verirken.

İnliyor ve sonra kamera dışında bir şey çekiyor. Önce bir gıcırta, sonra bir kapı sesi duyuyorum. "Neydi o?" Gülüyorum, o buz gibi gözlerin talepkâr ve gergin olduğunu görmek için kamerayı geriye yatırıyorum.

"Seni duymalarına izin vermeyecektim," diye hırlıyor, sanki çok açılmış gibi, dili dışarı fırlıyor ve alt dudağını yalıyor. "Bana tekrar göster aşkım, kendine dokun."

"Oh, yaramaz mı hissediyorsun?" Gülüyorum.

"Şimdi bana tekrar sordurtma Roxxane," diye emrediyor.

"Ya da ne?" Elimini kalçamda gezdirip ona göstererek sırtıtarıyorum. "Bir şey yapmak için çok uzaksın..."

Homurdanıyor. "Uyluklarını aç, parmaklarını daldır ve bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Onunla dalga geçerek parmaklarımı amımda gezdiriyor, tangamı kenara itiyorum. "Eğer burada olsaydın, kendin de görebilirdin."

"Beni kışkırtma aşkım, Roxxane, sana söyleneni yap," diyor.

Nefes nefese, tangamı daha da kenara iterek kendimi ona gösteriyorum ve onun cevap veren iniltisini duyuyorum. "Çok ıslak," diye mırıldanıyor. "Kendine dokun,

İzlememe izin ver."

Doğrulup parmaklarımı onun görebileceği şekilde içime daldırıyorum ve klitorisimin etrafında dönerek onun olmasını diliyorum. "Kendini boşalt, aşkım. İzlememe izin ver. Sonra, eğer iyi olursan, geri döndüğümde bütün geceyi kalçalarının arasında açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi amını yiyerek geçireceğim."

Bunu hayal ederek daha hızlı ovuyorum, parmaklarımı tekrar içime daldırıyorum ve o izlerken amımı beceriyorum. Aşağıda güvenlik görevlileri olduğunun farkındayım ama umurumda değil. "Öyle mi? Ceza yok mu?" Nefes nefese meydan okuyorum.

"Oh, aşkım, her zaman bir ceza olacak, çünkü nasıl davranacağını bilmiyorsun. O küçük tatlı amına sikimi sokmadan önce en az beş kez boşalacaksın. Sen çığlık atıp benim için yalvarırken, teslim olurken bile benimle savaşıırken kardeşlerime izleteceğim."

Kalçalarımı daha geniş açıp hızlanırken, parmaklarımın içinde yuvarlanıp iterken, yaklaştığını hissettiğim o serbest bırakmaya ulaşırken, ona ihtiyaç duyarken, onun kirli sözleri beni yüksek sesle inletiyor. "İşte böyle bebeğim, benim için kendini becer, kendi zevkini al. O açgözlü küçük amcığının içindeki parmaklarını görmeme izin ver."

Kukum dün gecedен beri hâlâ biraz ağrıyor ama umurumda değil, acı sadece zevki artırıyor, içimde akan zevki yükseltiyor.

İnleyerek kamerayı daha da aşağıya çeviriyorum ve o da inliyor. "Kendine mi dokunuyorsun?" Nefes nefese kaldım.

İnliyor. "Lanet bir ergen gibi. Dışarıda korumalarımın olduğu lanet bir otoparktayız ve ben elimi beceriyorum, keşke senin amın olsaydı."

Hayal edebiliyorum. "Göster bana," diye yalvarıyorum.

Ekрана bakıyorum, onu aşağı doğru eğerken izliyorum. Takım elbisesi, açıkta duran siki dışında mükemmel bir şekilde yerinde duruyor. Elinde, sıkıyor ve okşuyor. Etrafına sarılmış büyük, yaralı ellerinin görüntüsü neredeyse çığlık atmama neden oluyor ve o anda boşalıyorum, neredeyse telefona olan hakimiyetimi kaybederken çarşafın içinde kıvranıyorum. "İzlememe izin ver," diyor. "Sakın o telefonu düşürmeye cüret etme."

İnleyerek parmaklarımın etrafında tekrar kenetleniyorum, onları yapışan kaslarımdan kurtarmadan önce amım titriyor, serbest bırakılmamla ıslanmış. Kamerayı yukarı kaldırarak onun şehvet dolu gözlerine kendi gözlerimle bakıyorum ve parmaklarımı ağzıma alıp yalayarak temizliyorum. Yüksek sesle homurdanıyor, gözleri tekrar açılıp bana bakmadan önce bir anlığına kapanıyor. Bu

Buz gitmiş, yerine volkan, altında sakladığı şiddet gelmiştir. "Lanet olsun, aşkım. İki saat içinde evde olacağım. İki lanet saat, ve sonra o amcık benim olacak."

"Öyle mi?" Parmaklarımı serbest bırakarak sırtıyorum. "Önce beni yakalamanız gerekecek, bu arada çok kötü olmayı planlıyorum."

"Lanet olası bir saat," diye hırlıyor.

Gülerek telefonu kapatıyorum ve kalbim yavaşlayarak yataktan kayıyorum. Cephaneliğe geri dönmeden önce onun banyosunda temizleniyorum. Aşağıda beni duymuşlarsa utanmıyorum, bırak duysunlar. Ryder burada olsaydı, onu onların önünde hiç pişmanlık duymadan becerirdim. Viper'larım söz konusu olduğunda, karşı koymak için çaresizim.

Tamam, kötü olmaya cesaret ettim. İyi ki bu odaya girmişiz. Şimdi cezayı hayal edebiliyorum ve sabırsızlanıyorum. Son zamanlarda çok iyi davrandılar ve ben onların acımasızlığını arzuluyorum. Güçlerini.

Cephaneliğe girerken ılık çalıyorum. Burası lanet olası bir oda değil, tam bir cephanelik. Her duvarı ve masayı kaplayan silahlar ve sıra sıra silahlar, kılıçlar, bıçaklar, el bombaları... ve lanet olası füzelerle dolu. Tanrım. Köşede vücut zırhı ve siyah kargolar var.

"Lanet olsun, sanki John Wick'le çıkıyorum," diye mırıldanıyorum etrafıma bakarken. "Acaba içlerinden birinin onun yerine geçmesini sağlayabilir miyim?" Parmaklarımı silahların üzerinde gezdirirken iç geçiriyorum.

Bahse girerim Kenzo olurdu ve o siyah saçlarıyla role uyabilirdi. Diesel, Keanu olmak için biraz fazla çılgın. Garrett bana siktirip gitmemi söyler ama sonra beni becerirdi. Ryder sırtır ve karşılığında ona bir şey vermemi isterdi.

Piçler.

Bunu düşünürken bile gülümsüyorum. Odanın arka tarafında sopamı buluyorum ve sevgiyle kavrayıp pürüzsüz ahşaba öpücükler yağıdırıyorum. "Ben de seni çok özledim bebeğim. Seni bir daha almalarına asla izin vermeyeceğim. Yakında kış tekmelemeye geri döneceğiz," diye sevgiyle söz veriyorum.

Tam o sırada telefonum çaldı. Sopama sarılmakla cevap vermek arasında kaldım ama tekrar çaldığında sopamı yere bırakıp cebimden çıkardım... evet, doğru duydunuz sürtükler, elbisemin cepleri var. Daha iyisi yok. Atıştırmalıkları ve silahları kolayca saklayabilirsiniz.

Mardyfucker: Yardımına ihtiyacım var, benimle Hotel Mors'da buluş.

Kaşlarımı çatarak metni tekrar okudum. Garrett'ın bana ihtiyacı varsa, durum ciddi olmalı. Balkondan bakıp güvenlik görevlilerine bakıyorum. Onlarsız gidecek kadar aptal değilim, çok kızardı. "Hey, büyük dostlar, çıkıyoruz."

"Hanımefendi, bize kalmanız söylendi-" diye başlıyor içlerinden biri.

Telefonumu kaldırıyorum. "Garrett bana mesaj attı, yardımımıza ihtiyacı var, haydi, autobotlar, birleşin!" Arıyorum, içlerinden biri homurdanıyor.

Ben aşağı inerken içlerinden biri telefonunu çıkarıyor. "Ryder cevap vermiyor. Tamam, gidiyoruz ama herhangi bir sorun görür görmez oradan çıkacağız. Bu yüzden öldürölmek istemiyorum," diye mırıldanıyor.

"Anladın, koca adam ve vücudun sayesinde, artık alabileceğim yeni oyuncaklarım var." Silahları tutarak sırtıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Beni öldürecekler."

"Hayır, tamam, belki, ama bunu çabuk yaparlar." Silahlarımı bir baş belası gibi kuşanırken omuz silkiyorum.

Dişi John Wick.

Lady Wick...hayır, bu berbat, yolda harika bir isim bulacağım.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROXY

T Bu muhtemelen kötü bir fikir ama onlara yardım etmek için dışarı çıkmak istiyorum. Ben kenarda oturan bir tip değilim, bu yüzden bu şansı kaçırmadım. Bununla birlikte, güvenlik görevlilerini yedek olarak getirdim ve

bazı iğneleri kendilerinin yaptığını düşünsünler diye yapıyorum. Dinlemediğimde telaşlanmaları çok tatlı.

Ayrıca bazılarını çaldığım silahlar, tabancalar ve bıçaklarla donanmış durumdayım. Buna neredeyse kıs kıs gülecektim. Sopamı gizlice taşıyamıyorum, bu yüzden onu geride bırakıyorum. Yine de botlarımı bulmakla vakit kaybetmek istemediğim için en yakın topuklu ayakkabımı giyiyorum ve sonra yola koyuluyoruz.

Otel şehir merkezinde ve yolda biraz trafiğe yakalanıyoruz. Ryder'ı aramaya devam ediyorlar ama cevap vermiyor, bir toplantıya gireceğini düşünürsek bu şaşırtıcı değil. Dışarıda duruyoruz ve kaşlarını çatıyorlar. "Bundan hoşlanmadım," diye mırıldanıyor içlerinden biri.

İç çekip etrafıma bakıyorum. "Belki de haklısın. Onu hiçbir yerde görmüyorum ve bir mesajla kıcımlı kaldırıp rastgele bir binaya girmem mümkün değil. Ben aptal değilim."

Onu aramaya çalışıyorum ama telesekretere düşüyor. Kahretsin, ya bir sorun varsa? "Ne istiyorsun-" Kurşunlar tarafından kesildim.

"Yere yat!" diye bağılıyor içlerinden biri.

Kendimi arka koltuğa atıyorum, daha fazla mermi uçarken ve cam kırılırken başımı koruyorum. Sırtıma serpildiğini hissediyorum ve sonra her şey duruyor. Kendimi yukarı iterek ön tarafa bakıyorum ve korumalarımı kafalarında kurşunlarla ölü bulduğumda nefes nefese kalıyorum. Lanet olsun. Silahımı kapıp ayak boşluğuna girmeyi tartışıyorum ama biri kapıyı açarsa kolay hedef olacağım. Arka koltuğa sürünerek geçiyorum, kapıyı açıyorum ve arabayı siper alarak dışarı çıkıyorum. Ceplerimde telefonumu arıyorum, boş çıkınca yemin ediyorum. Düşmüş olmalı ama geri dönmek için artık çok geç. Silahı kaldırıyorum, emniyeti kapatıyorum ve bekliyorum.

Bir motor sesi duyuyorum ama sessiz ve sonra bot sesleri. Arabanın altına bakınca dört çiftin bana doğru geldiğini görüyorum. Hay sikeyim. Bu rastgele değildi, planlanmıştı ve biri beni buraya çekmek için Garrett'ın telefonunu ele geçirmişti. *Lanet olası aptal, Roxy!* Umarım iyidir ama onun için endişelenecek vaktim yok. Kendim için endişelenmeli ve kıcımlı buradan çıkarmalıyım.

Kapıyı açmalarını bekledikten sonra otelin yan tarafındaki ara sokağa doğru kaçmaya başladım. Elimden geldiğince hızlı koşuyorum, kollarımı pompalıyorum, eski günlerimde polisten kaçtığım günler aklıma geliyor.

Siktir, siktir.

Arkamda bot sesleri duyuyorum, ardından bağırırları geliyor. Sokağı döndüm ve neredeyse çılgılık atacaktım. Sonunda lanet bir çit var. Sikerim böyle işi. Savaşmadan yenilmeyi reddediyorum. Bir çöp kutusunun arkasına saklanıp bekledim. İçlerinden biri yanımdan koşarak geçti, ben de kaçtım, giderken ateş ettim. Kolayca yere yığılıyor ve arkama dönüp baktığımda bisiklet kasklı üç adamın daha bana doğru geldiğini görüyorum. Tekrar havalanıyorum, doğrudan çitlere nişan alıyorum.

Ben hallederim. Kendimi ona attım ve tırmanmaya başladım. Kayıyorum, parmaklarımı kesiyorum ama acıyı bir hırıltıyla bastırıyorum ve kendimi yukarı sürüklüyorum. Bir atış boşa gidiyor ve irkiliyorum ama onlar bağırdıkça devam ediyorum.

"Ateş etmeyin, ona canlı ihtiyacımız var!" En azından bu da bir şeydir.

Bacağımı üstten atarak bağıriyorum ve bir el bileğimi yakalıyor. Kaskın içine bakıyorum ve silahı bir sopa gibi kullanıp vizöre vuruyorum. Silah paramparça oldu ve adam çitten aşağıdaki sokağa yuvarlandı. Dikkatimin dağılmasını fırsat bilerek kendimi yukarıya atıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, kendimi hızla ayağa kalkmaya zorluyorum, topuklarım lanet olası bir deliğe takılıyor. Ancak duracak zamanım yok çünkü geliyorlar. Tırmanırken çitin tıngırtısını duyabiliyorum.

Koşmaya başladığımda nefes alış verişim gürültülü, ama arkamdan gelen bot seslerini hâlâ duyabiliyorum. Hayatta olmaz. Bu şekilde batmayacağım, ne şimdi ne de başka zaman. Bunca şeyden lanet olası bir ara sokakta ölmek için kurtulmadım.

"Dur!" diye bağırır.

Sanki işe yarayacakmış gibi homurdanıyorum. Kollarımı daha sert pompalıyorum. Ara sokak ileride park yerine benzeyen bir yere açılıyor. Oradan yola doğru koşabilir, onları trafikte kaybedebilir ve kaçabilirim. Ama çok yakındalar, topuklarım beni yavaşlatıyor. Bir kol beni yakaladı.

Çılgılık atmaya zahmet etmeden, kimsenin bana yardım etmeyeceğini bilerek, ayağına basıyorum ve geri tekmeliyorum. Yere düştü ve ben de dönüp ateş etmeye başladım. Sertçe yere düşüyor ve duruşumu hatırlayarak kollarımı kilitliyorum ve diğer ikisine ateş ediyorum ama onlar daha fazla kutunun arkasına saklanıyorlar. Sürgü boş olarak geri kilitleniyor ve yanımda başka mermi olmadığını bildiğim için lanet ediyorum. Bıçaklarım var ama bunun için yakınımnda olmaları gerekecek.

Silahı bırakıp tekrar havalandım. Bana yetiştiklerini duyabiliyorum, çok hızlılar. Yola çıkma şansım olmayacak, bu yüzden otoparka dönüp bir arabanın arkasına saklanıyorum, çömelirken sessiz kalmaya çalışırken ağır nefes alıyorum. Aşağı uzanıp iki bıçağı avuçladım.

Kolay bir hedef olacağımı düşündülerse, başka bir şey daha var demektir. Birileri silah seslerini duymuş olacak ve polis yakında burada olacak. Tek yapmam gereken bu iki pisliği indirip serbest kalmak ve adamların yanına dönmek.

"Şu tarafa git!" diye bağırıyor içlerinden biri. Ayrılıyorlar, bu da benim işimi kolaylaştırıyor. Arabanın bagajına doğru çömelerek yürüyorum ve etrafına bakıyorum. Biri diğer tarafa yöneliyor ama diğeri arabaların altına ve etrafına bakarak bana yaklaşıyor.

Nefesimi düzene sokarak, sıkı tutunuyorum ve saldırmak için doğru anı bekliyorum. Sadece tek bir şansım var. Daha büyükler ve silahları var. Sopam ya da tanıdık bir çevrem yok, bu yüzden bunu çabuk yapmalıyım.

Hadi, orospu çocuğu, biraz daha yaklaş. Elimi bıçağın üzerinde sıkarak, arabanın arkasına dolanmasını, başını hafifçe çevirmesini bekliyorum. Sonra saldırıyorum, hızlı ve alçaktan. Bıçak bacağına girmeden silahını bile kaldıramadı. Bıçağı çekip çıkardığımda bir çılglıkla yere düşüyor ve bir savaş çılgılığıyla göğsüne inip onu tekrar tekrar bıçaklıyorum.

Sarsmayı bıraktığında, silahını kaptım ve diğer adamı yakalamak için döndüm, ama çok yavaşım. Çok yavaş. Yüzüme çarpmadan birkaç saniye önce tabancanın kabzasının geldiğini görüyorum ve sonra her şey kararıyor.

LANET OLSUN, BAŞIMIN ARKASI AĞRIYOR. BİR ŞEY HİSSETTİĞİMDE HAREKETSİZ YATIYORUM

Taşınyorum. Bekle, o benim. Taşınyorum. Ne oldu lan?

Metin.

Saldırı.

Çocukken yaptığım ve babamın uyanık olduğumu fark etmemesini umduğum gibi nefes alıp veriyorum. Başım çarpıyor ve yüzüm ağrıyor, o kaltak silahıyla burnumu kırmamış olsa iyi olur. Ne kadar kaba. Yıllar önce öğrendiğim bir şey olan acıyı görmezden gelerek nerede olduğumuza odaklanıyorum. Altımda sert ama yumuşak bir koltuk var ve ben soğuk ve titreşimli bir şeye yaslanıyorum. Altımda bir mırıltı ve etrafımızı saran korna sesleri var.

Bir arabanın içindeyiz.

Tek gözümü açıyorum, arka koltukta cama yaslanmış olduğumu fark ediyorum. Başımı çevirmeye cesaret edemiyorum ama yanımda biri olduğunu hissedebiliyorum, iri yarı biri. Ön tarafta da biri arabayı kullanan, diğeri yolcu koltuğunda oturan iki adam görüyorum. Radyonun sesi kısık, hoparlörlerden gelen hareketli bir pop şarkısı başımın çarpıntısına eşlik ediyor.

Tamam, üç adam.

Bundan daha fazlasını aldım ve cinsel anlamda demiyorum... gerçi bu şimdi doğru sanırım. Üç büyük adam, şüphesiz paketliyorlar, ama benim avantajım var. Onlar beni canlı istiyor, ben de onları ölü istiyorum.

Elim vücudumla arabanın kapısı arasında garip bir şekilde sıkışmıştı, bu yüzden hafifçe kayarak onu kurtardım. Öndeki adamın beni kontrol etmek için bana baktığını hissettiğimde donup kalıyorum. Ancak o arkasını döndüğünde dikkat çekmemek için yavaşça tekrar hareket ediyorum. Elimi kalçamda gezdiriyorum - kahretsin, silahlarımı almışlar.

Hepsine bahse girerim, eli sıkı piçler. Diesel çok kızacak. Garrett'ın bu işin içinde olduğu aklımın ucundan bile geçmiyor. Ölmemi isteseydi, beni öldürürdü. Hayır, biri onu yakaladı. Umarım iyidir.

Tamam, silah yok. *Düşün, Roxy*. Siktir, başım ağrıyor. Bu şimdiye kadarki en kötü akşamdan kalmalık ve alkolün ve kötü pişmanlıkların vızıltısını bile alamadım. Daha rahat bir pozisyon almak için bacaklarımı hafifçe oynattığımda donup kalıyorum. Topuklarım var. Topuklu ayakkabılarım.

Kaltaklar keskin... Merak ediyorum...

Yavaşlıyoruz ve zamanımız tükeniyor olmalı. Ne kadar zamandır baygın olduğumu Tanrı bilir. Ya şimdi ya hiç. En kötü ihtimalle yine nakavt olurum, değil mi?

Aşağı uzanıp topuğumu tutana kadar tekrar kayıyorum, sonra çekip çıkarıyorum ve derin bir nefes alarak hareketsiz duruyorum. *Şimdi ya da asla, Rox.*

Başımı yana eğerek gözlerimi açıyorum ve pencereden dışarı bakan karşımdaki adama kilitliyorum. Başını çeviriyor, şüphesiz hareketimi hissediyor, ben de harekete geçiyorum. Bir bağırış duyuyorum ama beni vurmak istediklerinden daha çok bana canlı ihtiyaçları olması için dua ederek görmezden geliyorum.

Elim ayakkabıyı kavrarken topuğumla saplıyorum. Göğsüne ve boynuna saplıyorum ve bana kocaman gözlerle bakmak için başını çevirdiğinde, gözüne saplıyorum. O çığlık atarken göz yuvasından fırlıyor. Araba bir o yana bir bu yana savruluyor.

"Yakalayın onu," diye bağırıldıklarını duyuyorum ön taraftan.

Topuğunu kurtarmaya çalışan adama doğru uzanarak silahını ve bıçağını alıyorum ve emniyet kemerini açıyorum. Kapısını tekmeleyerek açıyorum ve onu dışarı itiyorum. Kaldırıma çarparken çığlık atıyor ve öndeki iki adamı görmek için dönmeden önce ona bir öpücük veriyorum.

Yolcu koltuğunda oturan kişi bir yandan iğneyi hazırlamaya çalışırken bir yandan da bana doğru uzanarak küfrediyor. Sikerim böyle işi. Silahı elime alıyorum ve yanlışlıkla tetiği çekiyorum, ön koltuktaki adam bacağına isabet eden kurşunla çığlık atarken iri gözlerle bakıyorum.

"Tüh, pardon," diyorum, kafasını tutup bıçağı kullanarak boğazını keserken. Ne yaptığımı düşünmek için kendime zaman tanımıyorum. Hayatta kalma modundayım, ya ben ya onlar. Şu anda yaşadığım bu hayatta, ellerimi kan kaplayacaktı. Ya kirlenirsin ya da ölürsün.

Artık sadece şoför kaldı. Silahını çekerken küfrediyor, benimle işi bitti, bir eli direksiyonda. Ön camdan dışarı baktığımda çift şeritli bir yolda olduğumuzu görüyorum ve yol kalabalık, bu da işe yarıyor çünkü yavaş gitmemiz gerekiyor. Muhtemelen saatte 30 mil. Kahretsin, bu acıtacak.

Silahı kaptığım gibi kafasına doğrulttum ve ateş ettim. Öne doğru yığılıyor, bu kadar yakın mesafeden ateş edildiği için kulaklarım çınlıyor. İnleyerek koltukların arasına kaydım ve direksiyonu tuttum, vücudunun üzerine eğilerek bizi diğer arabaların etrafından dolaştırmaya çalıştım ama açığı doğru ayarlayamadım. Bir minibüsün ucuna takıldık ve bizi döndürdü. Çığlık atarak, dönüp dururken tutunuyorum, midem bulanıyor ve sonra duruyoruz.

Ben arka koltuğa düşene kadar her şey bir an için sessizdi. Bir araba bize yandan çarpı ve bizi orta bariyere doğru sürükledi. Çarpıyoruz ve takla atıyoruz. Bu sadece saniyeler içinde oluyor ama arabanın içinde yuvarlanırken bana bir ömür gibi geliyor. Koltuğu tutmayı başarıyorum ve sonunda tavana indiğimizde, bir çıtırtıyla üzerine düşüyorum.

İnleyerek vücuduma baktım. Lanet olsun.

Ben iyiyim! Lanet olsun, çok şanslıydım. Arka kapı çarpık ve açılmıyor, bu yüzden tekmeliyorum, kendimi tavana dayayıp tüm gücümü veriyorum. Dördüncü tekmeden sonra kapı açılıyor ve ellerimi ve kollarımı keserek yoldaki kırık camların üzerine sürünüyorum. Sendeleyerek ayağa kalktım ve arabaya yaslandım. Yolun bu tarafı o kadar kalabalık değil ve yoldan geçen insanlar aval aval bana bakıyor. Hatta biri durdu. Ama ben hiçbir şey duyamıyorum.

Kulaklarım çınlıyor, vücudum acı içinde ve başım o kadar sert çarpıyor ki dönüp kusmak zorunda kalıyorum. Kahretsin, düşündüğümde de kötüyüm. Patlama ihtimaline karşı tökezleyerek arabadan uzaklaşıyorum, şeritlere doğru yürüyorum ama vücudum bitmiş durumda. Elimde olmadan dizlerimin üzerine düştüm. Şoktan mı yoksa yaralanmadan mı bilmiyorum, ama dinlemeyi reddediyor ve görüşüm yüzüyor.

Yürü, Roxy, yürü!

Ama yapamam.

Panik içime doluyor, beni yutmakla tehdit eden hissizliğin bir kısmını geri itiyor, ama yeterli değil. Pusun içinden bir ses dikkatimi çekiyor ve başımı çeviriyorum. İki siyah araba bizim enkazın yanında durdu. İçinden adamlar dökülüyor, doğruca bana doğru geliyorlar.

Başa çıkabileceğimden çok daha fazlası var ama bu savaşmadan teslim olacağım anlamına gelmiyor. Ayaklarıma doğru tökezliyorum, elimdeki silaha en yakın şey olan kırık bir cam parçasını tutarken parmaklarım uyuşuyor. "Getirin onu, pislikler!" Yüksek sesle mi yoksa kafamın içinde mi bağırdığımı bilmiyorum ama bağırıyorlar.

Bana doğru geliyorlar.

Bardağı saplamaya çalışıyorum ama yavaş, bedenim çok halsiz. Koluma vuruyorlar ve parmaklarım kasılıyor, bardağı düşürüyorum. Tekme atıyorum, yumruk atıyorum ama sanki hareketlerim cansız, temas kurmak için çok yavaş ve onlardan çok fazla var.

Bu çok acıtacak. Bunu biliyorum. Bu yüzden dayanıyorum, acıyı bekliyorum, ama hızlı bir acı, sadece bir çimdik, ve başımı çevirdiğimde, çekmekte oldukları iğneyi görüyorum. Piçler hile yapmış.

En azından yine yüzüme vurmadılar.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYDER

"W Rakamlara bakmalı ve karşılaştırmalıyız-" Roxy'nin neyin peşinde olduğunu merak ederek toplantıdan çıkıyorum. Ona bir saat söz vermiştim ama bir buçuk saat oldu.

Bunu telafi etmek için bir yol bulmam gerekecek. Yapabileceğim tüm yolları düşünerek neredeyse sırtıyorum, her biri onun çıplak olmasını ve dilimin altına boşalmasını içeriyor.

Telefonum yüzüncü kez titriyor, ben de sandalyemi çevirip gizlice kontrol ediyorum. Bu toplantı önemli ve eğer iyi giderse, hem yasal hem de başka türlü diğer şehirlere yayılacağız.

Bilinmiyor: Roxy gitti.
Onu yakaladılar, Ry.

İki mesaj, iki lanet mesaj ve dünyamı mahvettiler. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içime akıyor. Uzun zamandır etrafımda geliştirdiğim buz çatlıyor ve lav akarak yoluna çıkan her şeyi yakıyor.

Kızımı mı aldılar?

Kızımız mı?

Bana yöneltilen soruları duymazdan gelerek ayağa kalkıyorum ve telefonumu kulağıma dayayarak toplantı odasından fırlıyorum. "Bana her şeyi anlat," diye bağıryorum.

Garrett açıklarken dinliyorum, sesi gergin ve kızgın. Arka planda Diesel'in birine bağırdığını ve ardından silah sesi duyuyorum.

"Cesetlerin izini bir otoparka kadar takip ettik ve lastik izlerini gördük. Onu orada yakalamış olmalılar." Ben binanın merdivenlerinden ikişer ikişer inerken bir an sessizleşiyor. "Ry, kahretsin, gerçekten mücadele etmiş, her yerde cesetler var."

"Garrett," diye hırlıyor Diesel ve Garrett küfretmeden önce bir an sessizlik oluyor.

"Ne?" Talep ediyorum.

"Sana ne gönderdiğime dikkat et," diye homurdanıyor.

Telefonumu çekiyorum ve merdivenlerde duruyorum, video yüklenirken elim korkuluğu kavırıyor. Bir kez, sonra iki kez izliyorum. Midemdeki o çukur büyüyor, o şeytanlar kaçıyor, ta ki ben ele geçirilmiş bir adamdan başka bir şey olmayana kadar.

Onu incittiler.

Arabanın enkazından sürünerek çıkışını izliyorum, otoyoldaki güvenlik kamerası onu yakınlaştırıyor. Başından, ellerinden ve kollarından kan damlayarak sendeleyerek uzaklaşıyor. Ayağında sadece bir ayakkabısı var ve yüzü solgun, dizlerinin üzerine çökerken gözleri bulanık. Üzerine gelenleri tekrar izliyorum, hâlâ dövüşüyor, onları alt etmeye çalışıyor. İşte benim kızım, sonuna kadar savaşçı, ama iğnenin geldiğini görmüyor.

Düşüşünü izliyorum ve bu sefer onu yakalayıp arabalara geri taşıyorlar. Sonra da gittiler. Nefes nefeseyim, kaslarım insanları öldürme isteğiyle titriyor, telefonu kulağıma götürüyorum. "Arabaları takip et."

"Diesel'in yeni arkadaşı zaten işin içinde." Telefonu ağzından uzaklaştırır. "D, onu bıçaklamaya devam edersen çalışamaz," diye tersliyor ve sonra geri geliyor. "Kenzo'ya ulaşamıyorum, Diamonds'ın bodrumunda çekmiyor. Anladın mı?"

"Hallediyorum," diye hırlıyorum ve hat sessizleşiyor. "Garrett, onları öldüreceğiz."

"Çok doğru," diye karşılık veriyor. "Ona dokunan herkes korkunç bir şekilde ölüyor, peki ya Triad? Kızımızı aldıkları için onları diri diri yakacağız."

Telefonu kapatıp şoförüne ve alt kattaki korumalara mesaj gönderiyorum, böylece lobiye vardığımda onlar da orada oluyor. Araba dışarıda rölantide çalışıyor ve ben hemen biniyorum. "Elmaslar, hemen," diyorum.

Her şeyden önce, kardeşimi al. Sonra onlar ölü adamlar.

Babamdan korktular ama benden daha çok korkmalılar. Roxanne benim, o bize ait ve korumak için her şeyi yapabileceğimiz tek şeyi aldılar. Engereklerin yuvasını tekmelediler, şimdi de dişlerini aldılar. Bu şehir bu geceden önce kana bulanacak ve onları bulduğumda, ona dokundukları her parmak için onlara çığlık attıracağım.

Anlayacaklarını bildiğim için restoranlarının numarasını çeviriyorum. Anlayacaklar. "Bana ait bir şeyi aldınız, değerli bir şeyi." İnkâr etmenin faydası yok, neye sahip olduklarını zaten biliyorlar, şu anda onu hayatta tutan tek şey bu. "Onu geri alana kadar sokakların halkınızın kanıyla kıpkırmızı olmasına izin vereceğim, sonra? Hepinizi öldüreceğim. Ailelerinizden, karılarınızdan, oğullarınızdan ve kızlarınızdan, hatta ebeveynlerinizden başlayarak. Ancak o zaman, etrafınızdaki her şey yanıp yok olduğunda, sizi öldüreceğim. Yanlış aileye bulaştınız." Mesajı bıraktıktan sonra telefonu kapatıyorum.

Bir, iki, üç, dört, beş.

Sakin kalmaya çalışarak tekrar tekrar söylüyorum ama yapamıyorum. İşe yaramıyor. Siktir et sakinliği. Tek görebildiğim Roxy, yüzündeki gülümseme otoyoldaki o boş, korkmuş bakışına dönüşmeden önce kayboluyor.

Şehir savaşa girmek üzere.

Ve yarın güneş doğmadan önce, geriye sadece bir aile kalacak.

Bizim ailemiz.

DIAMONDS'IN ÖNÜNDE DURDUK VE KENZO'YU GETIRMELERİNİ BEKLEDİM. O DA

kaşlarını çatarak yanımdaki arabaya biniyor. "Sorun nedir?" diye soruyor ve ben onu durdurmadan önce telefonunu çıkarıyor.

"O gitti." Sesim boş, içimde yanan cehennemi yansıtmıyor. Bu kadar kızgın ve korkmuşken sesim nasıl bu kadar sakin çıkabiliyor? Onu kaybedeceğimden korkuyorum. Başıma gelen en güzel şeyin, ben daha ona söyleyemeden gitmiş olmasından korkuyorum. Aşkımı kaybetmekten korkuyorum.

"Ne?" diye soruyor, kaşlarını çatarak ve bana bakarak.

"Roxanne, onu aldılar," diye törpüledim.

Donup kalıyor, mesajlar arasında gezinirken kafası telefonuna bakmak için aşağıya kayıyor. "Ne?" diye soluk soluğa kalır. "Hayır." Başını sallarken

kaldırımından uzaklaştı.

"Evet, yaptılar."

Sonra bana dönüyor, gözleri öfkeli, dudakları hırıltılı bir şekilde kıvrılmış. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye bağıyor ve sonra kendini üzerime atıyor. Duygularını her zaman koluna takardı. Başını ellerimin arasına alıyorum, o çırpınırken ve küfrederken alnımı onunkine bastırıyorum.

"Kardeşim, bana bak," diye fısıldıyorum ama hâlâ direniyor, ben de onu daha sıkı kavıyorum. "Bana bak!" Emrediyorum, ellerim teninde titriyor. O zaman dövüşmeyi bırakıyor, bana bakıyor. Gözleri kaybolmuş, korkmuş, tıpkı benimkiler gibi. "Onu geri alacağız, sana söz veriyorum," diye fısıldıyorum. "Sakin değilim, hiç değilim ama yine de kendimi tutmalıyım. Senin için, onun için. Şimdi bize her zamankinden daha çok ihtiyacı var ve bunu halletmeliyiz, onları bulmalıyız. Yıkılmanın faydası olmaz, şimdi olmaz. Gücümüzün ve aklımızın her zerresini kullanmalıyız."

"Söz veriyor musun?" diye yalvarıyor, ben çocukken ve o korkarken, onu korumaya yemin ettiğimde yaptığı gibi gözlerime bakıyor. Şimdi de aynısını yapıyorum, onu koruyorum, bu benim işim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, ona zamanında ulaşp ulaşamayacağımızı bilmiyorum ve bu beni çok hasta hissettiriyor, ona ne yapacaklarını bildiğim için her yere kusmak istiyorum.

Her dakikanın önemi var, ama işlevini yerine getirmek için benim yalanlarıma ihtiyacı varsa, o zaman onları alabilir.

"Söz veriyorum, onu geri alacağız ve sonra da her birini öldüreceğiz," diye yemin ediyorum.

Gözleri bir an için kapanıyor, dudaklarından titrek bir nefes çıkarken o uzun kirpikler onu benden gizliyor. Tekrar açıldığında, benimkiler gibi sert ve soğuktu. Bu beni üzüyor ama anlıyorum. "Onu kaybedemem," diye itiraf ediyor, sesi kalbimi sızlatıyor. Keşke onu bundan koruyabilseydim. Keşke her şey gibi bunu da ondan saklayabilseydim.

"Biliyorum. Yapmayacağız. Sana ihtiyacım var, onun da sana ihtiyacı var," diyorum ve o da başını sallıyor. "Hepsini öldüreceğiz," diye kabul ediyor, ölümcül bir sakinlikle. Kendini öyle hissediyor ki Çok fazla hissettiğin ve hissizleştiğin bir huzur. O artık Viper'dan başka bir şey değil.

Soğukkanlı bir yılan saldırıyor.

O gözlerde kendimi ve geleceğimizi görüyorum, çünkü onu kaybedersek - düşüncesi bile acı veriyor - geri dönüşü olmayacak. Şu anda olduğu gibi varlığımız sona erecek. Zehrimizden başka hiçbir şey kalmayana kadar tüm kahkahalar ve sevgi yok olacak.

Uzaklaşıyor ve ben de titreyen ellerimi ondan saklayarak ona izin veriyorum. Benim gücüne ihtiyacı var, zayıflığıma değil. Çünkü o bizim zayıflığımız, ama onun aynı zamanda kalbimiz, gücümüz, şu anda savaşma sebebimiz olduğunu bilmiyorlar.

"İlk hamlemiz ne olacak?" diye sorar, sesi kesiktir.

Pencereden dışarı bakıyorum, zalim bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor. "Onları şehrin en altından başlayarak avlayacağız. Silahını al, ortalık kan gölüne dönecek."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

DİZEL

"**Y** Sakin olman gerek, zaten dört kişiyi öldürdün," diye tersliyor Garrett ama sözlerine rağmen elleri kenetlenmiş ve vücudu ölümcül bir niyetle titreşiyor. Sadece ben değilim

Kızımızın kaybolmasıyla mücadele eden biri.

Benim küçük

kuşum.

Benimkini.

Ve onu aldılar.

Bu kasabayı kırmızıya boyayacağım. İçindeki herkesi öldüreceğim ve onu bulmak için derilerini giyeceğim. O benim!

"Bunu hak etmişlerdi." Omuz silkip ellerimdeki kanı siliyorum.

"Şu son adam mı?" diye alay ediyor, ben de gülümseyerek ona bakıyorum, o da yüzünü buruşturuyor. "D..." İç çekiyor. "Sadece yardım etmek için ne yapabileceğini sordu."

"Tavrından hoşlanmadım." Burnumu çektim ve bana baktığını hissettim. "Onu geri alacağız, D, ama dayanmalısın, tamam mı?"

"Onu geri alacağız." Sakince başımı sallıyorum ve sonra sırtarak ona tekrar bakıyorum. "Kalplerini göğüslerinden söküp ona vereceğim."

"Bu... ruh." Kıs kıs gülüyor. "Lanet olası aptallar neyi serbest bıraktıklarının farkında değiller."

"Konuşmayı seven birisin." Daha geniş sırtıyorum. "Neden apartmandaki güvenlik görevlisinin ağzını burnunu kırdın?"

Sonra kaşlarını çatıyor. "Gitmelerine izin verdi. Aptal."

"Yoğun bakımda," diyorum neşeyle ama içimde bir ateş yanıyor. Her zamanki gibi beni içten içe kavuruyor ama bu alevler, onları kontrol etmeme yardım edecek küçük kuşum olmadan eskisinden daha fazla büyüyor. Kan için, ölüm için çılgık atıyorlar ve ben normalden daha fazla seğiriyorum. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum... benim için bile.

Garrett haklı, şimdiden şehirde kanlı bir yol açtım ama umurumda değil. Annemin katilini ararken cesetler üst üste yığıldı ve ben onu hiç bu kadar sevmemiştim bile. Küçük Kuş mu? O benim dünyam. Lanet olası siyah atan kalbim onun ve o da benim.

Benimkini.

Ve onu aldılar.

Katliam hayal edilemez olacak. Bana seri katil diyecekler. Hepsi benden korkacak, ama gece bitmeden kollarıma döndüğü sürece umurumda değil. Arabada korumalarının cesetlerini ve arka koltukta onun kanını gördüğümde...kahretsin.

Daha önce hiç hissetmediğim bir panik içime aktı. Benden başka kimse ona zarar veremez, çılgınlıklarını duyamaz.

Savaştı, tabii ki savaştı. O bir savaşçı, bir Engerek. Onları öldürdü ve eğer yapabilseydi hepsini katlederdi. Ama yapamadı, bu yüzden onun yerine ben yapacağım. Onu incittikleri için cesetlerini ayaklarının dibine koyacağım. Ve sonra.

Sonra benden kurtulmak zorunda kalacak. Çünkü ben serbest bırakıldım.

RYDER VE KENZO İLE DEPODA BULUŞUYORUZ. ÇOK MEŞGULDÜLER.

aynı zamanda. Rıhtımın hemen arkasında bulunan okyanusun kokusu bize doğru geliyor. Dükkânlar çok uzakta değil ama deponun içi bambaşka bir dünya. Güvenliğimiz her yeri sarmış durumda, hepimiz bir aradayız.

Hepimiz öfkeliyiz.

Hepimiz kan arıyoruz.

Kardeşlerimin önünde diz çökmüş sekiz adam var, Triad için çalıştıklarına şüphe yok. Onları nasıl bu kadar çabuk bulduklarını sormuyorum, umurumda da değil. Yapabilirim

Çılgılıklarını, ellerimde kırılan kemiklerini şimdiden hissediyorum. Onların acısı için, onu kaçıran piçleri yakalayana kadar içimdeki canavarı doyurmak için yanıp tutuşuyorum. Ama Ryder öne çıkıp onlara tiksintiyle bakarken beni durduruyor.

"Triad bize ait bir şeyi aldı ve onu geri alana kadar durmayacağız. Bilgisi olan herkes hemen ortaya çıksın. Hepiniz bir şeyler biliyorsunuz, onlar için çalışıyorsunuz." Bekler ve adamların hepsi işverenlerine ihanet etmek istemedikleri için gergin bir şekilde yer değiştirir. Ryder sabrını kaybeder.

Genellikle kirli işleri Garrett ya da benim yapmama izin verirdi, kandan korktuğundan değil, ama bu onu temkinli bir lider olarak gösteriyor. Ama şimdi? Silahını çekti ve aniden ateş etti, en soldaki adamı gözünü bile kırpmadan kafasından vurdu, yüzü buz gibiydi. Diz çökmüş adamlar ürkererek uzaklaşıyor, bazıları çılgık atıyor, bazıları ağlıyor. "Bilmek istediğimi öğrenene kadar sizi teker teker öldüreceğim ve eğer hiçbiriniz bunu bilmiyorsanız? Başka bir gruptan başlayacağım, size canlı ihtiyacım yok. Hepinizi öldüreceğim. O yüzden tekrar soruyorum, herhangi bir bilginiz var mı?"

"Tanrım," diye hıçkırır içlerinden biri, Ryder da onu vurur. Altı kişi kaldı.

Etraflarında dolanıyorum, onlarla alay ediyorum, tekmeliyorum, acılarını hissetmeye, canlarını yakmaya ihtiyaç duyuyorum.

Birinin arkasına çömelip terli saçlarını okşuyorum. "Ben olsam ona söylerdim. Ben deli olabilirim ama o daha kötü," diye mırıldanırken Ryder ve Kenzo'ya bakıyorum. Normalde Kenzo gülümsüyor, iyi adamı oynuyor ve içindeki Engerek'i saklıyor olurdu.

Roxy için yumuşak ve romantik olabilir, ama sadece onun için. Ve o burada değil.

Engerek onun içinde serbest kalır. Yüzü karanlık, öfkeden gök gürültüsü gibi, takım elbisesini çıkarmış ve bir şeyler yapma ihtiyacıyla titrerken zarları parmaklarının arasında hızla hareket ediyor. Herhangi bir şey. Biliyorum, çünkü ben de hissediyorum. Garrett da aynı, telefonuyla depoda fırtınalar estiriyor, şüphesiz kullanabileceğimiz herhangi bir şey, herhangi birini arıyor.

"Lütfen," diye inliyor, korkudan titriyor, ter içinde kalıyor. "Hiçbir şey bilmiyorum, ben sadece bir teslimatçıyım-" Boynunu kırıyorum ve Ryder bana kaşlarını çatarken ayağa kalkıyorum, ama beni durdurmaya çalışmaktan daha iyisini biliyor. Özellikle de söz konusu olan o küçük kuşumken.

Sadece onu düşünmek bile dönüp en yakındaki adamı yakalamama

neden oluyor. Yüzüne doğru kükreyip çığlık atıyorum. O da çığlık atıp kaçmaya çalışıyor ama faydası yok. Kana ihtiyacım var. Acıya ihtiyacım var.

Şimdi.

Her şey bulanık, ama kendime geldiğimde nefes nefese kalmıştım ve vücudum adrenalinden titriyordu. Ellerimi kaldırıyorum ve kollarım gibi onların da kanla kaplı olduğunu fark ediyorum. Yüzümden aşağı damladığını hissedebiliyorum ve ayaklarımın dibinde adamın parçalanmış cesedi duruyor. Kan revan içindeydi.

Diğerlerine ters ters bakıyorum ve çığlık atıyorlar, hatta biri altına işiyor, ben yaklaştıkça koku havayı dolduruyor. "D, yeter," diye hırlıyor Ryder.

Ona kaşlarımı çatıyorum ama o gözlerini kısıyor. Garrett bana yaklaşıyor, beni dizginlemesi gerekebilir diye izliyor. Bunu ilk kez denemiyor. Küçük kuşum gelene kadar kendi bildiğimi yaptım. Sadece bana uygun olduğunda emredileni yapıyordum.

Ama sonra beni küçük parmağına doladı. Bir gülümseme, bir yumruk ve ben onun oldum. Onun hayvanıydım. Onun katili.

"Diesel!" diye kükrüyor ve ben de sıvışıyorum, ama fazla uzaklaşmıyorum.

"Kimse var mı?" Biri kımıldıyor ve Ryder iç çekerek tekrar nişan alıyor ve adam çığlık atıyor.

"Bekle, bekle! Bir şey biliyorum!" diye yalvarır.

Ben gülerken Ryder duraksıyor, yaklaşıyor ve silahı kafasına dayıyor. "Anlat bize, anlatsan iyi olur." Sırıtiyorum.

"Güvenli evlerinizden birini ele geçirdiler, onu orada tutuyorlar, tek bildiğim bu, yemin ederim. Kulak misafiri oldum!" diye hıçkırır.

Garrett hırlıyor ve bir çimento desteğini yumrukluyor, canı yanmış olmalı. "Siktir, bir sürü var, hangisi lan?"

"Daphne'yi bulup ona sormalıyız."

Garrett dönüyor ve tek kelime etmeden bana yaklaşan tüm adamları vuruyor. "O nasıl hayatta?" Üstümde yükseliyor ama ondan hiç korkmadım.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum, gerçekten bilmiyorum. "Onu bir binada yakmadan önce onunla biraz oynadım. Bağlıydı."

"Siktir," diye çıkışır. "Onlara yardım ediyor, onu yakalamalıyız."

Ryder bize "Önce Roxy, önemli olan tek şey o," diye hatırlatıyor ve hepimiz ona bakıyoruz. "Hangi güvenli ev olduğunu bilmemiz gerek, herkesi çağırın. Bul onu."

Kenzo konuşmuyor, sadece arkasını dönüyor ve bizi bekleyen arabaya doğru yürüyor. Cesetlere bakıyorum. "Bir mesaj göndermeliyiz," diye mırıldanıyorum.

Ryder başını sallar. "Yapın. Bu şehrin onlara sırtını dönmesini istiyorum. Onlara yardım eden herkesin artık bizim düşmanımız olduğunu

ve fareler gibi öleceklerini bilsinler. Piçleri avlayın, yağmur yağdırın."
Sonra sırtıyorum. "Beni serbest mi bırakıyorsun?"

Silahını kılıfına sokarken bana bakıyor. "Çılgınca davran. Ben güvenli evi bulurken onları kapımıza getir, af dilemelerini sağla. Garrett, sen de onunla git, biraz gerginlik atman lazım. Polisi yolumuza çıkmamaları için uyaracağım," diye emrettikten sonra Kenzo'nun bindiğı arabaya baktı. "Kenzo'yla birlikte evi bulacağız, şafaktan önce orada olacağız. Harekete geçmeye hazır olun."

Sonra Garrett'a bakıyorum, o bile endişeli görünüyor. "D-" diye başladı.

"Onu duydun." Gülüyorum. "Hadi oynayalım."

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Bu iyi olmalı."

Senin için, Minik Kuş, senin için geliyorum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

GARRETT

ID'nin adamla oynamasını izlemek. Kendi ellerim kan içinde kaldı ve parmak eklemlerimin kırılmasının acısı çoktan geçti. Ryder bize izin verdi ve ikinci kez söylenmesine gerek yoktu.

İçimdekileri dışarı döktüm; saldırganlığı, nefreti. Tüm duygularım bir hastalık gibi şehre akıyor ve geride cesetler bırakıyor. Bize asla meydan okumamalıydılar... Roxy'yi almak mı? Aptalca bir hareketti.

Daha önce onları rahat bırakmış olabiliriz. Ya şimdi? Şimdi dudaklarında bizim isimlerimizle ölecekler.

Onu düşünmekten kaçınıyorum, çünkü düşündüğümde olacakları kontrol edemiyorum ve şu anda bu adam D'nin, ama onun acı çektiği... korktuğu... yalnız olduğu fikri beni öylesine öfkeliendiriyor ki, bir şeyi, herhangi bir şeyi öldürmek zorunda kalıyorum.

Onu her zaman koruyacağımıza söz verdik.

Ve bak ne oldu. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim, ya da bunun benim hatam olduğu gerçeği için. Daphne'ye olan nefretim ve onu canlı görmenin şoku beni bu kadar tüketmeseydi, telefonumu almak için beni kullandığını, kız arkadaşımı ayarttığını fark edebilirdim, ama çok geç olana kadar fark etmedim ve şimdi bu. Suçlu benim.

Benim için geldi.

Ve Şimdi onun için geleceğim, her zaman. Onu kurtaracağım, sonra da lanetleyip sonsuza dek benim yapacağım.  ld ğ n   ğrendiğimden beri öğrendiğim bir Şey varsa, o da onsuz yaŐayamayacaęımdır. Artık yaşayamam.

Zırhımın, harap olmuş derimin altından savaŐçıya, çarpık katile ulaŐtı ve onu sevdi ve sevmesini sağladı. O artık benim nefes alma sebebim, her lanet olası günde Őeytanlarımla savaşma sebebim. D gülerek beni kasvetli düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Adam gözlerinden akan yaşlarla sürünüyor. Bacakları milyonlarca yerden kırılmış, işe yaramaz bir Şekilde arkasından sürükleniyor. Bıraktığı kan izleri beni neredeyse güldürecek. D daha sert gülerken, bacaklarını kırmak için kullandığı çekici elinde tutarak kendini geri çekiyor.

"Nerede o?" diye bağırıyor ve sonra çekici sırtına indiriyor.  zliyorum, her Şeyi anlatmasına izin veriyorum. Bize hiçbir bilgi vermeden acı içinde çığlık atarak ölüyor. Biz de bir sonrakine geçtik.

Ama bunu yapmadan önce Cherry'den bir telefon aldım. Roxy'ye borcu vardı ve daha önce Triad  yelerinden bahsetmiŐti, bu yüzden ona biraz çalışmasını söyledim. "Ne?" Hırlayarak cevap verdim.

"Buraya gelen üç adam da öldü. Pek bir Şey bilmiyorlardı ama eski sevgilinin izini sürmeleri için g revlendirdiğin adamlardan bahsettiler, onlar da öldü." Kahretsin, bu yüzden onlara ulaŐamıyoruz ve bu da bizi başka bir çıkmaz sokakla baş başa bırakıyor.

"TeŐekk rl r Cherry, temizliğe göndermemi ister misin?" Nazik davranmaya çalışarak soruyorum.

Telefonu kapatırken, "Hayır, biz hallederiz, sen sadece onu geri getir," diyor.

Bisikletlerimize atlıyoruz ve hızla uzaklaŐıyoruz, trafikte tehlikeli bir Şekilde ilerlerken itiyoruz. O adrenaline, o y kseklile ve rüzgârın beni bir anlığına alıp götürmesine ihtiyacım var ama bir sonraki binanın, bir marketin önüne geldiğimizde her Şey geri dönüyor.

Beni bükmeden ve geri dönüşü olmadan önce onu ıkarmalıyım. Kaskımı çıkarıp bacağımı sallıyorum ve D'ye bakıyorum. "Bu benim," diye homurdanıyorum.

Başını sallıyor ama beni takip ediyor, ben de doğruca tezgâha yöneliyorum. Oradaki adam gazetesinden başını kaldırıp bakıyor ve beni görünce yüzü soluyor. D arkamdan d kk nı dağıtmaya, her yere bir Şeyler fırlatmaya ve kendi duygularını dışa vurmaya başlayınca sendeleyerek uzaklaşıyor.

"Aman Tanrım!" Tezgâhın altından bir sopa kapıyor ve bana vurmaya alıŐıyor. Sopayı havada yakalayıp elinden aldım ve dizimin üzerinden

geçirdim.

Onu gömleğinin yakasından tutup tezgâhın üzerine sürüklemeyen önce. Onu yere fırlattığımda çılgılık atıyor ve sarsılıyor. Ayağa kalkmak için çabalamaya başladı, ben de botlarımı sırtına indirip onu yere yapıştırdım ama bu yeterli olmadı.

O kollarıma dönene kadar asla yeterli olmayacak.

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun," diye homurdanıyorum.

"Tanrım, lütfen, lütfen, hayır, yıllar önce onlar için çalıştım-"

Homurdanıyorum. "Bir kez vuran, her zaman vurur." Onu kaldırıp zahmetsizce havada tutmadan önce sırtına basıyorum. Bir yerlerden bulduğu bir bıçakla saldırıyor ve ona ters ters bakmadan önce yanımdan sarkan küçük silaha kaşlarımı çatıyorum.

Gülümsediğimde öfkesi uçup gidiyor. Onu tezgâhın üzerine fırlatıp saldırıya devam etmeden önce yumruğumu yüzüne defalarca indiriyorum. Duramıyorum. Tüm öfkem içimden akıyor, yüzü yarılrken parmak eklemlerim çatlıyor ama yine de yetmiyor.

Bir ses dikkatimi çekene kadar iblisim daha fazlasını istiyor. Başımı kaldırıp göğsüm kabarırken arka odada saklanan adamın gözleriyle karşılaşıyorum. Bir an için birbirimize bakıyoruz, sonra dükkan sahibi bıçağı tekrar böğrümüne saplamaya çalışıyor.

Engellemeye çalıştıkça, karşılık vermeye çalıştıkça yüzüne vurmaya devam ediyorum, ama onun için çok güçlüyüm.

D gülerken ben de onu dövüyorum. "Mars varmış, Mars dondurmasına bayılırım," diye sesleniyor ve baktığımda dondurucunun üzerinde oturmuş dondurma yediğini görüyorum.

Tam o sırada, ben bakmıyorken, adam arka odadan kaçıp yanımdan geçiyor. "D, durdur onu," diye hırladım.

İç geçiriyor ama bacağı dışarı çıkıyor, dondurmasını yemeye geri dönmeden önce adama çelme takıyor, bacakları lanet bir çocuk gibi mutlu bir şekilde ileri geri sallanıyor.

Tezgâhın karşısındaki adam artık hareket etmiyor, ben de inleyen yerdeki adama dönüyorum. Başını tutarak ayağa kaldırıyorum ve yüzüne doğru eğiliyorum. "Onları uyar, geldiğimizi söyle, bu şehrin onlara yardım eden, onlar için çalışan ya da onları tanıyan herkesin kanıyla kıpkırmızı olacağını bilsinler. Onların yüzünden hepsi ölecek." Bıraktım ve uzaklaştım.

Genç adam bana inanmamış gibi bir adım geri çekilmeden önce dönüp bana baktı. "Git!" Bağırıyorum.

Dönüp kaçıyor. Bıçağı yanımdan çekip ona fırlatıyorum ve omzuna isabet ettiriyorum. Düşerken çığlık atıyor. "Fikrimi değiştirmeden önce daha hızlı gitsen iyi olur!" Sesleniyorum, ayağa kalkıyor, kanayan omzunu kavırıyor ve arkasından kan izleri bırakarak gözden kayboluyor.

D inliyor. "Onu avlamama izin ver, şu güzel izlere bak."

"Hayır, bir sonrakini sen alabilirsin," diye hırlayarak hareketsiz duran diğer adama dönüyorum. Sırtarak D'ye dönüyorum. "Burada işimiz bitti, bu iyi hissettirdi."

Başını sallıyor, bir dondurma daha yaladıktan sonra bana uzatıyor. Homurdanarak alıyorum ve açıyorum, o izlerken hepsini yutuyorum. "Bir de bana deli derler," diye mırıldanıyor, kolunu bana dolamadan önce. "Nereye koca adam? Giysi dükkanına mı, markete mi?"

"Market," diye çıkıştım.

"Market olsun." Gülüyor ve sonra ambalajı fırlatıp atıyor. Gri saçlı bir kadın yanından geçiyor ve adam onu yakalıyor. Kadını çeviriyor, eli boğazında ve kadının çığlık atıp tekmelemesini izliyorum. Yüzü karanlık, muhtaç. "Küçük-" Onun Roxy olmadığını fark ediyor ve onu fırlatıp atıyor. Bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöküyor, bize bir bakış atıyor ve buradan siktir olup gidiyor. Arkasından ters ters bakarken onu omzundan alkışlıyorum. "Yakında kardeşim, yakında, sadece dayan."

"Hadi gidip birkaç puşt öldürelim," diye homurdanıyor.

BÖLÜM KIRK YEDİ

KENZO

I Ryder'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, benim için endişelendiğini hissediyorum ama onu rahatlatmak için konuşamıyorum. Çünkü iyi değilim. Roxy'ye, Triad'a ve kendime öfkeliyim. Onu asla terk etmemeliydim. Bunu yapmalıyım.

asla gerçekleşmedi. Onu koruyacağımıza söz vermiştik ama şimdi düşmanlarımızın elinde ve ona kim bilir neler yapıyorlar.

O hayatta kalan biri, bir savaşçı, ama öyle olmak zorunda değil.

Dönerek yumruğumu duvara vuruyorum ve sıvanın çatlamasını hastalıklı bir memnuniyetle izliyorum. Yumruğumu çekip kurtardıktan sonra acıyı üzerimden atıyorum ve konuşmayı bırakıp bana bakan Ryder'a dönüyorum. Gözlerimle buluştuğunda iç geçiriyor ve geri dönüyor. "Herkesin bunu yapmasını istiyorum. Gidin."

Tony aceleyle çıktı ve Ryder bana baktı. "Onu geri alacağız, bekle küçük kardeşim."

"Ama ya yapamazsa," diye homurdanıyorum, şimdi volta atıyorum, elim kanıyor ve yere damlıyor, onu mahvediyorum. Umurumda değil.

"Yapacak," diye ısrar ediyor.

"Nereden biliyorsun?" Bağıriyorum.

Yoluma çıkıyor ve öfkesiyle beni engelliyor. "Kenzo, Roxxane hepimizden daha güçlü. Zaten cehennemi yaşadı, bunu da atlatabilir. Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur ve şu anda buna güvenmemiz gerekiyor. Ona güvenmeliyiz. Tıpkı onun da gelip onu alacağımız konusunda bize güveneceği gibi. Yapamam.

Sen kendini kaybederken bunu yapamam!" diye bağıyor ve sonra bana bakarken pantolonunu indiriyor. "Sana ihtiyacım var, ben-" Sonra başka tarafa bakıyor. "Ben de mücadele ediyorum. Onu geri almak için yardımına ihtiyacım var, Kenzo. Hiçbir şey ters gidemez. Onu ele geçirdiğimizde başlarına cehennemi yağdırabiliriz ama o zamana kadar birlikte olmalıyız. Onun için."

Kardeşıme bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Gözlerinde gerçeği, korkuyu, öfkeyi... ihtiyacı görüyorum. Şimdi bize her zamankinden daha çok ihtiyacı var, onun da öyle. O haklı, şimdi kaybedemem, bu kadar yakinken olmaz. Keşke Garrett ve D'nin yanında olsaydım da biraz stres atsaydım.

Nefesini içine çekiyor ve saydığını biliyorum çünkü bittiğinde daha sakin görünüyor. Keşke bunu ben de yapabilsem. "Yıllar önce onlar için çalışan insanlardan barış için yalvaran, onları öldürmezsek istediğimiz her şeyi vereceklerini söyleyen telefonlar gelmeye başladı bile. Şehir biliyor ve onlara sırtlarını dönüyorlar."

"Bu iyi." Başımı salladım. "Hangi güvenli ev peki?"

"Garrett geçen gün pek çok şeyi kontrol etti, o zamandan beri yakalayamadılar, bu yüzden kontrol etmediklerinden biri olmalı," diye mırıldanıyor yüksek sesle düşünerek. Adım atma sırası onda. Ceketini ve kravatını çıkarmış, gömleğini sıyırmış. Dövmeleri dışında babamıza o kadar çok benziyor ki korkutucu. Babam vücudunu asla mürekkeple kirletmezdi, bunun fakirlerin işareti olduğunu söylerdi. "Öyle olmalı, ama hangisi? Yer lazım, komşu lazım değil." Düşünmesine izin verdim, bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum, oraya varacağını biliyordum.

Hep öyle yapar. O lanet olası beyin. Bunu çözebilecek biri varsa, o da odur. Ben ona güveniyorum, Roxy ona güveniyor. Tüm yük onun omuzlarında ama Ryder her zamanki gibi bu yükün altından kalkıyor. "Boşluk... boşluk, bir sürü boşluk. Siktir, tabii ki!" Bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Eski otel. Oraya hiç gitmiyoruz ve neredeyse hiç komşusu olmayan yıkık dökük bir mahallede. Polis çeteler yüzünden şehrin o tarafına hiç gitmez. Mükemmel bir yer."

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Haklısın, baktığımız son yer orası olacaktı." Çünkü orası bir zamanlar babamızındı ve her ne kadar yıkmaya kıyasasak da hepimizin oradan nefret ettiği biliniyor. Ryder oranın çürüyüp yok olduğunu görmek istedi ve şimdi de kızımızı oraya götürdüler.

Her şeyin başladığı yere.

Babamızın öldüğü yer... bizim ellerimizle.

Kıpırdamadan duruyor, şüphesiz o geceyi yeniden yaşıyor. Anıların bana da ulaştığını, pençelerini derime geçirmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Kan izleri, Ryder'ın kaçmamı söylerkenki solgun ve panik içindeki yüzü...

O sokağa geri dönmek istemediğim için silkelenip atıyorum. Geçmişte yaşamayı reddediyorum ve ne yaptıysak hayatta kalmak için yaptık. Yaşlı adam bunu hak etmişti ve Ryder tetiği çeken kişi olmanın yüküyle yaşayabilirdi ama bunu yapması için bağırان bendim.

Ve şimdi oraya geri dönüyoruz.

"Onları geri ara. Karanlıkta vurduk. Hayatta kalan yok," diye hırlıyor Ryder, arkasını dönmeden önce. Elimi omzuna koyuyorum.

"Bu gece hayaletlere yer yok kardeşim. O zaman olanlar geçmişte kaldı ve unutulması en iyisi. Bu gece elinden gelenin en iyisini yapmana ihtiyacı var. Tekrar kazanmasına izin verme," diye teselli ettikten sonra telefonumu çıkarıp Garrett ve Diesel'i arıyorum.

Ryder'ın her gün geçmişindeki günahlarla, beni güvende tutmak için yaptığı pisliklerle mücadele ettiğini biliyorum. Keşke bunu ondan alabilseydim, ama yapamam ve o gece... o gece, ailesini kurtarmak için en büyük suçu işledi. Bizi kurtarmak için.

Onu asla terk etmememin, ona asla ihanet etmememin, üşüdüğünde bile asla sırtımı dönmememin birçok nedeninden biri de bu. Çünkü o buzun altında, korktuğumda titreyen ellerimden silahı alan, onu öldürmeyi planladığımda beni babamızın oteline kadar takip eden çocuk var...

Ve yapamadığım zaman tetiği çektim.

"Bir şey var mı?" Garrett hırlıyor, arka planda elektrikli testere sesine benzer bir ses duyuyorum.

Telefonu kapatmadan önce ona "Eve gel, nerede olduğunu biliyoruz" dedim.

Engerekler saldırmaya hazır. Bundan sonra Üçlü'den geriye hiçbir şey kalmayacak.

Dayan sevgilim, geliyoruz.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROXY

Mdiğer lanet olası bok topları.

Başım ağrıyor, vücudum acıyor ve kulaklarımda garip bir çınlama var. Ağzım bulanık ve gözlerim açılmıyor.

Hangi cehennemdeyim ben? Ne oldu? Beynimi yokluyorum, üzerine yapışan sisi aşmaya çalışıyorum ve kıymık gibi batan acıyı görmezden geliyorum. Bu önemli, biliyorum.

Sikeyim.

Kaza.

Kahretsin, beni yakaladılar... Peki neredeyim? Başımın içinde kan birikiyormuş gibi hissediyorum, tıpkı uzun süre baş aşağı yattığınızda olduğu gibi. Kulaklarım hala çınıyor, ama bunu ve çarpan kalbimi geçip etrafımdaki damlayan suları duyabiliyorum - suyun yavaşça fayansa çarpması gibi, tekrar tekrar. Bunun dışında duyabildiğim tek şey, çok uzakta görünen rüzgârın hışırtısı... sonra sessizlik.

Tamam. Sakin ol, Rox. Her şeyden önce gözlerini aç ve nerede olduğunu bul. Sonra kaçıp bu orospu çocuklarını öldüreceğiz.

O sürtükleri anneleri için ağlatacağım... gözlerimi açar açmaz.

Paniğin yerleşmesine ya da beni ele geçirmesine izin vermiyorum, hiçbir işe yaramayacak. Bu ölüm kalım meselesi ve onlar bana saldırmadan önce buradan çıkmalıyım.

Geri gel. Benimle işleri bitene kadar bunun sadece işkence anlamına geleceğini biliyorum ve sonra kafama bir kurşun yiyeceğim. Bu şekilde ölmeyi reddediyorum. Yaşadığım gibi öleceğim, elimde bir birayla ve bir sikin üzerinde.

Sonunda gözlerimi açmayı başarıyorum. Gözyaşları içinde yüzüyorlar ve onları temizlemek için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Bunu yaptığımda, ne gördüğümü anlamaya çalışarak şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

Baş aşağı mıyım?

Saçlarım altıma dökülüyor, yere değiyor ve orada hızla büyüyen bir su birikintisindeki kanı emiyor. Zemin halı kaplı, kirli beyaz bir renk. Duyulur bir iniltiyle başımı kaldırıp odanın geri kalanına bir göz atıyorum. Halı, duvarları kirli bir beyaza boyanmış odanın içinde çimentoya doğru uzanıyor. Sağ tarafta kazana benzeyen bir şey var ve odanın geri kalanı, köşede duvara bantlanmış çıplak dergiler ve yanında açılı duran eski bir ahşap sandalye dışında neredeyse boş.

Güzel göğüsleri var.

Kahretsin, odaklan, Rox.

Odada kötü, nemli bir koku var ve sanki bir süre kapalı kalmış gibi küflü. Hiçbir yerde pencere de göremiyorum. Lanet olsun. Başımı yukarı kaldırıyorum, sırtım geriliyor, tavana bakıyorum ve aslında tavana zincirlenmiş olduğumu görüyorum, kasaptaki lanet bir et gibi orada sallanıyorum. Arkamda bağlı olan ellerimi çeviriyorum ve dudaklarımın bantlanmış gibi acıdığını fark ediyorum. Şerefsizler.

Başımın hızla dönmesine şaşmamalı, tüm kan oraya akıyor ve başım dönmeye başlıyor. Vücudum güçsüz ve başımı aşağı indirmekten başka çarem yok, çerçevemi tehlikeli bir şekilde sallanmaya zorluyorum. Yemin ederim şimdi düşersem çok kızacağım ama zincir gıcırdasa da dayanıyor.

Tamam, baş aşağı bağlandım... fikirler? Ugh, beynim acıyor. Sonra omurgamdaki bıçağı hatırladım. Ellerimi zorluyorum, orada olup olmadığını hissetmeye çalışıyorum, omuzlarım hareketle ağrıyor, ama gitmiş. Onu almışlar. Tamam, silah da yok. Sallanmaya devam edebilirim, asılı olduğum kirişi kırmaya çalışabilirim. Tek sorun kafamı yere çarpabilirim ya da tavan çökebilir, ki bu da iyi bir fikir gibi görünmüyor.

Bahse girerim şimdiye kadar çocuklar gittiğini anlamıştır. Kızacaklar ve Diesel çileden çıkacak ama gelip beni kurtarmalarını bekleyemem. Kendi kırımını buradan çıkarmalıyım. Sonra botların bana doğru geldiğini duyuyorum. Nefesim hızlanıyor, safralarımı yutarken kalbim hızla çarpıyor.

Tamam, ne yaparlarsa yapsınlar, ben halledebilirim.

Bir kilit sesi duyulur, kapı açılır ve üç adam odaya girer. Kapı büyük bir gürültüyle arkalarından kapanıyor. Onlarla birlikte içeride kilitli kaldım. Zekice. Sakin ve akıllı davranmalıyım ama her zamanki gibi ağzım benden kaçıyor.

"İyi akşamlar, göt herifler, bu yeni bir sapkınlık mı? Çünkü itiraf etmeliyim ki, benim için yapmıyor. İslağım, ama dürüst olmak gerekirse, sanırım biraz altıma işedim, bu yüzden bunu sizin için bir puan olarak almazdım."

Cevap vermiyorlar ama ortadaki öne çıkıyor. Üst düğmeleri açık siyah bir takım elbise giyiyor. Kısa siyah saçları yana taranmış, kahverengi gözleri gergin ve kızgın. Dudakları büzülmüş ve boynunda başlayıp omzuna doğru uzanan 'üç' rakamını görüyorum. Diğer ikisi açıkça fedailer. Soldakinin kafası tıraşlı. Vücudu hantal, siyah kot pantolon ve siyah tişört giymiş. Üzerinde en az üç silah görüyorum ve beyinden çok kas gücüne benziyor. Sağdakinin mor bir mohawk'ı, sol kaşında ve burnunda birer piercing'i ve hatta dudağında da bir tane var. Gözleri mavi ve bana sırtırken biraz vahşi. Vücudu sırık gibi ve dövmelemlerle kaplı ve üzerinde tişört yok, sadece deri bir pantolon var.

"Seni rahatsız ediyorlar mı? Ben en çok onlardan yara alıyorum, biliyor musun? Özellikle de çok terlemeye başladığınızda ve deri giydiğinizde bu her zaman oluyor, haksız mıyım?" Ona sordum.

Daha geniş sırtıyor. "Bebek pudrası."

"Huh," diyorum ciddi bir şekilde. "Bunu denemem gerekecek, teşekkürler."

"Yeter!" diye bağılıyor takım elbiseli adam, bakışlarımı tekrar ona çevirerek.

"Ne? Daha yeni başlıyordum. Bir keresinde ceza almaktan konuşarak kurtulduğumu bilmelisin... tamam, üç kez, ama kim sayıyor ki? Sonra bir Meksika hapishanesindeydim ve ben-"

Sikeyim.

Başım dönüyor ve attığı tokadın etkisiyle sallanıyorum. Yanağım acıyor ama sallanan bedenimi yakalayıp beni sakinleştirerek yüzümü ona çevirdiğinde gülüyorum. "Kahretsin, bu eğlenceliydi, tekrar yap, beni ne kadar uzağa sallayabileceğini gör!"

Bana tekrar vuruyor ve bu sefer dönüyorum, boğazıma sahra hücum ediyor ve onlarla tekrar yüzleşene kadar tutuyorum ve sonra üzerlerine kusuyorum. Ayakkabılarına ve pantolonuna sıçırıyor ve bir kısmı yanağımdan aşağı düşerken gülüyorum. "Kahretsin, bu eğlenceliydi." Öksürüyorum.

Bağırıyor, geri adım atıyor ve bir zamanlar parlak olan ayakkabılarına tiksintiyle bakıyor. Mohawk'lı adam gülüyor ve ben de ona göz kırpiyorum. "Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm."

"Susturun şunu," diye hırlıyor sorumlu adam, ayağını kaldırıp aşağı bakarken.

Diğer adam, Baldie, bir adım öne çıkıyor ve silahının dipçliğini karnıma dayıyor. Nefesim bir homurtuyla beni terk ediyor ve ileri geri sallanıyorum, acı bağırsaklarımı parçalıyor. Bırakın konuşmayı, zar zor nefes alana kadar bunu tekrar tekrar yapıyor. Kaburgalarımın çatladığını hissediyorum, kahretsin. Aldığım her nefes canımı yakıyor, acının içime akmasına neden oluyor.

Ama daha kötülerini de yaşamıştım, bu yüzden tekrar nefes alabildiğimde acı dolu bir kıkırdama çıkarıyorum. "Bu iyiydi. İtiraf etmeliyim ki, oğlum bir işkence ustası ve çok daha yaratıcı. Oyuncaklar nerede? Korku? Hadi ama, siz daha iyisini yapabilirsiniz."

"Oh, o daha sonra gelecek." Mohawk iyi çocuk edasıyla sırıtıyor.

"Roxxane, bana bak," diyor takım elbiseli adam. Ben de bakıyorum ve o da

Daha da yaklaşıyor, omzumu tutuyor ve başını eğip gözlerime bakarken beni sabit tutuyor. "Bize her şeyi anlatman için sana bir şans veriyorum. Orada onlarla birlikte olmak istemediğini biliyoruz, seni çaldılar ama sana yardım edebiliriz. Sadece onları öldürmek için bilmemiz gerekenleri söyle, sonra özgür olacaksın."

"Evet... gördün mü, beni domuz gibi asmasaydın buna daha çok inanırdım. Kovalamaca ve uyuşturucudan önce bununla başlamalısın, ama bilgilerin güncel değil bebeğim, ben lanet olası bir Engerek'im." Kafamı öne atıp benimkini onunkine çarptım.

Kafa atmalar
eğlenceli değildir.
Kafa darbeleri acıtır,
çocuklar.

Bir ulumayla geri tökezliyor, burnu kırılmış, acı başımda alevleniyor. "Kahretsin, ahbap, kalın bir kafatasın var," diye inleyerek bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Tekrar açtığımda kanayan burnunu tutuyordu, gözleri öfkeliydi. "Andrew, o senin. Bana bilmem gereken her şeyi getir, sonra da onu öldür," diye emrediyor, dönüp kapıyı açmadan önce.

Baldie de onu takip ediyor ve kilit yerine oturarak kapanıyor. Mohawk'lı Andrew öne çıkıyor ve bana sırıtırken parmak eklemlerini kırıyor. "Bu eğlenceli olacak."

İç çektim. "Andrew, gerçekten mi? Havalı bir isim bekliyordum. Annen burada olduğunu biliyor mu? İzne ihtiyacın var mı?"

Daha da sırtıyor ve sonra yumruğu yüzüme geliyor ve her şey kararıyor.

UYANDIĞIMDA TAHTA BİR SANDALYEYE BAĞLIYDIM. İNLEYEREK AŞAĞI BAKIYORUM.

ellerim, her biri sandalyenin kollarına bağlı, bacaklarım da bağlı. Şerefsizler. Beni bağlamak için kullandıkları dikenli tel, sandalyede ayak sürüyerek kurtulmaya çalışırken bileklerime ve ayak bileklerime batıyor.

Bu yeni bir şey. Kıpırdamadan başımı kaldırıyorum, tükürük ve kan çenemden aşağı damlıyor. Kafatasımın içinde bir bando var, omuzlarım ve sırtım baş aşağı asılı durmaktan beni öldürüyor ve ciğerlerim gergin ve kaburgalarım her nefeste gıcırıyor.

Andrew burada değil, muhtemelen bir yerlerde mastürbasyon yapıyor, bu yüzden bir anlığına gözlerimi kapatıp acıyla nefes alıyorum. Zihnim sürüklenirken o dakikalar kayboluyor. Sona yaklaşırken, başlangıcı düşünmeye başlamanız çok komik.

Hayatım hiçbir zaman kolay olmadı ama itiraf etmeliyim ki burada biteceğini düşünmemiştim. Öleceğimi düşündüğüm onca yol varken, bu asla onlardan biri değildi. Mesele de bu ya, hayat sana hiçbir şey borçlu değil.

Size hayat borçlu değildir, dayanmak ve hayatta kalmak için savaşmanız gerekir.

Ve yaptım.

Anlarla, dolambaçlı yollarla ve beklenmedik dönüşlerle doludur. Hayatınıza giren her insan size yeni bir dünya, yeni bir yer ve her zaman iyi olmayan duygular sunar ve her birinden bir şeyler öğrenme fırsatımız olur. Bu dersleri kabul edip etmemek bize bağlıdır. Babamdan acıyı kabullenmeyi, defalarca kırılma bile bedenimin ne kadar güçlü olduğunu anlamayı öğrendim ve bundan sonra da hayatta kalabileceğimi biliyorum. Her insan bana bir şey öğretti.

Aşk, aşk kalıcıdır. Aşkın gözü kördür. Aşk dağınıktır ve o kadar mükemmeldir ki, olmadığımızı düşündüğümüzde bile hayatımız boyunca onu ararız. Sanırım ben de değildim ama yine de onu dört suçluda buldum. Kalpleri de ruhları kadar karanlık.

Mesele şu ki, onlarla asla savaşmaya çalışmadım, gerçekten değil. Sanırım bir parçam onları tanıdı ve zihnim ihanet ve öfkeyle karışmış olsa da, derinlerde bir yerde, bir bulmacanın parçaları gibi birbirimize kenetlendik.

Diesel bunu hepimizden önce gördü. Geri kalanımız cehalet içinde yaşadı, eğilmeye ve kırılmaya isteksizdi. O öyle yapmadı, gerçeklerden saklanmayı reddederek içimdeki duvarları yıktı. Bazıları ona deli diyebilir, ama belki de o sadece aydınlanmış... ve tamam, biraz da deli.

Kenzo...siktir, Kenzo. Ölürsen bu onu öldürür. Annesini çoktan kaybetti ve her zaman göremeseniz bile çok şefkatli bir kalbi var. Sevdiği zaman, çok sever. Her şeyini verir.

Ryder kendini suçlayacaktır. Herkesi korumanın, her şeyin olacağını görmenin kendi görevi olduğunu düşünür ama o sadece bir insandır. Ancak bu kendisinden nefret etmesini engellemeyecektir.

Garrett zaten uçuruma çok yakın, bu onu uçuruma itebilir. Yaralı infazcım, onu öldürene kadar şeytanlarının içinde kaybolacak.

Yani hayır, burada ölemem çünkü bu onları kırabilir, zayıflatabilir ve Triad'ın onları öldürmesine izin verebilir. Ölmelerine sebep olmayı reddediyorum. Kendim ölmeyi reddediyorum.

Bunu fark ettiğim anda, sükûnet kemiklerime yerleşiyor. Burada ölmeyeceğim. Eğer öleceksem, elimde bir silah ve yüzümde bir gülümsemeyle adamlarımın arasında öleceğim. Onlara onları sevdiğimi söylemeliyim.

Kapı açılır ve Andrew içeri girer, onu Baldie takip eder. Kahretsin, tamam, işkence zamanı. Daha kötülerini atlattım, bunu da atlatabilirim. Başımı arkaya eğip onlara gülümserken kendime bunu söylemeye devam ediyorum. "Merhaba çocuklar, bu arada güvenli kelimem bubbles."

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacın olmayacak," diye şaka yapıyor Baldie.

"Eminim bunu tüm kızlara söylüyorsunuzdur, muhtemelen bu yüzden ilk randevuyu geçemiyorsunuzdur." Sırıttıyorum.

Mohawk, Andrew, gülüyor. "Haksız değil."

Baldie bana doğru bir adım atıyor ve silahı karnıma dayayarak nefesimi kesiyor. Sonunda tekrar nefes alabildiğimde sırıttım. "Kahretsin evlat, nasıl oynanacağını bilmiyor musun? Yumuşak başlamalısın, onları kendine ısındırmalısın. En iyisini umarak parçanı öylece sokamazsın." Andrew'a baktım. "Acemi olan kim? Çantasında chihuahuası olan kadınlar gibi mi gezdiriyorsun onu?"

Bir kakhaha patlatıyor ve kafası kıpkırmızı olan Baldie'ye bakıyor. Parlak kafası boyunca sürünmesini hastalıklı bir hayranlıkla izliyorum. "Onu cilalıyor musun? Yerleri parlatır gibi parlatıyor musun? Çünkü çok parlak-"

Bu sefer silahı ağrıyan omzuma saplıyor. Ani acı patlamasıyla dudaklarımdan bir homurtu kaçıyor ve onu korumak için kıvrılmaya çalışıyorum. Gençken öğrendim ki, sonunda herkes çılgılık atar, bu onları teşvik edebilir, ama dürüst olmak gerekirse, insanlar sadece filmlerde çılgılık atmazlar. Karnına bir bıçak mı saplandı? Sessiz kalmama izin ver, o şekilde olmuyor. Ama bunu oynamanın iki yolu var; sizi yok etmelerine, parçalamalarına izin verebilirsiniz ya da bunu onlara karşı kullanabilirsiniz.

Anlatıyı tersine çevirin, beklenmedik olun.

Ben de öyle yapıyorum. Ağlamadan nefes alabildiğimde, ona göz kırpıyorum. "Senin de mi kafan kel?"

Silahını diğer omzuma dayadı ve bir çatırtı hissettim, lanet olası kaltak. "Lanet olası kel orospu," diye hırladım. "Bir bayana böyle davranılmaz."

"Sen lanet bir kadın değilsin, seni fahişe, sen yürüyen ölü bir kadınsın."

Sonra sessizlik oluyor ve ben Andrew'a bakıyorum. "Bu çok garip, Çünkü ben yürümüyorum. Sence bütün repliklerini kötü aksiyon filmlerinden mi alıyor?"

Bu kez Andrew onu durdurur. "Franny, yeter," diye tersledi. "O benim, sen kas için buradasın."

Kahkahalarımı tutabildiğim kadar tutuyorum, ki bu otuz saniye kadar sürüyor, sonra öyle bir gülüyorum ki bir parça çışım geliyor. "Aman Tanrım, adın Franny mi? Lanet olsun, öfke sorunların olmasına şaşmamalı, zavallı Franny!" Uluyorum.

Baldie hırlayarak bana doğru geliyor ama Andrew onun önüne geçiyor ve bir an için onun neden işkenceci olduğunu anlıyorum. Yüzünde öfke titreşiyor ve sanki daha da büyüyor. Baldie, nam-ı diğer Franny, geri çekiliyor, arkasını dönerken küfrediyor ve sonra Andrew rahatlıyor, tekrar kamburunu çıkarıyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sırtıtıyor.

Ama şimdi gördüm, altında ne sakladığını. Gerçek Andrew, acıyı seviyor, acıtmayı seviyor, bu korkunç olmalı.

Andrew dönüp omuz silkiyor. "Uslu dur, seni öldürebilir."

"Evet, bu işe yaramayacak. İnsanlar çocukluğumdan beri bana uslu durmamı söylüyorlar ve şu halime bak." O bir tepsinin başına geçip ekipmanlarını yerleştirirken ben de 'oh olsun' der gibi omuz silkiyorum. "Söyle bakalım, ne zamandır bu işi yapıyorsun?"

"Birkaç yıldır," diye yanıtlıyor neşteri eline alırken.

"Çok müşteriniz oluyor mu?" Sakince soruyorum.

Zalim bir gülümsemeyle önüme geçti. "Tuhaf birisin, bunu biliyor muydun? Boş ver, hepsinin kanı kırmızı."

"Şimdi kanım mavi çıksa ne kadar korkarsın?" Gülüyorum ama bu bir iniltiye dönüşüyor. Yüzümü keserken dişlerimi gıcırdatıyorum, hafif bir kesik ama yanağımdan kan damladığını hissetmeme yetecek kadar. "Orospu çocuğu, işte lanet olası para makinesi, evlat."

"Özür dilerim." Başını sallıyor ve bıçağı kolumdan aşağı doğru sürüklüyor. "Böyle daha mı iyi?"

"Çok teşekkürler. Yine de dövmeLERİMİ mahvetme, yoksa Garrett çok kızar ve geçen sefer bana dövme yaptırmak zorunda kaldığında... her şey mutlu sonla bitti diyelim."

Andrew sırtıyor. "Tabii ki." Bıçağı ayaklarımın üstünden geçirmeye başlıyor ve ben Baldie'yi güldüren küçük bir çığlık atıyorum.

"Hey, Franny, sence annen sana dev vajinan yüzünden mi böyle seslendi?" Nefes nefese sesleniyorum.

Andrew bir çentik daha atıyor. Karnımı kestiğinde konuşacak zamanım kalmıyor, sonraki süre boyunca tek yapabildiğim nefes almak ve çığlık atmak oluyor. Geri çekildiğinde, gözyaşlarımı tutmakta zorlandığım için başım öne eğiliyor, ben de çılgın bir sürtük gibi bileğimi dikenli telin içine sokup kesiyorum, böylece acı su kanallarını geri itiyor.

Çığlıklarımı alabilirler, başka bir şey değil.

Kendime geldiğimde başımı kaldırıp Baldie'ye kan tükürüyorum ve gülüyorum. "Bu eğlenceliydi, sırada ne var?"

"Dairelerine nasıl gireceğimi söyler misin?" Andrew soruyor. Ah, demek o kadarını bilmiyorlar.

"Bilmiyorum, gözümü bağlamayı seviyorlar, sapık piçler." Sırtıyorum.

Beni tekrar bıçaklıyor ve ben inliyorum ama nefes alıyorum, şimdi içimdeki acı artıyor. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. *Sakın bayılma, Roxy.* Bayılmayacağımı hissettiğimde ona gülümsüyorum, dudaklarım biraz uyuşmuş gibi. "Cevap için bir arkadaşımı arayabilir miyim?"

İç çeker ve bıçağı siler. "Hadi ama Roxy, böyle bir kadını harcamak utanç verici olur. Bana bilmem gerekenleri anlat. Engerekler hakkında her şeyi anlat."

"Evet, bunu pas geçeceğim. Pas geçmek yok, paranı almak yok, kaltak, bu herifler çıldırmış."

ÇömeliP dizlerimi tutuyor ve bana bakıyor. "Onlardan benden daha mı çok korkuyorsun?"

"Kesinlikle evet. Beni duymadın mı? Onlar deli ve beni seviyorlar! Sevmedikleri insanlara neler yaptıklarını bir düşünün..." O zaman daha geniş sırtıyorum. "Bana dokunduğun için sana ne yapacaklarını bir düşünsene. Geçen sefer adamın ellerini kırdılar ve dilini kopardılar... Merak ediyorum, çılgılık atacak mısın?"

Kanla kaplı bıçağı kaldırışını izliyorum. Bana Diesel'i hatırlatıyor ve garip bir şekilde amım sıkılıyor... sanki, gerçekten mi, ho? Şimdi zamanı değil.

Evet, Andrew'u başarıyla kızdırdım.

Bana arkadan vuruyor ve ağzıma kan dolunca başım yana düşüyor. Kanı tükürdükten sonra gülerek arkamı dönüyorum, ona genişçe sırtıyorum, eğer tiksinişmiş alaycılığı bir şey ifade ediyorsa, kan şüphesiz dişlerimi ve dudaklarımı kaplıyor. "Buna işkence mi diyorsun? Benim ön sevişmem daha serttir. Hadi, daha iyisini yapabilirsin," diye alay ediyorum.

"Söyle bana!" diye kükrüyor yüzüme, artık beni kırmanın ne kadar zor olacağını anladığı için sabırsızlanıyor.

Dudaklarımı yalayarak gözlerinin arasına bakıyorum. Adamlarıma ihanet etmemin imkanı yok. İşkence altındayken size önemli olmayan ve gerçeğe yakın bilgileri açıklamanızı söylerler ama ben bunu asla riske atmam. Diesel beni öldürür, aşk olsun ya da olmasın. Bir dünya acı getireceğini biliyorum ama buna dayanabilirim.

Hayatta kalabilirim.

Derin bir nefes çekerek ciddi bir şekilde başımı sallıyorum, tüm vücudum ağrıyor, kıvrımlarımdan kan damlıyor ve acı damarlarımda dolaşıyor. "Tamam, tamam, anlatacağım..."

Ben kendimi uysal ve kırılgan göstermeye çalışırken, hatta gözlerimden yaşlar akmasına izin verirken, ikisi de sabırsızlıkla bekliyorlar. Acılı bir nefes daha çekiyorum, kaburgalarım itiraz ediyor, "Ve seni her zaman seveceğim..." Andrew yüksek sesle şarkı söylememden ürküyor.

Bana tekrar vurarak şarkıyı yarıda kesti, ben de kanı tükürüp ona doğru döndüm. "Hayır mı? Hissetmiyor musun? Biraz Metallica'ya ne dersin? Hayır, Tay-Tay'e ne dersin? Gizli bir Swifty hayranı gibi görünüyorsun!"

Baldie öne çıktı ve silahını bana doğrulttu. "Onu konuştur," diyor. "Onun için gelmelerinden önce fazla vaktimiz yok."

Buna sırtıyorum. "Franny, zaten öyleler ve sen boku yedin. Nerede kalmıştım? Oh, Tay-Tay-" Şarkı söylemeye başlıyorum ve bir hırıltıyla kapıyı açıp fırlıyor. "Bekle!" Ben seslendim. "Çok eğleniyorduk, Franny! Daha orijinal şarkılarıma bile geçmedim!"

Andrew beni hayal kırıklığına uğratmış gibi iç çekiyor. "Roxy, bu çok kolay olabilirdi. Çabucak ölebilirdin."

"Evet, kolay seçeneği hiç sevmedim. Ne diyebilirim ki? Ben zoru severim." Ona sırtıyorum.

Şimdi o sakın maskesini çıkarıyor ve biliyorum ki beni bir dünya acı bekliyor. Umalım da bu boktan hayatta kalabileyim çünkü Viper'larım geliyor, bunu biliyorum ve beni ölü bulurlarsa... şehir onların gazabından kurtulamaz.

Zaman yavaş geçiyor, dayanılmaz derecede yavaş, tıpkı vücudumun her yerinden akan acı gibi. Mazoşist, D kadar iyi değil ama yine de işe yarıyor. Çıglıklarım etrafımızda çınlıyor ve sonunda gözyaşlarım yanaklarımı kaplıyor. Altımda kan birikiyor, parmaklarım kanla kayganlaşıyor. Ayak tırnaklarımı çekiyor, parmaklarımı kırıyor. Parmağımı kırıyor. Bıçaklıyor, dilimliyor ve kesiyor. Başımı bir torbayla örtüyor ve nefes alamayana, boğulacağımı düşünene kadar üzerine su döküyor ve torbayı çıkardığında ağzımdan göğsüme su akıyor, ciğerlerim buz gibi sıvıdan yanıyor.

"Teşekkürler, susamıştım," diye mırıldandım.

Elinden geleni yapıyor. Bilgiyi alamazsa işi ve hayatı tehlikeye girecek, ama mesele şu... Onlara ihanet etmeden önce, bana bir şans veren, bana karşı nazik olan herkese ihanet etmeden önce öldüm... Peki ya Engereklerim?

Beni seviyorlar.

Ve garip bir şekilde, ben de onları seviyorum.

Eğer burada, lanet olası pis bir odada tek başıma ölürsem, öyle olsun. Çocukluğumdan beri ölümle flört ediyorum ve sevdiğiniz insanlar için ölmek iyi bir yol gibi görünüyor.

Andrew bunu değiştiremez. Bedenimi defalarca kırabilir, beni çıglık attırıp ağlatabilir, ölüm için yalvartabilir ama erkeklerimle ilgili tek bir kelime bile ağzımdan çıkmaz. Sanırım arkasına yaslanıp beni izlerken bunun farkına varmaya başladı.

"Sadakatini takdir etmek zorundayım." İç çekiyor. "Sinir bozucu ama etkileyici.

Söyle bana, seni gerçekten satın aldılar mı?" Dudaklarımı ıslatarak başımı sallıyorum.

"Peki, bu sadakat neden?" diye merakla soruyor.

"Çünkü kötü başladık ama şimdi onlar benim her şeyim." Omuz silkiyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin, kabul edelim, her romantik hikaye bir şekilde berbattır. *Romeo ve Juliet mi?* Çocuktular ve öldüler. Sakın

Kefaret konusuna bir gireyim, Tanrım, bebek gibi ağladım. Sadakat kazanılır, satın alınmaz."

"Peki bunu hak ettiler mi?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum, o da başını sallıyor. "Patronuma haber vermeliyim, bunu düşün." Ayağa kalkıp gidiyor, ben de gidişini izliyorum, kapının çarpma sesi ve kilidin tıkırtısı nemli odada yüksek sesle duyuluyor.

Bunu hak ettiler mi? Sorusu kafamın içinde yankılanıyor.

Hepimizin berbat durumda olduğuna ve aşkımızın tuhaf olduğuna şüphe yok... ama sadakat? Evet, bunu hak ettiler ve etmeye de devam edecekler çünkü beni korumak için her şeyi yapacaklarını biliyorum. Beni kurtarmak için. İhtiyacım olan her şeyi verecekler.

Kimse görmediğinde, tavırların ve yaraların ötesini gördüler ve bana ulaşana kadar devam ettiler.

Ben çocuk ya da aptal değilim. Onlara ihanet edersem beni öldüreceklerini biliyorum, beni sevseler bile, ama bunu yapmamamın nedeni bu değil. Çünkü kendi hayatımı kurtarmak için bile olsa onları bu şekilde incitmeye dayanamam ve eğer bu sevgi değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Bazen hayatta uğruna ölmeye değer insanlarla karşılaşsınız ve bunlar genellikle uğruna yaşamaya değer insanlardır. Ama her zaman ikisine birden sahip olamazsınız. Şu anda onlara sunabileceğim tek şey sessizliğim ve ölümümse, bunu yapacağım.

Keşke bu piçlerden bazılarını yanımda götürebilseydim.

Adamlarım suçlu olabilir, ölüm ve güçle uğraşıyor olabilirler, ama işin özüne indiğinde, tek istedikleri şey sevgidir. Bir aile. Bunu bozmayı reddediyorum.

Onlar benim gücüm olabilir, ama ben onların zayıflığıyım.

Tam o sırada tepemde bir patlama sesi duyuluyor ve tavandan tozlar düşerken tüm bina sallanıyor. Kim olduğunu çok iyi bildiğim için sırtıyorum.

Gelip beni kurtaracak lanet bir kahramana ihtiyacım yok, kendimi kurtarabilirim, yine de bana yardım edeceklerinden, kendimi kurtarmama yardım edeceklerinden bir kez bile şüphe etmedim ve haklıydım.

Bir kez olsun, biri beni hayal

kırıklığına uğratmadı. Ve onları hayal

kırıklığına uğratmayı reddediyorum.

Şimdi özgür olma ve adamlarımla tanışma zamanı, sonra tüm bu orospu çocuklarını öldüreceğiz.

Tamam, Roxy, bu boku sallama zamanı. Üst katta daha fazla patlama ve silah sesi duyulurken, aklıma bir fikir gelmeden önce etrafa bakıyorum.

Aptalca bir fikir ama hiç yoktan iyidir. Bir o yana bir bu yana sallanarak ivme kazanıyorum.

Sandalye sallanmaya başlıyor, benimle birlikte sallanıyor, gıcirtısı odada yüksek sesle duyuluyor ama devam eden kavga yüzünden boğuluyor. Daha sert sallıyorum ve bir çığlıkla sandalye yana düşüyor. Yere düşerken başımı çarparak inliyorum ama sandalye patlıyor. Sırt üstü yuvarlanıyorum ve inleyerek bir süre orada yatıyorum. Çalışmayan sol omzumun üzerine düştüm. Kahretsin, sanırım çıkık.

Lanet olsun, John Wick bu boku kolay gösterdi. Yalan söyledi, orospu çocuğu gibi acıtıyor, kıçtaki ilk sikten daha kötü.

Doğrulduğumda sandalye parçalarının hâlâ kollarıma ve bacaklarıma telle bağlı olduğunu fark ediyorum. Kahretsin. Bileğimi yere vurarak tahtayı kurtarmayı başarıyorum ve sonra her bir teli çözüp aynı şeyi ayak bileklerime yapıyorum. Diğer kolum komik bir şekilde sarktığı için sadece bir elimi kullanabiliyorum. Dikenleri sıyrırken inliyorum, ayak bileklerimden ve ellerimden fişkıran kanı izliyorum. Sürtükler.

Yavaş ilerliyor, gerçekten yavaş ilerliyor ve işim bittiğinde nefes nefese ve ter içinde kalıyorum. Şimdi sıra kapıyı açmaya geldi. Dengesiz çıplak ayaklarımın üzerinde durmak için ayağa kalkarken, kolumu göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde tutuyorum ve içindeki acıyla irkiliyorum.

İşte başka bir aptalca fikir.

"Hey, Franny, orada mısın?" Çığlık atıyorum. "Franny, özgürüm, gelip beni alsan iyi olur!"

Kapı tıkırdayarak açıldı ve Franny ortaya çıktı. Beni görünce hırladı ve üzerime geldi. İşte hiçbir şey...

Düşer gibi yapıp sağlam elimle sandalyenin kolunun alt kısmını tutuyorum ve o yaklaştıkça sıçrayıp bir çığlık atarak silahı aptal suratına tekrar tekrar indiriyorum. Uluyor ve beni engellemeye çalışarak geri çekiliyor, silahı yere düşüyor.

Yere düşene kadar vurmaya devam ediyorum. Nefes nefese, diğer elimle silahı tutup kafasına bastırıyorum. Gözleri açılıyor, yüzünden kanlar akıyor. "Hoşça kal Franny, seni tanımak güzeldi." Tetiği çektim. Silahı daha sıkı tutarak kapıya doğru adım atarken inliyorum.

Tanrım, biraz kestirmek istiyorum.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

RYDER

S Arabayla otelin aşağısındaki yola inerken, etrafı incelerken silahlarımı ve silahlarımı kontrol ediyorum. "Onu güvenli bir yerde tutuyor olacaklar, muhtemelen asıl otelin altında. Çok fazla adam olacak, ama ben

Tüm Triad'ın burada olmasını beklemeyin, hepsinin aynı yerde olması çok tehlikeli. Ortalık karışacak. Birbirinize yakın durun, köşelerinizi kontrol edin ve birbirinizin arkasını kollayın. Onu yakalayana kadar odadan odaya geçeceğiz," diye emrediyorum ve yeleğimi giyiyorum. Beni biraz koruyacak ama kafama sıkılacak bir kurşun beni yine de yere serer, bu yüzden akıllı olmamız gerekiyor.

İçimden öfke akarken bile, kızıma ulaşmalıyım.

Diesel, önünde ısıltılı bir tek boynuzlu at bulunan parlak mor bel çantasını takıyor. Bunu sorgulamıyorum çünkü gerçekten onun çılgınlıkları için vaktimiz yok. Garrett'in göğsünde bir pompalı tüfek ve sırtında lanet olası bir bomba atar var - ne de olsa ilk o girecek. Kenzo da ağır silahlı.

Sayıcı az olacağız, ama değilsen eğlence nerede? "Hadi gidelim. Yüksek sesle gidelim, geri çekilmeyelim ve ne olduğumuzu hatırlayalım.

"Klipsi yerine oturturken hırlıyorum.

"Oooh, bunu biliyorum! Küçük kuşum için!" Diesel sırtıyor.

"Sen iyi misin?" Garrett soruyor. "Zihinsel olarak değil, bunu hepimiz biliyoruz ama-" "Oh, biraz adrenalinle kendimi bıçakladım. Gidelim!" diye bağırır.

Gölerek arabadan iniyorum ve sonra sessizliğe gömölüyorum. Düzenli bir şekilde otele doğru ilerliyoruz. Avantaj bizde, düzeni biliyoruz, geçitleri ve hızlıca dolaşmanın yollarını biliyoruz. Onlar bilmiyor.

Ayrıca, kızımız için savaşıyoruz, hiçbir şey bizi durduramaz.

Yol boyunca koşuyoruz, gece bizi gizliyor ve ben sırtımı ön kapının yanındaki duvara dayıyorum, bir zamanlar onu kilitleyen zincir kaldırımda unutulmuş bir şekilde yatıyor. Garrett sırtını diğer tarafa veriyor, ben de parmaklarımla geriye doğru sayarak başımı sallıyorum. El bombası fırlatıcısını avuçluyor ve bir hareket patlamasıyla kapıyı açıyorum. İçeri giriyor, eğilip ateş ediyor ve patlamalar binayı sarsarken geri çekiliyor.

Bağırışmalar birbirini izliyor ve hepimiz dumanın içinden geçerek geniş fuayenin her iki tarafını tutmak üzere ayrılıyor. Ben bir direğin arkasına saklanıyorum, Garrett da aynısını yapıyor, Diesel ise kurşunlar üzerine yağarken eski bir kanepenin üzerinden uçuyor. Kenzo ön masanın arkasına geçti. Yerdeki cesetleri görmek için etrafa bakıyorum ama merdivenlerden ve yukarıdan hafif makineli tüfek gibi sesler çıkararak ateş ediyorlar, mermiler her yere sıcıyor, tahta ve kanepa parçaları her yere uçuyor, gürültüsü yüksek.

Sonra sessizlik oluyor ve hepimiz aynı anda hareket ediyoruz. Eğilip nişan alıyorum, en iyi nişancı ben olduğum için en üst katı seçiyorum. Diğerlerini halletmeleri için kardeşlerime güveniyorum. Tekrar ateş etmeye başladıklarında sütunun arkasına saklanmadan önce iki adamı indiriyorum, bağırışları yankılanıyor. Garrett'a bakıp başımı sallıyorum. El bombası fırlatıcısını tekrar avuçluyor ve ben onu koruyorum, o sıraya girip ateş ederken ben de dışarı fırlayıp rastgele ateş ediyorum.

Patlamalar tekrar duyulurken ikimiz de siperlerimizin arkasına saklanıyoruz ve sonra sessizlik çöküyor. El bombası fırlatıcısını arkasına atıyor ve tüfeği alıyor. Başımı salladım ve siperimizden çıktık. Burada sadece iki adam kaldı ve bizimle buluşmak için aşağı iniyorlar. Diesel kükreyerek birinin üzerine uçuyor, onu kesip parçalara ayırıyor. Kenzo diğerini alıyor, masanın üzerinden kayıyor ve arkasından sinsice yaklaşıp kafasına ateş ediyor.

"Aşağı iniyoruz. Garrett, sen arkayı al," diye talimat veriyorum, merdivenleri geçip bodruma inen merdivenlere doğru ilerlerken. Beklediklerine şüphe yok, bu yüzden kapıyı yırtıp açıyorum ve aşağıya bir sis bombası atıyorum, bağırışları ve öksürükleri duyana kadar bekliyorum, sonra gizlice aşağı iniyorum. Kenzo'nun eli omzumu kavıyor, Diesel onun arkasında ve Garrett arkamızı kolluyor.

Merdivenlerin dibinde eğilip köşeden baktığımda hepsi de öksüren ve sızlanan üç adamın çılgınca etrafa bakındığını görüyorum.

"Neredeler?"

"Bulun onları!" diye bağıyorlar.

Nefesimi düzene sokarak, tüfeğimi arkamda sallayıp tabancamı ve bıçağımı almadan önce üçünü de indiriyorum. Kenzo bana dokunuyor, ben de başımı sallıyorum, sonra yanımdan geçip boşluğa giriyor, eğilip onları kontrol ederken silahını çekiyor ve öldüklerinden emin oluyor. Başını salladığında odaya giriyoruz. İki kapı var, ikisi de dolap ve onları araştırıyoruz. Tek çıkış yolu dar bir koridorun ilerisinde.

Bu bir tuzak olabilir. Bu almamız gereken bir risk.

"Diesel." Başımı sallıyorum ve o da geçitten aşağı kayıyor. Eğer bu bir tuzaksa, sadece birimiz ölecek. Kural bu.

Bir elinde palası, diğerinde tabancasıyla sessiz adımlarla ilerliyor. Kavşağa ulaştığında, bir köşeden dönüp diğer uca nişan almadan önce duvara bastırıyor. Hiçbir şey olmayınca bize el sallıyor. Takip ediyoruz ve kavşağa geldiğimizde kaşlarımız çatıyor. *Ne tarafa Ryder, düşün.*

Sol tarafta bir bağıris duyuyoruz, çok tanıdık bir bağıris.

Garrett koşmaya başlamadan önce hepimiz birbirimize bakıyoruz ama bir elimle onu tutuyorum. "Onu yem olarak kullanıyor olabilirler, lanet olsun."

Şimdi daha hızlı hareket ediyorum, onun tarafından çekiliyorum. Eğer ona zarar veriyorlarsa, onları öldürüp parçalara ayıracağım. Koridor bir süre daha devam ediyor ve burada kimse yok. Sonunda başka kapıların açıldığı büyük bir odaya açılıyor. Biliyorum çünkü Kenzo ve ben babam çalışırken burada saklambaç oynardık.

"Tamam, Kenzo ve benim gözlerim yukarıda. Garrett ve Diesel, sol ve sağ." Garrett koridorun diğer tarafına geçip bana başıyla işaret ederken ben de başımı sallıyorum.

Her zaman bizim için ölmeye hazırıdı...

ve şimdi de onun için. Koruyucumuz,
uygulayıcımız.

Ama bu sefer, o odanın bilinmezliğinden nefret ederek emri vermekte tereddüt ediyorum. Genelde bir planımız olurdu, bu berbat ve aceleye gelmiş bir durum ama homurdanıyor ve bana tekrar başını sallıyor. "Ben hallederim," diye mırıldanıyor ve ben emir vermeden serbest kalıp odaya giriyor. Küfrederek peşinden gidiyorum, diğerleri de arkasından.

Biri ateş ediyor ve ben bir varilin arkasına saklanıyorum, varilin üstünden bakınca odanın diğer ucunda bizi bekleyen en az sekiz adamı görüyorum. Saklanıyorlar

Devrilmiş bir masanın arkasında, yere saçılmış bira ve kâğıtlar. Geldiğimizi duydular.

"Diesel," diye tıslıyorum. "Bel çantasını açmanın vakti gelmedi mi daha?"

Gülüyor. "Hayır! Bu kolay, bana siper ver," diye fısıldıyor, odanın gölgelerine gizlenmeden önce. Gözlerini çekmek için hızla ateş ediyoruz, tavandaki borulara bir tür maymun gibi tırmanan çılgın piç kurusuna değil bize odaklandıklarından emin oluyoruz.

Gözlerimi ondan ayırmıyor, ateş etmekle onu izlemek arasında gidip geliyorum. Onlara yaklaştığında çömeliyor ve sonra tek kelime etmeden hemen arkalarındaki masanın arkasına çöküyor. "Yuh!" diye bağılıyor ve ben ayağa kalkıyorum, yürürken ateş ediyorum, diğerleri de aynısını yapıyor.

Diesel iki tane indiriyor ama daha yüksek sesle bağırmadan önce bağırdığını duyuyoruz. "Seni piç!"

Lanet olsun.

Geri kalanları indiriyoruz ama masanın etrafında döndüğümüzde bir adamı yumrukluyor. "Beni vurmak mı? Kaltak, seni orospu çocuğu, kaltak, senin lanet kalbini yiyeceğim-"

"D?" Sesleniyorum, kafasını kaldırıp bakıyor, adamın vurulduğu belli olan kulağından kan damlıyor. "Sanırım öldü," diyorum kuru bir sesle.

Adama bakar ve bir homurtuyla cesedi yere bırakıp yüzünü koluna silerek kanı koluna bulaştırır. "Nerede kalmıştık?" diye soruyor palasını alıp fırlatırken. "Ah, evet, küçük kuşumu kurtarıyordum."

"İyi misin?" Sorguluyorum.

Başını sallıyor ve cesetlerin üzerinden geçip kazan dairesine giden tek koridorda bize katılırken yüzünü tekrar siliyor. Bir bağırış daha duyuyoruz ve aşağıda olduğunu bildiğimiz için koşmaya başlıyoruz.

Koridorun sonundaki kapı açık ve ona doğru nişan alıyoruz.

Kapıya yaklaşıp öylece bakıyoruz. Kızımız silahın kabzasını eskiden bir yüz olan şeye vuruyor ve bizi duyunca saçlarını geriye atıp düzeliyor ve sırtıyor. "Hey, çocuklar, iyi zamanlama. Umarım tüm eğlenceyi kaçırmamışımdır!"

Kan neredeyse her yerini kaplamış, bir kolu garip bir şekilde yanında duruyor, elinde gevşekçe tuttuğu bir silah var ve vücudu titriyor ama hiç bu kadar güzel görünmemişti. Odanın karşısına geçip onu yakalıyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. İnliyor ve vücuduma bastırıyor, sonra irkiliyor ve

uzaklaşıyor. Nefes nefese ona bakıyorum, her bir yarasına ve koluna dikkat ediyorum. "Ne oldu?"

"Sanırım kurtulmak için sandalyeyi kırdığımda yerinden çıktı." İç çekiyor. "Sakın deneme, hiç eğlenceli değil."

Diesel gülerken onu arkasından yakalıyor. "Minik Kuş, Minik Kuş."

Kenzo onu kollarından çeker ve saçlarını geriye iterek başının üstünü öper. "Sevgilim, ödümü kopardın," diye fısıldıyor hışımla.

Garrett onu tuttuğu yerden çekip alıyor ve alnını onunkine bastırarak gözlerine bakıyor. "Sakın bir daha bu saçmalığı deneme," diye tersliyor onu öpmeden önce. Kadın gülerken geri çekiliyor.

"Ben de hepinizi özledim," diye mırıldanıyor.

Diesel odanın içinde dolaşüyor, yüzü soğuk ve kızgın, duyguları çok hızlı değişiyor. Kimsenin bize gizlice yaklaşmadığından emin olmak için kapıya bakan Garrett'a başımla selam veriyorum. "Sen gittin," diye hırlıyor.

Ona bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Biri şu lanet kolumu halletsin, sinirimi bozuyor."

Başımı sallıyorum ve usulca kavriyorum. Bakışlarıyla buluşurken düz tutuyorum. "Bu acıtacak, aşkım."

"Yap şunu," diye tersliyor ve ben de yapıyorum, yerine oturtuyorum. Bağırıyor ve bana yumruk atıyor, izin veriyorum. Kıkırdayarak, elini salladığında elini daha iyi öpüyorum. "Aptal sert kafa."

"Sen gittin!" Diesel çığlık atıyor ve hepimiz ona bakıyoruz. Kahretsin, pathyor.

"Siktir," diye fısıldıyor Kenzo ve silahını ona doğrultuyor. Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"D, sakın ol," diye emrediyorum ama o beni duymazdan geliyor, ellerini masaya vururken başını sallıyor.

"Gitti! Gitti!" diye kükrer.

"Evet, çünkü kaçırılmak benim suçum-" diye başlıyor ama sözünü bitiremiyor. Diesel orada, onu sertçe öpüyor, yaralı dudağını ısırmadan önce kanının tadına bakıyor. "Eve döndüğümüzde başın büyük belaya girecek, Minik Kuş."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı, o gülerken, ama sonra, aniden, eli dışarı fırlıyor, boynunu çevreliyor ve sıkıyor, oynamıyor. Onu gerçekten öldürmeye çalışırsa diye gözümü ondan ayırmıyorum. Elini bırakıyor ve elini önünden aşağıya doğru sürükleyip parmaklarını

Yarayı daha da kanatıyor, ama canını yakmasına rağmen inliyor ve daha da yaklaşıyor.

"Sana çok kızgıyım," diye homurdanıyor.

"Öyle mi? Sonra beni becerirsin." Kadın gülüyor, korkmadan adama doğru bastırıyor, ama adam geri çekilip tekrar adım atıyor, ısıltılı bel çantası hareketle birlikte zıplıyor.

Bunu sorgulamıyor bile, onun deliliğine alışmış.

"Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsan, seni öldürmüş olmalarını diletirim," diye uyarıyor, elleri kenetlenmiş halde dururken, Roxy ile bakışıyoruz.

Garrett iç çekti. "Sana onu kızdırmamanı söylemiştim, bebeğim."

Ellerini havaya kaldırır. "Bir dahaki sefere beni kaçırmamalarını söyleyeceğim, tamam mı?"

Kenzo kıs kıs gülüyor ve kadın ona ters ters bakıyor. "Gülme lan sen." D'ye döner. "Sakin ol bebeğim, yukarıda öldüreceğin insanları bir düşün."

Bu onu biraz yatıştırmış gibi görünüyor ama hâlâ kızgın ve ben de sırtına bastırıyorum. "Onu kızdırmaman için seni neden uyardığımızı görmek üzeresin," diye mırıldanıyorum ve göğsüme yaslanırken bana karşı titriyor.

"Sabırsızlanıyorum..." İç çekiyor. "Benim için geldiğiniz için teşekkür ederim, bundan bir an bile şüphe etmedim ama... teşekkür ederim."

"Her zaman, sevgilim," diye teklif ediyor Kenzo, onun önüne geçerken. "Bizden biri olduğunu sana daha kaç kez söylememiz gerekiyor?"

Yukarıda bot sesleri duyuyorum ve kendimi olacıklara hazırlayarak geri çekiliyorum. Doğru düzgün bir buluşma için vaktimiz yok, öldürmemiz gereken düşmanlarımız var ve sonra kızımızı kontrol ettirmemiz gerekiyor. Liste uzayıp gidiyor, bu yüzden doğrulup omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Bizi üst katta bekliyor olacaklar. Onlara cehennemi yaşatmaya hazır mısın?" Homurdanıyor. "Her zaman."

"D, sen önden git. Love, sen ortamızda kal. Viper olmayan herkesi öldürün. Esir almak yok," diye emrediyorum ve hepsi başını sallıyor, yüzlerinde kana susamış sırıtişlar beliriyor.

Kızımız yanımızdayken hepsini öldürmeye hazırız.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GARRETT

I Mutluyum ama yeniden bir araya gelmek için zamanımız yok. Buradan gitmeliyiz, sonra ona onu ne kadar özlediğimi göstereceğim. Hâlâ dudaklarının tadını alabiliyorum ve vücudunu bana yaslanmış hissediyorum. Keşke

Onu bir duvara çarpıp burada becerebilir, hayal kırıklıklarımı ve pişmanlıklarımı giderebilirdim ama yapamam.

Bana güveniyor, hepsi öyle. Önümde yürüyen, tüfeği tutarken kıcı baştan çıkarıcı bir şekilde sallanan kadına değil, birazdan olacıklara odaklanıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve kıcını incelediğimi fark edince göz kırpmıyor. "Sonra, koca adam, şimdi vakit öldürüyorum."

Koridorun sonunda durup D odayı kontrol ederken sırtıyorum. Daha yakına eğilip, içine girdiğimde titremesini severek kulağına mırıldanıyorum, "Daha sonra hayatta kalacağını kim söyledi? Uğraşman gereken dört kızgın erkek arkadaşın var."

Sessizce gülüyor. "Siz dördünüzle başa çıkabilirim."

Kulağını çimdikliyorum ve ciyaklıyor. "Dostum," diye itiraz ediyor.

"Ben bir Viper'ım bebeğim, ısırmak bizim işimiz ve sen kardeşlerimi becerirken ben de seni ısırp yalamayı planlıyorum."

"Biliyor musun, silah kullanmayı bilen bir erkekten daha ateşli bir şey yoktur," diye sesleniyor, silahlarımızla bizi izliyor.

"Aletlerimizden bahsediyor!" Diesel köşeden çıkarken karşılık veriyor. "Temiz, üst katta olmalılar."

"Bel çantasını sormamana şaşırdım," diye alay ettim.

Bana sırtarak bakıyor. "Diesel'in yaptığı tuhaf, çılgınca şeyler listesinde bu oldukça alt sıralarda, ayrıca sevimli görünüyor."

D homurdanır ve o da iç çeker. "İyi, çok seksi görünüyorsun. Ellerimi kendime zor tutuyorum. Işıltılı tek boynuzlu at gerçekten de gözlerindeki çılgınlığı ortaya çıkarıyor," diye mırıldanıyor.

"Daha iyi, şimdi gidelim." Bizi odanın diğer ucuna götürürken sırtıyor. Roxy merdivenleri çıkarken cesetlere bakıp gözünü bile kırpmıyor ve bizi bekliyor olmaları gerektiğini bilerek orada duruyor.

Ryder, "Yanıp tutuşarak çıkacağız, hiçbir şeyi saklamayın," diye emrediyor. Sonra Roxy'ye bakar. "Bimize yakın dur ve hepsini öldür."

Bunun üzerine silahını daha yakın tutuyor. "Anladım bebeğim, hadi gidelim. Acıkmaya başladım."

"Sikimi daha sonra yiyebilirsin, sevgilim." Kenzo sırtıyor ve dürüst olmak gerekirse, onu tekrar şaka yaparken görmek güzel. Bir an için onu kaybettığımızı sandım.

D kolu tutuyor ve bize dönüp bakıyor. "Üç, iki, bir, hadi!" diye sesleniyor, kapıyı kırarak açıyor ve dışarı fırlıyor. Peşinden gidip etrafi kolaçan ediyoruz ama kimse yok. Roxy'nin yanına geçip odayı tararken onu izliyorum. Ryder başıyla merdivenleri işaret ediyor ve ben önden gidiyorum, Roxy de arkamdan ilk kata ulaşıyor.

Gitmek için iki yol var, bu yüzden Ryder'a bakıyorum ve Kenzo'ya işaret ediyorum. O da başını sallıyor ve Kenzo ayrılıp benimle geliyor. Sonra Roxy'ye bakıyorum. "Onlarla git bebeğim ve benim için arkalarını kolla. Yakında görüşürüz." Arkamı dönüyorum ama beni tutuyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor. İnleyerek onu öpüyorum, sonra geri çekiliyor ve elinde silahıyla Ryder'ın peşinden D'yi takip ediyor.

Onun gidişini izliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Bir gün o kızla evleneceğim ve onu sonsuza dek benim yapacağım. O zamana kadar bu pisliği temizlemem ve onu evine götürmem gerekiyor. Kenzo arkamda yürüyor, koridoru süpürmeye başladığımızda sırtı bana dönük. Burada olmalılar ve bahse girerim en az bir Triad üyesi vardır.

Bir kuralları var, asla hep birlikte olmazlar, ama bilgi istiyor olmalılar, bu yüzden biri burada olmalı. Onu buluruz, bildiklerini öğreniriz, sonra da diğerlerini avlarız. Dünyalarını yok edeceğiz.

O zaman onu kendi merkezimiz yaparız.

Bir yatak odasının kapısını açıyorum ve devam etmeden önce süpürüyorum. Tekrar yukarı çıkmadan önce Kenzo sol tarafı, ben de sağ tarafı alıyorum. Yolun yarısına geldiğimizde üzerimize ateş açıldı. Duvara çarparak nişan alıyorum ve ateş ediyorum ama açtım yanlış. Tüfeği kurarak merdivenleri hızla çıkıyorum, köşeyi dönerken ateş ediyorum ve adamı gafil avlıyorum. Yanında biri var ve bıçakla saldırıyor. Silahı suratına indirdim ve duvara yaslandı, sonra ona ateş ettim. Tedbirli olmanın anlamı yok. Etrafa bakıp, yeniden dolduruyorum.

Kenzo üçüncü katta yanımdan geçiyor ama az önce bulunduğu yere bir kurşun isabet edince geri çekiliyor. "Beş, koridorun sonu ve aşağı iniyoruz."

Arkasından yaklaşıp başımı salladım, hazırım. İkimiz de diz çöküp köşeye doğru ateş ediyoruz. Acı çığlıkları geliyor ve ateş kesiliyor. En az üçü öldü, biri silahına doğru sürünüyor ve biri de eliyle kanayan göğsünü kapatmış nefes almaya çalışıyor.

Kenzo koridordan aşağı kayıyor, sürünen adamın sırtına vuruyor ve ben duvara yaslanmış adamın boynunu kırarken beynini dağıtıyor. Diğerlerini kontrol ettikten sonra devam ediyoruz. Triad'ın beklediği yere yaklaşıyor olmalıyız ve sayıları hızla azalıyor olmalı.

"Son kapı kapalı," diye mırıldanıyor Kenzo ve haklı olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Diğerlerinin hepsi eksik ya da açık, o yüzden oraya doğru gidiyoruz.

Kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve nişan alarak adama saldırıyorum, etrafıma bakarken boynunu kolayca kesiyorum. Koridorda Kenzo'yla karşılaştığımda "Kahretsin, sıçan gibiler" diye mırıldanıyorum.

"Yanılmıyorsun, çatıya benziyor." Kenzo iç geçiriyor, yukarı çıkan merdivenlere açılan açık kapıyı fark ediyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum ve içinden geçiyorum.

Merdivenlerin tepesinde metal bir kapı var ve arkasında ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Sırtarak silahını tekrar dolduran Kenzo'ya bakıyorum. "Bir kez daha, kardeşim. Onları öldürelim ve kızımızı buradan çıkaralım."

Ona sırtarak, kolu kavriyorum ve sessizce geri sayıyorum, sonra ikimiz de çatıya dökülürken kapıyı açıyorum.

Onlarla dolup taşıyor. Lanet olası piçler bizi bekliyorlardı - son bir direniş. Biri omzuma bir mermi isabet ettirdi, ben de kendimi yana atıp bir havalandırmanın arkasına saklandım, Kenzo da kendini bir direğe siper etmeyi başardı.

Kenzo'nun kendi başının çaresine bakabileceğini bildiğimden, havalandırmanın etrafına eğilip onları y a k a l a m a y a çalışıyorum. Onlar akıllanmadan önce birkaçını düşürmeyi başardım ve sadece

Ateş etmeye devam et. Dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, çok geç olana kadar aniden çatıya açılan kapıdaki adamları fark etmiyorum.

Biri beni yakalamayı başarıyor ve yuvarlanmak zorunda kalıyorum, açık kapı aralığında durup tekrar yuvarlanmadan önce bir mermi sağanağı beni takip ediyor. Ayaklarıma doğru tökezlerken yakınlardan acı dolu bir cıglık geliyor.

Başım dönüyor ve yere yuvarlanan Kenzo'nun karnından çıkan kanla parlayan bıçağı görüyorum. Adamın ona doğru yaklaştığını fark ediyorum ve bana doğru geldiğini biliyorum ama bu bir seçim değil.

Ailem her şeyden önce gelir.

Nişan alıyorum ve onu öldürmek için sinsice yaklaşan adama ateş ediyorum.

"Garrett!" Kenzo uyarmak için bağılıyor ama ben çok geç dönüyorum, nişan aldığım da ya o ya da ben olacağımı zaten biliyordum.

Darbenin etkisiyle gözlerim kapanırken, Kenzo'nun kendisi de bayılmadan önce bana ulaşmaya çalışmasını izliyorum. En azından bizi burada öldürmediler...

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

DİZEL

F Küçük Kuş'un peşinden giderken kendimi tutmaya çalışıyorum. Kaçırılmaya cüret ettiği, bizi terk etmeye cüret ettiği için ellerim onu parçalamak ve tekrar bir araya getirmek için kaşınıyor. İçimden öfke akıyor,

saatli bomba olana kadar içimdeki cehennemi aydınlatıyor.

Bu yüzden, ilk kapıyı açtığımızda ve sandalyeye bağlı bir sopayla bir başkasını döven bir adamla karşılaştığımızda, kendimi kaybediyorum. Ryder ve Minik Kuş'u iterek içeri daldım. Beni yalnız bırakması için onu uyardığını duyuyorum ama sonra her şey bulanıklaşıyor. Sadece iblislerim ve ben.

Sopayı elinden kaptığım gibi ona çeviriyorum ve şeytanlarımı serbest bırakıyorum. Kollarım vuruşlarının gücüyle geriliyor. Onun çığlıkları ve benim kahkahalarım dışında oda sessiz.

Huh, bu benim.

Bittiğinde kafamı kaldırdım. Tüm vücudum kan içinde, gözlerim karanlık ve çılgın ama Minik Kuş Ryder'ın elinden kurtuluyor ve korkusuzca bana doğru yürüyor. Ayak parmaklarının ucuna basarak beni usulca öpüyor. "O öldü, hadi bebeğim."

Sopayı elimden alıyor ve Ryder'ın yanından geçerken omzuna yaslıyor, ikimiz de arkasından bakıyoruz. "Onu seviyorum," diyorum ciddiyetle ve Ryder gülüyor.

"Yapsan iyi edersin. Kimse senin deli kışına katlanamaz."

İkimiz de dönüp onu takip ediyoruz, giderken her kapıyı kontrol ediyoruz ama diğer tüm yatak odaları boş. Kan derimde kurumaya başlıyor ve kaşınıyor, ama görmezden geliyorum, gözlerim küçük kuşuma kilitlenmiş. En karanlık anımda bile beni seviyor, benden korkmuyor.

Bu onu bir gün öldürebilir.

Ama lanet olsun, umursamayacak kadar bencilim. O benim. Bütün dünya bilsin diye parmağına lanet olası bir yüzük takacağım. Adımı derisine bile kazıyabilirim. Eminim hoşuna gider... özellikle de aynı anda onu becerirsem-

"D," diye mırıldanıyor Ryder ve bana bakıyor. "Yüksek sesle düşünüyorsun."

Gözlerimi kırıştıırıp ondan Roxy'ye bakıyorum ve onun sırtıttığını görüyorum. "Oyma, ha?

Bunu sonraya sakla."

Konuşırken yürüyor ve tam o sırada belirgin bir tıkırtı duyuyoruz. Hay sikeyim. Tam dönüyordu ki havada bize doğru uçuğunu gördüm. "El bombası!" Ryder çığlık atıyor, onu korumak için sopaya uzanıyor ama ben onun sopayı sıkıca tutuşunu ve tam bir baş belası gibi savurup el bombasını vuruşunu hayretle izliyorum.

Hepimiz ağızımız açık bir şekilde geldiğı yere geri uçmasını, merdivenlere çarparak patlamasını ve bizi geriye doğru fırlatmasını izliyoruz.

Üstüne indiğimde onu tuttuğumdan emin oluyorum, onu koruyorum. Kahkahası kulaklarımdaki çınlamanın arasından bana ulaşıyor ve kimsenin ateş etmediğinden ya da bize doğru gelmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktığımda, sırtan yüzüne bakıyorum. "Bu harikaydı," diye ilan ediyor.

Sırtarak eğildim ve onu öptüm. "Ve cehennem kadar sıcak. O sopa sende kalsın, sonra onunla oynayacağız."

"Sapıkça." Ayağı kalkıp bir elini tuttuğumda başını sallıyor, Ryder da diğerini tutuyor ve onu ayağı kaldırıyoruz. Ryder başını sallayıp sopayı uzatmadan önce onu hızlıca kontrol ediyor.

"Hadi, yola devam edelim," diye mırıldanıyor, omuzları toz ve is içinde.

Yıkılmış korkuluklardan ve cesetlerden kaçınarak merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Sahanlığa ulaştığımızda geniş bir oturma odasına açılıyor ve Ryder bir an donup kalıyor. "Ry?" Minik Kuş bir elini sırtına koyarak soruyor.

Onun dokunuşuyla ürperiyor ve perili gözlerini ona çeviriyor. "Bir gün sana bu odanın neden her şeyin başladığı yer olduğunu anlatacağım, ama şimdi değil" diye yemin ediyor ve sonra onu geri itip doğrulur gibi oluyor.

"Ben

Yetkili birinin orada olduğuna bahse girerim. Balkonu ofise bakan büyük bir oda."

Roxy sopasını daha sıkı kavırıyor. "Hadi yapalım şu işi." Ben başımı sallıyorum, o da silahını kavırıyor. "Hadi yapalım."

Odaya daldık, mekânı okumak için sadece birkaç saniyemiz vardı. Burada en az on adam var, hepsi de toplanmış bizi bekliyor. Balkonda takım elbiseli Asyalı bir adam görüyorum ve bizi görünce eğiliyor. "Ateş!" diye bağıyor.

Lanet olsun. Ryder kendini bir barın arkasına atarken ben de kendimi Minik Kuş'un üzerine atarak onu bir yan masanın arkasına sıkıştırıyorum. Hiç bitmeyen bir mermi yağmuru altında bize ateş ediyorlar ve Roxy irkiliyor, ben ona sırtırken aşağı doğru kıvrılıyorum.

"Eğlenceli değil mi? İtiraf etmeliyim ki, sertleştim, bu tamamen günün ön sevişmesi."

Gülüyor, bana tokat atıyor. "Odaklan, diğer kafanla düşün."

"Oh, öyleyim, kıcını sikmeyi düşünüyor," diye mırıldanıyorum, masanın etrafına eğilip bıçağımı fırlatırken, nereye düştüğüne bakmıyorum, ama hedefine saplandığında ve bir silahın ateşi kesildiğinde çıkan tıkırtıyı duyuyorum. "Ya da amını... ya da ağzını, açıkçası, kan hala üzerimdeyken yapabildiğim sürece seçici değilim."

"Sen delisin." Gülüyor ama bunu söylerken iyi bir şeymiş gibi söylüyor.

Başka bir bıçak kapıp onu da fırlatıyorum ama ıskalıyorum ve Ryder bana ters ters bakıyor. "Aç şu lanet bel çantasını!" diye bağıyor.

Roxy gülüyor. "İçinde ne var?"

Dizlerimin üzerine yaslanarak fermuarı açıyorum ve içindeki el bombalarını gösteriyorum. "El bombalarını hep orada mı tutarsın?" diye soruyor, etrafımızda ateş devam ediyor.

"Her zaman değil, bazen bıçakları ya da tacoları içinde tutuyorum," diye mırıldanıyorum birini avuçlarken.

"Tacos?" diye yankılanıyor.

"Dövüştüğümde acıkıyorum." Omuz silkip pimi çekiyorum, bir tane fırlatıyorum ve sonra onu örtüyorum.

Birkaç dakika sonra patlıyor, patlamayı bir çığlık takip ediyor, ben de iki tane daha atıyorum, patlamalar gürültülü. Beklemedim, ayağa fırladım ve masanın etrafından koşarak tüm adamların yere düştüğünü gördüm, bazıları ölmüştü, bazıları da patlamadan dolayı bayılmıştı. Çantamı sıkıştırıp çakmağımı alıyorum ve üzerlerinden geçerken paltolarından birini hızla tutuşturuyorum, bunu yaparken de ıslık çalıyorum.

"Bel çantası takıyor," diye hırlıyor içlerinden biri.

"Bence sıcak." Roxy omuz silkiyor ve elindeki sopayı döndürerek adama vuruyor ve onu bayıltıyor.

"Çılgın sürük." Başka bir adam silaha uzandı, ben de bir el bombası kalmışken ağzına soktum ve Roxy ile Ryder'a dalmadan önce pimi çektim. Patlayıp etrafa kan yağarken bir masanın arkasına geçiyoruz.

"Çok eğlenceliydi!" Ayağa fırlarken bağıriyorum ve onlar da yavaşça kalkıp diğerlerini kontrol ediyorlar.

Ryder diğerleriyle ilgilenirken Roxy yukarı çıkmak için merdivenleri arar. "İşte orada," diye sesleniyor Ryder ve onu oraya götürüyor.

Sikerim böyle işi. "Merdivenler korkaklar içindir!" Kanepenin üzerine sıçrayıp yukarıdaki avizeye tutunurken bağıriyorum. Bacaklarımı ileri geri sallayarak balkona doğru sallanmayı başarıyorum, son saniyede kenarı kavriyorum ve Asyalı adamın paniklemiş gözleriyle karşılaşmak için kendimi sallıyorum.

"Hey, dostum, merdivenler berbat, haksız mıyım?" Suratına yumruk atıp etkisiz hale getirirken, diğerlerini beklerken silahı balkondan aşağı atıyorum. Sertçe yere düşüyor ama hemen ayağa kalkıyor. O sırada Roxy ve Ryder da yukarıdaydı.

Boynunda üç dövmesi olan adam Roxy'ye bakar ve tükürür. "Seni aptal fahişe, sen daha ölmedin mi?"

"Hayır, üzgünüm, hayal kırıklığına uğratmak için yaşıyorum," diye teklif ediyor, Ryder saldırıp onu karnından bıçakladığında. Gerçi bu öldürücü bir darbe değil ama adam geriye doğru düşüyor ve yarasından kan akıyor.

Tam o sırada bir bağırtı duyuyoruz ve etrafımıza baktığımızda balkonun diğer tarafından elinde elektrikli testereyle bize doğru koşan mohawk saçlı bir adam görüyoruz. Roxy bacağını uzatarak adama çelme takıyor ve ben de ona balkonun kenarından atlaması için yardım eli uzatıyorum. Adam bir çığlık atıp aşağıdaki masaya düşerken hepimiz ona bakıyoruz ve kendini oradaki dekoratif bir heykele saplıyor.

Üç numaraya dönüp baktığımda sırtıyorum. "İnişi için ona on üzerinden sekiz verirdim."

"Kendini çok mu akıllı sanıyorsun? Adamlarını tekrar kontrol etsen iyi olur, bahse girerim birini kaçırıyorsundur." Gülüyor ve Ryder bir adım daha yaklaşıyor.

"Kim?"

"Senin şu infazcı mı?" Üç numara kıkırdıyor, kış üstü düşerken kanayan karnını daha sıkı kavriyor. "Bir söz verdik ve sözümüzü tutmamıza yardım edecek..."

"Nerede o?" Roxy sopasını onun çenesine bastırarak bağırır.

"Zaten ölmüş olacak." Zayıfça kıkırdıyor. "Hepiniz öldünüz amına koyayım," diye alay ediyor. Bıçağını kaldırmaya gidiyorum ama Roxy benden önce davranıyor.

Vahşi bir bağırişla sopayı tekrar tekrar adamın üzerine indiriyor, kahkahası boğucu bir gürültüye dönüşürken kafasını çökertiyor. Ama orada durmuyor, daha fazla dayanamayana kadar ele geçirilmiş bir kadın gibi sopayı sallamaya devam ediyor. Sopa bir şangırtıyla yere düşüyor ve kadın ellerinde, kollarında ve yüzüne sıçrayan kanla nefes nefese orada duruyor.

Saçlarını geriye iterek dudaklarını yalıyor ve doğruldu, ona şok içinde bakan bana ve Ryder'a bakıyor. "Ne?" diye homurdanıyor.

"Hiçbir şey, Minik Kuş... sadece, lanet olsun, bu çok seksiydi." Başımı salladım, sonra Ryder'a baktım. "Eğer bizim kızımız olmasaydı, onu kesinlikle takip ederdim, kameralarını hacklerdim, pencereden izlerdim, her şeyi yapardım."

"Ne kadar şanslı bir piçim, değil mi?" Ofluyor. "Seninle aynı çatı altında yaşıyorum, bu yüzden artık beni tuvalete kadar takip edebiliyorsun."

Çakmağını çakarak bir sigara alıyorum ve etrafında konuşuyorum. "Kesinlikle, duş aldığında gerçekten çok güzel oluyorsun."

Gözlerini kırıştırıyor ve Ryder'a bakıyor. "Ciddi olup olmadığını sorardım ama gerek yok."

"Çocuklar," diye tersledi. "Garrett'ı bulalım. Muhtemelen bizi korkutmak için yalan söylüyordur ama üzülmeğe güvende olmayı tercih ederim."

Ortam anında sakinleşir. "Garrett. Kimse o koca sikiği alamaz, bir fili taşımaya çalışmak gibi olur."

Roxy yanımdan geçerken göğsümü okşuyor. "Bunu ona söyleyeceğim."

BÖLÜM ELLİ İKİ

ROXY

W Kenzo ve Garrett'ı aramak için hızla otele geri dönüyoruz ve onların geçtiği koridordan aşağı inip açık bir metal kapıya geldiğimizde içimde kötü bir his başlıyor.

Son. Yukarı çıkarken, her yerde cesetlerin olduğu ama Kenzo ya da Garrett'in olmadığı bir çatıya çıkıyoruz.

Ama sonra
duydum. Bir
homurtu.

Onu takip ederek eski bir boru parçasının arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve Kenzo'yu göğsünden kan damlarken görüyorum. Yüzü solgun ve gözleri zar zor açıktı. Elini sıkıca kavrayıp diğerlerine işaret ediyorum. "Bebğim, ne oldu?"

İnliyor ve Ryder'a bakıyor. "Garrett'ı aldılar, başından beri onu istiyorlardı. Onları durduramadım, üzgünüm."

Ryder yumruğunu boruya vuruyor ama ben Kenzo'nun terli alnını siliyor ve onu usulca öpüyorum, orada oyulmuş sıkıntıyı ve acıyı görüyorum. "Sus, sorun yok, onu geri getirebiliriz." Elini yarasından kaldırdığımda oradaki kanı görüyorum. "Onu bir doktora götürmeliyiz."

D eğilir ve onu tokatlamadan önce inceler. "Uyanık kal. Tamam, bu acıtacak." Onu tutup omzunun üzerine kaldırdı ve

Kenzo sırt çantası takmış gibi değil, gelişigüzel duruyor. "Gidelim, Minik Kuş."

Otele doğru ilerlerken Ryder telefonla konuşuyor ve arabaya bindiğimizde ben arkaya geçiyorum ve D, Kenzo'yu arka koltuğa, kalçalarımın arasına yerleştiriyor. Onu orada tutuyorum, saçlarını okşuyorum ve başını öpüyorum.

"Seni özledim, sevgilim." İç geçiriyor, kanlı elleriyle uzanıp benimkini kavrarırken gözleri üzerimde, parmaklarımız birbirine dolanıyor.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum. "O enayiler bir kadının nasıl kaçırılacağı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı, gerçekten."

Buna gülüyor, şehirde hızla ilerlerken sesi bir iniltiyle kesiliyor. "Hiç incelikleri yok, işte bu yüzden," diye hırıltılı bir ses çıkardı. "Seni sevmeleri için onları kandırmalısın."

"Acıyor mu gibi aptalca bir şey soracaktım." Eğilip başını öperken homurdanıyorum. "Sakın üzerimde ölme, duydun mu beni, pislik?"

"Anladım, güzelim, ölmek yok, ama hemşireyi oynayabilir ve tüm bunları daha sonra daha iyi öpebilirsin." Göz kırıyor.

"Ölürken bile tam bir çapkınsın," diye alay etsem de kaybettiği kan yüzünden içimde bir panik rüzgârı esiyor. Başımı kaldırıp Ryder'ın gözlerine bakıyorum, o da telaşla kardeşine bakıyor. Kenzo uzanıp onun elini tutuyor ve sıkıyor.

"İyi olacağım kardeşim, benim için endişelenme. Garrett'la ilgilen, tamam mı?"

Ryder nefesini içine çekiyor ama tereddüt ediyor. "Oraya geri dönmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diye hafifçe teklif ediyor.

"Ben de öyle. Bu iş bittiğinde, o yeri yakıp yıkacağız." Kenzo sırtıyor ve Ryder'ın bakışlarıyla buluşmak için başını çeviriyor. "Artık hayaletler yok, kötü anılar yok, sadece biz varız, tamam mı?"

Ryder başını salladı ve bana baktı. "Ona iyi bak."

"Her zaman," diye yanıtlıyorum Kenzo'ya dönüp bakarken. "İyi olacaksın, bizim yüzümüzden ölmeyecek kadar inatçısın."

"Öyle mi?" diye fısıldıyor.

"Evet." Başımı salladım. "Bahse girmek ister misin?"

İnliyor. "Tanrım, seni seviyorum."

"Kazanan Ry'ın yeni arabasını çöpe atacak," diye mırıldanıyorum ve D'yi güldürüyorum.

"Eğer kazanırsam, bizimle evlenmek zorundasın, bu şekilde asla ayrılamazsın." Sırtıyor.

"Lanet olsun, hep yüksek bahis oynuyorsun," diye mırıldandım. "Ölüyor olman garip şeyler isteyebileceğin anlamına gelmiyor."

"Elbette öyle," diye fısıldıyor ama yüzü şimdi daha solgun. Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırduğımda içimi korku kaplıyor. "Sakın ölme, hepinizle evlenirim, hatta elbise bile giyerim."

"Anlaştık," diye mırıldanıyor.

"Geldik, doktor bekliyor," diye anons ediyor Ryder, otoparka doğru kayarken. Kapım kırılarak açıldı ve iki iri yarı güvenlik görevlisi Kenzo'yu tutup götürürken ben D'nin kollarına yuvarlandım. Kalbim korku içinde ve ellerim taze kanla kaplı bir şekilde gidişini izliyorum. Ryder'a baktığımda korkum öfkeye dönüşüyor.

"Garrett'ı bulmalıyız, sonra da bu pislikleri öldürmeliyiz. Kimse benim olanı alamaz," diye bağıriyorum asansör Kenzo'nun ardından kapanırken. Onun için yapabileceğim başka bir şey yok ve Garrett'ın acı çekmesine izin vermeyi reddediyorum. O adam yeterince işkence gördü, onun için daha fazla kâbus istemiyorum.

"Triad'dan başka birini nerede bulacağımı bilmiyorum. Git temizle. Şehri araştıracağız ve nasıl yapmamız gerekiyorsa öyle bilgi alacağız. D, nereye gidiyorsun?"

Omzumun üzerinden bakınca D'nin bir arabaya bindiğini görüyorum. "Ben Triad'ın nerede olduğunu bulacağım, sen hazır ol."

Nasıl olduğunu sormuyorum, umurumda da değil. Bu bilgiye ihtiyacımız var. Ryder parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve boştaki elini kaldırıp başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Kenzo iyi olacak, kardeşim bir savaşçıdır, ama şu anda Garrett'ın bize ihtiyacı var... Benimle kal, aşkım."

Başparmağını yalayarak başımı sallıyorum. "Daha fazla silaha ihtiyacımız var."

"Gidip biraz alalım o zaman," diye mırıldanıyor eğilip beni usulca öperken.

TEMİZLİK YAPMIYORUM, AMA KÜLOTUMU VE ELBİSEMI DEĞİŞTİRİYORUM, ÇÜNKÜ Islak külotla dövüşmek hiç eğlenceli değil. Kan ellerimde ve yüzümde kuruyor ve ben bırakıyorum. Görsünler, sevgilimin kanına bulanmış ellerimle ölsünler.

Ryder'ın bana uzun zaman önce aldığı kırmızı elbiseyi giyiyorum, sonra küpelerimi ve kolyemi takıyorum. Herkes benim bir Viper olduğumu görsün. Beni becerdiklerini

yanlış aile ile.

Ryder'la oturma odasında karşılaştığında, şu anda uyuyan Kenzo'ya bakıyordu. Doktor kanamayı durdurmayı başarmış ve dikiş atmış ama şu anda kan nakli yapılıyor ve dinlenmesi gerekiyor.

Yüzükoyun yatan bedeninin üzerine eğilip, hareketsiz dudaklarını öpüyorum. "Yakında evde ol, uslu dur."

Arkamı dönüp ön kapıdan çıkıyorum. Kenzo güvende ama Garrett güvende değil ve geçen her dakika onun işkence görebileceği ya da öldürülebileceği bir dakika demek. Bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum. Bunlar benim adamlarım.

Benim ailem.

Onları benden başka kimse incitemez.

Benden başka kimse onların hayatını cehenneme çeviremez. Triad'ın sadece erkeklerle değil, lanet olası acımasız bir kaltakla da uğraştıklarını fark etmelerinin zamanı geldi.

Kapalı otoparka vardığımızda, D orada bekliyordu. "Birinin nerede olduğunu biliyorum, atla." Ben arkaya geçiyorum, Ryder öne geçiyor ve D garajdan kayarak çıkıyor, Ryder homurdanıyor.

"Oraya tek parça halinde gitmeliyiz kardeşim," diye tersliyor.

"Evet, evet, seni öldürmeyeceğim." D virajı o kadar hızlı dönüyor ki tekerlek yoldan çıkıyor, ben de emniyet kemerimi takıyorum. Doğrulurken arkamda bir şey çarpıyor ve sıçramama neden oluyor.

Sırtımdaki çizmeye bakarken, tekrar geldiğinde kaşlarını çatıyorum, sonra boğuk bir çığlığın kesin sesini duyuyorum. "Botun içinde bağlı biri mi var?"

"Başka nerede saklayacaksın ki?" Gülüyor.

"Tamam D, bagajda neden bir adam var... ve ne zamandır orada?" Neredeyse kaza yapacağımız sırada 'oh olsun' koluna tutunurken soruyorum.

"Sen o cehennem kadar seksi elbiseni giyerken onu yakaladım." Bana göz kırptı. "Bu arada onu senden sonra yırtacağım."

"Gözler yolda," diye bağırıyor Ryder.

D gülüyor ve caddenin karşısında yürüyen birini ezmekten kaçınarak arkasına bakıyor. "Bana nerede olduğunu söyleyen oydu, şoförü o, şansım yaver gitti."

"Peki neredeler?" Sorguluyorum.

"Onlardan biri her şeyin başladığı yer, onların restoranı. Oraya gidip onu korkutup işkence etmeyi, bilgi almayı ve Garrett'ı serbest bırakmayı, sonra da

diğer sıçan piçini avlayın ve sonra bir seks partisi." Birinin etrafından dolanırken camdan dışarı eğiliyor. "Lanet bir salyangoz gibi sürüyorsun!"

Arkama bakıyorum ve bir polis arabası olduğunu fark ediyorum, ama buna odaklanmak için uğraşmam gereken çok fazla bilgi var. Ryder iç geçiriyor. "Evet, bu gece bitiriyoruz. Bize karşı gelmemeleri gerektiğini bilmeleri gerekirdi. Şimdi aileleri haritadan silinecek."

"Şehirde çok aile var mı?" Zaman geçirmek ve Garrett'a neler olduğunu düşünmemek için soruyorum.

"Bir zamanlar vardı, ama şimdi tüm bu bölgede sadece üç kişi var. Biz, Triad ve Petrov ailesi, Ruslar. Gerçi onlar kendi içlerine kapanık ve yolun aşağısındaki şehrin sahibi, ama Triad her zaman açgözlü ve bir imparatorluk kurmak için çalışmak istemiyor. Bunun yerine, başkalarından beslenmeye çalışan fareler gibiler."

Bir restoranın önünde durduk ve Ryder bana baktı. "Yakın dur, zayıflığını ya da Garrett için ne kadar endişelendiğini görmelerine izin verme. Bunu kullanacaklardır. Bu bir oyun aşkım, iyi oynamalısınız."

"Lanet olası oyunları sevmiyorum," diye mırıldanıyorum ve o da iğrenç bir şekilde gülümsüyor.

"Biliyorum ama bu işte en iyisi benim. Sen kolumdayken onu geri getireceğim. Hazır mısın?" Başımı sallıyorum ve o da arkasına yaslanıp beni usulca öpüyor. "Sadece sen ol. Orada sana diğerlerine güvendiğimden daha fazla güveniyorum prenses."

Bana güveniyor.

Başımı arkaya eğiyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Arabadan iniyorum, o da yanıma gelip koluma giriyor ve sanki savaş başlatmaya değil de güzel bir yemek yemeye gelmişiz gibi beni restorana götürüyor. Öndeki ahşap kapıdan geçip karanlık, mum ışıklı restorana girdiğimizde tüm zayıflığımı bir kenara bırakıyorum. Garrett'ın bana ihtiyacı var, Kenzo'nun bana ihtiyacı var, hepsinin bana ihtiyacı var. Şimdi öne çıkma zamanı.

Ryder, takım elbiseli adamı görmezden gelerek ev sahibi standını geçiyor ve beni kavisli bir merdivenden yukarı çıkarmadan önce bir Çin restoranına doğru yuvarlıyor. Üst katta bulunan ve aşağıdaki alana bakan, beyaz kumaş kaplı masaların olduğu açık bir restorana giriyoruz. Arka duvar boyunca şehri tüm ihtişamıyla gösteren tabandan tavana pencereler var. Duvarlar koyu siyahtır ve tablolar, duvar halıları ve baskılarda kırmızı ve turuncu vurgular vardır. Tavan asılı fenerlerle kaplı. Karanlık ve karamsar ve ben buna bayıldım. Sahibi olan adamlar olmasaydı, burada yemek yemek, şehre bakmak ve Ryder'ın eli kalçamda, Kenzo'nun

Herkesin önünde parmaklarım donuma giriyor ve yemek önümüzde unutuluyor...

Ryder beni peşinden sürükleyerek masaların arasından geçip arka tarafta, beyaz harflerle kaplı bir paravanın arkasında hafifçe gizlenmiş dairesel bir masanın bulunduğu yükseltilmiş bir alana götürüyor. Özellikle kimseye bakmıyorum. Restoran takım elbiseli adamlar, kiralık kas gücü dışında boş, hepsi de ilerleyişimizi izliyor ama Ryder korkmuyor. Arkamdaki Diesel de öyle.

Üç kişiye karşı en az on beş kişi, görebildiğimiz kadarıyla, yine de endişelerini belli etmiyorlar. Aslında, odanın sahibiymiş gibi dolaşıyorlar, güç dalgalar halinde üzerlerinden akıyor ve o zaman bir Engerek olmanın ne demek olduğunu anlıyorum. Etrafımız sarılmış ve bir düşman yuvasında olsak bile, hala büyük kötüyüz.

Şehirdeki en kötü orospu çocukları.

Kayıplar karşısında bile, ölüm karşısında bile, bu bokun sahibiyiz. Başımı kaldırıyorum ve yürüyüşüme güven katıyorum. Ben lanet bir Viper'ım, öyle davranmaya başlamamın zamanı geldi. İstedığımızı alırız, istediğimizi yaparız.

Masada yan tarafı bize dönük oturan yalnız bir adam var. Bir peçete alıp ağzını silerken arkasına yaslanıp bizim ona ulaşmamızı bekliyor. Kısa saçlarını arkaya yatırmış ve oteldeki Asyalı adama benziyor. Boynunda da iki numaralı bir dövme var. Bu lanet olası Şey Bir ve Şey İki gibi bir şey mi?

Bizi yanına davet etmemesine aldırmadan Ryder benim için bir sandalye çekiyor ve oturuyorum. Sandalyeyi geri itiyor ama silahlarıma erişebilmem ve hızlı hareket edebilmem için çok fazla değil. Yanımda oturuyor, bacaklarını ayırmış, eli silahına yakın, sanki dünyada hiçbir endişesi yokmuş gibi arkasına yaslanmış. Yüzü soğuk ve boş, her zamanki kontrol yerinde. Buna imreniyorum, bende böyle bir blöf yok, bu yüzden acımasız, zalim bir kaltak olmayı kabul edeceğim.

Sandalyeme geri yaslanıp başımı eğiyorum ve gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "Bilmiyorum, üç numaranın daha güçlü bir havası vardı... sen küçük bir kaltak gibi görünüyorsun." Gözleri kısılıp Ryder'a kayınca sırtıyıyorum.

"Buraya habersizce bana hakaret etmeye mi geldin?" diye çıkışıyor ama sesinde bir titreme var. Bu planlarında yoktu, neler olduğunu ya da ne yapacağını bilmiyordu.

"Elbette hayır, ama Roxxane'in öfkesini anlayabilirsin. Ne de olsa onu kaçırıp işkence ettin." Ryder'ın yüzü bu sözler üzerine geriliyor, öfkesi alevleniyor, ben de eğilip kulağını yalıyorum, gözlerim iki numarada.

"Soğuk kal bebeğim, sonra içini bana dökersin," diye mırıldanıyorum ve o da inliyor.

"Kin tutmaya meyillidir. Bunu kişisel deneyimlerimden biliyorum." Gülüyor. "Ama hayır, buraya konuşmaya gelmedik. İkimiz de konuşmak için zamanın geçtiğini biliyoruz. Ailen ölüm fermanlarını imzaladı ve şimdi ne kadar çabuk öleceğine dair basit bir seçimin var." Sırıyor.

Odadaki adamlar hışırıyor ve özellikle biri silahını çekerek yaklaşıyor. Diesel arkama geçip sırtımı koruyor. Koltuğumda doğrulup iki numaraya göz kırpıyorum. "Haklı, kin tutuyorum. Bu konuda çok iyiyimdir. Adamlarıma sorun. Oh bekle... sende onlardan biri var." Parmağımı sallayarak masaya yaslanıyorum, şarap kadehini alıp yudumlarken göğüslerimi gösteriyorum, sandalyemde arkama yaslanmadan önce onu izliyorum. Gözleri hâlâ tenimde duran kana kayıyor ve yutkunuyor. "Peki nerede o?"

Ryder onun yerine geçtiğimde kaskatı kesilmiyor, hayır, daha da rahatlıyor, şu anda rol yapamayacak kadar duygusal. Sakin olmak zorunda değilim, ben aşağılanmış kız arkadaşım, bu yüzden istediğim kadar çılgın olabilirim ve olmayı da planlıyorum. Benim olanı aldılar.

Beni incittiler.

Aileme zarar verdiler.

İki numara gülümsemeden önce gergin bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Muhtemelen biz konuşurken kesilip açılıyordur."

Donup kalıyorum ve şarap kadehini dikkatle, sakince masaya bırakıyorum. "Bir kez daha soracağım ve bilmelisin ki beni inciten her insan sonunda ölmeye meyillidir... ve arkamdaki adamı tanıyorsun, değil mi?" Tekrar D'ye doğru gevşiyorum, o da eğilip beni öpüyor, dilini dudaklarımda gezdirip şarabın tadına bakarken beni inletiyor. "O bir işkence ustası ve ben en iyisinden öğrendim, bu yüzden kızmadan önce bir kez daha soruyorum. Garrett nerede?"

Diesel'in eli sahiplenici bir şekilde boğazımda dolaşüyor ve başımı tekrar geriye çekiyor, beni sertçe öpüyor ve beni bırakmadan önce kendi kanımın tadını alana kadar dudağımı ısıyor. Dudaklarımı yalayarak, şüphesiz kan damlıyor, iki numaraya bakıyorum. "Bekliyorum," diye mırıldanıyorum.

"Git kendini becer, seni aptal sürük. Bu iş bittiğinde hepiniz ölmüş olacaksınız ve kimse seni ve boktan aileni hatırlamayacak," diye hırlıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, harekete geçmeden önce sözlerinin iki saniye boyunca sessizliğe gömülmesine izin veriyorum. Ryder'ın silahını çıkarıp ona en yakın adama doğrultuyorum ve ateş ediyorum, masadan kalkıp ayağa kalkarken adamı tam gözlerinin ortasından vuruyorum. Bağışmalar yükseliyor, ardından silahlar çekiliyor ve ben dört el daha ateş edip dört korumayı daha öldürdükten sonra silahı Ryder'a verip masanın etrafından dolanıyorum. Beni koruyacaklarına güveniyordum. İki numarayla kafa kafaya geldiğimde Diesel'in güldüğünü ve diğerlerinin çığlık attığını duyuyorum. Olan bitene aval aval bakarken masa örtüsüne dolanmıştı.

Dokunulmaz olduğunu düşünüyordu ama yanılıyor. Bizden başka kimse dokunulmaz değil. Herkes ölebilir, erkeğimi geri almak için hepsini öldüreceğim. Kimse benim olanla, hasarlı sevgilimle uğraşamaz.

Sandalyeyi tekmeliyorum ve büyük bir gürültüyle yere düşüyor. Üzerine doğru adım atarak, çırpınışını durdurmak için ayağımı boğazına bastırıyorum, topuğum yumuşak etine baskı yapıyor. Yutkunuyor, elleri bir barış jestiyle yana doğru uzanıyor, korkmuş gözleri bana kilitleniyor. Sonunda ailesinin öldüğünü anlıyor. Kazanmak için yaptıkları her şey, çiğnedikleri her yasa ve kural, rüşvet verdikleri ya da öldürdükleri herkes bir hiç uğrunaydı. Hepsi açgözlü oldukları ve kendilerine ait olmayan bir şeyi aldıkları içindi.

"Nerede o?" Hırladım.

Ateş kesiliyor ama Diesel masanın etrafında dönüp iki numaranın yanına çömeliyor ve yüzünde kanla bana bakarken başka tarafa bakmıyorum. "Bu çok güzeldi. O topukluları daha sonra giyeceksin," diye mırıldanıyor, Ryder yanıma gelip iki numaraya bakarken.

"Sizi uyardıydık, nerede o?" diye homurdanıyor.

Merdivenlerde bir hışırtı duyuyorum ve Diesel bakmadan silahını çekip ateş ediyor. Bir homurtu ve ardından birinin merdivenlerden düşerken çıkardığı o belirgin sesi duyuyorum.

"Kardeşin için üzgünüm, tam bir hıyardı gerçi." Sırıttıyorum, sanki bir sırrı paylaşıyormuşum gibi öne doğru eğiliyorum. "Sopamın ucunda küçük bir sürtük gibi konuştu." İki numara kekeliyor ve ben gülüyorum. "Sakin bir Viper'la uğraşma. Kukum olması beni zayıf yapmaz. Yanlış aileye bulaştın."

Gözlerini kısıyor ama bakışlarımdaki gerçeği görüyor ve sönüyor. "Lütfen karımı öldürmeyin, o bu işte masum."

Konuşmuyorum ama topuğumu daha derine sokuyorum. "Bize de aynı incelikleri gösterdin mi?" Ryder tersliyor.

Gözlerini açıp bana bakmadan önce bir anlığına kapatıyor. "Ailemizin evi olan 478 Rosewater'da tutuluyor. Şehre bakan tepedeki malikane."

"Güvenlik mi?" Soruyorum ve Ryder'ın şaşkın ve takdir dolu bakışlarını hissedebiliyorum.

"Otuzdan fazla adam, sonuncumuz, kardeşim de orada olacak... ve o," diye kekeliyor ben daha derine dalarken.

"O mu?"

"Daphne, eski sevgilisi, bizimle çalışıyordu," diye hırıldıyor. "İntikam almak için bize geldi. Hepinizi öldürmek için bir anlaşma yaptık ama onunla ne isterse yapabilecekti. Bize bilgi sağlıyordu."

"Biliyordum amına koyayım," diye hırılıyor Ryder.

"Ona daha fazla işkence etmeliydim." Diesel sırtıyor. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Sonra Ryder'a bakıyorum. "Neden en başta ona ihanet etti?"

Topuğumun altındaki adam debeleniyor, ben de daha sert itiyorum ve o da nefes nefese kalmaya başlıyor. "Neden?"

Bana hüzünle bakıyor. "Para ve güç için. Bir rakibi tarafından her ikisi de teklif edildi, şehre sahip olacaklarını düşündü, ama yanıldı. Neredeyse onu öldürüyordu, bunu yapması için ona para verdiler ama hayatta kaldı. Onun peşine düştük ve Diesel onu öldürdü, ya da biz öyle sandık."

"Şimdi ona sahip," diye tıslıyorum. "Başladığı işi bitirecek," diye fısıldıyorum şok içinde. "Ryder, onu hemen yakalamalıyız."

Başını salladı ve çoktan telefona sarıldı, ben de iki numaraya ters ters baktım. "Başka bir şey var mı?"

Başını sallıyor, gözleri kocaman, ben de Garrett'ın bana aldığı silahımı alıyorum ve onu yüzünden vuruyorum. Silah patlıyor ve gözlerimi kapatıyorum çünkü beyin ve kan bana ve Diesel'e isabet ediyor. Hatta bir kısmı Ryder'a da bulaşıyor ama o gözünü bile kırpmıyor.

Bir adım geri çekilerek topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve bir çığlıkla göğsüne sapladıktan sonra ayağa kalkıp saçlarımı geriye taradım. "Gidip onu yakalayalım," diyorum, dönüp cesetlerin üzerinden geçerken. Adamlarımı arkamda hissediyorum.

Bir iş anlaşması olarak başlayan şey artık benim hayatım haline geldi. Eski bir söz vardır, 'Beni kurtlara atın, sürünün lideri olarak geri dönerim'. Ben Engereklere atıldım ve şimdi onlar benim.

Bir kadını asla küçümsemeyin, çünkü zayıf olarak görülenlerin kaybedecekleri her şeye sahip olanlardan çok daha azdır.

Mazlum olmaya alışkınım ama artık değilim. Hayır, ben lanet bir engerek kraliçesiyim, onların kızıyım ve bu gece adamımı geri aldıktan ve Triad'ı sonsuza dek öldürdükten sonra tüm şehre anlatacağım. Bir daha kimse bizim için gelmeyecek, bu onların son uyarısı olsun.

Bu şehir bizim.

Biz onlara
sahibiz.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

GARRETT

I Bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anlıyorum, altımdaki yatak bana ait olamayacak kadar yumuşak. Koku yanlış, kollarımın zorlanmasından ve bacaklarımın rahatsız edici bir açıda olmasından bahsetmiyorum bile. Başım beni öldürüyor,

Sanki çok fazla darbe almışım gibi. İzleyen kimseye belli etmiyorum, öfkem kanımda ağır ağır ilerleyen bulanıklığı kovalasa bile nefes alışım aynı kalıyor.

Otel.

Çatı... Kenzo.

Siktir, umarım iyidir. Bıçak yarısından kurtulabilecek biri varsa o da o kaypak piçtir ama şu anda benim de başım belada. Üzerime geldiler, bu lanet bir tuzaktı, beni istiyorlardı, ama neden?

Ellerimi deneysel olarak çeviriyorum ve bileklerimin bağlı olduğunu görüyorum, ayak bileklerim de öyle. Kartal gibi açılmışım, serin hava bana çarpıyor ve sonra beni titretiyor. Tekrar bağlanmış olmanın verdiği paniği bastırmaya çalışıyorum, geçmişin anıları aklıma geliyor. Oda temiz kokuyor, nane ve çamaşır suyu gibi, ama yatak dağınık ve karışık.

Beni nereye götürdüler?

Hepsini öldüreceğim. Planlarım vardı, Roxy'ye benim olduğunu hatırlatmak ve kaçırılmamasını sağlamak gibi... sonra gittim ve kıcıımı aldurdım.

Neden beni seçtiklerini anlamıyorum. Daha akıllıca bir hareket Ryder'ı ya da hatta Diesel'i alıp onları avlamamak olurdu. Hayır, bu kişisel hissettiriyor. Tam bunu düşünürken yakınlarda bir kapının açıldığını duyuyorum. Gözlerimi kapalı tutarak ve nefes alış verişlerimi düzene sokarak, halının boğduğu yumuşak ayak seslerinin bana doğru gelmesini bekliyorum.

Parfümü ilk beni vuruyor. Şu anda bile hâlâ o pis kokulu Chanel'i sürüyor ve neden ben olduğumu biliyorum. *Onun için.* O beni istedi. Muhtemelen onlarla çalışma şartı buydu, aptal amcık. Sonra uzun tırnaklarının göğsümde gezindiğini hissediyorum ve bir kez daha çıplak, bağlı ve ona karşı çaresiz olduğumu fark ediyorum.

Hayat tam bir orospu.

Bunu bir kez atlattım, yine atlatabilirim ama aynı, şok olmuş, ihanete uğramış çocuk olmayı reddediyorum. Ben kahrolası bir Viper'ım.

Yüzünün yarısı yanmış halde bana sırtırken gözlerim açılıyor ve onunkilerle buluşuyor. Sonunda içindeki çürüme dışarıya vuruyor. "Berbat görünüyorsun," diye alay ediyorum.

Kaşlarını çatıyor, gözlerini kısıyor ve uzun tırnaklarını göğsüme batırıyor. "Ve sen daha iyi görünüyorsun? Zavallı, küçük hasarlı Garrett. Merak ediyorum, hala bir kadın için kalkabiliyor musun, yoksa onun seni kesmesi mi gerekiyor?"

"Yani Triad'la mı çalışıyorsun? Sana ilgi göstermelerini sağlamak için kaç tane sik emmen gerekti?" İğrenç bir şekilde alay ediyorum.

Hırlıyor ve elini daha derine sokuyor, derimi kesiyor, ama tepki bile vermiyorum, bu da onun nefret ettiği bir şey. "Yok, gitmeni istiyorlar. Sana

sahip olabilmem için bir anlaşma yaptık. Şu anda küçük fahişen ve kardeşlerin öldürülüyor." "Şüpheli," diye alay ediyorum. "Onları asla

öldüremezsın, özellikle de Rox'u, o kaltağı.

ölmeyecek kadar inatçıdır."

Onun adını duyunca Daphne hırlıyor ve tırnaklarını harap olmuş göğsümde gezdiriyor, kan çekerken acı içinde homurdanmama neden oluyor. "Öyle mi? O zaman senin kırık, kanlı bedenini geri alacak kadar uzun yaşayacak. O zaman ölmek gerektiği gibi bu gece öleceksin ama bu önce biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor." Kirpiklerini kırpıştırıyor, yarı erimiş yüzünde baştan çıkarıcı bir ifade olduğunu tahmin ettiğim bir ifade beliriyor. Tanrım, eskiden bu kadını nasıl becerirdim?

"Hayır, teşekkürler, sikimi elektrikli testereye sokmayı tercih ederim, senin rütbeli amcığından daha eğlenceli olur." Güldüm.

Tırnaklarını karnıma batırıyor, ben ona küfrederken içim içimi yiyor. Gülerek geri çekiliyor ve tırnaklarındaki kanımı yalıyor,

ögürmememe neden oldu. "Kafayı yemişsin sen."

"Doğru, ama konuşmaktan yoruldum. Biraz eski zamanları canlandırmaya ne dersin?" Yanından bir bıçak aldı ve ışıktaki parlataarak bana gösterdi. "Bu geçen sefer senin üzerinde kullandığım bıçağın aynısı. Hatıra olarak saklamıştım ama sonra gidip hayatta kalmak zorunda kaldın, değil mi?"

Cevap vermiyorum, sadece çenemi gıcırdatarak panik içindeyken hastanede boğazımda tüplerle uyandığım anların gözümün önüne gelmesini engelliyorum. Beni ne kadar etkilediğini, dehşetin sistemimi nasıl doldurduğunu görmesine izin vermeyi reddediyorum. Ona üzerimde sahip olduğundan daha fazla güç vermeyi reddediyorum.

Yanımdaki yatağa tırmanıp bıçağı yüzümden aşağı kaydırıyor ama ben geri çekiliyorum. Hırlıyor ve çenemden tutup beni kendine çekiyor, dudakları dudaklarıma çarpıyor. Bana dokunduğu için dudaklarını koparıp kafasına vurduğumda tadı öğürmememe neden oluyor. Bir çığlık atarak düşüyor, ama sonra bir anda geri dönüyor, bıçağı sikime tutuyor, dudağı patlamış ve kanıyor, bu da beni sırtıttırıyor.

"Merak ediyorum, küçük Roxy'n beni incitmekten ne kadar hoşlandığını biliyor mu? Seni azdırdığını? Beni başkalarıyla izlemekten hoşlandığını?" diye fısıldıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Seninle gelebilmemin tek yolu buydu. Ona kadar bunun berbat bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Ben de onun canını yakmayı seviyorum ama o buna bayılıyor, acıdan parmaklarıma ve dilime boşalırken kardeşlerimi de beceriyor."

Bunu yüzüne vurdum, onun da her zaman onları istediğini, onların kızı olarak elde edeceği gücü ve parayı istediğini biliyordum. Ama ondan nefret ediyorlardı, korkusunun kokusunu alabiliyorlardı ve gerçeği benden önce görebiliyorlardı. Bıçağı kalçama, sikimin yanına sapladı ve ben donup kaldım, "O zaten öldü!" diye bağırdı, derin nefesler almadan önce. "Yakında sen de öleceksin ve ben kraliçe olacağım, param ve gücüm olacak."

Homurdanıyorum. "Hayal görüyorsun amına koyayım. Seninle işleri bittiğinde, seni öldürecekler. Seni satamazlar, bu ticaret için çok çirkinsin. Hayır, çabucak yapacaklar. Sen bir hiçsin. Sadece solmuş, yaşlı, altın arayan bir kaltaksın. Asla daha fazlası olamayacaksın."

Bir çığlık atarak bacaklarını üzerime savurdu ve bıçağı saplamaya başladı. Çığlıklarım boğazımda düğümleirirken, onu yerinden oynatmaya çalışıyorum, kanım bıçağını kaplıyor ve çılgınca çığlık atarken ellerine ve kollarına sığıyor.

Siktir!

Burada ölemem, yapamam.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

ROXY

WEve doğru hızla gidiyoruz. Tony, Sam ve diğerleri başka bir arabada arkamızdalar. Onları beklemeyeceğim. Onu öldürecek, ama canını yakacak. Bu kaltağın ölme vakti geldi. Ben

Hayaletinin onu incitmesinden bıkmış.

Bunu sadece ben yapabilirim.

Şehirden uzaklaştıkça yollar daha da sessizleşiyor. Diesel arabadaki diğer silahların üzerinden geçiyor ve bel çantası tekrar takılıyor, ama bu sefer mutlu, ateşli bir güneşi var. Cidden, onları topluyor falan mı?

Döner dönmez bunu araştırmam gerekecek, çünkü bu büyük, kötü, çılgın, güzel adamı... pırıl pırıl bir bel çantasıyla görmek çok tuhaf. Ayrıca garip bir şekilde sıcak. Bu sefer içinde ne olduğunu sormadım.

"Diesel, sen sola git, ben sağa. Diğerleri arka kapıdan gidecek. Seviyor musun?" Ryder arabayı sürerken bana bakıyor, eli bir an için benimkini tutuyor ve sıkıyor. "Kardeşimi dışarı çıkarmanı istiyorum. İkinci katta bir yerde olacak."

Bunu yapmam için bana güvendiğini bildiğim için nefesimi tutuyorum ama başımı sallayıp bacaklarımın arasındaki sopayı daha sıkı kavırıyorum. "O sürtük benim."

Sırıttıyor ve tekrar yola bakıyor. Uzun ve dolambaçlı bir yoldan tepedeki ışıktandırılmış konağa doğru ilerliyoruz. Buradan beyaz, iki katlı binayı çevreleyen cam balkonları görebiliyorum. Lanet olası güzel bir ev, ne yazık ki bu gecenin sonunda gitmiş olacak.

Kapının arkasına yanaşıp dışarı çıktık, tüm muhafızlar dişlerini sıkmişti. Ama başka bir araba yanaştığında hepimiz silahlarımızı doğrultup bekliyoruz, farlar bizi hafifçe kör ediyor, ta ki şoför kapısı açılıp Kenzo dışarı fırlayana kadar.

Bize sırtlıyor. "Beni geride bırakabileceğini düşünmedin, değil mi?" Bize doğru yürürken gülüyor. Göğsünde bir yelek var ama hafifçe bir tarafa doğru eğiliyor.

"Hayır, eve git kardeşim," diye bağılıyor Ryder. "Yaralısın."

Bize ulaştığında gözlerini deviriyor ve beni sertçe öpüyor. "Hey, sevgilim.

Bütün eğlenceyi sana bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" "Kenzo-" Ryder başlar, ama Kenzo ona hırlar.

"O benim de kardeşim. Ben buradayım, eve gitmiyorum, sen de gitmezsın. Bunu birlikte yapıyoruz. Kaybettiğimiz her dakika, o ölüyor olabilir, bu yüzden bir kez olsun çeneni kapa ve beni dinle." Kenzo yumuşamadan önce tersledi. "İyi olacağım, doktor bana ağrı için kaslarımı gevşetecek ve aptalca bir şey yapana kadar dikişlerimi yırtmayacak bir şey verdi."

"Siktir!" Ryder bağıırır, ama haklı olduğunu bilerek eve bakmak için döner. "İyi, ama bana yakın dur," diye talepte bulunur.

"Anladım, kardeşim." Kenzo bana bakıyor ve göz kırpmıyor. "Bahsimizi unuttuğumu sanma. Doktor ağladığını bile söyledi, ne kadar şirin. Beni sevdiğini biliyordum."

"Ağlamadım lan, toz vardı. Hâlâ senden nefret ediyorum," diye hırlıyorum, parmak uçlarımda yükselip onu sertçe öperken bile. "Sakın aptalca bir şey yapma."

Ryder'a dönüp tişörtünü tutuyorum ve onu da öperek kendime çekiyorum. Nefes nefese geri çekildiğimde ağzımın içinde inliyor, sonra döndürölüp daldırılıyorum ve Diesel beni öpüyor. Beni bırakırken, "Sonra, Minik Kuş," diye söz veriyor.

Kalbim küt küt atıyor ve içimden tahrik akıyor ama şimdi zamanı değil. Kurtarmam gereken bir adam var ve günlerimizin geri kalanında ona Prenses Garrett diyeceğim. O da bana beyaz şövalye diyebilir.

Üzerimde hâlâ elbisem var ama Ryder tek kelime etmeden üzerime bir yelek geçiriyor, kendi yelegini ve sonra kapıya doğru ilerliyoruz. Gizlice

geçmiyoruz ya da vızıldamıyoruz, Diesel herifi havaya uçuruyor ve tüm bu süre boyunca kendi kendine gülüyor. Yemin ederim.

İnsanların ondan neden korktuğunu anlıyorum ama ona baktığımda tek yapmak istediğim o çılgın trene binmek.

Kelimenin tam
anlamıyla ona
binmek. Ama dediği
gibi, sonra.

Yine de işe yarıyor. Muhafızlar evden akın ediyor ve garaj yolunda ilerlerken onları avlıyoruz, ben bir sıra adamın arkasındayım, akıllıca davranıyorum. Ön kapı açık, ölen muhafızların kanları biz koridora çıkarken basamakları kaplıyor. Etrafa hızlıca bir göz attım. Güzel bir ev, bembeyaz duvarlar ve mermer zeminler, solda büyük bir merdiven, duvarlarda sanat eserleri ve büyük, dekoratif avizeler. Parayı haykırıyor ve burada ve orada noktalı Asya aksanlarını görebilirsiniz. Gerçekten çok güzel, ne yazık.

Adamların ayrılmasını bekliyorum ve Ryder bana bakıp başını sallıyor. Sopamı omzuma bastırıyorum, diğer elimle silahımı tutarken derin bir nefes alıyorum ve kurşunlar uçuşurken merdivenlere koşuyorum. Kaybedecek zamanım yok, geldiğimizi duyarlarsa onu öldürebilirler. Bunun olmasına izin veremem, hepsi benden bunu bekliyor, o da bunu bekliyor.

Sadece ben onları öldürürsem ölürler.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, bir patlama olduğunda eğilerek sahanlıkta duruyorum. Bir salona açılıyor ve salonun dışında sadece bir koridor var. Aşağıda olmalı. Oturma odasını aceleyle geçip duvara yaslandığımda koridordan bana doğru bir el ateş ediliyor. Lanet olası piç.

Silahımı kavrayıp köşeye doğru eğildim ve ateş ettim. Birinin çığlık attığını duyuyorum ama koridor neredeyse görülemeyecek kadar karanlık. Aceleyle aşağı inerken, kolunu tutan adama neredeyse tökezliyordum. Onu gafil avlayarak sopayı savurdum ve bacağına indirdim. Bacağının çatırdadığını duyunca tekrar savurup diğer yönden vuruyorum ve adam yere yığılıyor, bacağı iki yerden bükülüyor. Bayılmıştı, ama bana sinsice yaklaşmasına izin veremezdim, bu yüzden silahını aldım ve devam etmeden önce onu vurdum.

Hadi ama Garrett, hangi cehennemdesin?

Aşağıdan gelen silah sesleri, koridorda yalnız kalana kadar ilerledikçe daha da sessizleşiyor. Kahretsin, bu iş bittiğinde bir tatile çıkmalı ve bir sürü sik sürmeliyim... ve orgazm olmalıyım. Bir sürü ve bir sürü orgazm.

Onlar yüzünden ölüyormuşum gibi hissetmek istiyorum. Aptal Engerekler ve onların aptal düşmanları sik planlarıma engel oluyor. Solda bir kapı var ve,

Filmlerde gördüklerimi hatırlayarak sırtımı duvara dayadım ve *Görevimiz Tehlike şarkısını* mırıldandım: Görevimiz *Tehlike* şarkısını mırıldanıyorum. Kapıyı açıp içeri atlıyorum. Bomboş ve biraz hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyorum ama dışarı çıkıp bir sonraki kapıya geçiyorum. Sadece üç tane var. Bu boş bir banyoya açılıyor, ben de nefesimi tutup sondakine yaklaşıyorum.

Bu o olmalı.

Bu kapının arkasında mı? Lanet olsun, iyi olsun. Pek dua eden biri değilimdir ama şu anda beni dinleyecek herkese dua ediyorum, Tanrı'ya ve Şeytan'a. Çünkü kabul edelim, arkamızı kollayacak biri varsa o da muhtemelen dostum Şeytan'dır. Uzanarak gümüş sapı tutuyorum ve diğer tarafta bulabileceğim şey için kendimi sabitliyorum. Kapıyı açtığımda, bir saniye içinde

ve bunu yaptığımda, öfkem tekrar içimde kabarıyor.

Siktiğimin kaltağı.

Kadın onun üzerinde, kucağına oturmuş, vücudu çıplak ve çeşitli yaralardan dolayı kan içinde. Elleri ve ayakları zincirlenmiştir ve kadının elindeki bıçak adamın kaygan, kanlı göğsüne doğrultulmuştur.

Yüzü dehşet dolu bir hırıltıya bürünmüş, gözleri vahşi ve kocaman. Öfkesini, acısını ve dehşetini buradan hissedebiliyor ve etrafını saran hayaletleri görebiliyorum. O bir saniyede, ondan hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ettim.

Onu eskiden sevdiği ve ona ihanet ettiği için değil, bundan sonra tekrar yaşamak zorunda kalacağını bildiğim acı yüzünden. İçim nefretle doluyor, hareketlerim sarsılıyor ve bir ses çıkarıyor olmalıyım çünkü bana doğru dönmeye başlıyor.

Daha önce hiç kimsenin canını bu kadar yakmak, kanadığını hissetmek, çığlıklarını duymak ve ona çektirdiği kadar acı çektiğini bilmek istememiştim. Ama onun için bu bir beklenti. Şimdi anlıyorum. Diesel bunu neden yapıyor, Garrett neden savaşıyor. Benim de buna ihtiyacım var.

Bu sürtüğün acı çekmesini istiyorum.

Başını kaldırarak odanın içinde ilerlerken, gözlerinin genişlemesini ve ağzının açık kalmasını izliyorum. Sopamı sallıyorum, yanına gelene kadar ivme kazanıyorum ve sonra yüzüne indiriyorum.

Yataktan fırlıyor ve ben de peşinden koşarak halının üzerine iniyorum. Çığlık atarak yere düşen bıçağını tutmaya çalışıyor, ben de sopayı bırakıp yumruklarımı tekrar tekrar yüzüne indiriyorum.

"O benim sikim, seni sik yalayıcı, orospu çocuğu, psikopat amcık." Kelimelerin ağzımdan çıktığını duyabiliyorum ama tek gördüğüm Garrett'ın yüzünü saran dehşet ve acı, kanla kaplı bıçak ve dudaklarındaki sırtış.

Nefes nefese kalıp altımda debelenirken dudaklarından kanlar fışkırıyor. "Bekle!" diye bağılıyor, sesi boğuk, ama onu duyamıyorum. Tek gördüğüm üzerindeki kan, Garrett'ın kanı. Yumruklarımı yüzüne defalarca indirirken dudaklarımdan başka kelimeler dökülüyor. Parmak eklemlerimin çatladığını hissediyorum, kendi kanım onunkine ve Garrett'inkine karışıyor, ama bunun acısı sadece nefretimi artırıyor.

Duramıyorum.

Burnu kırılıyor, ses yüksek çıkıyor ve dudakları olgun bir meyve gibi patlıyor. Darbelerimle başı bir o yana bir bu yana savruluyor. Ben onu öldürdükçe yüzü çöküyor, gözleri donuklaşıyor. Hâlâ yeterli değil, asla yeterli olmayacak. Fiziksel olarak daha fazla vuramadığımda, ellerimi göğsüne indiriyorum, nefes nefese kalıyorum ve bir zamanlar bir kadın olan kanlı posaya bakıyorum.

Kendi ellerim onun kanıyla kayganlaştı ve bir kısmının Garrett'ın kanı olduğunu biliyorum. Acı dolu bir çığlıkla yumruğumu geri çekip tekrar yüzüne indiriyorum, kollarım ağırlık kaldırıyormuşum gibi ağrıyor ve sızlıyor.

Hızla nefes alarak yana düşüyorum ve tökezleyerek ayağa kalkmadan önce yerde sürünerek yatağa doğru ilerliyorum. Onun kıpırdamayan kanlı bedenini görmezden gelerek, zincirlerin içinde çırpınan ve bağırان Garrett'a doğru koşuyorum. Gözleri vahşi, göğsü kabarıyor, kanı yatağı kaplıyor.

Beni göremiyor.

Onu görüyor, kendi anıları ve paniği içinde kaybolmuş. Hay sikeyim.

Ama denemek zorundayım, beni görmesini sağlamalıyım, bu yüzden yanına tırmanıyorum ve zincirleri çekiyorum, onu kurtarmaya çalışıyorum, şu anda ona dokunmamam gerektiğini biliyorum, ama anahtar onda olmalı. Hareket etmeyi bırakıyor ve ben o gözlere, o hasarlı, acı dolu gözlere bakıyorum ve kendimi tutamıyorum. Kan lekeli ellerimle yüzünü kavrarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Ben buradayım koca adam, sana bir daha zarar veremez," diye fısıldıyorum, hıçkırıklara boğulmadan önce. Ellerimi tekrar zincirlerin içine sokuyorum, kanla kaplı, beceriksiz parmaklarımla kayıyorum, ama sonunda birini çözmeyi başarıyorum.

Bu bir hataydı.

Onun geldiğini görmüyorum, o da beni görmüyor, hayır, onu görüyor. Eli dışarı fırlıyor ve boğazımı çevreliyor, sertçe sıkıyor, hava kaynağımı kesiyor. Elim onunkini pençelemek için kalkarken gözlerim açılıyor ama kendimi durduruyorum, bunun bir faydası olmayacak. Bunun yerine, ciğerlerim hava için çığlık atarken bile onun dokunuşuyla rahatlıyorum.

Gör beni, koca adam, lütfen, hisset beni. Gör beni. Bana geri dön.

Dokunuşuyla rahatlarırken ona sözsüzce yalvarıyorum, her şey

kararmaya başladığında gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Eğer burada, onun ellerinde öleceksem, öyle olsun. Ama ben

Bunun onu öldüreceğini biliyorum, onun öldürebileceğinden çok daha fazla, bu yüzden savaşıyorum, elimden geldiğince dayanıyorum, çok uzağa gitmediğine dair umudum var.

O şeytanları kovup bana geri dönebilsin diye.

Lütfen, bana geri dön.

"Bebeğim?" diye mırıldanıyor, sözleri acı veriyor ve gözlerim hızla açılıyor.

Ağzı açık kalıyor, gözleri hızla kırpışıyor ve o olduğunu anlıyorum. Eline bakıyor ve bağırarak elini çekip uzaklaştırıyor. Öne düşüyorum, güçsüzüm, çaresiz nefesler alıyorum. Zincirlerini çekiştirdiğini duyuyorum, şüphesiz bana ulaşmak için. "İyiim, iyiim," diye mırıldanıyorum ve yanımda donup kaldığını hissediyorum.

"Bebeğim, Tanrım, özür dilerim. Kahretsin, Tanrım, çok üzgünüm-" Başımı kaldırıyorum, sesindeki acıyı duyuyor ve gözlerindeki yaşları görüyorum. "Seni göremedim, göremedim, yemin ederim, o olduğunu sandım, o olduğunu sandım," diye hıçkırıyor, tüm vücudunu sarsan büyük hıçkırıklar ve ne kadar yorgun, ne kadar zayıf hissedersen hissedeyim, kıcımlı ona doğru sürüklüyorum ve göğsüne yaslanıyorum, yanaklarını tutarken ve gözyaşlarını silerken alnımı onunkine bastırıyorum.

"Biliyorum, sus, buradayım. Daha çabuk gelemediğim için üzgünüm ama seni bir daha asla incitmeyecek, söz veriyorum. Tanrım, bebeğim, özür dilerim," diye fısıldıyorum, kendi gözyaşlarım onun yüzüne damlıyor.

Sadece iki kırık ruh kan lekeli bir yatak odasında buluşuyor, birbirimizin kollarında olana kadar ikimiz de kayboluyoruz. Onun acısı benim acım ve şu anda keşke hepsini alabilsem. İçini boşaltmak. Hiçbir şeyden korkmayan, zalim, adi pisliğimi geri istiyorum ama şu anda onun zayıf olması gerekiyor.

Tekrar o adam olabilmesi ve geri dönüş yolunu bulabilmesi için savunmasızken ona sarılmama ihtiyacı var. Hareket etmemiz gerektiğini bilsem de ona sarılıyorum, yüzünü öpüyorum. "Sorun yok, ben buradayım, o gitti." Bunu tekrarlayıp duruyorum.

"Bebeğim?" diye mırıldanıyor sonunda ve ben tekrar o gözlere bakıyorum. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor, titreyen dudaklarını küçük bir gülümseme kaplıyor.

"Ben de senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, eğilip onu usulca öperken. "Gitsek iyi olacak koca adam, tamam mı?"

Başını sallıyor ve nefesini içine çekiyor, biraz kendine gelir gibi oluyor. "Evet, diğerleri burada mı?" diye soruyor boğazını temizleyerek.

"Aşağıya," diyorum, doğrulup diğer elini çözdükten sonra yatakta sürünerek ayaklarını çözüyorum. Serbest kaldığında doğrulmaya çalışıyor

ama kan kaybından ve şoktan olsa gerek, geriye doğru yığılıyor.
Kalkmasına yardım ettim. "Acele etme."

"Nerede o?" diye hırlıyor ve ben de yatağın kenarını gösteriyorum.

"Öldü, üzgünüm, kendime engel olamadım." Omuz silktim, muhtemelen onurlandırmak istediğini biliyordum.

"Güzel," diye tersliyor ve nefesini içine çekerek yatağın kenarına doğru kayıyor. Ayağa kalkıyorum, yatağa tutunup kendini yukarı kaldırırken düşerse diye kollarımı uzatıyorum, acı içinde kıvranıyor.

"Sadece aşağı inmemiz gerekiyor koca adam, sonra eve gideceğiz," diye onu temin ediyorum ve bana bakıp yürek parçalayan bir gülümseme veriyor.

"Her neredeyse evindir," diye fısıldıyor.

"Evet, çok fazla kan kaybettin, bunun için daha sonra kendinden nefret edeceksin," diye takılıyorum. "Ama merak etme, bana tekrar velet dediğinde bunu söylediğini sana hatırlatacağım."

Homurdanıyor ve sonra acı içinde inliyor, kolu göğsünü kapatıyor. Her yerinde sayılamayacak kadar çok küçük bıçak izleri ve delinme yaraları var, muhtemelen bu yüzden bu kadar çok kan var. Ayrıca çıplaktı, bu yüzden aceleyle birkaç eşofman bulup ayaklarının dibine diz çöküyorum. "Başımı kullan, sana yardım edeyim," diye teklif ediyorum, onları orada tutarken.

Saçlarımı kavırıyor, bir ayağımı diğerinin ardından kaldırıyor, ben de dizlerimin üzerine çökmeden önce eşofmanımı çekiştiriyorum ve onu örtecek şekilde sonuna kadar yukarı çekiyorum. Ona bu şekilde zarar verip vermediğini soramam, henüz değil, ama bu konuda konuşmak isterse, ben buradayım. Ona baskı yapmayacağım. Hayatta olduğu için çok mutluyum.

Ayağa kalkıp kolunu omuzlarıma doluyorum ve odadan hantalca çıkıyoruz. Ağırlığının bir kısmını tutmayı başarıyor ama yürüdükçe bana daha çok yaslanıyor. Yavaş ilerliyoruz ve merdivenlere vardığımızda artık kavga sesi duyamıyorum. Her adım onun için bir ıstırap ve ben de vücudumdaki baskıya karşı dişlerimi sıkmak zorundayım.

Dibe ulaştığımızda ikimiz de nefes nefese kalmış ve ter içinde kalmıştık. Hiçbirinin benim adamım olmadığından emin olarak onu cesetlerin etrafında dolaştırıyorum. Köşede Sam'i görüyorum ve bir an donup kalıyorum. Gözleri boş ve görmüyor, yüzü solgun, silahı yere düşmüş gibi yanında duruyor ve göğsünde bir delik var.

Sertçe yutkunarak arkamı dönüyorum, Garrett'i serbest bırakmam gerektiğini biliyorum. Çocuklar benimle orada buluşacak, bunu biliyorum. Gelmek zorundalar. Ön kapıdan geçip araba yoluna çıkıyoruz, her adım bir öncekinden daha yavaş, neredeyse tüm ağırlığını tutarak homurdanana kadar. "Hadi koca adam, benimle kal, tamam mı? Fazla uzak değil."

"Seni seviyorum bebeğim," diye mırıldanıyor ve kafamı kaldırdığımda yüzünün solgun olduğunu ve göğsünden çok fazla kan damladığını görüyorum.

"Hayır, yapamazsın, bekle!" Ben talep ediyorum ve o yine homurdanıyor. "Çok otoriter," diye mırıldanıyor.

"Bunu biliyorsun, o yüzden bir kez olsun beni dinle, seni otuzbirci." Onu sürükleyebildiğim kadar sürüklüyorum, tam kapıyı geçerken bir ses duyuyorum ve arkama bakıyorum.

Garrett'ı kendime yasladığımda Ryder'ın bize doğru geldiğini görüyorum. Başını Garrett'ın diğer omzunun altına sokuyor ve bana yardım ediyor. Kenzo da çok geride değil ama karnını tutuyor ve yüzünü buruşturuyor, onun dışında iyi görünüyor. "D nerede?" Endişeyle soruyorum, tam o sırada ağzında bir sigarayla evden çıktığını görüyorum. Sigarasını yakmadan önce bana el sallıyor.

ve bize doğru koşuyordu.

Sadece üç saniye sürer. Ev patlar.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

DİZEL

GArrett'in durumu kötü. Solgun ve çok kan kaybediyor. Onu arka koltuğa götürmeyi başardık. Tony'yi temizlemesi ve dövmelelerinden de anlaşılacağı üzere bir numarayı eve geri getirmesi için bırakıyoruz.

Şu anda önemli olan tek şey ailemiz.

Parçalanmış ailemiz. Kenzo yaralandı. Garrett ölüyor... ölmek.

Onu kaybedemem.

Panik, kafamı gösterge paneline çarpana kadar içimde dalgalanıyor. Sustur şunu. Ryder arabayı çalıştırıp geri geri giderken asık suratıyla ona bakar. "Ölemem, ölemem, hayır ölemem, ölemem." Başıma bir tokat inene kadar konuştuğumun farkında bile değilim.

"O ölmüyor, beni duyuyor musun? O yüzden kapa çeneni, D!" diye bağıyor ve gözlerindeki yaşları görmek için arkama bakıyorum. Elbisesi yırtılmış ve kan içindeydi ve gözlerindeki dehşet, bağırmasına rağmen onun öleceğinden endişelenmesinden kaynaklanıyordu.

"Minik Kuş," diye fısıldıyorum, ona yardım etmeye çalışıyorum ama Garrett tam o sırada inliyor ve ona geri dönüyor.

"Buradayım koca adam, buradayım," diye fısıldıyor ve adamın gözleri hafifçe açılıyor. "Üzgünüm bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Hayır, sakın özür dileme. Sadece benimle kal, tamam mı?" diyor ve Garrett homurdanarak acı içinde çığlık atıyor, ses arabayı dolduruyor ve Ryder'ın gaz pedalına basmasına neden oluyor. Kenzo hareket etmesini engellemek için Garrett'ın kafasını sıkıca kavradığında koltuğumda sarsılıyorum.

Sakinleşiyor, ama çoğunlukla kendinden geçmiş görünüyor. Her kilometre geçtikçe, yoldan ona bakarken içimi daha fazla panik kaplıyor.

Arka koltuğa baktığımda, kızımızın kanamayı durdurmak için elbiseyi göğsüne tutuşunu izliyorum, yüzü kararlı bir hırıltıya kilitlenmiş. İçimde bir panik rüzgârı esiyor ama ona hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Adamın yüzüne doğru eğiliyor ve ona tokat atıyor. "Sakın beni terk etme, duydun mu beni? O inatçı kışını öldürecek biri varsa o da benim, o yüzden savaş!"

Gözleri tekrar açıldı, dudakları kıpırdadı. "D bizden hoşlandığını söyledi."

"Kapa şu lanet çeneni." Gülüyor, sesi gözyaşlarından boğuk çıkıyor. "Siz sikiklerden hâlâ nefret ediyorum."

Gözleri tekrar kapanıyor ve kadın eğiliyor. "Lütfen, lütfen beni bırakma, herkes beni bırakıyor, lütfen sen de bırakma." Ağlamaklı yakarışı arabayı dolduruyor ve onu izlerken gözlerim doluyor.

Eğer bir şey yapabilseydim, yapardım. Onu bu durumdan kurtarabilseydim, kurtarırdım ama işe yaramıyorum ve bu beni öldürüyor. Eli koltuktan sarkıyor, ben de uzanıp sıkıyorum. "Dayan kardeşim," diye emrediyorum. "Beni çılgınca şeyler yapmaktan sen durdurmayacaksın da kim durduracak?"

"Ya da Ryder'ın böyle bir otuzbirci olmasını engelle." Kenzo güler, sesi zayıftır.

"Ya da Rox'un herkesi öldürmesini," diye ekliyor Ryder.

Garrett, "Evet, siz piçlerin bana ihtiyacı var," diye mırıldanarak hepimizi güldürdü.

"Var, koca adam, sana ihtiyacım var, tamam mı? Lütfen dayan," diye yalvarıyor ve onu usulca öpüyor.

"Doktor hâlâ orada. Birimiz yaralanırsa diye ona gitmemesini söyledim," diye bilgi veriyor Kenzo. "Sadece oraya ulaşmamız gerekiyor."

Sonraki birkaç mil sessizce geçti, sadece Garrett'ın pürüzlü, ıslak nefesleri ve küçük kuşumun ona fısıldadığı sözlerle bölündü. Yine de işe yaramış görünüyorlar, çünkü garaja girdiğimizde hala bizimle birlikte. Hastaneye gidemeyiz, çok fazla soru soruyorlar. Hayır, burası daha iyi. Onu yukarı çıkarıyoruz ama masaya yatırdığımızda ve doktor tedaviye başladığında bile Roxy'nin elini bırakmayı reddediyor.

"Lütfen, odaya ihtiyacım var," der ve kadın geri adım atar, ama Garrett dik durur.

"Roxy!" diye çılgınca bağıınca Roxy hemen yanına koşuyor ve masaya geri yerleşirken onu yatıştırıyor.

Doktor, "Onu sakinleştirmem gerek," diye mırıldanıyor ve Garrett itiraz edemeden bunu yapıyor. Hepimiz kalplerimizde kardeşimizi kaybetmenin korkusuyla izliyoruz. Kadınımız onu tutarken ve doktor çalışırken omuzlarımız birbirine değiyor.

Yorgun adam geri çekilip başını sallayana kadar saatler geçer. "Geceyi atlatabilirse yaşayacak."

Garrett hâlâ baygın ve bu noktada Minik Kuş bitkin görünüyor, vücudu sallanıyor ama bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Yüzü solgun ve kaybolmuş. Roxy'mize göre çok küçük, çok sessiz görünüyor. Bu hoşuma gitmiyor.

Ona yardım edemem kardeşim ama kızımıza yardım edebilirim. Ryder'a bakıyorum ve başımı Rox'a doğru sallıyorum. Doktor dikişlerine bakarken Kenzo'nun oturmasına yardım ederken başıyla onaylıyor. Onları yalnız bırakıp ona doğru gidiyorum.

Ellerini kan kaplamıştı, kardeşimin kanı, sevgilisinin kanı. Yüzü solgun ve şok içinde, hareket etmiyor ve konuşmuyor, ben de onu nazikçe kaldırıp kollarımın arasına alıyorum. Onu banyoya götürüyorum, uyanır ve onu görmeyince tekrar kavga etmeye başlarsa diye uzakta olmak istemiyorum ama onun da bakıma ihtiyacı var.

Benimle kavga etmiyor ya da konuşmuyor ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Lavaboyu çalıştırıyorum ve hızlı ama nazikçe ellerini temizliyorum, kollarını ve yüzünü yıkamadan önce yarılmış parmak eklemlerinden irkiliyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken gözleri kapanıyor. "Neredeyse onu kaybediyorduk, neredeyse ikisini de kaybediyorduk."

"Ama yapmadık Minik Kuş," diye mırıldanıyorum usulca. "Senin sayende yapmadık ve şimdi sana bakma sırası bizde."

Başını kaldırıyor, gözleri sonunda benimkilerle birleşiyor. "D?" diye fısıldıyor.

"Evet, Minik Kuş?"

"Bana bir şey söyle, zihnimi meşgul edecek herhangi bir şey," diye öyle kırık dökük fısıldıyor ki, herkesi bıçaklamak istiyorum. Kimse onu incitemez, kimse onu ağlatamaz, öz kardeşim bile. Garrett hayatta kaldığında ve iyileştiğinde, onun kıcını tekmeleyeceğim.

"Gerçek babamı hiç tanımadım. Çocukluğumun büyük bir kısmında onun çıktığı adam oymuş gibi davranmayı severdim. Ama sonra o da herkes gibi beni terk etti. Bir keresinde gerçek adamı bulmaya çalıştım," diye itiraf ediyorum, kimseye söylemediğim bir şeyi paylaşarak.

"Onu buldun mu?" diye soruyor, şimdi daha canlı görünüyor.

"Hayır, muhtemelen bir yerlerde çok sıkıcı bir muhasebecidir, düşünebiliyor musun?" Alay ediyorum ve o da hafifçe kıkırdıyor. "Biliyorum, biliyorum, birine söylersen seni öldürürüm Minik Kuş."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, başını benimkine yaslayarak. "Ben de seni seviyorum Minik Kuş," diye cevap veriyorum.

Bir süre öylece oturuyoruz, sadece birbirimizin gözlerine bakıyoruz, ben onun yanında kalırken onun dinlenmesine, rahatlamasına ve işlemesine izin veriyoruz. Gözleri benimkileri arıyor ve ben onu okşuyorum, kalçalarını, saçlarını, ellerini, bana kıvrılana kadar onun her küçük parçasını. "Onu görebilir miyim?"

Onu kollarıma alıp oturma odasına götürüyorum ve bir sandalyeyi yaklaştırıp kucağıma oturtuyorum. Doktor ona bakıyor ve kırık ayak ve el parmaklarını bağlıyor, kesikleri temizliyor ve gereken bir tanesini dikeyor. Kaburgalarında da çatlaklar var ama ağrı kesici vermekten başka yapabileceği pek bir şey yok, o da kabul ediyor. Başını da çarpmış ve beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceği konusunda uyarıyor.

İşini bitirdikten sonra, bizi Garrett'a yaklaşıtıyorum. Ona doğru uzanıyor ve parmaklarını onunkilerle birleştiriyor. Baş bu tarafa dönük ve gözleri kapalı. Onu şimdiye kadar gördüğüm en huzurlu haliydi.

"Seni seviyor," diye fısıldadım ona. "Bu dünyadaki her şeyden daha çok. Daha önce kaybetmekten ya da ölmekten hiç korkmadı, ta ki sana kadar."

Bana karşı titriyor ve Ryder ile Kenzo sandalyeleri iki yanımıza çekiyor. Ve bütün gece böyle oturuyoruz, gözlerimiz yaşam savaşı veren kardeşimizde, kadınıımız aramızda.

Güneş doğduğunda Ryder kahve yapıyor ve yerine oturmadan önce sessizce Minik Kuş'a bir tane uzatıyor. "O iyi olacak," diye fısıldıyor.

"Nereden biliyorsun?" Ryder soruyor, sesinde yorgunluk var.

"Çünkü o bir Engerek. Engerekler ölmez," diyor. Yıllardır aynı şeyi söylüyoruz ve sanki bir şeyler yerine oturuyor. Hayatımıza ne kadar kolay girdi ve dünyamızın merkezi haline geldi. Asla kolay olmayacak - kahretsin, iyi ki olmayacak, kolay sıkıcıdır - ama onun kollarımda olması tüm kanı, tüm acıyı ve güç oyunlarını buna değer kılıyor.

Garrett inleyerek gözlerini açıp Roxy'nin bakışlarıyla karşılaştığında, onsuz bir hiç olduğumuzu anlıyor. Bir iş anlaşması olarak başlayan şey, hayal edebileceğimizden çok daha fazla bir şeye dönüştü. Bir hayat. Bir yuva.

Sevgiler.

Minik Kuş da dahil olmak üzere hiçbirimizin ihtiyaç duyduğumuzu bilmediği şeyler, ama şimdi onlara birlikte sahibiz ve bunu asla bırakmayacağız. Ya da onu.

Onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalar ve tekmeleyerek ve çığlık atarak geri sürüklerdim... aslında bu eğlenceli olurdu.

Garrett, "Hepiniz ne kadar da hastalıklı görünüyorsunuz," diye homurdanıyor ve sonra öksürüyor. Hepimiz kahkahalara boğulmadan önce birbirimize bakıyoruz.

Engerekler asla ölmez.

Engerekler asla düşmez... dövmeli, ağzı bozuk bir bar sahibi için olmadığı sürece.

BÖLÜM ELLİ ALTI

KENZO

"S Sonunda uyudu," diyorum onlara, kızımızı izlerken. Garrett'ı bu sabah erkenden odasına taşıdık ve Roxy de Garrett'ın çıldırıp D'yi yumruklamasından sonra onu takip etti. onu göremiyordu. Şimdi birlikte kıvrılmışlar, horluyorlar. Güzel, uykuya ihtiyaçları var. Benim de öyle, bu yüzden bana acı verse de Ryder ve Diesel'in Roxy'nin arkadaşı Sam de dahil olmak üzere kaybettiğimiz adamların cenaze işlerini halletmelerine izin verdim.

Ayrıca Triad'ın geri kalanıyla ilgilenmelerine izin verdim. Yapacak daha önemli işlerim var, kızımı tutmak gibi. Bazen patronun kardeşi olmanın ve aynı zamanda yaralı olmanın avantajları vardır. Onlar homurdanıp işe giderken, ben de Garrett ve Roxy'nin yatağına giriyorum, sırtına yaslanıp yüzümü boynuna ve saçlarına gömüyorum.

"Ne yapıyorsun lan?" diye mırıldanıyor ve beni kıkırdatıyor. "İyileşmem lazım sevgilim, vücudun yardımcı oluyor," diye takılıyorum.

"Siktiğimin peynir topu," diye mırıldanıyor, bana yaklaşırken bile inlememe neden oluyor. "Yaralıyım, ölü değilim, beni o lanet kışla kışkırtma."

O gülüyor ve Garrett inliyor. "Kapa çeneni yoksa seni dışarı atarım."

"Ben mi?" Roxy kıkırdıyor ve adam acı içinde inerken bile homurdanarak onu daha yakına çekiyor.

"Hayır, lanet olası salak. Sertleşecek kadar kanım kalmadı, o yüzden kapa çeneni." İkimiz de gülüyoruz ve ben tekrar daha da sokuluyorum, sadece kızımı kokluyorum. Kan ve ter kokusunu alabiliyorum ama altında tamamen onun kokusu var.

"Susun, uyumaya çalışan yaralılar," diye mırıldandım.

Gülüyorlar ve Garrett inliyor. "Yaralanmaktan nefret ediyorum."

"Ben de." İç çekiyorum.

"Her şeyi daha iyi öpebilirim," diye teklif ediyor ve ikimiz de ona karşı sertleşiyoruz. "Yaralı olmayı seviyorum," diye düzeltiyorum ve Garrett sessizce başını sallıyor.

"Yeni favori şeyim. Sanırım D'nin ara sıra canımı yakmasına izin vereceğim," diye mırıldanıyor.

"Erkekler." İç çekiyor. "Şimdi kapayın çenenizi. Kıçınızı kurtardıktan sonra yoruldum. Bu arada, son birkaç gündeki o boktan gösteri için hepiniz bana bir sürü orgazm borçlusunuz."

Sırıtarak boynunu öpüyorum ve o esnerken bile ihtiyaçtan titremesine neden oluyorum. "Sen ne dersen hayatım."

"Çok otoriter," diye mırıldanıyor Garrett.

"Pislikler," diye tersliyor ve sonra iç çekiyor.

"Sizden nefret ediyorum." "Senden de nefret ediyorum," diye cevaplıyor Garrett.

"Senden daha çok nefret ediyorum," diye ekliyorum, homurdanıyor ama daha da sokuluyor, ikisi de uykuya dalarken sessizleşiyor. Sonumuzun böyle olacağını kim bilebilirdi? Roxy gelip bana ne kadar boş ve anlamsız olduklarını gösterene kadar hayatlarımızın mükemmel olduğunu sanıyordum.

Hayır, o ortada olmadan onları başka türlü hayal edemiyorum. Garip gelebilir ve başkaları bunu asla anlamayabilir ama biz hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadık. Kendi kurallarımızı koyarız ve Roxy? Roxy bizim.

Sonsuza kadar.

RYDER

KARDEŞLERİM VE KIZIM DINLENİRKEN BEN DE DÜZENLEMELER YAPIYORUM. I
Cenazeleri düzenliyorum ve ailelerine geri ödeme yaparak asla

endişelenmemelerini sağlıyorum. Temizlik ve polisle irtibata geçiyorum. Bir bildiri yayınlarım,

Şehrimizde gerçekleşen trajik katliamdan dolayı üzüntü duyuyorum. Ben iyi lideri oynuyorum.

Ve iş adamı.

Sonra takım elbisemi çıkarıp bodruma, D'nin yanına iniyorum. Üçlü'nün üçüncü ve son üyesini zincire vurmuş. Ben içeri girene kadar adamı meşgul etmekle meşguldü elbette.

"Tüm ailenin öldüğünü bilmek ne kadar korkunç bir his olmalı." Odaya girdiğimde iç çekiyorum ve onun korkmuş, kızgın gözleriyle karşılaştığımda sırtıyorum. "Merak etme, yakında sen de onlara katılacaksın."

"Sizi lanet yılanlar," diye tükürüyor, aksanı normalden daha belirgin.

"Çok doğru." Tişörtümü çıkarıp ona doğru adım atarken sırtıyorum. Diesel gülüyor.

"Şimdi başın belada," diye alay ediyor, ben adamın önüne geçerken onu çevreliyor. "Ailem için asla gelmemeliydin, teslim olup anlaşılmayı kabul etmeliydin. Sen bir aptalsın."

"Kolay olacağını düşünmüştüm," diye fısıldıyor, yenilmiş, adamın uğruna yaşayacağı başka bir şey yok. Sevdigi her şeyi elinden aldım.

"Yanlış düşünmüşsün. Bir Viper'ı asla köşeye sıkıştırma, her zaman daha sert karşılık veririz," diyorum ona, bir tornavida alıp ışığa tutarken. "Sana bir örnek vermem gerekiyor. Korkarım kardeşlerinin hepsi yok edildi ama sen hâlâ elimdesin."

Yutkunuyor ve başını arkaya yatırıyor, gözleri yorgun, yaşı artık üzerine çökmüş. "Asla kazanamayacaktık, değil mi?"

Buna sırttım. "Hayır, asla."

Başını sallıyor. "Ailelerimizi öldürecek misin?"

"Belki." Omuz silkiyorum. Onları çoktan sınır dışı ettiğimi ve yeni kimlikler ve parayla hayatlarını sürdürmek için nereye gitmek istiyorlarsa oraya yerleştirdiğimi ona söylemiyorum. Mecbur kalmadıkça masumları öldürmem. Bilmiyorlardı ve kan bağları koptu. Ödeştigimi hissediyorum ve tehdit ortadan kalktı, yani bizden güvendeler. Tabii bize tekrar saldırmazlarsa. Adımızı asla anmamaları ve bu ülkeye adım atmamaları konusunda uyarıldılar.

İçimden bir ses onları bir daha asla göremeyeceğimizi ya da haber alamayacağımızı söylüyor.

"Başlayalım, olur mu?" Ben soruyorum, o başını sallıyor, ruhu kırılmış, onuru gitmiş. Başarısız oldu, onlar kaybetti ve biz kazandık. Şimdi herkese hainlere ne olduğunu gösterme zamanı, böylece üzerimize gelirken iki kez düşünecekler.

Kimse bir daha aileme zarar veremeyecek, bunu sağlayacağım. Kanı şimdi dök, daha sonra kurtar. Özellikle de Roxxane burada olduğuna göre, koruma içgüdülerim her zamankinden daha yüksek. Onu korumak daha zor olacak çünkü ne yapacağı belli olmuyor ve vahşi, ama bu gece onu gördüğümde... gerçekten bizden biri olduğunda, bu muhteşemdi.

Hareket halindeki şiir.

Bu gece sadece bir Viper değildi, o Viper'dı. O bizimdi.

Ve bizim olanı koruruz. Her zaman.

Ayaklarından başlayıp vücuduna doğru ilerliyorum. Diesel yardım etmek zorunda. Ayak bileklerini, ayak parmaklarını, diz kapaklarını, kaburgalarını, parmaklarını ve burnunu kırıyoruz. Sonra canlı canlı derisini yüzüyoruz ki bu göründüğünden daha zor. Bir numarayı güç gösterisi olarak saklamak için diğerlerinden ayırıyoruz ve işimiz bittiğinde ikimiz de kan içindeyiz ve o ölmüş oluyor.

Bitti, ailem güvende... şimdilik.

Hâlâ halletmemiz gereken birkaç mesele daha var ama onlar şimdilik bekleyebilir... en azından birkaç günlüğüne. İlk kez, kardeşlerim ve aşkımla vakit geçirmek için biraz izin alıyorum. Rahatlayacağım ve onların arkadaşlığının tadını çıkaracağım, yıllardır yapmadığım bir şey.

İyileşeceğiz. Birlikte.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

ROXY

W Kanı temizlemek görüldüğünden daha zor. Birkaç saat sonra uyandım, sıcak ve yapış yapıştı ve Diesel'in ne kadar uğraşmasına rağmen olmaması gereken yerlerdeki kan yüzünden çok fazla kaşınıyordu.

Saçlarımın artık gümüş değil kızıl olduğundan bahsetmiyorum bile. Garrett ve Kenzo'yu kucaklaşmaları için bırakarak duş almak için eski odama gidiyorum. Üzerimde sadece sütyenim ve külotum var, bir daha asla giymeyeceğimi bildiğim için onları yere bırakıyorum ve banyoya giriyorum.

Her şeyin bu odada başlaması çok garip. Burada uyandığımda, bunun hayatımın sonu olacağını, sonunda öleceğim yerin burası olduğunu düşünmüştüm. Ya şimdi? Burası benim evim ve kendimi hiç bu kadar canlı ya da sevilmiş hissetmemiştim, acıdığına ya da korkutucu olduğunda bile.

İşlerin böyle sonuçlanması çok garip.

Suyu açıyorum, spreyin içine giriyorum, soğuk olduğunda titriyorum ve ısınmasını bekliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, hâlâ yorgunum ama aynı zamanda uyuyamayacak kadar da gerginim. Garrett'a zamanında ulaşamadığım için rüyalarından çıkamıyorum ve ben çılgın atıp ona ulaşmaya çalışırken onun o bıçağın altında can çektiğini görüyorum ve beni tekrar tekrar uyandırıyor.

Arkamdan bir kol boğazıma dolandığında sırıyorum. Ateş ve duman kokusu bana ulaştığında, buhar odayı doldurmaya başladığında bir gülümsemeyle rahatlıyorum. "Hey, ateşli şey."

"Merhaba Minik Kuş," diye mırıldanıyor kulağımı yalayarak. "Çok meşguldüm ve şimdi sana ihtiyacım var."

Kucağında dönerken, çıplak vücudunu kaplayan kanı görüyorum. Kim olduğunu sormuyorum ama kanla kaplı çıplak bir Diesel'de amımı sıkan bir şey var. Sarı saçları yapış yapış ve kanla keçeleşmiş, dudakları o ukala, çılgın gülümsemesiyle yukarı kalkmış.

Belki de onları neredeyse kaybettiğim içindir. Belki de onları kollarımda hissetmek için yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım olduğu gerçeğidir. Ellerimdeki kanı onların teniyle ve sevgisiyle değiştirmek istiyorum. Ya da belki sadece kafayı yemişimdir ve sürekli onların beynini dağıtmak istiyordum. Ama kendimi ona doğru fırlatıyorum ve o beni gülerek yakalıyor, elleri kıcıma gidiyor ve sırtım duvara sertçe çarpana kadar bizi geriye doğru yürütürken sıkıyor. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken nefesim kesiliyor, kaburgalarım hala güçsüz.

Dudaklarında sigara ve kan tadı alıyorum ve inliyorum, dillerimiz birbirine dolanırken daha fazlasını arıyorum. Üzerimize yağın spreyle bedenlerimiz kayganlaşıyor ve bizi bir anlığına günahlarımızdan arındırıyor.

Dün gece benimle ilgilenmesinin benim için ne kadar önemli olduğunu ona anlatamam bile. Çok yumuşak ve tatlıydı. Evet, Diesel deli olabilir, saplantılı ve kan delisi olabilir ama sevgi dolu biri. Nazik ve tutkulu ve onun olduğunuzda, ömür boyu onun olursunuz.

Parmakları bedenlerimiz arasında yılan gibi kıvrılırken, ıslak amımdan aşağı kayarken ve hızlı, sert bir hamleyle içime dalarken ağzımın içinde inliyor. "Çok ıslaksın Küçük Kuş," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Her zaman," diye cevap veriyorum, eline sürtünerek. "Beni becerecek misin yoksa alay mı edeceksin?"

Hırlıyor, eğilip boynumu sertçe ısıyor, parmaklarının etrafında kenetlenirken bile inlememe neden oluyor, acı ve zevk son iki günün tüm belirsizliğini, korkusunu, öfkesini ve çaresizliğini kovuyor.

Diesel her zaman beni nasıl canlı hissettireceğini bilir. "Becer beni," diye hırlıyorum dudaklarına karşı.

Kıkırdarak parmaklarını serbest bırakıyor, beni kaygan zemine bırakıyor ve hızla beni çeviriyor, ben acıdan inlerken yaralı yanağımı fayanslara çarpıyor. Sert aletini kıcıma sürtüyor, kulağımı yalıyor ve ısıyor. "İlk seferimizi hatırlıyor musun?"

Bacaklarımı hevesle ayırıp sikini amıma sürtmesine izin verirken nefes nefese başımı sallıyorum.

"Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Çok güzel, çok tehlikeli. O gün, o büyük, vahşi gözler bana kilitlendiğinde sana biraz aşık oldum. O zamandan beri seni düşünmeyi bırakmadım. Sen benim saplantımsın, Küçük Kuş. Her zaman da öyle olacaksın," diye homurdanıyor ve bana çarparak hem acı hem de zevk içinde çığlık atmama neden oluyor.

Beni duvara doğru sertçe bastırıyor, eli boynumda beni orada tutuyor. "Bu hızlı ve çabuk olacak. Çok uzun zaman oldu. Daha sonra, onlar izlerken kışını döllerimle dolduracağım, ama şimdilik... şimdi seni tamamen kendime alıyorum."

Ellerimi duvara bastırarak, vücutlarımızdan damlayan ve giderde ayaklarımıza karışan kanla onun adını inliyorum. Elleri saçlarımda başımı geriye doğru çekiyor, ellerim fayansların üzerinde yayılırken siki içime girip çıkıyor, daha sert ve daha hızlı.

"D, lütfen," diye yalvarıyorum.

Hırıldıyor ve ritimsiz bir şekilde içime girip çıkıyor. Zevkimi benden çekip alırken ona karşı çaresizim. "Seni o kadar çok seviyorum ki Minik Kuş, sen benim her şeyimsin. Senin için herkesi öldürebilirim. Senin için her şeyi yaparım. Senin yanında olmak için dizlerimin üzerinde sürünürüm."

Onun sözleriyle inliyorum, içimde yükselen zevk ayak parmaklarımdan çekiliyor. Çaresizim, ellerine ve sikine doğru geri itiyorum, boşalmaya çok ihtiyacım var. Başım dönüyor, gözlerim kapanıyor ve kulaklarım çınlıyor ve her an içimden patlayacağını biliyorum.

"Seni seviyorum amına koyayım," diye kükrüyor, diğer eli uzanıp amımı sahiplenici, sert bir şekilde kavıyor ve beni uçurumun kenarından kaydırıyor.

Serbest bırakıldığımı haykırıyorum, çaresizce onunla savaşıyorum, etrafında kenetleniyorum, kalçalarım hareket ediyor ve titreyip kıvrılırken sesim çatlıyor. Pantolonunu indirirken başının sırtımla buluştuğunu hissediyorum, duş duvarına karşı ağır nefes alırken döllerini amımdan kayıyor.

Aramızda bir santim bile boşluk kalmayana kadar bedenini benimkinin uzunluğuna bastırıyor, ikimiz de artçı sarsıntılardan titriyoruz. Sesi çakıllı ve alçak çıkıyor. "Bizim olmak için içinde bir şeyler olduğunu biliyordum, Minik Kuş... bir Engerek olmak için. Şimdi kendine bir bak, bizim kendi kraliçemizsin."

Kraliçe.

Kulağa hoş geliyor.

Onlarla hayat asla sıkıcı olmayacak.

GARRETT YAVAŞ YAVAŞ İYİLEŞİYOR, KENZO DA ÖYLE. ONLAR KOCAMAN BEBEKLER,

Yine de, iki gün sonra onlara adam olmalarını ve üzölmeyi bırakmalarını söylemek zorundayım. Ryder işten biraz izin aldı ve açıkçası onun yanımda olması çok güzel. Diesel bütün gün ortadan kayboluyor ama geri döndüğünde bir daha asla yanımdan ayrılmayacağına yemin ediyor.

Ve sonra bana bir el verdi.

Bir kutu içinde.

Gerçekten çok romantik. Meğer mohawk Andrew'un eliymiş. Ne kadar yumuşak.

Gerçi bir eli korumak için ne yapacağımı pek bilmiyorum, o yüzden bunu Diesel'e bırakıyorum. Hatta bir keresinde onu Garrett'a çakarken yakaladım, koca adam suratına yumruk atıp onu bayılttı. Kendine geldiğinde, kahkahalarla gülüyordu.

Deli piç.

Ryder işe dönüyor, ama bunu yemek masasından yapmaya başlıyor. Telefonun diğer ucundan bir sürü küfür duyuyorum. Görünüşe göre Triad'dan geriye kalan her şeyi yok ediyor.

Bir gün, kendimi sinir bozucu hissettiğimde, o telefonla konuşurken kendimi onun kucağına bırakıyorum -tamam, ofis olayının tekrarlanmasını umuyorum ama olmuyor. Birden gerginleşiyor ve beni daha yakın tutuyor. Burnu boynuma gidiyor ve doğrulup aramayı başlatmadan önce bir nefes çekiyor.

Diğer uçtaki bir kadın sesi, boğuk bir ses, beni bile kıpırdatıyor, Ryder fark etmiş gibi görünmüyor. Hayır, bu kadın her kimse yüzünde ona karşı bir saygı var. İçimden kıskançlık fişkırıyor ve o da bunu fark etmiş olmalı çünkü gömleğimi yukarı çekip masanın altındaki çıplak amımı kavırıyor. Sadece tutuyor. Sahiplenir gibi.

Evet, biraz yardımı oluyor.

Yine de telefonda konuşan seksi kadına bir sopa çekmek istiyorum.

"Bay Viper, sizden haber almak ne güzel. Anladığım kadarıyla yakın zamanda küçük bir sorun yaşamışsınız-"

Ryder gülümsüyor, kötü bir gülümseme. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Tabii ki." Gülüyor, dumanlı bir ses. "Bizim de onlarla küçük bir sorunumuz vardı ama tüm çabalarını sana odaklamış görünüyordlardı. Yapabilirsin

Emin olun sizinle ya da şehrinizle bir sorunumuz yok, bizim kendi sorunlarımız var."

Ben de ona baktım. Kim bu? "Hiç sormadım, değil mi?"

Yine gülüyor. "Oyun oynamayalım, bunun için fazla zekiyiz. Neden çaldığınızı biliyorum ve evet, biz hâlâ müttefikiz. Siz şehrinize sahipsiniz, biz Petrovlar da bizimkine."

Ryder biraz rahatlıyor ve bana bahsettiği Rus aileyle savaşmak zorunda kalacağından endişelendiğini anlıyorum. "Bu çok iyi, eğer... kavganıza herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsem lütfen bana haber verin."

"Nezaketiniz takdire şayan. Duyduğuma göre sonunda kendine bir kadın bulmuşsun. Düğün için bir elbise almama gerek var mı?"

Donup kaldım, gözlerim kocaman oldu. Düğün mü? Olamaz! Kaçmaya çalışıyorum ama Ryder kıkırdıyor ve tepkimin ne olacağını bildiği için kolunu bana daha sıkı sarıyor. "Gelecekte, evet, o çok... kaygan."

Kaygan mı? Oh, bu piç kurusuna kayganlığı vereceğim. Dirseğimi geri çekip karnına saplıyorum, nefesi kesiliyor ve beni bırakıyor. Ayağa kalkıp gözlerimi ona diktim. "Kaygan mı? Kafama silah dayasanız bile sizinle evlenmem," diye tıslıyorum, sonra da hışım ile uzaklaşıyorum.

Peşimden gelen kahkahalarını duyuyorum. "Ondan hoşlanıyorum, onu ziyarete getir.

Güle güle, Bay Engerek."

"Roxxane," diye arkamdan seslendiğini duyuyorum, sesi soğuk ve talepkâr. Ah kahretsin, bunun bedelini ödeyeceğim. Omzumun üzerinden baktığımda gömleğini çıkardığını, gözlerinin bana kilitlendiğini ve hızla ısındığını görüyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Koşabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Beni kovalarken gülüyor. Beni her zaman yakalayacağını bilmeliydim... ve yakaladığında, kötü değil, iyi nedenlerle çılgık atıyorum.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

DİZEL

"Özür dilerim, özür dilerim ama yemin ederim ne yapacaklarını bilmiyordum-" İğneyi yakalayıp kafasını mengene gibi tutarak sözlerini kestim.

Kolları ve bacakları dikenli tellerle bağlı sandalyede debelenirken gözlerinden yaşlar süzülüyor, tıpkı benim kıza yaptıkları gibi. "Sus, kıpırdama yoksa her şeyi berbat edebilirim," diye bağıyorum, dudaklarının arasından geçirmeye başlarken.

Hareket ediyor ve çığlık atıyor ama geri çekildiğimde o kadar da kötü görünmüyor. Dikişler eşit, çok uzakta değil ve ağzı etkili bir şekilde kapatılmış. Masasının üzerine çıkıp bacaklarımı sallarken gözleri yuvalarından fırlıyor, çenesinden kan damlıyor.

Ryder Triad'ın işlerini mahvediyor ve ben de sevgili şehrimizi temizliyorum. Bize karşı durmak isteyen, Triad'la çalışan ya da tehditler savuran herkes ölecek. Birinin aklına fikir gelip Roxy için gelme riskini alamayız. Bir daha olmaz.

"Onlar senin oğullarındı, biliyordun." Homurdanıyorum.

Evet, Triad'ın babası, ta Çin'de. Roxy uyurken jetimize atladım ve doğruca onun şirket binasına geldim. Biliyordu, oğulları onun onayı olmadan asla bir şey yapmazdı.

"Ne yazık ki fazla zamanımız yok. Yetkililer beni yakalamadan önce uçağa geri dönmek zorundayım. Daha fazla oynamayı tercih ederdim

- "Telefonum çalıyor ve bakıyorum ki arayan Minik Kuş. "Bir dakika bekle, yaşlı bayan, nasıl olduğunu bilirsin."

Cevap verdikten sonra hoparlörü açıyorum ve masadan kalkıp babalarının etrafında dönüyorum. "Minik Kuş?" Mırıldanıyorum.

"Neredesin?" diye soruyor, sesi keskin.

"Beni özledin mi?" Kafasını tutup yana yatırırken ve kulağını koparıırken alay ediyorum. Çığlık atmaya çalışıyor, boğuk ses telefonda aşağı süzölüyor.

"Ahhh." Gülüyor. "Üzgünüm, çalıştığını bilmiyordum."

"Senin için her zaman vaktim var, bunu biliyorsun," diye mırıldanıyorum, aynısını diğetine de yapıp kanlı uzantıları masanın üzerine fırlatırken. "Sorun nedir, Minik Kuş?"

"Canım sıkıldı, Garrett ve Kenzo uyuyor, Ryder da bir yerlere gitti. Oynamak istedim." Sesi bir oktav alçalıyor, içim ürperiyor ve sikim sertleşiyor.

"Garrett'a bir süre işkence et, elimden geldiğince çabuk döneceğim," diye söz veriyorum.

İ ekiyor. "Peki," diye mırıldanıyor, sonra canlanır gibi oluyor. "Garrettttt, Diesel benimle oynaman gerektiğini söyledi." Sesi şeker gibi tatlı ama beni güldürüyor.

Küfür ettiğini duyuyorum ve sonra kadın gülerken homurdanıyor.

"Hoşça kal D, yakında görüşürüz!"

Adamı sandalyede tutarak pencerelerin olduğu bölüme götürürken telefonumu bir kulağıma dayıyorum. "Hoşça kal Minik Kuş, kötü ol." Telefonu kapattıktan sonra, yüzümü onun yüzüne bastırıp penceredeki yansımamıza bakarken telefonu cebime koyuyorum.

"Kadınlar, haksız mıyım? Onlarsız yaşayamam, onlarsız öldüremem." Ciddi bir şekilde başımı salladım. "Şimdi, oğullarına benden selam söyle." Doğrulurken gülüyorum ve telefonum tekrar çalıyor. İ çekerek cevap veriyorum.

"Ona ne söyledin?" Garrett kükrer.

"Oynamak için, neden?" Kan lekeli tırnaklarıma bakarak soruyorum.

Acı çekiyormuş gibi inliyor. "D, iç çamaşırı olarak zincir takıyor, yatak istirahatinde olmam gerekiyor."

Gülerek babalarına göz kırpyorum. "O zaman yatak istirahatinde ol... O da seninle birlikte yatakta olsun. Gitmeliyim, görüşürüz!"

Telefonumu bir kenara bırakıp Triad'ın babasına sırtıyorum. "Üzgünüm dostum, görev çağırıyor. Sen yaparsan ben de güzel bir uçuş yaparım." Bacağıma geri çekip tekme atarken gülüyorum.

Camdan içeri uçmadan önce cama doğru yuvarlanışını izliyorum, cam

onun etrafında paramparça oluyor. Kırık pencereden eğilerek

kırkınıc kattan aşağıdaki betona dūřuyor. İşte bu eğlenceliydi.

Gölerek parmak izi için masayı siliyorum ve kendi kendime ıslık çalarak merdivenlerden aşağı iniyorum. Yetişmem gereken bir uçak var, kőük kuşumun bana ihtiyaı var ve artık şehir temiz olduğuna göre... odaklanmam gereken tek şey o.

Umarım hazırdır.

RYDER

KUTLAMA YAPMAM GEREKTİğİNİ BİLİYORUM AMA ELİMDE DEğİL,
SUÇLUYORUM.

Kendimi. Roxanne'in içimde açtığı duygular... onun için suçluluk duygusuyla birlikte geliyor. Onu almamış olsaydık, işkence gőrmeyecek ve neredeyse őlmeyecekti. Hălâ topallıyor, fark etmediğimizi sandığında ayak parmakları, kaburgaları ve parmakları acıyor. Ağrı kesicilerini aldığından emin oluyorum ama benim yőzümnden yaralandı.

şu anda bile hala iyileşmekte olan kardeşlerimden bahsetmiyorum bile. Bunun olacağını gőrecekt kadar zeki olmadığım için neredeyse őlüyorlardı. Babam haklıydı, asla liderlik edecek kadar iyi olamayacağım.

Viskiyi geri devirerek konferans salonunun etrafındaki pencerelere dőnuyorum. Buraya neden geldiğimi bilmiyorum, sadece doğru olduğunu hissettim. Bu gece kimseyle olamayacak kadar karanlık, öfkeli ve kafam karışık, aşkımla bile. Beni bundan kurtarmaya çalışacaktır ve ben buna izin veremem. Başarısızlıklarım bana ait ve onlardan bir şeyler őęrenmeliyim.

Onları gővende tutmak için gelecekte daha iyisini yapmalıyım. Onları korumak için yaklaşan tehditleri görmem gerekiyor. Bu yőzden daha fazla muhafız tuttum ve Petrov'larla yapılan anlaşma resmen yőrőrlőęe girdi. Çok pazarlık yaptık ama onlar arkamızı kollayan iyi ve gőlő bir aile.

Ailemi gővende tutabilir. Bu hayata girdiğimde hepimizi őldőrebileceęini biliyordum, bunu memnuniyetle karşılıyorum ama şimdi Roxxane buradayken doğru kararı verip vermediğimi merak ediyorum. Boktan bir dairede yaşamak ve her gece barda çalışmak onu da mutlu ederdi, paraya ya da gőce ihtiyaı yok.

Sadece biz.

Karanlık, çalkantılı düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, penceredeki yansımada onu görüyorum. Dönüp bakışlarıyla buluşuyorum. Kapı aralığında çerçevelenmiş, üzerinde tişörtlerimizden birinden başka bir şey yok. "Yatağına git aşkım, geç oldu" diyorum ama sesim titriyor, ben de arkamı dönüyorum, ellerim yine titriyor. Neden üzerimde böyle bir etkisi var?

Daha önce hiç böyle endişelenmemiştim. Her kararımı ikinci kez sorgulamamış, doğru olup olmadığını kabul edip etmeyeceğini merak etmemiştim. Kahretsin, geçmişimi ve yaptığım her şeyi, orada saklanan tüm şeytanları gözden geçirmeye devam ediyorum, bilseydi yatağını paylaştığı adamdan iğrenip iğrenmeyeceğini düşünüyorum.

"Benimle gel," diye
mırıldanıyor. "Bu gece olmaz,
aşkım."

Kolları arkamdan beni sarmadan önce iç çektiğini duyuyorum. "Yalnız acı çekmek zorunda değilsin, Ry. Ben buradayım, kardeşlerin burada. Hepimizi kurtarmaya çalışırken taşıdığın yükü biliyorum ama bu senin işin değil, tamam mı? Beni kurtarmana ihtiyacım yok. Benim yanımda durmana, bana yaslanmana ihtiyacım var ki ben de sana yaslanabileyim. Her zaman mükemmel, soğuk ve hesapçı olmak zorunda değilsin. Arada bir kırılman sorun değil ama bunu tek başına yapma."

Cevap vermiyorum ve sandalyemi tekmeleyip yüzüme vuruyor, kendi yüzünü de öfkeyle buruşturmuş. "Konuş benimle Ryder. Beni dışlama. O pislik gibi davranma, yoksa yemin ederim beni kaybedersin. Bizi korumak mı istiyorsun? İyi, kendine acımak mı istiyorsun? İyi, ama beni dışlamaya cüret etme, ne şimdi, ne de başka zaman."

Kükreyerek ayağa kalktım ve bir anda yüzüne baktım, elim boynundaydı. "Hayır mı? Hıncımı senden çıkarmamı mı tercih ederdin? Vurmamı mı? Canını yakmamı mı? Çünkü zorlamaya devam edersen olacak olan bu, Roxanne. Ne de olsa ben oyum." Onu tiksintiyle itiyorum, ona değil kendime, bunu yapmazsam ona gerçekten zarar verebileceğimi biliyorum. Damarlarımda onun kanı dolaşıyor ve böyle günlerde hıncını annemden çıkarırdı.

Ben de hissediyorum.

Kendimi daha güçlü, daha az kontrolsüz hissetmek için unutmaya, birini incitmeye ihtiyaç duyuyorum. Onu ve hareketlerini kontrol etmek, böylece tüm bu... bu lanet duygular ve kargaşa tekrar ortadan kalkacak. Ben de onun gibi bir canavarım.

Ve en büyük korkum onu incitmek, çünkü onu seviyorum. Peki ya benim sevgim? Dikenlerle birlikte gelir.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ROXY

"Y Bana zarar vermek mi istiyorsun? İyi, yardımı olacaksa yap. Dayanabilirim," diye çıkışıyorum, bu saçmalıktan bıkmıştım. Tam yaklaştığımı düşündüğüm anda tekrar geri çekiliyor ve bana sadece

Diğerlerini koruyarak onu istiyor. Benden bu kadar.

Ellerini cama vuruyor, kafasını cama bastırıyor. "Çık dışarı," diye emrediyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum sakince, kollarımı kavuşturarak. "Tüm bu pisliği ortaya dökene kadar olmaz. Beni incitmekten mi korkuyorsun? Baban yüzünden mi? Öyle değil mi? Ya da belki de olan biten her şey için kendini suçluyorsundur." O irkilince homurdanıyorum. "Seni tanıyorum Ryder, muhtemelen sandığından daha iyi tanıyorum. Her lanet ayrıntıyı gözden geçirecek, kendini suçlayacak, bunu önleyebileceğini düşüneceksin, ama bebeğim? Bazen böyle şeyler olur ve tahmin et ne oldu? Seni suçlamıyorum, kardeşlerin de suçlamıyor. Senin sayende hayattayız ve birlikteyiz. Olur böyle şeyler Ryder, bununla başa çıkıp yoluna devam etmelisin. Eğer geçmişe takılıp kalırsan, onun hayaletinden asla kurtulamazsın."

Bir an sessiz kalıyor ve onu çok zorladığımı düşünüyorum, ama sesi çıktığında küçük ve korkmuş. "Benim işim hepimizi korumak."

Kollarımı bırakarak ona doğru ilerliyorum ve başımı sırtına yaslayıp kollarımı titreyen bedenine doluyorum. "Evet ve hayır. Bizim işimiz

Birbirimizi korumak. Hepimiz neye bulaştığımızı biliyorduk, Ryder. Bu hayat kolay değil. Kolay olsaydı herkes bunu yapardı ama tüm yükü kendi üzerine almaya çalışmaktan vazgeç. Bir Viper'ın dengeye ihtiyacı vardır, senin de kardeşlerine ve bana ihtiyacın var."

Döndü ve ben geri itildim. Gözleri vahşi, ağzı hırıltılı bir şekilde büzülmüş, vücudu titriyor ve yumrukları sıkılı. Muhteşem ve dehşet verici görünüyor. "Peki ya yapamadığım zaman? Ya hepinizin bana yardım etmesine izin verirsem? Ya her şeyi ortaya dökersem ve tıpkı onun gibi olursam?" diye bağırıyor.

"Baban gibi mi?" Ben soruyorum.

Başka tarafa bakıyor, çenesi gıcırıyor. "O bir piçti Roxxane, gerçek bir piç. Anneme, bana ve Kenzo'ya zarar verdi." Başını sallıyor, beni izlerken sönmüş gibi görünüyor. "Ya sana zarar verirsem?"

"O zaman seni öldürürüm." Gülüyorum ve o bana ters ters bakıyor. "Ry, ben izin vermedikçe bana zarar veremezsin. Üzgünüm ama ben senin annen değilim, ben bir savaşçıyım. Babamdan kurtuldum, D ve Garrett'tan kurtuldum, senin şeytanlarından da kurtulabilirim. Bana istediğimden fazla zarar vermene asla izin vermem, diğerleri de vermez. O olmaktan o kadar korkuyorsun ki, kendin olmaktan kendini alıkoyuyorsun."

Yutkunuyor, gözleri benimkileri arıyor. "Onu ben öldürdüm." Gözlerimi kırıştırdım. "Tamam mı?"

Gülüyor, kendini küçümseyen bir sesle. "Şaşırmadın bile."

"Annene ve kardeşine zarar veren bir adamı öldürdüğünü mü?" Homurdanıyorum. "Hayır Ryder, şaşırmadım. Keşke bunu daha önce yapsaydın."

Sırıttıyor, ama kısa sürede sönüyor ve tekrar oturuyor, vücudu yorgunmuş gibi ağır. "Kenzo denedi," diye itiraf ediyor, sesi acı ve suçlulukla dolu. Bunu ne kadar zamandır saklıyordu? "Daha önce de öldürmüştüm, babam beni kendi infazcısı haline getirmişti. Bunu Kenzo'yu korumak için yaptım, çünkü korumazsam kardeşimi öldüreceğini biliyordum. Ama onu sonsuza kadar koruyamazdım ve onu bu hayattan korumaya çalışsam da, beni babamdan kurtarmak için yine de bu hayatın içine girdi. Bana ne yaptığını gördü ve bundan nefret etti. Bir gece ben uyurken silahımı aldı, otele gitti."

"Otel mi? Benim kaldığım yer mi?" Kucağına otururken soruyorum. Konuşmaya ihtiyacı var ama bana da ihtiyacı var. Kollarını minnetle bana doluyor, başını benimkine bastırıyor.

"Aynı şey, aşkım, o bizim, çürümesini istedim." Sonra beni usulca öptü, çok usulca. "Oraya onu öldürmeye, beni kurtarmaya gitti. Ama babama ulaştığında bunu yapamadı. O bir aşık ve tetiği ilk kez çektiğinde

zorlanırsın, aşkım, peki ya kendi babamıza? Kenzo için imkansız. O gördü

Herkesin içindeki iyiliği gördü ve hak etmedikleri halde onları sevdi, hala da seviyor."

"Hey," diye itiraz ediyorum ve o da gülümsüyor.

"Sen değil, Roxxane. Bu dünyada sevgiyi hak eden biri varsa o da sen ve o, ama Garrett, D ve ben? O kadar da değil."

Başımı sallıyorum ama o ağzımı kapatıyor. "Bırak konuşayım, tamam mı? Uyandım ve silahımın kayıp olduğunu görünce anladım. Bütün gün garip davranıyordu ve anladım, aşkım. Hiç bu kadar korkmamıştım. Babamın onu öldüreceğini biliyordum ve oraya vardığımda Kenzo kanlar içinde ölümün eşiğindeydi. Silahı ondan aldım-"

"Onu sen öldürdün," diye mırıldanıyorum eline karşı.

"Onu öldürdüm, kafasından vurdum, sonra da şarjörü üzerine boşalttım." Sonra yüzünü buruşturdu. "Ve hiçbir şey hissetmedim, hiçbir şey, aşk. Sevinç bile hissetmedim, sadece yapılması gereken bir şeydi. Kenzo'nun kalkmasına yardım ettim ve öylece başında dikildik. Tüm hayatımız boyunca o bir zorbaydı, çok büyük, güçlü bir adamdı. Tüm o güç ve para, sonunda onun ölüm fermanını imzalamaktan başka bir işe yaramamıştı. Çok zayıf, çok küçük görünüyordu. Yapması kolaydı, öldürmek, işini ele geçirip yok etmek daha kolaydı. Kenzo inşaatçıyken ben bir şeyleri yok ediyordum." Nefesini içine çekiyor ve ben de ona yaklaşıp, onu aşağı çeken tüm ağırlığı boşaltırken rahatlamasını sağlıyorum.

"Bu aileyi bir araya getirdi. Sanırım bunu benim için yaptı, beni sabit tutmaya çalıştı çünkü o da gördü - benim yok etme yeteneğimi, babamdan daha kötü olma potansiyelimi ve bunu durdurmaya çalışıyordu ve işe yaradı, aşkım, çok uzun süre. Beni toprakladı, ama sonra sen geldin-" Başını tekrar sallıyor, gözleri parlıyor ve dudakları kıvrılıyor. "Lanet bir kasırga gibi. Dünyamı sarstın. Seni gördüğümde sarsacağını biliyordum ama bir türlü uzaklaşamadım. Sende bir masumiyet var. Hayatın sunduğu boktan şeyleri gördüğünü biliyorum ama hâlâ gülümsüyor, hâlâ gülüyorsun. Bunu arzuladım, onu benim yapmak ve yok etmek istedim. Ama senin lanet iradene güvenmedim. Beni, bizi parmaklarının arasında kolayca sardın. Senin için her şeyi yapardım, severdim, ihtiyacın olan her şey olurum ve bu beni dehşete düşürdü çünkü aynı güç, babamı o yapan aynı şeytanlar benim içimde ve sen hepsiyle başa çıkmak zorundasın. Çünkü gitmene izin veremem, asla."

Sözleri kalbimi parçalıyor. Ryder, Tanrım, zavallı Ryder'im. Her zaman çok endişeli. Buzun orada olmasına şaşmamalı, onu ve etrafındaki herkesi içindeki ateşten koruyor. D onu kullanıyor, Kenzo onu engelliyor, Garret onu serbest bırakıyor, ama Ry? Ry onun içinde yaşıyor.

"Bu beni bir piç yapıyor, biliyorum ama sen kollarımdayken kendimi yenilmez hissediyorum. Kendimi çok güçlü hissediyorum, sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Beni böyle yapıyorsun. Beni daha güçlü kılıyorsun ve bu yüzden sonuçlarına katlanmak zorundasın..."

Elini iterek onu sertçe öpüyorum. "Ve onları memnuniyetle alacağım. Ryder, bildiğinden daha güçlüsün, çok güçlüsün. Neden kaldım sanıyorsun? İlk geldiğimde bile gerçekten kaçmaya çalışmadım ve nedenini asla bilemedim. Belki de ait olduğum yerin burası olduğunu bildiğim içindir. Senin kollarına. Yani senin de şeytanların var? Bebeğim, onlar benimkilerle eşleşiyor. Bunu birlikte yapabiliriz, ama artık bizi buzlamak yok. Biz aileyiz. Seni yargılamayacaklar, tıpkı senin onları yargılamadığın gibi. Bırakmanın zamanı geldi Ryder, bırak hayaletler o otelle birlikte ölsün, çünkü artık yaşayacak çok şeyin var. İhtiyacın olursa her gün sana bunu hatırlatacağım. Hepsini alacağım, öfkenin ve yıkımın her zerresini. Tenime boya, seve seve giyerim. Ben seninin Ryder, sen de benimsin."

Gözlerimi arıyor. "Söz m?"

Bir adamın dudaklarından dökülen bir ocuk sözü, uzun zamandır her şeyini kaybetmiş bir adamın. Sevgi ya da nezaket öğretilmemiş bir adamın. Birlikte ğreniyoruz. Kelimeler her zaman sevgi dolu olmayabilir, hayır, bazen düpedüz zehirli olabilirler. Ruhlarımızdan dökülen ateş gibi dudaklarımızda zehir, ama her zaman doğrudurlar. "Söz ver," diye fısıldıyorum.

İnliyor, bir an için gözlerini kapatıyor. "Seni seviyorum Roxxane, velet gibi davrandığında bile."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. "Merak etme, senden hâlâ nefret ediyorum."

Sırıttıyor, eliyle boynumda daireler çizerken gözleri parlıyor, o uzun, zarif, yaralı parmaklar beni ona sabitliyor. "Bu doğru mu?" diye mırıldanıyor, bakışları tehlikeli bir şekilde parlıyor ve bu bakışla amımın kenetlenmesi ne kadar berbat durumda olduğumun bir kanıtı. "Eminim herkesin duyması için sana 'Seni seviyorum' diye bağırtabilirim."

"Hiç sanmıyorum, dostum." Ona doğru eğilirken bile homurdanıyorum, elimi gömleğinden aşağı doğru yırtıyorum. Düğmeleri kopuyor, göğsünü a bakışlarım için çıplak bırakıyor, dvmelerden oluşan kolajı neredeyse beni kr ediyor. O bir sanat eseri ve bunun farkında.

Hareket halindeki lanet bir tablo. Ruhu mürekkebi kadar karanlık ve gözleri içinde yüzdüğü toplum kadar soğuk, yine de onu arzuluyorum. Onun acı ve aşk markası. Ona her baktığımda iim acıyor. O çok fazla, yine de tamamen benim.

Zalim ve duygusuz olabilir. Elleri ve dili bir silah. Beni alaşağı edebilir, kırabilir ve zevk çılgınlıkları atmamı sağlayabileceği kadar kolay bir şekilde yok edebilir. Viper oğlanlarının her biri için iki ucu keskin bir kılıçtır bu. Nefret ettikleri kadar derinden severler.

Nefes aldıkları kadar acı veriyorlar ve ben tüm bunların ortasındayım, tüm gözleri ve dikkatleri üzerimde. Eğer dikkatli olmazsam, beni sevdikleri kadar kolay öldürebilirler de. Ben onların kalbini çaldım, onlar da benimkini.

Kanla ıslanmış avuçlarının içinde güvende tutuyorlar ve Ryder ellerini kıcıma götürüp sıkıldığında, ahlaksızca inliyorum. Öyle bir acı, öyle bir ölüm bırakıyorlar ki yollarında. Bu eller katillere ait.

Günahk
arlar.
Engere
kler.

Ama hepsini aynı şekilde istiyorum. Isırmalarını istiyorum, damarlarımda dolaşan kendilerine özgü zehirlerinin beni kendi kızları haline getirmesini istiyorum. Her dokunuş, her bakış, hiç doğru düzgün sevilmemiş bir kızın ruhuna merhem oluyor.

Bir gün hepimizi tüketebilir ve patlayabiliriz. Ama bu ne güzel bir ölüm olur.

"Ry," diye yalvarıyorum, tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum, derisini kesiyorum ve izimi bırakıyorum, alabildiğimin en iyisini veriyorum. Beni bu yüzden seviyorlar, çünkü ben de aynı kanı ve yıkımı, nefreti ve eziyeti yapabiliyorum, çünkü onlar gölgelerde yaşıyor, ben de öyle.

"Korktun mu aşkım?" diye mırıldanıyor, neredeyse dudaklarını dudaklarıma bastırarak. Kucağında kıpırdandığımda nefesi nane ve biraz da viski kokuyor, üzerimde geziniyor ve sikiinin bana karşı sertleştiğini hissediyorum.

"Senden mi? Asla. Yakın zamanda orgazm olamayacağından mı? Kesinlikle," diye kestirip atıyorum.

"Buna sahip olamayız, değil mi?" Sırıtarak ayağa kalkıyor ve beni cam masanın üzerine bırakmadan önce kendine doğru çekiyor. Elleri kalçalarımı kavırıyor ve onları iterek açıyor, sonra elini gömleğimin ön kısmına sokuyor ve çekiştirerek düğmeleri koparıyor, ta ki gömlek düşüp açılana ve ben onun önünde çıırılçıplak kalana kadar.

Gözleri vücudumda geziniyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Her seferinde ne kadar güzel olduğunu unutuyorum." Elleri kalçalarımı yukarı kayıyor, parmak eklemleri amımın kenarına takılıyor ve beni inletiyor. "Her seferinde nefesimi kesiyorsun aşkım."

"Kanıtla," diyorum bacaklarımı daha da açarak. Gözleri amıma kayıyor ve dizlerinin üzerine çökerken inliyor.

Büyük Ryder'ın, lider Viper'ın dizlerinin üzerinde beni yiyip bitirecekmiş gibi aç görünmesi baş döndürücü. Dilini kalçalarım boyunca gezdirip beni kızdırırken, cezalandırırken uzanıp başını tuttuğumda bu güç beni sırtıtmaya itiyor.

"Garrett'a bu amcığın üstüne 'Ryder'ın Malı' dövmesi yaptırabilirim."

"Sikine 'Roxy'nin Malı' dövmesi yaptırmadığım sürece pek mümkün değil," diye kıkırdıyorum ve muhtaç amıma sıcak hava üflüyorum. Titriyorum. "Bu kadar konuşma yeter."

"Burada emirleri sen mi veriyorsun aşkım?" diye meydan okuyor, ceza olarak kalçamı ısıyor. "Çünkü bu daracık küçük amcığı kolayca sikebilir, seni döllerimle doldurabilir ve seni geride bırakabilirim, serbest bırakılmadan cehennem gibi muhtaç."

"Seni piç," diye tıslıyorum.

"Bu doğru, aşkım ve ben senin piçinim, bu yüzden sırt üstü uzan ve lanet olasıca istediğim sürece malıma bakmama izin ver. Sana söylediğimde sikimi alacaksın, sikimi alacaksın," diye homurdanıyor, dişlerini derime geçiriyor. Başımı cama yaslayıp acı içinde gözlerimi kapatırken sarsılıyorum. Çok ıslağım, utanç verici, içimde ona ihtiyaç duyuyorum, boş amım titreşiyor ve havayı sıkıştırıyor. Onun karanlık, aç bakışlarını amımda hissetmek yardımcı olmuyor. Parmakları bana dokunduğunda gerçekten sıcıyorum, dili klitorisime dokunmadan önce dudaklarımı ayırıyor, onu daire içine alıyor, sonra merkezimden aşağı doğru izliyor ve içime dalıyor, kremimi ağızla yalıyor. Kendimi yüzüne doğru iterken ellerim saçlarında sıkışıyor, diline sürtünürken Gözlerim çırpınarak kapanıyor. Kalbim çarpıyor ve vücudum ter içinde kalıyor.

"Ry, Tanrım, lütfen," diye yalvarıyorum, dilini çıkarıp başını kaldırdığında, dudaklarını yalarken o karanlık gözler benimkilerle buluşuyor.

"Tadın cennet gibi." Kafası amıma geri düşmeden önce inliyor ve alay etmeyi bırakıyor.

Dudaklarını piercingimin etrafına sarıp emerken gözleri vücudumun üzerinde benimkilerle buluşmak için yuvarlanıyor ve beni bir iniltiyle masadan kaldırıyor. Onu serbest bırakarak, en sevdiği tatlıymış gibi amımı yalıyor. Parmakları bir santim kadar girip çıkmadan önce deliğimin etrafında şakacı bir şekilde dönüyor. Kalçalarımı oynatıyorum, daha fazla sürtünme elde etmeye çalışıyorum, boşalmaya o kadar çok ihtiyacım var ki tek amacım bu.

Aklım başımda değil, yaklaştıkça zevk için yanıp tutuşuyorum.
Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor, tehditler, vaatler, hepsi onu
güldürüyor ve beni daha çok kızdırıyor, ta ki sonunda

Dur ve rahatla, bana ne isterse yapmasına izin ver.

Sonra bana ne kadar alay ettiğini gösterdi.

Parmakları amıma giriyor, beni geriyor, vücudumu lanet bir keman gibi çalarken sessiz odada nefesim gürültülü. Elleri karnımdan yukarı kayıyor ve göğüslerimi sertçe kavıyor, piercingimi yalayıp çekiştirirken onları sıkıyor. Acı ve zevk birbirine karışıyor. Islak parmakları meme uçlarımda dörnüyor, sonra tekrar vücuduma girip içime kayıyor.

Tüm dikkatini klitorisime verirken iç duvarlarımı okşayarak makaslıyorlar. Dilinin her fiskeşi ve parmaklarının her kayışı beni ağzına doğru sallıyor. "Ryder!" Dişleri klitorisime kenetlenirken çığlık atıyorum.

Beni uçurumun kenarına fırlatıyor, onun altında sarsıldıkça içimden coşku akıyor, orgazmım beni şaşırtıyor ve çığlık atmama neden oluyor. Vücudumda gezinip meme uçlarımdaki kremayı yalamadan önce beni yalıyor. Nefes nefese gözlerimi açıp onun karanlık gözleriyle buluşuyorum. Çenesi ve dudakları salgımla kaplanmıştı ve çok vahşi görünüyordu. Buna bayılıyorum.

"Bu sadece bir başlangıçtı, aşkım," diye mırıldanıyor, ben onun altında titrerken dişleri meme ucuma takılıyor. "Sadece bana ait olduğunu anlamamı istedim ve sadece uslu durduğunda ihtiyacın olanı alacaksın."

Konuşamıyorum, ağzım kurudu ve dilim hareket edemeyecek kadar uyuştı ve o kıkırıyor, fare piçi. Beni ters çevirip masanın kenarına sürüklüyor ve çırılçıplak kalana kadar gömleğimi sıyrıyor. Elleri sırtımda gezinirken ağzı da aynı yolu izliyor, dişleri kık yanağıma batıyor ve beni inletiyor.

"Diesel bana kıcını bıçakla siktiğini söyledi, bu doğru mu?" diye mırıldanıyor.

Utanmayı reddediyorum. "Evet."

"Güzel, çünkü kıcını sikeceğim. Uslu bir kız olursan seni sayamayacağın kadar çok kez boşaltacağım. Yaramazlık yaparsan canını acıtırım ve sen ağlarken seni boşaltırım, acıyı sevmeni sağlarım."

Kahretsin, neden bu kadar ateşli?

Her iki yanağımda tokatlamadan önce elleri kıcımı okşuyor, beni sarsıyor ve inletiyor. Gülüyor ve sikini amıma bastırmadan önce acıyı ovuşturuyor. Yavaşça içeri itmeden önce içimde ileri geri kaydırıyor. Sadece iki kez itiyor. Tam geri itmeye ve itişlerini karşılamaya başlıyordum ki, çekip beni boş bıraktı.

"Lanet olsun, Ry," diye homurdanıyorum, yüzümü masaya, kıcımı da ellerine bastırırken nefes nefese kalıyorum.

"Sadece senin tombul küçük kıcın için sikimi güzelce ıslatıyorum," diye homurdanıyor. Nefes nefese kaldığımda gözlerim kapanıyor, kalçalarım içgüdüsel olarak yuvarlanıyor. Elimde değil, ona çok ihtiyacım var.

Ovalamadan önce beni iki kez daha tokatlıyor. o acının içinde. Kendime engel olamayarak yüksek sesle inliyorum. Beni çok zayıflatıyor.

Tamamen teslim olmamı sağlıyor.

Rahatladığımda kıcımı yalıyor. "Aferin kızım, aşkım, işte bu, rahatla ve koca sikimi al." Başını kıcıma bastırıyor ve içeri iterken rahatlıyorum. Kalın ve büyük, kaslarımın arasından geçerken dudağımı ısırmaktan kendimi alamıyorum. "Aferin kızım, bak ne kadar güzelsin," diye övüyor, geri çekilip içeri iterken, sikini her seferinde bir inç kıcıma sokuyor.

Derine gömüldüğünde, yanaklarıma masaj yapıyor. "Ne kadar iyi bir kızsın, şu haline bak."

Kahretsin, yoğunlaştırılmış kelimelerine kızmak istiyorum, ama kıcımda onun horozu varken, gerçekten şikayet edemem. Düşüncelerimi biliyormuş gibi kıkırdıyor ve yavaşça hareket etmeye başlıyor, beni nazıkçe beceriyor. Yumuşakça.

Her zamanki gibi kendini tutuyor. Beni korumaya çalışıyorsun.

Daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyorum, kontrolün yanı sıra acıya ve incinmeye de ihtiyacı var ama Ryder beni seviyor, beni incitmekten korkuyor. Onu kırmam gerek. "Sorun ne Ry? Bana karşı yumuşuyor musun?" Alay ediyorum. Bana daha sert vururken elleri kalçalarıma gömülüyor ama yine de yetmiyor. "Oooh, lütfen, Ry, canımı yakma," diye alay ediyorum.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Kardeşin daha sert sikiyor, sana nasıl yapıldığını öğretmemi ister misin?"

Ben ona sırtırken gözleri kısılıyor. "Sorun ne Ry?" Dudaklarımı yalıyorum ve onu daha derine çekerek geri itiyorum. "Hızlı bir geri dönüş yok mu? Talep ya da emir yok mu? Hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim... Bana zarar vereceğine söz vermiştin. Sanırım hepsi lafta kaldı, alfa," diyorum.

Bu onu kırıyor. İçime o kadar sert ve hızlı çarpıyor ki canım yanıyor, çığlık atmama neden oluyor. Eli dışarı fırlıyor ve boğazıma dolanıyor, eğilip kulağımı ısırırken sıkıyor. "Acımasını mı istiyorsun? Sana bakmayı bırakmamı mı istiyorsun?"

Boğazımı öyle bir sıkıyor ki nefes alamıyorum.

"İyi, dayanabileceğini mi sanıyorsun aşkım? Kanıtla." İçimden çekildi ve boğazımı bıraktı. Beni yukarı çekip öyle hızlı döndürdü ki başım dönmeye başladı.

ve tökezliyorum.

Umursamıyor, beni pencereye doğru sürüklüyor ve cama çarpıyor. Yaralı kaburgalarımın keskin bir acı geçiyor ve ellerimi tutup üstümdeki cama çarptığında yaralı omzum ve parmağım sızlıyor. Acı içimde eriyor, zevke dönüşüyor, kremim kalçalarımın aşağı damlıyor.

Elleri kalçalarımın gidiyor ve beni geriye doğru sarsıyor, kıcımlı avuçlarken hızlı, sert itişlerle tekrar içime itiyor, artık nazik değil. Ben cama çarpana kadar sikini defalarca kıcıma sokmaya zorluyor.

Ama bu onun için yeterli değil.

Eli yan tarafımda geziniyor, zarif parmakları kaburgalarımın üzerinde geziniyor ve sonra hala ağrıyan, iyileşmekte olan kaburgalarımı sıkıyor, sıkıyor, ta ki ben acı içinde çığlık atıp etrafında titreyene kadar. Beni sikiyle doldururken inliyor. "Kahretsin, aşkım, çok tatlı çığlık atıyorsun. D'nin bunu sevmesine şaşmamalı."

Elimde değil, acı yerini zevke bırakıyor, özellikle de uzanıp klitorisimi okşadığında, bedenim sikişi protesto etse bile beni tekrar o zirveye çıkarıyor.

Ama aniden tekrar çekiliyor, beni soğukta bırakıyor ve kararsız ayaklarımın üzerinde sallanırken cama karşı titriyorum. Kıcımlı ağrıyor, kaburgalarım acıyor ve amım bir kalp atışı gibi zonkluyor, yavaşça serbest bırakmanın kenarından geri dönerken kremimi damlatıyor. Başımı çevirip köşedeki masaya doğru ilerleyişini, parmaklarının oradaki eşyaların üzerinde gezinişini izliyorum. "Merak ediyorum Roxy, ne kadar ileri gitmek istiyorsun?" Bana bakıyor, gözlerini vücudumda gezdiriyor. "Seni ne kadar zorlayabilirim? Canını ne kadar yakayabilirim?"

Yan taraftan bir şişe süslü su alıyor ve bana geri dönüp bacaklarımı tekmeleyerek açıp amıma bastırduğunda donup kalıyorum. "Bununla başa çıkabileceğini mi sandın, aşkım?" diye alay ediyor, içime sokarken. Acı patlamasıyla çığlık atıyorum ve ardından kalçalarımı kavrayıp kıcıma geri iterken inliyorum. Şişe ve siki beni o kadar geriyor ki, acıdan ölüyorum. Beni orada tutuyor, hareket etmeye başladığında o ince çizgide ilerliyor.

Şişeyi sabit tutuyor, kıcıma girip çıkarken amım şişenin etrafında kenetleniyor ve beni nesneye bindiriyor. Çok yanlış, çok pis ama iyi hissettiriyor. O kadar doluyum ki düşünemiyorum bile, zar zor nefes alıyorum.

"Ry, Tanrım," diye haykırıyorum, sikinin kıcımdaki her cezalandırıcı darbesinde şişenin içimde daha da kaydığını hissediyorum.

"Eğer yukarı bakarlarsa seni görebilirler, aşkım, sikildiğini görebilirler, gecenin içinde çığlık atarken bize ait olduğunu bilirler," diye kulağıma hırlıyor, ardından ısıyor ve beni sikine doğru geri çektiyor.

"Siktir, siktir, siktir, lütfen Ryder," diye yalvarıyorum, başımı sallayarak. Bu çok fazla. Duygular beni eziyor, vücudumun ön tarafındaki soğuk cam, arkamdaki vücudunun sıcaklığıyla çelişiyor. Yuvarlak şişe beni dolduruyor, geriyor ve kıcımlı onun kocaman siki için çok daha sıkı hale getiriyor. Her hareketi acı ve zevk veriyor. Durdurmak istiyorum ama yine de doyamıyorum.

Beni o sınıra götürüyor. Her zaman sürdüğü kenara.

Ama söylediklerimde ciddiym, beni asla incitemezdi. Şimdi bile, elleri kalçalarımı sıktığında, siki kıcımlı onun etrafında germeye zorladığında ve içime soktuğu şişe beni irkilttiğinde bile. Yine de istiyorum.

Daha fazlasını
istiyorum. Her
şeyi istiyorum.

Güçlü, emin parmakları boğazımı sarıp içime girerken beni sabitlediğinde kendimi kaybediyorum. Gözlerim kapanıyor, arkalarında yıldızlar patlıyor. Kendi kalp atışlarımı duyamıyorum ve bir hamleyle diğeri arasında patlıyorum.

Aşağı uzanırken kulağıma hırlıyor ve ben salıverilmenin sancılarını çekerken şişeyi amımdan çekip geri sokuyor. Bir orgazm diğesine geçiyor, onun emriyle benden çekiliyor. Artık dayanamayacak hale gelene kadar beni o sınırdan tutarak beni beceriyor.

Bana çarpıyor, inerken kıcımlı sonuna kadar dolduruyor. İçimde patladığını hissediyorum, şişeyi yavaşça çıkarıp atarken artık amım ağrıyor.

Kendimi çiğ, acılı ve kullanılmış hissediyorum.

Ve çok memnunuz. Bardağın içine yığılıp ağır ağır nefes alırken bile dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Sırtıma bastırıyor, ayağa kalkmama yardım ederken bir kolunu ortama doluyor, ikimiz de terliyoruz ve artçı şoklarla titriyoruz.

"Tanrım, Roxy," diye inliyor, yanağımlı yalayıp öpüyor. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Bazen doğru kızla tanışmadan önce birkaç kız çalman gerekir," diye takılıyorum, çığlıklarımıdan dolayı sesim kısık ve boğuk çıkıyor.

Nefes nefese kıkırdıyor ve içimde sarsıldığında inliyor. "Aşkım, ben her gün bir şeyler çalışıyorum, lanet olası bir gangsterim, ama sen?"

Sen Şimdiye kadar aldığım en iyi Őeydin ve hayatımızın geri kalanında, sen bizden sıkılıp bizi öldürmeye çalışana kadar bunu sana göstermeyi planlıyorum."

"Denemek mi?" Alay ediyorum. "Orospu, lütfen, ikimiz de denemeyeceğimizi biliyoruz." Tekrar gülüyor. "Kabul et aşkım, kalbini aldık."

"Hayır, sen benim amımı aldın." Ona karşı erirken bile gülüyorum. "Yine de orgazm bir kadının kalbine giden yoldur..."

"İşe koyulsam iyi olacak," diye mırıldanıyor.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

GARRETT

"Y İyi olduğuna emin misin, bebeğim?" Diye soruyorum, o da dudaklarını yalayıp başını sallıyor.

Onu kontrol etmek için buraya gönderildim. Hepimiz giyindik ve hazırız ama o gitmeye hazır olana kadar herkes bekleyebilir. Bugün Sam'in cenazesi olacağını ona daha dün söylemiştik. Onu severdi ve bunun onun için zor olacağını biliyorduk ama gitmemiz çok önemli. Siyah elbisesi mütevazı ve dizlerinin hemen altına düşüyor, deri çizmeleri etek ucuna kadar uzanıyor. Makyajı minimumda tutulmuş, ama hiç çıkarmadığı kolyesi tek renk. Denemeden bile çok güzel görünüyor.

Ve üzücü.

Sam'den hoşlanıyordu, hatta onu tehdit etmemize rağmen onunla arkadaş olmuştu. Ve şimdi o öldü ve cenazesi bugün. Zorlandığını ve kendini suçlu hissettiğini, kendini suçladığını ve onu özlediğini biliyorum. Şu anda teselliye ihtiyacı var ve bunun için en iyi seçim ben değilim, ama şu anda burada başka kimsesi yok, o yüzden ben varım.

Kollarımı ona dolayarak, aynada ona bakarken onu göğsüme doğru sürüklüyorum. "Bunu başarabilirsin bebeğim, bugün tüm gözler üzerimizde olacak ama bunu yapabilirsin. Biz orada olacağız. Sadece biraz daha dayan, daha sonra ihtiyacın olan her şeyi kırabilirsin, söz veriyorum."

"Gözleri umurumda değil, ailesi umurumda" diye tersliyor ve sonra iç çekiyor. "Özür dilerim."

"Önemsediğin için asla üzülme," diye mırıldanıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ama gitmemiz gerek bebeğim."

"Biliyorum," diye fısıldar ve sonra kendini sallar. "Tamam."

Dönüp elini benimkine koymadan önce gözlüğünü takıyor. Onu dışarı çıkarıp herkesin beklediği arabaların yanına götürüyorum. Tony bizi limuzine bindirmek için orada ve herkes siyah takım elbise giymiş. Manzara ürkütücü.

Roxy beni Tony'nin yanına sürüklüyor, sanki bir can simidiymiş gibi elimi bırakmıyor. Ona hüznle gülümsüyor ve o da karşılık veriyor. "İyi misin?" diye soruyor ona.

Özverili Viper'ımız. Bazen zalim bir kaltak olabilir ama söz konusu değer verdiği insanlar olduğunda altın gibi bir kalbi vardır.

"İyi bir arkadaştı ama yaptığı işi seviyordu." İç çekiyor. "Bu çocuğu özlemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Roxy başını sallar. "Üzgünüm Tony, gerçekten üzgünüm. İstedığın kadar izin al, biz senin için burada olacağız," diye teklif ediyor, az önce personelimize emirler yağdırdığı gerçeğini sorgulamadan. Bu benim sırtımama neden oluyor ve Ryder gülüyor, sonra da üstünü örtmek için öksürüyor.

Tony ona gülümser. "Evet, Bayan Roxy, teşekkür ederim. Ama burada olup sizi korumayı tercih ederim."

Lanet olsun bu adama, artık onu öldüremeyiz ve o da bunu biliyor.

Roxy başını sallıyor ve yanağından öpmek için eğiliyor ama donup kalıyor ve gözlerini kısarak bize bakıyor. "Onu öldürürseniz siklerinizi keserim." Onu limuzine doğru çekmeme izin vermeden önce öpüyor.

Ryder onun boğazını tutuyor ve Diesel sırtına bastırırken onu daha yakına çekiyor. "Bir kerelik istisna, aşkım."

Diesel onun boynunu kokluyor. "Onu yine de öldüreceğim," diye tehdit ediyor.

Bu onu güldürüyor ve ona tekrar bakmasına neden oluyor. "Hayır, yapmayacaksın, çünkü bu beni incitir ve fiziksel bir acı olmadığı sürece bundan nefret edersin."

Diesel hırlıyor ve geri çekiliyor. "Lanet olası küçük kuş, kendi iyiliği için fazla akıllı."

Yine de onu gülümsetti ve hepimizin istediği de buydu. Kenzo eğildi ve onu usulca öptü. "Onlara izin vermeyeceğim, sevgilim. Hadi, zamanı geldi ve sonra geri dönüp pizza yiyip bira içebiliriz." Adam doğrulur ve acı içinde yüzünü buruşturur, bu da kadının iç çekmesine neden olur.

Ben, her adımda dikişlerimi çekiştirip birini yumruklamak istememe rağmen acımı belli etmiyorum ama o bunu biliyor çünkü normalden daha yavaş yürüyor ve limuzine sertçe bindiğimde gülümseyip beni öpüyor.

Lanet olsun, sonuç bu olacaksa her gün işkence görürüm.

Kiliseye gidişimiz uzun sürmedi. Roxy aramızda oturuyor, ilk kez sessiz ve kalabalık otoparka yanaşıp kameraları gördüğümüzde yüzünü buruşturuyor. Sam'i tanımıyor olabilirler ama geldiğimizi biliyorlardı, tıpkı şehirdeki en güçlü insanlardan bazıları gibi. Neredeyse bir ünlü cenazesi.

Kapımız açılır açılmaz orada oluyorlar, sorular soruyorlar ve fotoğraf çekiyorlar. Bu ilk kez olmuyor. Basından sık sık kaçmayı başarıyoruz ama bize dedikleri gibi şehrin bekarları olduğumuz için arada sırada oluyor. Ryder ve Kenzo'nun da annelerinin cenazesinde bununla uğraşmak zorunda kaldıklarını biliyorum.

Ama bununla nasıl başa çıkacağımızı biliyoruz.

Ryder Roxy'nin elini tutuyor. Onu güvende tutmak ve soruları uzak tutmak için basına onunla birlikte sunmaya karar vermiştik. Ben Diesel ve Kenzo'yu arkalarına alıp kalabalığı yararak ilerlerken Ryder kameraları görmezden gelerek dışarı çıkıyor ve kolunu ona doluyor. Hızlı ama çok hızlı olmayan bir şekilde kiliseye doğru yürüyoruz, ancak kapı kapandığında rahatlıyoruz.

Koridorda ilerlerken ön sıralardan birine oturuyoruz ve Sam'in dul eşinin diğer tarafta tek başına olduğunu görüyorum. Gözyaşları yavaşça yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve gözleri uzaklara dalıyor. Elleri kucağında kenetlenmiş, kendini tutmaya çalışıyor. Roxy bakışlarımı takip ediyor ve ayağa kalkmadan önce nefesini içine çekiyor.

Ona uzanıyorum ama o elimden kurtuluyor ve insanların bakışlarını görmezden gelerek aradaki mesafeyi kapatıp Sam'in dul eşinin yanına oturuyor, sessizce elini tutuyor. Kadın şaşkınlıkla bakıyor ama Roxy konuşmuyor ya da dürtmüyor, sadece onun için orada oturuyor.

Tony'ye başımızla selam veriyoruz ve o da gidip kadının diğer tarafına oturuyor. Roxy'nin bu kadar uzakta olmasından nefret ediyorum ama bunu neden yaptığını biliyorum - Sam'in karısı yalnız kalmasın diye. Yine de itiraz edemiyorum ya da onu geri çekemiyorum çünkü tören başlıyor.

Cenaze törenlerine göre iyi bir tören ve yakınlardaki mezarlığa yönlendirildiğimizde Roxy nihayet bize doğru yöneliyor ve Ryder'ın yanına eğiliyor. Ryder onun yanağına bir öpücük konduruyor ve herkesi kilisenin dışına kadar takip ediyor; kameralar hâlâ bekliyor, her şeyi, parlak ampulleri

yanıp sönüyor ve beni hırlatıyor. Bir keresinde kameralarını kırmıştım, şimdi de kırmak istiyorum ama yapamam. Bu bizimle ilgili değil.

Bugün olmaz.

Ben de buna katlanıyorum ama her ihtimale karşı Roxy'ye yakın duruyorum. Çimenlerin ve eski taşların arasından ilerlerken koruyucu bir balon oluşturarak onun etrafında dönüyoruz. Çimenlerin üzerinde yürürken Roxy sonunda konuşuyor. "Rich'in cenazesinde yalnızdım, kimse bunu tek başına yaşamamalı," diye fısıldıyor.

Hiçbir şey söylemiyoruz ama bize ihtiyacı varken yalnız olmasından nefret ederek daha da yakınlaşıyoruz. Keşke onu daha önce bulsaydık, ama o haklı, geçmişini değiştiremeyiz, sadece gelecekte nasıl davranacağımızı değiştirebiliriz ve Roxy bir daha asla yalnız kalmayacak.

Tabut mezara indirilirken hepimiz mezarın etrafında rüzgarın içinde duruyoruz. Her şey bittiğinde ve insanlar gözden kaybolmaya başladığında Roxy eğilip tahtaya biraz toprak atıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor, sesi boğuk.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Ayağa kalkıp bize bakıyor, gözlerinde yaşlar ve vücudundan yayılan öfke. Yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok ve bundan nefret ediyorum. Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Yumruklarım incitme, yok etme ve yardım etme ihtiyacıyla iki yanımda sıkılıyor. Ama şu anda yumuşaklığa, şefkate ihtiyacı var ve ben bunu nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.

Yumuşak olmamamız umurunda değil. Yine de bize uzanıyor.

Orada, kameralar ve şehrin gözleri üzerimizdeyken, hepimize uzanıyor. Hepimiz aynı bakışı paylaştık. İlişkimizden utanmıyoruz ve söyleyecek bir şeyi olan herkes ölebilir ama onun itibarının zedelenmesini istemedik. Ancak söz konusu o olduğunda çaresiziz. Bu yüzden Diesel onun yanına bastırıyor ve Ryder sırtına bastırırken ben de onun elini tutuyorum. Kenzo diğer elini tuttu.

O hepimizin ortasındaayken, nefes alıp vermeler ve fısıltılar duyuyorum ama umurumuzda değil. Bugün konu biz değiliz, bizim hayatımızı kurtarmak için kendi hayatını veren bir adam. Gerçek bir kahraman.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

KENZO

ROxy bugün sessiz ve bu aptallar nasıl davranacaklarını bilmiyorlar. Ryder dul kadına para teklif etti. Garrett birine zarar vermeyi teklif etti. Diesel birini öldürmeyi teklif etti. Hepsi şaşkın şaşkın bakarken

işe yaramadı. Başımı sallayarak Roxy'yi kollarıma aldım ve onu sıkıca kavrayarak kanepeye uzandım.

"Sorun yok hayatım, biz buradayız" diye fısıldadığımda başını göğsüme gömüyor, ellerini gömleğimin içine sokuyor ve ağlıyor.

Ona sarılıyorum, sırtını okşuyorum ve başını öpüyorum, burada olduğumuzu, onu sevdiğimizi ve üzgün olduğumu söylüyorum. Gözyaşları kalbime tuhaf şeyler yapıyor, kalbimi acıtıyor. Diğerlerini de etkiliyorlar. Garrett dövüşmek hakkında mırıldanıyor. Ryder çaresiz görünüyor ve acı içinde bana bakıyor. Diesel hırlıyor ve muhtemelen birini öldürmek için fırtına gibi uzaklaşıyor.

Ama şu anda buna ihtiyacı yok, sadece hissetmeye ihtiyacı var, ben de ona izin verdim ve sonunda başını kaldırdığında gözyaşlarını sildim ve yüzüne öpücükler kondurdum. "Seni seviyorum, sevgilim."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor, başını tekrar eğmeden önce sesi kalınlaşıyor.

Bu şekilde kollarımda uyuyakalıyor ve ben de acıdan yüzü buruşmuş bir halde onu izleyen Ryder'a bakıyorum. Onu uyandırmamak için alçak sesle, "Ne yapacağını biliyordun," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, o da iç geçirip yüzünü ovuyor. "Ben yapmadım."

"Her şeyi nasıl yapacağını bilmek zorunda değilsin, hepimize ihtiyacı var," diye fısıldıyorum ve o da başını sallayıp ayağa kalkıyor.

"Ben işe gidiyorum. Barı ve her şeyi kontrol edeceğim. Bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin." Sonra uzaklaşıyor, neredeyse koşarak.

Bu aptallar. Gözyaşlarıyla karşılaştıklarında, korkmuş küçük çocuklara dönüşüyorlar. Ona hakkımızda yayılan dedikodu ve hikayelerden bahsetmiyorum. Herkes Engerekleri evcilleştiren kadını bilmek istiyor. Cenazede aramızda çekilen fotoğrafı her yere yayılıyor. Ryder elbette koruma önlemleri aldı ve geçmişini araştırıp ona zarar vermesinler diye kimliğini gizli tutuyor.

Ama artık herkesin gözü üzerimizde. Herkes onun gibi olmak istiyor. Ama bizim tek istediğimiz o. Bizim Roxy'miz.

"KENZO?" DIYE FISILDIYOR, YARI UYKULU BİR HALDE.

Yer değiştirerek onu kendime yaklaştırdım. "Hey, sevgilim." Gözlerini kırptırarak açıyor ve bana bakıyor.

"Özür dilerim, seni ağlatmak istememiştim." İç çekiyor.

"İstediğin zaman üzerime ağlayabilirsin, Rox." Sırıyorum. "Seni yakınımda tutmak için bir bahane."

Homurdanıyor ve yuvarlanıyor, ben de yan dönüp onu kollarımda tutuyorum, o da dalgın dalgın parmağını göğsümde gezdiriyor. "Sanırım her şeyi geri getirdi. Rich'i görüp durdum-" Hıçkırıyor ve ben de ona daha sıkı sarılıyorum. "Bazen bunu düşünmemek, düşünmek zorunda kalmamak için meşgul olmak kolay, ama bugün yapamadım-"

"Sorun değil hayatım, onu özlemeye hakkın var. Acı çekmeye hakkın var, onu seviyordun" diye teselli ediyorum ve şimdi tam zamanı diyerek cebimden bir resim çıkarıp uzatıyorum. "Bunun önemli olabileceğini düşündüm, seni aldığımız gün çekmiştim."

Fotoğrafı eline alıyor ve ona bakıyor, gülümserken bile gözleri yine yaşlarla doluyor. "Çok sert bir adamdı, çok huysuz ve çabuktu, ama Tanrım, bunu özlüyorum. Onun 'hey, kızım, buraya gel' demesini özlüyorum. O yapardı

Umurunda değilmiş gibi davrandı ama ne zaman ona ihtiyaım olsa yanımdaydı. Asla yargılamadı, sadece anlayış gösterdi."

"İnanılmaz bir adama benziyor. Keşke onunla tanışabilseydim."

Elini fotoğrafın üzerinde gezdirerek başını sallıyor. "Getirdiğin için teşekkürler

o."

"Her zaman. Bana ondan biraz daha bahseder misin?" Rica ediyorum.

İ geçirdi ve bana baktı. "Sizden nefret ederdi, muhtemelen seni öldürmeye çalışırdı. Bir keresinde bir adamı geri getirdiğimi hatırlıyorum.

."

Sevdiği ilk adamla ilgili hikâye üstüne hikâye dinliyorum ve elimde olmadan ona daha çok aşık oluyorum. Çok derinden seviyor, çok derinden önemsiyor ve ben her şeyimi o adama borçluyum. O olmasaydı Roxy'yi daha tanımadan kaybedebilirdim. Bunun için ona saygı ve sadakat duyuyorum ve asla unutulmamasını sağlayacağım.

Onun için.

Daha sonra, pencereden gün batımını izlerken ona "Bir fikrim var," diyorum. Onun adına bir fon kurmayı düşündüğünü biliyorum, ama belki... sadece belki... "Neden yeni barlarınıza onun adını vermiyorsunuz?"

Balkonda oturduğumuz yerde bana daha da yaslanıyor. "Sence Ryder bana izin verir mi?"

"Onlar senin sevgilim, onun değil, onlara istediğin ismi verebilirsin. Bu sadece bir fikirdi," diyorum ve onu kollarımla daha sıkı sarıyorum.

"Bu iyi bir fikir. Bundan hoşlanacaktır," diye fısıldıyor ve ben de yüzümü onun başına bastırıyorum.

"Kenzo?" diye

mırıldanıyor. "Evet, sevgilim?"

"Hepinizden hâlâ nefret ediyorum ve sopamı geri istiyorum," diye çıkışıyor.

Kendimi tutamayıp gülüyorum, o da bana katılıyor ve ayağa kalkıp beni havuza ittiğinde kekeleyerek ama gülümseyerek ıkıyorum. O iyi olacak.

Roxxane bir savaşçı ama bunu bir daha asla tek başına yapmak zorunda kalmayacak.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

DİZEL

"W ne düşünüyorsun?" Ryder elini evi kapsayacak şekilde uzatarak soruyor.

"Bu... ev gibi." Kendimi hiç böyle bir evde hayal etmemiştim.

ama artık ailemizi kurmaya başladığımıza göre, mantıklı geliyor. "Odasındaki devasa yatak hoş bir dokunuş." Homurdanıyorum, çakmağımı açıp bir sigara yakıyorum.

Sırıttıyor. "Bunun da en az bodrum kadar hoşuna gideceğini düşündüm." Bunun üzerine canlandım. "Bodrum mu?"

"Bodrum." Başını sallıyor. "Senin ve Roxy'nin zindanına dönüşecek. Orada birbirinize istediğinizi yapın ama iş apartmanda kalsın."

"Lanet olası anlaşma," diye mırıldanıyorum sigaranın etrafında.

"Kahretsin, sabırsızlanıyorum.

İçini doldurabileceğim onca oyuncağı bir düşünün."

Evin kendisi tam bir güvenli ev. Devasa, bariyerleri, çitleri ve devriye gezmeye hazır muhafızları var. Cephaneliği, kurşun geçirmez pencereleri ve kaçış tünelleri var. Lanet olası bir kale, tam da ihtiyacımız olan şey. Ayrıca siyah.

Lanet ruhlarımız gibi.

Tamamen siyah, dışı ve hatta içinin çoğu. Roxy buna bayılacak. Ryder'ın bu projeye başlamak için ne zaman vakti olduğunu sormuyorum bile. Çok açık.

Bu evi kendi isteklerine göre yeniledi, sinsi piç. Ama haklı. Dairemiz güzel ama bir ev değil.

İşte bu.

Küçük Kuş ile.

Ona göstermek ve yeni zindanımızda oynamak için sabırsızlanıyorum, ona bir ev hediyesi almam gerekecek... kırbaçlar bunun için iyidir, değil mi? Bunu yüksek sesle söylemeliyim çünkü Ryder gülüyor ve omzuma vuruyor.

"İyi ki seni seviyor, D, çünkü sen çılgın bir piçsin."

Bunun için yüzüne duman üfledim. "Evet, ama Minik Kuş beni başka türlü istemezdi."

"Sanırım ay sonuna kadar bu işi halledebiliriz. Yardıma ihtiyacım olacak, ancak Roxy barları üzerinde çalışmakla meşgul olduğu için bunu yapmak yeterince kolay olacaktır. Garrett zaten burayı güvence altına almak için güvenlik uzmanlarıyla birlikte çalışıyor ve ben de daha fazla etrafta olabilmek için bir ev ofis kurdum."

"Peki ya Kenzo?" Elimi siyah ve altın rengi mermer mutfak tezgahında gezdirerek soruyorum.

"O farkında. Ben de onun her zaman istediği eve sahip olmasını istedim. Biz çocukken istediği yer burasıydı. Mümkün olduğunca evden çalışmaktan mutlu, bu yüzden garaj oyuncakları için bu kadar büyük" diye anlatıyor.

"Bir ev." İçimi çektim ve ona baktım. "İtiraf etmeliyim ki, başka bir evim olacağını hiç düşünmemiştim."

"Ben de," diye yanıtlıyor etrafına bakarak. "Ama doğru hissettiriyor."

Başımı salladım. "Bir hizmetçi falan tuttuğun sürece olur. Bu zeminlerden kanı temizlemek zor olacak."

"İyi olacaklar." Dudaklarını büzerek fayansa bakıyor.

Bıçağımı aldım, elimi kestim ve yere damlamasına izin verdim. "Temizle de görelim."

"Lanet olsun, D!" diye bağıyor ve kanı temizlemek için etrafta bir şeyler arıyor. Daha fazla duman üfleyerek ceketini çıkarıp kanın üzerine bırakmasını ve elim fayanslara daha fazla damlarken temizlemeye başlamasını izliyorum. "Siktiğimin otuzbircisi, devam et de küçük kuşunun sürprizini senin için mahvedeyim."

"Sürpriz mi?" Donarak sordum.

Sırıttıktan sonra ayağa kalkıyor ve tiksintili bir alaycılıkla ceketini kendisinden uzak tutuyor. "Evet, sürpriz, pislik. Dene bakalım."

Elimi sarıyorum, Küçük Kuş'un neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Kahretsin, umarım acı ve amıyla ilgilidir. Küçük seanslarımızı özliyordum ama olanlardan sonra iyileşmesi için ona zaman vermek istedim.

ROXY

"BEN BIRAZ KESTİRECEĞİM, BANA KATILMAK İSTER MİSİN?" ODANIN GENELİNE SORUYORUM.

"Kestirmek mi?" Garrett homurdanıyor. "Neyim ben, seksen mi? Ryder'ın seni bize bakmaya zorladığını bilmediğimi sanma."

Ellerimi kalçalarımaya dayayarak ikisine de ters ters bakıyorum. "Peki, o zaman bu saçmalığı keselim. O güzel kıçlarınızı yukarı kaldırın ve dinlenin. İyileşmeniz gerekiyor ve bu ne kadar uzun sürerse, o kadar uzun süre oturup zayıf sürtükler gibi davranmak zorunda kalacaksınız."

Ağzı açık kalıyor ve ben tatlı tatlı sırtıyorum.

"Ve daha uzun süre seks yapmadan yaşamak zorunda kalacaksın."

Bu onları harekete geçirdi. Kenzo beni kollarına alıyor ve her seferinde iki adım atarak odasına gidiyorlar. Beni yatağa atıyor, onlar hızla soyunurken ben de zıplıyorum. Tüm deri ve kaslar karşısında ağzım açık kalıyor, ama yatağa tırmanırken salyalarımın akmasına fırsat vermiyorlar, bir tarafta Kenzo, diğer tarafta Garrett. İkisi de beni kollarına çekmeye çalışıyor ve ortada benim olduğum bir halat çekme savaşı başlıyor.

"Ben oyuncak değilim, sikini çeğiştirir gibi beni çeğiştirmeyi bırak," diye hırlıyorum, yorganın altına girip önümü Garrett'ın göğsüne bastırırken. Kenzo'nun sırtıma bastırıldığını hissediyorum, bacakları ve kolları etrafımı sarıyor.

Garrett, "Eğer sakin bana dokunursa, ben yokum," diye homurdanıyor.

"Anladım, kılıçları çaprazlamak yok," diye dalga geçiyor Kenzo, gözlerini kapatırken kıkırdamama neden oluyor.

"Uyu artık," diyorum.

"Çok otoritersin hayatım. Tek ihtiyacın olan takım elbise, sonra sen Ryder'sın."

Buna homurdanıyorum. "Hayır, ben ondan daha zekiyim... ama bunu ona söyleme, kıcıımı tekmeler."

Garrett sırtıyor ve daha da yaklaşıyor. "Ve sen buna bayılırsın, bebeğim."

"Çok haklısın, şimdi uyu da bastonlar ve siklerle ilgili ıslak rüyalar görebileyim."

İkisi de inliyor ama Kenzo'nun sert aletinin kıcıma bastırıldığını hissettiğimde bile sessizleşiyorlar. Geri kıpırdıyorum ve içine doğru itiyorum. İnliyor ve omzumu ısıyor. "Uslu dur."

Öfkelendim. "Öyleyim, bu bir hataydı." "Uh-huh, seni büyük alaycı."

İkisinin de otuzbirci olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyorum ama sonunda uyumayı başarıyorum. Uyandığımda, bana karşı bastırılmış iki çok sert horoz ve bacaklarımı kavrayan ve ileri geri kayan gezgin eller ile sıcak ve rahatsız oldum.

"Hile yapıyorsun," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde.

"Şekerleme işe yaradı, iyileştim," diyor Garrett, daha yukarıları okşayarak ve üzerimdeki tişörtü yukarı iterek.

"Ben de, tamamen iyileştim," diye onaylıyor Kenzo, omzumu öperek. "Çok iyileştim."

"Uh-uh, dikişlerini yırtabiliriz," diye itiraz ediyorum, ama çok güçlü değil çünkü, kahretsin, cehennem gibi ıslağım ve zaten onlar için ağrıyorum. Sert elleri ve alaycı dudakları beni iyice azdırıyor. Neredeyse ikisini de kaybediyordum ve o zamandan beri birlikte olmadık. Gerçekten burada olduklarına, gerçekten hayatta olduklarına ve benim üzerimde ölmeyi planlamadıklarına dair bir güvence olarak vücutlarını arzuluyorum.

"Hemşire, beni iyileştirmeni istiyorum." Garrett külotumu okşarken Kenzo tenime sırtıyor.

Kahretsin.

"Ben de," diye mırıldanıyor Garrett. "En iyi tedavi yönteminin orgazm olduğunu duymuştum."

Oflayıp puflayıp kurtulmaya çalışıyorum ama uzaklaşmamı engellemek için bacaklarını etrafımda kenetliyorlar. Benim şıfırtı vajinam da takım seksinde, temelde 'beni becer' diyen bir işaret tutuyor.

"İyileşmek," diye geveledim. "Dinlen."

Ama beni görmezden geliyorlar, aptal otuzbirciler ve onların aptal, baştan çıkarıcı penisleri. Peni mi? Penisin çoğulu nedir? Oh, kimin umurunda.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum ve Kenzo bir kahkaha atıyor.

"Şükürler olsun." Beni çeviriyor ve başımı tutuyor, Garrett omzumu öperken dudaklarımı kendine çekiyor ve bir tanesini Kenzo'nun bacağına üzerine atmadan önce ayırmak için uyluklarımdan aşağı kayıyor.

Kendimi kurtarıyorum ve yatağın ucuna doğru yuvarlanıyorum, dizlerimin üzerine kalkıp onlara bakıyorum. Arkalarını dönüp bana sırtıtıyorlar. Garrett'ın kolu başının arkasına gidiyor, göğüs kasları baştan çıkarıcı bir şekilde geriliyor, gözlerimi gövdesinde gezdirdikten sonra beni açlıkla izleyen Kenzo'ya bakıyorum, onun da göğsü çıplak. İki lanet Yunan tanrısı gibi görünüyorlar, hepsi karanlık gözler ve kaslar ve ikisi de beni izliyor, bir hamle yapmamı bekliyorlar.

İki yırtıcı gözlemliyor ve bekliyor, ama bilmeliler ki ben daha büyüğüm ve onları tam istediğim yerde tutuyorum. Beni istiyorlar, bir hamle yapmamı bekliyorlar. Kimin önce saldıracağına dair bir engerek oyunu.

Ben Roxxane Viper'ım. Nasıl ve ne zaman olduğunu söylemiyorlar. Ben söylüyorum. Gömleğimin altından tutup onlara sırtıtıyorum. "Bunu çıkarmak ister misin?"

İkisi de başını sallıyor ve Garrett gürleyen bir inilti çıkararak gözlerini kalçalarımın indiriyor ve tekrar vücuduma bakarak beni arzuyla titretiyor. Tek bir bakışla. Bu adamların benim üzerimdeki gücü adil değil, ama yine de ben de onlar üzerinde aynı güce sahibim.

Hazır ve saldırmaya hazırlar, sarmal kaslar ve güç, ama izliyorlar ve bekliyorlar, beni dinliyorlar. İrademe boyun eğiyorlar. "O zaman size söyleneni yapacaksınız."

Kenzo yavaşça arkasına yaslanırken sırtıtıyor, o büyüleyici dudakları kibirli sırtışıyla kıvrılıyor, gözleri saygı ve ihtiyaçla parlıyor. "Anlat, sevgilim."

Bu işin nasıl yürüyeceğini tartışıyorum. En çok Garrett incindi ama o benim altımda kalamayacak. Bakışlarımı ona çeviriyorum ve küçük bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, sessizce bunun üstesinden gelip gelemeyeceğini soruyorum. Onu daha fazla incitmek istemiyorum ama gözleri kararıyor ve açgözlülükle vücuduma bakıyor. "Garrett'ı amımda istiyorum," diye mırıldanıyorum, kalp atışlarım heyecanla bir çentik atıyor. "Ve seni ağzımda." Yatağa yaklaşp kucağının üzerinde dururken Kenzo'ya bakıyorum.

Ağzı hafifçe aralanıyor, gözleri açılıyor ve ilk kez ne söyleyeceğinden emin değil gibi görünüyor, bu da ona hava üflerken sırtımda neden oluyor. "Bu bir sorun mu, sevgilim?"

Garrett inliyor, eli uzanıyor ve yan tarafımı çimdikliyor. "Nazik ol."

"Oh, öyleyim. Eğer kötü biri olsaydım, burada oturur ve sana her şeyi anlatırdım.

Yapmanı istediğim şeyler, Kenzo'nun ağzımı dölleriyle doldurması gibi, beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken yutmaktan başka çarem kalmayana kadar, kalın sikinin çılgılık atana kadar amımı doldurması gibi." Göz ucuyla

bakıyorum ve göz kırpıyorum. "Gördün mü? Güzel."

Gözlerini bana dikeyyor ve yan tarafıma bir tokat atıyor. "O zaman işe koyulsan iyi olur bebeğim. O güzel ağzını aç ve Kenzo'ya karşı çok nazik ol," diye emrediyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve ben onu artık göremeyene kadar etrafımda dolaşıyor.

Beklentiyle ürperiyorum, ama bana dokunmayınca Kenzo'ya bakıyorum ve boxerını indiriyorum, beni açlıkla, umutsuzca izlerken sert aleti serbest kalıyor. "İstediğin bu mu?" Mırıldanıyorum. "İyi davranmamı mı?"

Sertçe yutkunuyor, beni büyülenmiş bir halde izlerken adem elması hareketle birlikte sallanıyor. Elini tutup yukarı çekiyorum ve o beni izlerken parmağını ağzıma alıyorum, dudaklarımı parmağın etrafına doluyorum ve dilimi parmağa geçiriyorum. O inliyor ve Garrett kıcıma çok sert bir şaplak atınca sıçırıyorum. Bu beni o kadar şaşırttı ki, öne doğru sarsılırken Kenzo'nun parmağının ağzımdan düşmesine izin verdim. Anı acı neredeyse ciyaklamama neden oluyordu, ta ki büyük, sert eli acıya masaj yapmaya başlayana kadar, inlememe ve geri itmeme neden oldu.

"Bebeğim, güzel dedim."

Kenzo parmaklarını saçlarıma daldırıyor, uzun, zayıf parmaklar saç diplerine demir atana kadar düğümler arasında çalışıyor, yumruğunun etrafına sarıyor ve beni daha yakına sürüklüyor. "Onu duydun, sevgilim."

Beni aşağı çekiyor ama ne yapmak istediğimi seçmeme izin veriyor, ki bu her zaman o oluyor. Elimi sert horozunun tabanına dolayarak, mantar kafasını ağzıma emerken gözlerimi onunkine çeviriyorum. İnliyor, kalçaları kalkıyor ve sikini daha derine sokmaya zorluyor. Garrett'in eli omurgamdan aşağı iniyor ve kığım havaya kalkana kadar başımı aşağı bastırdığı yere geri dönüyor.

Kenzo'yu tamamen yutuyorum, aşağı yukarı sallanıyorum ama ağzıma yavaş, ölçülü itişlere başladığında duruyorum, bunu sürdürmeye çalışıyorum. Şimdilik ona izin veriyorum. Garrett'ı arkamda hissettiğimde sadece o gözlerle bakıyorum, büyük elleri aşağı kaymadan ve kalçalarımı açmadan önce kalçalarımı yayıyor.

"Sırılsıklam olmuş, kardeşim," diye homurdanıyor, eli amıma dalıyor ve dudaklarımı ayırıp beni sevgiyle okşuyor. "Çok ıslak, ama benim koca sikimi kaldırabilmen için daha fazlasına ihtiyacımız olacak, bebeğim."

Kahretsin, kirli sözleri neredeyse ağzımı Kenzo'nun horozundan fırlatıyor, ama homurdanıyor ve beni tekrar aşağı çekiyor, saçlarımı kullanarak beni kontrol edemeyene kadar istediği gibi hareket ettiriyor.

Garrett çırpınışlarımı görmezden geliyor ve bir tane daha ekleyip beni germeden önce parmağını içime daldırıyor. Onları kıvırıyor ve duvarlarım ve oradaki sinirler boyunca okşuyor, bu da beni sarsıyor. Zevk içime işliyor ve o dalga geçtikçe vücudum neredeyse titriyor. Nabzım güm güm atıyor, o

kadar heyecanlıyım ki

onu arkamda hayal ediyordum, beni okşarken kardeşinin sikini emmemi izliyordu.

Sikeyim.

Kenzo'nun etrafında inliyorum ve o homurdanıyor, elini saçlarımda kıvırıyor, içimde bir acı kıvılcımı kıvılcımlanana kadar Garrett'ın parmaklarının etrafında kenetlenmemi sağlıyor. Kıkırdıyor, piç kurusu ve onları serbest bırakıyor, klitorisimi hızlı ve sert bir şekilde ovmak için geri okşuyor. Geri itiyorum, amım havaya sıkışıyor, doldurulmak için çaresizim, ama o yapmıyor. Beni görmezden geliyor ve klitorisimi ovmaya devam ediyor, ta ki aniden salıverilmem beni hiçbir yerden vurana kadar.

Diesel'in bombalarından biri gibi vücudumda patlıyor. Kenzo'nun sikinin etrafında inliyorum, kalçaları hızlanmadan önce bir an için kekelerken onu inletiyorum, artçı sarsıntılardan titrerken bile tutunmak zorunda kalana kadar ağzıma daha hızlı itiyorum. Ama sakinleşmek için zamanım yok, çünkü Garrett'ın siki orada, kalın mantar kafası girişime bastırıyor ve yanıma sevgiyle okşuyor.

"Çok güzel, bebeğim. Girdiğim onca dövüş arasında senin için kazandığımdan daha mutlu olmamıştım," diye geveleyince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ben cevap veremezken o nasıl böyle şeyler söyleyebiliyor? Aslında, muhtemelen bu yüzden yaptı, piç kurusu.

Ona hakaret ettiğimi hissetmiş gibi gülüyor ve kalçalarımı kavrayarak beni geri çekiyor, çekmeden ve tekrar içeri girmeden önce beni horozunun birkaç inçine sokuyor. "Kahretsin, o çok sıkı," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor, Kenzo'nun altımda inlemesine neden oluyor, umutsuzca kalçalarını yuvarlarken horozu ağzımda zıplıyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye bağıyor. "Ağzı çok fazla, adamım, ve o gözler." Gözlerini çırparak açıyor ve yüksek sesle inleyerek bana kilitliyor. "Açlığını görebiliyorum, sikimi emmekten ne kadar hoşlandığını, sevgilim. Beni öldürüyorsun, şimdi bile çaresizim, bunu sürdürmeye çalışırken, ağzını olabildiğince uzun süre üzerimde tutmaya çalışıyorum."

Aletinden kurtulduktan sonra dişlerimi uzunluğundan aşağıya doğru sürüklüyorum ve sonra tekrar yalıyorum. "Neden?" Mırıldanıyorum, sesim kısık. "Ağzımı sikmeni ve gırtlığıma kadar sokmanı istediğimi söyledim zaten," diye mırıldanıyorum, başını yalarken ön sperminin tadına bakıyorum, bu da beni inletiyor. Göz kapaklarım çırpınarak kapandı ve dudaklarımı yaladım, Garrett bir inç daha içeri iterken gözlerimi ona geri çevirmeden önce gözlerimi açtım, beni ileri itti, Kenzo'nun horozu dudaklarıma çarptı.

Beni saçlarımdan tutup kendine çekiyor ve gözleri vahşileşiyor, çaresizleşiyor. İyi bir kız gibi ağzımı açıyorum ve Garrett sonunda dibe

vururken onu yutuyorum.

amıma girip çıkıyor ve hareketsiz kalıyor. Kalın siki beni acı çektirecek kadar geriyor ama yine de kıpırdamıyor, ama ona ihtiyacım var. Yapmak zorunda, çünkü beni bu şekilde dolduruyor. Geri itiyorum ve kıcıma tekrar vuruyor, yumuşak bir aşk dokunuşu değil, hayır, kıcıımı o kadar sert bronzlaştırıyor ki, Kenzo'nun etrafında ağlıyorum.

"Uslu dur bebeğim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, ama eğer yapmazsan, seni becereceğim ve bir daha boşalmana izin vermeden döllerimi amına püskürteceğim," diye homurdanıyor.

"Piç kurusu," diye mırıldanıyorum Kenzo'nun sikinin etrafında, bu da onun inlemesine ve gözlerini kışmasına neden oluyor.

"Yapma bunu." Homurdanıyor, diğer kolunu gözlerinin üzerine atarken itme hareketleri duruyor. "Sik onu Garrett, çünkü daha fazla dayanamayacağım."

"Duydun mu bebeğim? Yaklaştı mı? Aleti senin o küçük ağzını dolduruyor mu?" Garrett, çekilip tekrar içeri girerken soruyor, beni Kenzo'nun horozunu daha derine, boğazımdan aşağıya doğru almaya zorluyor, bu da Kenzo'nun bağırmasına ve sarsılmasına neden oluyor.

Garrett gülüyor, dışarı çekiyor ve içeri çarpıyor, her itme beni Kenzo'nun horozunda ileri geri itiyor, sanki ikimizi de kontrol ediyor. Boğazımın arkasına tekrar tekrar vurduğunda gözlerim açılıyor ve sulanıyor, ama öğürmüyorum. Aralarında sıkışıp kaldım, diğer elim yatağı yırtıyor ve bana verdiklerini alırken onu yumrukluyor. Garrett'in yumuşak vuruşları içimdeki ateşi yavaşça yeniden inşa ediyor, kalçalarının her kıvrımı ve yuvarlanmasıyla onu körüklüyor.

Kenzo'nun inlemeleri odayı dolduruyor ve sonunda kendini tutmaya çalışmaktan vazgeçiyor. Kolunu hareket ettiriyor, gözleri hararetli ve bana kilitlenmiş, eli acı verici bir şekilde saçlarımı çekiyor, ama bu çok iyi. Kenzo şimdi altımda vahşi, kalçaları umutsuzca kalkıyor, ağzımı sert ve hızlı bir şekilde beceriyor. Dudaklarımdan tükürük damlıyor, yanaklarım ağrıyor ve elim, homurdanana kadar horozunun tabanını sıkıyor. Gözleri kayarak kapanıyor ve ağzı sonuna kadar açılıyor. Muhteşem göğsü ter içinde kalıyor ve kendini tutmaya çalışırken karın kasları sıkılıyor.

Garrett homurdanıyor, beni sadece infazcımın yapabileceği şekilde sert ve hızlı bir şekilde becerene kadar itişlerini hızlandırıyor. Oyun yok, sadece ham sikiş. Hiçbir şey saklanmıyor. Vücuduma sahip oluyor, zevk alıp almadığımı sorgulamıyor, çünkü beni o yapıyor. Kalın siki içimi dolduruyor ve beni tekrar tekrar sınırlarıma sürüklüyor. Onunla buluşmak için geri itiyorum, Kenzo'nun horozunun etrafında nefes alıyorum.

"Sevgilim, lanet olsun, Tanrım, ben-" Kenzo uyarıyor, siki ağzımda şişiyor. Onu yutuyorum, dudaklarımı tabanının etrafına kilitliyorum ve mırıldanıyorum. Bağırıyor ve ağzımın içinde sarsılıyor, yatağa geri çökmeden önce yükünü boğazımdan aşağı atıyor, elini saçlarımdan kurtarıırken kasları titriyor ve titreyen parmaklarıyla yanağımı okşuyor. "Becer beni, seni o kadar çok seviyorum ki gerçek dışı."

Evet, bu saçmalığa cevap vermem. Başka bir adamın siki hâlâ amına girerken aşk dolu bir an yaşamak biraz garip, onun umurunda değil. Kendini beğenmiş bir memnuniyetle gülümsüyor ve ağzımdan kayıyor.

Nefes nefese gülerken yutkunararak dudaklarımı siliyorum ve işte o zaman Garrett bana sadece oyun oynadığını göstermeye karar veriyor. Eli boğazıma dolanıyor ve beni dizlerimin üzerine sürüklüyor, sırtım göğsüne çarpıyor. Kenzo tembelce uzanıyor ve ellerimi karnımın önünde tutuyor, ben çaresiz kalana kadar bana çarptığı sert itişlere dayanıyor.

Tekrar ve tekrar.

"İçinde olmayı çok seviyorum," diye kulağıma homurdanıyor. Onu almak için elimden geldiğince geri iterken, kirli, gırtlaktan gelen kelimeler beni ağlatıyor, yeni aç gözlerimin neredeyse geçmesine neden olan içimdeki bir noktaya çarpıyor. "Yemin ederim bir rahibi bile günaha sokmaya yetersin bebeğim. Bu ateşli küçük vücut beni çılgına çeviriyor, ta ki tek düşündüğüm sen olana kadar. Kahretsin, rüyamda bile senin ateşli küçük amcığını, sikimin üzerinde zıpladığını görüyorum ve sert ve arzulu bir şekilde uyanıyorum."

Sözleri beni çözüyor. Gözlerim kapanırken sikini sıkıyorum, bu çok fazla. Çok fazla. O kıvılcım şimdi bir cehennem, onun için yanıyor, hepsi için. Ve içimdeki kalın sikinin her darbesi beni daha da yükseğe, o eşığe doğru sürüklüyor. Zevkim onun kontrolünde ve hasarlı infazcım bana her zaman istediğim her şeyi veriyor.

Onu.

"Kahretsin bebeğim, amının beni bir mengene gibi sıkıştırdığını hissedebiliyorum. Edepsiz konuşmam hoşuna gidiyor mu? Sana olduğun gibi davranmam hoşuna gidiyor mu? İçimdeki tüm bu nefreti sikip atmam hoşuna gidiyor mu?" Yanıt olarak inliyorum ve eli daha sıkı sıkıyor, itişleri göğüslerimi sallıyor ve Kenzo bu manzara karşısında inliyor, dili alt dudağında geziniyor.

"Bence bunu seviyorsun, sana sik gibi davranmamı seviyorsun. Seni cehennem gibi ıslatıyor, kavgayı, oyunu seviyorsun, sonunda birimiz pes edip kırılana kadar. Söyle bana bebeğim, ilk kim kırılacak?" diye mırıldanıyor, itişlerini yavaşlatmaya çalışırken dili kulağımda geziniyor, ama ben kendimi geri çekip onu daha derine çekiyorum,

ve inliyor, eli boynumda esniyor. O kadar çok gücü var ki. Bir çırpıda adam öldüren aynı el, o kadar çok kanla kaplı ki, asla temiz olmayacak.

"Sen," diye homurdanıyorum, bilerek sikinin etrafını sıkarken homurdanmasına neden oluyorum.

Bir hırıltıyla boynumu bırakıyor ve yüzümü yatağa doğru itiyor, elleri kalçalarımı öyle sert kavıyor ki, içime girerken moraracağını biliyorum. Acının sınırlarında geziniyor ve ben titreyene kadar zevkle karışıyor, benden ne kadar nefret ettiğini kanıtlarken sadece dayanıyorum.

"Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum." Onun vahşi hamlelerini karşılayarak geri iterken dudaklarımdan döküldüğünü hissediyorum.

Homurdanıyor ve kıcımlı tekrar tekrar tokatlıyor, ta ki son bir hamleyle elini amımın üzerine vurup klitorisimi yakalayana ve beni bir çılgılla uçurumun kenarına yuvarlayana kadar. O kadar sert boşalıyorum ki, neredeyse bayılıyorum, görüşüm kararıyor ve kendime geldiğimde titriyorum ve titriyorum, yüksek sesle nefes alırken amım damlıyor. Beni tekrar yukarı sürüklüyor, boğazımı öperken boynumu sevgiyle okşuyor.

Ona doğru gevşeyerek, terleyen bir et yığınının başına başka bir şeye dönüşmediğim için beni tutmasına izin veriyorum. Kulağıma kıkırdıyor, bu da benim onun etrafında kenetlenmeme ve onun da inleyip sakinleşmesine neden oluyor. "Lanet olsun bebeğim, beni mahvediyorsun."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerim kapalı.

"Ben de senden nefret ediyorum bebeğim." Kalçama vuruyor ve beni serbest bıraktığında tekrar öne düşüyorum, horozu serbest kalıyor. İkimiz de Kenzo'nun yanındaki yatağa yuvarlanıyoruz, o da dönüp beni kollarına çekiyor, siki bir kez daha sertleşiyor, ama ikimiz de görmezden geliyoruz.

Hepimiz yorgun bir yığının içine düşüyoruz, vücutlarımız terden kayganlaşıyor ve Kenzo'nun yarasının kan sızdırdığını fark ediyorum, ama o bunu görmezden geliyor ve daha yakına sokuluyor. Garrett'inkini de kontrol etmek istiyorum ama o arkamda ve beni sert bir şekilde tutması yakın zamanda hareket etmeye niyeti olmadığını gösteriyor.

Moronlar.

Ryder bizi öldürecek.

Ama kendimi savunmam gerekirse... onlara nasıl karşı koyabilirim ki? Karın kasları var, Tanrı aşkına. O küçük mutluluk çukurları benim zayıflığım ve cidden, herhangi bir kız güçlü, dövme, kaslı-bekle, düşünce trenimi unuttum.

Ah, siktir et.

"Kestirmeye bayılıyorum." Garrett oflayarak hepimizi güldürdü.

"Şekerlemeler yeni favori şeyim," diyor Kenzo. "Sanırım biraz daha iyileşmeye ihtiyacım var." Kaşlarını oynatarak göğsüne şaplak atmamı sağlıyor.

"Evet, amım da öyle, o yüzden kapa çeneni de gerçekten uyuyalım," diye emrediyorum ve ikisi de kıkırdıyor.

Garrett sırtıma yaklaşarak, "Bize emirler yağdırması çok tatlı," diye mırıldanıyor. "Bebğim, bizi kontrol ettiğini mi sanıyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum, şimdi kapa çeneni ve bırak uyuyayım," diyerek gözlerimi kapatıyorum ve tahmin ettiğim gibi sessiz kalıyorlar.

Evet, bu piçleri ben kontrol ediyorum, sadece farkında değiller.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

ROXY

A Küçük uykumuzdan sonra diğer ikisinden önce uyandım ve onları iyileşmeleri için bıraktım. Ryder'a mesaj atıp onları kontrol etmesi için doktora ihtiyacı olabileceğini söyledikten sonra yorgun bir uykuya dalıyorum.

kendi odamda. Günün ve gecenin geri kalanını uyuyarak geçirmiş olmalıyım, çünkü uyandığımda hava yine güneşliydi, yani sabah olduğu açıktı.

Sanırım geçen hafta çok yorucu geçti ama bugün kendimi enerji dolu hissediyorum ve esneyip sert bir şeye çarptığımda çılgılık bile atmıyorum, sadece ters dönüp yastığımın altından bıçağı alıyorum ve hemen boynuna dayıyorum.

Diesel tek gözünü zar zor açıyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sana da günaydın Minik Kuş," diye mırıldanıyor, beni kavrayıp göğsüne doğru çekmeden önce.

"D!" Daha da sokularak fişkırdım. O çılgın piçi özlemiştim. Dün bütün gün yoktu, işle meşgul olduğunu söyledi.

"Bugün boş olacağımı söylemiştim. Meşguldün," diye mırıldanıyor, bıçağı boğazına dayadığımda bile sırtımı okşuyor.

"Ne diyebilirim ki, sıkılıyorum," diye takılıyorum, inlemeden önce onu güldürüyorum.

"Kalksak iyi olur, kahvaltı vakti geldi ve ben açlıktan ölüyorum. Yakında kimse beni beslemezse seni yiyebilirim," diye karanlık bir şekilde uyarıyor, sonra kıkırdıyor.

"Ne zaman istersen bebeğim, ne zaman istersen." Doğrulup, bıçak hâlâ elimdeyken göğsünden sıyrılıyorum ve çıplak bir şekilde duşa doğru yürüyorum. Arkamdan iniltisini duyuyorum.

"Hiç adil değil Minik Kuş," diye seslendiğini duyuyorum gülerek kapıyı kapatırken.

Duşumu alıp üstümü giydikten sonra, her zamanki gibi onları masada bulmak için dışarı çıkıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu kahvaltı buluşmalarını özlemişim. Genelde hep birlikte olduğumuz tek zaman bu ve Ryder'ın işe dönmesi, Diesel'in izinli olması ve meşgul olması nedeniyle eskisi gibi olamıyoruz. Yerime geçiyorum. Ryder bana bir kahve koyuyor ve Kenzo tabağını dolduruyor, eli masanın altından kalçama iniyor ve ben diğer bacağıma çekip Ryder'ın kucığına koyarken rahatça okşuyor.

Çay fincanından bir yudum alırken eli üzerine düşüyor ve masaj yapıyor. Bunu yaparkenki görüntüsü nedense beni hala deli ediyor. Her gün, sanki beni büyülemiş gibi, lanet olası bir ritüel gibi ondan içmesini izliyorum.

Beni bakarken yakalayıp göz kırpmıyor ve gözleri bugün daha sıcak görünüyor. Etrafımızda giderek daha fazla eriyor da ben mi fark etmiyorum? Telefonu bile yanında değil.

"Günaydın aşkım," diye mırıldanıyor ve eğilip beni usulca öpüyor, çayını yudumlamaya devam etmeden önce dudaklarımdaki kahvenin tadına bakıyor. "Tamam, D, güncelle."

"Triad'ın babası öldü, pencereden yuvarlandı, vay canına ve dün şehirde saklanan başka kimse olmadığından emin oldum." Sırıttırıyor, çakmağını çevirerek açıyor ve kapatmadan önce bir sigara yakıyor. Bacak bacak üstüne atıp sigara içmeye devam ederken ayaklarını kaldırıp masanın üzerine koyuyor.

"Garrett, nasıl hissediyorsun?"

Garrett omuz silkiyor ve arkasına yaslanmadan önce lokmasını bitiriyor. "İyi, doktor yaraları sardı." Sonra bana göz kırparak kıkırdamama neden oldu.

"Kenzo?" Ryder soruyor.

Kenzo bana doğru eğildi, hala kalçamı okşuyor. "İyileşiyor ve iyi. Geri dönüşümüz için Roxy'ye teşekkür edebilirsin."

"Uh-uh." Başımı salladım. "Hepiniz pisliklersiniz. Orada masumca uyukluyordum-"

Kenzo araya girerek, "Kıçın sikimi iterken," diyor ama ben onu duymazdan geliyorum.

"Ve sen de hızlı bir sosis partisi yapmaya karar verdin." Tabağımdan bir sosis alıp açıklamak için parmaklarımla işaret ediyorum ve Ryder'ın bile

homurdanmasına neden oluyorum.

İşte o zaman anlıyorum ki bu onların "check in" versiyonu - bazen iş, bazen aile hakkında. Bu şekilde bir arada kalıyorlar, çünkü dinliyorlar. Bu gerçekten çok sevimli, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum, çünkü dört adam beni avlar ve bunun aslında sevimli olmadığını kanıtlar.

Onu bırakıp, söz konusu adama bakıyorum.

"Ryder?" "Evet?" Sesi şaşkın geliyor.

"Hayır, giriş yap demek istedim, nasılsın?" Homurdanıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ve o zaman daha önce kimsenin ona bunu sormadığını fark ediyorum. "Peki, bugün açık bir günüm var." Ağzını siliyor ve çay fincanını yere bırakıyor. "Bu da bana bir şey konuşmamız gerektiğini hatırlattı."

Midem bulanıyor ve etrafıma baktığımda hepsinin yüzünün karardığını görüyorum. "Beni öldürmeye mi çalışacaksın?" Kayıtsızca soruyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak zorunda olduklarını düşünselerdi bunu yapmazdım.

"Bugün değil," diye yanıtıyor Diesel, sigarasıyla kadeh kaldırarak.

"Konuşmamız gerek aşkım," diye tekrarlıyor Ryder ciddiyetle ve nefesimi içime çekmeme neden oluyor. Bir şeyler yanlış, öyle olmalı... ama bu beni nasıl ilgilendiriyor?

Bugün kimseyi dövmedim, yani sorun o değil.

RYDER

ONU KANEPEYE OTURTUP ÖNÜNE ÇÖMELİYORUM VE ELİNİ TUTUYORUM. benimkinde. Kenzo ve Diesel onun iki yanında duruyor, Garrett ise her zamanki gibi onun arkasında durarak sırtını koruyor. "Aşkım, biz de düşünüyorduk." Cesaretlendirmek için başlarını sallayan diğerleriyle bakışıyoruz. "Baban -"

Hatırlatma karşısında gözlerini kısıyor ve ben de üzgün bir şekilde gülümseyip, bağırmaya başlayıp bizden tekrar nefret ettiğini söylemeden önce elimle dudaklarını kapatıyorum.

"Baban Roxy, hem geçmişte hem de yakın zamanda sana yaptıklarının bedelini ödemeli. Anlaşmayı kabul etmiş olabiliriz, ama şimdi biz- biz-"

"Seni seviyorum," diye kendinden emin bir şekilde ekliyor Kenzo.

"Evet, seni seviyorum." Başımı salladım. "Bu, kızımıza böyle bir hakarete bulunulmasına izin veremeyeceğimiz anlamına geliyor. Şimdi, ondan nefret ettiğini ve geçmişindeki iğrenç şeylerden sorumlu olduğunu

biliyorum - güven bana aşkım, bunu anlıyorum - bu yüzden

ilgilenmemizi isteyip istemediğini bilmek istiyorum." Dudaklarını serbest bırakıyorum ve o da dudaklarını yalayarak aramıza bakıyor.

"Yani onu öldürecek misin? Bunu yapar mısın?"

"Bebeğim, senin için yapamayacağımız hiçbir şey olmadığını ne zaman anlayacaksın?" Garrett homurdanıyor.

"Onunla yüzleşebilir miyim bilmiyorum, yıllar oldu," diye itiraf ediyor ve Diesel daha da yaklaşıyor.

"Biliyorum aşkım, bu yüzden bunu senin için yapmamıza izin vermeni istiyorum," diye onu rahatlatıyorum ama daha kararını vermeden bize asla izin vermeyeceğini biliyorum. Bu onun öldürmesi gereken bir canavar ve her ne kadar bunu onun için yapabilmeyi dilesem de, onunla başa çıkmak ona kalmış. Roxxane'imiz sorunlarıyla asla başka bir anlaşma yapmaz, hayır, bunun için çok güçlü ve bu onu daha çok sevmemi sağlıyor. "Hayır, hayır, haklısın. Uzun zamandır bekliyordum. Sanırım ben sadece-" Başını iki yana sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, onu biraz unuttum, ama haklısın, asla durmayacak," diye üzülerek kabul ediyor ve gözlerimle buluşuyor. Hayaletlerle gölgelenmiş ama her zamanki gibi güçlü. "Evet, orada olmak istiyorum."

"Sadece orada olmak mı?" Diesel soruyor. "Çünkü onunla uğraşmak istemezsen, benim uğraşacağımı biliyorsun Minik Kuş."

Gülümsüyor, ama eskiden bize her zaman yaptığı gibi şeytani bir gülümseme. "Hayır, o benim babam, benim sorumluluğum. Yine de orada olmanı istiyorum, bu uzun zaman oldu ve onu tekrar görmek-"

"Anıları geri getirecek." Başımı salladım, bunu ben de anladım. "Her zaman arkanızdayız, artık bizim ailemizsiniz. Onun değil, asla onun olmayacak. Seni bir daha asla incitemeyecek."

Başını sallayarak Diesel ve Kenzo'nun ellerine uzanıyor. Garrett kendi elini onun omzuna koyuyor ve o nefesini içine çekerken ben de dizlerini tutuyorum. "Sanırım hep biliyordum... beni hiç sevmediğini biliyordum. Bunun olması gerekiyor. Her zaman beni kontrol edebileceğini, kullanabileceğini düşünecek ve bu şimdi seni de kapsıyor. Buna izin veremem. Günahlarının bedelini ödeme zamanı geldi."

Gözlerini kaldırıyor ve artık orada zayıflık yok. Sadece o karanlık derinliklerde parlayan lanet bir Engerek var. "Bugün ölecek."

Öyle olsun.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROXY

T Adamlarım olacaklara hazırlanmam için bana izin verirken, yol sessizdi. Haklılar, o sadece benim için değil, artık onlar için de bir tehdit. Onlar benim ailem, o hiç olmadı. O benim ailem olabilir.

Kan, ama bunun tek anlamı o benim başlangıcımdı, ortam ya da sonum değil.

Kan bağı her zaman aile demek değildir. Bazen ailenizi arkadaşlarınızda, baba ve anne benzeri figürlerde ya da sevgililerinizde bulursunuz. Etrafıma bakıp gülümsüyorum ve bazen bunu hiç beklemediğiniz bir anda bulduğunuzu düşünüyorum. Ailemiz dağınık, nefret dolu, güçlü ve zengin olabilir... ama birlikte olduğumuzda mutluyuz. Güvendeyiz ve önemli olan da bu.

Şimdi ailemi güvende tutma, beni her şeye karşı koruyacak, beni ve bana ya da bize zarar veren herkesi bu dünyada avlayacak ve asla durmayacak adamları koruma sırası bende.

Babam -hayır, ona öyle demeyi bırakmalıyım- Rob bir tehditten başka bir şey değil ve bir Engerek için bir tehditle başa çıkmak kolaydır. Onları öldürürüz.

Kanı onu benden bir kez kurtarmış olabilir, savaşmak yerine kaçmayı seçtiğimde, ama beni bırakamayacağına karar verdiğinde ölüm fermanını imzaladı. Şimdi içimi onun yarattığı bir karanlık dolduruyor; yumruklarıyla, acımasız sözleriyle ve tacizleriyle yarattığı bir katil.

Bir savaşçı.

Hayatta kalan biri.

Onu bir kez atlattım ama o beni bir daha atlatamayacak.

Ben lanet olası bir Viper'ım ve o hiçbir şey değil. Sadece yürüyen ölü bir adam.

Arabayı evin önüne çekiyoruz. Güneş parlıyor ve bir zamanlar bana hapisane gibi gelen yıkık dökük eve bakarken renkli camdan içimi ısıtıyor. Eskiden Rob'un sevgisini, hatta sadece gözlerinin beni görmeden ilerlemesini nasıl da arzulardım. Buradan bir çocuk olarak ayrıldım ve şimdi bir kadın olarak geri dönüyorum.

"Hazır mısın aşkım?" Ryder düşüncelerimi bölerek soruyor.

Başımı çevirdiğimde hepsinin bana baktığını ve bana güç verdiklerini görüyorum. Başımı sallıyorum ve arabadan sıvışıyorum, onlar peşimden gelirken kapıların çarpma sesi terk edilmiş mahallede yüksek sesle duyuluyor.

Dışarıda duruyoruz.

Ryder takım elbiseli, Kenzo da öyle. Garrett deri pantolonuyla, Diesel ise kot pantolonu ve eş kazağıyla... Ama onlar para diye bağırıyor ve sanırım artık ben de bağırıyorum. Vücudum yırtık kotlar, kış tekmeleyen botlar ve tasarım bir gömlekle kaplı.

Ben de adamlarım gibi sıfırdan geldim ve şimdi bu kasabanın sahibiyim. Onlarla birlikte.

Yolda yürümek hafıza şeridinde bir gezintiye çıkmak gibi, kaçtığım gecenin görüntüleri hafızamı dolduruyor. Geceydi, onlar uyuyordu ve ben yakalanmaktan çok korkuyordum, plastik bir alışveriş poşetinin içine tıktırdığım yetersiz eşyalarım. Düşmüş, dizlerimi ve ellerimi sıyırmıştım ve duymasınlar diye bağırmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalmıştım. Eve dönüp baktım, perdeler kapalı ve pencereler karanlıktı.

Tıpkı şimdiki gibi.

Kapıya ulaşıyorum ve nefesimi içime çekerek elimi kaldırıp parmak eklemlerimi yıpranmış tahtaya vuruyorum. Sessizce bekliyoruz ama kimse cevap vermiyor, ben de daha yüksek sesle vuruyorum ve içeriden gelen sesleri duyuyorum.

"Evet, evet, eğer yine o İncil amcıklarıysa-" diye homurdanarak kapıyı açıyor, gözleri önce adamlara sonra da bana takılınca donup kalıyor, dudaklarını bir küçümseme bürüyor. Benimkiyle aynı olan koyu renk gözleri kızgınlıkla doluydu.

"Ne istiyorsun lan? Onu satın aldın, geri istemiyorum," diye çıkıştı ve kapıyı kapatmaya çalıştı. Çizmelerimi araya sıkıştırıp kapıyı iterek açıyorum ve o bağırmaya başlarken bile geri sendelemesine neden oluyorum.

"Ne istiyorsun lan? Borcumu kapattım ve size borcum yok piç kuruları-
" Ryder onu bir sandalyeye itiyor.

"Otur ve bir kez olsun çeneni kapa," diye homurdanıyor, geri çekilip duvara yaslanmadan önce kollarını sıvıyor.

Garrett kapıyı kapatır ve önünde durur, kollarını kavuşturmuştur. Diesel odanın içinde dolaşüyor, kıkırdıyor ve çakmağını tekrar tekrar çakıyor. Kenzo ona ihtiyacım olursa diye yanımda duruyor. Ben ise olduğum yerde donmuş, etrafa bakıyorum.

Hatırladığımdan daha küçük, daha kötü kokuyor. Sanırım acı anılarınızı çarpıtıyor. Kafamda burası cehennemdi ve bu konuda kabuslar gördüğümde her şey çok daha... fazla görünüyor. Sanırım şimdi yüzleşmek, bu yeri kafamda inşa ettiğimi fark etmemi sağlıyor ve şimdi burada durduğuma göre korkmuyorum.

Gözlerim bana bu kadar acı çektiren adama dönüyor. Gömleği kirli, lekeli ve yer yer yırtık. Sakalı ve saçları dağınık, içtiği ya da çektiği her neyse gözleri bulanık. Vücudu neredeyse eriyip gitmiş, sırık gibi ve sıska, hatırladığımdan da küçük. Yüzü zayıflamış, gözleri çökmüş, saçları seyrelmiş ve yağlanmış.

Eskiden bu adamdan bu kadar korktuğuma inanamıyorum. Kanepenin etrafından dolaşıp lekeli minderlerin kenarına çöküyorum ve ona bakıyorum. "Merhaba baba, nasılsın?"

Homurdanıyor ve halıya tükürmek için başını çeviriyor, ben de tiksintiyle dudaklarımı büzüyorum. "Ne istiyorsun lan? Bir anlaşma yapmıştık."

"Oh, evet, borcun için ben. Yani, gerçekten Rob, kendi sorunlarıyla başa çıkacak kadar yetişkin olmadığın için beni hâlâ kum torbası olarak mı kullanıyorsun?" Acı acı gülüyorum.

Gözlerini bana diyor ama Ryder'a bakıyor. "Ona hâlâ bu evin erkeğinin kim olduğunu hatırlatmadan önce amcığınızı kontrol etsen iyi olur."

"Görünüşe bakılırsa sen değilsin," diyerek gözlerini tekrar bana çeviriyorum. "Sana yardım etmeyecekler, bana yardım etmek için buradalar."

"Sen neden bahsediyorsun, kızım?" diye alay ediyor, öne doğru eğilip sertçe burnunu çekiyor ve lekeli ağzını siliyor.

"Demek istediğim, artık ben de onlardan biriyim ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bize zarar vermesini hoş karşılamıyorlar. Senin gibi Rob, sürekli geri geliyor. Kaçtığımda gitmeme izin verseydin çekip gidebilirdim ama yapmadın, beni sattın. Kendini tekrar hayatıma soktun. Evet, benim için iyi oldu ama bunun tekrar olmasına izin veremem. Tek yapman gereken yanlış kişinin kapımı çalması ve senin de

Ucuz bir takım elbise ve olduğun sıçan. Bizi tehlikeye atmana izin vermeyeceğim," diye çıkıştım.

"Peki, ne dersen de, tekrar gitmen için ne gerekiyor?" Anlamamış gibi iç geçiriyor. Ona başımı sallıyorum ve parmağımı sallıyorum.

"Karşılayabileceğin bir şey değil," diye alay ediyorum.

Sadece gülüyor ve arkasına yaslanıyor, vücudu onu ayakta tutmaktan aciz görünüyor. Sonra onu izliyorum, gerçekten izliyorum ve ne kadar kırık bir adam olduğunu fark ediyorum. İçtiği bar içkisinden başka hiçbir şeyi ya da kimsesi yok. Yaşlanıyor ve vücudunu maruz bıraktığı onca kötü muamele yüzünden muhtemelen yakında ölecek.

Bunu yapamam, onu öldüremem. Ondan hâlâ korktuğum ya da onu sevdiğim için değil, o bir hiç olduğu için. O zavallı, o bir hayalet ve onu öldürmek annemi geri getirmeyecek ya da kabusları durdurmayacak. Geçmişimi değiştirmeyecek ve ben de bunu istemem. Bu yüzden ayağa kalktım, gitmeye hazırdım. Burada ihtiyacım olanı aldım.

-Kapanış. Geçmişim de bu ev gibi öldü ve unutuldu; küllerini yattıkları yerde bırakacağım.

Gömülmüş.

"Param var!" diye bağırıyor, bana bakarak. "Parayı al kızım ve tekrar bir aile olalım!"

Dudaklarından dökülen kelimeyle irkiliyorum ve adamlarım bir adım daha yaklaşıyor.

"Senin ailenin bir parçası olmak istemiyorum, benim kendi ailem var," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. "Sana söyleneni yap ve babanın sözünü dinle," diye bağırıyor, puflayarak eskiden olduğu gibi, ama şimdi sadece acınası görünüyor.

"Merak etme, biliyor ve daha sonra bana baba diyecek." Ben öğürüp ona ters ters bakarken bile Diesel sırtıyor.

"Hayır, yapmayacağım."

Babam acı acı gülüyor, ben de ona dönüp bakıyorum. "Evet, en azından sonunda iyi bir şey yaptın, değil mi kızım? Para için bir fahişe."

Adamlarım harekete geçip ona doğru koşmaya başlamadan önce dünya nefesini tutarken bir an sessizlik oluyor. Onu yakalamalarını izliyorum ama içimden bir soğukluk akıyor, bir öfke... beni inciten adamı incitmek için bir öfke.

"Durun," diye sakın bir şekilde emrediyorum ve hepsi bana dönüp bakıyor. "Bırakın onu." Yine yapıyorlar ve geri çekiliyorlar, hırıltılı babamın önünde durduğumda gözleri üzerimde, yere düşerken yüzü kıpkırmızı. Orada çömelip başımı eğerek onu izliyorum. Eskiden bu adamdan çok korkardım, her adımına musallat olurdu ama şimdi onun

yerini Engereklerim aldı. Bundan nasıl korkabilirim?

Dünyanın sunduğu kötülükleri ve yatağımı dolduran yılanları gördüğümde, kırılmış bir adam mıyım?

O zayıf.

Acınacak halde.

Burası bir evden başka bir şey değil, o da bir insandan başka bir şey değil. Ben mi? Ben lanet bir yılanım, bebeğim.

"Eskiden senden çok korkardım," diye itiraf ediyorum, o hayaletler ve hayalet korkular içimde yükseliyor. "Eskiden karanlıktan korkardım çünkü beni incittiğin zamanlardı, ama sonra o şeytanlarla yüzleştım. Karanlığa baktım ve korkumu kucakladım çünkü acı hem gece hem de gündüz gelir. Canavarlar güneşin batmasını beklemez, bu lanet olası bir peri masalı değil. Bu hayat ve canavarlar... Canavarlar her yerde. Ama onlar insan. Benim ve senin gibi etten ve kandan. Senden uzun süre nefret ettim, ben gittikten sonra bile beni kontrol ettin. Ama sonunda hayatıma devam ediyorum ve bunu yapmak için, senden kurtulmak için seni affetmeliyim. O pençeleri çekip çıkarmak, acının ve korkunun gitmesine izin vermek. Senden bu kadar uzun süre nefret ettiğim ve beni çarpıtana kadar buna tutunduğum için karanlığı ve kendimi affetmeliyim." Şaşkınlıkla sertçe göz kırpmıyor. "Şimdi görüyorum - ne kadar zayıf olduğunu. Gözlerinde kendi korkun var, kendinden korkuyorsun. Olduğun şeyden... dönüştüğün şeyden, ama baba? Yarattığın şeyden daha çok korkmalısın."

"Ne oluyor lan-"

Başımı sallıyorum ve onu tokatlayarak susturuyorum. "Ben konuşuyorum, sen de dinleyeceksin!" diye bağırdım. "Çekip gitmeye, seni burada çürümeye bırakmaya hazırdım, ama şimdi? Artık bırakmayacağım. Bir daha asla aileme ya da bana zarar veremeyeceksin.

"Belki çekip gitmek beni daha iyi bir insan, daha güçlü bir insan yapar, ama lanet olsun ki umurumda değil. Seni öldürmek istemem ve bunun benim ve ruhum için ne anlama geldiği umurumda değil, çünkü bu adamlar? Beni bunun için seviyorlar ve ben kendimle savaşmaktan yoruldum. Ben neysem oyum. Kan ve acıdan doğdum, ben lanet bir Engerek'im."

"Sen bir hiçsin, sadece zirveye giden yolda uyuyan ucuz bir fahişesin ve artık seni istemediklerinde, seni bir kenara atacaklar." Kıkırdıyor.

"Hayır, yapmazlar." Gülüyorum. "Biz aileyiz, insanların karanlıkta korktuğu şey biziz artık. Hepimiz ihtiyaçtan doğduk, senin gibi insanlardan. Onlar geçmişlerini öldürdüler ve şimdi benim de aynısını yapma zamanım geldi. Son bir sözün var mı baba?"

"Siktir git," diye hırlıyor ve kendini üzerime atıyor.

Hareket ediyorum, elim çoktan kalçamdaki bıçağı kavırıyor. Birkaç santim öteden ona bakarken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor, bıçağım çenesine gömülü, alttan deliyor ve dudaklarında kan fokurdarken ağzına saplanıyor. Gözleri korku içinde bir o yana bir bu yana kayıyor. "Pek yaratıcı bir son söz değil ama iş görür," diye mırıldanıyorum. "Engereklere asla bulaşma."

Bıçağı çekip çıkarıyorum ve hızla boğazına saplıyorum. Şahdamarı kesilince kan fişkırıyor, kirpiklerimden damlacıkları kırpmak zorunda kalana kadar yüzümü ve göğsümü kaplıyor. Dudaklarımda kanın tadını alabiliyorum ama yine de gözlerinin içine bakarken hareket etmiyorum.

Elleri boynunu örtmek için kalkıyor ama Diesel orada ve ellerini hızla tokatlıyor, hepimiz adamın, babamın sonunda hak ettiği sonla karşılaşmasını izlerken gülüyoruz.

Belki de çekip gitmeli, iyi bir insan olmalı ve onun yaşamasına izin vermeliydim.

Ama hiçbir zaman iyi bir insan olduğumu iddia etmedim.

Beklediğimden daha uzun sürüyor ve sonunda durduğunda, göğsü kıpırdamıyor, gözleri hala açık... ama boş. Tıpkı benim gibi. Çünkü ben hiçbir şey hissetmiyorum. Hissedeceğimi sanmıştım ama hissetmiyorum. Bu sadece yapılacak, halledilecek başka bir işti.

Diesel görüş alanıma giriyor, eli yanağımda geziniyor ve kan içinde kalıyor. "Seni seviyorum Minik Kuş, her şey bitti."

Başımı sallıyorum, o da kanı umursamadan eğiliyor ve diğerlerinin yaklaştığını hissettiğimde dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, her zaman orada, her zaman beni koruyor.

Bazen bir kahraman bulmanıza gerek yoktur, karanlıkta yanınızda duracak, kandan ve ölümden korkmayacak birini bulmanız yeterlidir. Hayır, bazen bir kahramana ihtiyacınız yoktur... bir suçluya, bir kötü adama ihtiyacınız vardır.

"Hadi eve gidelim aşkım," diye mırıldanıyor Ryder, elini omzuma koyup sıkarken.

Evet, ev.

Adamlarımla, ailemle.

Viper'larımla.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

DİZEL

TRoxy'nin babasını öldürmesinin üzerinden iki hafta geçti. Sonrasıyla elbette ilgilendik, gerçekte ne olduğunu asla öğrenmemeleri için temizlik görevlilerini ve polis dostlarımızı çağırdık. Sadece başka bir keş gecekondularda ölüyorlar. İşte böyle çeviriyorlar.

Onu bir daha asla incitemez.

Eğer onu öldürmeseydi, ona yaptıkları için ben öldürürdüm. Daha kötüsünü hak ediyordu ama bu onun adaletiydi ve o da bunu çok güzel yaptı... Onu öptüğümde dudaklarında adamın kanının tadını alabiliyordum. Ryder ve ben onu duşta yıkarken ve gözlerinde gördüğümüz o boşluğu zevkle doldururken attığı çığlıkları hâlâ duyabiliyorum.

Minik Kuş'u bugün kahvaltıdan beri pek görmedim ve şimdi neredeyse gece yarısı oldu. Evde yeni zindanımızı hazırlamakla meşguldüm ama bir şeylerden şüphelendiğini düşünmeye başlıyorum çünkü bütün gün mesajlarıma cevap vermedi. Bu yüzden zindanı bitirmek için uzun bir gece geçirmek yerine, Ryder bana mesaj attıktan sonra onu bulma niyetiyle eve gidiyorum.

Çatı katına ulaştığımda kapı açıldı ve her yer kapkaranlıktı. Gözlerimi kısarak içeri daldım, içimi korku kaplamıştı. "Minik Kuş?" diye bağıriyorum. "Roxy!"

Kimse cevap vermiyor. Telefonumu kaptığım gibi Ryder'ı arıyorum, odanın içinde cevap ararken Ryder cevap verdiğinde masanın üzerindeki bir notta duruyorum. Kıkırdıyor. "İyi eğlenceler D, onu öldürmemeye çalış." Ben hâlâ nota bakarken telefonu kapatıyor.

Avlanmak ister misin? Bulabilirsen bul beni. Yakalarsan seninim.

Küçük bir kuş çizimiyle imzalanmıştır.

Telefonumu fırlatıp tişörtümü çıkarırken aletim anında sertleşiyor, böylece sadece kot pantolonum ve botlarımla kalıyorum. Oynamak mı istiyor? Tam zamanında. Onu bulacağım ve tıpkı dediği gibi, benim olacak. Derisini oyarken bile daha fazlası için çılgılık atmasını sağlayacağım.

En sevdiğim oyun.

"Minik Kuş, Minik Kuş," diye sesleniyorum, dinlemek için başımı eğiyorum. "Oynamak ister misin?" Karanlık oturma odasında geziniyor, saklanacak her yeri kontrol ederken sırtıyorum. "Öyle demeliydin, çünkü seninle oynamak istiyorum." Belli ki burada değil, bu yüzden koridordan odasına doğru ilerliyorum, artık orada uyuduğu pek söylenemez.

"Seni bulduğumda-" Nefesimi içime çekiyorum, kafamı dolduran görüntüler karşısında inliyorum. "Keşke sorsaydın dedirteceğim sana."

Odasına girdiğimde tek ses benim sesim. Yorganın altında bir şişkinlik var ve onu geri çekiyorum, insan şeklindeki yastıkları gördüğümde gülüyorum. Banyoyu ve gardırobu da kontrol ediyorum ama hepsi boş, bu yüzden koridora geri dönüyorum, avlanırken parmağımı duvarda gezdiriyorum.

"Minik Kuş!" Sesleniyorum. "Çık dışarı, çık dışarı, her neredeyse! Sikimi, ellerimi ve acımı istediğini biliyorsun."

Üst katta bir hareket duyuyorum, oturma odasından hızla geçip merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve sahanlığa varana kadar etrafıma bakıyorum. "Minik Kuş," diye sesleniyorum, "bunu kendin için daha kötü hale getirme. Ne kadar uzun sürerse, o kadar çok canını yakarım."

Yine bir itiş kakış sesi duyuyorum, Ryder'ın odasına dönüyorum ve tekrar salona çıkmadan önce hızlıca kontrol ediyorum. "Bunu sadece benim için mi düzenledin, Minik Kuş?" Kendi odamı ve diğerlerini araştırmaya koyulurken bağıriyorum. "Bütün gün ıslak ıslak beni mi bekledin, seni bulduğumda neler olacağını mı hayal ettin? Ki bulacağım."

Odalar boştu ve sinirliydim, bu yüzden koridora geri döndüm, aletim pantolonumun içinde ne yapacağımı beklerken sarsılıyordu

onu bulduğumda. Teni çok kolay morarıyor, kanı ellerimi ve sikimi kaplıyor... Siktir.

Dikkatim o kadar dağınık ki bir ileri bir geri yürüyüp ona sesleniyorum.

Artık kilitleme zahmetine katlanmadığımız cephaneliğin önünden geçerken kapı aniden açılıyor ve sert ve metal bir şey çeneme bastırarak onu yukarı kaldırıyor. Karanlıkta onu zar zor seçebiliyorum ama yeterince görebiliyorum. Küçük kuşum tam çenemin altında bir sopa tutuyor ve bana sırtıyor, üzerinde teninden başka bir şey yok. Dokunmak, tatmak ve kanatmak için can attığım teni.

"Saklandığını sanıyordum?" Mırıldanıyorum.

"Saklanmaktan yoruldum, bu benim tarzım değil. Seni avlamayı tercih edeceğimi fark ettim." Sırtıyor.

Sopayı tutup kendime doğru çektiğimde onu şaşırttım. Silahı fırlatıp boynundan tutarak onu duvara çarparken nefesi kesiliyor ve göğsüme düşüyor. Ellerim teninde gezinirken önümü sırtına bastırıyorum, dolgun kıkırını sıkıyorum ve meme uçlarını çimdiklemek için uzanmadan önce yan tarafını ısıyorum. Çırpınırken bile inliyor.

"Minik Kuş," diye mırıldanıyorum kulağını ısırarak. "Beni benim olan için beklettin ve yanımda hiç oyuncağım yok." Küçümsüyorum. "Sanırım doğaçlama yapmam gerekecek."

"Öyle mi? Önce beni yakalaman gerektiğini söyledim." Gülüyor ve sonra dirseği geri geliyor, tam karnıma vuruyor. Hırıltıyla iki büküm olurken onu bıraktım ve o da kaçmadan önce dizini yüzüme çarptı.

Gülerek doğruluyorum ve burnumdan akan kanı hissediyorum. *Başladı, Minik Kuş.*

Peşinden merdivenlerden aşağı uçuyorum, onu belinden yakalayıp oturma odasına fırlatıyorum. Bir iniltiyle sehpaye çarpıyor ama yuvarlanarak kurtuluyor ve ayağa kalkıyor, hâlâ bana sırtıyor. "Tüm yapabildiğin bu mu? Büyük Diesel kendi kadını bile yakalayamıyor mu?" diye alay ediyor.

Beni geçmeye çalışıyor ama eğilip onu omzuma atıyorum, masaya doğru ilerleyip onu masanın üzerine yatırırken çırpınışlarını görmezden geliyorum. "Dur!" diye bağırarak uzaklaşıyorum ve ipimi almak için hızla yukarı çıkıyorum. Tabii ki geri döndüğümde kıpırdamış ve masanın yanında durmuş, dudakları titrerken bile bana bakıyordu.

İpi ellerimin arasından geçirip masanın etrafında sola dönüyormuş gibi yaparken dudaklarımı yalıyorum, onu sağa koşturuyorum, onu tekrar yakalayıp masaya geri fırlatmadan önce ben de öyle yapıyorum. Tekmeliyor ve mücadele ediyor ama ikisini de

Bacaklarını ve ardından her bir elini bağlayıp parlak yüzeye çarpıyor ve ipi her bir köşesinden dolayarak onu benim için bağlayana kadar dolaştırıyorum.

Ben masanın etrafında sinsice dolanırken bana dik dik bakıyor, elimi vücudunda gezdirip tekrar ürpermesini sağlıyorum. "Ben de senin oynamak istediğini sanıyordum," diye mırıldandım.

"Yaptım ama lanet olası yemek masasına bağlanmak için değil," diye homurdanıyor. Kaşlarını kaldırarak elimi ayırdığı kalçalarından ıslak amına doğru götürüyorum. Elim tekrar amının üzerinde gezdiriyorum, kolunu ve karnını okşamadan önce bir nefes almasına neden oluyorum ve kızgınlıkla oflamasına neden oluyorum.

Masanın her iki ayağına bağlı iplerin sıkı olduğundan emin olarak, o izlerken çakmağımı açıyorum, göğsü kabarıyor ve kanı masayı kirletiyor, bu da beni daha da sertleştiriyor ve onu daha da ıslatıyor. O beni izlerken, ben ipleri çekiştirirken, kremasının amından, kalçalarından aşağıya ve aşağıdaki masaya damladığını görebiliyorum. "İyi bir küçük kuş olmalıydın, eğer olsaydın şimdi boşalmana izin verebilirdim."

"Becer beni," diyor.

Gülerek iki mum alıyorum ve yüzüne yaklaştırmadan önce yakıyorum. "İstedğim zaman yakarım ama şimdilik oynamak istiyorum." Mumları havaya kaldırıp eriyişlerini izlemesine izin veriyorum. "Hiç üzerine sıcak balmumu damladığını hissettin mi Minik Kuş?" Gözleri açlıkla kararmadan önce anlayışla genişliyor. "Ah, hissettin. Hoşuna gitti mi? Peki ya vücudunun her yerine?"

Alevi titreyen mumu eğip, ona sırtırken göğsünün üzerinde tutuyorum. Mum yavaşça damlayıp köprücük kemiklerinin üzerine düşüyor ve bir iniltiye dönüşmeden önce tıslamasına neden oluyor. "Ben de öyle düşünmüştüm, Minik Kuş," diye mırıldanıyorum, diğer mumu alıp ikisini de tutarak göğsünün üzerine koyuyorum. Yandıkça, mumları göğüslerinin arasından karnına doğru serpiştiriyorum, o inleyip ipleri çekiştirirken balmumu tenine damlıyor. "Küçük Kuş, Küçük Kuş, benim için ne kadar da güzel eriyorsun." Onu tutarken gülüyorum Her göğsün üzerinde bir mum.

Başını sallıyor, ama yine de bahşış veriyorum ve açıkta kalan göğüslerinin üzerine düşüyor. Kasıtlı olarak bir kısmını göğüs ucuna doğru yönlendirdiğim için yüksek sesle nefes alıyor. Kalçaları kalkarken bile bir çığlık atıyor. Balmumunun teninde soğumasına izin vererek, elimi vücudunda gezdiriyorum ve sırlıklam olmuş amını tekrar avuçluyorum. "Bunu seveceğini biliyordum Minik Kuş, bak." Diğer elimi kullanarak sertleşmiş balmumunun bir kısmını altındaki pembe tene doğru

fiskeliyorum. "Seni çok güzel gösteriyor."

"Seni piç," diye tükürüyor, hatta amını sahiplenerek tutan elimi itiyor.

"Küçük Kuş, ağzına dikkat et, yoksa ağzını doldururum ve bu benim sikimle olmaz."

Dilimi karnında gezdirip oradaki mücevheri öptükten sonra bıçağımı çıkarıp görmesini sağladığımda başını masaya geri bırakıyor, vücudu hafifçe titriyor. Arzu içinde titrerken bile kıpırdamıyor, gözleri kocaman açılmış, dudakları nefes nefese. Bıçağı indiriyorum ve sivri ucunu kullanarak sertleşmiş balmumunu yavaşça ve metodik bir şekilde, göğsü ve karnı tekrar temizlenene kadar, geride kalan pembe izler dışında kotuma uzanıp sikimi sıkıyorum.

"Söz vermeye devam edecek misin?" diye meydan okuyor, bağlı yatarken ve ona yapmak istediğim her şeye teslim olurken bile benimle alay ediyor.

"Minik Kuş, seni yakaladığımda ne yapacağımı biliyordun. Sana işkence etmek en sevdiğim hobim. Bunu sen istedin, o yüzden iyi bir kız ol ve oynamama izin ver." Gülüyorum.

Bıçağı boğazından aşağı sürükleyip kalbinin üzerinde durdurduğumda ofluyor ama itiraz etmiyor. "Şu anda benimle dövüşür müsün?" Merakla soruyorum, bıçağın ucunu derisini kıracak kadar içeri sokarken. Bıçağımın etiyle buluştuğu yerde bir damla kan oluşuyor. "Beni durdurmaya çalışır mıydın?"

"Hayır," diye anında cevap veriyor, inlerken eğilip bıçağı daha derine bastırıyor. "Sana izin verirdim."

"Yapardın, değil mi?" Başımı kaldırıp alnımı onunkine bastırırken fısıldıyorum. "Seni öldürmeme izin verirdin."

"Yapardım." Başını sallıyor, dudaklarımı yalıyor. "Yüzümde bir gülümsemeye ölürdüm."

İblislerim daha da yaklaşıyor, çılgınlıklarıyla etrafımı sarıyor, elimin daha aşağı kaymasına ve bıçağı daha derine saplamama neden oluyor, ta ki o acı içinde nefesini verene kadar. Gözlerinde yaşlar oluşuyor ama yine de savaşıyor. Hayır, beni uçurumun kenarından geri getiriyor.

"Ama beni öldürmek istemiyorsun D, ölmemi istemiyorsun, bu çok kolay olurdu. Hayatımı istiyorsun, sonsuza dek, bana işkence etmek ve günlerimizin geri kalanında benimle oynamak için. Şimdi bitirmek çok hızlı olur. Sen sadece acıyla değil, zevkle de ilgileniyorsun ve şu anda bebeğim, bu sadece acı," diye itiraf ediyor.

Gözlerimi kırıştıırıp şok içinde bıçağı bakıyorum ve onu fırlatıp atıyorum. "Minik Kuş, Minik Kuş, hep beni kurtarmaya çalışıyorsun."

"Hayır, seni kurtarmak değil, seninle yanmak" diye mırıldanıyor, başını kaldırıp göğsü aramızda kanarken dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce. Dudaklarında çaresizliğinin ve açlığının tadını alıyorum... ama aynı zamanda aşkının da. Benim için.

Onun hasarlı Viper'ı, onun çılgın piçi. Onu nasıl yaktığını düşünmeden kendi zihninin alevlerinden tekrar tekrar çektiği adam. Ona bunun ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum. Bu bizim oyunumuz olarak başladı ve gerçek bir şeye dönüştü.

Ölüm kalım meselesi, çünkü istemeden onu kolayca öldürebilirim ve o da bunu biliyor. Yine de umursamıyor, yine de beni istiyor, ağzıma doğru inliyor ve beni teşvik etmek için dudaklarımı ısırtıyor.

"D, lütfen," diye yalvarıyor, bana daha da teslim oluyor, almıyor, sadece istiyor.

Onu nasıl reddedebilirdim ki?

O ilk günden beri onunum ama benden asla bir şey talep etmiyor, bana asla emir vermiyor. Sadece soruyor, yalvarıyor, yakarıyor. Dudaklarını yalayarak, ağzımı çenesinden ve boynundan yarasına kadar takip ediyorum ve muhtemelen iz kalacağını bilerek kalbinin hemen üzerinde damlayan kanın etrafında dönüyorum.

"Ne istersen, ne istersen, Küçük Kuş, senindir. İstersen bu dünya senin, ayaklarına kapanmalarını sağlarım," diye mırıldanıyorum, aşağıya doğru inip amının üstüne gelene kadar vücudunda gezinirken. "Senin için kanlarını akıtırım, çılgılık attırırım, senin için ölmelerini sağlarım," diye yemin ediyorum, amını yalarken, kızımın tatlı tadıyla inliyorum. O benim lanet olası saplantım, zayıflığım ve en tatlı lanet olası paketteki gücüm.

İnliyor, ıslak amını yüzüme doğru itmek için kalçalarını olabildiğince eğiyor. Alt dudaklarının üzerinde gezinerek onu daha da ayırıyorum ve iki parmağımı içine daldırıyorum, deliğinin parmaklarımın etrafında kenetlenmesini, klitorisinin dolmasını ve dudaklarım ve dişlerim için yalvarmasını izliyorum. Piercingi ışıktaki parlıyor, sikimdekiyle eşleşiyor.

Parmaklarımı çevirip dudaklarımı klitorisinin etrafına sarıp emerken haykırıyor, parmaklarımın etrafından fışkırırken kalçaları titriyor. Dişlerimi savunmasız etine geçirerek, çılgılık atana kadar zevkine acı katıyorum, o kadar hızlı boşalıyor ki neredeyse kendim boşalıyorum.

O kadar mükemmel ki, işte bu.

Mükemmellik.

Serbest kalışını yalayarak parmaklarımı kurtarıyorum ve dilimle temizliyorum, tatlılığına doyamıyorum. Ondan bile daha iyi

Kan. Daha fazlası için tekrar daldırıyorum ve bağlarının içinde kıvranarak adımı haykırıyor. "Diesel!"

Kendime engel olamayarak onun üzerine çıkıyorum ve eğilip bacaklarından birinin ipini koparıyorum. Hızla belime doluyor, ben vücudunun üzerinde dururken beni kendine çekmeye çalışıyor, başının yanında bir avuçla kendimi tutuyorum. Ben daha fazla dayanamayana kadar sırtını kamburlaştırıyor, kanını ve göğüslerini göğsüme sürüyor.

Kalçalarını tutarak hizalıyorum ve içine giriyorum, benim için tekrar çığlık atmasını sağlıyorum. Ben onu sert ve hızlı bir şekilde sikerken elleri bağların içinde dönüyor, onları kavıyor. Aramızda hiçbir şey yok.

Bu biziz.

Ölüm etrafımızı sarmış olsa bile yaşam budur.

Başını arkaya yatırıyor ve ben her hamlede ona daha sert ve daha hızlı çarparken dişlerimi boynundan aşağı sürüklüyorum, konu Minik Kuşum olduğunda kendimi tutamıyorum. Zevk içimde sallanıyor, ne kadar sıkı ve ıslak olduğu için neredeyse omurgamı eğiyor. Sikimin etrafına bir mengene gibi sarılmış hissi. Yumuşaklığı sertliğime baskı yapıyor. Kanı beni işaretliyor.

Sikeyim.

Beni teşvik ediyor. "Evet, Tanrım, evet, bebeğim, daha fazla. Siktir, acıt!" diye çığlık atıyor, ben onu itişlerimle cezalandırırken. Aşağı uzanarak başparmağımı yaraya bastırıyorum ve içindeki o noktaya vurduğumdan emin oluyorum, bu da onu kısa sürede tekrar çığlık attırıyor, horozumun etrafında çok güzel bir şekilde geliyor.

Gözleri kapalı, yüzü zevkten gevşemiş ve altımda titreyip nefes almaya çalışırken ağzı morarmış ve ayrılmış. Ama henüz işim bitmedi. Diğer ayak bileğindeki bağı kopararak, yapışan, nabız gibi atan amından kurtuluyorum ve onu hızla çevirerek kıçını havaya kaldırıyorum.

Nefes almak için çırpınırken kolları üzerinde uzanıyor, yüzü dönmüş ve masaya bastırılmış durumda. Sırtında küçük kesikler ve sızan kanlar var. Kıç kıp kırmızı ve çok güzel ve ben onu sikeceğim.

Bacaklarını vücuduna yaklaştırarak, kıç yanaklarını ayırırken onları isteyerek ayırmasını izliyorum. Eğiliyorum ve dilimi deliğinin etrafında gezdirdikten sonra amına doğru kayıyorum ve tekrar yukarı çıkıyorum. İnliyor ve dilimi itiyor.

"Siktir, bu çok yanlış." Gülüyor. "Sakın durma."

Tekrar geri itene kadar kıçını dillerken hiçbir planım yok, parmaklarım dolgun yanaklarını kazıyor. Daha fazla dayanamayana kadar onu yüzüme doğru tutuyorum. Arkasındaki masaya diz çöküp, parmağımı

Çatlağından amına doğru kaydırıp içine sokuyorum, serbest bırakıp diğer deliğinin etrafında dolaştırmadan önce onu okşuyorum. Aletim hâlâ amcığından damlıyordu ve onu kavrayıp kıkına bastırdım.

"Bıçağımyı kıkında sevdin ama sikimyı daha çok seveceksin Minik Kuş, hatta diğerleri gelene kadar seni burada bağı ve kanlar içinde bırakabilirim."

"Siktir, siktir, siktir," diyor tek söylediğı, geri itiyor ve beni güldürüyor.

Aletimin kalın başının kıkına bastırıldığını görünce neredeyse boşalacaktım, bu yüzden yavaştan alıyorum, o benim için gevşerken kas halkasını geçerek içeri itiyorum. "Aferin kızım," diye mırıldanıyorum, yan tarafını okşayarak onları geçiyorum ve geri çekilip tekrar bastırmadan önce kendimi bir inç içeri sokuyorum, sonunda kıkının derinliklerine girene kadar her itişte daha da uzaklaşıyorum.

Sırtına eğilerek omurgasını yalıyorum, kesiklerinden akan kan ağzıma doluyor ve hâlâ derisinin içinde duran bir cam parçasına takılıp dilimi kesiyorum. İnleyerek onu daha sert bir şekilde arkaya doğru itiyorum, çığılık atarken onu sikime dayıyorum. Ağzımdan soluk tenine kan damlıyor ve kesiğın acısı beni kıkında seğırtirken bir kan izi bırakarak onu yukarı ve aşağı doğru takip ediyorum.

Ama hareket etmememden sıkıldı, beni iterek daha derine inmeye zorluyor. Homurdanarak arkama yaslanıyorum, kalın kalçaları ellerimi dolduruyor ve ben çekilmeden önce kıkına giriyorum. Artık yavaş gitmiyorum. Hayır, onu küçük pis bir kız gibi beceriyorum.

Çok sıkı, o kadar sıkı ki onu becermek neredeyse imkânsız ve şimdi yüksek sesle inliyor, neredeyse çığılık atıyor. "Kıkındaki piercingimyı beğendin mi, Küçük Kuş?" Alay ediyorum, kendi sesim alçak ve çakıllı, kendi salınımımyı geri tutarken, neredeyse acı verici bir şekilde kenar yapıyorum.

"Tanrım, kendimi çok tok hissediyorum," diye mırıldanıyor.

"Bir dahaki sefere, Kenzo'nun aynı anda amını sikmesini sağlayacağım ve o zaman çok dolu olacaksın, Küçük Kuş," diye bağııyorum, sikimin kıkına girip çıkmasını izlerken çığılık atmasına neden oluyorum, manzara beni çözüyor.

"Çok ateşli," diye mırıldanıyorum. Omurgamın dibinde bir karıncalanma başlıyor ve içime akıyor, beni çekiyor, bırakmamı talep ediyor. Kendimi tutamıyorum. Çok güçlü, kanı, amı ve kıkı onu benden sürüklüyor.

"Oh, Tanrım, Minik Kuş, çok yaklaştım." İnliyorum, gözlerimyı onun kıkına daha hızlı girip çıkan sikimden ayıramıyorum.

İnliyor, amı tekrar titreşiyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum.

Eğilip kıçını ısırdım, dişlerimi acıyla geçirdim ve çığlık attı.

Ben daha fazla çekemeyinceye ve mengene beni patlatıncaya kadar kıcı beni sıkıyor.

İçimden tekrar tekrar akıyor gibi görünüyor, benden her şeyi çekiyor, onu tekrar tekrar dolduruyor, sonunda tükenene kadar kıcına fişkırıyor. Dişlerimi serbest bıraktığımda, oradaki kanayan girintiyi görüyorum ve sırtıyorum. Yavaşça kıcımdan kayıyorum, yanına çöküp nefes nefese kalırken yatıştırıcı sözler fısıldıyorum.

Kalbim göğsümde çarparken nasıl nefes alacağımı yeniden öğrenmeye çalışıyorum, o kadar yüksek ki tek duyabildiğim bu, bacaklarım güçsüz. Ayağa kalkabileceğimi hissettiğimde, masadan kalkıp mutfığa doğru sendeliyorum, birkaç havlu alıp Küçük Kuş'u temizlemeden ve çöp kutusuna atmadan önce sikimi temizliyorum. Masaya geri tırmanıp ellerini çözüyorum ve onu kollarıma sürüklüyorum. Kan ve döl üzerimizi kaplıyor, ama lanet olsun, istesem bile tekrar hareket edemiyorum.

"Seni seviyorum Minik Kuş," diye fısıldıyorum dudaklarına. "O gün yüzüme yumruk attığın için çok mutluyum."

Gülüyor. "Ben de seni seviyorum. Ben de seni seviyorum, seni çılgın piç."

Onu usulca öptükten bir süre sonra geri çekiliyorum. "Hayatımın geri kalanında seni avlamak için sabırsızlanıyorum."

Buna gülüyor ve ben de ona katılıyorum, ciddi olmama rağmen, ama yüzünün aydınlandığını, dudaklarının öpücüklerimden morardığını ve vücudunun izlerimle dolduğunu görmek... Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ateş ve kan içinde yaşayan bir adam yüzünden her şeyini kaybeden bir çocuk için Minik Kuş benim özgürlüğüm. Benim ikinci şansım. Benim aşkım.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

GARRETT

SRoxy uyurken başında durup ona bakmaktan kendimi alamıyorum. O çok güzel. Gümüş rengi saçları Kenzo'nun yastığının üzerine dökülmüş, bir kolu yastığın altında, diğeri üzerinde, sırtı çıplak ve açıkta.

Gece boyunca yorganı tekmelemiş olmalı. Kendime engel olamıyorum, şeftali gibi kıcını ve uzun, yağsız kalçalarını görene kadar onları daha da aşağı çekiyorum, kıkında D'nin iyileşmekte olan diş izlerine sırtıyorum. O gece geri döndüğümüzde ve onun üzerindeki izleri gördüğümde neredeyse kıcını tekmeleyecektim, ama o sadece güldü. Göğsündeki yara hâlâ iyileşiyor ve doktor, D'yi çok eğlendirecek şekilde yara izi kalabileceğini düşünüyor.

Elimi yan tarafına ve kıkına doğru gezdirirken neredeyse inleyecektim. Onun o amcık gibi bir şey olduğunu nasıl düşünebildim? Yumuşak teni ve dövmeleriyle inanılmaz biri ama içinde acımasız bir çizgi var, benim küçük savaşçım ve onu kızdırdığımda... inanılmaz oluyor.

Doktor sonunda dövüşe dönmeme izin verdi, ancak sadece yarı zamanlı ve gecede sadece bir kez yapmam şartıyla. Artık ringde kendimi öldürmek yok, Roxy buradayken buna ihtiyacım olduğundan değil. Sadece artık o dürtüye sahip değilim. Dövüşmek, elbette istiyorum ve başkalarına zarar vermek, bu her zaman benimle olacak, ama ölmek istemiyorum.

Onun yerine, onu yanımda götürmek, beni izlemesini sağlamak istiyorum. Geçen sefer kazandığımda bana öyle şehvetle, öyle karanlık, aç gözlerle bakmıştı ki, ama ben

kendi öfkem ve kendimden nefretim içinde kaybolmuştum. Artık öyle değil. Onu bir dövüşe götüreceğim ve buna bayılacak.

"Öylece bakacak mısın?" diye soruyor, gözlerini bile açmadan. Sırıtiyorum, ne zamandır uyanık olduğunu merak ediyorum ve ona bir ucube gibi baktığımı biliyorum, ama o umursamıyor. Saçları dağılmış, gözlerini kırpıştırarak açıyor, yüzü makyajdan arınmış. Güneş içeri süzülüyor, alçak öğleden sonra ışığı bronz tenini öpüyor ve karnındaki mücevheri, yılanımızı yakalıyor.

Yavaşça geriniyor, vücudu hareketle yuvarlanıp sıkışıyor, ağzımı kurutuyor ve sikimi sertleştiriyor, ama şu anda onu eğip sikmekten başka planlarım var. "Uyuyor musun?" Kollarımı kavuşturarak homurdanıyorum.

Bana bakıyor, o alaycı gülümsemesi takıntılı olduğum dudaklarını kıvrıyor. "Kenzo ile, beni ikna etti."

Homurdanıyorum, eminim öyledir. Ellerimizi ondan uzak tutamıyoruz. Toplantılar sırasında bile Ryder sadece bu hafta dört kez herkesi dışarı attı ve onu hemen çılgılık attırdı.

Kalçasını tokatlayarak eğildim ve onu öptüm, artık öpebildiğim için mutluyum. "Duş al ve giyin, sonra benimle aşağıda buluş."

Ben uzaklaşırken suratını asıyor. "Nereye gidiyoruz?" "Dışarı," diye çıkışıyorum.

"Bu bir randevu, değil mi?" Gülüyor.

"Hayır, değil amına koyayım," diye homurdanıyorum ama dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Öyle!" diye sesleniyor yüksek sesle. "Benden hoşlandığını biliyordum!"

Kıkırdayıp aşağıya iniyorum ve Diesel'i yemek masasının üzerinde, yüzünde garip, boş, hülyalı bir ifadeyle yatarken buluyorum. "D, iyi misin?" Sonra elinin pantolonunun içinde olduğunu fark ediyorum. "Dostum, ne oluyor lan? Orada yemek yiyoruz!"

Gözlerini kırpıştırıyor ve gözlerime bakarken otuz bir çekmeye devam ediyor. "Geçen geceyi hatırlıyorum." İç çekiyor. "Çok iyiydi."

"Bu çok boktan. Gözlerimin içine bakma, bu çok garip!" Hırlayarak uzaklaşırken başımı sallıyor ve Ryder'a yeni bir yemek masası alması için mesaj atıyorum. Artık orada yemek yemem mümkün değil. Arkamdan inlediğini duyuyorum.

"Konuşmak istiyorsan işim bitti dostum!" diye sesleniyor arkamdan gülerek. Deli piç.

Mutfakta bekliyorum, bilerek ona bakmıyorum. Roxy yaklaşık bir saat sonra yıkanmış ve giyinmiş olarak aşağı iniyor. Hepimiz onun bazı kıyafetlerini bu nedenle odalarımızda tutmaya başladık... aslında Diesel çaldı.

tüm kıyafetlerini onun odasına koydu, bu yüzden önce onları geri almak zorunda kaldık.

Şeftali gibi kışını saran ve neredeyse ağzımın suyunu akıtan siyah yırtık bir şort, ortasında bir yılan olan bol, yırtık bir tişört ve uzun, zayıf bacaklarını örten ve en sevdiği botlarında biten file çoraplar giymiş. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, gümüşü teller kaçıyor. Dudakları kırmızıya boyalı ve gözleri koyu renk çizgili.

Tanrıça gibi görünüyor.

Diesel'den önce yanına koşup kolumu ona doluyorum ve masadan fırladığını duyduğumda onu kapıya doğru yönlendiriyorum. "Benimle oyna, Minik Kuş!" "Sen zaten kendinle oynadın!" O kıkırdarken ben de ona karşılık veriyorum.

çıkarken dolaptan deri ceketini alır.

Asansördeyken, elimi arka cebine sokup kışını sıkıyorum ve o da yanıma bastırıyor, sayıların düşüşünü izlerken bunun artık sorun olmadığını biliyor. "Peki bu randevuda nereye gidiyoruz?"

"Bu bir randevu değil," diye homurdanıyorum ve o da gülüyor.

"Kesinlikle bir randevu, ama tamam, sürpriz olsun." Garajın kapısı açılırken oflayıp pufluyor. Onu bisikletime götürüyorum ve bir kask veriyorum. Ben bisiklete binip arkamdaki koltuğu sıvazlarken o da kaskı kafasına geçiriyor. Kolayca tırmanıyor ve kollarını karnımın alt kısmına sıkıca sarıyor, ben motoru çalıştırıp şehre doğru yola çıkarken başını çeviriyor.

Elleri, sert sikime bastırana kadar gittikçe aşağıya iniyor. Baştan çıkarıcı. Güneş nihayet batarken ve gece tüm günahkârları ve suçluları dışarı çıkararak şehre yayılırken hızlanıyorum ve virajları daha hızlı alıyorum.

Bizim gibi.

Bu akşamki eski spor salonunu buluyorum ve hızlıca ayrılmamız gerekebilir diye arka tarafa park ediyorum. O iniyor ve ben de aynısını yaparken bekliyor ve elini tutup onu arkadaki metal kapıya götürmeden önce kasklarımızı saklıyorum. Kapıya vuruyorum ve Sheehan beliriyor, beni görünce sırtıyor. "Öldün mü yoksa bir şey mi oldu diye merak ettim, delikanlı. Hadi, iki adamım var-"

Roxy, gülerek başını sallayan Sheehan'a sırtarak, "Bir, onu tek bir dövüş için aldın, bu yüzden rakibini akıllıca seç, muhtemelen buradaki en büyük piç," der.

İçeride kaybolurken ona "Tam aradığım adam bende," der. "En büyük adam mı?" Homurdanıyorum.

Gülüyor ve bana bakmak için dönüyor, elim hala onun elinde ve aramızda uzanıyor. "Aksi takdirde adil bir dövüş olmazdı, onlara bir şans vermeliyim." Gözlerini üzerimde gezdirerek göz kırpmıyor. "Yine de onun kışını tekmeleyeceksin koca adam, ama bu şekilde saldırganlığını daha uzun süre ortaya çıkarabilirsin ve eğer o yeterli olmazsa?" Daha yakına eğiliyor. "İçimden çıkarabilirsin." Sonra gülüyor ve dönüp spor salonuna giriyor.

İnleyerek peşinden gittim. Kalabalık onun için ayrılmaya başladı bile, sadece ben değil, artık herkes onun kim olduğunu biliyor. Bir Engerek. Ondan hem korkuyorlar hem de saygı duyuyorlar. Sevdığımız kana susamış kadın hakkında söylentiler kolayca yayılıyor ve birden fazla solgun yüzün ona baktığını fark ediyorum.

Buna sırtıttım. Görünüşe göre artık o da bizim kadar ünlü. Onu köşedeki iki zengin puştun oturduğu sandalyelere götürüyorum. "Çekil," diye hırlıyorum.

Tartışmak için dönüyorlar ama bizi görünce ayağa fırlayıp kaçıyorlar. Ben gömleğimi çıkarıp ona verirken, o da kendini birinin içine atıyor, bacaklarını diğerine uzatıyor, silahımı ve bıçaklarımı da kucağında tutuyor, gözleri açlıkla göğsümde geziniyor. Eskiden olsa bu beni kızdırdı, ama şimdi beni ateşlendiriyor ve sertleştiriyor, ki bu da bir kavgaya girerken iyi bir şey değil.

Eğilerek onu herkesin önünde öpüyorum, hak iddia ediyorum. "Uslu dur bebeğim, önce vur, soruları sonra sor."

Gülüyor ve sırtarak beni itiyor. Bugün gerçek bir ring olan ringe dönüyorum. Attığım her adımda eğlence ve arzunun tüm izleri beni terk ediyor ve iplerin altından geçip yastıklı minderlere adım attığımda hazırım. Öfke ve nefret içimi dolduruyor, yumruklarım iki yanımda kenetleniyor. Boynumu kırarak köşemde dövüşün başlamasını bekliyorum.

Diğer adamı anons ediyorlar ama zili duyana kadar bakmıyorum bile. Her zaman olduğu gibi, kalabalık ve herkes kayboluyor ve ben dönüp bana doğru gelen koca piçi görüyorum. Kötü görünümlü, Rus olduğu belli ve dövüşmeye alışkın.

Ama bu ona yardımcı olmaz.

Kendimi kavgada, yumrukların savruluşunda, eğılmelerde, acı ve kanda kaybederken kızımın benim için tezahürat yaptığını duyuyorum. Sürüklenip götürüldüğümde hala dövüşüyorum ve beni durduramıyorlar, karanlık görüşümü kapatıyor, ama sonra o benden önce orada.

Eli terleyen göğsümün üzerinde, beni donduruyor. Gözlerimi kırpmayıp ona bakıyorum, beni kontrol etmeye çalışan dört adamı görmezden geliyorum ama bu kadın beni zahmetsizce durduruyor. Sırtıyor, gözleri

karanlık, aç ve

etkilendim. "Çok ateşliydi, koca adam, ama o yok, dövüşmek ister misin? Dövüş benimle," diye mırıldanıyor.

Tezahürat yapan kalabalığı görmezden geliyorum ve ringden atlamadan önce onu omzuma atıyorum. Eşyalarımı alıp kalabalığın arasından geçerek arka tarafta 'soyunma odaları' yazan bir kapı buluyorum. Kapıyı iterek açıyorum, tekmeleyerek kapatıyorum ve arkamızdan kilitliyorum. Burası sıkıcı, sadece bir ışık yanıp sönüyor ama yine de çalışıyor.

Dolaplar grafiti ile kaplıdır ve bazıları kırık bir şekilde asılı durmaktadır, ahşap banklar hasar görmüştür. Arka taraftaki duşlar pis. En yakın çıplak duvarı bulup onu duvara yaslıyorum, birileri aptallık ederse diye silahımı ve bıçaklarımı ayaklarımızın dibine bırakıyorum.

Sırıttırıyor, kıpırdanıyor. "Bu bir evet miydi koca adam?"

Kollarını yukarı çekip bileklerini başının üzerinde tutuyorum, bu sırada ikimizin arasına uzanıp şortunu açıyorum ve aşağı çekiyorum. İçinden çıkıyor ve bacaklarını belime doluyorum, tanga kaplı amının üzerindeki balık ağlarında bir delik açıyorum ve onları kenara itiyorum, sonra içine giriyorum. İkimiz de kavgadan dolayı çok yıpranmıştık ve bu hızlı, kirli bir sikişti.

Çığlık atıyor, amı etrafımda kenetleniyor, olacağını bildiğim gibi cehennem gibi ıslak. "Pis kız, beni izlerken ıslandın mı?"

İnliyor, gözleri odaklanmamış, saçları ellerimden dağılmış ve ruju dudaklarımdan bulaşmış, şüphesiz dudaklarıma ve çeneme de bulaşmıştır. Güzel. Kan bulaşmış gibi görünüyor ve homurdanmama neden oluyor. O tertemiz ve derli toplu, bense terli ve kanlar içindeyim. Parmak eklemlerim kavgadan dolayı yarılmış ve morarmış, ama bu sadece onun beni daha çok istemesine neden oluyor.

"Kahretsin evet, bir makine gibisin... tüm bu güç, kahretsin, beni hedef aldığını hayal etmeye devam ettim, beni böyle beceriyorsun," diye haykırıyor, horozumu çok sert sıkıyor, inliyorum. Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar bacakları belime daha sıkı sarılıyor, ona vurdukça nefesi daha hızlı çıkıyor, her hareket onu duvara çarpıyor.

"Kahretsin, Garrett, evet. Tanrım, evet!" diye bağırıyor, kalçalarını itişlerimi karşılamak için eğerken gözleri kapanıyor. Şimdiden çok yakınım, kavgadan ve ondan dolayı çok kızgınım ve o da aynı. Etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyorum, aniden çığlık atana kadar serbest bırakılması yaklaşıyor.

Sikimin etrafında kenetlenirken tırnakları ellerime batıyor. İnleyerek sıkı kaslarıyla savaşıyorum ama sadece iki hamle sonra onu takip ederek içine boşalıyorum. Kirli soyunma odasında birbirimize bakarken gözleri titreyerek açılıyor ve benimkilerle buluşuyor.

Birden sırtıyor ve sonra gülmeye başlıyor, ben de katılıyorum, terli alnımı göğsüne bastırıp nefes alıyorum. "Harika bir randevuydu."

"Randevu değil," diye homurdanıyorum, gülümserken bile.

"Elbette koca adam, eğlence vardı ve seksle sonuçlandı - bu bir randevuydu." Gülüyor ve yumuşamakta olan sikimin etrafına kenetlenirken beni inletiyor. Kayarak kurtuluyorum, kendimi kotuma geri sokuyorum ve biri gelip bizi bulmadan önce şortunu giymesine yardım ediyorum. "Sadece yemek eksikti."

"Yemek mi istiyorsun?" Homurdanıyorum.

"Evet, hamburger. Seks beni her zaman acıktırır." Tişörtümü ve silahlarımı geri giydikten sonra elimi tutarak sırtıyor.

"Tamamdır. Hadi o zaman bebeğim, sinirlenip birini vurmadan önce seni besleyelim."

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

ROXY

"Darling?" Kenzo'yu görmek için sorumlu olduğum yeni barların sözleşmeleri ve iş başvuruları arasından başımı kaldırıp ona bakıyorum. Mor ipek bir gömlek giymiş, saçları geriye taranmış,

Siyah ceketinin düğmeleri açık ve zarları eklemlerinin üzerinde yuvarlanıyor. Yaklaşırken dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Biraz gezmek ister misin?"

"Her zaman." Gülümsüyorum, kanepenin üzerinden atlayıp dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. "Ayakkabılarımı alayım, kıyafet kuralı var mı?" Uzandığım bol gömleğime bakıyorum.

"Şu cehennem kadar seksi elbiselerden biri."

Sırıttırıyor. "Öyle mi? Güzel bir yere mi gidiyorsun?" Gülüyorum.

"Hayır, sadece bu elbiseleri ve kolay erişimi seviyorum." Göz kırptıyor ve ben de koridordan odama doğru ilerlerken onu tersliyorum.

Koyu mor, spagetti askılı saten elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı çabucak giyip rujumu sürdükten sonra saçlarımı kabartıyorum. İşim bittiğinde oturma odasında telefonuyla konuşarak beni bekliyor ama beni görünce telefonu cebine atıp ıslık çalıyor. "Aslında, dışarı çıkmayalım." Aç bir ifadeyle bana doğru ilerliyor, gülüyorum ve onu itiyorum.

"Sonra," diye söz veriyorum.

Arkama geçip boynumu öpüyor. "Sonra bacaklarını başıma dolayacaksın ve adımı haykıracaksın," diye yemin ediyor.

Elimi tutuyor ve nefes nefese inlememe aldırmadan beni asansörle aşağı indiriyor. Garaja geldiğimizde arabayı onun kullanacağını düşünerek onun arabasına yöneldim ama o beni kendi arabama doğru çekti.

"Sen kullanacaksın, sevgilim." Sırttı ve anahtarları bana fırlattı.

Ciyakladım ve içeri girdim. Bana aldıkları arabayı kullanmak için çok fazla zamanım olmadı ve itiraf etmeliyim ki, onu dışarı çıkarmak ve gerçekten ne kadar hızlı gidebileceğini görmek istiyordum. O binerken motoru çalıştırıyorum ve o da gülüyor. "Çin Mahallesi'ne git."

Başımı sallıyorum ve garajdan çıkıyorum, olabildiğince çabuk uzaklaşıyorum, araba mırıldanırken ve hızlanırken gülüyorum. "Lanet olsun, buna bayıldım." Göz ucuyla baktığımda Kenzo'nun sevgi dolu bir gülümsemeye beni izlediğini görüyorum, ben de göz kırpyorum ve vites değiştirirken elini tutup kalçama yerleştiriyorum. Kıkırdıyor ve ben trafiğe girip çıkarken çıplak tenimi okşuyor.

Normalde hız cezası için endişelenirdim, ama dürüst olmak gerekirse, çocuklar hiç ceza almıyor. Nasıl olduğunu sormuyorum ama sanırım bu artık beni de kapsıyor. Bir barın arkasına yanaşana kadar ihtiyacım olduğunda kestirme yolları ve yönleri işaret ediyor. Arabadan inip onunla ön tarafta buluşuyorum, elimi tutup beni arka taraftaki bir kapıya götürüyor.

Kapıyı çalmadan açıyor ve beni birkaç basamak aşağıya, başka bir metal kapıya yönlendiriyor. Bu kez kapıyı çalması gerekiyor ve sürgülü bir yuva açılıyor ve gözler dışarı bakıyor. Bizi gördüklerinde kapı hızla çarparak kapanıyor ve uzun boylu, sıska, güzel bir Çinli kadın ortaya çıkıyor. Kenzo'ya selam veriyor ve geri çekilerek bizi kabul ediyor.

Oda dumanlı ve karanlık, etrafı düşük seviyede aydınlatılmış, rahat bir his veriyor. Büyük bir oda ve bir kumarhanenin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi görünüyor... sadece arka kapı versiyonu. Tüm masaların etrafında ve barda takım elbiseli erkekler var. Kadınlar da burada ve hatta takım elbiseli bir tanesini görüyorum, bu da beni sırttırıyor. Garsonlar ellerinde tepsilerle kalabalığın arasında dolaşıyor ve içecekleri dağıtıyor.

Müzik ve kahkahalar odayı dolduruyor ve omuzlarımın çökmesini sağlıyor. Bunu gittiğimiz zengin piçin evine tercih ederim. Burada her şey olabilirmişiz gibi geliyor. Birkaç bakış alıyoruz ama herkes saygılı görünüyor ve aslında bizi kendi halimize bırakıyor.

Kenzo elini sırtımdan kıcıma doğru kaydırıyor ve beni masaların arasından geçirerek altın bir iple kordon altına alınmış arka taraftaki bir kabine götürüyor. Burası daha karanlık ve biz içeri girdikten sonra içkiler hemen beliriyor. Başımı sallıyor.

Kalabalığı tarıyor, bardağı kavırıyor ve ben onun yanına yaslanırken bir yudum alıyor.

"Bu senin mi?" Sonunda soruyorum ve bana dönüyor, kolu omuzlarımın arkasına dolanıyor, bacak bacak üstüne atıyor ve yanında uzandığım yerden bana bakıyor.

"Öyle, aslında ilklerden biri. Şehri ilk satın almaya başladığımızda buraya kumar oynamaya gelirdim. Her gece paramızı ikiye katlardım ve sonunda o kadar çok kazandım ki buranın sahibi şüphelendi ve beni bir kenara çekti. Kim olduğumu anladığında bildiği her şeyi bana öğretti. Sanırım ne olacağımızı hep biliyordu ve emekli olmak istiyordu. Burayı bana hediye etti." Gözlerini etrafta gezdiriyor. "Burası benim favorim, yeteneğimi bulduğum ilk yer."

"Kumar," diye takılıyorum.

"Strateji," diye mırıldanıyor, bana dönerek. "Her şey strateji ve insanları okumakla ilgili, sevgilim, tıpkı seni ilk gün ve o günden beri her gün okuduğum gibi."

Gülerek içkimden bir yudum alıyorum ve tekrar etrafıma bakıyorum. Anlıyorum, Roxers gibi. Burası onun rahat ve mutlu olduğu, geleceğini bulduğu yer. Geriye dönüp baktığımda bana bakıyordu. "Sen kazandığım en iyi bahissin sevgilim," diye mırıldanıyor, parmakları omzumda geziniyor. "Ve burası artık senin de imparatorluğun."

"Öyle mi?" Sırıtiyorum, eğilerek. "Ya müşterilerinden bazılarının bana bakışından hoşlanmadığıma karar verirsem... onları öldürebilir miyim?"

Homurdanıyor. "Sevgilim, bu şehirde istediğin her şeyi yapabilir ve bundan paçayı sıyrabilirsin. Artık herkes senin kim olduğunu biliyor ve hiç kimse, hiç kimse, ne polisler, ne yargıçlar, ne gangsterler, ne de suçlular seni sorgulamaya cesaret edemez. Sen bizim kızımızsın, bunun ayrıcalıkları var."

"Başka ne tür?" Sorguluyorum, elimi göğsünde gezdirip sikini örtüyorum ve inleyene kadar sıkıyorum. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Ya elbisemi çekip çıkarsam ve hemen şimdi burada sana binmeye karar versem?"

Dudaklarını yalıyor, karanlık gözleri dudaklarımda açlıkla gezinirken sanki odadaki tek kişi benmişim gibi beni izliyor. "O zaman ne bekliyorsun diyebilirim? Bu şehir senin, ben de öyleyim."

Birinin masaya yaklaştığını hissediyorum ama başımı çevirmiyorum, Kenzo da çevirmiyor. Hayır, onları bekletiyoruz. Bu gücün bana ne sunduğunu anlamaya başlıyorum. Eğer dikkatimizi çekmek istiyorlarsa, orada sessizce bekleyecekler.

Saatlerce, biz onlarla konuşmaya hazır olana kadar bizi rahatsız etmeye cesaret edemiyorlar. Güç baş döndürücü, biz dokunulmazız.

Eğilerek Kenzo'nun dudaklarını yaladım. "Neden bana bunu kanıtlamıyorsun? Benim olduğunu söylüyorsun... ama bu beni senin yapar, sevgilim." Geri çekilip bekleyen adama bakmadan önce onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum, gözleri saygıyla yere düşüyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

Sertçe yutkunur ve yer değiştirir ama yine de gözlerini kaldırmaz. "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, bay ve bayan. Bir sorunumuz var ve madem buradasınız, bununla ilgilenmek istersiniz diye düşündüm."

"Ne tür?" Arkama yaslanarak soruyorum.

"Şey, biri bütün gece hırsızlık yaptı," diye hızlıca cevap verince Kenzo homurdandı.

"Aptal." Gülüyor.

"Evet." Sırıtiyorum ve adamı izlerken Kenzo'ya dönüyorum. "Buna sahip olamayız, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Kenzo içkisini yudumlarken, "Adamları çağır, biraz eğlenelim," diye emrediyor. "Onu mutfağa bağla ve beklet," diye talimat veriyor adama, o da başını sallayıp bunu yapmaya koşuyor.

Gülerek bir grup mesajı gönderiyorum ve ikimiz de odayı izlerken birbirimize sataşarak bekliyoruz. Adam standımızı korumak için geri dönüyor ve biz flört ederken daha fazla talimat bekliyor.

Viper'lar asla durulmayacak, bu onların dünyası ve şu anda ben de tamamen içindeyim. O haklı, bu eğlenceli olacak. Adamlarımı tekrar iş başında göreceğim ve bunun beni ne kadar ıslattığını hepimiz biliyoruz.

Yirmi dakika geçmeden kulübe giriyorlar ve benimki de dahil olmak üzere herkesin gözü onlara çevriliyor. Sahip oldukları güç, onlardan akıyor, bağımlılık yapıyor. Onları ilk kez görüyor olsam bile, başlarını dik tutuşlarında, gözlerini odanın içinde gezdirmelerinde ve bana gelene kadar gördüklerini görmezden gelmelerinde onları çevreleyen otoriteyi görürdüm - üç set de aç.

Üçü de benim.

Ben şanslı bir kaltağım.

Ryder takım elbise giymiş ve her zamanki gibi mükemmel görünüyor - soğuk gözler, mükemmel bir yüz ve vücut, dokunulmaz. Benim dışımda, ona istediğim gibi dokunabilirim. Kulağa ayıp geliyor... ama sanırım doğru. Kalabalığın içinde bir yılan gibi ilerlerken dudakları tanıdık, kibirli bir sırıtışla yukarı kalkıyor.

pürüzsüz, sarmal bir gerilim ve güç. Kalçasında bir silahın parladığını görüyorum ve gözlerim yanındaki Diesel'e kayarken dudaklarımı yalamama neden oluyor.

Üzerinde deri ceket var ve altında hiçbir şey yok, yapılı göğsünü gösteriyor ve kalbinin üzerindeki kuş ve yılanı mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor. Önü yırtık siyah kot pantolonundan bir bıçak sarkıyor. Dudaklarının arasında bir sigara tutuyor, mavi gözleri beni izlerken sırtıyor. Sarı saçları başının arkasında toplanmış, güzel yüzünün keskin açılarını öne çıkarıyor. Sıradaki Garrett'a bakarken göz kırpmaktan kendimi alamıyorum. Tanrım, bu adamı ilk gördüğümde... onun lanet bir dev olduğunu düşünmüştüm.

Haklıyım. O çok büyük. Buradaki herkesin üzerinde yükseliyor. Vücudu tehlike, katil diye bağıyor. Cildinin her santimini kaplayan dövmeler karmaşık sanat eserleri gibi ve tamamen siyah giyip silahlarını kuşandığında bir suikastçi gibi görünüyor. Saçları geriye atılmış, piercingleri parlıyor ve sert bakışları kalabalığı tehditlere karşı tarıyor, ta ki bana gelene kadar. Gülümsüyor ve odanın geri kalanının kaybolmasını sağlıyor.

Evet, ben şanslı bir kaltağım. Üçü de tanrı, dokunulmaz Viper'lar ve hepsi benim.

Kenzo kulağımı yalıyor. "Hazır mısın, sevgilim?" Oyun zamanı.

Diğerleri bana ulaştığında kabinden kayarak, gözlerini elbisemde gezdirmelerine izin veriyorum. Diesel dizlerinin üzerine çöküyor ve elimi dramatik bir şekilde öpüyor. "Lanet olsun Minik Kuş, lütfen beni aradığını söyle ki sevişebilelim."

Gülerek eğildim ve onu öptüm. "Görüşürüz, bebeğim."

Ryder, Kenzo'ya başını sallamadan önce beni usulca öpüyor. Garrett başını sallıyor ama tereddüt ediyor, ben de Diesel'i geçip göğsüne bastırıyorum ve karar vermesine izin veriyorum. Başını yavaşça eğiyor ve ben de onu usulca öpüyorum. "Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Hey, koca adam," diye fısıldıyorum, isteksizce uzaklaşmadan önce. İçkimi alıp geri fırlatıyorum. "Biri bizden çalıyor. Arkada bağlı duruyor. Onunla biraz eğlenebileceğimizi düşündüm," diyorum ve sonra onu bağlayan ve şu anda sabırla bekleyen adama dönüyorum. "Yolu göster."

Başını sallıyor ve aceleyle uzaklaşıyor, her birkaç adımda bir takip edip etmediğimizi kontrol ediyor. Şimdi tüm gözler üzerimizde, hepsi korkmuş ama şimdilik güvendeler. Adamın arkasında yürürken başımı dik tutuyorum. Ryder eğilirken elini sırtıma koyuyor. "Gerçek bir engerek kraliçesi gibi," diye mırıldanıyor ve adam bir kapıyı açıp bizi koridordan

sallanan kapılara götürürken sırtmama neden oluyor.

İtıyor ve benim için tutuyor, zemin fayansa dönüşürken topuklarım takırdıyor. İçeri girip etrafa göz gezdiriyorum. Tezgâhlar dışında aletlerin çoğunun söküldüğü yıkık dökük bir mutfığa benziyor ve ortada sallanan eski bir lambanın altında metal bir sandalyeye bağlı bir adam var. Biz içeri girerken debeleniyor, siyahlar giymiş iki adam da her iki duvardan onu izliyor. Bizi gördüklerinde doğruldular. Biz odayı doldururken adamın gözleri açılıyor ve konuşmaya çalışıyor ama dudakları koli bandıyla kaplı.

"Gidin," diyorum ve muhafızlar hızla ve sessizce bunu yapıyor, geriye sadece biz Engerekler kalıyoruz.

Daha da yaklaşarak parmaklarımı bağlı kolunda ve omzunda gezdirip arkasına geçiyorum, sonra eğilip yüksek sesle fısıldıyorum: "Gerçekten bizden çalabileceğini mi sandın?"

Adamlar beni izliyor, gözleri sert ve kızgın, Diesel hariç, o da beni becermekle bu adamı öldürmek arasında kararsız kalmış gibi görünüyor. Eğer istediği olsaydı muhtemelen ikisini de yapardı. Onun yerine tezgâhın üzerine çıkıp bacaklarını sallıyor ve beni izlerken sigara içiyor.

"Yılanları kandırabileceğini mi sandın?" Fısıldıyorum ve kulağını yalıyorum, bunu yaparken gözlerim adamlarımın üzerinde. Adamın titrediğini hissediyorum ama bu korkudan, şehvetten değil. "Kimse bizim olanı alamaz. İşimiz bitmeden ölmüş olmayı dileyeceksin."

Doğruluyorum ve elimi diğer omzuna götürüyorum, o çırpınırken etrafında dönüyorum, boğuk sesi bandın arkasından geliyor. Kendimi kucağına bırakıp parmağımı bandın üzerinden dudaklarına bastırıyorum. "Sus, konuşabileceğini söylemedim," diye çıkışıyorum ve kucağında dengede durarak eğiliyorum, ama sonra saçında bir el var, sırtarak başımı geriye çekiyor. Adam çırpınmayı bıraktı, hareketsiz kaldı, yüzü solgun, gözleri geniş ve korkmuştu.

"Sakin ona dokunma hayatım," diye alçak, ölümcül bir ses geliyor başımın yanında, dudaklar yanağımla buluşurken. "Yoksa eğlenmeden önce onu öldürmek zorunda kalacağım."

Sırtarak adama göz kırpmıyorum. "Sahiplenici."

Yutkunuyor, ben de hemen koli bandını kapıp koparıyorum. Çığlık attığında ona bir yumruk atıp kafasını yana yatırıyorum. Ayağa kalkıp Kenzo'ya dönmeden önce "Konuşma demiştim," diye hırlıyorum. Elim sikine götürüp avucumun içinde sert ve ağır hissederek kavriyorum. "O zaman sadece yandan yönetmek zorunda kalacağım, Engerek."

Gözleri kararıyor ve sonra elimi sert bir şekilde kavrayıp sıkıyor, dudakları kıvrılırken nefes nefese kalıyorum. Aniden kalçalarımı kavradı,

ve beni zahmetsizce kaldırarak Diesel'in yanındaki tezgâha oturtuyor ve kalçalarımın arasına doğru ilerliyor. "Ona ne yapmamızı istediğini söyle sevgilim, biz de yapalım, güzel elbiseni kirletmeyelim."

Beni öpüyor ve elimi tuttuğunu hissettiğimde geri çekiliyor ve başımı çevirdiğimde Diesel parmak eklemlerimdeki kanı yalayarak beni güldürüyor. Göz kırpıyor ve eğilirken elimi sert sikine götürüyor. "Seni çalışırken izlemek çok ateşli, Minik Kuş. Bunu daha sık yapmamız gerekecek."

"Bu bir randevu," diye söz veriyorum, arkamı döndüğümde Garrett'ın gömleğini çıkardığını ve parmaklarını çıtlattığını görüyorum. Ryder yanıma gelip eğiliyor ve adamı izlerken takım elbisesinin kol düğmelerini düzeltiyor. Kenzo onun yanında duruyor, vücudu öfkeyle titreşiyor. Diesel yanağını öpüyor ve zıplayarak aşağı iniyor, deri ceketini çıkarıp kucağıma bırakıyor ve omuzlarını kıvrarak adama doğru ilerlemeye başlıyor.

"Peki aşkım, ona ne yapmamızı istiyorsun?" Ryder bana bakıyor ve elindeki kumandayı bana uzatıyor.

Vipers'ın lanet kızı.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KENZO

H Kızıma dokundu. Onun başlatmış olması önemli değil, o burada ölecek. Ama önce, benden, bizden çalmanın bedelini ödeyecek. Hem de benim evimde. Üçünü de izlerken korkudan titriyor.

ama ona dokunmuyoruz, Ryder ya da Roxy'nin emir vermesini bekliyoruz.

"Çocuklar," diye sesleniyor, boğuk, kadifemsi sesi zaten sertleşmiş olan sikime yöneliyor. Onun böyle kontrolü ele aldığını görmek... ailemizde ne kadar derin olduğunu görmek, lanet kraliçemiz, beni o elbiseyi alay ettiği gibi yırtmak ve titreyen ıslak amına batmak istiyor. Ama bu biraz bekleyebilir.

Şimdi, önce iş.

Hepimiz ona dönüyoruz ve sandalyedeki adam da kaderinden onun sorumlu olduğunu bilerek etrafımızdan ona bakıyor. "Biraz eğlenin, olur mu?" Sırıttıyor, Ryder'a doğru eğiliyor ve çenesini onun omzuna dayıyor, sanki Ryder şehirdeki en korkunç adam değil de onun dayanak noktasıymış gibi. "Kanamasını istiyorum."

Diesel ona bir öpücük verir. "Bunu yapabiliriz, Minik Kuş."

Garrett öne çıkıp yumruğunu adamın suratına tekrar tekrar indirirken göz kırpyorum ve arkamı dönüyorum, ta ki adamın gözü şişip kapanana, burnu kırılana ve dudakları kanayana kadar, sonra geri çekiliyor ve Diesel'in denemesine izin veriyor. Hepimiz Roxy'yi etkilemeye çalışıyoruz.

Omzumun üzerinden baktığımda aç gözlerle bizi izliyor. Ryder hâlâ elini kalçasına koymuş onu destekliyor, ben izlerken bacaklarını ayırıp daireler çiziyor ve inleyip geri dönmeme neden oluyor.

Adamların bu gece meşgul olduğunu biliyordum. Ryder yeni ev için güvenlikle görüşüyordu, Diesel bodrumu bitiriyordu ve Garrett satın aldığı yeni spor salonlarını düzenliyordu, ama o arar aramaz koşarak geldiler. Adamın ağlamasını izlemek beni neredeyse güldürecekti.

"Lütfen, lütfen," diye hüngür hüngür ağlayarak Roxy'ye bakar. "Geri vereceğim, tüm parayı!"

"Bu doğru mu?" diye soruyor ve ayağa fırlayarak Diesel'in yanına gidip sırtını Diesel'in önüne dayıyor ve o konuşurken boynunu ve omzunu öpmeye başlıyor. "Ama küçük bir kuş bana onu çoktan harcadığını söyledi... bu doğru mu?"

Yutkunuyor ve bir şeyler mırıldanıyor, ben de yumruğumu suratına indiriyorum. "O konuştuğunda, sen cevap vereceksin."

Ağlıyor ama başını sallıyor. "Bazı insanlara borcumu ödemem gerekiyordu, ama bana zaman verirsiniz-"

Homurdanıyor ve elinin tersiyle itiyor. "Falan filan, paramızı aldınız, sanırım onun yerine etinizden alacağız."

Bana baktı. "Kenzo, ne düşünüyorsun?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Eşdeğer görünüyor. Bana ne kadar çaldığını tekrar söyler misin?" Ona soruyorum, haykırıyor ama cevap veriyor.

"Kırk bin," diye fısıldıyor.

"Adil görünüyor. Eğer kırk dakikalık işkenceden sağ çıkabilirsen, serbest kalabilirsin." Başımı salladım, o da güldü.

"Şimdi başlıyor," diye mırıldanıyor ve geri adım atıyor. Ryder kollarını ona doluyor ve biz akbabalar gibi etrafında dönerken onu göğsüne doğru çekiyor. "İyi şanslar."

Önce Garrett başlıyor. Onu bayılmanın eşiğinde tutuyoruz, bayılmasına izin vermiyoruz ve Garrett geri çekildiğinde sıra bana geliyor. Zarımı parmaklarımın üzerinde yuvarlayarak onu izliyorum. "Bir numara ara."

Hâlâ ağlayarak başını sallıyor, ben de tutuyorum. "Bir numara ara. Eğer doğruysa, özgürlüğünü alırsın."

"Peki ya yanlışsa?" diye inliyor, bu da beni genişçe sırttmaya itiyor.

"O zaman tabii ki kazandıklarımı almam gerekecek," diyorum kibarca ve Garrett kafasının arkasına vurana kadar daha yüksek sesle ağlıyor. "Tahmin et."

Ben zarları havaya atıp kapalı elimle yakalarken o sayıları haykırıyor. Ona bakarak avucumu açıp iki zarı gösteriyorum. "Tüh, yanlış," diye anons ederek onu tekrar sandalyede debelenmeye zorluyorum. Yumruğumu hızlı bir şekilde karnına indiriyorum. Her zaman dövüşmüyorum olmam, nasıl dövüşüleceğini bilmediğim anlamına gelmiyor.

Ben geri çekilirken pantolonunu indiriyor, kendi üzerine kıvrılmaya çalışırken başı öne düşüyor. "Tekrar," diyorum.

"On dört," diye hırıldıyor.

Zarı atıyorum ve tekrar gülüyorum. "Hayır, yanlış, ben de senin bahislerde iyi olduğunu sanıyordum." Sol elinin parmaklarını tutup hızla üç tane kırıyorum. "Yine."

"Lütfen, lütfen, Tanrım, hayır, lütfen," diye hıçkırıyor. "Tekrar!" Zarı atarken kükrüyorum.

"Dokuz," diye fısıldıyor.

"Yanlış." Sırtarak bıçağımı bileğimden çıkardım ve iki dizine sapladıktan sonra çekip çıkardım, gömleğine silerek temizledim ve kılıfına geri koydum.

"Sıra bende," diye mırıldanıyor Diesel ve ben de sırtıyorum, sabırla beklediğini ama artık beklemekten yorulduğunu biliyorum. Zarımı cebime koyuyorum ve adamın yüzüne doğru eğiliyorum.

"Doğru tahmin etmeliydim. D sana ölmüş olmayı diletecek," diye söz veriyorum, ben geri adım atarken o kanlar içinde ağlıyor.

Diesel'in çalışmasını izlerken sırtıma yaslanmadan önce Roxy'nin sesini duyuyorum. "Ryder'da bu var... biraz gezmek ister misin?" diye mırıldanıyor ve ben döndüğümde sırtarak bir adım daha geri çekiliyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Kazandıklarını toplamana bile izin verebilirim, sevgilim." Dönüyor ve diğerlerine el sallayarak sallanan kapılardan çıkıp gözden kayboluyor.

Ryder, ben onun ardından bakarken omzuma vuruyor. "Onu benden önce yakalasan iyi olur, kardeşim," diye alay ediyor. Başımı sallıyorum ve peşinden koşarak kulübün içinde onu arıyorum. Kapıda beni bekliyor ve gülerken elinden tutup onu dışarı sürüklüyorum. Diğer elindeki anahtarları sallayıp kapıyı açmaya gidiyor ama ben onu kapının içine sıkıştırıp sertçe öpüyorum.

Ağzımın içine doğru inliyor, dillerimiz birbirine dolanırken bacağı benimkine sürtünüyor. Nefes nefese, geri çekiliyorum. "Hızlı sürsen iyi olur sevgilim, yoksa seni arabanda sikebilirim."

Bunun üzerine inliyor, ben kıkırdarken gözleri ihtiyaçla açılıyor. Onu kapıdan uzaklaştırarak kapıyı onun için açıyorum ve motoru çalıştırırken binmek için acele etmeden önce yavaşça kapattığımda içeri giriyor. Tavsiyeme uyarak kulüpten hızla uzaklaşıyor. İkimiz de bunu hissediyoruz, aramızdaki ihtiyaç her zaman kıvılcımlanıyor.

Roxy'ye ilk sahip olan ben olabilirim ama asla sonuncu olmayacağım. Bana şu anda baktığı gibi bakmaya devam ettiği sürece benim için sorun yok. Gözleri şehvet ve ihtiyaç dolu bir şekilde bana kayıyor, vücudu geleceğini bildiği şey için hafifçe titriyor.

"Daha hızlı," diyorum, uzanıp avucumu kalçasında gezdiriyorum ve elbisesini yukarı itiyorum. İnliyor ve direksiyonu yana kırıyor. Aniden durduğumuzda dışarıya zar zor bakıyorum, bir tür otoparkta olduğumuzu fark ediyorum. Arka tarafa, ışıkların çalışmadığı ağaçların altına çekiyor. Boş ve sessiz, yoldan uzak. Belli ki o da bekleyemiyor.

Başını çeviriyor ve gözlerimiz buluşur buluşmaz ihtiyaç patlıyor. Uzanarak başının arkasını kavıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımız dişlerin ve dillerin telaşıyla çarpışıyor. Nefes nefese kıkırdayıp geri çekildiğimde eli göğsümde geziniyor, gömleğimi yırtmaya çalışıyor ama arabada fazla yer yok ve hayal kırıklığı içinde inliyor.

Dışarı çıkıp arabanın etrafında dönüyorum, kafası şaşkınlıkla bana dönerken kapısını açıyorum. "Dışarı, sevgilim."

Dışarı kayıyor ve onu arabanın yan tarafına doğru itiyorum, elimi elbisesine doğru sürüklüyorum ve onu tekrar öperken kumaşın arasından amını avuçluyorum. Ağzımın içinde inliyor, tangasını geçip amını okşarken elimi itiyor. Cehennem gibi ıslak, şüphesiz bizi çalışırken izlediği için, bizim kirli küçük kızımız. Ceza olarak dudağımı ısırıyor, iki parmağımı içine sokarken beni güldürüyor, ama parmaklarımı istemiyor.

"Sik, şimdi," diyor, ben de parmaklarımı kurtarıyorum ve yalamadan önce dudaklarındaki ıslaklığın izini sürüyorum.

"Artık yetki sende değil, sevgilim. O güzel kıcını o bonenin üzerine koy ve bacaklarını aç," diye emrediyorum, o beni izlerken, dudakları ayrılmış ve vücudu hafifçe titrerken fermuarımı indirmeden önce geri çekilip kemerimi çözüyorum. "Şimdi," diye bağırdım.

Ofluyor ama arabadan uzaklaşıp kaputa doğru itiyor, üzerine kaymaya çalışıyor ama o küçük ve kaput kaygan, bu yüzden kalçalarından tutup kalkmasına yardım ediyorum, bir elimi göğsüne bastırıp onu arkasına yaslanmaya itiyorum. Gri saçları mat yüzeye yayılıyor, göğüsleri neredeyse elbiseden fırlayacak gibi oluyor

göğsü kabarıyor. Bir elimle onu yukarıda tutarken, tangasını çıkarıp cebime koyuyorum ve tekrar amını okşuyorum. "Sana arabayı aldığımdan beri arabanın üzerinde seni sikmeyi hayal ediyordum," diye itiraf ediyorum.

"Bu fantezilerin boşa gitmesine izin vermek istemeyiz, değil mi?" diye mırıldanıyor, bir elini göğsünde gezdirirken yukarı doğru kalkıyor, elbisesinin içinden göğüslerini avuçluyor ve amını tekrar elime doğru itiyor. "Ne bekliyorsun, lanet bir bahis mi? İşte bir tane, beni herkesin duyacağı şekilde çığlık attır, ben de bu hafta her gün senin sikini yalayayım. Eğer yapmazsan, adım kışına dövme yaptırmak zorunda kalırsın."

İnleyerek eğildim ve onu öptüm. "Anlaştık, sevgilim."

Başını geriye atıyor, pantolonunu indirirken gözlerini benden ayırmıyor. O beni izlerken parmağımı amına sokup klitorisinin etrafında dolaştırıyorum. İnliyor, kalçaları eğilip dokunuşuma doğru yuvarlanırken gözleri kapanıyor. Neredeyse boşalana kadar aralıksız dokunuşlara devam ediyorum ve sonra onu hırlatarak geri çekiyorum.

"Sikimi istediğini sanıyordum, sevgilim?" Elimi kendi etrafıma sarıp amına bastırırken alay ediyorum, tekrar ağlayıp ellerimde macun haline gelene kadar kendimi ıslak sıcaklığında ileri geri sürüklüyorum.

"Oh, Tanrı aşkına, Kenzo, eğer yapmazsan-" İçine çarpıyorum ve ellerimde kıvranırken tehdidi düşük bir inilti ile kesiliyor, ay üzerimizde parlarken sıkı amı etrafımda kenetleniyor.

Klitorisini hızlı ve sert bir şekilde gümbürdeterek çekiyorum ve geri giriyorum, vuruşla onu sarsıyorum. Elleri arabanın iki yanına uzanırken kalçalarını kaldırıp itişlerimi karşılıyor. Cehennem kadar hızlı, hızlı bir sikiş, her an bulunabileceğimizi bilmek her şeyi çok daha ateşli hale getiriyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken onun üzerine eğilip boynunu sıkıca kavıyorum ve onu beceriyorum. Her şeyi iyi bir kız gibi kabul ediyor, kalçaları yukarı kalkıyor ve dar amı etrafımda daralırken beni ona tutmak için belime sarılıyor. Şimdiden çok yaklaştı.

"Lanet olsun Roxy, nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun? Benimle savaşıırken bile seni sevmeyi, seni istemeyi o kadar kolaylaştırıyorsun ki," diye mırıldanıyorum, kalbinin üzerinden öperken çenesinden göğsüne doğru yalıyorum. "Sana ihtiyaç duymak. Sadece senin içindeyken yaşadığımı hissediyorum."

Haykırıyor, etrafımda sıkılaşıırken göğsü yaylanıyor ve beni inletiyor. Onun amcığıyla savaşıırken, içine çarparak serbest bırakılmamı engelliyorum. Nefes nefese kalışlarımız ve vücutlarımızın tokat sesleri gecenin sessizliğinde duyuluyor.

"Kenzo!" diye haykırıyor, elimi bedenlerimizin arasına sokup klitorisini fiskelediğimde gözleri açılıyor ve benimkilerle çarpışıyor, onun boşalmasını görmek istiyorum. Yüksek sesle çığlık atıyor, kendini bana karşı kaldırırken elleri omuzlarımı kazmak için yukarı çıkıyor, bana çarpıyor ve artık kendimi tutamayana kadar öğütüyor.

Onun daracık amcığı ve çıgıllıklarıyla her hücremden çekilen serbest bırakma içimde kükrüyor. İçimden patlıyor, kendimi kabzasına kadar gömdüğümde içine dökülüyor ve ona her santimini hissettiriyorum.

Bittiğinde, bacakları belimin etrafında titrerken başımı indiriyorum, ama orada kilitli kalıyorum. Sadece birbirimize sarılıyoruz, hareket etmemiz gerektiğini biliyor ama uzaklaşmak istemiyoruz. Roxy bize daha iyi bir adam olmamız için verilmemişti - hayır, o bize daha sıkı savaşımamız, sevecek ve eve dönecek bir şeye sahip olmamız için verilmişti. Uğruna öldürebileceğimiz. Uğruna ölmek için.

Bize yeniden bir amaç
verdi. Bir aile.

Ve bir gün evlenip çocuk sahibi olabiliriz ya da olmayabiliriz. Ben kıskanç bir piçim ve onun ilgisini çocuklarla paylaşmak... evet, Diesel de muhtemelen çıldırırdı. Her halükarda, artık sonsuza dek birlikteyiz. Hiçbir şey ya da hiç kimse aramıza giremez.

"Seni seviyorum, sevgilim." Gözlerine bakıyorum, üzerimizde yıldızlar parlıyor ama hiçbir kollarımdakiyle kıyaslanamaz. "Çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, ama sikini daha çok seviyorum." Gülüyor.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

RYDER

"S Açılış bir ay içinde, daha sonra bir tarih belirleyeceğiz. Yerel yemek ve şarap dergilerinin yanı sıra internetteki birkaç büyük influencer'a da ulaştım. Pazarlama

Sosyal medyayla ilgileniyor ve bir yöneticim var. Bina tamamlandı ve personel işleri öğrenirken şu anda dekorasyon yapıyorlar. Burayı olabildiğince otantik bir bar olarak tuttum, ancak lüks yönleri ve harika yemekleri var, hepsi de bar yemeği, hamburger ve kanat tarzında..."

Ben notlara bakarken o susuyor. Çok gergin. Bunu sesinden anlayabiliyorum. Bunun bir kısmı onun parası olabilir, ama ona olabileceğini düşündüğünden daha fazlası olması, işini büyütmesi ve bu şehre geri vermesi için bu fırsatı vermediğimize dair hiçbir yanılsaması olmadığını zaten söyledi... ve onu kurtaran adama-Rich. Bu uygun bir isim ve onun fotoğrafını büyütüp barın üzerine eklemek için görevlendirdim.

Açıldığında onun için bir sürpriz olacak.

Sandalyemde arkama yaslanıp parmaklarımı dikleştirirken o da masamın karşısındaki sandalyesinde gergin bir şekilde kıpırdanıyor. Roxy'nin gergin olduğunu pek sık görmüyorum. Çok tatlı ama olmamalı. Çok kolay bir iş kadını oldu. Personel için iyi bir gözü ve harika fikirleri var ve bizim yardımımızla ve çalışanlarının desteğiyle çok ileri gidecek. Hiç şüphem yok ki bar koleksiyonu

kapalı. Rustik, dalış cazibesi ile lüks kokteyl ve yemeklerin karışımı, koyu siyah ve karamsar ambiyansı mükemmel.

"Bayıldım," diyorum ve birden gülümseyerek rahatlıyor. "Gerçekten seviyorum canım. Bu harika ve rakamların da iyi görünüyor. İnternetteki varlığın şu ana kadar hayret verici. İnanılmaz olacak." İç geçiriyor ve kâğıtları dosyasına geri koyuyor. "Seninle çok gurur duyardı."

Donup kalıyor, gözlerini kırıştırırken gözleri doluyor ve bana bakıyor. "Sence?" diye soruyor sessizce.

Başımı salladım ve masanın üzerine eğilip elini elime aldım. "Hiç şüphem yok. İnanılmaz bir kadın oldun Roxxane. Çok güçlü, çok emin ve bu da farklı olmayacak."

Gülümsüyor, hüzünlü bir gülümseme. "Umarım öyledir. Onu son gördüğümde bana her zaman bir şeyler yapabileceğimi umduğunu, denersem çok ileri gidebileceğimi söylemişti... korkumun beni geride tutmasına izin vermezsem. İçimi görmenin bir yolu vardı. Bu yüzden bana barı bıraktı, bana yardımcı olmak için, bir itici güç olarak... Umarım sonunda beni dinlediğini görebilir."

Elini sıkıyorum ve onu kendime çekiyorum. Ben onu kollarıma çekerken ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dönüyor. Ben sırtını okşarken o da bana sarılıyor, başını göğsüme yaslıyor. "O çok gurur duyardı, ben de duyuyorum. Kimse seni durduramaz Roxxane, aklına koyduğun zaman değil. Bu sadece başlangıç, aşkım."

İç geçiriyor ve eğilip beni usulca öpüyor. "Tanrım, bazen gerçek olamayacak kadar mükemmelsin." Uzanıp saçlarımı karıştırırken gözlerinde muzip bir parıltı belirliyor ve homurdanmama neden oluyor. "İşte, böylesi daha iyi."

"Garrett'tan haber aldın mı?" Telefonuma uzanıp e-postalar ve mesajlar arasında gezinirken soruyorum. Kardeşlerimden hiç mesaj yok, bu yüzden tekrar bırakıyorum ve kollarımdaki kadına odaklanıyorum.

Mırıldanıyor. "Bir saat kadar önce bana bir penis fotoğrafı gönderdi." Göz kırpıyorum ve o gülüyor. "Ben istedim. Hâlâ dışarıda, satın almak istediği spor salonlarını sıralıyor ve çocukları sokaklardan nasıl kurtaracağını ve iş bulabilmeleri için oraya nasıl sokacağını düşünüyor."

Başımı salladım. "Bu iyi bir plan, eğer isterlerse onlara bir fırsat ve kendilerini korumak için biraz eğitim veriyor."

"Evet, hepiniz kocaman yumuşaklarsınız gerçekten." Gülüyor, gözlerimi ona dikmeme neden oluyor ve o da kıkırdıyor. "Kimseye söylemem, sırrın güvende."

"Biz yumuşak başlı değiliz," diye çıkıştım.

Kaşını kaldırıyor ve eğilip kucağıma oturuyor ve bana bakarken sırtını masaya yaslıyor. "Gerçekten mi? Acı çekenlere yardım etmek için spor salonları ve evsiz barınakları mı satın alıyorsun? Peki ya her ay şehirdeki hayır kurumlarına gönderdiğin paralar? Ya da kayıp çocuklar için güvenli bir sığınağa dönüştürmek üzere satın aldığınız ev?"

Gözlerimi daha da kısıyorum, o bana sırtıttıkça buzlarım eriyor. "Bebeğim, itiraf et, hepiniz yumuşaksınız."

"Sana yumuşak davranacağım," diye çıkışıyorum ve onu kaldırıp masamın üzerine bırakıyorum. Güldüğü sırada gözbebekleri patlıyor. "Bende çok sert bir şey var."

"Eminim," diye alay ediyor. "Sorun nedir, Ry? Koca kötü Ryder yumuşacık," diye mırıldanıyor.

"Softie?" Külotunu çıkarıp bir kenara fırlatırken, kalçalarını çekip açarken ve sandalyemde arkama yaslanırken onu masanın ucuna sürüklerken alay ediyorum. "Sanırım benim kim olduğumu unuttun, Roxxane."

"Ooo, Roxxane, şimdi başım belada." Gülüyor.

"Öylesin, aşkım. Kendine dokun, izlememe izin ver ama boşalmayacaksın, anladın mı beni?" Emrediyorum, o izlerken sandalyemde rahatlıyorum.

"Ne?" diye alay ediyor. "Bana dokunmaya ne dersin?"

"Sana söyleneni yapmaya ne dersin, yoksa seni cezalandırırım ve bundan zevk almazsın," diye çıkıştım.

"Bundan emin misin?" diye alay ediyor ama elini kalçasına götürüyor ve bana parlayan amını göstermek için elbisesini yukarı itiyor. "Senden hoşlandığımı biliyorsun." Klitorisini ovuyor ve tekrar aşağı inip deliğinin etrafında daireler çiziyor. "Zalim," diye ekliyor, bir parmağını içine sokarken. "Nefret dolu."

Homurdanarak, büyülenmiş bir şekilde izliyorum. "Bir parmak daha," diyorum, şimdi bile onu kontrol ediyorum, bunu yaptığımda sevdiğini biliyorum.

Söyleneni yapıyor, yavaşça çekip tekrar içeri iterken dudaklarından bir inilti çıkıyor, diğer eli umutsuzca klitorisini ovmak için kalçasını yukarı sürüklüyor. "Gözlerini benden ayırma," diye bağıriyorum.

Parmaklarıyla kendini becerirken parmaklarını benimkilere değdiriyor, kalçaları onun dokunuşuyla buluşmak için yükseliyor, ovalıyor ve beceriyor. Nefes alış verişi hızlanıyor, yanakları kızarıyor, allık göğsüne doğru iniyor ve ben onun yaklaştığını biliyorum. "Dur," diye emrediyorum.

Bir süre daha devam ediyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Dur artık."

İnliyor ama parmaklarını kurtarıyor ve beni izleyerek onları yalayıp temizliyor. Onu izlerken sikim pantolonumun içinde sarsılıyor, fermuarı acıyla itiyor. Sikeyim.

"Elbiseni çıkar," diye emrediyorum, o izlerken pantolonumun fermuarını açıyorum. Çıkartıyor ve fırlatıp atıyor, göğüsleri bağırsız ve hareketle zıplıyor, küreler ağzım için yalvarıyor, ama şimdilik direniyorum. "Uzan, dizlerini göğsüne çek ve orada tut."

Öyle yapıyor, ellerini kaval kemiğinin etrafına sarıyor ve kendini bana açık tutuyor. Gözlerimi onun damlayan amcığında gezdiriyorum, ayağa kalkıp pantolonumu indirirken dudaklarımı yalıyorum, yaklaşırken uzunluğumu daire içine alıyorum. "Böyle kalacaksın yoksa duracağım, anlaşıldı mı?"

"Evet," diye inliyor. "Lütfen, Ry."

Amını okşayarak bir parmağımı içeri sokup çeviriyorum, parmağımı çıkarıp yerine sikimi bastırarak sertliğimi hissetmesini sağlamadan önce çılgılık atmasına neden oluyorum. Beni içine almak için aşağı doğru itmeye çalışıyor ama ben geri çekiyorum ve masamın üzerinde nefes nefese kalarak yine hareketsiz kalıyor. Kendi Engerek'im benim merhametimde.

Uslu durduğunda, sikimi tekrar girişine bastırıyorum ve tek bir yumuşak hareketle kendimi kabzasına kadar içine gömüyorum, kalçalarının eğimi etrafımda kenetlenirken çılgılık atmasına neden oluyor. Her zaman çok sıkı ve ıslak. "Kahretsin, aşkım, çok iyi hissediyorsun. Şu güzel pembe amcığa bak, iyi bir kız gibi beni içine alıyor."

İçine girip çıkarken amının sikimi yutuşunu izliyorum. Parmakları bana dokunmamak için kendini zor tutuyor, bir kez olsun iyi bir kız olmaya çalışıyor.

"Ryder, siktir," diye inliyor.

"O kadar güzelsin ki. Buraya her geldiğimde, artık tek gördüğüm masamın üzerine eğilmiş halin, çalışmamı çok zorlaştırıyor," diye homurdanıyorum, parmağımı klitorisinin etrafında gezdiriyorum, ta ki nefes nefese kalıp yüksek sesle inleyene kadar. "O kadar sert ki, seni her düşündüğümde sikim kalkıyor."

"Lütfen," diye yalvarıyor ve ben de bacağına dokunuyorum.

"Kıpırdama prenses," diyorum, tekrar tekrar içine girerken, çılgılık atıp etrafıma gelene kadar klitorisini ovuyorum. Ancak o zaman bacaklarını indirmesine izin veriyorum. Onu ters çevirip masamın üzerine yatırıyorum ve gerçekten sikiyorum.

Aldığı kadar iyi veriyor, itişlerimi karşılamak için geri itiyor, nabzının tenine çarptığı boynunu ısırp yalarken saçları yumruğuma sarılıyor. "Beni çözüyorsun amına koyayım," diye mırıldanıyorum.

"Göster bana, ne kadar çok olduğunu göster bana," diye talep ediyor, sesi kısık ve vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplıyken boynunu tekrar yalıyorum ve vahşi bir terk edilmişlikle içine giriyorum. Bir zamanlar sıkıca tutunduğum o buz, onun yanında sadece bir su birikintisi, duvarlarım yıkıldı.

Biz sadece aşık bir adam ve bir kadınız.

Sadece birbirine kilitlenmiş iki Viper.

"Seni seviyorum," diye pantolonunu indiriyor ve ben inliyorum.

"Tekrar söyle," diyorum. Bunu duymaktan hiç bıkmıyorum, özellikle de onun dudaklarından. Sadece ben onu yıktığımda söylüyor gibi görünüyor.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye haykırıyor, acımasız itişlerimi karşılarken. "Seni seviyorum!" diye çığlık atıyor, ben ona bir kez daha çarparken ve hala erirken, o da boşalırken taşaklarım içine boşalıyor.

Masaya çöküyoruz, ben hala onun içindeyim ve o tekrar geri itmeye başladığında, yumuşayan sikim sertleşmeye başlıyor. "Lanet olsun, aşkım."

"İşe koyulsanız iyi olur Bay Engerek," diye mırıldanıyor ve beni kıkırdatıyor.

"Lanet olası her gün," diye söz veriyorum, tekrar hareket etmeye başladığımda sığ, onun karşılamak için sallandığı küçük itişlerle. "Seni seviyorum Roxxane, zayıflığım, aşkım."

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

ROXY

I Ben kahvemi yudumlarken onların etkileşimini izliyorum. Bu artık bizim sabah rutinimiz ve buna bayılıyorum. Bunu biliyorlar, bu yüzden her sabah burada olduklarından emin oluyorlar. Garrett, Diesel'in söylediği bir şeye gülüyor ve Ryder Kenzo sırtırken başını sallar.

Yakından bakarsam, bu sandalyeye ilk oturduğumdan beri onlarda meydana gelen değişimi görebiliyorum - hatta kendimdeki değişimi de görebiliyorum... hepsi onlar sayesinde.

"Sana göstermemiz gereken bir şey var aşkım," diyor Ryder ve beni düşüncelerimden uyandırıyor.

"Öyle mi?" Soruyorum ve kahvemi yudumluyorum. "İyi bir şey mi?"

"Harika bir şey," diye düzeltiyor Kenzo, tam da sikleri mi diye soracakken, kalçama bir şaplak atıyor. "Git hazırlan."

Hızlıca giyiniyorum, heyecanlı hissediyorum ve arabaya bindiğimizde gözlerimi bağlıyorlar.

"Tuhaf," diye mırıldanıyorum ve onları güldürüyorum. Bir süre araba kullanıyoruz ve ben dönüşleri hatırlamaya çalışıyorum, ama biri kalçamı okşamaya başlayınca sıkılıyorum ve dikkatim dağılıyor, piç kuruları. Sonunda durduğumuzda, gergin ve sinirliyim. Kapılar açılıyor, sonra bir el benimkini tutuyor ve beni arabadan ayağımın altındaki çakıl gibi hissettiren yere çekiyor. Arkama geçtiler. "Hazır mısın, bebeğim?" Bu Garrett.

"Evet, gösterin bana, sizi pislikler," diye bağıyorum ve göz bağı çıkarılırken onları tekrar güldürüyorum.

Şaşkınlıkla önümdeki eve bakıyorum... daha çok lanet bir malikane gibi. Siyah. Simsiyah bir malikane. Etrafımdaki ağaçlara bakıyorum. Sol tarafta devasa bir garaj var. Çift kapısı açık ve kaşlarımı daha da çatıyorum. Çarpıcı, kesinlikle çarpıcı ve dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç siyah bir ev görmemiştim, kime aitse lanet olası bir dahi.

"Bu da ne?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Evimiz. Artık bir aileyiz ve bir daireden daha fazlasına ihtiyacımız var. Bu bizim geleceğimize doğru bir başlangıç yapmamız için. Güvenli ve güvenliğimiz var ve kimse bunun nerede olduğunu bilmiyor..." Ryder gergin bir şekilde konuşmayı kesiyor, bu yüzden Kenzo öne çıkıyor ve onun yerine devam ediyor.

"Bu senin için sevgilim, sonsuza dek bu işin içinde olduğumuzu göstermek için. Burası bizim evimiz."

"Geleceğimiz," diye ekliyor Diesel ve sonra göz kırpmıyor. "İçinde oynayabileceğimiz bir bodrum katı bile var."

"Bir spor salonu," diye mırıldanıyor Garrett.

"İkimiz için de bir ofis," diye ekliyor Ryder.

"Bizimki mi?" Fısıldıyorum, ciyaklamadan önce dönüp bakıyorum. "İçeri girebilir miyim?"

Başlarını sallayıp gülüyorlar ve ben de bir çocuk gibi aval aval bakarak kapıdan içeri giriyorum. Çok güzel bir yer. Duvarlar koyu gri, yerler ise koyu beyaz ve siyah altın mermer. Merdivenler ikiye ayrılmış ve kavisli bir şekilde yukarı çıkıyor. Daire gibi modern, ama farkı, burada olmanın sıcaklığını ve doğruluğunu hissedebiliyorum. Çok büyük görünüyor ve keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Kendim için bir ev hayal etmemiştim çünkü böyle bir seçeneğim yoktu ama şimdi buradayım... Mükemmel olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Sadece son rötuşlara ihtiyacı var, her yerde bir sürü kafatası gibi... gerçek değiller, yine de Diesel'i geçmezdim.

Ryder elimi tutup parmaklarımızı birleştiriyor ve beni soldaki kapıdan geçirip kocaman bir televizyon, beş deri koltuk, alçak bir sehpa ve bir halının bulunduğu oturma odasına götürüyor. Odanın arka tarafında koyu maun kitaplıklar sıralanıyor. Parayı haykırıyor ama aynı zamanda rahat ve çok ben...biz gibi görünüyor.

"Bu gerçekten bizim mi?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Her şey bitmiş değil, bazı mobilyaları seçmeni istedik, ama on yatak odası ve dokuz banyo, arkada bir havuz, bir

spor salonu, bir garaj, iki ofis, bir kütüphane, bir oyun odası, bir bodrum ve çok daha fazlası. Burası bir ev, aşkım, nasıl istersen öyle olsun."

"Evim," diye mırıldanıyorum, kollar arkamdan beni sararken.

"Evimiz," diye fısıldıyor Kenzo heyecanla. "Babamız gibi olmamak için bir fırsat. Kahkahalarla dolu olacak ve muhtemelen kan dökülecek, ama ben sabırsızlanıyorum, ya sen?" diye soruyor hüzünle.

Tekrar etrafıma bakarken yutkunuyorum. Hepsinin bir tepki vermem için beni izlediğini hissedebiliyorum. Bunu yapmak kolay olmamıştır, ama şimdi buradayım, haklılar, burası evim gibi hissettiriyor. Daireyi seviyorum ama daha fazla alana sahip olmak güzel olurdu. Buna neredeyse homurdanacaktım. Tanrım, ne zamandan beri bir daire benim için yeterli değil?

Bir zamanlar barın üstündeki bir dairede yaşayan bir kız olduğumu düşününce. Bir peri masalı gibi, sadece bu çocuklar kahraman değil. Onlar kötü adamlar... yatak odasında bile.

Bu sadece onları daha çok sevmemi sağlıyor.

Onlar yanımdayken dönüp gözlerine bakıyorum. "Babanız gibi olmak istemediğinizi söyleyip duruyorsunuz." Kenzo ve Ryder'a bakıyorum. "Annene." Diesel'e bakıyorum. "Öfkeniz ve nefretiniz." Sonra Garrett'a bakıyorum. "Ama asıl soru kim olmak istemediğin değil, kim olmak istediğin. Sanırım sonunda kararını verdin," diye fısıldıyorum, gözlerimde yaşlarla. "Ben de öyle. Senin olmak istiyorum."

Aşk bulduğunuzda, ona sıkı sıkı tutunursunuz. Kırılgan, küçük bir şeydir ve bir kez gittiğinde ardında bir boşluk ve anılar bırakır, bunu hepimiz biliriz. Keşke yeniden yaşayabilsem dediğiniz anılar. Ama her aşktan bir şey öğrenirsiniz. Önemli bir şey.

Annemden güçlü olmayı öğrendim.

Babamdan, acıyı kucaklamayı öğrendim.

Rich'ten, sürdüğü sürece sevmeyi ve sonların her zaman kötü bir şey olmadığını öğrendim.

Viper'larımdan sevginin koşulsuz olduğunu ve en tuhaf zamanlarda ve yerlerde ortaya çıkabileceğini öğrendim.

Peki ya kendimden? Kendini sevmenin sorun olmadığını öğrendim. En karanlık yanlarınızı bile. Şeklin, boyutun ya da garipliğin ne olursa olsun. Yara izlerinizi kucaklayın ve olduğunuz kişi olmaktan asla utanmayın, çünkü sizden sadece bir tane var.

Ve eğer siz kendinizi sevmezseniz, başkaları nasıl sevebilir?

Kusurlu bir şekilde mükemmelim. Ben bir aşığım ve bir savaşçıyım. Güçlü ve zayıfım. Zalim ve katil olabilirim ama aynı zamanda nazik ve iyileştiriciyim. Ben bunların hepsiyim ve zayıf yönlerimi sevmek, güçlü yönlerimi kucaklayabileceğim ve tam da olmak istediğim kişi olabileceğim anlamına geliyor.

Onların kolları bana sarılmışken ve yeni evimiz başımızın üzerindeyken umutluyum. Daha iyi bir gelecek için umut ve ilk kez karanlığın iyi bir şey olabileceğine dair umut.

Ben onlarınım.

Onlar benim.

Ve hayatımıza birlikte başlamanın zamanı geldi.

EPILOG

ROXY

Altı ay sonra.

"W nereye gidiyoruz?" Sekizinci kez soruyorum. On beşinci Rich'in barındaki son parçaları yerleştirmekle meşguldüm. Doğru, on beşinci. Çok beğenilmişlerdi. Bu yüzden

ne yapacağımı bile bilmiyordum. Sanırım artık ben de zenginim. Erkeklerin umurunda değil, sanki bir ömür boyu ihmal edilmişliğimi telafi ediyormuş gibi beni şımartmaya devam ediyorlar.

Tabii ki izin verdim.

Son altı ay tam bir kasırğa gibiydi. Birkaç ay önce evimize taşındık ve henüz tam olarak bitmedi ama çok yaklaştık. Her gün orada uyanmayı ve adamlarımla kahvaltı etmeyi seviyorum. Ryder hala işle ve şehri yönetmekle çok meşgul. Garrett'in şu anda üç yeni spor salonu var ve günlerinin çoğunu kimsesiz ve sokak çocuklarının yeni fırsatlar elde etmelerine ve zor hayatlarından çıkış yolları bulmalarına yardımcı olarak geçiriyor.

Diesel...şey, Diesel, Diesel'dir. Günlerini benim ve bize karşı gelen herkes için yeni işkence oyuncakları icat ederek geçiriyor. Ne de olsa benimle asla yasal yollara başvurmayacağız. Çok fazla eğlence var ve para kötü olmak zorunda.

Kenzo geçen hafta yirminci kumarhanesini açtı ve el sıkışırken ve öpüşürken resmedildiğimiz büyük bir açılış vardı. Kahretsin.

Hatta uluslararası reklamcılık bile yaptık. Eğer biri bizim gerçekte ne olduğumuzu bilseydi... Neredeyse gülecektim ki Kenzo bana bakıp göz kırptı.

Bu da beni bugüne getirdi. Beni bardan kaçırdılar ve arabaya sürüklediler. "Yemin ederim, sizi pislikler, yine de kışınızı tekmeleyeceğim. Nereye gidiyoruz?" Bir yeraltı otoparkına girdiğimizde tekrar bağırdım. Hepsi heyecanlı görünüyor. Diesel neredeyse koltuğunda zıplıyor ve durur durmaz dışarı çıkıp beni peşinden sürüklüyor.

Merdivenlerden yukarı çıkarken diğerleri gülüyor ve merdivenler mermer zemine dönüştüğünde kaşlarımı çatıyorum. Arka taraftaki bir ofise gidiyoruz. Geç bir saat, bu yüzden kapıyı açtığımızda masanın arkasında oturan yargıç kıyafetli, kır saçlı, yaşlı bir adam görünce şaşıyorum.

Bizi gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor. "Cidden, neler oluyor?" Homurdanıyorum. "Yine başınız belada mı?" Homurdanıyorum.

"Hayır, öylesin Minik Kuş," diye mırıldanıyor Diesel kulağıma şaplak atarken, ben de inleyerek uzaklaşıp beni öpen Kenzo'nun kollarına atılıyorum.

Ryder, "Ona söylesen iyi olur," diye uyarıyor ve Garrett gülüyor. "Şimdi söyle," diye emrediyorum.

"Biz evleniyoruz!" Diesel haykırıyor ve ben ona sadece göz kırparken bana kocaman sırtıyor.

"Ne oluyor lan?" Ellerimi havaya kaldırarak bağıyorum. "Bir yüzük sorman gerekiyordu-" diye kekeliyorum.

"Bu yasal değil," diye sızlanıyor yargıç ve ben ona ters ters bakıyorum. "Sen karışma bu işe," diye çıkışıyorum, onlara dönerken bile.

"Onu duydunuz, bu yasal değil," diye hırlıyorum. Aylardır bana evlenme teklif ediyorlar ama ben içlerinden sadece biriyle evlenmeyi reddediyorum, bu kıskançlık yaratır... Görünüşe göre adamlarım kuralları bir kez daha çiğnemeye karar vermişler - hepsi benimle evlenirken ben de resmi olarak onların soyadını alıyorum.

Ryder masanın etrafından dolanıp yargıcı dışarı çıkarıyor ve sandalyesine bağlı olduğunu fark ettiğimde aval aval bakıyorum... lanet olası bir yargıcı kaçırmışlar. Diesel kafasına bir silah dayadı, hâlâ çılgınca sırtıyordu. "Biz söylersek yasal olur." Kıkırdıyor. "Şimdi evlen bizimle."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bir sorun gördüler ve bunu çözmenin bir yolunu buldular... elbette yasadışı bir yol, ama aralarına bakarken içim eriyor. "Sizi çılgın piçler, sizden nefret ediyorum."

"Senden de nefret ediyorum, aşkım. Ne diyorsun? Resmi bir Viper olmak için evlenmek ister misin?"

"Sürtük, lütfen, öyle olduğumu zaten biliyoruz." Homurdanıyorum.
"Siktir et, evlenelim."

"İşte ruh bu!" Diesel gülüyor ve Ryder bir adım öne çıkıp elinde bir kutuyla dizlerinin üzerine çöküyor. Garrett onun yanında diz çöküyor, onun da elinde bir kutu var ve hakime göz kırparak Diesel de aynısını yapıyor. Kenzo da diz çöktüğünde göz kırpıyorum ve gülüyorum, dördü de diz çökmüş, ellerinde kutular var.

"Bana dört halka olmadığını söyle." Yüzüm acıyacak kadar geniş sırtırken bile inliyorum.

"Tabii ki!" Diesel sırtarak yüzüğünü açıyor ve alevlerle kazınmış bir bant içine yerleştirilmiş güzel bir turuncu taş ortaya çıkıyor.

Kenzo onunkini açıyor ve ben de yüzüğün kenarındaki zar oymalı kırmızı taşa bakıp gülüyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor Garrett, bakışlarımı üzerine çekerek ve kutuyu açıp Daphne'den gelen yüzüğü gösteriyor. "Bu her zaman senindi, sadece yanlışlıkla verdim."

Gözlerim yaşla dolarken Ryder boğazını temizliyor ve kutuyu açarak geleneksel, soğuk görünümlü, kocaman bir elmas çıkarıyor. "Roxxane Viper, bizim olur musun?"

"Sonsuza kadar!" Onlar ayağa fırlayıp etrafımda dönerken ben gülüyorum. "Senden hâlâ nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum ve hepsi kıkırdıyor. Yargıca dönüyoruz, iç geçiriyor ama yine de gülümsüyor gibi görünüyor.

"Belli ki hepiniz delisiniz, ama siktir et, her neyse. Sen-"

Bana beyaz bir elbise giydirmek ve kanımızla kaplamak istediği için acele etmesini söyleyen D sayesinde tören hızlı geçiyor. Ryder önce beni öpüyor, anlaşılmayı mühürlüyor, sonra beni kardeşine veriyor, o da beni batırıyor ve beni güldürüyor. Garrett yanaklarımı kavırıyor, söze gerek yok, gözlerimin içine bakıyor ve sanki camdan yapılmışım gibi beni usulca öpüyor.

Diesel mi? Diesel önce kendi elini, sonra da benimkini keserek nefesimi kesiyor ve beni öperken kanayan avuçlarımızı birbirine bastırıyor. "Sonsuza dek, Minik Kuş."

Geri çekilip hepsine bakıyorum ve gülümsemek zorunda kalıyorum.

Hayatımın geri kalanında bunu onlara ödetmek zorundayım. Sabırsızlanıyorum ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa onlar da sabırsızlanıyor.

Onlarla tanıştığımndan beri çok şey öğrendim.

Hayatın garantisi olmadığı gibi, bir ömre yayılan binlerce küçük andan oluşur. Seçimler, eylemler, her biri bizi farklı yollara götürür. Benim yolum, benim seçimim, beni onlara götürdü. Dört adam

Derimin ve zırhımın ötesini, ukalalığımın ve öfkemin ötesini, içimdeki kadını gördüm. Güzel kusurlu hayatta kalana, çünkü ben buyum.

Hayatta
kalan. Bir
savaşçı. Bir
kraliçe.
Bir Viper.

Ben bunların hepsi ve çok daha fazlasıyım. Yolum beni en karanlık yollara sürüklediğinde, en karanlık zamanlarda devam edecek gücü buldum. Ailemin beni sevmediğini bildiğimde, kalbimi kırdıklarında devam ettim. İlk kez yalnız kaldığımda, korku benim değişmezim olduğunda... Devam etmeyi seçtim.

Ya da sevdiğim ilk adamın, beni kurtarmaya yardım eden adamın elini tuttuğumda, o ölürken savaşmayı seçtim. Çelimsiz eli benimkini tutarken, sesi kısık ve teni griyken, gözyaşlarıyla dolan gözlerinin pişmanlık ve dileklerle dolmasını izlerken... Devam etmeyi seçtim. Ama o andan itibaren, her zaman benimle yaşayacak bir ders öğrendim. Ölüm hepimiz için gelecek ve o gelene kadar yaşamak için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Hayatımızı dolu dolu yaşamak, asla pişman olmamak için. Bir okyanusu dolduracak kadar derin sevmek, korkunun sizi olmak istediğiniz kişi olmaktan alıkoymasına izin vermemek.

Çünkü bunu yapmazsanız, korkunun kazanmasına izin verirseniz, pişmanlık sizi yiyip bitirecek ve sonunda sahip olduğunuz tek şey o olacaktır.

O kişi olmayı reddediyorum, hayatımdan ya da kim olduğumdan pişmanlık duymayı reddediyorum. Bu yüzden uyandığım her lanet günde onları seçiyorum. Dört kusurlu, yaralı, güçlü adam. Zor olsa bile, dünya bize karşı olsa bile, her seferinde, tekrar tekrar onları seçiyorum ve onlar da beni seçiyor. Kalbim onların, onlar da benim.

Bizler mükemmel değiliz. Suçlular, kumarbazlar, savaşçılar, iş adamları ve suikastçılarız.

Ama bu dört suçlu? Onlar benim mutluluğum.

Onlar benim hayatım.

Onlar benim evim ve şimdi yolumuz bizi nereye götürürse götürsün, bunu birlikte yapacağız.

Sadece beş Viper bir ine
dolanmıştı. Sonuna kadar.